

IAIS

INTERNATIONAL ASSOCIATION OF
INSURANCE SUPERVISORS

ULUSLARARASI SİGORTA DENETÇİLERİ
BİRLİĞİ

SİGORTACILIK TEMEL İLKELERİ, STANDARTLARI, REHBERLERİ VE DEĞERLENDİRME METODOLOJİSİ

1 Ekim 2011

**ICP 9, 12 Ekim 2012 tarihinde tadil edilmiştir
ICP 22, 19 Ekim 2013 tarihinde tadil edilmiştir**

IAIS Hakkında

Uluslararası Sigorta Denetçileri Birliği (IAIS) yaklaşık 140 ÷lkede 200'den fazla yetki alanında faaliyet gösteren sigortacılıkla ilgili düzenleme ve denetim otoritelerinin gönüllü üye olduğu bir meslek teşekkülüdür. IAIS, poliçe sahiplerinin yararlanabilecekleri ve korunabilecekleri adil, güvenli ve istikrarlı bir sigortacılık piyasasının geliştirilmesi ve devamlılığının sağlanması için etkin ve küresel anlamda tutarlı denetim yaklaşımlarının teşvik edilmesini ve küresel finansal istikrara katkı sağlanmasını amaçlamaktadır.

1994 yılında kurulan IAIS, sigortacılık sektörünün denetlenmesi amacıyla ilkeler, standartlar ve rehberlerin geliştirilmesinden ve bunların uygulanması yönündeki çabaların desteklenmesinden sorumlu uluslararası bir standart belirleme organıdır. IAIS ayrıca Üyelerin deneyimlerini ve sigorta denetimi ve piyasa anlayışlarını birbirleriyle paylaşabilecekleri bir forum sağlar. IAIS, Üyelerinin aktif katılımının yanında uluslararası kuruluşları, meslek birliklerini, sigorta ve reasürans şirketlerini, danışmanları ve diğer meslek sahiplerini temsil eden Gözlemcilerin IAIS bünyesinde gerçekleştirdiği faaliyetlerden de yararlanır.

IAIS diğer uluslararası mali politika yapıcıları ve denetçi/düzenleyici birlikleri ile koordineli bir şekilde çalışarak küresel anlamda finansal sistemlerin şekillenmesine yardımcı olur. IAIS; Finansal İstikrar Kurulu (FSB) üyesi, Basel Bankacılık Denetim Komitesi (BCBS) ve Uluslararası Menkul Kıymetler Komisyonları Örgütü (IOSCO) ile birlikte, Ortak Forum kurucu üyesi ve ortağı, Uluslararası Muhasebe Standartları Kurulu (IASB) Standart Danışma Konseyi üyesi ve Access to Insurance Initiative (A2ii) ortağıdır. Ayrıca G20 liderleri ve diğer uluslararası standart belirleme organları, kolektif uzmanlığı sebebiyle sigortacılık ve küresel mali sektörün düzenlenmesi ve denetlenmesi ile ilgili konularda düzenli olarak IAIS'ye başvurmaktadır.

Bu yayına IAIS internet sitesinden (www.iaisweb.org) ücretsiz olarak ulaşabilirsiniz.

© Uluslararası Sigorta Denetçileri Birliği 2013. Tüm hakları saklıdır. Kaynak belirtilmesi şartıyla kısa alıntılar yapılabilir veya tercüme edilebilir.

Sigortacılık Temel İlkeleri, Standartları, Rehberleri ve Değerlendirme Metodolojisi

A)	Giriş	4
B)	Değerlendirme Metodolojisi	10
ICP 1	Denetim Otoritesinin Amaç, Yetki ve Sorumlulukları	15
ICP 2	Denetim Otoritesi	17
ICP 3	Bilgi Değişimi ve Gizlilik Şartları	22
ICP 4	Ruhsat	28
ICP 5	Kişilerin Uygunluğu	35
ICP 6	Kontrol Değişiklikleri ve Portföy Devirleri	43
ICP 7	Kurumsal Yönetişim	46
ICP 8	Risk Yönetimi ve İç Kontrol	68
ICP 9	Denetim Otoritesinin İncelemesi ve Raporlama	89
ICP 10	Önleyici ve Düzeltici Tedbirler	101
ICP 11	Yaptırımlar	103
ICP 12	Tasfiye ve Piyasadan Çekilme	105
ICP 13	Reasürans ve Diğer Risk Transferi Araçları	107
ICP 14	Değerleme	122
ICP 15	Yatırım	141
ICP 16	Yükümlülük Karşılama Amaçlı Kurumsal Risk Yönetimi	156
ICP 17	Sermaye Yeterliliği	189
ICP 18	Aracılar	259
ICP 19	İş Yönetim Etiği	279
ICP 20	Kamuyu Aydınlatma	301
ICP 21	Sigorta Sahtekârlığı ile Mücadele	325
ICP 22	Kara Para Aklama ve Terörizmin Finansmanı ile Mücadele	332
ICP 23	Grup Çapında Denetim	342
ICP 24	Makro İhtiyati Gözetim ve Sigorta Denetimi	361
ICP 25	Denetim İşbirliği ve Koordinasyonu	365
ICP 26	Kriz Yönetimine İlişkin Sınır Ötesi İşbirliği ve Koordinasyon	401

A) Giriş

1. Sigorta ettirenler, lehtarlar ve alacaklılar (işbu belgede topluca poliçe sahipleri olarak anılacaktır) çıkarları yararına ve onların korunması amacıyla adil, güvenli ve istikrarlı bir sigortacılık sektörünün devamlılığının korunması ve istikrarlı bir finansal sisteme katkı sağlanması açısından sağlam bir düzenleme ve denetim sistemi gereklidir.
2. Sigortacılık sektörü, finansal sistemin diğer bileşenleri gibi, birçok sosyal, teknolojik ve küresel ekonomik güç karşısında değişmektedir. Sigorta denetim sistemleri ve uygulamaları, bu gelişmelere ayak uydurabilmek için sürekli güncellenmelidir. Sigorta ve diğer finansal sektör denetim ve düzenleme otoriteleri, sigortacılık sektöründen doğan finansal ve sistemik istikrar endişelerini ortaya çıktıkları anda anlayabilmeli ve müdahale edebilmelidirler.
3. Sigortacılık faaliyetinin doğası olan ekonomi, finansal ve kurumsal işletmeler ve hane halkı açısından risklerin (rizikoların) teminat altına alınması, diğer finansal sektörlerle karşılaştırıldığında hem farklılıklara hem de benzerliklere sahiptir. Sigortanın ayırt edici özelliği diğer birçok finansal ürünün aksine, üretim döngüsünü tersine çevirmesidir, çünkü sözleşme yapıldığında prim tahsil edilmekte ve ancak belirli bir olay vuku bulduğunda tazminat ve masraf söz konusu olmaktadır. Sigorta şirketleri risklere doğrudan aracılık eder. Bu riskler, bir takım diğer tekniklerle geliştirilmiş çeşitlendirme ve havuz oluşturma çerçevesinde yönetir.
4. Faaliyet riskinin yanı sıra sigorta şirketlerinin üstlendiği önemli riskler bilançonun pasif tarafında ortaya çıkar. Bu risklere teknik risk (teknik riziko) adı verilir ve pasiflerin tahmininde kullanılan aktüeryal veya istatistiksel hesaplarla ve bu pasiflere ilişkin diğer risklerle ilgilidir. Sigorta şirketleri, yatırımlarından ve finansal faaliyetlerinden dolayı piyasa, kredi ve likidite riski ve aktif-pasif uyumsuzluğundan kaynaklanan riskleri üstlenirler. Hayat sigorta şirketleri ise, genellikle uzun vadeli perspektife sahip tasarruf ve emeklilik ürünlerini kapsayan hayat teminatı ürünleri sunarlar. Düzenleyici ve denetleyici sistem bu risklerin tümünü dikkate almalıdır.
5. Son olarak, düzenleyici ve denetleyici sistem piyasada giderek artan sigorta gruplarını, finansal birleşmeleri ve yine finansal yakınlaşmayı ele almalıdır. Sigortacılık sektörünün finansal istikrar için önemi giderek artmaktadır. Daha geniş bir risk yelpazesi üzerinde odaklanmayı gerektiren bu trendin, sigorta denetimi açısından da sonuçları olacaktır. Ulusal ve uluslararası düzeydeki denetim otoriteleri bu kuruluşların, poliçe sahiplerinin ve finansal piyasalarının istikrarının korunmasını sağlayacak şekilde etkin bir biçimde denetlenmelerini sağlamak, risklerin bir sektör veya ülkeden bir diğerine sıçramasını en aza indirmek, denetim açıklarını azaltmak ve gereksiz çifte denetimi önlemek amacıyla işbirliği yapmalıdırlar.

¹ Sigortacılık, sigorta ve reasürans şirketlerinin iş faaliyeti anlamına gelir.

² Denetim, hem düzenleme hem de denetim faaliyeti anlamına gelir. Denetim otoriteleri, düzenleyici otoriteleri de kapsar.

Sigortacılık Temel İlkelerinin Kapsamı

6. *Sigortacılık Temel İlkeleri (ICP)* sigortacılık sektörünün denetlenmesi amacıyla küresel olarak kabul edilen bir çerçeve sunmaktadır. Bu ilkelere ilişkin belgeler bir hiyerarşiye uygun olarak sunulur. İlgili açıklamalar bu hiyerarşisinin en üstünde yer alır ve mali açıdan güvenilir bir sigortacılık sektörünü teşvik etmek ve poliçe sahipleri açısından yeterli düzeyde koruma sağlamak amacıyla denetim rejiminde mevcut olması gereken temel unsurları belirler. Bir sonraki seviyede ise özel açıklamalar ile bağlantılı olan standartlar bulunur. Standartlar, açıklamalarının uygulanmasında büyük öneme sahip üst düzey temel şartları belirler. Bu standartların karşılanması bir denetim otoritesi için belirli bir ilkeye riayet edildiğini göstermek açısından gereklidir. Rehber kitaplar, hiyerarşinin en alt seviyesidir ve genellikle açıklama ve/veya standartları destekler. Rehber kitaplar temel ilkelere ilişkin açıklamanın veya standardın nasıl uygulanacağı konusunda ayrıntılı bilgi verir. Rehberler yeni şartlar getirmez ancak ilgili açıklama veya standardın ne anlama geldiğini açıklar ve mümkün olduğunda şartların yerine getirilme yolları ile ilgili örnekler sunar.

7. Söz konusu hiyerarşinin açıkça anlaşılması için Sigortacılık Temel İlkelerine ilişkin belgeler şu şekilde sunulmaktadır:

- Sigortacılık Temel İlkeleri beyanları – bir kutu içinde kalın yazı tipi ile numaralandırılmış olarak sunulur;
- Standartlar – bir ilke açıklamasına bağlantılı olarak, koyu yazı tipi ve yürürlükteki ilke açıklamasının numarasını takiben standart numarası ile sunulur. Örneğin, 3. ilke açıklaması altında yer alan ikinci standart 3.2 olarak görünür.
- Rehber belge – Belirli bir ilke açıklaması ve/veya standardı ile bağlantılıdır. Rehber belge, standart yazı tipinde ilke açıklama ve standart numarasını takiben bir rehber numarası ile sunulur. Örneğin, Standart 1.3 altında yer alan ikinci paragraf 1.3.2 olarak görünür.

8 Sigortacılık Temel İlkeleri, sigorta piyasalarının gelişim veya ilerleme düzeyine ve denetlenen sigorta ürün veya hizmetlerine bakılmaksızın tüm ülkelerde yapılan sigorta denetimleri için geçerlidir. Bununla birlikte, denetim önlemleri bir ülkenin denetim hedeflerine ulaşılması için uygun olmalı ve bu hedeflere ulaşmak için gerekli olanın ötesine geçmemelidir. Denetim otoritelerinin, belirli denetim şartları ve önlemlerini her sigorta şirketinin niteliği, boyutu ve karmaşıklığına uygun hale getirmesi gerektiği kabul edilmektedir. Bu bağlamda denetim otoritelerinin denetim şartlarını ve önlemlerini, sigorta sektörü veya finansal sistem açısından sigorta şirketlerinin yarattığı riskler ve potansiyel risklerle orantılı olacak şekilde değiştirme esnekliğine sahip olması gerekir. Bu husus ilgili yerlerde ilke ve standartlar açısından sağlanır.

9. İlkeler, gerek özel sigorta şirketleri gerek özel kuruluşlarla rekabet halindeki devlet sigorta şirketleri olsun, e-ticaret dâhil nerede iş yaparlarsa yapsınlar, tüm sigorta şirketlerinin denetimi için geçerlidir. Herhangi bir ilkenin reasürans şirketlerine uygulanmadığı yerlerde, bu husus metinde belirtilecektir. Temel ilkeler normalde araçların denetimi için geçerli olmamakla birlikte, geçerli durumlar özel olarak belirtilecektir.

10. Bir ülkedeki sigorta denetimi birden fazla otoritenin sorumluluğunda olabilir.

Örneğin, sigorta denetiminin yasal çerçevesini belirleyen organ, uygulayan organdan farklı olabilir. Temel ilkelerin, ülkedeki tek bir denetim otoritesi yerine tüm otoriteler ("denetim otoritesi" olarak anılacaktır) tarafından sigortacılık sektörünün denetlenmesine ilişkin sorumlulukları çerçevesinde uygulanması beklenir. Bununla beraber, bir ülkede birden fazla otoritenin mevcut olduğu durumlarda, temel ilkelerin sorumluluk çerçevesinde uygulanabilmesi için koordinasyon düzenlemeleri yapılmalıdır.

11. Denetim otoritesi, şeffaf ve sorumlu bir şekilde çalışmalıdır. Görevlerini yerine getirmek için yasal yetkiye ihtiyaç duyar. Bununla birlikte, yasal yetkiye sahip olmak, tek başına herhangi bir ilkeye uyulacağına teminatı değildir. Denetim otoritesinin sahip olduğu yasal yetkiyi uygulamada da kullanabildiğini göstermesi gerekir. Benzer şekilde, denetim otoritesinin denetim koşullarını belirlemesi tek başına yeterli olmayıp bu koşulların uygulanmasını da sağlamalıdır. Denetim otoritesinin yasal yetkisini ve denetim koşullarını etkin biçimde uygulayabilmesi için gerekli kaynaklara ve kapasiteye sahip olması şarttır.

12. Denetim otoritesi, tüm faaliyetlerinin şeffaflık ve hesap verebilirlik ilkeleri çerçevesinde yerine getirilmesinin meşruluğuna ve itibarına katkıda bulunacağını kabul etmelidir. Şeffaflığa ilişkin kritik bir unsur da denetim otoritesinin, denetim politikaların geliştirilmesinde ve yeni ve tadil edilen kural ve yönetmeliklerin belirlenmesinde anlamlı bir kamu danışmanlığı fırsatı sağlamasıdır. Denetim otoritesi, sigortacılık sektörünün uygun şekilde işlemlerini sağlamak, şeffaflık ve hesap verebilirliği teşvik etmek amacıyla kamu danışmanlığı için net zaman dilimleri belirlemelidir.

Temel ilke ve standartların grup çapında denetime uygulanması

13. Aksi belirtilmediği sürece, temel ilke ve standartlar tüzel kişi ve sigorta grubu düzeyindeki sigorta şirketlerinin denetlenmesinde geçerlidir. Her temel ilke ve standardın sigorta gruplarına uygulanma şekli değişebilir ve mümkün olan durumlarda münferit ilkeler ve standartlar kapsamında daha fazla rehberlik sağlanır.

14. Grup çapında denetimlere ilişkin ilke ve standartların uygulanması bir ülkedeki denetim yetkileri ve yapısına bağlı olarak ülkeden ülkeye değişebilir. Grup çapında denetime ilişkin doğrudan ve dolaylı denetim yaklaşımları vardır. Doğrudan denetim yaklaşımına göre, denetim otoritesi sigorta grubundaki ana kuruluş ile diğer kuruluşlar üzerinde gerekli yetkilere sahiptir ve düzenlemeye tabi olmayan kuruluşlar dâhil olmak üzere bu kuruluşlar üzerinde doğrudan denetim önlemleri uygulayabilir. Dolaylı yaklaşıma göre, denetim yetkileri tüzel kişiliği olan sigorta kuruluşlarına odaklanırken denetim önlemleri grup içindeki diğer kuruluşların yarattığı grup çapında riskleri ele almak üzere düzenlemeye tabi olmayan kuruluşlar da dâhil bu tüzel kişilere uygulanır. Ayrıca, doğrudan ve dolaylı yaklaşım unsurlarının farklı kombinasyonları olabilir.

15. Yaklaşım ne olursa olsun, denetim otoritesi sonucun etki açısından denetim şartlarının bu risklerin kaynaklandığı sigorta grubu kuruluşları üzerinde doğrudan uygulanmasına benzer olduğunu göstermek zorundadır. Böylece sigorta kuruluşlarını etkileyen tüm ilgili grup çapında risklerin uygun şekilde ele alınmasını sağlayarak grup çapında etkin bir denetim temin edilebilir.

Uygulama ve değerlendirme

16. Sigortacılık Temel İlkeleri, bir ülkenin denetim sisteminin belirlenmesinde veya geliştirilmesinde kullanılabilir. Ayrıca, mevcut denetim sisteminin değerlendirilmesinde esas olarak işlev görebilir ve bu işlev esnasında, poliçe sahiplerinin korunmalarını ve piyasa istikrarını etkileyebilecek zayıf noktaların tanımlanmasını sağlayabilir. Değerlendirme Metodolojisi bölümünde (sayfa 11-15) bu temel ilkelerin kullanılması veya uygulanmasında dikkate alınması gereken faktörler ortaya konarak ilkelere uyumun nasıl değerlendirilmesi gerektiği anlatılmaktadır.

17. Temel kriterleri ve standartları uygularken ülkedeki sektör yapısını, finansal sistemin gelişim aşamasını ve genel makroekonomik koşulları dikkate almak gerekir. Uygulama yöntemleri, ülkeden ülkeye değişecektir ve zorunlu bir uygulama yönteminin olmadığı unutulmamalıdır. Sigortacılık Temel İlkelerinde, "mevzuat" terimi hem birincil (genellikle tam mevzuat onayı gerektirir) hem de ikincil mevzuat ile kanuni geçerliliğe sahip ancak genellikle denetim otoritesinin sorumluluğunda olan kural ve yönetmelikler dâhil diğer mevzuat türlerini içerecek şekilde kullanılır.

18. Temel bir ilkeye "uyulduğunu" kabul etmek için, gerekli standartlara önemli bir eksik olmaksızın uyulması gerekmektedir. Ancak, ilkelere standartlarda belirtilen yollardan farklı yollarla uyulduğu durumlar olabilir. Bunun dışında, münferit ülkelerin özel koşulları dolayısıyla, bu belgede tanımlanan standartlar spesifik ilkenin hedefine ulaşmak için her zaman yeterli olmayabilir ve bu nedenle bazı ek unsurların hesaba katılması gerekebilir.

Etkin sigorta denetimi için ön koşullar

19. Etkin bir sigorta denetimi sisteminin pratikte denetim üzerinde doğrudan etkisi olabilecek bir takım dış unsurlara veya ön koşullara ihtiyacı vardır. Önkoşullar;

- sağlam ve sürdürülebilir makroekonomik ve finansal sektör politikaları;
- gelişmiş bir kamu altyapısı;
- finansal piyasalarda etkin piyasa disiplini;
- uygun bir koruma (veya kamu güvenlik ağı) seviyesi sağlanması için gerekli mekanizmaları ve
- etkin finansal piyasaları

içerir.

20. Bu ön koşullar genellikle denetim otoritesinin kontrolü veya etkisi dışında olduğu için denetim otoritesi bu ön koşullarla değerlendirilmemelidir. Ancak, önkoşulların uygulamadaki denetimin etkinliği üzerinde doğrudan bir etkisi olabilir. Bu nedenle, eksikliklerin mevcut olduğu durumlarda, denetim otoritesi hükümeti bu eksiklikler ile eksikliklerin denetim hedefleri üzerindeki fiili veya potansiyel olumsuz yansımaları konusunda bilgilendirmeli ve bu tür eksikliklerin denetimin etkinliği üzerinde etkilerini azaltmanın yollarını aramalıdır. Denetim otoritesi, eksikliklerin giderilmesi amacıyla kurallar koymak ve prosedürler belirlemek için gerekli yetkilere sahip olmalıdır. Etkin bir sigorta denetimi için ön koşullarının henüz yerine getirilmediği durumlarda denetim otoritesi bu zayıf noktalara müdahale etmek amacıyla ek yetkilere sahip olmalı veya başka önlemler benimsemelidir.

21. Sağlam makroekonomik politikalar, istikrarlı bir finansal sisteminin temeli olmalıdır. Bu husus denetim otoritelerinin yetkisinde değildir. Bununla birlikte mevcut politikaların finansal sistemin güvenliğini ve sağlamlığını zayıflattığı fark eden denetim otoritelerinin bu duruma tepki göstermeleri gerekecektir. Buna ek olarak, finansal sektör denetimi etkin sigorta denetiminin yanında diğer finansal sektör denetimleri de dâhil olmak üzere finansal istikrarı sağlamaya yönelik şeffaf bir devlet politikası çerçevesinde ele alınmalıdır.

22. Gelişmiş bir kamu altyapısının aşağıdaki unsurları ihtiva etmesi gerekir. Aksi takdirde, bu durum finansal sistem ve piyasaların zayıflamasına katkıda bulunabilir veya iyileşme süreçlerini engelleyebilir. Söz konusu hususlar şunlardır:

- Şirketler hukuku, acz hali, sözleşme hukuku, tüketici koruma kanunu ve özel mülkiyet yasaları da dâhil olmak üzere tutarlı şekilde uygulanan ve ihtilafların adil çözümüne yönelik bir mekanizma sağlayan ticaret hukuku sistemi;
- etkin ve bağımsız bir yargı;
- Geniş bir uluslararası kabule sahip kapsamlı ve iyi tanımlanmış muhasebe ilkeleri ve kuralları;
- Finansal tabloları kullananların, sigorta şirketleri dâhil, belirlenmiş muhasebe ilkelerine göre hazırlanmış olan hesapların şirketin mali durumunu doğru ve adil bir şekilde yansıttığına dair bağımsız bir güvenceye sahip olmalarını temin etmek üzere şirketlere yönelik işlerinden sorumlu tutulan denetçilere sahip bağımsız bir denetim sistemi;
- Çalışmaları uluslararası standartlara uygun olarak resmi veya meslek kuruluşları tarafından belirlenen ve uygulanan şeffaf teknik ve etik standartlarla uyumlu, uygun gözetimine tabi olan yetenekli, yetkin, bağımsız ve deneyimli aktüerler, muhasebeciler ve denetçilerin mevcudiyeti;
- Diğer mali sektörler ile, uygun olduğu yerlerde, katılımcılarının yeterli şekilde denetlenmesini düzenleyen iyi tanımlanmış kurallar;
- Karşı taraf risklerinin kontrol altında olduğu finansal işlemlerin çözümü için güvenli bir ödeme ve takas sistemi ve
- (Denetçi, finansal hizmetler ve kamu açısından) temel, ekonomik, mali ve sosyal istatistiklerin elverişliliği.

23. Etkin piyasa disiplini, kısmen, piyasa katılımcılarına yeterli bilgi akışına, iyi yönetilen kurumları ödüllendirmek üzere uygun mali teşviklere ve yatırımcıların kararlarının sonuçlarından ayrı tutulmamasını sağlayacak düzenlemelere bağlıdır. Uygun kurumsal yönetim çerçevelerinin varlığı ve borçluların yatırımcı ve alacaklılara doğru, anlamlı, şeffaf ve zamanında bilgi vermesinin sağlanması ele alınacak konular arasındadır.

24. Genel olarak, poliçe sahipleri için uygun koruma seviyesinin belirlenmesi, özellikle kamu fonu taahhüdüne neden olacaksa, ilgili makamların ele alması gereken bir politika sorunudur. Denetim otoriteleri ilgili kuruluşlara ilişkin derin bilgi birikimleri sebebiyle genel olarak bu konunun belirlenmesinde rol oynayacaklardır. Bu nedenle sigorta şirketlerini içeren krizleri yönetmek üzere, mümkün olduğu kadar, hazırlıklı ve donanımlı olmalıdırlar. Bu koruma mekanizmaları, sigorta şirketinin acz halinde poliçe sahiplerine yönelik bir tazminat sistemi içerebilir. Söz konusu sistem, manevi zararları sınırlamak üzere dikkatle tasarlanmış olması koşuluyla, sistemde kamu güvenine katkıda bulunabilir.

25. Sigorta Şirketleri açısından uzun ve kısa vadeli yatırım fırsatları sağlanmasında etkin finansal piyasalar önemlidir, çünkü sigorta Şirketlerinin mali durum ve risk pozisyonu ile yatırım ve risk yönetimi stratejilerinin yürütülmesini kolaylaŐtırırlar. Finansal piyasa etkinliğini kaybettiği zaman, mali durum ve risk pozisyonu değerlendirmesi hem sigorta Şirketleri hem de denetim otoriteleri açısından daha zor olabilir. Bu nedenle denetim otoritelerinin finansal piyasa etkinliğinin denetim önlemlerinin etkinliğini üzerindeki etkisini dikkate alması gerekecektir.

B) Değerlendirme Metodolojisi

1. Etkin sigorta denetimi için ön koşulların incelenmesi

1. Giriş bölümünün 19.-25. paragraflarda açıklandığı gibi ön koşulların incelenmesi, etkin sigorta denetimi için gerekli olan ön koşullara genel bir bakışı içermelidir:

- Sağlam ve sürdürülebilir makroekonomik ve finansal sektör politikaları;
- gelişmiş bir kamu altyapısı;
- finansal piyasalarda etkin piyasa disiplini;
- uygun bir koruma (veya kamu güvenlik ağı) seviyesi sağlanması için gerekli mekanizmalar ve
- etkin finansal piyasalar.

2. İncelemenin, ön koşulların yeterliliğine özel olarak dikkat etmesi ve yukarıda 1. paragrafta belirtilen başlıkların ardından az ve öz, iyi yapılandırılmış olgusal bir özeti sunması gerekir. Bu inceleme, ön koşullar ile ön koşullarda var olan herhangi bir maddi yetersizlikten etkilenmesi muhtemel bu ilkelere uyumun değerlendirilmesi arasındaki etkileşimini açık bir şekilde ortaya koymalıdır.

3. İncelemenin, ülkenin ön koşullara uyumunu değerlendirmesi gerekmez çünkü bu husus ilkelere uyum değerlendirmesinin kapsamı dışındadır. Ön koşulların incelenmesinin altında yatan amaç, ilkelerin değerlendirilmesine dair bilgi vermektir. Raporun genellikle her bir ön koşul için en fazla bir veya iki paragraf olması gerekir. Değerlendirici merciler mümkün olduğu ölçüde IMF, Dünya Bankası ve ön koşulları kapsayan konuları değerlendiren diğer resmi belgelere güvenebilirler³.

4. Özellikle, sağlam ve sürdürülebilir makroekonomik politikaların mevcudiyetine ilişkin, ön koşullar ile ilgili raporun açıklayıcı olması ve mevcut resmi belgelerde yer alan analiz ve tavsiyelere yapılan referanslar dışında bu alanlarda politikaların yeterliliğine dair görüş bildirmemesi gerekir. İnceleme, ilgili olduğu yerlerde, bu faktörler ile sigortacılık sektörünün istikrarı arasındaki bağlantıların analizini içermelidir.

5. İncelemenin ayrıca finansal istikrar ve denetleme çalışmalarına katılan farklı organlara sorumluluk veren açık ve yayınlanmış bir çerçeve olup olmadığı dâhil ilgili devlet finansal sektör politikalarının incelemesini de içermesi gerekir.

6. Kamu altyapısının olgusal incelemesi sigortacılık sektörüne ilişkin unsurlara odaklanmalıdır.

³ Finansal Sektör Değerlendirme Programı (FSAP) kapsamında, değerlendirici merciler IMF ve Dünya Bankası belgelerine güvenmeli ve ayrıca açıklama ve tavsiyelerin IMF ve Dünya Bankası'nın konulara ilişkin tavrıyla tutarlı olmasını sağlamanın yollarını aramalıdır.

7. Piyasa disiplininin etkinliğinin gözden geçirilmesi, örneğin, kurumsal yönetim kurallarının varlığı, şeffaflık ve denetlenen finansal açıklamalar, müdür ve Yönetim Kurulu üyelerinin ataması ve azline ilişkin uygun teşvik yapıları, hissedar ve diğer paydaşların haklarının korunması, piyasa ve tüketici bilgilerinin yeterli elverişliliği, yeni girişimciler için etkin çerçeve, yabancı ortaklıkları da içeren birleşmeler, devralmalar ve sermaye paylarının satın alınması gibi konuları kapsayabilir.

8. Güvenlik ağlarının uygunluğunun incelenmesi, örneğin, denetim otoriteleri gibi sürece dâhil olan çeşitli kuruluşların fonksiyon analizi, poliçe sahibi koruma fonu ve eğer uygunsa, merkez bankası gibi unsurları içerebilir. İnceleme, benzetim (simülasyon) çalışmalarının ele alınıp alınmadığı ve uygun beceri ve yeterli kaynağın mevcut olup olmadığı gibi bir veya daha fazla sigorta şirketini içeren krizleri yönetmek üzere denetim otoritelerinin ne ölçüde hazırlandıklarına ve donanımlı olduklarına dair bir incelemeyi içermelidir. İncelemenin ayrıca (merkez bankası fonları dâhil) kamu fonlarının kullanımına ilişkin düzenlemelere ve manevi zararları en aza indirmek amacıyla gerekli önlemlerin yerinde alınıp alınmadığına dair bir gözden geçirmeyi de içermesi gerekir.

9. Etkin finansal piyasaların mevcut olup olmadığının incelenmesi, örneğin, enstrüman ve ihraççı aralığı (örneğin, kamu sektörü ihraçları, endekse bağlı ve geleneksel devlet tahvillerinin olup olmaması gibi) ile mevcut vadelerin yayılımını kapsayabilir. İnceleme, likiditenin stres dönemlerinde piyasalarda nasıl etkilendiğini dikkate alabilir. İnceleme, örneğin, yıllık ödenekler veya diğer uzun vadeli sigorta sözleşmelerinin sağlanıp sağlanmadığı gibi sunulan ürünleri dikkate alarak, sigortacılık işinin yürütülmesine ilişkin konulara odaklanmalıdır.

2. İlkelerin Değerlendirilmesi

10. Bir ülkenin veya otoritenin temel ilkelere ve standartlara riayet edip etmediğine dair bir uyum değerlendirmesi yaparken yerel bağlam, sanayi yapısı, finansal sistemin gelişim aşaması ve genel makroekonomik koşullar dikkate alınmalıdır.

11. IAIS, temel ilkeler ile tanımlanan etkin denetim çerçevesinin uygulanmasını kesinlikle teşvik eder. Değerlendirmeler, bir ülkenin denetim çerçevesindeki eksikliklerin kapsamını ve niteliğini, özellikle de poliçe sahiplerinin korunmasını ve sigortacılık sektörünün istikrarını etkileyebilecek yönlerini, belirleyerek ve olası çözümler tavsiye ederek uygulamayı kolaylaştırabilir.

12. Temel ilkeler ile tanımlanan çerçeve geneldir. Denetim otoriteleri, yerel şartlara (örneğin, hukuki yapı ve piyasa yapısı gibi) uyarlanmış özel uygulama yöntemlerini belirlemede esnekliğe sahiptirler. Standartlar, her bir ilkenin uygulanmasında temel olan şartları belirlediği gibi kapsamlı, hassas ve tutarlı değerlendirmeler yapılması da kolaylaştırır. Değerlendirmelerin sonuçları her zaman kamuya açıklanmayabilir ancak her ülkede yaygın olarak yeknesak biçimde yapılması değerlendirmelerin güvenilirliği açısından önemlidir.

Kapsam

13. İkelere ilişkin değerlendirmeler aşağıdaki hususlar dâhil olmak üzere birçok bağlamda gerçekleştirilebilir:

- bazen diğer uzmanların yardımıyla sigorta denetçilerinin tüm ilkelere veya belirli bir ilkeye ilişkin olarak kendilerinin yaptığı öz değerlendirmeler. Öz değerlendirmeleri akran değerlendirmeleri ve analizi izleyebilir.
- üçüncü şahısların yaptığı incelemeler
- IMF ve Dünya Bankası Finansal Sektör Değerlendirme Programı (FSAP) kapsamında yapılan incelemeler.

14. Genellikle, ama her zaman değil, ilkeler değerlendirme için genel bir derecelendirme sağlamak üzere hayat ve hayat dışı sektörlere eşit şekilde uygulanabilir olmalıdır. Benzer şekilde, sigortacılık sektörünün bazı uzmanlaşmış bölümlerinin ülkedeki diğer sigorta faaliyetlerinden farklı olan ilkelere uyum sağlaması da mümkündür. Yasal veya pratik durumun hayat ve hayat dışı sigorta branşları arasında veya ülkedeki sigortacılık işinin uzmanlaşmış bölümlerinde önemli derecede farklılık göstermesi ve ayrı ayrı yapılan değerlendirmelerde farklı bir derecelendirmeye yol açması durumunda sigorta sektörünün iki bölümünün ilgili ilkeye uyum seviyelerinin ayrı ayrı değerlendirilmesi eksperin takdirindedir. Bu tür durumlarda, bu ayırım raporda açık bir şekilde tanımlanmalıdır.

15. Bir değerlendirme, genellikle, sistem çapında bir hukuki temelde yapılmalıdır. Ancak, takip değerlendirmeleri tespit edilen eksikliklere veya belirli bir risk alanına odaklanabilir. Tüm FSAP incelemeleri her zaman ülke için bir bütün olarak yapılır. Birden fazla otoritenin denetim sürecine dâhil olduğu durumlarda denetim rollerinin etkileşimi değerlendirmede açıkça belirtilmelidir. Değerlendirmenin münferit bir denetim otoritesi tarafından yapıldığı durumlarda ise sorumluluk ülkenin bir başka otoritesine ait ise standart **uygulanamaz** olarak değerlendirilebilir. Ancak, bu standarda uyumdan sorumlu olan otorite raporda belirtilmelidir.

Bağımsız değerlendirmelerin yürütülmesi - uzman değerlendirmeleri

16. Her bir ilkenin değerlendirilme süreci, çok sayıda unsur için sadece pratik ve ilgili deneyime sahip nitelikli denetim mercilerinin kanısal takdirini gerektirir. Sigorta sektörüne aşına olmayan denetim mercileri, sektöre ilişkin bilgi eksiklikleri sebebiyle yanlış veya yanıltıcı sonuçlara varabilirler. Bu yüzden bağımsız değerlendirmeler sadece ilgili bir geçmişe ve mesleki deneyime sahip kişilerce yapılmalıdır.

Bağımsız değerlendirmelerin yürütülmesi - bilgiye erişim

17. Bağımsız bir değerlendirme yapılırken ilgili yerel makamlardan önceden onay almak gerekir. Böylece denetim mercileri çeşitli bilgi ve kişilere erişim sağlayabilirler. Gerekli bilgiler, sadece mevzuat ve idari politikalar gibi yayınlanmış bilgileri değil aynı zamanda öz değerlendirmeler, sigorta denetçileri için operasyonel kurallar ve benzeri gibi yayınlanmamış bilgileri de içerebilir. Gizlilik şartlarını ihlal etmediği sürece bilgi sağlanmalıdır. Bu bilgiler, daha sonra gerçekleştirilecek yerinde ziyaretlerin etkin olmasını sağlamak ve en fazla değeri elde etmek amacıyla mümkün olduğu ölçüde önceden sağlanmalı ve analiz edilmelidir. Değerlendirici merciinin, sigorta denetçisi veya

denetçileri, diğer yerel denetim otoriteleri, ilgili bakanlıklar, sigorta şirketleri ve sigorta dernekleri, aktüerler, denetçiler ve diğer finansal sektör katılımcıları dâhil çeşitli kişi ve kuruluşlar ile görüşmesi gerekecektir.

Değerlendirme Kategorileri

Standartların Değerlendirilmesi

18. Yapılacak olan değerlendirme sürecinde **standartların** her biri dikkate alınmalı ve standartlar beş uyum derecesi kullanılarak değerlendirilmelidir: **uyumlu, büyük ölçüde uyumlu, kısmen uyumlu, uyumsuz ve uygulanamaz.**

19. Bir standardın **uyumlu** olarak değerlendirilmesi için genellikle denetim otoritesinin görevlerini yerine getirmek için gerekli yasal yetkiye sahip olması ve bu yetkiyi yeterli seviyede kullanması gerekir. Denetim otoritesi bir takım şartlar belirlerse bu şartların uygulanmasını da sağlamalıdır. Denetim otoritesinin bu şartları etkin bir şekilde uygulaması için gerekli kaynaklara sahip olması gerekir. Mevzuatta sağlanan otorite, bir standardın tamamen uyumlu olarak kaydedilmesi için yeterli değildir. Standardın özellikle bu bağlamda sınırlı olduğu durumlar istisnadır. Denetim otoritesinin geçmişte hiçbir açık yasal yetkiye sahip olmadığı bir uygulamayı kullanması halinde bu uygulamanın yaygın bir uygulama olduğu ve genellikle kabul gördüğü kanıtlanırsa değerlendirme uyumlu olarak kabul edilebilir.

20. Değerlendirmeler sadece yürürlükte olan mevzuat, diğer denetim şartları ve mevcut uygulamalara dayanmaktadır. Bununla birlikte, denetim otoritesinin önerdiği iyileştirmeler, önemli ama değerlendirme tarihinde henüz tam olarak uygulanmamış çabaları takdir edecek ek yorumlar vasıtasıyla değerlendirme raporunda belirtilebilir. Benzer şekilde, uygulamada yeterli düzeyde uyum göstermeyen mevzuat bir standardın “uyumlu” olarak kaydedilmesine zemin oluşturmaz. Bu nedenle değerlendirmenin ne zaman yapıldığı bilinmeli ve raporda yer almalıdır.

21. Bir standardın **büyük ölçüde uyumlu** olarak değerlendirilmesi için denetim otoritesinin standardı tam olarak sağlayabileceğine dair herhangi bir endişe uyandırmayacak bazı küçük eksikliklerin bulunması gerekir. Ancak, ilerlemelere rağmen, söz konusu eksiklikler denetim otoritesinin standartları yerine getirmesi konusunda şüphe uyandırırse standart **kısmen uyumlu** olarak değerlendirilecektir. Hiçbir somut ilerlemenin kaydedilmemesi halinde ise standart **uyumsuz** kabul edilecektir.

22. Bir standart ülkenin mevcut yapısal, yasal ve kurumsal özellikleri için geçerli değilse **uygulanamaz** olarak değerlendirilebilir.

İlkelerin Değerlendirilmesi

23. Yukarıda belirtildiği gibi her ilkenin uyum seviyesi ilkeye ilişkin standartlar için yapılan değerlendirmeleri yansıtır. Bir temel ilke, tüm standartların veya uygulanamaz olan birkaç standart dışında tüm standartların yerine getirilmesi halinde **uyumlu** kabul edilecektir. Standartların uygulanamaz kabul edilmesi durumunda ise ilke de **uygulanamaz** olarak değerlendirilecektir.

24. Uyumlu veya uygulanamaz olanlar dışında bir ilkenin değerlendirilmesinde, standartlar için geçerli olan benzer bir yöntem kullanılacaktır. Buna göre; bir ilkenin **büyük ölçüde uyumlu** olarak değerlendirilmesi için denetim otoritesinin ilkeyi tam olarak sağlayabileceğine dair herhangi bir endişe uyandırmayacak bazı küçük eksikliklerin bulunması gerekir. Ancak, ilerlemelere rağmen, söz konusu eksiklikler denetim otoritesinin ilkeleri yerine getirmesi konusunda şüphe uyandırır ise ilke **kısmen uyumlu** olarak değerlendirilecektir. Hiçbir somut ilerlemenin kaydedilmemesi halinde ise ilke **uyumsuz** kabul edilecektir.

25. Genellikle bir ilkeye tam uyumun standartlara uyulması ile gerçekleşmesi beklenir ancak bu uyumu farklı yollarla sağlayabilen ülkelerin olduğunu gösteren durumlar da olabilir. Tersine, bir ülkenin özel koşulları dolayısıyla, standartların karşılanması bir ilkeye uyulmasını sağlamak için yeterli olmayabilir. Bu gibi durumlarda, belirli bir ilkeye uyumun etkin olarak kabul edilmesi için ek önlemler gerekir.

Raporlama

26. IAIS, bir ilkeye ilişkin değerlendirme sonuçlarının yer aldığı raporların tam biçimini veya içeriğini belirlemez. Ancak, raporun aşağıdaki şartları karşılaması gerektiğini düşünür. Buna göre, raporlar;

- yazılı olmalı,
- uyum değerlendirmesinin yanında bu bölümde belirtilen herhangi bir ek bilgiyi içermeli,
- değerlendirmenin kapsamını ve zamanını belirlemeli,
- dış değerlendirme durumunda değerlendirici mercileri belirtmeli;
- dış değerlendirme durumunda, gözden geçirilen bilgilere ve yapılan toplantılara atıfta bulunmalı, gerekli bilgilerin verilmediği hususları ve bu durumun değerlendirmenin doğruluğuna etkisini belirtmeli,
- dış değerlendirme durumunda, değerlendirmenin kendisinin bir amaç olarak görülmemesi gerektiğinin bilincinde olarak bir ilkeye uyum konusunda ilerlemeler kaydetmek amacıyla öncelik verilen tavsiyeleri içermeli,
- dış değerlendirme durumunda, değerlendirmeye karşılık olarak denetim otoritelerinin yaptığı resmi yorumları içermeli ve
- etkin bir denetim için bu bölümde ön şart olarak belirlenen alanların bir incelemesini kapsamalıdır.

27. Bir değerlendirmenin sonuçlarının yayınlanması yerel mercileri ilgilendiren bir konudur.

ICP 1 Denetim Otoritesinin Amaç, Yetki ve Sorumlulukları

Sigorta denetiminden sorumlu otorite (veya otoriteler) ile sigorta denetiminin hedefleri açıkça tanımlanır.

1.1 Birincil mevzuat sigorta denetiminden sorumlu otorite (veya otoriteleri) açıkça tanımlar.

1.1.1 Sigorta denetiminden sorumlu otorite (veya otoriteler) birincil mevzuatta açıkça tanımlanmalıdır. Sigorta denetiminden sorumlu birden fazla otorite olması durumunda (örneğin, ihtiyatlı denetimler, piyasa denetimleri, makro ve mikro ihtiyatlı denetimler, sürekli denetimler veya lisans denetimleri için ayrı otoriteler), bu hususta netlik sağlanması ve sigorta denetiminin tüm hedeflerinin karşılanması amacıyla ilgili otoritelerin kurumsal çerçevesi ve sorumluluklarının mevzuatta açıkça belirtilmesi gerekir.

1.2 Birincil mevzuat sigorta denetiminin hedeflerini, denetim otoritesinin görev ve sorumluluklarını açıkça tanımlar ve ayrıca denetim kurallarının idari yollarla belirlenmesi ve uygulanması dâhil sigorta denetimini gerçekleştirmek ve acil önlemler almak üzere denetim otoritesine uygun yetkiler verir.

1.2.1 Açıkça tanımlanmış hedefler şeffaflığı teşvik eder. Kamuoyu, devlet, yasama organları ve diğer ilgili organlar, sigorta denetimi hakkında beklentiler oluşturabilir ve denetim otoritesinin talimatlarını uygulatmada ve sorumluluklarını yerine getirmede ne kadar iyi olduğunu değerlendirebilirler.

1.2.2 Birincil mevzuatla güvence altına alınmış olmak, denetim otoritesinin talimat ve fonksiyonlarının özel amaç ve durumlar için değiştirilememesini sağlar. Birincil mevzuatın belirli aralıklarla güncellenmesi ilgili konularda kamusal tartışmalar yoluyla şeffaflığı teşvik edebilir, ancak çok sık yapıldığı takdirde, paydaşlarda, politika üretme sürecinin istikrarsız olduğu izlenimini uyandırabilir. Bu yüzden, birincil mevzuatta aşırı spesifik olmaktan kaçınmak uygun olacaktır. Bunun yerine, gerektiğinde güncellenmiş yönetmelikler yoluyla ilaveler yapılabilir.

1.2.3 Mevzuat, tüzel kişi ve grup çapında denetim hedeflerine izin verecek ve denetim otoritesinin bu hedeflere ulaşmak için uygun yetkilere sahip olmasına imkân tanıyacak şekilde açıkça belirlenmiş ve yeterince genişletilmiş olmalıdır.

1.2.4 Grup çapında denetim hedefleri, denetim otoritesinin grup başkanı dâhil grup bünyesindeki kuruluşlar üzerinde sarıh yetki ve güce sahip olması durumunda doğrudan, veya denetim otoritesinin

düzenlenen sigorta şirketi üzerinde grup başkanı ve grubun diğer kuruluşları ile ilgili bilgilere erişmek ve ilgili şartları uygulamak için yeterli yetki ve güce sahip olması durumunda dolaylı olarak gerçekleştirilebilir.

- 1.2.5 Grubun denetlenmesinden sorumlu genel koordinatör olarak denetim otoritesinin, diğer ilgili denetim otoriteleri ile koordinasyon ve işbirliğini sağlarken grup çapında bir denetim gerçekleştirecek yeterli yasal yetki ve güce sahip olması gerekir.
- 1.2.6 Gruptan sorumlu denetim otoritesi, risklerin gözden geçirilmesi ve değerlendirilmesinde gerekli olan temel bilgileri koordine ederek yaymak ve yükümlülük karşılama yeterliliğini grup çapında değerlendirmek üzere yeterli yetki ve güce sahip olmalıdır. Grubun denetlenmesinden sorumlu olan bir denetim otoritesi, sonuçta grup çapında etkin ve verimli bir denetim gerçekleştirilmesinden sorumlu olmalıdır.
- 1.2.7 Ulusal düzeyde ise mevzuatın grubun parçası olan bir sigorta şirketinin denetim otoritesini bu grubun grup çapındaki denetimine uygun şekilde katkıda bulunması için desteklemesi önem taşır.

1.3 Denetimin kilit hedefleri, poliçe sahiplerinin fayda görecekleri ve korunacakları etkin, adil, güvenli ve istikrarlı bir sigorta sektörünün devamlılığı teşvik eder.

- 1.3.1 Denetimin kesin olan hedefleri ülkeye göre değişebilir olsa da tüm sigorta denetçilerinin poliçe sahiplerinin çıkarlarını korumak üzere görevlendirilmesi gerekir.
- 1.3.2 Denetim otoritesinin talimatları genellikle çeşitli hedefleri içerir. Finansal piyasalar geliştikçe ve mevcut finansal koşullara bağlı olarak, bir denetim otoritesinin belirli bir hedefe verdiği önem değişebilir ve istendiğinde açıklanması gerekir.

1.4 Denetim otoritesi, hedeflerin gerçekleştirilmesinde, mevzuat ve denetim hedefleri arasındaki çelişki ve ihtilafları tespit eder, mevzuatta düzeltme yapar veya önerir.

- 1.4.1 Piyasalar geliştikçe, denetim otoritesi şu anda mevzuatta ele alınmayan ancak sigorta sektörünün adil, güvenli veya istikrarlı yapısını etkileyebilecek ortam değişikliklerini tespit edebilir. Denetim otoritesi, denetim hedeflerinde elde edilen başarının devam etmesini sağlamak amacıyla mevzuatta değişiklikler yapmalı veya önermelidir.

ICP 2 Denetim otoritesi

Denetim otoritesi, işlevlerini ve yetkilerini yerine getirirken;

- işlevsel olarak bağımsız, sorumluluk sahibi ve şeffaftır,
- gizli bilgileri korur,
- uygun yasal korumaya,
- yeterli kaynağa ve
- yüksek mesleki standartlara sahiptir.

2.1 Denetim otoritesinin yönetim yapısı açıkça tanımlanır. Denetim faaliyetlerinin bütünlüğünü sağlamaya yönelik iç denetim düzenlemeleri dâhil iç yönetim prosedürleri mevcuttur. Denetim otoritesi bünyesinde var olan etkin iletişim sayesinde önemli konular en hızlı şekilde gündeme taşınır ve uygun düzeyde ele alınır. Denetim otoritesinin karar alma süreci, herhangi bir acil durumda hemen önlem alabilecek şekilde yapılandırılmıştır.

2.1.1 Denetim otoritesinin işlevlerini mevzuatla kendisine verilen görev doğrultusunda yerine getirebilmesini ve yetkilerinin ötesinde hareket etmemesini sağlayan iki önemli unsur bağımsızlık ve hesap verebilirliktir. Denetim otoritesinin hedeflerini yerine getirememesine veya hedeflerinden sapmasına yol açan nedenler ilgili paydaşlara anlatılmalıdır. Denetim otoritesi, görevlerini yerine getirirken aldığı önlemlerden bu sorumluluğu kendisine verenlere – hükümet veya mevzuat – denetlediklerine ve genel olarak kamuoyuna karşı sorumludur.

2.2 Denetim otoritesinin başkanı ve varsa yönetim organı üyelerinin atanmaları ve azillerine ilişkin açık prosedürler mevcuttur. Bir denetim otoritesinin başkanı veya yönetim organı üyesi görevden alındığında, sebepleri kamuya açıklanır.

2.2.1 “Denetim otoritesinin başkanı”, yönetim ekibine başkanlık eden kişi (bazı durumlarda “yönetim kurulu” olarak anılacaktır) anlamına gelir; günlük işleyiş ve denetim otoritesinin kararlarına ilişkin tam yönetim sorumluluğuna sahiptir. “Yönetim organı”, yönetim ekibinin denetiminden sorumlu kişilerden oluşan bir kurum olabilir. “Denetim otoritesinin başkanı”, “yönetim organı” üyesi olabilir veya olmayabilir.

2.3 Denetim otoritesi ile hükümet ve yargı otoriteleri arasındaki kurumsal ilişkiler açıkça tanımlanmıştır ve şeffaftır. İcra yetkisinin aşılmasına müsaade edilen durumlar açıkça belirtilir.

2.3.1 Denetim otoritesi ile hükümet ve yargı otoriteleri arasındaki ilişkinin, bilgi paylaşımı, danışma ve ilgili makamlarca onay süreçlerinin, denetim otoritesinin adli incelemeye tabi olabileceği durumların tanımlanması önemlidir. Bu, hangi bilginin verilmesi gerektiğinin her bir kuruluşun karşılıklı çıkar konularında kimlere danışabileceğinin ve ilgili makamlardan hangi zamanlarda onay gerekeceğinin belirlenmesini içerebilir.

2.4 Denetim otoritesi ve personeli, denetim sorumluluklarını yerine getirirken siyasi, hükümet ve sektör kaynaklı müdahaleden muaftırlar. Denetim otoritesi, bağımsızlığını tehlikeye sokmayacak şekilde finanse edilmektedir. Denetim otoritesi, kaynaklarını kendi görev ve hedefleri ile algıladığı riskler doğrultusunda tahsis etme inisiyatifine sahiptir.

2.4.1 Denetim otoritesinin operasyonel bağımsızlığı, kaynaklarını ve insan kaynaklarını hedeflerine uygun olarak tahsis etme inisiyatifine sahip olmayı içerir.

2.4.2 İşin normal seyri içinde, denetim otoritesi denetlediği sigorta şirketlerini yönetmemeli veya başka bir şekilde çalıştırmamalıdır. Yönetim organının bir üyesi kendini çıkar çatışması içinde olduğu kararlardan dışlamalıdır.

2.5 Amaçlanan hedeflere uygun, açık ve şeffaf düzenleyici gereksinimler ve denetim prosedürleri mevcuttur. Denetim otoritesi, bu şart ve prosedürleri sigorta şirketlerinin niteliği, boyutu ve karmaşıklığını göz önünde bulundurarak tutarlı ve adilane bir şekilde uygular. Düzenleyici gereksinimler ve denetim prosedürleri yayınlanır.

2.6 Düzenleyici gereksinimler ve denetim prosedürleri düzenli olarak gözden geçirilir. Tüm maddi değişiklikler normalde kamuoyuna önceden danışmayı gerektirir.

2.6.1 Denetim otoritesinin düzenleyici gereksinimleri ve denetim prosedürlerinde yapılan tüm önemli değişiklikler kamuoyuna ve sigorta sektörüne danışmayı gerektirir. Bu sadece temel genel uygulanabilirlik kurallarını değil, aynı zamanda gizli olan ancak kamuoyunu etkileyebilecek politika ve yorumları da içerebilir. Genellikle günlük işlerin yerine getirilmesinde denetim otoritesinin personeline kılavuzluk eden ve kurum içi belge olan ayrıntılı prosedür kılavuzları bu kapsamın dışında tutulabilir.

2.7 Denetim otoritesi, üstlendiği rol ve görevleri ne şekilde yerine getireceği hakkında kamuya yazılı bilgi sunar.

2.7.1 Diğer taraflarca güvenilir şekilde ve zamanında yayınlanmadıkça denetim otoritesi, sigorta sektörünün mali durumu hakkında bilgi ve analizler yayınlar.

2.7.2 Şeffaflık, denetim otoritesinin hesap verebilirliğini güçlendirir. Denetim otoritesi;

- rolü ve sorumluluklarına dair bilgi,
- yılda en az bir kere ve gecikmeksizin hedeflerini gerçekleştirmek amacıyla yerine getirdiği denetim faaliyetleri hakkında bir rapor,
- sigorta sektörünün mali durumu hakkında bilgi ve analizler,
- Gizlilik hükümlerine tabi olarak ve diğer denetim hedeflerine zarar vermeyecek şekilde, alınan denetim önlemlerine ilişkin bilgiler dâhil sorunlu veya başarısız sigorta şirketleri hakkında bilgi ve
- yılda en az bir kere denetlenmiş mali tabloları

yayınlar.

2.8 Adli inceleme dâhil olmak üzere denetim kararlarına karşı itiraz süreçleri mevcuttur. Bu süreçler denetim bağımsızlığını ve etkinliğini korumak amacıyla belirli ve dengelidir. Ancak, denetim otoritesinin polişe sahiplerinin çıkarlarını korumak için gecikmeden harekete geçme yetkisine engel teşkil etmezler.

2.8.1 Temyiz veya inceleme mekanizmasının varlığı, düzenleyici ve denetleyici nitelikteki kararların yasalar çerçevesinde olabildiğince uyumlu olmasını ve gerekli şekilde gerekçelendirilmesini sağlar. Ancak, bu durum denetim otoritesinin işlev ve yetkilerini etkin ve hızlı şekilde kullanmasını haksız yere engellememelidir.

2.9 Denetim otoritesi, personeli ve denetim otoritesi adına herhangi bir girişim (halen veya geçmişte), mevzuat çerçevesinde diğer denetim otoritelerinden alınan gizli bilgiler dâhil denetim otoritesinin sahip olduğu bilgilerin gizliliğini korumakla yükümlüdür. Denetim otoritesi, elindeki gizli bilginin korunması için uygun önlemler alır ve uygular. Gizli bilgilerin haksız ifşası cezaya tabidir. Kanunen gerekmesi veya talep edilen gizli bilgiyi destekleme kabiliyetine ve meşru denetim çıkarına sahip başka bir denetim otoritesi tarafından talep edilmesi haricinde, denetim otoritesi kendi kontrolündeki gizli bilgi taleplerini reddeder.

2.9.1 Gizli bilgilerin haksız ifşasına ilişkin cezalar mevzuatta belirtilmelidir. Bu cezalar disiplin cezasını veya cezai takibatları içerebilir.

2.9.2 Gizli bilgilere erişimi olan tüm kişiler (şu anda veya geçmişte) bu bilgilerin haksız ifşası için söz konusu cezalara tabi olmalıdır.

- 2.9.3 Denetim otoritesi başka bir denetim otoritesinden alınan bilgilerin gizliliğini korumak ve sürdürmek için gerekli tüm önlemleri alır.
- 2.9.4 Paylaşılan gizli bilgiler, bilgileri sağlayan denetim otoritesine aittir ve onun mülkiyetinde kalır.
- 2.9.5 Bilgilerin korunmasına ilişkin önlemler, denetim otoritesi tarafından başka bir denetim otoritesinden alınan gizli bilgiler için getirilen erişim kısıtlamasını içermektedir. Bu kısıtlamalar, denetim otoritesi için çalışan veya onun adına hareket eden ve:
- gizlilik şartlarına tabi olan,
 - doğrudan denetim otoritesi denetimi ve kontrolü altında olan,
 - bilgi talebinin amaçları ile tutarlı ve doğrudan ilgili olarak, bu bilgilere ihtiyaç duyan
- kişiler için geçerlidir.
- 2.9.6 Denetim otoriteleri aldıkları bilgilere ilişkin veri koruma gereksinimlerini belirlemeli ve bu bilgileri sadece veri koruma gereksinimleri izin verildiği sürece muhafaza etmelidirler.

2.10 Denetim otoritesi ve personeli, yasadışı hareket etmemiş olmak kaydıyla görevlerini yerine getirirken iyi niyetle yapmış oldukları fiillere karşı kendilerini koruyacak gerekli yasal korumaya sahiptirler. Görevlerini yerine getirirken gerçekleştirdikleri eylemlere ilişkin savunma giderlerine karşı da yeterli korumaya sahiptirler.

- 2.10.1 Denetim otoritesinin operasyonel bağımsızlığı, görevlerini yerine getirirken aldıkları önlemlerin yasal korumasını içerir.

2.11 Denetim otoritesi etkin bir denetim yapabilmesi için yeterli, finansal veya diğer, kaynağa sahiptir. Denetim otoritesinin personel alımı politikaları, yüksek nitelikli ve deneyimli personel almasına olanak sağlar. Denetim otoritesi, personeline gerekli eğitimi verir. Denetim otoritesi, gerektiğinde harici uzman tutma, sözleşme yapma ve hizmet satın alma yetkisine sahiptir.

- 2.11.1 Yıllık kaynak planlama çalışmasının bir parçası olarak, denetim otoritesi kısa ve orta vadede mevcut beceri ve deneyim durumu ile öngörülen şartları değerlendirmeli, sayı ve/veya beceri eksikliklerini kapatmak üzere alınabilecek önlemleri incelemeli ve uygulamalıdır. Bu önlemler daha esnek istihdam politikalarını ve personelin sektörde ulusal veya uluslararası diğer denetim otoritelerinde geçici olarak görevlendirilme planlarını içerebilir. Buradaki amaç, uzman becerilerinden geçici olarak yararlanmak ve denetim personeline sektör uygulamalarını daha iyi anlama olanağı sağlamaktır.

- 2.11.2 Denetim otoritesi, gerekli görüldüğünde bir grup çapında denetçi rolünü üstlenecek kabiliyete sahip olmalıdır.

2.12 Denetim otoritesi ve personeli, doğruluk ve dürüstlük ilkeleri çerçevesinde ve çıkar çatışması kurallarına riayet dâhil en yüksek mesleki standartlara uygun hareket eder.

2.12.1 Güçlü iç yönetim (Standart 2.1'de değerlendirildiği gibi) ve denetim otoritesinin personelinin yüksek dürüstlük ve mesleki ahlak standartlarını sağlaması denetim sürecinin güvenilirliğine katkıda bulunan önemli unsurlardır. Bu unsurlar, çıkar çatışmaları ile ilgili kuralları içeren iş ahlaki kurallarını da içerir.

2.13 Denetim otoritesi, denetim fonksiyonları dışarıdan hizmet alımı yoluyla sağladığı takdirde beklentilerini belirler, üçüncü şahısların yetkinlik ve deneyim durumunu değerlendirir, performanslarını izler ve sigorta şirketi veya diğer ilişkili taraflardan bağımsız olmalarını sağlar. Denetim otoritesinin işe aldığı harici uzmanlar, denetim otoritesinin personeli ile aynı gizlilik kurallarına ve mesleki standartlara tabidirler.

2.13.1 Bazı denetim fonksiyonlarının üçüncü şahıslardan hizmet alımı yoluyla sağlanması denetim otoritesinin kaynaklarını değerli uzmanlık becerileri ile tamamlayabilir. Ancak, denetim fonksiyonlarının gözetim ve denetimi, denetim otoritesinin öncelikli sorumluluğudur. Denetim sorumluluğunun tamamen üçüncü şahıslara verilmesi denetim otoriteleri tarafından gerçekleştirilen işlerin kabul edilebilir bir alternatifi olamaz.

ICP 3 Bilgi Değişimi ve Gizlilik Şartları

Denetim otoritesi, gizlilik ve kullanım koşullarına tabi olarak diğer ilgili denetçiler ve denetim otoriteleri ile bilgi değişiminde bulunurlar.

3.1 Denetim otoritesi, grupların düzenlemeye tabi olmayan ilgili kuruluşları dâhil tüzel kişi ve gruplara ilişkin denetim bilgilerini yasal olarak edinme ve bilgi değişiminde bulunma yetkisine ve gücüne sahiptir.

3.1.1 Denetim otoritesinin tabi olduğu yasal yetki ve güç:

- denetim otoritesinin bilgileri tüzel kişiliği olan sigorta kuruluşları veya gruplarının denetlenmesi için gerekli gördüğü, ya da başka bir denetim otoritesinin bilgileri gerekli gördüğü durumlarda
- aşağıda 3.2.1'de belirtilen otoritelerden birinin denetim otoritesinden ilgili bilgileri sağlamasını makul surette talep ettiği durumlarda

denetim otoritesinin bilgi edinmesine ve bilgi değişiminde bulunmasına imkan tanınmalıdır.

3.1.2 Tüzel kişiliğe sahip sigorta kuruluşları veya gruplarının denetimi için gerekli bilgiler;

- sigorta şirketleri tarafından yürütülen yönetim ve operasyon sistemleri ve kontrolleri hakkında bilgileri,
- sigorta şirketi ile ilgili finansal verileri,
- söz konusu sigorta şirketlerinde sorumlu pozisyonlarda bulunan bireyler (şirket sahipleri, ortakları, yöneticileri, müdürleri, çalışanları veya yüklenicileri dâhil) hakkında nesnel bilgileri,
- suç faaliyetlerine karışan, veya karıştığından şüphelenilen, bireyler veya sigorta şirketleri hakkında nesnel bilgileri,
- Düzenleyici soruşturma ve incelemeler ile sigorta şirketlerinin iş faaliyetlerine getirilen kısıtlamalar hakkında bilgileri,
- Denetlenen bir kuruluştan talep edilen ve alınan (uygun müşteri işlem bilgileri dâhil) belirli bilgileri,
- grup denetim şartlarını karşılamak üzere grup içindeki raporlama bilgilerini,
- şubeler, iştirakler ve düzenlemeye tabi olmayan holding şirketleri dâhil ancak bunlarla sınırlı olmayan tüzel kişi ve grup çapındaki bilgileri ve

- potansiyel ve fiili sigorta şirketi işlemleri ve poliçe sahiplerinin potansiyel ve fiili işlemlerine ilişkin bilgileri içerebilir, ancak bunlarla sınırlı değildir.

Bilgi değişimi anlaşmaları

- 3.1.3 Bilgi taleplerinin etkin şekilde yürütülmesini veya bilgi sağlanmasını kolaylaştırmak amacıyla denetim otoriteleri arasında bir çerçeve oluşturulmasında mutabakat zaptı ve anlaşmalar kullanılabilir.
- 3.1.4 IAIS Çok Taraflı Mutabakat Zaptı (MMoU) veya ikili Mutabakat Zaptı (MoU) gibi anlaşmalar, denetim otoritelerinin diğer denetim otoriteleriyle gizlilik prosedürlerine tabi olan bilgileri paylaşmak için güvenebilecekleri iki yönlü bilgi akışının temelini oluşturarak bilgi değişimini kolaylaştırır.
- 3.1.5 IAIS MMoU, sigorta gruplarını da kapsayacak şekilde sigorta şirketlerinin denetimi ile ilgili tüm konulara ilişkin sigorta denetçileri arasında bilgi paylaşımı ve değişimini amaçlayan çok taraflı mutabakat zaptının bir örneğidir. IAIS MMoU'nun tüm imza sahiplerinin öngörülen sıkı gizlilik rejimine uyumu güvence altına almak amacıyla kendi yasa ve yönetmeliklerini doğrulaması gerekmektedir.
- 3.1.6 Mutaakat zaptı ve anlaşmalar iki veya daha fazla ülkenin denetim otoriteleri arasında veya farklı finansal sektörlerden sorumlu denetim otoriteleri arasında gerçekleşecek bilgi değişimi için bir temel oluşturulmasında önem kazanır.
- 3.1.7 Anlaşma veya mutabakat zaptı, paylaşılacak bilgi türlerinin yanı sıra denetim otoritesi tarafından edinilen bu bilgilerin paylaşılacağı esasları da belirleyebilir.

Denetim grubu

- 3.1.8 Bilgi değişimi bir denetim grubunun çalışması açısından özellikle önemlidir. Bir denetim grubunun etkin olabilmesi için özellikle gizli bilgilerin değişimi ve korunmasına ilişkin denetim otoriteleri arasındaki karşılıklı güven olması gerekir.
- 3.1.9 Gizli bilgilerin denetim grubu içinde güvenli bir şekilde kullanılmasını sağlamak her denetim otoritesinin sorumluluğudur; gizli bilgiler konusunda herhangi bir uluslararası kanun veya düzenleme bulunmamaktadır. Denetim grubunun her üyesi bilgilerin kasti olmayan ifşasını veya gizli bilgilerin izinsiz ifşasını önlemek için gerekli tedbirleri almalıdır. Bilgi değişiminin güvenli bir ortamda gerçekleşmesini sağlamak için

denetim grubunun üyeleri arasında uygun bilgi değişimi anlaşmaları veya direkt düzenlemelerin mevcut olması hayati önem taşır.

3.1.10 Bunu başarabilmenin iki temel yöntemi vardır:

- Denetim grubunun her bir denetim otoritesi, grubun diğer üyeleri ile ikili mutabakat zabitleri imzalar. Birçok durumda bu tür mutabakat zabitleri mevcuttur.
- Denetim grubunun üyeleri, sıkı bir gizlilik rejimine bağlılık gerektiren IAIS MMoU'yu imzalar.

3.1.11 Bir denetim grubu içinde paylaşılan gizli bilgilerin diğer denetim otoritelerine iletilmesi halinde gizli bilgilerin korunmasını temin etmek üzere bu denetim otoriteleri ile resmi bir mekanizma mevcut olmalıdır. Mekanizmalar, mutabakat zaptında veya direkt bir düzenleme yoluyla dâhil edilebilir.

3.2 Denetim otoritesi, inisiyatifi kendisine ait olmak üzere, uygun koruma önlemlerine tabi olarak diğer ilgili denetim otoriteleri ile bilgi değişiminde bulunmak için gereken yasal yetki ve güce sahiptir. Bilgi değişimine ilişkin bir anlaşma veya mutabakat zaptının varlığı bilgi değişiminin ön koşulu değildir.

3.2.1 Diğer ilgili denetim otoriteleri;

- ülkedeki diğer sigorta denetçilerini,
- diğer ülkelerdeki sigorta denetçilerini,
- hem ülkedeki hem de diğer ülkelerdeki banka ve diğer kredi kurumlarından sorumlu denetçileri,
- hem ülkedeki hem de diğer ülkelerdeki yatırımlar, menkul kıymetler, finansal piyasalar ve diğer sektörlerden sorumlu denetçileri,
- kara para aklama veya terörizmin finansmanını önleme (AML/CFT konuları) konuları ile ilgili makamları ve / veya
- icra makamlarını

içerebilir, ancak bunlarla sınırlı değildir.

3.3 Denetim otoritesi, diğer denetim otoriteleri ile etkin şekilde belge ve bilgi değişi yapar. Denetim otoritesi, ilgili grup kuruluşlarını makul surette etkileyebileceği düşünölen bir önlem almadan önce ülkesindeki diğer denetim otoriteleri ve diğer ülkeler veya sektörlerdeki sigorta grubu bünyesinde yer alan kuruluşlarının denetim otoritelerini bilgilendirir. Önceden bildirim mümkün olmadığı durumlarda, denetim otoritesi herhangi bir önlem aldıktan sonra diğer ilgili denetim otoritelerini en kısa sürede bilgilendirir.

3.3.1 Etkin bir şekilde sağlanan ilgili bilgiler;

- denetim otoritesinin, grupların veya grup bünyesinde yer alan kuruluşların denetlenmesini kolaylaştıracağını düşündüğü bilgileri,
- denetim yaklaşımında yapılan maddi değişiklikleri,
- diğer denetim otoritelerinin ülkelerinde faaliyet gösteren grup kuruluşlarının faaliyetleri üzerinde önemli bir etkiye sahip olabilecek herhangi bir olay veya olaylar dizisini,
- başka bir ülkenin finansal sistemini etkileyebilecek bilgileri,
- başka bir ülkede faaliyet gösteren bir grup işletmesinin mali durumunu veya poliçe sahiplerinin diğer çıkarlarını etkileyebilecek bilgileri,
- ceza yargılaması veya başka bir mevzuatın denetim otoritesi için geçerli zorunlu şartlarına tabi olarak, başka bir denetçiden alınan bilgilere dayanarak alınacak herhangi bir önlemin söz konusu denetçiye önceden bildirimini

içermekle birlikte bunlarla sınırlı değildir.

3.4 Denetim otoritesi, başka bir denetim otoritesinden bilgi talep ederken denetim fonksiyonlarının yerine getirilmesi ile ilgili meşru menfaat ve geçerli bir amaca sahiptir.

3.4.1 Geçerli amaçlar;

- ruhsatlandırma,
- uygun kriterler,
- haciz işlemi ve yaptırımlar dâhil devam eden denetim,
- denetim uygulamaları,
- şirket tasfiyesi, borçların tasfiyesi veya iflas,
- kara para aklama ve terörizmin finansmanı ile mücadele (KPA/TFM)

gibi konuları içerebilir, ancak bunlarla sınırlı değildir.

3.5 Denetim otoritesi, başka bir denetim otoritesinden gelen bilgi taleplerinin her birini vaka bazında değerlendirir.

3.5.1 İlke doğrultusunda, bir denetim otoritesinin başka bir denetim otoritesinin talep ettiği tüm bilgileri sağlaması beklenir. Denetim otoritesi, bilgi talebinin ne ölçüde karşılanacağını belirlerken;

- bilgi talebinde bulunan denetim otoritesinin ülkesinin temel çıkarlarına aykırı olup olmadığı,
- bilgileri alan denetim otoritesinin her ülkenin yasal düzenlemelerini dikkate alarak bu bilgilerin gizliliğini koruma becerisi,

- ülkesinin ilgili mevzuatı (özellikle gizlilik ve mesleki gizlilik, veri koruma ve gizliliği ile usulü adalet ile ilgili olanlar),
- bilgi değişimine tabi olacak bilgilerin niteliği,
- bilgilerin kullanım alanı (örneğin, bakınız Standart 3.4)

gibi konuları içeren ancak bunlarla sınırlı olmayan hususları dikkate alabilir.

3.5.2 Bilgi talepleri normalde yazılı olarak yapılmalıdır ancak denetim otoritesi, acil bir durumda yazılı talepler konusunda ısrarcı olmamalı ve bilgi talebinde bulunan denetim otoritesinin bilinmesi durumunda sözlü talepleri makul olmayan nedenlerle geciktirmemelidir.

3.6 Denetim otoritesi, ilgili bilgilerin değişiminde bilgi isteyen denetim otoritelerinin taleplerini zamanında ve kapsamlı bir şekilde yanıtlar.

3.6.1 Denetim otoriteleri, serbest bilgi akışını kolaylaştırmak amacıyla ana teması noktası olarak hareket etmek üzere bir kişi belirlemeyi düşünmelidirler.

3.7 Paylaşılan bilginin seviyesi, biçimi ve ayrıntılı özellikleri konusunda kati mütakabiliyet gerekmez.

3.7.1 Kati mütakabiliyet eksikliği, denetim otoritesi tarafından özellikle acil durumda veya diğer kriz durumlarında bilgi değişimi yapılmamasının bir nedeni olarak kullanılmamalıdır.

3.8 Gizli bilgilerin değişiminden önce, denetim otoritesi bilgileri alan tarafın gizlilik şartlarına tabi olmasını sağlar.

3.9 Gerekli gizlilik koşullarının yerinde alınmış olması kaydıyla, denetim otoritesi genellikle başka bir denetim otoritesi ile paylaştığı bilgilerin ülkenin ilgili diğer denetim otoriteleri veya kurumlarına aktarılmasına izin verir.

3.9.1 Denetim otoritelerinin bilgi değişiminde bulunmak isteyebilecekleri diğer taraflar, yukarıda Standard 3.2'de belirtilen makamları ya da bir denetim otoritesi veya ilgili mahkemeler üzerinde yargı yetkisine sahip olanlar merciler gibi diğer otoriteleri içerebilir.

3.9.2 Menşe ülke denetim otoritesi, diğer denetim otoriteleri veya kurumlarla yapılacak bilgi değişimi için belirli şartlar belirleyebilir.

3.9.3 Menşe ülke denetim otoritesi tarafından getirilen bilgi değişimi şartları, bilgileri alan denetim otoritesinin bu bilgileri Standart 3.10 uyarınca kendi amaçları için kullanabilmesine engel olmamalıdır.

3.10 Başka bir denetim otoritesinden gizli bilgiler alan herhangi bir denetim otoritesi, bu bilgileri sadece bilgi talep edilirken belirtilen amaçlar için kullanır.

Denetim otoritesi, diğer taraflarla yapılacak bilgi değişimi dâhil bu bilgileri başka bir amaç için kullanmadan önce menşe ũlke denetim otoritesinin onayını alır.

3.10.1 IAIS MMoU Ek B'de denetim fonksiyonlarının yerine getirilmesinde mutabakat zaptının diğer taraflarına ve (merkez bankaları, icra makamları ve ilgili mahkemeler dâhil) diğer ilgili yerel makamlara yardımcı olacak bilgilerin aktarılmasına ilişkin imza sahiplerinin önceden onay vermiş oldukları düşünũlen belirli durumlar mevcuttur.

3.11 Denetim otoritesinin başka bir denetim otoritesinde aldığı gizli bilgileri yasal olarak açıklamak zorunda kalması durumunda, denetim otoritesi açıklamak zorunda olduğu bilgileri ve içinde bulunduğu durumu belirtmek suretiyle menşe ũlke denetim otoritesini durumdan derhal haberdar eder. Bu bilgi aktarımına onay verilmediği durumlarda denetim otoritesi, bilgi talebine karşı çıkararak bilgilerin gizliliği korumak için tüm makul yolları kullanır.

3.11.1 Yasal zorunluluk bir mahkeme veya meclis kararını içermekle birlikte bunlarla sınırlı değildir.

ICP 4 Ruhsat

Sigortacılık faaliyetleri ile iştgal etmek isteyen tüzel kişinin herhangi bir ülkede faaliyete başlamadan önce ruhsat alması gerekir. Ruhsat alma koşulları ve prosedürleri net, objektif, halka açık olmalı ve tutarlı bir Şekilde uygulanmalıdır.

Giriş Rehberi

- 4.0.1 Ruhsat, sigortacılık sektöründe etkinliğin ve istikrarın sağlanmasıda önemli bir rol oynar. Sigorta Şirketlerine ruhsat verilmesi yoluyla resmi onay sürecini düzenleyen katı koşullar, tüketicilerin korunması açısından gereklidir. İlgili ruhsat kriterleri, sigorta sektörüne kabul noktasında eşit Şartlar sağlamak amacıyla muhtemel adaylara tutarlı bir Şekilde uygulanmalıdır.
- 4.0.2 Bu noktada denetim otoritesinin rolü, sigorta Şirketlerinin yükümlülüklerini kesintisiz yerine getirebilmesini ve poliçe sahiplerinin çıkarlarının yeterince korunmasını sağlamaktır. Ruhsat işlemi, bu hedeflere ulaşma yolunda ilk adımdır.
- 4.0.3 Ruhsat prosedrlерinin ve ruhsatlı sigorta Şirketlerinin sürekli denetimlerinin uluslararası kabul görmüş standartları karşılaması halinde denetim sistemine olan güven hem ulusal hem de uluslararası düzeyde gelişecektir.

Ruhsat koşulları

4.1 lkeler, poliçe sahiplerinin çıkarlarını korumak amacıyla hangi kurumların kendi ülkelerinde sigortacılık faaliyetleri yürütmeye yetkili olduğunu ruhsat vermek suretiyle denetler.

- 4.1.1 Ruhsat, genel yerli Şirketler hukuku ve ticaret hukuku açısından verilen onaylardan farklıdır. Denetim lisansı başvurusu dışında Şirketler hukuku ve ticaret hukukuna ilişkin diğer Şartlar (rneğin, kuruluş belgelerinin sunulması veya ticaret kayıt başvurusunun yapılması) yerine getirilmelidir. Ruhsatlı olmayan veya henüz ruhsat almamış olan kuruluşların ruhsatlı bir sigorta Şirketi gibi hareket etmesine veya kendilerini bu Şekilde tanıtmasına izin verilmemelidir.
- 4.1.2 Ruhsat verme sorumluluğunun başka bir otoriteye ait olduğu ülkelerde sigorta denetçisinin ruhsatlandırma otoritesi açısından uygun grldği takdirde bu konuda bilgi verebilmesi ve ruhsat koşulları veya kısıtlamaları (başvurunun reddi dâhil) tavsiye edebilmesi gerekir.

Ruhsatlandırma yöntemleri

- 4.1.3 Bir ülkede izin verilen yasal biçimlere bağlı olarak, yabancı sigorta şirketlerinin bir yerli şube veya bağlı ortaklık aracılığıyla ya da sadece sınır ötesi hizmet sunumu yoluyla ülkede sigortacılık faaliyetleri yürütmesine izin verilebilir. Bir bağlı ortaklık, yurt içinde kurulmuş olan ve ruhsat alması gereken bir tüzel kişiliktir. Şube ise şirketin merkez ülke dışında başka bir ülkede kurulmuş olan parçasıdır; ayrı bir tüzel kişilik değildir. Şubelerin genellikle tüzel kişilere verilen ruhsatlar ile faaliyet göstermek üzere yetkilendirilmeleri gerekir. Sınır ötesi hizmet sunumu sadece yerel bir kuruluş değil, aynı zamanda ev sahibi ülke denetim otoritesinin iznini de gerektirebilir.
- 4.1.4 Bazı bölgelerde, birçok ülke birbirlerinin ruhsatlarını kabul edecek şekilde bir giriş (pasaport) sistemi kabul etmiştir. Bu sistem, bir ülkede kurulmuş olan sigorta şirketlerine sigortacılık faaliyetleri yürütebilmeleri için merkez ülkenin vermiş olduğu izin çerçevesinde diğer ülkelerde şubeler açarak sınır ötesi sigorta hizmetleri sunmasına imkan sağlar.
- 4.1.5 Bazı ülkelerde, fiziksel varlığı olmaksızın sınır ötesi faaliyet yürüten yabancı bir sigorta şirketinin ruhsatlandırılması sigortacılık faaliyeti yürütmek üzere yetkilendirilme biçimde olur.
- 4.1.6 Ruhsatlandırma yöntemi, sigortacılık faaliyetleri yürüten bir kuruluşun niteliği, boyutu ve karmaşıklığı doğrultusunda çeşitli ülkelerde farklı olabilir. Bazı ülkeler, önemsiz kuruluşlar için (örneğin, sınırlı coğrafi kapsam, sınırlı boyut ve sınırlı iş kolu gibi) ruhsatlandırma amaçlı olarak daha az resmi bir süreç olan tescile izin verebilir. Bu gibi durumlarda mevzuat, tescilin uygulanabilirliğini, şartlarını ve süreci açıkça belirtilmelidir.

4.2 Sigorta mevzuatı:

- **ruhsata tabi düzenlenmiş sigortacılık faaliyetlerinin bir tanımını içerir,**
 - **yetkisiz sigortacılık faaliyetlerini yasaklar,**
 - **izin verilebilir şirketlerinin yasal biçimlerini tanımlar,**
 - **ruhsat düzenleme sorumluluğunu belirler ve**
 - **yabancı sigorta şirketlerinin ülke içinde sigortacılık faaliyetleri yürütmesine izin veren prosedürü ve kuruluş biçimini belirler.**
- 4.2.1 Bazı ülkeler, sınırlı faaliyetlerden bir kısmının ruhsat şartlarına tabi düzenlenmiş sigortacılık faaliyetleri tanımına dâhil edilmemesine karar verebilir. Bu tür faaliyetlerin mevzuatta açıkça belirtilmesi gerekir. Ülkelerin bu uygulamalarının sebebi, sigorta bedelinin belli bir miktarları aşmaması, zararın aynı ödemeler yoluyla karşılanması ya da faaliyetlerin poliçe sahipleri arasında dayanışma fikrinin (özellikle mikro sigorta durumunda küçük müşterekler, kooperatifler ve diğer toplum-temelli örgütler) ardından yürütülmesi olabilir.

Örnekler, faaliyetleri belli bir coğrafi bölge ve belirli bir sayı veya sınıftaki poliçe sahipleri ile sınırlı olan ve/veya ruhsatlı yerli sigorta şirketleri tarafından sunulmayan ürünler gibi özel teminat türleri sunan sigorta şirketlerini kapsar.

- 4.2.2 Sigortacılık faaliyetleri ile iştirak eden tüm kuruluşların ruhsatlı olması gerektiği ilkesi göz önüne alındığında, sınırlı sigortacılık faaliyetlerinin ruhsat koşullarından çıkarılması nedeniyle poliçe sahiplerinin korunması amacıyla uygun alternatif önlemlerin alınmasına önem verilmelidir.

4.3 Ruhsat koşulları net, objektif ve halka açıktır; tutarlı bir şekilde uygulanır ve başvuru sahibinin;

- **Yönetim Kurulu Üyeleri, Üst Yönetimi, gerek bireysel gerek topluca, Önemli Sahipleri ve Kontrol Fonksiyonlarını Yürüten Kilit Görevlilerinin (Kilit Kontrol Görevlileri) uygun olmasını,**
- **sermaye gereksinimlerini karşılamasını,**
- **etkin denetim sürecini engellemeyecek sağlam kurum veya grup yapısı ile iletişim çerçevesine sahip olmasını ve**
- **güvenilir ve sağlam iş planlarına ve mali planlara sahip olmasını**

gerektirir.

- 4.3.1 Ruhsat koşulları kamuya açık ve kolay erişilebilir olmalıdır. Ruhsatlandırma kuralları uygulamada tarafsız olmalı, adil ve eşit bir şekilde yönetilmelidir. Başvuru işlemleri, basit olmalı ve idari açıdan önlem amaçlı kesinlikle gerekli olanlar dışında külfetli olmamalıdır.
- 4.3.2 Uygunluk, yönetim ve sermaye gereksinimlerine ilişkin daha fazla bilgi, diğer IAIS çalışmalarında ilgili başlıklarda bulunabilir. (ICP 5 Kişilerin Uygunluğu, ICP 7 Kurumsal Yönetişim ve ICP 17 Sermaye Yeterliliği)
- 4.3.3 Başvuru sahibinin iş planları en az üç yıllık bir dönemi kapsamalı ve faaliyet kolları ile risk profilini yansıtmalı, tahmini kurulum masrafları, sermaye gereksinimleri, tahmini iş gelişimi, yükümlülük karşılama yeterliliği ve reasürans düzenlemelerine ilişkin detaylar içermelidir. İş planları başvuru sahibinin sunacağı ürünler ile kullanacağı dağıtım yöntemleri ve kanalları hakkında bilgiler içermelidir. Birincil sigorta ve reasürans işleri hakkında ayrı ayrı bilgi verilmelidir. Başvuru sahibi ayrıca iştiraklerle yapılan sözleşmeler, dışarıdan hizmet alımı düzenlemeleri, iç kontrol sistemleri, bilgi teknolojisi sistemleri, politikaları ve prosedürleri hakkında bilgi vermelidir.
- 4.3.4 Bir sigorta şirketi, hayat sigortası ve hayat dışı sigorta yapma ruhsatına sahip olmak isterse denetim otoritesinin tatmin edecek şekilde sürekli veya geçici bazda risklerin her iş kolu için ayrı ayrı ele alınmasını gerektiren yönetim süreçlerine sahip olduğunu kanıtlamalıdır.

- 4.3.5 Başvuru sahibi bir grubun parçası ise (düzenlemeye tabi olmayanları içeren sigortacılar ve diğer kuruluşlar dâhil) grup içindeki önemli kuruluşları belirterek raporlama yapısını sunmalıdır. Grup içindeki önemli kuruluşlar arasındaki ilişkili tarafla işlemlerin ve/veya ilişkilerinin türüne ilişkin bilgiler de verilmelidir.

Denetim otoritesine ilişkin şartlar

4.4 Bir sigorta şirketi yurtdışında bir şube veya bağlı ortaklığa sahip olmak istediğinde ilgili ev sahibi ülke denetim otoritesi ruhsat vermeden önce uygun şekilde merkez ülke denetim otoritesine danışır.

- 4.4.1 Ev sahibi ülke denetim otoritesi, kendi ülkesinde yabancı bir sigorta şirketinin şubesine veya bağlı ortaklığına ruhsat verip vermemeye, verecekse hangi temelde vereceğine veya mevcut ruhsatını uzatıp uzatmamaya karar verirken temel ilke ve standartları dikkate alarak gerektiği şekilde merkez ülke denetim otoritesine danışmalıdır. İstisnâ sürecinin bir parçası olarak, denetim otoriteleri yapılan başvuruya ilişkin bilgiler (örneğin, şirket müdürleri ve sahiplerinin uygunluğunun kontrolü) için yerli veya yabancı otoriteler ile bilgi değişimi yapabilmelidir. Özellikle, söz konusu bilgilerin gizli bilgi olarak kabul edildiği durumlarda bilgi değişimi yasalara, anlaşmalara veya bir mutabakat zaptına, vs. tabi olabilir. Ev sahibi ülke denetim otoritesi, merkez ülke denetim otoritesinin etkin denetim şartları ile çelişen kurumsal yapıları engellemek amacıyla yaptırım uygulayabilme gücü dâhil merkez ülke denetim otoritesinin sigorta şirketini sürekli olarak nasıl denetlediğini bilmelidir.
- 4.4.2 Ev sahibi ülke denetim otoriteleri, herhangi bir ruhsat teklifi ile ilgili belirli konularda merkez ülke denetim otoritelerine danışmak isteyebilirler, ancak her halükarda sigorta şirketinin merkez ülke denetim otoritesini ruhsat verilmesine dair hiçbir itirazı olmadığını teyit etmeleri gerekir. Ev sahibi ülke denetim otoritesi, merkez ülke denetim otoritesini ruhsata uygulanan herhangi bir kısıtlama veya yasaklama konusunda bilgilendirmelidir.
- 4.4.3 Ev sahibi ülke denetim otoriteleri, merkez ülkedeki ihtiyatlı sermaye gücü düzenlemelerine tabi olmayan yabancı kuruluşların ruhsat başvurularını reddetmelidir. Ortak girişimlerde ise açık ana şirket sorumluluğu olup olmadığını dikkate alınmalıdır. Bu tür durumlarda, net bir ana şirket sorumluluğu yoksa denetim otoritesi bu başvuruları reddetmelidir.
- 4.4.4 Örneğin, ikili ya da çok taraflı anlaşmaların mevcut olduğu durumlarda bir yabancı sigorta şirketinin ev sahibi ülke denetim otoritesinin ruhsatı veya izni olmadan bir şube veya sınır ötesi hizmet sunumu aracılığıyla faaliyet göstermesine izin verilebilir ancak bu anlaşmalar uyarınca:

- sigorta şirketi merkez ülkede ev sahibi ülke denetim otoritesi tarafından yeterli kabul edilen bir denetim sürecine tabi olmalı,
- sigorta şirketi ev sahibi ülke denetim otoritesinin yasal hükümlerini karşılayamadığı takdirde yaptırıma tabi olabilmeli ve
- Bu gibi durumlarda merkez ülke denetim otoritesi bilgilendirilmelidir.

4.5 Bir sigorta şirketinin ev sahibi denetim otoritesinin ülkesinde fiziksel varlığı olmaksızın sınır ötesi sigortacılık faaliyetleri yürütmek istemesi durumunda ilgili ev sahibi ülke denetim otoritesi, bu tür faaliyetlere izin vermeden önce uygun şekilde merkez ülke denetim otoritesine danışır.

4.5.1 İstişare sürecinin bir parçası olan bilgi değişimi:

- sigorta şirketinin önerilen sigorta türü faaliyetlerini yapmaya yetkili olduğuna ve
- sigorta şirketinin merkez ülkedeki sigortacılık ile ilgili tüm düzenleyici gereksinimleri karşıladığına

dair merkez ülke denetim otoritesinin onayını içermelidir.

4.5.2 Örneğin, ikili ya da çok taraflı anlaşmaların mevcut olduğu durumlarda, bir yabancı sigorta şirketinin ev sahibi ülke denetim otoritesinin izni olmadan sınır ötesi hizmet sunumu temelinde çalışmasına izin verilebilir.

4.6 Denetim otoritesi başvuruları değerlendirir, karar verir ve açıkça belirtilen kararı makul bir süre içinde başvuru sahibine bildirir.

4.6.1 Sigortacılık faaliyeti yapmak isteyen kuruluşun bir başvuruda bulunması gerekir. Başvuru yazılan iş türleri hakkında bilgi ve ruhsat koşullarının karşılandığını onaylamak üzere mevzuatın gerektirdiği tüm belge ve bilgileri içermelidir.

4.6.2 Denetim otoritelerinin, bir ruhsat başvurusunun nasıl yapılacağına dair yönergeler yayınlaması teşvik edilmektedir. Bu yönergeler, mevzuat ile belirlenen ruhsat koşulları ile gerekli belge formatına dair tavsiyeler içerebilir. Resmi ruhsat prosedürünü kolaylaştırmak ve gereksiz gecikmeleri önlemek üzere, denetim otoritesi başvuru öncesinde ruhsat koşulları ve başvuru süreci prosedürleri hakkında tavsiye almak amacıyla denetim otoritesi ile irtibata geçecek bir sigorta şirketi kurmaları yönünde kişileri teşvik edebilir.

- 4.6.3 Başvurunun eksik sayıldığı durumlarda denetim otoritesi, başvuru sahibini gecikmeden bilgilendirmeli ve başvuru sahibine başvurunun değerlendirilmek üzere tamamlaması için ek bilgiler sunma fırsatı tanınmalıdır.
- 4.6.4 Denetim otoritesi, başvuru belgelerini değerlendirirken dış organların denetimlerine, aktüeryal raporlara veya şube veya yabancı bağlı ortaklıklar durumunda diğer denetim otoritelerinin görüşlerine güvenebilir. Denetim otoriteleri, çeşitli kaynaklardan gelen raporları veya görüşleri dikkatle değerlendirerek başvuruya ilişkin nihai kararını verirken kendi muhakeme güçlerini kullanmalıdırlar. Dış denetçilerin veya aktüerlerin bu raporlarına güvenmeden önce denetim otoriteleri;
- dış denetçilerin ve aktüerlerin görevlerini gerçekleştirmek için gerekli uzmanlık ve deneyime sahip olup olmadığı,
 - ilgili kurumdan bağımsız olup olmadığını ve poliçe sahiplerinin çıkarlarının korunmasına verdikleri önemi
- değerlendirmelidir.
- 4.6.5 Denetim otoritesinin nihai kararını makul bir süre içinde vermesi gerekir. Tüm başvuru belgelerinin denetim otoritesinin teslim edildiği tarihten itibaren, başvuru sahibine değerlendirme işlemi için bir süre belirtilmelidir. Bu süre zarfında denetim otoritesi, ruhsat başvurusunun kabul edilebilirliğine dair bir karar vermelidir. Ancak denetim otoritesinin belirtilen sürede bir karara varamaması durumunda ruhsat verilmiş kabul edilemez.

4.7 Başvuru sahibi ruhsat koşullarını karşılamadığı takdirde denetim otoritesi ruhsat vermeyi reddeder. Denetim otoritesi, uygun gördüğü takdirde başvuru sahibine ek şart, koşul veya kısıtlamalar getirme yetkisine sahiptir.

- 4.7.1 Genellikle, ruhsat verilmesi noktasında bir başvuru sahibine uygulanan şart, koşul veya kısıtlamalar sigorta şirketinin yapmasına izin verilen faaliyetlerin kapsamı veya sigorta müşterilerinin niteliği (örneğin, perakende veya sofistike müşteriler) ile ilgilidir. Denetim otoritesi, sadece ruhsat verilmesi noktasında değil, aynı zamanda sigorta şirketinin sürekli denetlenmesinin bir parçası olarak da başvuru sahibine ek şart, koşul veya kısıtlamalar getirme yetkisine sahiptir. Denetim otoritesinin inceleme süreci ve raporlamaya ilişkin diğer standart ve kılavuzlar, diğer IAIS çalışmalarında ilgili başlıklarda bulunabilir. (ICP 9 Denetim Otoritesinin İnceleme Süreci ve Raporlama ile ICP 10 Önleyici ve Düzeltici Tedbirler)

4.8 Ruhsat reddedilirse ya da koşul veya kısıtlama getirilirse başvuru sahibine bu konuda bir açıklama yapılır.

- 4.8.1 Bir ruhsat için ret kararı veya ruhsata getirirken koşul ve kısıtlamalar, başvuru sahibine yazılı olarak teyit edilmelidir. Açıklama başvuru sahibine şeffaf bir şekilde yapılmalıdır. Denetim otoriteleri, başvuru sahibinin önerilen sigortacılık faaliyetlerine ilişkin kaygılarını iletmeli ve ruhsat koşulları veya kısıtlamalarının nedenlerini açıklamalıdır.

4.9 Ruhsat kapsamını açıkça belirtmelidir.

- 4.9.1 Ruhsat, sigorta şirketinin yapmak üzere ruhsat aldığı sigortacılık faaliyetlerinin sınıflandırmasını açıkça belirtilmelidir. Sınıflandırmaya ilişkin olarak mevzuat, sigorta işini türlere ve sınıflara (asgari olarak hayat ve hayat dışı) göre kategorilere ayırmalıdır.
- 4.9.2 Sigorta şirketine verilmiş olan sınıf listesine yeni sigorta sınıfları eklemeyen önce, denetim otoritesi yukarıda belirtilen tüm ruhsat koşullarını uygulanabilir kabul eder.
- 4.9.3 Uzun vadeli bir iş olan sigortacılığın doğası gereği ruhsat sınırsız bir süre için verilmelidir.

ICP 5 Kişilerin Uygunluğu

Denetim otoritesi, sigorta şirketinin Yönetim Kurulu Üyeleri, Üst Yönetimi, Kilit Kontrol Görevlileri ve Önemli Sahiplerinin görevlerini yerine getirmeye uygun olmalarını ister.

Giriş Rehberi

5.0.1 Kapsayıcı bir terim olan “Uygunluk”:

- sigorta şirketinin Yönetim Kurulu Üyeleri, Üst Yönetimi ve Kilit Kontrol Görevlileri açısından görevlerini yerine getirmek üzere yetkinlik ve doğruluk (ayrıca “uygun ve doğru” olmak olarak da bilinir),
- şirketin Önemli Sahipleri söz konusu olduğunda ise görevlerini yerine getirecek finansal sağlamlık ve doğruluk koşullarına sahip olma

anlamına gelmektedir.

5.1 Mevzuat kimlerin uygunluk koşullarını karşıladığını tanımlar.

- 5.1.1 Mevzuat asgari olarak Yönetim Kurulu Üyeleri, Üst Yönetim ve Kilit Kontrol Görevlileri ve Önemli Sahipleri içermelidir. Uygunluk koşulları, ülkeye ve sigorta şirketinin yasal ve yönetim yapısına bağlı olarak değişebilen görev ve sorumluluklara göre diğer kişileri de kapsayabilir. Bazı ülkelerde, bu koşul ve testler mali kontrol uzmanları ve saymanlar dâhil diğer kişilere de uygulanabilir.

5.2 Denetim otoritesi, Yönetim Kurulu Üyeleri, Üst Yönetim ve Kilit Kontrol Görevlilerinin görevlerini yerine getirmeye uygun olmak için gerekli yetkinliğe ve dürüstlüğe sahip olmalarını ister. Önemli Sahiplerin ise görevleri için gerekli finansal sağlamlığa ve dürüstlüğe sahip olması gerekir.

Şirketin Yönetim Kurulu Üyeleri, Üst Yönetimi ve Kilit Kontrol Görevlilerinin uygunluk koşulları

- 5.2.1 Bir Yönetim Kurulu Üyesi, Üst Düzey Yönetici veya Kilit Kontrol Görevlisinin uygunluk koşullarını karşılaması için sigorta şirketindeki pozisyonunun gerektirdiği görev ve sorumlulukları yerine getirmesini sağlayacak gerekli niteliklere sahip olması gerekir.
- 5.2.2 Mesleki yeterlilik genellikle kişinin sigortacılık sektörü ve finansal sektörler veya diğer iş kolları ile ilgili mesleki veya resmi nitelikleri ve bilgi ve/veya tecrübe seviyesi ile değerlendirilebilir. Yeterlilik ayrıca görevini yerine getirmede uygun bağlılık seviyesine sahip olmayı da içerir.

(Ayrıca bakınız, yeterlilik ve bağıllık konuları için ICP 7 Kurumsal Yönetişim ve denetim fonksiyonları için ICP 8 Risk Yönetimi ve İç Kontrol)

Bir sigorta şirketinin kolektif organlarının (örneğin, Yönetim Kurulu gibi) üyelerinin mesleki yeterliliğini değerlendirirken, uygun nitelik çeşitliliğini sağlamak amacıyla her üyeye verilen ilgili görevlere ve kolektif organın bir bütün olarak etkin işleyişine önem verilmelidir.

5.2.3 Doğruluk bireyin karakteri, kişisel davranışları ve iş ahlakı ile kendini gösterir. Uygunluk koşullarına tabi olan kişinin davranış ve hareketleri, denetim otoritesinin kişinin doğruluğu ve dürüstlüğü konusunda ikna edecek düzeyde olmalıdır.

5.2.4 Kişinin uygunluk değerlendirilmesi cezai ve mali göstergeler ile denetim ve diğer konulardaki göstergeleri içerir. Herhangi bir göstergenin varlığı, tek başına gerekli olmasa da, kişinin uygunluk durumunu belirleyici olabilir. Uygunluk değerlendirilmesinde davranış şekli gibi ilgili tüm göstergeler dikkate alınmalıdır. Göstergeler aşağıdaki hususları içerebilir:

- Cezai göstergeler: Kişinin sahtekârlık veya zimmete para geçirme, yolsuzluk ve diğer dolandırıcılık veya ceza gerektiren suçlar (kara para aklama ve terörizmin finansmanını önleme (AML/CFT) konuları dâhil) gibi halkı mali kayıplara karşı korumayı amaçlayan bir mevzuat kapsamında herhangi bir cezai suçtan mahkûm edecek davranış ve faaliyetlerin bir kaydı veya kanıtı olmamalıdır. Denetim otoritesi, bu göstergelyi değerlendirirken ceza mahkûmiyeti veya eski suistimallerin kişinin uygunluğunun değerlendirilmesi ile ilgili unsurlar olduğunu anlamalıdır. Suistimal veya mahkûmiyet için zaman aşımı ve suçun önemi kadar kişinin daha sonraki davranışları da dikkate alınmalıdır.
- Finansal göstergeler: Finansal muhasebe açısından mali usulsüzlük ve uygunsuz davranış veya karar alma sürecinde ihmal gibi muhtemel durumlara ilişkin bilgi verirler. Kişinin Yönetim Kurulu Üyesi, Üst Düzey Yönetici ya da Kilit Kontrol Görevlisi olduğu bir kuruluşla ilgili adli kovuşturma, finansal taahhütler ile gelir ve diğer fonlar arasında uyumsuzluk, kişisel iflas veya finansal zorluklar, iflas veya acz haline yol açacak finansal zorluklar da bir gösterge olabilir.
- Denetim göstergeleri: Denetim görevlerinin yerine getirilmesi sırasında denetim otoritesi tarafından toplanan veya denetim otoritesinin dikkatini çeken bilgilerdir.

Bu denetim otoriteleri, sigortacılık dışındaki sektörlerde denetim sorumluluğu olan otoriteler de olabilir. Kamu yetkililerinden bilgi saklanması, yanlış finansal tablolar sunulması, piyasa kurallarının ihlali ve kilit pozisyonlar için bir düzenleyici makam onayının reddi, bir kamu otoritesi tarafından uygulanan diğer düzeltici tedbirler veya müdahaleler de bir gösterge olabilir.

- Diğer göstergeler: Kişinin uygunluğuna dair diğer bilgileri sağlayabilirler. Bu göstergeler iş hukuku veya sözleşme hukuku kapsamında kişinin yasal olarak işten atılmasına ya da bir ceza uygulanmasına ve aktüerler, muhasebeciler ya da avukatlar gibi ticaret veya meslek birlikleri tarafından bir disiplin cezası verilmesine yol açacak şekilde sorumlulukların doğru şekilde yerine getirilmemesi veya iş ahlakı kuralları dâhil şirket içi politikalara riayet edilmemesinden kaynaklanan eski çalışanlar ile ilgili ihtilaflar olabilir. Ayrıca meydan okuma yeteneği ve isteği gibi güçlü karakter özellikleri de kişinin dürüstlüğüne ve ilgili görevleri yerine getirme konusundaki yetkinliğinin bir göstergesi olabilir.

Şirketin Önemli Sahiplerinin uygunluk koşulları

5.2.5 Önemli Sahipler açısından gerekli nitelikler asgari olarak:

- finansal sağlamlık ve
- Kişisel davranış ve iş ahlakında kendini gösteren doğruluk ve dürüstlük

ile ilgilidir.

Herhangi bir göstergenin varlığı, tek başına gerekli olmasa da, kişinin uygunluk durumunu belirleyici olabilir. Uygunluk değerlendirilmesinde davranış şekli veya kilit pozisyonlar için düzenleyici makam onayının reddi gibi ilgili tüm göstergeler dikkate alınmalıdır.

5.2.6 Finansal sağlamlık, Önemli Sahiplerin uygunluğunu belirlemede önemli bir unsurdur. Önemli Sahiplerin finansal sağlamlığını belirlenirken, finansman/para kaynakları veya gelecekteki sermaye erişiminin yanı sıra denetim otoritesi;

- vadesi geldiğinde borçlarını ödeyemeyeceklerine dair herhangi bir gösterge olup olmadığını,
- finansal kurumlar için uygun ihtiyatlı yükümlülük karşılama yeterliliğinin karşılanıp karşılanmadığını,
- ödenmemiş veya makul bir süre içinde yerine getirilmemiş hukuken geçerli herhangi bir hüküm, borç veya mahkeme emrine tabi olup olmadıklarını,

- alacaklılar ile düzenlemeler yapıp yapmadıkları, iflas müracaatında bulunup bulunmadıkları veya iflas ilan edip etmedikleri ya da varlıklarının haczedilip edilmediği,
- denetim otoritesine tatmin edici bir kredi referansı sunup sunamadıkları

gibi durumları içeren ancak bunlarla sınırlı olmayan hususları dikkate almalıdır.

5.3 Denetim otoritesi, talep ettiği takdirde sigorta şirketinin Yönetim Kurulu Üyeleri, Üst Yönetim, Kilit Kontrol Görevlileri ve Önemli Sahiplerin uygunluğunu, başlangıçta ve daha sonra, ispat etmesini talep eder. Uygunluk koşulları ve gereken incelemenin kapsamı kişinin sigorta şirketi bünyesindeki pozisyonuna ve sorumluluğuna bağlıdır.

5.3.1 Denetim otoritesi, sigorta şirketinden bu koşulları sağlamak için kurum içinde yüksek mesleki ahlak ve dürüstlük kuralları belirleyerek, sağlam kurumsal yönetimi teşvik ederek ve yukarıda bahsedilen kişilerin gerekli deneyim, yeterli bilgi ve karar verme yeteneğine sahip olmalarını şart koşarak gerekli önlemleri almasını talep eder.

5.3.2 Bir sigorta şirketinin Yönetim Kurulu Üyeleri, Üst Yönetimi, Kilit Kontrol Görevlileri ve Önemli Sahiplerinin yeterliliğine ilişkin uygunluk şartlarının uygulanması sahip oldukları etkinin derecesine ve sorumluluklarına bağlı olarak değişebilir. Bir sigorta şirketine belirli bir pozisyon için yeterli görülen kişinin farklı sorumluluklara sahip başka bir pozisyon için veya başka bir sigorta şirketine benzer bir pozisyon için yeterli görülemeyeceği kabul edilmektedir.

5.3.3 Bir sigorta şirketinin Yönetim Kurulu Üyeleri, Üst Yönetimi, Kilit Kontrol Görevlileri ve Önemli Sahiplerinin uygunluğuna ilişkin denetim otoritesi tarafından yapılan değerlendirme, söz konusu sigorta şirketine faaliyet izni verilmeden önce yürütülen ruhsat prosedürünün bir parçası olmalıdır. Bakınız, ICP 4 Ruhsatlandırma.

Şirket zaten ruhsatlı bir sigorta şirketi ise, denetim otoritesi sigorta şirketinden şirket içi uygunluk değerlendirmeleri için mevcut olan prosedürlerin uygunluğunu gözden geçirerek denetim otoritesini tatmin edecek şekilde bu durumu ispatlamasını talep etmelidir. Denetim otoritesi sigorta şirketinden ayrıca bu değerlendirmeleri yaptığını belgelendirmesini ve ulaştığını sonuçları göstermesini de talep edebilir.

5.3.4 Denetim otoritesi, sigorta şirketinin bir bireyin uygunluk koşullarını karşılayıp karşılamadığını değerlendirmek üzere bu tür bilgiler topladığına ilişkin yeterli ve gerekli bilgiyi toplamalı veya bu konuda ikna olmalıdır. Toplanacak bilgiler ve denetim otoritesinin bunları değerlendirmesi korunan çıkarılara bağlı olarak değerlendirilen kişinin şirketteki konumuna göre değişebilir.

Değerlendirme için bilgi toplama amacıyla denetim otoritesi, kişinin mesleki niteliklerini, önceki ve şimdiki konumunu, deneyimini ve örneğin;

- mevcut sıfatı ile yaşadığı finansal sorunlar veya iflas durumu,
- kişinin geçmişte veya günümüzde Yönetim Kurulu Üyesi, Üst Düzey Yönetici, Kilit Kontrol Görevlilerinden veya Önemli Sahiplerinden biri olduğu bir kuruluşun mali sorunları, iflası veya tasfiyesi,
- ödenmemiş borçlar sebebiyle kişinin hukuki sorumluluğu,
- kişinin herhangi bir şirket veya kuruluşun Yönetim Kurulundan ya da Üst Yönetiminden azli, ihracı veya açığa alınması,
- kişinin geçmişte veya günümüzde Yönetim Kurulu Üyesi, Üst Düzey Yönetici, Kilit Kontrol Görevlisi veya Önemli Sahiplerinden biri olduğu bir kuruluşlar üzerinde bir makam tarafından uygulanan önleyici veya düzeltici tedbirler,
- mevcut sıfatı ile kendisine açılan ceza veya hukuk davalarındaki mahkumiyetler ya da inceleme sürecindeki işlemler,
- kişinin geçmişte veya günümüzde Yönetim Kurulu Üyesi, Üst Düzey Yönetici, Kilit Kontrol Görevlisi veya Önemli Sahiplerinden biri olduğu bir kuruluşun ceza davalarındaki mahkumiyetleri,
- kişinin geçmişteki uygunluk değerlendirmelerinin sonuçları ya da başka bir denet tarafından kendisine uygulanan yaptırımlar veya verilen disiplin cezaları,
- kişinin geçmişte veya günümüzde üyesi olduğu bir meslek örgütü tarafından kendisine verilen disiplin cezaları ve
- kişinin değerlendirilmesi için belirleyici bir unsur olarak kabul edilebilir herhangi bir başka gerçek veya durum

gibi bir değerlendirmede gerekli olabilecek herhangi bir bilgiyi gösteren bir özgeçmiş veya benzeri belgenin ibrazını istemelidir.

5.3.5 Değerlendirilmesi gereken Önemli Sahibin bir tüzel kişi veya kuruluş olması durumunda, denetim otoritesi uygunluk koşullarının karşılanıp karşılanmadığını değerlendirmek amacıyla yeterli ve gerekli bilgiyi toplamalıdır. Bunlar:

- işin niteliği ve kapsamı,
- gerekli durumlarda Önemli Sahipleri,
- finansman/para kaynağı veya gelecekteki sermaye erişimi,

- mevcut ise, grup yapısı ve organizasyon şeması,
- diğer ilgili unsurlardır.

Şirketin Önemli Sahibi başka bir denetim otoritesinin düzenlemesine tabi ise sadece ilgili değerlendirmenin bu standardın şartlarını makul surette karşılaması halinde söz konusu denetim otoritesi tarafından yapılan uygunluk değerlendirmesine güvenilebilir.

5.4 Sigorta şirketi Yönetim Kurulu Üyeleri, Üst Yönetim, Kilit Kontrol Görevlileri ve Önemli Sahiplerin uygunluğunu önemli ölçüde etkileyebilecek herhangi bir değişikliği ve durumu denetim otoritesine bildirmelidir.

5.4.1 Sigorta şirketinin kişilerin uygunluğunu önemli ölçüde olumsuz etkileyebilecek her bilgiyi derhal rapor etmesi gerekir.

5.5 Yönetim Kurulu Üyeleri, Üst Yönetim ve Kilit Kontrol Görevlileri veya Önemli Sahiplerin uygunluk koşullarını artık karşılamamaları halinde denetim otoritesi bu durumu düzeltmek için gereken tüm uygun önlemleri alır.

5.5.1 Denetim otoritesinin, uygunluk koşullarını artık karşılayamayan Yönetim Kurulu Üyeleri, Üst Yönetim ve Kilit Kontrol Görevlilerine yönelik çeşitli önlemler alma yetkisine sahip olması gerekir. Bu hususta alınabilecek bazı önlemler şunlardır:

- Yönetim Kurulu üyesi, Üst Düzey Yönetici veya Kilit Kontrol Görevlisi olan bir kişinin uygunluk koşullarını sağlaması için sigorta şirketinden ek eğitim ve rehberlik sağlamasını talep etmek veya dış kaynak kullanımını önermek;
- Yönetim Kurulu üyesi, Üst Düzey Yönetici veya Kilit Kontrol Görevlisi olan bir kişinin sigorta şirketince atanmasını önlemek, geciktirmek veya iptal etmek;
- Yönetim Kurulu üyesi, Üst Düzey Yönetici veya Kilit Kontrol Görevlisi olan bir kişiyi, doğrudan veya sigorta şirketi aracılığıyla, görevinden azletmek, ihraç etmek veya açığa almak;
- sigorta şirketinin sağlam ve doğru bir şekilde yönetilmesini ve denetlenmesini teşvik etmek amacıyla söz konusu pozisyon için uygunluk koşullarını karşılayan farklı bir kişinin atanması için sigorta şirketine talimat vermek;

- ek raporlama şartlarının getirilmesi ve yükümlülük karşılama yeterliliğine ilişkin izleme faaliyetlerinin artırılması gibi diğer önlemleri almak ve
- özellikle uygunluk koşullarının ihlali durumunda ihlalin etkisini veya Yönetim Kurulu, Üst Yönetim veya Kilit Kontrol Görevlisi sayısını dikkate alarak iş ruhsatını geri çekmek veya koşullar getirmek.

5.5.2 Denetim otoritesi, uygunluk koşullarını karşılamayan Önemli Sahipler için önleyici ve düzeltici nitelikte çeşitli tedbirler alma yetkisine sahip olmalıdır. Bu önlemler, Önemli Sahiplerin sigorta şirketindeki çıkarlarını belli bir süre içinde bırakmalarını talep etme, oy haklarını askı alma, kullanılan oyları geçersiz kılma veya iptal etme yetkisini içerebilir.

5.5.3 Bir Yönetim Kurulu üyesi, Üst Düzey Yönetici veya Kilit Kontrol Görevlisinin görevlerini yerine getiremediği ve bu nedenle kısa bir sürede yerine başka birinin tayin edilmesi gerektiği durumlar olabilir. Denetim otoritesinin Yönetim Kurulu Üyeleri, Üst Yönetim veya Kilit Kontrol Görevlilerinin atanmasını ruhsat sonrasında onayladığı ülkelerde, örneğin poliçe sahiplerinin korunması amacıyla denetim otoritesinin halefin uygunluğunu teyit edene kadar makamın geçici olarak doldurulmasına izin vermesi uygun olabilir. Bu gibi durumlarda denetim otoritesi, geçici olarak görevlendirilen kişilerin sigorta şirketi bünyesindeki pozisyonuna veya sorumluluklarına bağlı olarak belirli uygunluk koşullarını karşılamasını talep edebilir. Ancak, bu değerlendirme en hızlı şekilde yapılmalı ve tamamlanmalıdır.

5.6 Denetim otoritesi sigorta şirketinin Yönetim Kurulu Üyeleri, Üst Yönetimi, Kilit Kontrol Görevlileri ve Önemli Sahiplerinin uygunluğunu kontrol etmek için gerektiğinde kendi ülkesindeki ve ülke dışındaki diğer denetim otoriteleriyle bilgi değişiminde bulunur.

5.6.1 Mevzuat, bilgilerin gizliliğini ve mevcut Mutabakat Zaptını dikkate alarak ülkede ve ülke dışında gerçekleşecek olası bilgi değişiminin kapsamını tanımlar. Daha fazla bilgi için, bakınız ICP 3 Bilgi Değişimi ve Gizlilik Şartları.

5.6.2 Denetim otoritesi, bu bilgiyi özellikle yabancı sigorta şirketleri açısından bir Yönetim Kurulu Üyesi, Üst Düzey Yönetici veya Kilit Kontrol Görevlisinin uygunluğunu etkin şekilde değerlendirmek, ya da hakkında bilgi almak, için ek bir araç olarak kullanır.

5.6.3 Değerlendirilmesi gereken önemli Sahibin bir tüzel kişi veya kuruluş olması durumunda denetim otoritesi söz konusu kuruluşun diğer ülkede faaliyet gösterdiğine dair ilgili denetim otoritesinin onayını almalıdır.

ICP 6 Kontrol Değişiklikleri ve Portföy Devirleri

Denetim otoritesi, herhangi bir şahsın (gerçek veya tüzel) tek başına veya bir başkasıyla birlikte doğrudan veya dolaylı olarak sigorta şirketi üzerinde kontrole sahip olması ile sonuçlanacak önemli bir devralma veya hisse devrine ilişkin teklifleri onaylar veya reddeder. Bu durum, portföy devirleri veya sigorta şirketleri birleşmeleri için de geçerlidir.

Önemli Sahiplik ve Kontrol

6.1 Sigorta şirketi üzerindeki "kontrol" terimi mevzuatta şu şekilde tanımlanmaktadır:

- bir sigorta şirketi, aracı veya nihai intifa hakkı sahibinde, belirlenmiş bir eşik değer üzerinde belirli sayıda veya belirli bir yüzdede hisseye ya da finansal enstrümana (zorunlu dönüştürülebilir tahviller gibi) sahip olunması
- yukarıda belirtilen hisseler veya finansal enstrümanlara ilişkin oy hakları
- Yönetim Kurulu ve diğer icra komitelerine müdür atama veya azletme yetkisi.

6.2 Denetim otoritesi, sigorta şirketine ilişkin her türlü devralma veya kontrol değişikliği tekliflerinin kendisine bildirilmesini talep eder. Denetim otoritesi, tek başına veya bir başkasıyla birlikte doğrudan veya dolaylı olarak sigorta şirketinde önemli bir sahiplik veya kontrol talebi olan kişileri (gerçek veya tüzel) onaylar veya reddeder.

6.2.1 Sigorta şirketlerinin sahiplik ve kontrolü kavramları mevzuatta tanımlanmalıdır.

6.3 Denetim otoritesi, sigorta şirketinde kişilerin (gerçek veya tüzel) gerek bireysel gerek müştereken sahip oldukları önceden belirlenen kontrol seviyelerinin üzerindeki her türlü önemli artışı onaylar. Bu kural sigorta şirketi, aracı veya nihai intifa hakkı sahibindeki diğer çıkarlar için de geçerlidir. Denetim otoritesi, belirlenen kontrol seviyelerinin altındaki her türlü önemli artışın sigorta şirketleri tarafından kendisine bildirilmesini ister.

6.3.1 Sigorta şirketinin ihraç edilmiş hisselerindeki sahiplik oranına göre sahiplik veya kontroldeki değişiklikler için bildirim yapılması istenmelidir. Belirlenen bu yüzdeler genellikle yüzde 5 ve 10 aralığındadır. Bildirime ek olarak denetim onayının gerektiği durumlarda, belirli eşik değerler (bildirim için belirtilenlere eşit veya daha yüksek) belirlenmelidir.

6.4 Yukarıda Standart 6.2 ve 6.3'de belirtilen kriterlere ilişkin şartlar; sigorta şirketinin aracısının veya nihai intifa hakkı sahibinin (sahiplerinin) sigorta şirketinin kurulduğu ülke dışında bulunması durumunda gerçekleşen

devralma ve kontrol değişiklikleri için de geçerlidir. Bu gibi durumlarda denetim otoritesi, ilgili ve gerekli olduğu takdirde bu kuruluşların diğer ülkelerdeki denetim otoriteleri ile koordinasyonu sağlar.

- 6.4.1 Bilgi değişimi ve gizlilik şartları ICP 3 Bilgi Değişimi ve Gizlilik Şartları bölümünde, denetim işbirliği ve koordinasyon şartları ICP 25 Denetim İşbirliği ve Koordinasyonu bölümünde belirtilmiştir.

6.5 Denetim otoritesi, kontrol talep edenlerin ruhsatlandırma sürecinde uygulanan kriterleri karşıladıkları konusunda ikna olmalıdır.

- 6.5.1 Denetim otoritesi, önerilen sahiplerin gerekli minimum sermayeye ve gerektiğinde sigorta şirketi için ek sermaye veya destek sağlama yeteneğine sahip olmalarını istemelidir.
- 6.5.2 Ruhsat ve kişilerin uygunluğuna ilişkin şartlar sırasıyla ICP 4 Ruhsat ve ICP 5 Kişilerin Uygunluğu bölümlerinde belirtilmiştir.

6.6 Denetim otoritesi, sigorta şirketlerinin hissedarları ve doğrudan veya dolaylı olarak kontrol yetkisi kullanan diğer şahıslar hakkında kendisine bilgi vermesini ister.

6.7 Denetim otoritesi, mevcut verilere bakarak, şirket sahipliğinin poliçe sahiplerine gereksiz yere zarar vereceğini düşünüyorsa, sigorta şirketi kontrol hakkını elde edecek sahiplerin başvurularını reddeder. Denetim otoritesi, intifa hakkı sahibinin kim olduğunu bilmelidir.

- 6.7.1 Sahipler, sigorta şirketini gereksiz risklere maruz bırakmamalı veya etkin denetimi engellememelidirler.

6.8 Denetim otoritesi sigorta şirketleri için önerilen devralmalar veya kontrol değişiklikleri ile ilgili başvuruları değerlendirmek üzere finansal ve finansal olmayan kaynaklara ilişkin şartları belirler.

6.9 Bir karşılıklı sigorta şirketinin anonim şirket olması, ya da tam tersi, için gereken değişiklik denetim otoritesinin onayına tabidir. Denetim otoritesi, onay vermeden önce şirketin yeni oluşumu veya kurumsal yönetim dokümanı konusunda ikna olmalıdır.

Portföy Devri

6.10 Sigorta şirketinin sigortacılık işinin tamamı veya bir kısmının devredilmesi denetim otoritesinin onayına tabidir. Denetim otoritesi, pek çok unsurun yanında, devralan ve devreden şirketin mali durumunu dikkate alır. Denetim otoritesi, devralan ve devreden poliçe sahiplerinin çıkarlarının korunmasını ister.

- 6.10.1 Sigorta poliçeleri, sigorta şirketi ve poliçe sahibi arasındaki yasal sözleşmelerdir. Sigorta şirketi, başka bir sigorta şirketi ile birleşerek, mütakabiliyet oluşturarak veya mütakabiliyeti ortadan kaldırarak ya da poliçe yükümlülüklerinin bir kısmını başka bir sigorta şirketine devrederek, sözleşmenin koşullarını tek taraflı olarak değiştirememelidir. Mevzuat poliçe sahiplerinin çıkarlarını korumak amacıyla, sigorta şirketlerinin poliçe yükümlülüklerini devretme kabiliyetini sınırlamalıdır. Denetim otoritesi poliçe sahibinin makul çıkar beklentilerinin ve mevcut poliçe değerlerinin, yükümlülük devri neticesinde azalmamasını sağlamalıdır. Bu kural, devir tek bir poliçe veya portföyü içerdiği veya sigorta şirketinin finansal olarak faaliyetini sona erdirdiği veya acze düştüğü durumlarda işlemin normal bir iş, birleşme veya tasfiye kapsamında olduğunun düşünüldüğü durumlarda geçerlidir. (Bakınız, ICP 12 Tasfiye ve Piyasadan Çekilme).
- 6.10.2 Portföy devirlerinin niteliğine ilişkin önemli bir husus, işlemin reasürörler arasında olup olmadığıdır. Tarafların sözleşmeden doğan hakları düşünülürse mevzuat, portföylerin bir reasürörden diğerine devrini kısıtlamamalıdır. Ancak denetim otoritesi, denetim faaliyetinin bir unsuru olarak, özellikle devralan şirketin mali durumunu dikkate alır.

ICP 7 Kurumsal Yönetişim

Denetim otoritesi, sigorta şirketlerinin sigortacılık işine yönelik sağlam ve ihtiyatlı bir yönetim ve gözetim sağlayan, poliçe sahiplerinin çıkarlarını yeterince anlayan ve koruyan bir kurumsal yönetim çerçevesi oluşturmalarını ve uygulamalarını ister.

Giriş Rehberi

- 7.0.1 Kurumsal yönetim, bir kuruluşun yönetilmesini ve kontrol edilmesini sağlayan sistemleri (yapılar, politikalar ve süreçler gibi) ifade eder. Bu bağlamda, bir sigorta şirketinin kurumsal yönetim çerçevesi;
- sigorta şirketinin hedeflerini açıkça tanımlayan ve destekleyen politikaların geliştirilmesini, uygulanmasını ve etkin şekilde gözetimini teşvik eder,
 - kimlerin hangi koşullarda sigorta şirketi adına hareket etmek üzere yasal görev ve yetkilere sahip olduğunu belirlemek suretiyle sigorta şirketinin yönetimi ve gözetiminden sorumlu kişilerin rol ve sorumluluklarını tanımlar,
 - önemli kararların gerekçeleriyle birlikte belgelendirilmesi de dâhil karar ve aksiyonların nasıl alınacağına ilişkin şartları belirler,
 - sigorta şirketinin yönetimi, işleri ve gözetimine ilişkin hususları, uygun şekilde, paydaşlara iletir ve
 - uygunsuz veya zayıf gözetim, kontrol ya da yönetim için alınacak düzeltici faaliyetleri sunar.
- 7.0.2 Kurumsal yönetim, çoğu zaman bir “güçler ayrılığı” sistemi olarak adlandırılır. Yetkilerin eşit şekilde paylaşılmasını ve bir bütün olarak sigorta şirketi ve hissedarlarının çıkarları için kullanılmasını sağlamak amacıyla sigorta şirketinin şeffaf bir yapıya, uygun sistemlere, kontrollere ve sınırlara sahip olmasının yanında zamanında karar alabilmek için faaliyetlerini etkileyen gelişmelere karşı esnek ve duyarlı olması gerektiğini kabul eder.
- 7.0.3 Etkin kurumsal yönetim, Yönetim Kurulu (“Kurul”) , Üst Yönetim ve Kilit Kontrol Görevlileri gibi sigorta şirketinin faaliyetlerini sağlıklı ve ihtiyatlı bir şekilde yönetme kabiliyetini destekler ve geliştirir. Bu da denetim otoritesinin işlerine ve kararlarına daha fazla güven duymasını sağlar.

- 7.0.4 Kurumsal yönetim standartları, sigorta şirketlerinin “kurulduğu ülke” veya “ticari ikametgah”ında hakim olan kurumsal yapı ve hukuk sistemleri ne olursa olsun sigorta şirketlerinin denetimine uygulanmak için yeterli esnekliğe sahiptir. Bu belgede yer alan kurumsal yönetim standartlarının sigorta şirketleri ve denetim otoriteleri tarafından uygulanması için niteliği, boyutu ve karmaşıklığını yansıtmalıdır.

Tek kademeli ve iki kademeli Kurullar

- 7.0.5 Bazı ülkeler tek kademeli (tek meclisli) kurul sistemi benimserken diğer ülkelerde iki kademeli (iki meclisli) kurul sistemi mevcuttur. Tek kademeli sistemde, icra yetkisi olan (dâhili) ve olmayan (harici veya bağımsız) yöneticilerden oluşan bir yönetim kurulu bulunur. İki kademeli sistemde ise (harici, bağımsız veya icra yetkisine sahip olmayan yöneticilerden oluşan) denetim kurulu veya harici yönetim kurulu ile (iç veya Murahhas üyelerden oluşan) idare heyeti veya dâhili yönetim kurulu gibi iki kurul vardır.

- 7.0.6 Bu standartlarda Kurula yapılan bir atıf, aksi belirtilmediği sürece tüm Yönetim Kuruluna yapılmış sayılmalıdır. Ancak iki kademeli sistemde, dâhili yönetim kurulu, sigorta şirketinin günlük yönetim fonksiyonlarını üstlendiği ölçüde, Üst Yönetimin sorumluluklarını paylaşırken Kurulun gözetim sorumlulukları genellikle denetim kurulu veya harici yönetim kurulu için geçerli olmalıdır. Tek kademeli sistemde Kurul ve Üst Yönetime yapılan atıflar sırasıyla bu fonksiyonların yerine getirdiği gözetim ve yönetim rollerini izler.

Karşılıklı sigorta (mütüel) ve kooperatif şirketleri

- 7.0.7 Mütüel veya kooperatif şirket olarak kurulan sigorta şirketlerinin yönetim çerçevesi, anonim şirketlerden (örneğin, kurumsal organlar) farklıdır. Mütüel ve kooperatif şirketlerde, sigorta şirketi tamamen poliçe sahiplerine aittir (ve/veya poliçe sahipleri tarafından kontrol edilir). Böylece hissedarlar ve poliçe sahipleri arasında kurumsal yapılarda ortaya çıkan çıkar çatışması azalır. Yine de bu standartlar, sağlam kurumsal yönetim uygulamaları ile tutarlı bir şekilde Yönetim Kurulu ve Üst Düzey Yöneticilerin eylem ve çıkarlarının poliçe sahiplerinin geniş kapsamlı çıkarları ile uyumlu olmasını teşvik etmek üzere mütüel ve kooperatif şirketlere uyarlanabilecek kadar esnektir. Hissedar veya paydaşlara (pay ve menfaat sahipleri) bir atıf söz konusu olduğunda, aksi belirtilmedikçe genellikle mütüel şirketlerin hissedarları anlaşılmalıdır.

Grup yapıları

- 7.0.8 Sigorta grupları, bağlı ortaklıklar için grup çapında yönetim politikaları oluşturmalı ve uygulamalıdır. Sigorta şirketinin grup çapında kurumsal yönetim politikaları ve uygulamaları benimsediği durumlarda, bu politika ve uygulamaların yürütülen faaliyetlerin niteliği, boyutu ve karmaşıklığını ve söz konusu kuruluşu etkileyen grup çapındaki riskleri dikkate alarak tüzel kişi düzeyinde bu standartların koşul ve hedeflerini karşılamalıdır.

Şube işletmeleri

- 7.0.9 Sigorta şirketi bir şube işletmesi ise bu standartlar genellikle merkez ülkedeki tüzel kişi için geçerli olacaktır. Ancak ev sahibi denetim otoritesi bazı durumlarda şubenin yönetiminden sorumlu belirli bir temsilci dâhil olmak üzere şubede belirlenmiş gözetim ve/veya yönetim sorumlulukları ve yapılarını olmasını talep edebilir. Bu gibi durumlarda, bu standartların ev sahibi denetim otoritesinin belirlediği yönetim yapıları ve düzenlemelerini dikkate alarak şube bünyesinde uygulanan gözetim ve yönetim rollerine de uygun şekilde uygulanması gerekir.

Ücret politikası ve uygulamaları

- 7.0.10 Sağlam ücret uygulamaları sigorta şirketinin sağlam kurumsal yönetiminin bir parçasıdır. Bu standart ve rehberin amacı, belirli bir ücret şekli veya münferit ücret düzeyi belirleyerek sigorta şirketinin nitelikli uzmanlar çekme gücünü ne kısıtlamak ne de azaltmaktır. Aksine, aşırı risk almayı önlemek amacıyla sigorta şirketlerinin ücretlendirme politikalarının uzun vadeli çıkarları ile uyumunu sağlayarak sağlam bir genel idare yapısını ve müşterilere adil davranılmasını teşvik ederler. Bu standart ve rehber, işin niteliği, boyutu ve karmaşıklığı hesaba katılarak özellikle değişken ücret uygulamaları söz konusu olduğunda ücretlendirme politikaları ve uygulamalarının denetimi için geçerlidir.

Sigorta şirketinin hedefleri ve stratejileri

7.1 Denetim otoritesi, Yönetim Kurulunun şirketin uzun vadeli çıkarları ve finansal kapasitesi doğrultusunda, risk stratejisi ve risk iştahı dâhil iş hedeflerini ve stratejilerini belirlemesini ve bu hedeflere ulaşmak için gerekli uygulamaları denetlemesini talep eder.

- 7.1.1 Kurul, genel olarak sigorta şirketinin uzun vadeli finansal güvenliği ve sağlamlığı ile müşterilere adil davranılması dâhil paydaşların meşru menfaatlerini dikkate alarak sigorta şirketinin genel iş hedeflerinin ve risk stratejilerinin belirlenmesi (onaylama dâhil) ve uygulanması amacıyla titiz bir süreç benimsemelidir.

Bu hedef ve stratejiler yeterli düzeyde belgelendirilmeli ve sigorta şirketinin Üst Yönetimi, Kilit Kontrol Görevlileri ve tüm ilgili personeline tebliğ edilmelidir.

- 7.1.2 Kurul, sigorta şirketinin temel kurumsal değerleri dâhil “Üst Yönetimin sesini” belirlemede önderlik etmelidir. Bu değerler sigorta şirketinin iş hedefleri ve stratejilerinde yansıtılmalı, şirketin kabul edilebilir ve edilemez davranış olarak değerlendirdiği hususları belirleyen mesleki standartlar ve iş ahlakı ilkeleri ile desteklenmelidir. Bu bağlamda Yönetim Kurulu sigorta şirketinin niteliğini daha geniş finansal sistemdeki rolünü dikkate almalıdır.
- 7.1.3 Kurul, sigorta şirketinin genel iş hedefleri ve stratejilerinin iç veya dış iş şartları ve çalışma koşullarındaki değişikliklere uygun olmasını temin amacıyla yılda en az bir kere gözden geçirilmesini sağlamalıdır. Kurul sigorta şirketinin yeni bir iş girişimi (örneğin birleşme veya devralma ya da şirketin ürün portföyü, risk veya pazarlama stratejilerinde önemli bir değişiklik), yeni bir risk türü veya ürün çeşidi veya sınıfının tanıtılması ya da ürünlerin yeni bir müşteri sınıfı veya kategorisine pazarlama kararı ya da sigorta şirketini (sigorta şirketinin mali durumu, hedefleri ve stratejileri dâhil) veya paydaşlarının çıkarlarını potansiyel olarak olumsuz etkileyebilecek kurum içinde ve dışında meydana gelen önemli olayların gerçekleşmesi gibi durumlarda gözden geçirmelerin daha sık yapılmasını temin etmelidir.
- 7.1.4 Kurul, pek çok unsurun yanında, sigorta şirketinin uzun vadeli çıkarları ve finansal kapasitesini dikkate alarak iş hedeflerinin ve risk stratejilerinin etkin şekilde uygulanmasını teşvik etmek amacıyla hem sigorta şirketi hem de Üst Yönetim için açık ve objektif performans hedefleri ve performans artırıcı tedbirler belirlemelidir. Bu hedef ve tedbirlerin iki kademeli bir sistemde idare veya dâhili yönetim kurulu tarafından geliştirilmesi durumunda denetim veya harici yönetim kurulu belirlenen hedef ve tedbirlerin uygunluğunu gözden geçirmelidir. Yönetim Kurulunun da bir bütün olarak (örneğin, iki kademeli bir sistemde denetim kurulu veya harici yönetim kurulu dâhil) bu performans hedeflerinin Üst Yönetim için belirlenen performans artırıcı tedbirler karşısında başarılıp başarılmadığını, uygun aralıklarla, değerlendirmesi gerekir.

Gözetim ve yönetim sorumluluklarının uygun şekilde dağılımı

7.2 Denetim otoritesi, sigorta şirketinin Yönetim Kurulunun:

- Kurul, Üst Yönetim ve Kilit Kontrol Görevlileri arasındaki rol ve sorumluluk dağılımının gözetim fonksiyonunun yönetim sorumluluklarından uygun şekilde ayrılmış olmasını sağlayacak şekilde açıkça tanımlanmış olmasını temin etmesini ve

- **Üst Yönetimin uygun bir şekilde gözetimini sağlamasını**

talep eder.

- 7.2.1 Kurul, sigorta şirketinin gözetim ve yönetim fonksiyonları arasında etkin bir ayırım öngören iyi tanımlanmış bir yönetim yapısına sahip olmasını sağlamalıdır. Bazı ülkelerde, özellikle iki katmanlı sistemlerde, böyle bir ayırım kanun gereğidir. Yönetim Kurulu bir yandan sigorta şirketinin günlük yönetimini kilit yönetici ve yönetime bırakırken diğer yandan şirketin genel stratejisini ve yönünü belirlemekten ve uygun şekilde yönetilmesini denetlemekten sorumludur. Yönetim Kurulu Başkanı ve İcra Kurulu Başkanının (CEO) görev ayrımı da gözetim ve yönetim sorumluluğu arasındaki net ayrımı destekleyecek etkili bir araç olarak kullanılmaktadır.
- 7.2.2 Kurul ayrıca şirket yönetiminin uygun şekilde gözetimini sağlamak amacıyla bir bütün olarak Kurul, mevcut ise Kurul komiteleri, Üst Yönetim ve Kilit Kontrol Görevlileri arasında net bir görev ve sorumluluk dağılımı olmasını sağlamalıdır. Görev ve sorumluluk dağılımı ilgili görev ve sorumlulukların yerine getirilmesi için gerekli bireysel ve kollektif sorumluluk alanlarını açıkça belirlemelidir.
- 7.2.3 Sigorta şirketinin icra yetkisi olan ve olmayan yöneticilerinden oluşan tek kademeli bir Yönetim Kuruluna sahip olması durumunda Yönetim Kurulu üyeleri arasındaki sorumluluk dağılımı (denetim veya ücret komitesi gibi Kurulun bazı komitelerinde üyelik gibi) ilgili üyenin komiten fonksiyonlarını yürütebilecek bağımsızlığa ve nesnellığe sahip olup olmadığını dikkate almalıdır. Yönetim Kurulunun icra yetkisine sahip olmayan üyeleri sigorta şirketinin günlük yönetimine karışmazlar ancak yürütme görevlerinin etkin gözetimini gerçekleştirirler. İki kademeli sistemlerde ise kişiler arasında sorumluluk dağılımı denetim veya yönetim kurulu üyeleri gibi benzer şekilde bu kişilerin rollerini yansıtmalıdır.
- 7.2.4 Üst Yönetimin etkin şekilde gözetimini sağlamak amacıyla Yönetim Kurulu;
- Üst Yönetimin atanması, azli ve halefiyetine ilişkin politika ve prosedürlerin yeterli olmasını sağlamalı ve bu süreçlere aktif olarak dâhil olmalı,
 - Üst Yönetimin sigorta şirketini, şirketin risk iştahı dâhil olmak üzere Kurul tarafından belirlenen strateji ve politikalara uygun şekilde yönetip yönetmediğini ve performans hedeflerini karşılayıp karşılamadığını izlemeli,

- sigorta şirketinin iş ve faaliyetleri ile ilgili verilen kararları, sağlanan bilgileri ve Üst Yönetim tarafından yapılan açıklamaları tartışmak ve eleştirel açıdan incelemek amacıyla Üst Yönetim ile düzenli olarak toplantı yapılmalıdır.

7.2.5 Kurul, sigorta şirketinin faaliyetlerinin düzenli olarak izlenmesi ve gözden geçirilmesine ilişkin görevinin bir parçası olarak politika ve prosedürlerin, Yönetim Kurulu tarafından belirlendiği gibi, uygun ve planlanan şekilde uygulanıp uygulanmadığını gözden geçirmelidir. Kurulun politikalarını yönetme ve uygulama sorumluluğunun sorumlu kişilerce etkin şekilde yerine getirilip getirilmediğine özellikle dikkat edilmelidir. Yönetim Kurulu, bu amaçla yılda en az bir kere rapor almalıdır. Bu raporlar uygun iç veya dış bağımsız raporları içerebilir.

Yönetim Kurulunun yapısı ve yönetimi

7.3 Denetim otoritesi, şirketin Yönetim Kurulunun, devamlılık arz eden bir biçimde;

- sigorta şirketinin yönetim yapısı ve işin niteliği, boyutu ve karmaşıklığı ile orantılı olarak Kurul düzeyinde yeterli bilgi, beceri ve uzmanlık seviyesine sahip olmak amacıyla uygun sayı ve birleşimde üyeye,
- etkin, objektif ve bağımsız bir muhakeme ve karar alma sürecini teşvik edecek şekilde Kurul çalışmalarını desteklemek üzere uygun iç yönetim uygulamaları ve prosedürlerine,
- görevlerini tam ve etkin bir şekilde ifa edebilmek için yeterli yetki ve kaynağa

sahip olmasını talep eder.

Yönetim Kurulunun oluşumu

7.3.1 Sigorta şirketinin Yönetim Kurulu, işin sağlam ve ihtiyatlı şekilde yürütülmesini sağlamak amacıyla etkin bir liderlik, yönlendirme ve gözetim sağlamak için aralarında gerektiği şekilde ilgili uzmanlığa sahip yeterli sayıda üyeye sahip olmalıdır. Kurul, bu amaçla topluca ve bireysel olarak görevlerini yerine getirebilmek için gerekli beceri, bilgi ve iş anlayışına sahip olmalı ve, eğitim yoluyla da, bu nitelikleri korumalıdır. Kurul özellikle sigorta şirketinin iş kapsamı, aktüeryal ve sigorta riskleri, finans, muhasebe, kontrol fonksiyonlarının rolü, yatırım analizi, portföy yönetimi ve müşterilere adil davranma yükümlülükleri gibi alanlarda bilgi ve anlayış sahibi olmalı veya bu tür bilgilere erişimi olmalıdır. Bir yandan üyelerin tamamı olmasa da bir kısmı belirli uzmanlık alanlarına sahip olabilirken diğer yandan tüm Kurul üyelerinin sigorta şirketinin işine uygun yetkinlik ve anlayış kapsamına ve seviyesine sahip olması gerekir.

- 7.3.2 Kurul üyeleri, ICP 5 Kişilerin Uygunluğu bölümünde belirtilen uygunluk koşullarını karşılamalıdır. Ayrıca kurul üyelerinin görevlerini yerine getirmek için gerekli olan bağlılığa sahip olması gerekir ve bu bağlılığı, örneğin, sigorta şirketinin işlerine ayrılan yeterli zaman ve harici Kurul üyeliklerinin sayısına getirilen makul sınırlar ile gösterebilir.
- 7.3.3 Kurul üyeleri sigorta şirketinin çıkarları ile çatışan ticari çıkarlardan kaçınmalıdır. Bu çıkar çatışmalarını önlemek makul surette mümkün olmadığına çatışmalar etkin bir şekilde yönetilmelidir. Bu bağlamda çıkar çatışmalarına müdahale etmek için gerekli prosedürler mevcut olmalıdır. Bunlar muhtemel çıkar çatışmalarının ifşasını, güvenilir işlem koşullarını ve uygun olan durumlarda bu işlemler için önceden alınan Kurul veya hissedar iznini içerebilir.

Yönetim Kurulunun etkinliği

- 7.3.4 Kurul, üyelerinin topluca ve bireysel olarak kendilerine verilen görev ve sorumlulukları etkin bir şekilde yerine getirmeye devam edip etmediklerini tespit etmek ve Kurulun tamamının performansını artırmak için gerekli fırsatları belirlemek amacıyla yılda en az bir kere kendi performansını gözden geçirmelidir. Kurul, tespit edilen herhangi bir eksiklik veya yetersizlik durumunda Kurul üyeleri için eğitim programları dâhil olmak üzere uygun tedbirler uygulamalıdır. Kurul ayrıca değerlendirme sürecinin nesnelliği ve dürüstlüğüne güçlendirmek amacıyla zaman zaman uygun olduğunda performans değerlendirmesi yapmak üzere dış uzmanlara başvurmayı düşünebilir.

İç yönetim ilkeleri

- 7.3.5 Kurul, iç yönetişimine yönelik uygun uygulama ve prosedürlere sahip olmalı, bunlara riayet edilmesini sağlamalı ve bunların etkinliği ve yeterliliğini düzenli olarak gözden geçirmelidir. Bunlar, Kurulun görev ve sorumluluklarını ne şekilde yerine getireceğini belirlemesi gereken mevzuat veya yönetmelikleri içerebilir. Özellikle nesnel bir karar alma sürecine yönelik Kurul üyelerinin atanması, seçimi ve azline ilişkin resmi ve belgelenmiş bir süreç ile görev ve sorumluluklarına uygun belirli görev sürelerini kapsamalıdır. Uygun haleflik planlaması Kurulun iç yönetişim uygulamalarının parçası olmalıdır.

Yönetim Kurulu Başkanı

- 7.3.6 Kurul bir yandan topluca sigorta şirketinin idaresinden sorumluyken diğer yandan Yönetim Kurulu Başkanı doğru ve etkin işleyiş için Kurula liderlik eden önemli bir role sahiptir. Yönetim Kurulu Başkanının rolü genellikle Kurulun gündemini belirlemek, gündem özellikle büyük öneme sahip stratejik veya politik kararlar içeriyorsa gündem konularının tartışılması için yeterli zamanı ayırmak, icra yetkisi olan ve olmayan üyelerin etkin katılımını, Üst Yönetim ve Kilit Kontrol Görevlileri ile ve kendi aralarında iletişimi kolaylaştırarak bir açıklık ve tartışma kültürü geliştirmek gibi sorumlulukları kapsamalıdır.

Yönetim Kurulu Komiteleri

- 7.3.7 Yönetim Kurulu, Kurulun sorumluluklarının etkin bir şekilde yerine getirilmesine katkıda bulunmak amacıyla Kurul komitelerinin kurulmasının uygun olup olmadığını değerlendirmelidir. Genellikle sigorta şirketinin faaliyetlerinin niteliği, boyutu ve karmaşıklığına bağlı olarak Kurul tarafından oluşturulan komiteler denetim, ücret, etik/uyum, tayin ve risk yönetimi komiteleridir. Komitelerin görevleri açıkça tanımlanmalıdır. Komiteler ilgili fonksiyonlarını yerine getirmek için gerekli yetkiye ve komitenin rolüne uygun bağımsızlığa ve nesnellığe sahip olmalıdır. Komitelerin fonksiyonları birleştirilmiş ise Kurul bu durum nedeniyle ortak fonksiyonların bütünlüğü ve etkinliğinden ödün verilmemesini sağlamalıdır. Her halükarda bu komisyona devredilen konuların nihai sorumluluğu Kurula aittir.

Bağımsızlık ve nesnellik

- 7.3.8 Kurul, nesnel bir karar alma süreci teşvik etmek amacıyla yeterli Kurul üyesinin uyması gereken açık ve nesnel bağımsızlık kriterleri oluşturmalıdır. Bu amaçla, bağımsızlık kriterleri grup yapılarını ve diğer ilgili faktörleri dikkate almalıdır. Bu kriterlerin karşılanması çıkar çatışmaları olasılığının daha yüksek olduğu belirli roller üstlenmiş olan Kurul üyeleri (ücret ve denetim komiteleri üyeleri gibi) için özellikle önemlidir. Yönetim Kurulu üyeleri de Standart 7.4'te belirtildiği gibi kendileri için geçerli olan iyi niyet ve sadakat görevlerini göz önünde bulundurmalıdırlar.

Yönetim Kurulu yetkileri

- 7.3.9 Görev ve sorumluluklarını tam anlamıyla yerine getirebilmek için Yönetim Kurulu, mevzuatta veya sigorta şirketinin kuruluş belgelerinin bir parçası olarak (tüzük, şirket esas sözleşmesi veya kurumsal esaslar gibi) açıkça belirtilmiş iyi tanımlanmış yetkilere sahip olmalıdır.

Bu yetkiler, en azından, bilgi almak amacıyla Üst Yönetim ve Kontrol Fonksiyonlarının Yürüten Kilit Görevliler gibi kurum bünyesindeki ilgili kişilere doğrudan erişim dâhil sigorta şirketinin yönetimine ilişkin güncel ve kapsamlı bilgiler edinme yetkisini içermelidir.

Kaynaklara erişim

- 7.3.10 Finansman ve diğer kaynaklar, Kurula üyelerinin ilgili görev ve sorumluluklarını etkin ve verimli şekilde yerine getirmesine olanak sağlayacak şekilde tahsis edilmelidir. Kurulun, gerektiğinde veya uygun olduğunda, dış danışman ve uzmanların atanma ve azline ilişkin prosedürlere tabi olarak bu dış hizmetlere erişimi olmalıdır.

Heyetler

- 7.3.11 Kurul, sigorta şirketinin işinin niteliği, boyutu ve karmaşıklığına uygun olarak, kendi rol ve sorumlulukları ile ilgili bazı faaliyet veya görevleri devredebilir. (Bu bağlamda heyetler, ICP 8 Risk Yönetimi ve İç Kontrol bölümünde ele alınan iş faaliyetlerinin sigorta şirketince dışarıdan sağlanmasından farklıdır.) Bu heyetlere bağlı kalmaksızın devredilen faaliyet veya görevler ile görevlerin devredildiği kişi veya komitelerce yapılan herhangi bir tavsiye ya da öneriye dayanarak alınan kararların nihai sorumluluğu bir bütün olarak Yönetim Kuruluna aittir. Kurul herhangi bir heyeti görevlendirdiği takdirde aşağıdaki hususları temin etmelidir:

- Heyet verilen göreve uygun olmalıdır. Yönetim Kurulunun kendi görev ve sorumluluklarını etkin şekilde yerine getirmesine engel teşkil eden herhangi bir heyet usulsüz veya uygunsuz olacaktır. Örneğin, Üst Yönetimin gözetimine ilişkin bir görev, çoğunlukla veya tamamen sigorta şirketinin günlük yönetiminden sorumlu icra yetkisine sahip Kurul üyelerinden oluşan bir Kurul komitesine verilmemelidir.
- Heyet yetki, sorumluluk ve prosedürler gibi açıkça tanımlanmış şart ve koşulları olan net bir talimat kapsamında görevlendirilmeli ve verilen işlevleri etkin şekilde yerine getirebilmek için gerekli kaynaklarla desteklenmelidir.
- Yetki dağılımı, herhangi bir kişiye veya bir grup kişiye sigorta şirketinin işini veya yönetim kararlarını etkileyebilecek kontrolsüz ve uygunsuz yetkiler verilmemelidir.

- Kurul, verilen görevlerin düzgün şekilde yapılıp yapılmadığını izleme ve bu hususta rapor verilmesini talep etme yetkisine sahip olmalıdır.
- Kurulun heyetler görevlerini gerektiği şekilde ve uygun amaçlarla yerine getirmede verdiği yetkiyi geri alma ve bu amaçla mevcut acil düzenlemelere sahip olma kabiliyeti olmalıdır.

Yönetim Kurulu üyelerinin görevleri

7.4 Denetim otoritesi, Kurulun her bir üyesinin;

- **iyi niyetle, dürüst ve makul şekilde hareket etmesini,**
- **gereken özeni göstermesini,**
- **sigorta şirketi ve poliçe sahiplerinin çıkarlarını kendi çıkarlarının üstünde tutarak şirket ve poliçe sahipleri yararına hareket etmesini,**
- **sigorta şirketi ve poliçe sahiplerinin çıkarlarını dikkate alarak kararlarında daima bağımsız ve nesnel olmasını,**
- **haksız kişisel avantaj sağlamak veya sigorta şirketine zarar vermek için konumunu kullanmamasını**

ister.

- 7.4.1 Yukarıda tanımlanan bu özel görevlerin amacı, Kurul üyelerinin bireysel çıkarları ile sigorta şirketi ve poliçe sahiplerinin çıkarları arasında ortaya çıkan çıkar çatışmalarının giderilmesidir. Sigorta şirketi, bu görevleri Kurul üyelerinin çalışma şartlarını içeren Kurul tüzüğü veya yönetmeliğinin bir parçası olarak eklemelidir.
- 7.4.2 Denetim otoritesi, her Kurul üyesinin görevinin niteliği ve kapsamı ile görev ve sorumluluklarını yerine getirme şeklini nasıl etkilediğini anladığı konusunda ikna olmalıdır. Bir Kurul üyesi, görev ve sorumluluklarını benzer pozisyona sahip sağduyulu bir kişiden beklenen şekilde yerine getirme kabiliyetini değerlendirmeli, tamamen bilgi sahibi olarak hareket etmeli ve bu amaçla daima gerekli bilgilere ulaşmaya çalışmalıdır.
- 7.4.3 Şirketinin bir Kurul üyesinin şirket grubu içinde veya dışında başka bir işletmenin Yönetim Kurulunda ortak üyesi olması durumunda, Kurul üyesinin sigorta şirketinin ve poliçe sahiplerinin çıkarlarını diğer işletmenin çıkarları veya kendi çıkarlarının üstünde tutarak sigorta şirketi yararına hareket etmesini gerektiren açık ve iyi tanımlanmış prosedürler olmalıdır. Bunlar, uygun açıklamalar ve bazı durumlarda çakışan roller için hissedar onayı olabilir. Şirketinin çıkarları ile önemli bir çıkar çatışması söz konusu olduğunda üye, derhal bu çatışmaları şirketin Yönetim Kuruluna ve paydaşlarına uygun şekilde açıklamalıdır. Üyenin çıkarlarının olduğu konularda oy veya karar hakkı olmamalıdır.

Risk yönetimi, iç kontrol sistemleri ve fonksiyonları

7.5 Denetim otoritesi, sigorta şirketinin Yönetim Kurulundan sağlam risk yönetimi ile iç kontrol sistemleri ve fonksiyonlarının tasarımı ve uygulanmasına ilişkin gözetim sorumluluğunu yerine getirmesini talep eder.

7.5.1 Sigorta şirketinin risk yönetimi ve genel iç kontroller için uygun sistem ve fonksiyonlara sahip olmasını sağlamak ve bu sistem ve denetim fonksiyonlarının etkin ve amaçlanan şekilde işlemlerini temin etmek üzere gerekli gözetim Kurulun sorumluluğundadır. ICP 8 Risk Yönetimi ve İç Kontrol bu sistem ve fonksiyonların unsurlarını ortaya koymaktadır. Bu sistem ve fonksiyonlar, sadece ihtiyatlı riskleri değil aynı zamanda ICP 19 İş Yönetim Etiği bölümünde açıklanan sigortacılık işinin yürütülmesine ilişkin riskleri de kapsamalıdır.

Ücret politikası ve uygulamaları

7.6 Denetim otoritesi, sigorta şirketinin Yönetim Kurulunun;

- **sigorta şirketinin tespit edilen risk iştahı ve uzun vadeli çıkarları doğrultusunda paydaşlarının çıkarlarını gözetken, gereksiz veya aşırı riskler almasını teşvik etmeyen bir ücret politikası benimsemesini ve bu politikanın etkin şekilde uygulandığını denetlemesini,**
- **bu ücret politikasının, en azından, Kurul üyeleri ve Üst Düzey Yöneticiler, Kilit Kontrol Görevlileri ve eylemleri sigorta şirketinin risk tutarını önemli ölçüde etkileyebilecek diğer çalışanları (büyük risk alan personel) kapsammasını sağlamasını**

talep eder.

Genel ücret stratejisi ve denetimi

7.6.1 Sigorta şirketi etkin risk yönetiminin bir parçası olarak ihtiyatlı ve etkin bir ücret politikası benimsemeli ve uygulamalıdır. Bu politika, özellikle performansa dayalı değişken ücret sistemi kullanıldığı durumlarda bireyleri özellikle de Kurul üyeleri ve Üst Düzey Yöneticiler, Kilit Kontrol Görevlilerini ve önemli riskler alan personeli gereksiz veya aşırı risk almaya teşvik etmemelidir.

7.6.2 Tüm Kurul ve özellikle varsa ücret komitesi üyeleri sigorta şirketinin ücret politikasının uygunluğuna ilişkin bilinçli ve bağımsız karar alabilecek yetkinlikte olmalıdır. Bu yetkinlik, risk ve ücret uygulaması arasındaki ilişkinin yeterli şekilde anlaşılması gibi hususları içerir.

Karar alma sürecinde nesnelliği teşvik etmek amacıyla icra yetkisine sahip olmayan bağımsız üyeler varsa ücret komitesinde yeterli şekilde temsil edilmelidir.

7.6.3 Kurul, genel ücret politikası ve uygulamalarının belirlenen risk iştahı ile sigorta şirketi ve paydaşlarının uzun vadeli çıkarları ile uyumlu olduğundan emin olmalıdır. Bu amaçla Kurul;

- genel ücret politikası bileşenleri, özellikle sabit ve değişken bileşenlerin kullanımı ve dengesi ile diğer sosyal hakların sağlanması
- performans kriterleri ve kriterlerin ücret ödemelerinin belirlenmesi amacıyla uygulanması,
- CEO dâhil Kurul üyeleri ve Üst Düzey Yöneticilerin ücretleri ile önemli riskler alan personelin ücret yapısı ve
- sigorta şirketinin denetim otoritesi veya kamuoyuna sunulan ücret uygulamalarına ilişkin raporlar veya açıklamalar

gibi ücret politikası ve yapısına ilişkin unsurlara gerekli önemi vermelidir.

7.6.4 Kurul, sigorta şirketinin ücret politikasının yapılandırılması, uygulanması ve gözden geçirilmesinde karar alma sürecinin çıkar çatışmalarını tespit ederek yönetmesini ve uygun şekilde belgelenmesini sağlamalıdır. Hiçbir Kurul üyesi ücret kararlarına dair gerçek ya da algılanan bir çıkar çatışması içinde olmamalıdır.

7.6.5 Kurul ayrıca ücret uygulamaların aşırı veya uygunsuz risk almayı teşvik etmemesini, belirlenen politikalar ile uyumlu şekilde yürütülmesini ve kurum çapında risk-ödül uyumunu teşvik etmesini temin etmek amacıyla ilgili Kilit Kontrol Görevlilerinin ücret politikası belirleme ve izleme sürecine dâhil olmasını sağlamalıdır. Aynı şekilde, varsa ücret ve risk yönetimi komiteleri birbirleri ile yakın etkileşim içinde olmalı, ücret sistemi ile yaratılan teşvikler ve bunların risk alma davranışları üzerindeki etkisi konusunda Kurula bilgi sağlamalıdır.

7.6.6 Kontrol fonksiyonlarına katılan personelin dürüstlüğü ve nesnelliğini tehlikeye sokabilecek muhtemel çıkar çatışmaları en aza indirilmelidir. Bu hedefe ulaşmanın çeşitli yolları vardır. Örneğin:

- Personel ücretlerini ağırlıklı olarak bu kontrol fonksiyonlarına ilişkin hedeflerin etkin başarısına dayandırmak. Kontrollerden sorumlu personelin performans ölçüleri; kontrol fonksiyonları ve üst düzey yönetim arasındaki ilişkinin yürütülmesi gibi kontrol ortamının objektif değerlendirmeleri ile kontrol fonksiyonlarının sonuçları (etkileri, kalitesi ve risklerin gözetimine etkin desteği dâhil) arasındaki en doğru dengeyi temsil etmelidir.

Riskleri azaltmaya dönük yapılan ve uygulanan tavsiyeler, uyum ihlallerinde ve tespit edilen ihlalleri düzeltmeye yönelik alınan tedbirlerde azalma, dış kalite incelemelerinin sonuçları ve yüksek risk alanlarının denetlenmesi ile kurtarılan veya önlenen kayıplar bu ölçütlerden bazılarıdır.

- Personel ücretlerini ilgili personelin kontrolüne veya gözetimine tabi olan iş birimlerinin performansına bağlamamak. Örneğin, risk ve uyum fonksiyonlarının bir birimde toplanması halinde kontrol fonksiyonlarını yürüten personel ile birimdeki diğer personelin ücret politikası arasında iki personel grubuna ödeme yapılan havuzların ayrılması gibi net bir ayırım olmalıdır.
- Kontrol fonksiyonlarını etkin bir şekilde yerine getirmek için gerekli beceri, bilgi ve uzmanlığa sahip personeli şirkete çekmek ve şirket bünyesinde tutmak, yetkinlik ve performanslarını artırmak amacıyla personel ücretlerini genel olarak yeterli düzeyde tutmak.

7.6.7 Herhangi bir kontrol fonksiyonunun dışarıdan hizmet alımı yoluyla sağlanması durumunda, hizmet sağlayıcı ile yapılan anlaşma kapsamındaki ücret şartları sigorta şirketinin ücret politikasının amaçları ve onaylanan parametreleri ile tutarlı olmalıdır.

Değişken ücret

7.6.8 Değişken ücret performansa dayalı olmalı ve performans ölçümünde yersiz (gereksiz) risk almayı teşvik etmeyen bireysel, birim ya da grup performans ölçüleri kullanılmalıdır.

7.6.9 Performansa dayalı teşvikler söz konusu olduğunda uzun vadeli değer yaratımı ve sigorta şirketinin maruz kalabileceği risklerin zaman ufku göz önünde tutularak aşağıdaki hususlar dikkate alınmalıdır:

- Sabit ve değişken bileşenler uygun şekilde bir araya getirilmeli ve nakit tahsisi veya hisse gibi diğer ödeme türleri için yeterli parametreler belirlenmelidir. Sabit bileşene kıyasla çok daha yüksek olan performansa dayalı bir bileşen sigorta şirketinin kötü bir mali yıl içinde ikramiyeleri azaltmasını veya kaldırmasını zorlaştırabilir.
- Performans ödülü, performansa ilişkin mevcut ve gelecekteki önemli riskler için bir düzenlemeyi içermelidir. Performans ve ilgili risklerin zaman ufku değişebilir. Bu nedenle performans ölçümü, uygulanabilir olduğunda, ölçüm sürecinin uzun vadeli performansa dayalı olmasını sağlamak amacıyla birkaç yıllık bir çerçevede düzenlenmelidir.

- Değişken ücret bileşeni önemli olduğunda bunun büyük bir kısmı belirli bir süre için ertelenmelidir. Erteleme süresi ilgili performansa ilişkin risklerin (örneğin alınan riskler ile gelecek yıllara ait gelir ve giderlerin zamanlaması ve olasılığındaki belirsizlikleri desteklemek için gerekli sermaye maliyeti gibi) gerçekleşebileceği zaman dilimini dikkate almalıdır. Uygulanan erteleme süresi ilgili kişilerin kıdem veya sorumluluk düzeyine ve sigorta şirketinin maruz kaldığı risklerin niteliğine bağlı olarak değişebilir.
- İkramiyelerin verilmesi, belirli koşullar altında, sigorta şirketinin ilgili personelinin aşırı risk alması nedeniyle durgun veya olumsuz bir mali performans göstermesi durumunda clawback (geri alma) düzenlemeleri uygulamasına olanak sağlayacak hükümler içermelidir.
- Garantili ikramiyeler sağlam risk yönetimi ve performansa dayalı ödüller ile tutarlı olmadığından genellikle teklif edilmemelidir.

7.6.10 Değişken bileşen, sigorta şirketinin sermaye yönetimi stratejisi ile içsel sermaye hedeflerini veya düzenleyici sermaye yeterliliğini dikkate alarak sağlam bir sermaye tabanı sürdürme becerisi ile tutarlı ücret politikası kapsamında belirlenen ihtiyatlı limitlere tabi olmalıdır.

7.6.11 Değişken ücret bileşenlerine uygulanan performans kriterleri, riske göre ayarlanmış performansın eksiksiz şekilde değerlendirilmesini teşvik etmelidir. Bu amaçla performans kriterleri ile ilgili aşağıdaki hususlara gereken önem verilmelidir. Performans kriterleri;

- açıkça tanımlanmış ve tarafsız (objektif) olarak ölçülebilir olmalı,
- sadece finansal kriterlere değil aynı zamanda finansal olmayan kriterlere (örneğin yönetmelik ve iç kurallara uygunluk, risk yönetimi hedeflerine ulaşılması, piyasa davranışına uyum ve poliçe sahipleri ile alacaklılara adil muamele) dayanmalı,
- sadece bireyin performansını değil aynı zamanda ilgili olduğu yerde iş biriminin performansı ile sigorta şirketi ve grubunun genel sonuçlarını da dikkate almalı ve
- büyüme veya hacmi diğer performans kriterlerinden ayrı olarak ele almamalıdır.

Hisse bazlı bileşenler

7.6.12 Değişken ücretin hisse bazlı bileşenleri (örneğin hisse senedi, hisse senedi opsiyonları veya benzeri enstrümanlar) kullanıldığında sigorta şirketinin teşviklerini ve uzun vadeli çıkarlarını dikkate alarak uygun önlemler uygulanmalıdır. Bunlar;

- verilen hisselerin belirli bir asgari süre için devredilmemesi (“hak kazanma sınırlamaları”)
- verilen hisse senedi opsiyonları veya diğer benzeri hakların belirli bir asgari süre için uygulanabilir olmaması (“elde tutma sınırlamaları”) ve
- bireylerin verilen hisselerin bir kısmını uygun bir oranda istihdam sürelerinin sonuna veya istihdam süresi dışında başka belirli bir sürenin sonuna kadar saklama zorunluluğu (“saklama sınırlamaları”)

gibi önlemleri içerebilir.

7.6.13 Yürürlükteki yasal sınırlamalara tabi olarak, hisse bazlı ücret sistemine ilişkin sonraki yıllara ait hak kazanma ve elde tutma kısıtlamalarının istihdam süresinin sona ermesinden sonra da geçerli olması uygundur (Hisse bazlı ödemelerde hak kazanma süresinin usulsüz şekilde hızlanması veya elde tutma sınırlamalarının azaltılması söz konusu değildir.)

Kıdem tazminatı ödemeleri

7.6.14 Sigorta şirketinin iş akdinin feshi üzerine ihtiyari ödeme yapması durumunda (“kıdem tazminatı”, bazen “altın paraşütler” olarak da anılır), bu ödeme genellikle uygun yönetim kontrol ve sınırlamalarına tabi olmalıdır. Her durumda bu ödemeler, sigorta şirketinin uygun bir değerlendirme süresi boyunca gözlenen genel mali durumu ve performansı ile uyumlu olmalıdır. Kıdem tazminatı ödemesi, genellikle sigorta şirketinin başarısız olması veya başarısızlık tehdidi altında bulunduğu durumlarda, özellikle eylemleri sigorta şirketinin başarısızlığına veya potansiyel başarısızlığına katkıda bulunmuş olan kişilere yapılmaz.

Güvenilir ve şeffaf finansal raporlama

7.7 Denetim otoritesi, sigorta şirketinin Yönetim Kurulundan hem kamu yararına hem de denetim amacıyla Kurul, Üst Yönetim ve dış denetçinin rol ve sorumluluklarının açıkça tanımlandığı güvenilir bir finansal raporlama süreci temin etmesini talep eder.

7.7.1 Kurul sigorta şirketinin finansal raporlamasının işletmenin sürekliliği açısından şirket faaliyeti, genel finansal sağlığı ve kapasitesine ilişkin dengeli ve doğru bir değerlendirme sunmasını sağlayacak yeterli sistem ve kontrollere sahip olmasından sorumludur. Kurul, bu sorumluluğu yerine getirirken özel gözetim fonksiyonları yürütmelidir. Bu amaçla etkinliğini arttırmaya yönelik birçok sigorta şirketinin Yönetim Kurulunun Denetim Komitesi vardır. Bunun mümkün olmadığı durumlarda Kurul, bir bütün olarak, bu fonksiyonları yürütmektedir. Bunlar:

- finansal tabloları, finansal raporlama ve açıklama süreçlerini denetlemek;
- sigorta şirketinin muhasebe politikaları ve uygulamalarının amaçlandığı şekilde işleyip işlemediğini takip etmek;
- denetim sürecini denetlemek (sigorta şirketinin finansal raporlama kontrollerinin dış ve iç denetim incelemeleri dâhil) ve denetçi planları ile önemli bulgularını incelemek;
- atanan dış denetçinin denetim için gerekli bilgi, beceri, uzmanlık, dürüstlük ve kaynağa sahip olmasını sağlamak amacıyla dış denetçinin işe alma, işten çıkarma, performans ve bağımsızlık değerlendirme süreçlerini denetlemek;
- dış denetçinin istifası veya azli ile ilgili durumları araştırmak, finansal raporlama sürecinin bütünlüğüne ilişkin tespit edilen riskleri azaltmak amacıyla önlemlerin hızla alınmasını temin etmek ve
- dış denetçinin istifası veya azli ile ilgili durumlar ve tespit edilen finansal raporlama risklerinin ele alınması veya azaltılmasına yönelik alınan önlemler dâhil finansal raporlama sürecine ilişkin önemli konularda Yönetim Kurulu ve denetim otoritesine rapor vermek.

7.7.2 Kurulun dış denetçi ile etkin bir ilişki temin ve teşvik etmek üzere aşağıdaki hususları sağlaması özellikle önemlidir:

- Dış denetçi istihdam şartları açık ve denetim kapsamı ile denetim için gerekli kaynaklara uygun olmalı, ödenecek denetim ücretlerinin seviyesini belirtmelidir.
- Denetçi geçerli denetim standartları uyarınca denetim gerçekleştirmek üzere istihdam şartları altında özel bir sorumluluk üstlenmelidir.
- Dış denetçinin bağımsızlığı temin edecek süreç ve yeterli politikalar mevcut olmalıdır. Bunlar, denetim otoritesinin geçerli etik ve mesleki standartlara, Kurul, ortak veya

firmanın periyodik rotasyonunun onayına tabi denetim dışı hizmetlerin sunulmasına yönelik kısıtlama ve koşullara, dış denetçinin bağımsızlığına yönelik tespit edilen risklerin ortadan kaldırılmasını veya kabul edilebilir bir seviyeye indirilmesini sağlayacak tedbirlere uyumunu sağlayacak politika ve süreçleri içerir.

- Riskleri, sigorta şirketinin denetime tabi olan çalışma ortamına ilişkin bilgileri ve Kurulun denetim işinin gerek bir parçası gerek uzantısı olarak dış denetçiden özel prosedürler yürütülmesini talep edebileceği alanları anlamak üzere dış denetçi ile denetimin kapsamı ve zamanlamasına ilişkin yeterli diyalog kurulmalıdır.
- Dış denetçinin sigorta şirketi bünyesinde denetimin yapılması için gerekli bilgilere ve kişilere sınırsız erişimi olmalıdır.
- Denetim döngüsünün sonunda dış denetim sürecinin etkinliği değerlendirilmelidir.

7.7.3 Kurulun ayrıca dış denetçinin denetime ilişkin iç kontrol yaklaşımını anlaması gerekir. Kurulun dış denetçinin raporundan çıkarabileceği güvence derecesini saptamak amacıyla dış denetim otoritesi, iç denetim fonksiyonu ve aktüeryal fonksiyon arasındaki ilişkinin değerlendirilmesi bu süreçte dâhildir. Kurul, dış denetçinin farkına vardığı iç kontrol eksikliklerine ilişkin bilgilerin derhal Kurula iletilmesini talep etmelidir. Sigorta şirketinin iç finansal raporlaması ve kontrol süreçlerinin bağımsız tasdiki olarak dış denetçi görüşünün güvenilirliğine ilişkin birtakım şüpheler doğması durumunda Kurul gerekli tedbirleri almalıdır.

7.7.4 Denetim döngüsü sırasında Kurul ile dış denetçi arasında yönetimin iştirak etmediği toplantılar dâhil düzenli toplantılar yapılmalıdır.

7.7.5 Denetim otoritesi, dış denetçinin denetim sırasında tespit ettiği herhangi bir maddi dolandırıcılık, maddi dolandırıcılık şüphesi, düzenleyici ihlal veya diğer önemli denetim bulgularını kendisine bildirmesini zorunlu tutmalıdır. Dış denetçi sigorta şirketi için hazırladığı raporların kopyaları (örneğin yönetim yazıları) denetim otoritesine de iletilmelidir. Bu bilgiler, denetim otoritesine sigorta şirketinin önceden onayı olmaksızın sunulmalı ve dış denetçi, denetim otoritesine iyi niyetle açıklanan herhangi bir bilgi yükümlülüğünden usulüne uygun olarak korunmalıdır.

7.7.6 Denetim otoritesi, gerekli olduğunda farklı bir dış denetçinin denetim yapmasını veya mevcut denetçinin değiştirilmesini talep etme hakkına sahip olmalı ve bu hakkı kullanabilmelidir.

- 7.7.7 Kurul, finansal raporlama sürecinin eksikliklerine ilişkin önemli bulgu ve gözlemlerin derhal düzeltilmesi sağlamalıdır. Bu, dış denetçinin tavsiyelerin uygulanmasını gözden geçireceği ve izleyeceği resmi bir süreç ile desteklemelidir.

Şeffaflık ve iletişim

7.8 Denetim otoritesi, sigorta şirketinin Yönetim Kurulundan şirketin yönetişimi hakkında denetim otoritesi ve ilgili paydaşlar ile uygun, zamanlı ve etkin bir iletişim sağlayacak sistem ve kontrollere sahip olmasını ister.

- 7.8.1 Denetim otoritesi ve diğer paydaşlar ile iletişim, Kurul ve Üst Yönetimin sigorta şirketinin yönetimindeki etkinliği konusunda bilinçli hükümlere olanak sağlamak üzere denetim otoritesi ve paydaşların sigorta şirketinin yönetimine etkin katılımını teşvik etmelidir.

- 7.8.2 Sigorta şirketinin iletişim politikaları ve stratejileri, makul ticari hassasiyetlere ve geçerli gizlilik yükümlülüklerine tabi olarak şirket paydaşlarına şu bilgilerin verilmesini içermelidir:

- sigorta şirketinin mevcut veya muhtemel faaliyet alanlarını kapsayan genel stratejik hedefleri ve bu hedeflere nasıl ulaşıldığı veya ulaşılabileceği,
- Yönetim Kurulu ve Üst Yönetim arasında gözetim ve yönetim sorumluluklarının tahsisi gibi sigorta şirketinin yönetim yapıları ve raporlama dâhil organizasyon yapıları,
- Kurul ve komite üyeleri, ilgili uzmanlık alanları, yeterlilikleri, geçmiş performansları, diğer pozisyonları ve üyelerin bağımsız kabul edilip edilemeyeceği,
- Kurulun kendi performansını değerlendireceği mevcut süreçler ve Kurulun performansını arttırmaya yönelik alınan önlemler,
- ücret politikasının genel tasarımı, uygulanması ve işletilmesi,
- önemli sahiplik ve grup yapıları ile önemli iştirakler ve ittifaklar,
- ilişkili tarafla önemli işlemler.

- 7.8.3 Denetim otoritesi, denetim amaçlı olarak sigorta şirketinin kurumsal yönetişime ilişkin daha ayrıntılı ve ek bilgiler talep edebilir. Bu bilgiler, sigorta şirketinin yönetim sisteminin etkinliğine dair Kurul Değerlendirmeleri, iç denetim raporları ve sigorta şirketinin Yönetim Kurulu, Üst Yönetim, Kilit Kontrol Görevliler ve önemli riskler alan personel için benimsediği ücret yapıları hakkında daha ayrıntılı bilgiler gibi ticari açıdan hassas bilgileri içerebilir.

Sigorta şirketinin iletişim politikaları ve stratejileri bu bilgilerin denetim otoritesine zamanında ve verimli bir şekilde sunulmasına imkân tanınmalıdır. Denetim otoriteleri, ticari açıdan hassas bilgilerin gizliliğini ve yürürlükteki kanunları dikkate alarak bu bilgileri korumalıdır.

7.8.4 Ücret bilgilerine ilişkin açıklamalar, paydaşların ücret sisteminin risklerle nasıl ilişkilendirildiğini ve amaçlandığı gibi işleyip işlemediğini değerlendirmesini sağlayacak şekilde yeterli olmalıdır. İlgili bilgiler;

- farklı düzeydeki çalışanlar için ücret ayarlamalarında kullanılan politikanın nasıl sonuçlandığına dair örnekleri içeren risk düzenlemelerinin işleyişini,
- ücretlendirmenin zaman içinde performansla (hem finansal hem de bireysel iş faaliyeti) nasıl ilişkilendirildiğini ve
- ücret enstrümanları ile ilgili değerlendirme esaslarını

çerebilir.

7.8.5 Denetim otoritesi ve paydaşların ücret politikasının finansal etkisini değerlendirebilmelerine olanak sağlayacak uygun nicel bilgiler de bulunmalıdır. Bu bilgiler;

- bir dönemde verilen temel maaş, ikramiye ve uzun vadeli ödüller gibi ana bileşenlere göre analiz edilen ücretlerin toplam maliyeti,
- ertelenmiş ücretler açısından ayrılan toplam bedeli,
- önceki dönemlerde verilen ücretler açısından dönem için net gelir ayarlamasını,
- bir dönemde işe başlama ödemelerinin toplam maliyetini ve ilgili kişi sayısını,
- bir dönemde kıdem tazminatı ödemelerinin toplam maliyetini ve ilgili kişi sayısını

çerebilir.

Bu tutarlar, uygun olduğu üzere enstrüman türüne (örneğin nakit, hisse senedi, hisse senedi opsiyonları, vb.) göre ve ücret politikasının temel unsurları ile uyumlu bir şekilde analiz edilmelidir.

7.8.6 Yönetişim bilgileri düzenli olarak (örneğin yılda en az bir kere) ve zamanında açıklanmalıdır.

Üst Yönetimin Görevleri

7.9 Denetim otoritesi, sigorta şirketinin Yönetim Kurulundan Üst Yönetimin;

- şirketin günlük operasyonlarını şirketin strateji, politika ve prosedürlerine uygun olarak etkin bir şekilde yürütmesini,
- güçlü bir risk yönetimi kültürü, uyum ve müşterilere adil davranılmasını teşvik etmesini,
- sigorta şirketinin performansı ve risk tutarının yanında Üst Yönetimin performansının da izlenmesi ve gözden geçirilmesi dâhil Kurulun görev ve işlevlerini yerine getirebilmesi için Kurula yeterli ve zamanında bilgi sağlamasını,
- sigorta şirketi veya Üst Yönetim için geçerli yasal ve diğer yükümlülüklerin karşılanması için gerekli bilgileri ilgili paydaşlara ve denetim otoritesine sağlamasını

temin edecek uygun politika ve prosedürlere sahip olmasını ister.

7.9.1 Üst Yönetim, sigorta şirketinin iş hedefleri ve stratejilerini yerine getirmek üzere iş faaliyetlerinin günlük yönetiminin etkin şekilde ve özellikle saptanan risk toleransı seviyelerine uygun ve iç politikalarla tutarlı olarak gerçekleşmesini sağlamaya yönelik uygun sistemler ve kontroller uygulamalıdır. Bu sistem ve kontroller;

- Üst Yönetimin haleflik planlaması, sürekli eğitimler ve fesih prosedürlerini içeren fonksiyonlarını yerine getirebilmesi amacıyla uygun yetkinliklere ve dürüstlüğe sahip kişilerin işe alınması için açık ve şeffaf bir süreç,
- hesap verebilirlik ile Üst Düzey Yöneticiler ve Kilit Kontrol Görevlileri arasında iletişim kanalları,
- Üst Yönetim fonksiyonlarının heyetlere verilmesi ve verilen fonksiyonların Kurul heyetleri için geçerli olan aynı ilkeler (bakınız, rehber 7.3.11) uyarınca etkin ve düzgün şekilde yürütülüp yürütülmediğinin izlenmesine yönelik uygun prosedürler,
- güçlü bir risk yönetimi ve uyum kültürünün teşvik edilmesi amacıyla Üst Yönetim ve diğer personele yönelik çıkar çatışmalarını ele alan prosedürleri içeren mesleki uygulama standartları ve iş ahlakı ilkeleri ile bu standart ve ilkelerin sürekli olarak etkin şekilde uygulanması (çıkarcı çatışması hükümleri için bakınız, ICP 8 Risk Yönetimi ve İç Kontrol),
- muhbir ve ihbarcılarının korunması ile ilgili hükümler dâhil Üst Yönetim ve Kurul fonksiyonlarını yürüten kişiler arasında raporlama dâhil uygun iletişim kanalları ve bunların etkin şekilde kullanılması,

- Denetim otoriteleri ve paydaşlar ile açıklanması gereken konuların ve bu konuların açıklanacağı kişilerin tespit edilmesini içeren etkin iletişim stratejileri

içerebilir.

- 7.9.2 Üst Yönetim, Yönetim Kurulu tarafından belirlenen performans hedeflerine karşı performansının etkinliğini değerlendirmeye yönelik yeterli prosedürün mevcut olmasını sağlamalıdır. Bu amaçla belirlenen hedeflere karşı yılda en az bir kere, tercihen bağımsız bir taraf, bir kontrol fonksiyonu veya Yönetim Kurulu tarafından yıllık performans değerlendirmeleri yapılmalıdır. Tespit edilen yetersizlik veya eksiklikler derhal ele alınmalı ve Yönetim Kurulu'na rapor edilmelidir.
- 7.9.3 Üst Yönetim ayrıca güçlü iç kontrolleri teşvik etmeli ve yönetim, risk, uyum ve kontrol ile ilgili konularda bağımsız bir görüş sağlama dâhil kontrol fonksiyonlarının sorumluluklarını yerine getirirken yürüttüğü faaliyetlere engel olmamalıdır.

Denetim otoritesinin incelemesi

7.10 Denetim otoritesi, sigorta şirketinden kurumsal yönetim çerçevesinin yeterliliğini ve etkinliğini kanıtlamasını isteme hakkına sahiptir.

- 7.10.1 Denetim otoritesi, sigorta şirketinin Yönetim Kurulu ve Üst Yönetiminden bu standartlar ile uyumlu olarak geçerli kurumsal yönetimin koşullarını karşıladıklarını sürekli surette ispat etmesinde önemli bir rol oynar. Bu amaçla denetim otoritesi, sigorta şirketinin iş ve risk profilinin niteliği, boyutu ve karmaşıklığına uygun şekilde düzenli olarak yerinde denetimler ve/veya diğer (kuruluş dışındakiler dâhil) incelemeleri yaparak ücret politikaları ve uygulamaları dâhil genel kurumsal yönetim çerçevesinin etkin şekilde uygulanıp uygulanmadığını ve yeterli olup olmadığını değerlendirmelidir. Sigorta şirketi tarafından sağlanan bilgiler de dâhil olmak üzere şirketin kurumsal yönetim çerçevesinde önemli değişiklikler tespit edilmesi halinde denetim otoritesinin değerlendirmesini güncellemesi gerekir.
- 7.10.2 Kurumsal yönetim çerçevesinin denetim otoritesini ikna edecek şekilde etkin ve amaçlandığı gibi çalıştığını ispat zorunluluğu sigorta şirketine aittir. Denetim otoritesi, bu süreci kolaylaştıracak rehberliği ve uygun kararları sağlamalıdır. Denetim otoritesinin, uygunluğun izlenmesi amacıyla, sigorta şirketi ile etkin iletişim kanalları kurması ve şirketin yönetim çerçevesi ile ilgili bilgilere erişimi olması gerekir. Bu, denetim otoritesine düzenli sunulan raporlar ve geçici olarak alınan bilgiler yoluyla sağlanabilir (ayrıca bakınız, Standart 7.8).

- 7.10.3 Denetim otoritesi, sigorta şirketinin faaliyetlerinin niteliği, boyutu ve karmaşıklığını dikkate alarak Yönetim Kurulunun etkinliğini, özellikle de Kurul üyelerinin etkin bir liderlik, yönlendirme ve gözetim sağlamak için ilgili uzmanlık, beceri ve bağlılığa sahip olup olmadığını değerlendirmelidir. Denetim otoritesinin incelemesinin Kurul üyelerinin uzmanlık ve niteliklerini, devam eden eğitimlerini, Kurul süreçlerine proaktif katılımlarını ve katılım sıklığını kapsamaması gerekir. Bu hususlar, Yönetim Kurulunun toplantı zabıtları veya kayıtları ile Yönetim Kurulu amaçlı veya komite toplantıları da dâhil olmak üzere sigorta şirketinin faaliyetlerine ilişkin Kurul üyelerine sunulan bilgilerin kalitesi ve zamanlaması ile anlaşılabilir.
- 7.10.4 Denetim otoritesi ayrıca sigorta şirketinin faaliyetlerinin niteliği, boyutu ve karmaşıklığı ışığında Yönetim Kurulunun etkinliğini tespit etmek amacıyla, uygun olan durumlarda;
- sigorta şirketindeki görev, rol ve sorumlulukları ile orantılı şekilde Kurul üyeleri için sürekli surette zorunlu eğitimler,
 - Rehber 7.3.4'de belirtildiği üzere Yönetim Kurulu tarafından belirli aralıklarla yapılan öz-değerlendirmenin gözden geçirilmesi,
 - özellikle Kurul üyelerinin performansı ile ilgili Kuruldan beklentilerini güçlendirmek ve üyelerin ne kadar bilgili ve proaktif olduklarını anlamak üzere tüm Yönetim Kurulu ve her Kuru üyesini ile yapılacak toplantılar ve/veya görüşmeler,
 - Kurulun işlerine katılmak ve gözlem yapmak
- gibi önlemleri almayı düşünebilir.
- 7.10.5 Sigorta şirketinin ücret politikalarının daha yüksek risk unsurları içerdiği durumlarda bu uygulamaların sigorta şirketinin finansal kapasitesi üzerinde olumsuz bir etkiye sahip olup olmadığını değerlendirmek üzere uygun ek bilgi talepleri veya şirketin ücret politikası ve uygulamalarının bağımsız bir değerlendirmesi dâhil bu politika ve uygulamaların daha detaylı bir incelemesi talep edilebilir.

ICP 8 Risk Yönetimi ve İç Kontrol

Denetim otoritesi, sigorta şirketinin genel kurumsal yönetim çerçevesinin parçası olarak etkin risk yönetimi, uyum, aktüeryal ve iç denetim fonksiyonları dâhil etkin risk yönetim sistemine ve iç kontrollere sahip olmasını talep eder.

Giriş Rehberi

- 8.0.1 Yönetim Kurulu⁴ sigorta şirketinin genel kurumsal yönetim çerçevesinin parçası olarak ve ayrıca şirket faaliyetlerinin güvenli ve sağlam işleyişini temin etmek üzere şirketin karşı karşıya olduğu ana risklere, önemli yasal ve düzenleyici yükümlülüklerle yönelik etkin sistem ve fonksiyonlara sahip olması, Üst Yönetimin bu sistemleri gerektiği şekilde uygulaması ve bu fonksiyonlar için gerekli kaynak ve desteği sağlamasının gözetiminden sorumludur.
- 8.0.2 Sistem ve fonksiyonlar, sigorta şirketinin faaliyetine ve risklerinin niteliği, boyutu ve karmaşıklığına uygun olmalı; şirket faaliyetinde veya kurum içi ve dışındaki şartlarda meydana gelen değişikliklere göre uyarlanmalıdır.
- 8.0.3 Sigorta şirketinin mevcut sistemlerinin niteliği birçok faktöre bağlıdır. Bunlar, sigorta şirketinin risk profilini ile geçerli olan yasal ve düzenleyici gereksinimleri içerir. Bu sistemler, tipik olarak;
- sigorta şirketinin belirli risk ve hukuki-düzenleyici yükümlülük alanlarını ele almak üzere benimseyeceği yaklaşımını belirleyen stratejileri,
 - Yönetim Kurulu üyelerinin ve çalışanların izlemesi gereken prosedürleri ve diğer şartları tanımlayan politikaları,
 - sigorta şirketinin strateji ve politikalarının uygulanmasına yönelik süreçleri ve
 - bu strateji, politika ve süreçlerin mevcut olmasını, yerine getirilmesini ve amaçlanan hedeflerine ulaşmasını sağlayacak kontrolleri
- içerir.

⁴ Tek kademeli ve iki kademeli yönetim sistemleri arasındaki farklar, ICP 7 Kurumsal Yönetişim giriş bölümünde ele alınmaktadır.

- 8.0.4 Sigorta şirketinin risk yönetim sistemi, şirketin tüzel kişi düzeyinde ve grup çapında maruz kalabileceği riskleri tanımlamak, değerlendirmek, izlemek, yönetmek ve rapor etmek için gerekli strateji, politika, süreç ve kontroller bütününden oluşur.
- 8.0.5 Sigorta şirketinin mevcut tüm kontrol ve denetimlerinin bütünü genellikle iç kontrol sistemi olarak adlandırılır.
- 8.0.6 Sigorta şirketi ayrıca risk yönetimi, uyum, aktüeryal konular ve iç denetim gibi konularla ilgili belirli faaliyetleri yürütmek üzere (gerek bir kişi, gerek birim veya bölüm olarak) uygun şekilde yetkilendirilmiş fonksiyonlara sahiptir. Bunlar genellikle kontrol fonksiyonları olarak adlandırılır. Aşağıda Rehber 8.2.8 ve Standard 8.7 ile sigorta şirketinin işinin niteliği, boyutu ve karmaşıklığına tabi olarak, bir veya daha fazla kontrol fonksiyonunun dışarıdan hizmet alımı yoluyla sağlanması bazı sigorta şirketleri açısından uygun olabilir.

Gruplara özel hususlar

- 8.0.7 Grup içinde risk yönetimi ve iç kontroller dâhil yeterli yönetim çerçevesi mevcut olmalı ve hem grup çapında bir görüşe sahip olmak hem de tüzel kişilerin değerlendirme düzeyini yükseltmek amacıyla grup ve tüzel kişi bazında denetim otoritesi tarafından değerlendirilmelidir.
- 8.0.8 Gruplar, bazen merkezi bazen de merkezi olmayan farklı organizasyonel veya operasyonel yapılar (işbu belgede "yönetim yapıları" olarak anılacaktır) benimseyebilir. Denetim otoritesi, kurumsal yönetim çerçevesini değerlendirirken grubun yönetim yapısını dikkate almalıdır. Özellikle yönetim yapısı tüzel kişi yapısından farklı olduğunda yönetim çerçevesini veya riskleri sadece tüzel kişi düzeyinde ele almak yeterli olmaz. Böyle bir durumda, grup çapında uygun bir yönetim olması ve risklerin aynı zamanda grup çapında uygun şekilde tespit edilmesi, değerlendirilmesi, izlenmesi ve yönetilmesi gerekir.
- 8.0.9 Grup içinde bilinçli karar alma sürecini kolaylaştırmak açısından önemli bilgilerin hem grup çapında hem de tüzel kişi veya iş alanı bazında ilgili tüm Üst Yönetime ve Kurullara zamanında iletilmesi önem arz eder.

Denetim ve sigorta şirketinin sorumluluğu

- 8.0.10 Denetim otoritesi, bu temel ilke uyarınca sigorta şirketinin risk yönetimi ve iç kontrol sistemlerinin değerlendirilmesi amacıyla denetim uygulamaları geliştirir. Ancak sigorta şirketinin risk yönetimi ve iç kontrol için gerekli olan sistem ve fonksiyonlara sahip olmasının nihai sorumluluğu şirketin Yönetim Kurulu ve Üst Yönetimine aittir.

Risk yönetimi ve iç kontrol sistemleri

8.1 Denetim otoritesi, sigorta şirketinin etkin risk yönetimi ve iç kontrol sistemleri kurmasını ve bu sistemler çerçevesinde faaliyet göstermesini ister.

Bir risk yönetim sisteminin temel bileşenleri

- 8.1.1 Risk yönetim sisteminin amacı, sigorta şirketinin tüm makul öngörülebilir maddi risklerini zamanında tespit etmek, değerlendirmek, izlemek, yönetmek ve bu konuda rapor vermektir. Risk yönetim sistemi risk olasılığını, olası etkilerini ve süresini dikkate alır.
- 8.1.2 Sigorta şirketinin niteliği, boyutu ve karmaşıklığına tabi olarak, etkin bir risk yönetim sistemi genellikle;
- sigorta şirketinin (Yönetim Kurulu tarafından onaylanan) genel iş stratejisini ve iş faaliyetlerini (hizmet alımı yoluyla dışarıdan sağlanan iş faaliyetleri dâhil) dikkate alan, açıkça tanımlanmış ve iyi belgelenmiş bir risk yönetimi stratejisi,
 - şubeler dâhil olmak üzere sigorta şirketinin iş alanları ve organizasyon birimlerine ilişkin risklere yönelik ilgili hedefler, temel ilkeler ve sorumlulukların uygun şekilde tahsisi,
 - Yönetim Kurulunun Üst Yönetime danışarak onaylayacağı açıkça tanımlanmış bir risk iştahı,
 - risk yönetimi stratejisi veya risk iştahındaki sapmalar için gerekli Kurul onayını tanımlayan ve ortaya çıkabilecek önemli yorum sorunlarını çözmeye yönelik yazılı bir süreç,
 - sigorta şirketinin maruz kaldığı makul surette öngörülebilir ve ilgili maddi risklerin (türüne göre) tanımı ve sınıflandırılması ile her risk türü (örneğin sigorta, piyasa, kredi, likidite, operasyonel ve itibari riskler ve ayrıca grup içi veya ilişkili taraf fiyatlandırması, transferleri, işlemlerinden vb kaynaklanan iç riskler) için kabul edilebilir risk limiti seviyelerini içeren uygun yazılı politikalar. Bu politikalar risk standartları ile sermaye, risk artışı ve risk azaltmasına ilişkin olanlar dâhil (örneğin reasürans ve finansal riskten korunma gibi) çalışanların ve işletmelerin risklere ilişkin belirli yükümlülüklerini tanımlar.
 - risklerin tespit edilmesi, değerlendirilmesi, izlenmesi, yönetilmesi ve rapor edilmesine yönelik uygun süreçler ve araçlar (uygun olduğu yerde, modeller dâhil). Bu süreçler aynı zamanda durum planlaması, iş sürekliliği ve kriz yönetimi gibi alanları da kapsamalıdır.

- gerekli değişiklik ve iyileştirmelerin zamanında tespit edilmesine ve yapılmasına yardımcı olmak üzere risk yönetim sisteminin (ve bileşenlerinin) düzenli incelemesi,
- ICP 16 Yükümlülük Karşılama Amaçlı Kurumsal Risk Yönetimi bölümünde belirtilen diğer hususlara gereken dikkat,
- etkin bir risk yönetimi fonksiyonu

gibi unsurları içerir.

Risk yönetim sisteminin kapsamı

- 8.1.3 Risk yönetim sistemi sigorta şirketinin kurum çapında ve her iş birimi düzeyinde maruz kaldığı tüm makul öngörülebilir ve ilgili maddi riskleri dikkate almalıdır. Bunlara mevcut ve ortaya çıkan riskler dâhildir.
- 8.1.4 Risk yönetim sistemi, sigorta şirketinin kurum çapında ana faaliyetleri ve yapılarına gömülü uygun risk yönetimi uygulamalarına ve prosedürlerine sahip olması amacıyla sigorta şirketinin kültürüne ve çeşitli iş alanları ve birimlerine entegre edilmelidir.
- 8.1.5 Sigorta şirketinin risk politikaları, çalışanların risk sorumluluklarını anlamalarına yardımcı olacak şekilde yazılmalıdır. Bu politikalar ayrıca risk yönetim sisteminin sigorta şirketinin genel yönetim çerçevesi ve kurumsal kültürü ile ilişkisini açıklamaya da yardımcı olmalıdır.
- 8.1.6 Risk politikalarına ilişkin düzenli iç iletişim ve eğitimler mevcut olmalıdır.
- 8.1.7 Sigorta şirketinin risk artış süreci, özellikle acil konularda var olan raporlama döngüleri içinde ve dışında risk konularında raporlamaya izin vermelidir.
- 8.1.8 Yönetim Kurulunun, Üst Yönetimden ve her kontrol fonksiyonundan beklediği risk raporlarının içeriği, biçimi ve sıklığına ilişkin bir politikaya sahip olmak gibi risk gözetimi sorumluluklarını yerine getirmek üzere uygun yolları olmalıdır. Kurul onaylı risk iştahını aşan herhangi bir faaliyet önerisi, uygun bir incelemeye ve Kurul onayına tabi olmalıdır.
- 8.1.9 Sigorta şirketi açısından mevcut bir riski arttıracıya veya şirketi yeni bir riske maruz bırakabilecek önemli bir yeni faaliyet ve ürün, Yönetim Kurulu ve Üst Yönetimin uygun risk incelemesine ve onayına tabi olmalıdır.

- 8.1.10 Hem Yönetim Kurulu hem de Üst Yönetim yeni iç veya dış koşullar ışığında risk yönetim sistemi açısından olası bir değişiklik ihtiyacına karşı dikkatli olmalıdır.
- 8.1.11 Bir sigorta şirketinin risk yönetim sisteminde yapılacak önemli değişiklikler belgelenmeli ve Kurul onayına tabi olmalıdır. Değişikliklerin nedenleri de belgelenmelidir. Risk yönetim sisteminin ilgili değerlendirmelerine yönelik iç denetim, dış denetim ve denetim otoritesine sağlanan uygun bir belgelendirme olmalıdır.

İç kontrol sistemi

- 8.1.12 İç kontrol sistemi, Yönetim Kurulu ve Üst Yönetime şirketin gözetimi ve yönetimine yönelik ilgili sorumluluklarının yerine getirilmesinde yardımcı olmak üzere tasarlanmalı ve uygulanmalıdır. İç kontrol sistemi, işin Yönetim Kurulu tarafından belirlenen strateji ve risk iştahı, kabul edilen iş hedefleri, politikalar ve süreçler ile yürürlükteki kanun ve yönetmeliklere uygun olarak yürütüldüğüne dair kontrol açısından makul bir güvence sağlar.⁵
- 8.1.13 İç kontrol sistemi sigorta şirketinin asgari olarak ana işi, bilgi teknolojisi, muhasebe ve finansal raporlama dâhil mali politika ve süreçleri, ilgili risk yönetimi ve mevcut uyum tedbirleri açısından makul bir güvence sağlamak üzere tasarlanmalı ve uygulanmalıdır. Sigorta şirketinin her bir kontrolü⁶ ve bir bütün olarak kontrollerin tamamı verimli ve etkin bir iş faaliyetini amaçlamalıdır.
- 8.1.14 Yönetim Kurulu, iç kontrol sistemi ile ilgili sorumluluklarını yerine getirirken iç kontrollere ilişkin kurumsal ve diğer önlemleri inceler ve onaylar. Bu bağlamda amaç, maksimum etkinlik için gerekli olduğu şekilde kontrollerin düzenli olarak değerlendirilebilir ve geliştirilebilir grup çapında (süreç veya işlem düzeyinden tüzel kişi ve grup düzeyine) bir çerçeve oluşturduğu tutarlı bir sistemdir.

⁵ Risk yönetimi ve iç kontrol, bu belgede ayrı ayrı ele alınmakta iken bazı denetim otoriteleri veya sigorta şirketleri "iç kontrol" terimini risk yönetimi, iç denetim, uyum, vb. içerecek şekilde kapsayıcı anlamda kullanabilirler. Bu işi terim aslında yakından ilişkilidir. Risk yönetimi ve iç kontrol arasındaki sınıra ilişkin bir fikir birliği sağlanması, pratikte, her birinin amacına ulaşması kadar önemli değildir.

⁶ Bir kontrol faaliyeti önleyici (istenmeyen sonuçları önlemek için) veya tespit edici (istenmeyen faaliyetleri ortaya çıkarmak için), manüel (insan), otomatik ya da bunların bir kombinasyonu, genel ya da işlem veya uygulamaya özel olabilir. Bazen giriş veya çıkışlara uygulanan kontrol faaliyetleri ya da kilit ve diğer kontrol faaliyetleri arasında ayırım şeklinde diğer kontrol sınıflandırmaları da kullanılmaktadır.

- 8.1.15 Yönetim Kurulu, çeşitli kuruluş ve işletmeler açısından kurum çapında genel bir denetim ortamı anlayışına sahiptir ve Üst Yönetimden her önemli iş süreci, politika, ilgili risk ve yükümlülükler için uygun bir denetim temin etmesini talep eder.
- 8.1.16 Yönetim Kurulu ayrıca sigorta şirketi bünyesinde tasarım, dokümantasyon, işletim, izleme ve iç kontrol testlerine ilişkin olarak da uygun bir görev ayrımı ile açık bir sorumluluk dağılımı olmasını temin eder.⁷
- 8.1.17 Yönetim Kurulu, iç kontrol sistemine ilişkin olarak kendisine veya mevcut Kurul Komitelerine hangi fonksiyon veya fonksiyonların rapor vereceğini belirler.
- 8.1.18 İç kontrol sistemine ilişkin raporlama aşağıdaki konuları kapsamalıdır:
- iç kontrol sistemine ilişkin strateji,
 - iç kontrol sisteminin kapsamı, test faaliyeti ve izlenen yıllık veya düzenli iç kontrol sistemi hedeflerinin performansı dâhil iç kontrol sisteminin gelişim aşaması,
 - sigorta şirketinin işi, riskleri ve yükümlülüklerinin niteliği, boyutu ve karmaşıklığı ışığında bu kaynakların uygunluğu üzerine bir analiz dâhil iç kontrol sistemine ilişkin olarak uygulanmakta olan kaynaklar (personel, bütçe, vb) hakkında bilgi,
 - sigorta şirketinin çeşitli organizasyon birimleri veya önemli iş alanlarının iç kontrol standartları ve hedefleri karşısında nasıl bir performans sergilediğine ilişkin bir değerlendirme ve
 - ortaya çıkan veya tespit edilen kontrol eksiklikleri, zayıflıkları ve başarısızlıkları (iç veya dış denetçiler veya denetim otoritesi tarafından tespit edilenler dâhil) ve buna ilişkin atılan adımlar (Yönetim Kuruluna yapılan diğer raporlama kapsamında olmaması halinde).
- 8.1.19 Sigorta şirketinin niteliği, boyutu ve karmaşıklığına tabi olarak, etkin iç kontrol sistemi genellikle şunları içerir:

⁷ Uygun görev ayrımı iç kontrol sisteminin temel yapı taşıdır. Bazı ülkelerde birtakım şirketler sorumlulukları "savunma hatları" kavramına göre tahsis eder. Buna göre, yönetim ilk savunma hattı, kontrol fonksiyonları (iç denetim dışında) ikinci savunma hattı ve iç denetim üçüncü savunma hattı olarak değerlendirilir. Yönetimin kontrollerin "sahibi olduğu" kabul edilirken diğer savunma hatlarının amacı uygulama ve finansal kapasitenin sağlanmasına katkıda bulunmaktır. Kullanılan yaklaşım ne olursa olsun önemli olan sorumlulukların güçler ayrılığını teşvik edecek ve çıkar çatışmalarını önleyecek şekilde tahsis edilmesidir. Sorumluluklar örneğin ana tüzük, yetki tabloları veya diğer benzer yönetim belgelerinde uygun şekilde belgelendirilmelidir.

- sigorta şirketinin defter, kayıt ve hesaplarının doğru ve eksiksiz tutulması, mali konsolidasyon ve sigorta şirketinin denetim otoritelerine yapılan raporlama dâhil raporlamaya ilişkin makul bir güvence sağlayacak uygun kontroller,
- önemli iş kararları ve işlemleri (grup içi işlemler dâhil), kritik BT fonksiyonları, çalışanların veritabanları ve bilişim sistemlerine erişimi ve önemli yasal ve düzenleyici yükümlülükler dâhil diğer temel iş süreçleri ve politikalarına yönelik uygun kontroller,
- gerekli durumlarda uygun görev ayrımı ve buna uyulmasını sağlayacak kontroller. Uygun görev ayrımı, pek çok unsurun yanında, bir süreç veya politikadan sorumlu olanlar ile bu süreç veya politika için uygun bir kontrolün mevcut olup olmadığını ve bunun uygulanıp uygulanmadığını kontrol edenler arasında yeterli mesafe olması demektir. Görev ayrımı ayrıca bir kontrol fonksiyonunu tasarlayan veya uygulayanlar ile bu kontrolün tasarım ve işletme açısından etkin olup olmadığını kontrol edenler arasındaki uygun mesafeyi de içerir.⁸
- ikili veya çoklu imza şartı gibi sigorta şirketi adına kimin imza atabileceğine veya şirketi kimin, ne miktarda ve hangi kontrol faaliyetleri ile yükümlülük altına sokabileceğine dair güncel politikalar. Bu politika ve kontroller, pek çok unsurun yanında, önemli işlemlerin gerekli yetkiye sahip olmayan kişilerce veya uygun yönetim çerçevesi gözden geçirilmeden gerçekleştirilmesini önlemeli ve borçlanma, ticaret, risk ve diğer sınırların dikkate alınmasını temin etmelidir. Söz konusu politikalar, örneğin önemli konularda Risk Yönetimi veya Uyum komitelerince inceleme ve imza ve/veya Yönetim Kurulu düzeyinde bir komite onayı gibi kontrol fonksiyonlarına bir rol öngörmelidir.
- süreç veya işlem düzeyinde, işletme düzeyinde (gerek tüzel kişi gerek faaliyet alanı düzeyinde olsun) ve gruplar söz konusu olduğunda grup düzeyinde olmak üzere uygun düzeyde etkin kontroller,
- şirket çapındaki kilit süreçlerin ve politikaların ve ayrıca bu süreç ve politikalara ilişkin mevcut kontrollerin merkezi ve yazılı bir envanteri,

⁸ Bu durum, iş sürecinden sorumlu yöneticilerin kendi düzeylerinde bazı öz-denetimler uygulamasına ve öz-değerlendirmeler yapmasına izin verilmesi halinde, bu denetimlerin bağımsız bir kontrol fonksiyonu tarafından ayrı incelemesi mevcut olduğu sürece, iyi bir uygulama ile tutarsız olmadığı gibi hatta bazen arzu edilebilir bir durumdur.

- Özellikle yüksek güven veya sorumluluk gerektiren ya da çok riskli faaliyetlerle ilgilenen pozisyondaki çalışanlar için kontrollere ilişkin eğitimler,
- tüm kontrollerin bir bütün olarak tutarlı bir sistem oluşturduğunu ve bu sistemin amacı doğrultusunda işlediğini, sigorta şirketinin genel yönetim yapısına uygun olduğunu ve sigorta şirketinin risk tanımı, risk değerlendirmesi ve risk yönetimi faaliyetlerini tamamlayacak şekilde bir risk kontrol unsuru sağladığını düzenli olarak denetleyen süreçler. Bu gözden geçirmenin bir parçası olarak kontroller, gerekli önlemleri alacak Üst Yönetim ile eksiklikleri ve iyileştirme fırsatlarını belirlemek üzere düzenli olarak izlenir ve analiz edilir.
- sigorta şirketinin faaliyetlerini denetlemek amacıyla iç kontrol sisteminin yeterliliğini, eksiksizliğini ve etkinliğini belirleyecek (bir iç veya dış denetçi gibi tarafsız kişilerce yapılan) düzenli test ve değerlendirmeler.

Kontrol fonksiyonları (genel)

8.2 Denetim otoritesi, sigorta şirketinin gerekli yetkiye, bağımsızlığa ve kaynaklara sahip etkin kontrol fonksiyonları olmasını ister.

- 8.2.1 Etkin risk yönetimi ve iç kontrol sisteminin bir parçası olarak, sigorta şirketleri risk yönetimi, uyum, aktüeryal konular ve iç denetim dâhil olmak üzere kontrol fonksiyonlarına sahiptir. Bir yandan Üst Yönetimin risk, uyum ve ilgili alanlarda birincil yönetici sorumluluğu bulunurken diğer yandan bu konularda gerektiğinde uzmanlık, liderlik, nesnellik ve bağımsızlık sağlamak amacıyla belirli kontrol fonksiyonlarının olması gerekir. Kontrol fonksiyonları, sigorta şirketinin yönetim çerçevesinde güçler ayrılığına katkıda bulunmanın yanında Yönetim Kuruluna risk, uyum ve kontrol gözetimi görevlerinin yerine getirilmesinde destek olur.
- 8.2.2 Bir kontrol fonksiyonu, uygun kıdem ve uzmanlığa sahip bir kişi tarafından yönlendirilmelidir.
- 8.2.3 Her kontrol fonksiyonunun başkanının atanması, performans değerlendirmesi, ücretlendirmesi, disiplin cezaları ve azli (daha katı standartlar uygulanması gereken iç denetim fonksiyonu başkanı haricinde) Yönetim Kurulu onayı ile veya Kurul veya ilgili Kurul komitesine danışılarak yapılmalıdır. Üst Yönetim bu süreçte bilgi sağlayabilir, ancak iç denetim fonksiyonunun başkanının atanması ile yıllık veya diğer düzenli performans değerlendirmesi maaş, ikramiye ve promosyonlar, rütbe indirimi veya disiplin cezalarını tek başına belirleyen Yönetim Kurulu (ya da Başkanı veya Denetim Komitesi) tarafından yapılmalıdır.

- 8.2.4 Kontrol fonksiyonlarının varlığı, Yönetim Kurulu veya Üst Yönetimin ilgili yönetim sorumluluklarını ortadan kaldırmaz.
- 8.2.5 Sigorta şirketleri, her bir kontrol fonksiyonunu ve ilişkili raporlama hatlarını şirketin organizasyon yapısına fonksiyonun sorumluluklarını etkin bir şekilde yerine getirmesine olanak sağlayacak şekilde konumlandırılmalıdır.
- 8.2.6 Kontrol fonksiyonları (iç denetim dışında) sigorta şirketinin iç denetçisi ya da tarafsız (objektif) bir dış denetçinin düzenli iç veya dış incelemelerine; iç denetim fonksiyonu ise tarafsız bir dış denetim otoritesinin belirli aralıklarla yapacağı incelemeye tabi olmalıdır.
- 8.2.7 Bazı sigorta şirketlerinde (özellikle daha büyük veya daha karmaşık olanlar) ek güçler ayrılığı sağlamak amacıyla genel iç kontrol sisteminin gelişmesini, koordinasyonunu ve/veya yönetimini düzenli olarak desteklemek üzere (iç kontrol sisteminden sorumlu müdür veya benzeri) belirlenmiş bir kişi veya fonksiyon bulunur. Bu bağlamda iç veya dış denetçiler zaman zaman belirli kontrolleri test eder veya düzenli olarak iç kontrol sisteminin varlığı veya etkinliği hakkında resmi görüş bildirirler. Bu nedenle daha fazla çalışma mesafesine sahip olmaları gerekir. Oysa iç kontrol sisteminden sorumlu müdür veya benzeri pozisyona sahip kişi şirketinin faaliyetlerine daha yakındır ve uygun alanlar için bölüm ve şirket çapında gerekli düzeylerde uygun şekilde belgelenmiş kontroller olmasını sağlamaya katkıda bulunur.
- 8.2.8 Sigorta şirketi, gerektiğinde denetim otoritesinin onayına tabi olmak üzere, belirli kontrol fonksiyonlarını birleştirebilir veya şirketin işi, riskleri, yasal ve düzenleyici yükümlülüklerin niteliği, boyutu ve karmaşıklığı ışığında uygun olduğunda bir kontrol fonksiyonunu tamamen veya kısmen dışarıdan hizmet alımı yoluyla sağlayabilir. Sigorta şirketinin bir kontrol fonksiyonunu, tamamen veya kısmen, birleştirdiği veya dışarıdan hizmet alımı yoluyla sağladığı durumlarda Yönetim Kurulu, bu durumun fonksiyonun bağımsızlığını, nesnellliğini ya da etkinliğini engellemediğinden emin olur. Yönetim Kurulu, kontrol fonksiyonlarını birleştirmeye veya dışarıdan almaya yönelik bir düzenlemeyi onaylar ve ilgili kontrol fonksiyonundan (fonksiyonlarından) doğrudan bilgi/girdi almak dâhil etkinliğini düzenli olarak gözden geçirir.

Kontrol fonksiyonlarının yetkisi ve bağımsızlığı

- 8.2.9 Her kontrol fonksiyonu, görevlerini etkin şekilde yerine getirerek hedeflerine ulaşmak için gerekli yetki ve bağımsızlığa sahip olmalıdır.
- 8.2.10 Yönetim Kurulunun, her kontrol fonksiyonunun yetki ve sorumluluklarını belirlemesi veya onaylaması gerekir.
- 8.2.11 Her kontrol fonksiyonunun yetki ve sorumlulukları, yazılı olarak düzenlenmeli ve sigorta şirketinin yönetim belgelerinin bir parçası

olmalı veya bu belgede belirtilmelidir. Kontrol fonksiyonunun başkanı bu belgeyi düzenli olarak gözden geçirmeli ve herhangi bir değişiklik önerisini Üst Yönetim ve Yönetim Kurulu'nun onayına sunmalıdır.

8.2.12 Rehber 8.2.8'de açıklandığı gibi, sigorta şirketinin belirli kontrol fonksiyonlarını birleştirme olasılığına rağmen bir kontrol fonksiyonunun Üst Yönetim ve diğer fonksiyonlardan bağımsızlığı personelinin;

- sigorta şirketinin güçler ayrılığının bir başka bileşeni olarak hizmet sunmasına,
- stratejiler, sorunlar ve sorumluluk alanları ile ilgili potansiyel ihlaller konusunda objektif bir bakış açısı sunmasına ve
- gerekli durumlarda düzeltici tedbirler uygulamasına veya uygulamayı denetlemesine

imkan sağlayacak ölçüde yeterli olmalıdır.

8.2.13 Her kontrol fonksiyonu çıkar çatışmalarından kaçınmalıdır. Üst Yönetim ile çözülemeyen herhangi bir çıkar çatışması çözüm amacıyla Yönetim Kuruluna bildirilmelidir.

8.2.14 Her kontrol fonksiyonu kendi inisiyatifiyle çalışanlar ile iletişim kurma ve sorumluluklarını yerine getirmek için gerekli olan bilgilere sınırsız erişim sağlama yetkisine sahip olmalıdır. Ayrıca kontrol fonksiyonları uygun şekilde Üst Yönetime ulaşabilmelidir.

Kontrol fonksiyonlarının Yönetim Kurulu ile iletişimi ve raporlaması; Kontrol fonksiyonlarına ilişkin Kurul değerlendirmesi

8.2.15 Yönetim Kurulunun, her kontrol fonksiyonunun başkanına kendisine veya komitelerinden birine düzenli rapor verme yetkisi ve sorumluluğu vermesi gerekir. Kurul, bu raporlamanın sıklığını ve derinliğini önemli konuların zamanında ve anlamlı bir şekilde iletilmesine ve tartışılmasına imkân verecek şekilde belirlemelidir. Raporlama, pek çok unsurun yanında;

- fonksiyonun stratejisi, uzun vadeli hedefleri ve bu hedeflerde elde edilen ilerlemeye ilişkin bilgileri,
- Kısa vadeli hedefleri ve bu hedeflerde elde edilen ilerlemeyi açıklayan yıllık veya diğer dönemsel işletme planlarını ve
- yeterliliği üzerine bir analiz dâhil olmak üzere kaynakları (personel, bütçe, vb. gibi) içermelidir.

8.2.16 Düzenli raporlara ilaveten, kontrol fonksiyonunun başkanları ilgili Yönetim Kurulu Komitesi (örneğin, Denetim veya Risk Komitesi) başkanı ve/veya Yönetim Kurulu Başkanı ile doğrudan iletişim kurma ve düzenli olarak (yönetim olmadan) toplanma olanağına sahip olmalıdır.

- 8.2.17 Yönetim Kurulunun, her bir kontrol fonksiyonunun performansını düzenli olarak değerlendirmesi gerekir. Bu değerlendirme tüm Yönetim Kurulu, Kurul Başkanı, kontrol fonksiyonunun başkanının rapor verdiği komite veya komite Başkanı tarafından yapılabilir.

Kontrol fonksiyonlarının kaynakları ve özellikleri

- 8.2.18 Her bir kontrol fonksiyonu sorumluluklarını yerine getirmek ve sorumluluk alanlarındaki belirli hedeflere ulaşmak için gerekli kaynaklara sahip olmalıdır. Bunlar kalifiye personel ve uygun BT/yönetim bilgi sistemleridir. Fonksiyon, belirlenen hedeflere ulaşmak üzere uygun şekilde organize edilmelidir.
- 8.2.19 Her kontrol fonksiyonunun başkanı, Üst Yönetim ile birlikte gerekli şekilde fonksiyonun kaynaklarının ve talep düzenlemelerinin yeterliliğini düzenli olarak gözden geçirmelidir. Gerekli olan kaynaklar konusunda Üst Yönetim ile önemli bir görüş ayrılığı olması durumunda başkan, bir çözüm için konuyu Yönetim Kuruluna veya ilgili Kurul Komitesine getirmelidir.
- 8.2.20 Kontrol faaliyetlerini yürüten kişiler, buldukları özel pozisyon için gerekli deneyim, beceri ve bilgiye sahip olmalı ve geçerli mesleki nitelikleri karşılamalıdır. Kontrol fonksiyonunun başkanı açısından yüksek beklentiler söz konusudur. Kontrol faaliyetlerini yürüten kişilerin sorumluluk alanları ile ilgili en son gelişmeleri ve teknikleri takip edebilmelerini sağlamak amacıyla sorumluluk alanları ile ilgili düzenli eğitimler verilmelidir.

Risk yönetimi fonksiyonu

8.3 Denetim otoritesi, sigorta şirketinin ana riskleri zamanında tespit etmek, değerlendirmek, izlemek, yönetmek ve rapor etmek konusunda yardımcı olabilecek etkin bir risk yönetimi fonksiyonuna sahip olmasını ister.

- 8.3.1 İyi konumlandırılmış, gerekli kaynağa, uygun yetkiye ve personele sahip sağlam bir risk yönetimi fonksiyonu etkin risk yönetim sisteminin vazgeçilmez unsurudur. Bazı sigorta şirketlerinde, özellikle daha büyük veya daha karmaşık olanlarda, bu fonksiyon bir Baş Risk Yönetimi Sorumlusu veya benzeri bir pozisyon tarafından yönetilir.

Risk yönetimi fonksiyonunun Yönetim Kurulu ile iletişimi ve raporlama

- 8.3.2 Risk yönetimi fonksiyonu Kurul talep ettiği takdirde genellikle;

- Risk pozisyonu, risk tutarı ve risk yönetiminde atılan adımların değerlendirilmesi,
- şirketinin risk profilinde meydana gelen değişikliklerin bir değerlendirilmesi,
- uygun olduğunda, önceden tespit edilen risk limitlerinin bir değerlendirilmesi,
- uygun olduğunda kurumsal strateji, birleşmeler ve devralmalar ve büyük proje ve yatırımlar gibi stratejik işler ile ilgili risk yönetimi konuları ve
- risk olaylarının değerlendirilmesi ve uygun düzeltici faaliyetlerin belirlenmesi

gibi konularda Kurula ulaşabilmeli ve rapor vermelidir.

- 8.3.3 Risk yönetimi fonksiyonu başkanının, sigorta şirketinin risk yönetim sistemi üzerinde önemli bir etkisi olabilecek herhangi bir durumu derhal Yönetim Kuruluna bildirme yetki ve yükümlülüğü olmalıdır.

Risk yönetimi fonksiyonunun ana faaliyetleri

- 8.3.4 Risk yönetimi fonksiyonu;
- uzman analizleri sunarak ve risk değerlendirmeleri yaparak Yönetim Kurulunun ve Üst Yönetimin sorumluluklarını yerine getirmesine yardımcı olmak,
 - sigorta şirketinin karşı karşıya olduğu riskleri tespit etmek,
 - risklerin niteliği, olasılığı, süresi, korelasyonu ve potansiyel ciddiyetini dikkate alarak sigorta şirketinin riskleri absorbe etme kapasitesini değerlendirmek dâhil tespit edilen riskleri etkin bir şekilde değerlendirmek, izlemek, yönetmeye yardımcı olmak veya başka bir şekilde ele almak,
 - tüzel kişi düzeyinde ve grup çapında sigorta şirketinin risk profilinin genel görünümünü elde etmek,
 - potansiyel riskleri mümkün olduğunca erken tespit etmek ve değerlendirmek amacıyla risklere ülkelere veya faaliyet alanlarına göre farklı bir açıda bakmak dâhil iç ve dış risk ortamını sürekli değerlendirmek,
 - ücret düzenlemeleri ve teşvik yapılarından kaynaklanan riskleri değerlendirmek,
 - ICP 16 Yükümlülük Karşılama Amaçlı Kurumsal Risk Yönetimi bölümünde tanımlanan şekilde düzenli olarak stres testi ve senaryo analizleri yapmak,
 - sigorta şirketinin risk profili ve risk tutarı ayrıntıları ile uygun risk azaltma önlemleri hakkında Üst Yönetim, Kilit Kontrol Görevlileri ve Yönetim Kuruluna düzenli olarak rapor vermek,

- gerekli çerçevenin korunmasına ve geliştirilmesine katkıda bulunmak amacıyla sigorta şirketinin risk yönetim sistemini etkileyen önemli değişiklikleri belgelendirerek Kurula rapor etmek ve
- risk yönetimi fonksiyonu ile risk yönetim sistemini düzenli olarak değerlendirmek ve gerekli iyileştirmeleri uygulamak veya uygulanmasını izlemek

amacıyla uygun mekanizma ve faaliyetleri oluşturmalı, uygulamalı ve sürdürmelidir.

Uyum fonksiyonu

8.4 Denetim otoritesi, sigorta şirketinin yasal ve düzenleyici yükümlülüklerinin karşılanması, kurumsal bir uyum ve dürüstlük kültürü teşvik edilmesi ve sürdürülmesinde şirkete yardımcı olabilecek etkin bir uyum fonksiyonuna sahip olmasını ister.

- 8.4.1 Yönetim Kurulu, sigorta şirketinin yürürlükteki tüm yasa, yönetmelik, denetim kararı ve iç politikalara uygun hareket etmesini, faaliyetlerini etik ve sorumlu bir şekilde sürdürmesini temin etmek amacıyla iş ahlaki kuralları veya diğer uygun araçları uygular.
- 8.4.2 Bu taahhüdün bir parçası olarak, sigorta şirketinin güçlü ve iyi konumlandırılmış, yeterli kaynağa, uygun yetkiye ve personele sahip bir uyum fonksiyonu vardır. Bazı sigorta şirketlerinde özellikle daha büyük veya daha karmaşık olanlarında, bu fonksiyon bir Baş Uyum Görevlisi veya benzeri tarafından yönetilir.

Uyum fonksiyonunun Kurula erişimi ve raporlama koşulları

- 8.4.3 Uyum fonksiyonunun Kurula erişimi olmalı ve Kurula;
- sigorta şirketinin karşı karşıya olduğu önemli uyum risklerine ve bu hususta atılan adımlara ilişkin bir değerlendirme,
 - sigorta şirketinin çeşitli bölümlerinin (örneğin bölümler, ana iş birimleri, ürün alanları, vb.) uyum standartları ve hedefleri karşısında nasıl bir performans sergilediğine ilişkin bir değerlendirme,
 - yönetimi veya sigorta şirketinde önemli sorumluluğa sahip kişileri içeren uyum sorunları ve ilgili soruşturmaların ya da alınan önlemlerin durumu,
 - sigorta şirketinin bir çalışanı veya birimini içeren önemli uyum ihlalleri veya endişeleri ve ilgili soruşturmaların ya da alınan önlemlerin durumu,

- sigorta şirketine veya herhangi bir çalışanına düzenleyici veya denetleyici otorite tarafından verilen önemli cezalar veya diğer disiplin cezaları

gibi konularda rapor vermelidir.

- 8.4.4 Yönetimin bir üyesinin veya sigorta şirketinin bir dış yükümlülüğe uymaması durumunda uyum fonksiyonunun başkanı, Üst Yönetimin veya sigorta şirketinde yetkili diğer kişilerin gerekli düzeltici faaliyetler almadığına ve bu hususta herhangi bir gecikmenin sigorta şirketi veya poliçe sahibi açısından zararlı olabileceğine inanıyorsa derhal Yönetim Kurulu Başkanını doğrudan bilgilendirme yetkisi ve yükümlülüğüne sahip olmalıdır.

Uyum fonksiyonunun ana faaliyetleri

- 8.4.5 Uyum fonksiyonu aşağıdaki amaçlara yönelik uygun mekanizma ve faaliyetleri oluşturmalı, uygulamalı ve sürdürmelidir:

- sorumlu davranışa, iç ve dış yükümlülüklere uyum sağlamaya değer veren etik bir kurumsal kültür teşvik etmek ve sürdürmek. Bu, sigorta şirketinin kurumsal değerlerini içeren, yüksek bir mesleki ahlak seviyesi teşvik etmeyi amaçlayan ve çalışanların temel davranış beklentilerini belirleyen uygun iş ahlakı veya benzeri kurallar üzerine iletişim ve eğitimi içerir.
- sigorta şirketinin denetçisine karşı olanlar dâhil önemli yasal ve düzenleyici yükümlülükleri ve bunlara ilişkin riskleri tanımlamak, değerlendirmek, raporlamak ve ele almak. Bu analizlerin risk ve diğer uygun metodolojileri kullanması gerekir.
- sigorta şirketinin temel yasal, düzenleyici ve etik yükümlülük açısından uygun politika, süreç ve kontroller izlemesini ve uygulamasını sağlamak,
- özellikle yüksek sorumluluk pozisyonlarında çalışan veya çok riskli faaliyetlere katılan çalışanların önemli yasal ve düzenleyici yükümlülüklerine ilişkin düzenli eğitim düzenlemek,
- sigorta şirketinin iç politikaları, yasal veya düzenleyici yükümlülükleri ya da etik hususlar ile ilgili kaygılar, eksiklikler ya da potansiyel veya fiili ihlallerin çalışanlar tarafından gizli olarak rapor edilmesini kolaylaştırmak. Uygun raporlama araçlarının sağlanmasını içerir.
- uygun hallerde yeterli disiplin cezalarının uygulanmasını, denetim otoritesi veya diğer makamlara gerekli raporlamanın yapılmasını temin etmek dâhil uyum eksiklikleri ve ihlallerini ele almak,

- uyum fonksiyonu ve sistemlerini düzenli olarak değerlendirmek ve gerekli iyileştirmeleri uygulamak veya izlemek.

Aktüeryal fonksiyon

8.5 Denetim otoritesi sigorta şirketinden, asgari olarak, teknik karşılıklar, prim ve fiyatlandırma faaliyetleri, ilgili yasal ve düzenleyici gereksinimlere uyum gibi konularda değerlendirme yaparak tavsiyelerde bulunabilecek etkin bir aktüeryal fonksiyona sahip olmasını talep eder.

- 8.5.1 İyi konumlandırılmış, gerekli kaynağa, uygun yetkiye ve personele sahip güçlü bir aktüeryal fonksiyon sigorta şirketinin doğru işleyişinin vazgeçilmez unsurudur.
- 8.5.2 Denetim otoritesinin, sigorta şirketinin aktüeryal fonksiyonunun işleyişini eleştirel bir yaklaşımla değerlendirebilmek için gerekli beceri, bilgi ve kaynağa sahip olması veya bunlara erişimi olması gerekir.

Aktüeryal fonksiyonun Kurula erişimi ve raporlama koşulları

- 8.5.3 Aktüeryal fonksiyon;
- aktüeryal açıdan sigorta şirketi üzerinde önemli bir etkisi olabilecek herhangi bir durum,
 - teknik karşılıklar ve diğer yükümlülüklerin yeterliliği,
 - sigorta şirketinin tahmini yükümlülük karşılama yeterliliği,
 - Kurul tarafından belirlenen diğer konular
- gibi konularda Kurula erişebilmeli ve düzenli aralıklarla rapor vermelidir.
- 8.5.4 Aktüeryal değerlendirmelere ilişkin yazılı raporlar, gerekli veya uygun şekilde ya da mevzuat gereği Yönetim Kurulu, Üst Yönetim veya diğer Kilit Kontrol Görevlileri veya denetim otoritesine yapılmalıdır.

Aktüeryal fonksiyonunun ana faaliyetleri

- 8.5.5 Aktüeryal fonksiyon teknik karşılıklar, prim ve fiyatlandırma faaliyetleri, ilgili yasal ve düzenleyici gereksinimlere uyum gibi konularda değerlendirmeler yapmak ve sigorta şirketine tavsiyelerde bulunmak için gerekli faaliyetleri yürütmelidir. Aktüeryal fonksiyon;
- sigorta şirketinin aktüeryal ve finansal riskleri,
 - sigorta şirketinin yatırım politikaları ve varlıkların değerlemesi,

- düzenleyici amaçlar ile yükümlülük ve zarar karşılıkları için gerekli asgari sermaye hesaplanması dâhil sigorta şirketinin yükümlülük karşılama yeterliliği,
- sigorta şirketinin tahmini yükümlülük karşılama yeterliliği,
- aktüeryal konular veya sigorta şirketinin mali durumu ile ilgili risk değerlendirmesi ve yönetimi politikaları ve kontrolleri,
- poliçe temettüleri veya diğer ödeneklerin dağılımı,
- sigorta poliçeleri,
- reasürans düzenlemeleri,
- sigorta sözleşmelerinin hüküm ve koşulları dâhil olmak üzere, ürün geliştirme ve tasarımı,
- teknik karşılıkların hesaplanmasında kullanılan verilerin yeterliliği ve kalitesi,
- ORSA (Şirketin risk profiliyle uyumlu sermaye yeterliliği değerlendirmesi) kapsamında risk modellemesi ve iç modellerin kullanılması

gibi konularda değerlendirme yaparak tavsiyelerde bulunur.

- 8.5.6 Aktüeryal fonksiyon gerektiğinde denetim otoritesine prim yeterliliği, uygunluğu ve/veya doğruluğu (veya bu amaçla metodoloji) ile ilgili sertifikasyon ve aktüeryal görüş bildiren belge veya beyanlar sunabilir.
- 8.5.7 Denetim otoritesi, aktüeryal görüş bildiren bu belge veya beyanların ne zaman sunulması gerektiğini ve ayrıca bu beyanları onaylayacak veya imzalayacak makamların niteliklerinin yanı sıra görüş veya belgenin asgari içeriğini açıkça tanımlamalıdır.

Sorumlu aktüer

- 8.5.8 Bazı ülkeler, sigorta şirketinin aktüeryal görüş bildiren belge veya beyanlardaki düzenleyici gereksinimlere uyumunu belirlemek veya bu hususta tavsiyede bulunmak gibi belirli işlevleri gerçekleştirecek bir "görevli aktüer," "yasal aktüer," ya da "sorumlu aktüer" (bundan sonra "Sorumlu Aktüer" olarak anılacaktır) pozisyonunu şart koşabilir. Sorumlu Aktüerin görev ve sorumlulukları açık bir şekilde tanımlanmalı ve aktüeryal fonksiyonlarını yerine getiren diğer bireylerin görev ve sorumluluklarını kısıtlamamalı veya sınırlamamalıdır.
- 8.5.9 Sigorta şirketi denetim otoritesine, en azından, Sorumlu Aktüerin atandığını rapor etmelidir.
- 8.5.10 Sorumlu Aktüer, sigorta şirketi içinde veya dışında çıkar çatışmaları oluşturabilecek ya da kendi bağımsızlığını tehlikeye atabilecek bir mevkide olmamalıdır. Sorumlu Aktüer sigorta şirketinin bir çalışanı

değilse Kurulun dış aktüerin muhtemel bir çıkar çatışması olup olmadığını, örneğin firmasının sigorta şirketine denetim hizmeti sunup sunmadığını belirlemesi gerekir. Herhangi bir çıkar çatışması söz konusu olduğunda Kurul bu durumu uygun bir denetim sürecine veya diğer düzenlemelere tabi tutmalıdır.

- 8.5.11 Bir Sorumlu Aktüer istifa eder veya görevden alınırsa sigorta şirketi bu durumu istifa veya görevden alma nedenleri ile birlikte denetim otoritesine bildirmelidir. Bazı ülkelerde bu bildirim eski Sorumlu Aktüer ile risk yönetimi, gerekli açıklamalar, kapsamlar, prosedürler veya veri kalitesi konularında bir görüş anlaşmazlığı olup olmadığına ya da bu anlaşmazlıkların eski Sorumlu Aktüeri tatmin edecek şekilde çözümlenip çözümediğine dair sigorta şirketinin bir açıklamasını içerir.
- 8.5.12 Sorumlu Aktüer gerekli fonksiyon veya görevleri yeterince yerine getiremediği, çıkar çatışmalarına tabi olduğu veya ilgili ülkenin uygunluk şartlarını karşılamadığı takdirde Denetim otoritesinin sigorta şirketinden Sorumlu Aktüeri değiştirmesini talep etme yetkisine sahip olması gerekir.

İç denetim fonksiyonu

8.6 Denetim otoritesi, sigorta şirketinin risk yönetimi ve iç kontroller dâhil yönetim çerçevesi açısından Kurula bağımsız bir güvence sağlayabilecek etkin bir iç denetim fonksiyonuna sahip olmasını ister.

- 8.6.1 Şirket faaliyetlerine operasyonel olarak katılmayan ve herhangi bir çıkar çatışmasına tabi olmayan bir iç denetçiden bağımsız güvence almaya yönelik araçlar olmasını temin etmek Kurulun gözetim rolünün bir parçasıdır.
- 8.6.2 İç denetim fonksiyonu, aşağıdaki konularla ilgili genel ve özel denetimler, incelemeler, testler ve diğer teknikler aracılığıyla Kurula bağımsız güvence sağlamalıdır:
- sigorta şirketinin hem kendisinin hem de poliçe sahiplerinin varlıklarını korumak ve dolandırıcılık, zimmete para geçirme veya bu varlıkların haksız kullanımını önlemek için kullandığı genel araçlar,
 - muhasebe, finansal raporlama, yönetim bilgileri ve BT sistemlerinin güvenilirliği, doğruluğu ve eksiksizliği,
 - sigorta şirketinin yukarıdaki konulara ilişkin her bir kontrolünün ve bu kontrollerin tamamının (iç kontrol sistemi) tasarımı ve operasyonel etkinliği,
 - Yönetim Kurulu, Üst Yönetim veya denetim otoritesi tarafından talep edilebilecek diğer konular ve

- iç denetim fonksiyonunun belirlediği diğer konular, iç denetim fonksiyonunun yetki ve sorumluluklarını belirleyen tüzük, şartname ve diğer belgelere uygun olarak misyonunu yerine getirmek üzere gözden geçirilmelidir.

İç denetim fonksiyonunun yetkisi ve bağımsızlığı

- 8.6.3 Nesnelliği sağlamak amacıyla iç denetim fonksiyonu yönetimden bağımsızdır ve operasyonel olarak iş faaliyetine katılmaz. İç denetim fonksiyonunun nihai sorumluluğu yönetime değil Yönetim Kuruludur. İç denetim fonksiyonu bağımsızlığı ve nesnelliği sağlamak üzere sorumluluklarını tarafsız bir şekilde yürütme yeteneğini tehdit eden koşullardan arî olmalıdır. İç denetim fonksiyonu görevlerini yerine getirirken bağımsız olarak karar alır.
- 8.6.4 Yönetim Kurulu iç denetim fonksiyonuna uygun tüm yetkileri vermelidir. Bunlar:
- iç denetim fonksiyonunun bir denetim veya inceleme yürütmek için gerekli gördüğü şirket kayıtlarına ya da bilgilerine erişme ve inceleme yetkisi,
 - iç denetim fonksiyonunun inisiyatifinde olarak misyonuna uygun şekilde herhangi bir alanı veya herhangi bir fonksiyonu inceleme yetkisi,
 - uygun iyileştirme, azaltma ya da gerektiğinde başka bir takip planının geliştirilmesi dâhil olmak üzere bir iç denetim raporuna uygun bir yönetim yanıtı talep etme yetkisi,
 - yönetimin talep ettiği ancak misyonu veya Yönetim Kurulu tarafından onaylanan strateji ve denetim planı ile tutarsız olduğunu düşündüğü bir denetimi veya incelemeyi yapmayı ya da diğer sorumlulukları üstlenmeyi geri çevirme yetkisi. İç denetim fonksiyonu her durumda Kurulu bilgilendirerek rehberliğinden yararlanmalıdır.

İç denetim fonksiyonunun Kurula erişimi ve raporlama koşulları

- 8.6.5 İç denetim fonksiyonunun başkanı, Yönetim Kuruluna (veya yönetimin bir parçası olmayan herhangi bir üyeye) ya da varsa Denetim Komitesine (veya Başkanına) rapor verir. İç denetim fonksiyonunun raporları;
- fonksiyonun odaklanması önerilen denetim alanlarını ayrıntılı şekilde belirten yıllık veya diğer periyodik denetim planı,
 - iç denetim fonksiyonunun bağımsızlığı, tarafsızlığı ve etkinliği olumsuz yönde etkileyebilecek faktörler,
 - yapılan denetimler veya incelemelerde elde edilen önemli bulgular ve

- yönetimin tespit edilen kontrol eksiklikleri, zayıflıkları ya da başarısızlıkları, uyum konusundaki ihmaller veya diğer zaman aşımaları karşısında üzerinde anlaşmaya varılmış düzeltici veya risk azaltıcı tedbirlere uyum derecesi

gibi konuları içermelidir.

8.6.6 Düzenli raporlamaya ek olarak iç denetim başkanı yönetim mevcut olmaksızın Denetim Komitesi veya Kurulu Başkanı ile doğrudan iletişim kurmaya ve düzenli olarak toplantı yapmaya yetkili olmalıdır.

İç denetim fonksiyonunun ana faaliyetleri

8.6.7 Denetim fonksiyonunun sorumluluklarını yerine getirmek için birtakım faaliyetler yürütmesi gerekir. Bu faaliyetler, diğer birçok unsurun yanında, şunları içerir:

- genel veya özel alanları önleyici olarak da incelemek ve değerlendirmek üzere risk bazlı bir denetim planı oluşturmak, uygulamak ve sürdürmek,
- sigorta şirketinin politika ve süreçlerinin yeterliliğini, etkinliğini ve bunlara ilişkin dokümantasyon ve kontrolleri tüzel kişi düzeyinde ve grup çapında, her bağlı ortaklık, iş birimi, iş alanı, departman veya başka bir organizasyon birimi bazında gözden geçirmek ve değerlendirmek,
- çalışanların ve organizasyon birimlerinin raporlama ile ilgili olanlar dâhil olmak üzere mevcut politika, süreç ve kontrollere uyum seviyelerini gözden geçirmek,
- bilgilerin güvenilirliği ve doğruluğu ile bu bilgileri tespit etmek, ölçmek, sınıflandırmak ve raporlamak için kullanılan araçları değerlendirmek,
- tespit edilen risklerin ve bunlar için kararlaştırılan önlemlerin doğru ve güncel olmasını sağlamak,
- sigorta şirketi ve poliçe sahiplerinin varlıklarının korunmasına yönelik araçları değerlendirmek ve bu varlıkların mevcudiyeti ile sigorta şirketi ve poliçe sahibinin varlıkları açısından gerekli segregasyon seviyesini uygun şekilde doğrulamak,
- yönetim süreçlerini izlemek ve değerlendirmek,
- kurumun kontrol fonksiyonlarının etkinliğini izlemek ve değerlendirmek,
- dış denetçiler ile koordineli bir şekilde çalışmak ve Yönetim Kurulu tarafından talep edilen ve yürürlükte olan yasa ile uyumlu ölçüde dış denetçilerin performans kalitesini değerlendirmek,
- iç denetim fonksiyonu ve denetim sistemlerini düzenli olarak değerlendirmek ve gereken iyileştirmeleri yapmak.

8.6.8 İç denetim fonksiyonu, yukarıda bahsedilen görevleri yerine getirirken sigorta şirketinin tüm önemli risk ve yükümlülük alanlarının makul bir sürede uygun denetim veya incelemelere tabi olmasını sağlamalıdır. Bu alanlarda ele alınan konular şunlardır:

- piyasa, sigorta, kredi, likidite, operasyonel ve itibari riskler
- muhasebe ve finansal politikalar ile ilgili kayıtların eksiksiz ve doğru olup olmadığı,
- sigorta şirketinin ilgili tüm ülkelerde yürürlükte olan kanun, yönetmelik, tüzük ve direktiflere ne derece uyumlu hareket ettiği,
- grup içi risk transferi ve iç fiyatlandırma dâhil grup-içi işlemler,
- sigorta şirketinin ücret politikasına bağlılığı,
- çalışanların kaygılarını veya ihlalleri raporlamasına yönelik gizli araçların mevcut olup olmadığı ve bunların uygun şekilde iletilip iletilmediği, herhangi bir misillemeye karşı rapor veren çalışana yeterli koruma sağlayıp sağlamadığı ve uygun bir takip süreci olup olmadığı dâhil artış süreçleri ve raporlama sistemlerinin güvenilirliği ve zamanı,
- iç politikalara veya dış yasal veya düzenleyici yükümlülüklerle uyumsuzlukların ne ölçüde belgelendiği ve uygun düzeltici tedbirlerin alınıp alınmadığı veya ilgili her çalışan açısından disiplin cezalarının verilip verilmediği.

8.6.9 Kayıt tutma ile ilgili yürürlükteki yasalara tabi olarak, iç denetim fonksiyonu zamanla bu faaliyetlerin bir kanıtını sunabilmek amacıyla gözden geçirilen tüm alan ve konuların kayıtlarını tutmalıdır.

Önemli fonksiyon ve faaliyetlerin dışarıdan hizmet alımı yoluyla sağlanması

8.7 Denetim otoritesi sigorta şirketinin dışarıdan hizmet alımı yoluyla sağlanan önemli bir faaliyet veya fonksiyon (örneğin bir kontrol fonksiyonu) için en az dış kaynaklı olmayanlar için geçerli olan denetim ve sorumluluk seviyesinin korunmasını talep eder.

8.7.1 Genel olarak dışarıdan hizmet alımı, gerek dışarıdan gerek aynı sigorta grubu içinde, sigorta şirketinin üstlendiği riskleri belirgin şekilde arttırmamalı veya şirketin risk yönetme ve yasal ve düzenleyici yükümlülükleri karşılama yeteneğini olumsuz yönde etkilememelidir.

8.7.2 Denetim otoritesi, sigorta şirketinin Yönetim Kurulunun herhangi bir önemli fonksiyon veya faaliyet için dışarıdan hizmet alımını onaylamasını ve onay öncesinde hizmet alımı risklerinin iş sürekliliği açısından uygun şekilde değerlendirildiğini ve hizmet alımının uygun denetimlere tabi olduğunu doğrulamasını talep etmelidir.

- 8.7.3 Bir dış hizmet sağlayıcısının seçilmesinde Yönetim Kurulu veya Üst Yönetimi bu sağlayıcının uzmanlık ve deneyimi konusunda ikna olmalıdır.
- 8.7.4 Denetim otoritesi önemli bir fonksiyon veya faaliyeti dışarıdan hizmet alımı yoluyla sağlayan sigorta şirketlerinin bu amaçla gerekli iç inceleme ve onayları düzenleyen ve sözleşme veya diğer risk konularında rehberlik sağlayan uygun bir politikaya sahip olmasını zorunlu kılmalıdır. Bu bağlamda, sigorta şirketinin genel dış kaynaklı faaliyet düzeyi ve aynı hizmet sağlayıcıdan alınabilecek faaliyet sayısına ilişkin sınırlamalar da dikkate alınmalıdır. Kontrol fonksiyonları ve kontrol faaliyetlerinin sigorta şirketinin yönetim sisteminde çok önemli bir rol oynaması sebebiyle denetim otoritesi dışarıdan hizmet alımlarına yönelik ek şartlar getirmeyi veya bu hizmet alımlarının denetimine daha fazla önem vermeyi düşünmelidir.
- 8.7.5 Dış kaynak kullanımı (outsourcing) söz konusu olduğunda taraflar arasındaki ilişkiler tarafların hakları, sorumlulukları ve beklentileri dâhil dış kaynak düzenlemesinin tüm önemli yönlerini açıkça tanımlayan yazılı sözleşmeler ile düzenlenmelidir. Bir dış kaynak düzenlemesi yapılırken veya değiştirilirken Yönetim Kurulu ve Üst Yönetim, pek çok unsurun yanında;
- sigorta şirketinin risk profilini dış kaynak kullanımından nasıl etkileneceğini,
 - servis sağlayıcının yönetim, risk yönetimi ve iç kontrolleri ile yürürlükteki yasa ve yönetmeliklere uygun hareket etme yeteneğini,
 - servis sağlayıcıların hizmet kapasitesini ve finansal yeterliliğini,
 - dış kaynak düzenlemesini sonlandırırken veya değiştirirken sorunsuz bir geçiş temin etmek üzere halefiyet konularını
- dikkate almalıdır.
- 8.7.6 Dış kaynak düzenlemeleri belirli aralıklarla değerlendirmelere tabi olmalıdır. Bu hususta Yönetim Kurulu ve yönetime düzenli rapor verilmelidir.
- 8.7.7 Yönetim Kurulu ve Üst Yönetim, dışarıdan sağlanan fonksiyonlar veya faaliyetler açısından sorumlu olmaya devam eder.

ICP 9 Denetim Otoritesinin İncelemesi ve Raporlama⁹

Denetim otoritesi, her bir sigorta şirketinin sigorta faaliyetlerini incelemenin yanında durumunu, risk profilini ve iş idaresi, kurumsal yönetişimin kalitesi ve etkinliğini ve ilgili mevzuat ve denetim koşullarına uyumunu değerlendirmek amacıyla risk-bazlı bir denetim yaklaşımı benimser. Bu yaklaşım, dışarıdan izleme ve yerinde denetimlerden faydalanır. Denetim otoritesi, sigorta şirketlerinin ve sigorta piyasasının durumunun değerlendirilmesine yönelik etkin bir denetim gerçekleştirebilmek için gerekli bilgileri alır.

Giriş Rehberi

- 9.0.1 Bu ilke, standartlar ve rehber dışarıdan izleme ve yerinde denetimleri (birlikte “denetim otoritesinin incelemesi” olarak anılacaktır) ve denetim otoritesinin incelemesinin gerektirdiği şekilde sigorta şirketi tarafından denetçiye yapılan raporlamayı ele alır. Denetim incelemesi ve raporlama sürecinin bazı yönleri diğer ilkelere de ele alınmaktadır.
- 9.0.2 Bu ilke ve standartları uygulanırken, bazı ülkelerde, sorumluluğun birden fazla otorite tarafından paylaşıldığı dikkate alınmalıdır. Bu durumda standartlar ve rehberin tüm unsurları ülkede bir bütün olarak uygulansa da her bir otorite için mutlaka geçerli olmaz. Denetim otoritesinin incelemesi ve raporlama ile ilgili tüm risklerin anlaşılması için ülkenin ilgili makamlarının ilkenin uygulanmasında işbirliği yapması gerekir. Aynı otorite içinde dahi denetim yoğunluğunun ve odağının farklı olabileceği dikkate alındığında sigorta faaliyetine ilişkin ihtiyatlı bir denetimin ayrı denetim otoriteleri tarafından yürütüldüğü durumlarda işbirliği özellikle önem kazanır.¹⁰
- 9.0.3 Bu ilke ve standartları, denetim otoritelerinin tüzel kişi düzeyinde ve şubeler dâhil grup çapında yaptığı denetim için geçerlidir.¹¹ Bu ilke, standartları ve rehberinin uygulanmasında denetim otoritesi sigorta şirketinin niteliği, boyutu ve karmaşıklığı ile gizlilik koşullarını dikkate alır.¹²

⁹ ICP 9 Denetim Otoritesinin İnceleme Süreci ve Raporlama 2011-2012 yılında revize edilmiş ve 12 Ekim 2012 tarihinde IAIS Yıllık Genel Kurulu'nda kabul edilmiştir.

¹⁰ Bkz. Sigortacılık Temel İlkelerine Giriş 10. paragraf.

¹¹ Bkz. Sigortacılık Temel İlkelerine Giriş 13.-15. paragraf.

¹² Bkz. ICP 2 Denetim Otoritesi ve ICP 3 Bilgi Değişimi ve Gizlilik Şartları.

Denetim otoritesinin yetkileri

9.1 Denetim otoritesi, sigorta şirketinin dış kaynaklı izleme ve inceleme hizmetleri ve faaliyetleri dâhil şirketin dışarıdan izleme ve yerinde denetim faaliyetlerini gerçekleştirmek için gerekli yasal yetki, güç ve kaynağa sahiptir.¹³ Ayrıca sigorta şirketlerinden denetim için gerekli bilgileri talep etme yetkisi de bulunmaktadır.

- 9.1.1 Denetim otoritesi, sigorta şirketinin niteliği, boyutu ve karmaşıklığını dikkate alarak kapsamlı bir değerlendirme yapmasına olanak sağlamak üzere denetim incelemesi ve raporlama için yeterli kaynağın tahsis edilmesini sağlamalıdır.
- 9.1.2 Sigorta şirketinin dış kaynaklı faaliyet veya hizmetleri, dış kaynaklı olmayan ve şirketin kendisi tarafından gerçekleştirilen faaliyet veya hizmetler ile aynı denetim incelemesi ve raporlama seviyesine tabi olmalıdır. Denetim otoritesi, bunu sigorta şirketi aracılığıyla yapabileceği gibi gerektiğinde sigorta şirketine dış kaynaklı faaliyet veya hizmetler sunan kuruluşlardan bilgi edinme ve bunlara ilişkin yerinde denetimler yapma yeteneğine de sahip olmalıdır.
- 9.1.3 Sigorta şirketi ile dış kaynaklı faaliyet veya hizmetler sunan kuruluşlar arasında yapılan anlaşmalar, denetim otoritesinin denetim faaliyetlerini yürütme yeteneğini sınırlamayacak şekilde düzenlenmelidir.
- 9.1.4 Denetim otoritesinin grup bünyesindeki bazı kuruluşlar üzerinde – düzenlemeye tabi olmayan kuruluşlar dâhil - doğrudan denetim yetkisine sahip olmadığı durumlarda denetim otoritesi, denetim amaçlarını gerçekleştirmek üzere ülkesinde denetlediği kuruluşlar aracılığıyla dolaylı bir yaklaşım uygulama yetkisine sahip olmalıdır.¹⁴

Denetim incelemesi ve raporlama çerçevesi

9.2 Denetim otoritesi, denetim incelemesi ve raporlama için sigorta şirketinin niteliği, boyutu ve karmaşıklığını dikkate alan belgelenmiş bir çerçeveye sahiptir. Çerçeve, dışarıdan izleme ve yerinde denetim faaliyetinin önceliklerini düzenleyen ve uygun inceleme derinliğini ve düzeyini belirleyen bir denetim planını¹⁵ kapsar.

¹³ Denetim otoritesi açısından gerekli genel yetkiler hakkında daha fazla bilgi için bkz. ICP 1 Denetim otoritesinin Amaç, Yetki ve Sorumlulukları ve ICP 2 Denetim Otoritesi

¹⁴ Daha fazla bilgi için bkz. 12 Nisan 2010 Tarihli Grup Çapında Denetimde Düzenlemeye Tabi Olmayan Kuruluşlar için Rehber.

¹⁵ Bir Denetim Planı, denetim otoritelerinin denetim sıklığını, kapsamını ve derinliğini belirledikleri bir araçtır. Denetim planı genel (örneğin, sigorta şirketinin kategorileri veya gruplarını ele alan) veya özel (bireysel sigorta şirketlerini ele alan) olabilir.

- 9.2.1 Denetim otoritesi, sigorta şirketlerinin tutarlı bir biçimde ve sürekli surette değerlendirilmesine yönelik hem nitel hem de nicel yöntemler oluşturmaktadır. Denetim otoritesi, sigorta şirketini etkileyen mevcut veya muhtemel riskleri zamanında tespit etmek üzere izleme araçları geliştirmelidir.
- 9.2.2 Çerçevenin genel amacı, sigorta şirketinin mevcut ve gelecekteki yükümlülük karşılama yeterliliği, diğer riskleri ve müşterilerine davranışını değerlendirmektir. Bu bağlamda, denetim otoritesi sigorta şirketinin risk profili ile risk taşıma kapasitesini karşılaştırarak şirketin uzun vadede poliçe sahiplerine olan yükümlülüklerini karşılama kapasitesini olumsuz yönde etkileyebilecek herhangi bir sorunu tespit etmelidir. Denetim otoritesinin ayrıca;
- varlıklar ve yükümlülükler (bilanço dışı taahhütler dâhil),
 - teknik işlemler (örneğin aktüeryal yöntemler, sigorta poliçesi, reasürans poliçesi),
 - müşterilere davranış ve yürütülen herhangi bir faaliyetin adil, yasal veya uygun olup olmadığı,
 - muhasebe ve iç kontrol sistemleri,
 - sigorta şirketinin denetim koşullarına uyumu,
 - kurum kültürü ile sigorta şirketinin kurumsal yönetişimi ve risk yönetiminin etkinliği,
 - sigorta şirketinin teşkilat yapısı ve bir gruba ait olmasının etkileri
- gibi hususları da değerlendirmesi gerekecektir.
- 9.2.3 Çerçeve, sigorta şirketinin başarısızlığının poliçe sahipleri, sigorta piyasası ve bir bütün olarak finansal piyasalar üzerindeki olası etkisine yönelik bir değerlendirmeyi içermelidir.
- 9.2.4 Çerçeve, sigorta şirketinin riskleri azaltmak ve/veya mevcut veya gelecekteki sorunları en aza indirmek amacıyla gerekli önlemleri alabilmesine olanak sağlamak üzere denetim otoritesinin geleceğe yönelik ve erken müdahalesini teşvik etmelidir.
- 9.2.5 Denetim otoritesinin, uygun denetim incelemesi prosedürlerinin tutarlı ve düzenli şekilde uygulanmasını sağlamak üzere belgelenmiş prosedürleri ve/veya kuralları olması gerekir. Bu prosedürler sigorta şirketinin niteliği, boyutu ve karmaşıklığı ile orantılı olarak inceleme için uygun denetim düzeyine veya derinliğine izin vermelidir.
- 9.2.6 Denetim otoritesi, mevcut ve potansiyel riskleri değerlendirmek amacıyla sigorta şirketinin iş planlarını ve stratejisini incelemelidir. Bu inceleme, sigorta şirketinin yasal ve düzenleyici yükümlülüklerine yaklaşımını, dağıtım modelini ve belirli risk alanları ile başa çıkma önerilerini içermelidir.

- 9.2.7 Denetim otoritesi bir denetim planı oluştururken muhakeme yetkisini ve tasarrufunda olan bilgi, metodoloji ve araçları kullanarak sigorta şirketlerinin maruz kalabileceği veya yaratabileceği ana risk alanlarını ve riskleri değerlendirmeli ve belirlemelidir. Denetim planı, dışarıdan izleme ve yerinde denetimlerin sıklığı, kapsamı ve derinliği ile değerlendirmelerin önceliği ve kapsamı gibi hususları içerebilir.
- 9.2.8 Çerçeve dışarıdan izleme ve yerinde denetimler, piyasa analizleri, iç modeller, sigorta şirketinin kendi risk ve mali yeterlilik değerlendirmelerini (ORSA-Own Risk and Solvency Assessment)¹⁶, yatay incelemeler, eski risk ve iş idaresi değerlendirmeleri ve denetim raporlama koşullarının bir sonucu olarak toplanan bilgiler gibi çeşitli kaynaklardan gelen verileri kullanır. Denetim otoritesi, bu kaynaklardan gelen bilgileri dışarıdan izleme ve yerinde denetimlerin kapsamı ve sıklığını belirlerken girdi olarak kullanılmalıdır.
- 9.2.9 Denetim otoritesi, verileri zamanında ve etkin bir şekilde işleyebilmeli ve ayrıca sunulan verileri elektronik formatta toplamaya ve saklamaya yönelik süreç ve prosedürlere sahip olmalıdır.
- 9.2.10 Çerçeve, denetim otoritesinin eğilimleri analiz etmesine ve stres testi sonuçlarına karşı da dâhil olmak üzere risk değerlendirmelerini karşılaştırmasına olanak sağlamalıdır. Denetim otoritesi, risklerin tanımlanması ve ölçülmesine yönelik sigorta şirketinin kurumsal risk yönetimi çerçevesinin sonuçlarının kalitesini değerlendirmeli ve faaliyet kolları veya uygulamaları/süreçlerinin bu değerlendirmeyi destekleyen sonuçlar gösterip göstermediğini değerlendirmelidir.
- 9.2.11 Çerçeve, yerinde denetim ve dışarıdan izleme faaliyetlerinin koordine edilmesine imkân tanımalıdır. Buna bağlı olarak bu faaliyetlerin sonuçları belgelenmeli ve denetim otoritesinin ilgili tüm personeli için erişilebilir olmalıdır.
- 9.2.12 Çerçeve, denetim hedeflerine ulaşmak amacıyla denetim otoritesi ve sigorta şirketleri arasında yeterince kapsamlı ve düzenli bir iletişim içermelidir. Bu iletişim hem denetim otoritesi hem de sigorta şirketlerindeki üst düzeyleri ve uzmanlık alanlarını içermesinin yanında düzenlemeye tabi olmayan kuruluşlar ve ana kuruluşlar ile iletişimi kapsayabilir.
- 9.2.13 Gruptan sorumlu denetim otoritesinin inceleme çerçevesi, ICP 23 Grup Çapında Denetim bölümüne istinaden grup kapsamındaki tüm kuruluşları kapsamalıdır. Çerçeve, tüm ilgili kuruluşların inceleme ve raporlama süreci için uygun araçları içermelidir.

¹⁶ İçsel Risk ve Mali Yeterlilik Değerlendirmeleri için bkz. ICP 8 Rehber 8.5.5 ve ICP 16 Standartlar 16.11 - 16.16

9.3 Denetim otoritesi, denetim çerçevesinin sigorta şirketinin yaratabileceği ve maruz kalabileceği risklerin gelişen niteliği, boyutu ve karmaşıklığına verdiği önemi düzenli olarak kontrol edebileceği bir mekanizmaya sahiptir.

- 9.3.1 Denetim süreci, risk bazlı yaklaşım benimseyen ve
- rapor edilen ve diğer ilgili bilgilerin analizini,
 - denetim planının geliştirilmesi ve yürütülmesini,
 - geribildirimleri,
 - gerektiğinde tüm düzeltici/önleyici tedbirler dâhil tüm müdahaleleri ve
 - takip sürecini (değerlendirmenin yoğunluğunun belirlenmesi ve denetim planının güncellenmesi dâhil)
- içeren dinamik bir süreçtir.
- 9.3.2 Her denetim personeli ilgili tüm bilgilerin uygun şekilde değerlendirilmesini ve analiz edilmesini sağlamak ve potansiyel yeni risklerin ya da gelişmekte olan piyasa eğilimlerinin tanımlanmasını kolaylaştırmak amacıyla meslektaşları ile düzenli olarak görüşmelidir.
- 9.3.3 Denetim süreçleri ve planları mevzuat, finansal piyasalar ve uluslararası standartlar gibi ulusal ve uluslararası gelişmelere kolayca adapte olabilmek için uygun esnekliğe sahip olmalıdır.

Denetim sonuçlarının raporlanması

9.4 Denetim otoritesi;

- ülkesinde ruhsatlandırılmış tüm sigorta şirketleri tarafından nicel ve nitel bilgilerin zamanında sunulmasına ilişkin ayrıntılı koşulları belirler,
- bu rapor ve bilgilerin kapsamını, içeriğini ve sıklığını belirler,
- ihtiyaç olduğunda daha sık ve/veya daha detaylı ek bilgi talep eder,
- denetim raporlaması ve özellikle kullanılacak muhasebe standartlarına ilişkin ilke ve normlar belirler,
- hatalı bilgilerin en kısa sürede düzeltilmesini ister ve
- dış denetim görüşünün yıllık finansal tablolarla verilmesini talep eder.

- 9.4.1 Denetim otoritesi, sigorta şirketlerinden en az bir bilanço ve bir gelir tablosu (uygunsa kapsamlı bir gelir tablosu dâhil) içeren finansal raporlar sunmalarını talep eder ve bu bilgileri düzenli olarak inceler.
- 9.4.2 Denetim otoritesi, sigorta şirketlerinden kurumsal yönetim çerçevesi ile ilgili olanlar gibi nitel bilgiler sunmalarını talep eder ve bunları inceler.
- 9.4.3 Raporlama koşulları, denetim ihtiyaçlarının bir yansımasıdır ve dolayısıyla genel piyasa yapısına ve durumuna göre değişir. Ayrıca, bireysel sigorta şirketlerinin durumunu ve riskleri kontrol etme biçimlerini (örneğin aktif pasif yönetimi, reasürans poliçesi, yönetim kalitesi, çıkar çatışması yönetim politikası, şikayet yönetimi politikası, eğitim standartları) dikkate almalıdır. Bilgi güncel ve geleceğe dönük olmalıdır. Özellikle, denetim otoritesi sigorta şirketinin risk profilini, mali durumunu veya müşterilerine davranışını önemli ölçüde etkileyebilecek değişikliklere ilişkin bilgilerin zamanında alınmasını talep etmelidir.
- 9.4.4 Denetim otoritesi koşulları belirlerken, denetim amaçlı bilgi ihtiyacı ve bunun sigorta şirketleri üzerindeki idari yükü arasında denge kurmalıdır.
- 9.4.5 Raporlama koşulları, bir ülkede ruhsatlandırılmış tüm sigorta şirketleri için geçerli olmalı ve dışarıdan izleme için genel esasları teşkil etmelidir. Sigorta şirketinin niteliği, boyutu ve karmaşıklığı ile müşteri profiline bağlı olarak, belirli sigorta şirketlerinden, her durum için ayrı ayrı olmak üzere ek bilgi istenebilir.
- 9.4.6 Denetim otoritesi, bazı raporların ve bilgilerin denetim ve/veya aktüerya inceleme dâhil bağımsız (dâhili veya harici) incelemeye tabi olmasını isteyebilir.
- 9.4.7 Raporlama koşullarının belirlenmesinde, denetim otoritesi kendi ülkesinde kurulan şirketler için olanlarla başka bir ülkede kurulu şirketlerin kendi ülkesindeki şube faaliyetleri için olanlar arasında bir ayırım yapabilir.
- 9.4.8 Denetim otoritesi, karşılaştırılabilirliği en üst düzeye çıkarmak amacıyla sigorta şirketlerinin finansal tablolarda veya gerekli diğer raporlarda yeterince açık olmayan herhangi bir unsur için tutarlı ve açık bir dizi talimat ve tanım kullanmasını şart koşmalıdır.
- 9.4.9 Denetim otoritesi, bir sigorta grubunun parçası olan sigorta şirketinin grup raporlama yapısını tanımlamasını ve bu yapıda meydana gelecek önemli değişiklikler ile sigorta grubunun sağlamlığını etkileyebilecek değişiklikler veya olayların zamanında bildirmesini talep etmelidir. Raporlama yapısının tanımı, gruptaki kuruluşlar arasındaki ilişkilere dair bilgileri ve grup içi işlemlerin niteliğini ve hacmini içermelidir.

Denetim otoritesi, bir grubun parçası olmasının sigorta şirketi üzerindeki etkileri hakkında bilgi isteyebilir.

- 9.4.10 Denetim otoritesi, yürürlükteki yasal hükümlere ve etkilenen ülkelerin denetim otoriteleriyle koordinasyona tabi olarak sigorta şirketinin denetimine ilişkin bir sigorta grubunun herhangi bir üyesi hakkında bilgi talep edebilir ve ilgili bilgileri temin edebilir.
- 9.4.11 Gruptan sorumlu denetim otoritesi, ev sahibi ülke denetim otoritesi ile koordineli bir biçimde grup kapsamında denetim raporlama koşulları oluşturmalıdır. Raporlama diğer ülkelerdeki grup kuruluşları hakkındaki bilgilerin sunulmasını içerebilir.
- 9.4.12 Gruptan sorumlu denetim otoritesine sunulan bilgiler grup yapısı, grup bünyesindeki önemli kuruluşların iş faaliyeti ve mali durumu, diğer grup şirketlerine katılım ve grup içindeki diğer kuruluşlar ile grup içi işlemler dâhil kuruluşlar arasındaki ilişkiler hakkındaki bilgileri içermelidir.

9.5 Denetim otoritesi sigorta şirketlerinden özellikle;

- her türlü bilanço dışı risk tutarı,
- dışarıdan hizmet alımı yoluyla sağlanan fonksiyonlar ve faaliyetler,
- kurumsal yönetim çerçevelerindeki önemli değişiklikler

hakkında rapor vermelerini ister.

Denetim otoritesi sigorta şirketlerinden ayrıca koşullarını veya müşterilerini etkileyebilecek önemli değişiklikleri veya olayları derhal rapor etmelerini ister.

9.6 Denetim otoritesi, istenen amaçlara hizmet etmelerini sağlamak ve giderilmesi gereken eksikliklerin tespit edilmesi için raporlama koşullarını düzenli olarak gözden geçirir. Denetim otoritesi bazı sigorta şirketlerinin niteliği, boyutu ve karmaşıklığına bağlı olarak gerekli gördüğü ek koşullar belirler.

Dışarıdan izleme

9.7 Denetim otoritesi sigorta şirketi ile düzenli iletişime, denetim raporlaması ve piyasa analizi yoluyla edinilen bilgilere ve diğer ilgili bilgilere bağlı olarak sigorta şirketlerini devamlı olarak izler ve denetler.

- 9.7.1 Denetim otoritesi, etkin bir dışarıdan izleme yaparken proaktif ve geleceğe dönük olmalı, geçmiş bilgilere dayanmamalıdır. Sonuçlar denetim planını etkileyeceği, yerinde denetimlerin kapsamı, niteliği, zaman ve sıklığının belirlenmesine yardımcı olacağı ve ortaya çıkabilecek problemlerin erken aşamada tespit edilmesine imkân tanıyacağı için problemler ciddi bir hal almadan önce düzeltici faaliyetin başlatılmasını sağlayabilir.

- 9.7.2 Denetim otoritesi, sigorta şirketlerinden gelen bilgileri zamanında analiz etmelidir. Denetim otoritesinin analizi sigorta şirketi, müşterileri, risk toleransı ve stratejisini etkileyen yeni eğilimlerin daha iyi anlaşılmasını sağlarken faaliyet kollarına göre analiz sigorta şirketinin risk profili, iş modeli ve uygulamalarına ışık tutabilir.
- 9.7.3 Denetim otoritesi, aldığı denetim raporlarının analizi ve izlenmesine yönelik yazılı prosedürler oluşturulması ve takip etmelidir. Bu analizler uygun görüldüğü şekilde izleme araçları kullanan denetim personeli ve/veya uzman analistler/aktüerler tarafından yapılabilir.
- 9.7.4 Denetim otoritesi aktüeryal raporlar ve denetim raporları (iç veya dış) ile gerektiğinde nicel ve nitel diğer raporların incelenmesi ve analiz edilmesi dâhil varlıkların, yükümlülüklerin ve teknik karşılıkların değerlemesine ilişkin değerlendirmelere yönelik prosedürler oluşturmalıdır.¹⁷
- 9.7.5 Dışarıdan izleme sigorta şirketi ile ilgili kredi, piyasa, sigorta, rezerv, likidite, operasyon, iş, hukuki, stratejik ve itibari risk gibi çeşitli rizikolara ilişkin risk-bazlı bir analiz içermelidir.
- 9.7.6 Dışarıdan izleme, düzenlemeye tabi olmayan kuruluşlar dâhil bir grup bünyesindeki tüm önemli kuruluşları kapsamalıdır. Denetim otoritesinin bir holding şirketi dâhil düzenlemeye tabi olmayan kuruluşların dışarıdan izlenmesine yönelik doğrudan denetim yetkisine sahip olmadığı veya sadece sınırlı yetkiye sahip olduğu durumlarda denetim otoritesi en azından bu düzenleme tabi olmayan kuruluşların sigorta şirketi üzerindeki olası olumsuz etkilerini gözden geçirmelidir.
- 9.7.7 Standart 9.7 ve altındaki yönlendirmelerin nasıl izlenebileceğine dair diğer örnekler bu ilkenin Ekinde bulunabilir.

Yerinde denetimler

9.8 Denetim otoritesi, yerinde denetimlerin amaç ve kapsamını belirler, ilgili iş programlarını geliştirir ve bu denetimleri yapar.

- 9.8.1 Yerinde denetim dışarıdan izleme süreci ile yapılan analizi tamamlayabilecek nitelikte bilgiler sağlayabileceği için denetim otoritesi aldığı bilgileri doğrulama fırsatını elde eder. Yerinde denetim, denetim otoritesinin dışarıdan izleme ile elde edilemeyecek bilgileri almasını ve problemleri tespit etmesini sağlar.

¹⁷ Bkz. ICP 14 Değerleme, ICP 15 Yatırım ve ICP 17 Sermaye Yeterliliği.

- 9.8.2 Yerinde denetimler, her sigorta şirketine ve tespit edilen probleme uygun hale getirilmelidir ancak yerinde denetim planı ortaya çıkabilecek yeni önceliklere karşı esnek olmalıdır.
- 9.8.3 Denetim otoritesi yerinde denetimleri Yönetim Kurulu, Üst Yönetim ve Kilit Kontrol Görevlileri ile etkileşim içinde olmak için bir fırsat olarak kullanabilir. Bu denetim otoritesinin söz konusu kişilerin uygunluğunu, sigorta şirketinin kurum kültürünü, kurumsal yönetişimin kalitesini, risk yönetimini ve iç kontrolleri değerlendirmesi, strateji ve iş planı arkasındaki mantığı keşfetmesi için etkin bir yoldur.
- 9.8.4 Yerinde denetim sürecinin önemli hedeflerinden biri de sigorta şirketinin risk yönetim süreçlerinin ve ilgili sigortacılık yasa ve yönetmeliklerine uyumunun gözden geçirilmesidir. Bu gözden geçirme, denetim otoritesinin sigorta şirketinin benimsediği yaklaşımın güçlü ve zayıf yönlerini belirlemesini ve sigorta şirketi ile müşterilerinin maruz kaldığı riskleri değerlendirmesini ve analiz etmesini sağlar.
- 9.8.5 Denetim otoritesi, yerinde denetim görevinin bir kısmını bağımsız uzmanlara devredebilir.¹⁸ Böyle bir durumda denetim otoritesi;
- bağımsız uzmanların gerekli yeterliliğe ve becerilere sahip olduğundan emin olmalı,
 - bağımsız uzmanların performanslarını izlemeli ve gerektiğinde önlem alabilmeli,
 - sigorta şirketinden bağımsız çalıştıkları konusunda ikna olmalı ve
 - poliçe sahiplerinin çıkarlarını koruduklarından emin olmalıdır.
- 9.8.6 Yerinde denetimlerin sıklığı, kapsamı ve derinliği sigorta şirketinin dağıtım modelini, müşteri tabanının niteliği, büyüklüğü ve gelişmişliğini ve piyasadaki nispi önemini dikkate almalıdır. Ayrıca finansal açıdan zor durumda olan veya iş uygulamaları olumsuz müşteri sonucu açısından yüksek risk oluşturan sigorta şirketleri söz konusu olduğunda daha sık ve daha derinlemesine yapılmalıdır.
- 9.8.7 Denetim otoritesi, geniş çaplı veya belli alanlara odaklanan sınırlı yerinde denetimler yapabilir. Geniş çaplı bir yerinde denetim, asgari olarak aşağıdaki faaliyetleri içerir:

¹⁸ Denetim fonksiyonlarının üçüncü taraflara verilme koşulları için bkz. Standard 2.13.

- risk yönetimi ve iç kontrol sistemleri dâhil kurumsal yönetim yapısının süren etkinliğinin değerlendirilmesi,¹⁹
- sigorta şirketinin ana faaliyetlerinin niteliğine ilişkin analiz (örneğin yazılı iş türü, müşteri tabanı, kullanılan dağıtım model(ler)i),
- dış kaynak kullanımı yoluyla veya çıkan çıkar çatışmaları dâhil aynı gruptaki diğer şirketlerle olduğu gibi dış kuruluşlarla olan ilişkilerin analizi,
- sigorta şirketinin sigorta poliçeleri ve reasürans sözleşmelerinin analizi,
- sigorta şirketinin finansal gücünün değerlendirmesi ve
- sigorta şirketinin iş gereksinimleri ve tüketici düzenlemelerinin karşılanması dâhil müşterilerine adil davranışının değerlendirilmesi.

- 9.8.8 Yerinde denetim yapmadan önce genellikle sigorta şirketine bildirim yapılsa da önceden bildirim gerekli değildir.
- 9.8.9 Denetim otoritesi, grup bünyesindeki holding şirketi dâhil düzenlemeye tabi olmayan kuruluşları yerinde denetleme yetkisine sahip olmasa da, en azından, şirketin yerinde denetimi yoluyla bu düzenlemeye tabi olmayan kuruluşların sigorta şirketi üzerindeki olası olumsuz etkilerini gözden geçirmelidir.
- 9.8.10 Benzer şekilde, gruptan sorumlu denetim otoritesi başka bir ülkedeki grup işletmesini yerinde denetleme yetkisine sahip değilse gerekli gördüğünde ev sahibi ülkenin denetim otoritesine ortak bir denetim yapma önerisi sunabilir veya ev sahibi denetim otoritesinin bu denetimi kendisinin yapmasını tavsiye edebilir.
- 9.8.11 Standart 9.8 ve altındaki yönlendirmelerin nasıl izleneceğine dair diğer örnekler bu ilkenin Ekinde bulunabilir.

Denetim geri bildirim ve takibi

9.9 Denetim otoritesi, incelemesinin ilgili bulgularını ve önleyici/ düzeltici faaliyet ihtiyacını sigorta şirketi ile paylaşır. Ayrıca gereken tedbirlerin sigorta şirketi tarafından alınıp alınmadığını takip eder.

¹⁹ Bkz. ICP 7 Kurumsal Yönetişim ve ICP 8 Risk Yönetimi ve İç Kontrol

- 9.9.1 Denetim otoritesi, sigorta şirketine en azından incelemenin bitiminde uygun geribildirim sağlamalı, inceleme bulgularını ve gerekli önlemleri yazılı olarak sunmalıdır.
- 9.9.2 Sigorta şirketinin tespit edilen sorunları ele alma eğilimi ve akabinde alınan önlemler sigorta şirketinin değerlendirilmesinde dikkate alınmalı ve devam eden denetim planının bir unsuru olmalıdır.

Ek: Standart 9.7 ve 9.8 ile ilgili yönlendirmelerin nasıl izleneceğine dair örnekler aşağıdaki hususları içerir:

A. Risk yönetimi ve iç kontrol sistemleri dâhil olmak üzere, kurumsal yönetim çerçevesinin etkinliğine ilişkin değerlendirme yolları şunlardır:

- Yönetim Kurulu ve komite toplantı zabitleri, denetçi raporları, varsa aktüerlerin ve elektronik veri işleme denetimlerinin incelenmesi ve analizi,
- sahiplik yapısı ve sermaye fon kaynaklarının analizi,
- Yönetim Kurul Üyelerinin bağımsızlığının, Kurul Üyeleri, Üst Düzey Yöneticiler ve Kilit Kontrol Görevlilerinin uygunluğunun (elverişliliği ve doğruluğu), etkinliğinin, iyileştirme ihtiyaçlarını onaylama ve hataları düzeltme yeteneklerinin değerlendirilmesi (özellikle bu ihtiyaç veya hataların sigorta şirketi, denetçi veya denetim otoritesi tarafından tespit edilmesinden sonra ve yönetim ve Kurul değişikliklerinin ardından),
- sigorta şirketinin risk profili ışığında yeterliliğini değerlendirmek amacıyla iç politikaların, süreçlerin ve kontrollerin incelenmesi,
- düzenli aralıklarla denetim otoritesine gönderilen finansal ve istatistikî bilgilerin doğruluğunu ve yönetmeliklere uygunluğunu değerlendirmek üzere muhasebe prosedürlerinin incelenmesi ve
- sigorta şirketinin teşkilat ve yönetim yapısının değerlendirilmesi.

B. Sigorta şirketinin faaliyetlerinin niteliğine ilişkin analiz yolları şunlardır:

- ana iş kategorileri, poliçe sahipleri ve bunların coğrafi dağılımının analizi,
- kullanılan dağıtım model(ler)inin analizi,
- iş planlarının incelenmesi ve gelecek planları hakkında bilgi almak üzere yönetimle görüşülmesi,
- önemli sözleşmelerin analizi,
- sigorta şirketinin ticari politikasının, özellikle poliçe koşulları ve aracılara ödenen komisyonların analizi ve
- reasürans teminatı ve güvenliğinin değerlendirilmesi. Reasürans teminatı özellikle sigorta şirketinin finansal araçlarına ve üstlendiği risklere uygun olmalıdır.

C. Dış kuruluşlarla olan ilişkilere ilişkin analiz yolları şunlardır:

- organizasyon şemaları, grup yapıları ve grup içi bağlantıların analizi,
- büyük yatırımcılar ile olan ilişkiler ile şube ve bağlı ortaklıklar arasındaki ilişkilerin analizi,
- grup bünyesindeki işletmelerin çapraz sübvansiyon durumlarının veya emsal ücret ve masrafların belirlenmesi dâhil grup içi işlemleri, ücretleri ve diğer düzenlemelerin analizi,
- dış hizmet sağlayıcılar ile yapılan anlaşmaların analizi,
- sigorta şirketinin ait olduğu grubun herhangi bir işletmesinden kaynaklanan mali sorunların tespiti ve
- grup içi ilişkilerden veya dış kuruluşlarla ilişkilerinden kaynaklanan çıkar çatışmalarının tespiti.

D. Sigorta şirketinin finansal gücüne ilişkin değerlendirme yolları şunlardır:

- yürürlükteki yönetmelikler uyarınca tazminat taleplerinin halli ve teknik karşılıkların hesaplanmasına ilişkin analiz,
- faaliyet alanlarına göre operasyonların analizi,
- yatırım politikasının (türev politikası dâhil), teknik karşılıklar için tutulan varlıkların analizi,
- şirket yatırımlarının mülkiyet ve değerlemesinin doğrulanması,
- dava ve bilanço dışı taahhütlerin analizi ve
- en son sonuçlar ve yönetim planlarına dayanarak gelecek yıllara ait tahmini bilançolar ve kar-zarar hesaplarının analizi.

E. sigorta şirketinin müşterilerine adil davranışını değerlendirme yolları şunlardır:

müşterilere adil davranış kültürünün bir göstergesi olan liderlik, yönetim, performans yönetimi ve işe alım, şikayet çözüm politikaları ve ödül uygulamaları dâhil sigorta şirketinin müşterilerine davranış kültürünün değerlendirilmesi,

tüketicilere verilen bilgilerin yeterliliği, uygunluğu ve güncelliğinin kontrolü, alacakların ve diğer ödemelerin yönetimi ve zamanlamasının incelenmesi, müşteri şikayetlerinin, ihtilafların ve davaların sıklığı ve niteliğinin incelenmesi ve

müşteri memnuniyetinin veya sigorta şirketinin kullandığı müşteri deneyimi tedbirlerinin gözden geçirilmesi.

* * *

ICP 10 Önleyici ve Düzeltici Tedbirler

Denetim otoritesi, sigorta denetiminin amacına ulaşması için zamanlı, uygun ve gerekli önleyici ve düzeltici tedbirleri zamanında alır.

- 10.1 Denetim otoritesi, gerekli ruhsatı olmadan sigortacılık faaliyetleri yürüten kişi veya kuruluşlara karşı harekete geçme gücüne sahiptir.
- 10.2 Denetim otoritesi, sigorta şirketinin birtakım sağlıksız iş faaliyetleri yürütmesi veya düzenleyici gereksinimlere uymaması halinde, düzeltici ve önleyici tedbirlerin zamanında alınabilmesi için yeterli enstrümanların mevcudiyeti dâhil yeterli yetki ve kabiliyete sahiptir. Gerektiğinde erken müdahaleye izin verilmesi gibi bir dizi faaliyet veya düzeltici tedbir mevcuttur. Önleyici ve düzeltici tedbirler sigorta şirketinin sorunlarının ciddiyeti ile orantılı olarak uygulanır.
- 10.2.1 Sigorta şirketinin düzenleyici gereksinimleri karşılayamaması veya bir takım sağlıksız iş faaliyetlerinde bulunması ve denetim otoritesinin sigorta şirketinin poliçe sahiplerini yeterince koruyamadığını tespit etmesi halinde denetim otoritesinin zamanında düzeltici faaliyet başlatılabilmesi için yeterli yasal ve operasyonel kapasiteye sahip olması gerekir. Denetim otoritesinin karar verme kademeleri, acil bir durumda derhal harekete geçilmesini kolaylaştıracak şekilde yapılandırılmalıdır.
- 10.2.2 Denetim otoritesi, sistemik risk oluşturabilecek faaliyetler dâhil olmak üzere iş faaliyetlerinin niteliği, boyutu ve karmaşıklığına göre sigorta şirketlerini denetlemek için yeterli araca sahiptir. Bunlar sigorta şirketinin iş faaliyetlerinin kısıtlanmasını, mali durumunu güçlendirmeye yönelik talimatları, likidite gereksinimleri veya büyük risk tutarı limitlerinin uygulanmasını içerebilir.
- 10.3 Sorunlar daha kötü hale gelirse veya sigorta şirketi, denetim otoritesinin önleyici veya düzeltici faaliyet başlatılmasına yönelik taleplerini görmezden gelirse, faaliyetler veya düzeltici tedbirler giderek artırılmalıdır.
- 10.4 Denetim otoritesi, gerekirse sigorta şirketinden sorunların önlenmesi ve düzeltilmesi için kabul edilebilir bir plan hazırlamasını ister. Önleyici ve düzeltici planlar, öne sürülen konuları kabul edilebilir bir zaman diliminde çözümlenmek için alınması gereken kabul edilmiş ve kabul edilebilir faaliyetleri içerir. Önleyici ve düzeltici planlar kabul veya empoze edildikten sonra, denetim otoritesi sigorta şirketinin önlemlere uyup uymadığını belirli aralıklarla denetler.
- 10.5 Denetim otoritesi Yönetim Kurulu, Üst Yönetim ve Kilit Kontrol Görevlileri ile iletişim kurarak önemli herhangi bir kaygısını gecikmeksizin bu ilgili kişilerin dikkatlerine sunar. Böylece önleyici ve düzeltici tedbirlerin alınmasını ve bekleyen sorunların tatmin edici bir çözüme kavuşmasını sağlar.

10.5.1 Gruptan sorumlu olan ve grup çapında denetimine yönelik dolaylı bir yaklaşıml uygulayan denetim otoritesi açısından birincil iletişim tüzel kişiliği olan sigorta kuruluşunun Yönetim Kurulu veya st Yönetimi ile olacaktır. Ancak, düzenlemeye tabi kuruluşlar dışında ortaya çıkan sorunlar için grup bünyesindeki diğer kuruluşların Kurulları veya st Yönetimleri ile iletişim kurmak gerekebilir.

10.6 Denetim otoritesi, yasal düzenlemelere uyulmaması nedeniyle ortaya çıkan, poliçe sahiplerini riske sokabilecek veya otoritenin diğer hedeflerinden birini etkileyebilecek mevzuat ihlallerini önlemek, bunlara derhal ve etkin biçimde müdahale etmek için tasarlanmış tedbirler başlatır.

ICP 11 Yaptırımlar

Denetim otoritesi, düzeltici faaliyetleri uygulatır ve gerektiğinde kamuya açıklanmış açık ve nesnel kriterlere dayanarak yaptırımlar uygular.

11.1 Sorunlu sigorta şirketlerinin tespit edildiği durumlarda, denetim otoritesi zamanında düzeltici faaliyet uygulama yetkisine sahiptir. Denetim otoritesi sigorta şirketlerine belirli faaliyetlerin yürütülmesi veya bunlardan vazgeçilmesine yönelik talimatlar verir. Talimatlar, belirlenen sorunlara uygun olmalıdır.

11.2 Denetim otoritesi, problemlerle karşılaştığında, gereken uygulamalara yönelik birtakım faaliyetler başlatabilir. Mevzuatta belirtilen yetkiler asgari olarak iş faaliyetlerinin kısıtlanmasını ve sigorta şirketinin mali durumunu güçlendirmeye yönelik tedbirleri içerebilir.

11.2.1 Denetim otoritesi asgari olarak aşağıdaki yetkilere sahip olmalıdır:

- iş faaliyetlerinin kısıtlanması
 - sigorta şirketinin yeni sigorta yapmasını yasaklama,
 - yeni faaliyetlere veya devralmalara ilişkin onayları durdurma,
 - varlık devirlerini yasaklama,
 - bağlı ortaklıklardaki sahipliği kısıtlama,
 - bir bağlı ortaklığın faaliyetlerinin sigorta şirketinin mali durumunu tehlikeye soktuğunu düşünüyorsa, bu bağlı ortaklığın faaliyetlerini kısıtlama.
- mali durumu güçlendirmeye yönelik talimatlar
 - riskleri azaltmaya veya hafifletmeye yönelik tedbir talebi,
 - sermaye artışı talebi,
 - hissedarlara temettü veya diğer ödemeleri kısıtlama veya askıya alma,
 - sigorta şirketinin kendi hisselerini satın almasını kısıtlama.
- diğer talimatlar
 - başarısız bir sigorta şirketinin poliçeler kapsamındaki yükümlülüklerini, bu devri kabul eden başka bir sigorta şirketine zorunlu olarak devredilmesi,
 - sigorta şirketinin ruhsatını durdurma veya iptal etme,

- o şahısların sigorta işinde aynı pozisyonda çalışmasını yasaklama.

- 11.3** Düzeltici faaliyet başlatıldıktan veya düzeltici tedbirler, talimatlar veya yaptırımlar uygulandıktan sonra denetim otoritesi sigorta şirketinin tedbirlere uyup uymadığını denetler ve etkinliğini değerlendirir.
- 11.4** Denetim otoritesi, sigorta şirketinden Yönetim Kurulu, Üst Yönetim, Kilit Kontrol Görevlileri, önemli sahipleri ve dış denetçilerin değiştirilmesini veya yetkilerinin kısıtlanmasını talep etme yetkisi de dâhil olmak üzere, yönetim ve yönetim problemlerine müdahale etmek için etkin yöntemlere sahiptir.
- 11.5** Denetim otoritesi gerektiğinde ve olağanüstü durumlarda, ihtiyatlı koşullara veya diğer şartlara uymayan sigorta şirketine kontrol memuru atar. Denetim otoritesi, sigorta şirketinin kontrolünü devralma veya belirtilen diğer memurları veya tasfiye memurlarını atama ve poliçe sahiplerinin yararına diğer düzenlemeleri yapma yetkisine sahiptir.
- 11.6** Sigortacılık mevzuatı, mevzuat hükümlerinin ihlal edildiği durumlarda sigorta şirketlerine ve bireylere karşı para cezaları veya diğer cezaları uygulamaya yönelik yaptırımlar öngörür. Yaptırımlar tespit edilen ihlale uygun olmalıdır.
- 11.6.1 Bazı durumlarda sigorta şirketleri veya kişilere karşı cezai yaptırımlar uygulanabilir.
- 11.7** Sigortacılık mevzuatı, denetim otoritesine zamanında bilgi vermeyen, denetim mercilerinden bilgi saklayan, denetim otoritesini yanıltmaya yönelik bilgi veren veya kasten hatalı rapor veren sigorta şirketleri ve bireylere karşı yaptırımlar öngörür.
- 11.8** Yaptırım uygulama süreci, gerekli önleyici ve düzeltici tedbirleri ve uygulamaları geciktirmez.
- 11.9** Denetim otoritesi veya ülkedeki başka bir sorumlu organ dayatılan tüm yaptırımların uygulanması için faaliyet başlatır.
- 11.10** Denetim otoritesi, benzer ihlal ve zayıflıkların benzer yaptırımlara tabi olmalarını sağlamak amacıyla, sigorta şirketleri ve bireylere yaptırım uygulama biçiminin tutarlı olmasını sağlar.

ICP 12 Tasfiye ve Piyasadan Çekilme

Mevzuat, tüzel kişiliği olan sigorta kuruluşlarının piyasadan çekilmeleri için bir takım opsiyonlar tanımlar. Acz halini tanımlar ve sigorta şirketlerinin acziyeti ile ilgili kriterleri ve prosedürü belirler. Tüzel kişiliği olan sigorta kuruluşlarının tasfiye işlemleri söz konusu olduğunda, yasal çerçeve poliçe sahiplerinin korunmasına öncelik verir ve poliçe sahiplerine sağlanan çıkarlarda mümkün olduğu ölçüde sınırlı kesinti olmasını sağlar.

Giriş Rehberi

- 12.0.1 Bu ilke sadece bireysel tüzel kişiler için geçerlidir. Bu temel ilkenin odak noktası sıkıntılı şartlar altında acz hali ve tasfiye sürecidir ancak poliçe sahiplerinin korunması finansal açıdan sağlam tasfiye süreçleri için de geçerlidir.
- 12.0.2 Sigorta şirketi finansal yeterliliğe sahip olmayabilir veya ödeme kabiliyetini kaybedebilir. Bu tür durumlarda, denetim otoritesi daha sağlıklı bir kuruluş tarafından devralınmayı veya birleşmeyi gerektiren kararlara iştirak edebilir. Diğer tüm tedbirler başarısız olduğunda denetim otoritesi, poliçe sahiplerinin çıkarlarının korunması amacıyla sorunlu sigorta şirketini kapama veya kapanmasına yardımcı olma yetkisine sahip olmalıdır.
- 12.0.3 Mevzuat, poliçe sahiplerinin bir sigorta şirketinin tasfiyesinde öncelikli olmalarını sağlamalıdır. Bununla beraber, birçok ülkede, teamül olarak, çalışanlar veya mali merciler gibi diğer paydaşlara öncelik tanınmaktadır. Bazı ülkelerde, poliçe sahiplerini koruma fonları, ek veya alternatif koruma sağlamaktadır.
- 12.0.4 Sigorta şirketinin bir grubun üyesi olması halinde sigorta şirketi ve diğer grup kuruluşları arasında grup içi işlemler ve garantiler olabilir. Bu gibi durumlarda, sigorta şirketinin tasfiyesinde, denetim otoritesi mümkünse usulüne uygun şekilde karar almak için diğer ilgili denetim otoriteleri ile işbirliği yapmalıdır. Denetim işbirliği hakkında daha fazla bilgi için bkz. ICP 25 Denetim İşbirliği ve Koordinasyon.
- 12.0.5 Sigorta şirketinin sınır ötesi ilişkileri (örneğin şubeleri aracılığıyla) olması halinde denetim otoritesi mümkünse usulüne uygun şekilde karar almak için diğer ilgili denetim otoriteleri ile işbirliği yapmalıdır.

12.1 Sigorta şirketinin piyasadan çekilme ve tasfiye işlemleri ile ilgili prosedürler mevzuatta açıkça belirtilmiştir. Poliçe sahiplerinin hak ve çıkarlarının korunmasına yüksek yasal öncelik verilir. Prosedürler poliçe sahiplerine sağlanan çıkarlarda mümkün olduğu ölçüde sınırlı kesinti olmasını sağlar.

12.1.1 Yeniden yapılanma veya portföy devri dâhil sigorta şirketinin acz hali ve tasfiye işlemlerinden sorumlu organlar mevzuatta açıkça belirtilmiştir.

12.2 Mevzuat sigorta şirketinin faaliyetinin hangi noktada sonlandırılması gerektiğini belirtir.

ICP 13 Reasürans ve Diğer Risk Transferi Araçları

Denetim otoritesi, reasürans ve diğer risk transferleri araçlarının kullanımına yönelik standartları belirleyerek sigorta şirketlerine risk transferi programları için yeterli kontrol ve şeffaf raporlama olanağı sağlar. Denetim otoritesi kendi ülkesindeki reasürörlerin denetlenmesinde reasürans işinin niteliğini dikkate alır.

Başlangıç Rehberi

- 13.0.1 Bu temel ilke denetim otoritelerine reasürans ve retrosesyon ile ilgili konularda rehberlik sağlar. Genel olarak reasürans konularında rehberlikte sağlayan ilke reasürörlerin doğrudan denetimine kılavuzluk etmez.
- 13.0.2 Reasürörlerin doğrudan denetimi ana sigorta şirketleri gibi ilgili reasürans şirketlerinin denetlenmesini içerir. Bu bağlamda tüm ilke, standart ve rehberler reasürörlerin doğrudan denetiminde uygulanabilir. Uluslararası Sigorta Denetçileri Birliği (IAIS) denetçilerden ilgili yerlerde işin niteliği, boyutu ve karmaşıklığına göre tüm ilgili ilke, standart ve rehberleri uygulamasını bekler. Bu anlamda ilgili ülkelerin denetçilerinin reasürans işinin kendine özgü niteliğini dikkate alması beklenir.
- 13.0.3 Devredilen reasürans ile ilgili bölümler, sigorta şirketlerine ve reasürörlere eşit şekilde uygulanır. Dolayısıyla devredilen reasüransa yapılan atıflar devredilen retrosesyonu, sedana veya sedan şirkete (sigorta şirketleri) yapılan atıflar retrosedanları (reasürörler) ve reasürörlere yapılan atıflar retrosesyonları içerecek şekilde dikkate alınmalıdır. Bu ilkede kolaylık sağlamak üzere 'sedan şirketler' ve 'sigorta şirketleri' birbirinin yerine kullanılmaktadır. Ayrıca ele alınan konuların birçoğu bağlı sigorta şirketleri ve reasürörleri ile ilgilidir.
- 13.0.4 Bu ilke, hayat ve hayat dışı branşlara eşit derecede uygulanabilir kriterler çerçevesinde tasarlanmıştır. Verilen birçok örnek hayat-dışı firmalar ile ilgili olsa da vurgulanan sorunların çoğu hayat ve hayat dışı reasürans faaliyetleri için eşit derecede geçerlidir.
- 13.0.5 Sedan şirketlerin reasürans işlemlerinin denetlenmesinin amacı reasürör faaliyetlerini kontrol etmek değildir. Aksine bu denetim, sedan şirketlerinin kapsamlı denetim programlarının bir parçasıdır. Denetim otoritelerine ülkelerindeki sedan şirketlerin ihtiyatlı sağlamlığına dair genel bir fikir edinmeleri ve mali durumlarının yeterli şekilde tanımlanmasını istemeleri için imkân tanımak gerekir. Bu ilke özellikle sedan (ve retrosedan) şirketlerin denetimine odaklanmaktadır.

- 13.0.6 Sedan şirketlerin reasürans işlemi genel bir risk değerlendirilmesinin parçası olarak görülmeli ve sadece tek tip riski ve bu riskin artıp azalmasına istinaden değerlendirilmemelidir.
- 13.0.7 Bir reasürans anlaşması, doğası gereği geniş bir risk ve sermaye yönetimi yaklaşımının parçası olarak profesyonel taraflar arasında yapılan işletmeler arası bir işlemdir. Bu nedenle piyasanın hassas dinamiklerine bağlı olarak ortaya çıkabilen asimetrik pazarlık gücüne rağmen tüketicileri içeren sözleşmelere ilişkin uzmanlık ve bilgi asimetrisi genellikle reasürans sektörünün bir özelliği değildir. Denetim otoritesinin tüketici olan poliçe sahiplerine sağladığı korumayı sedan şirketlerine sağlaması gerekmez.
- 13.0.8 Denetim sedan şirketin Yönetim Kurulu ve Üst Yönetiminin beklentilerine, yaklaşımlarına ilişkin tartışmalara, bu yaklaşıma ve yaklaşımın nasıl yürütüldüğüne dair bir değerlendirmeye odaklanmalıdır. Bu odak noktası, gerek (uygulanabildiği yerde) ilk ruhsatlandırma sürecinin bir parçası olarak gerekse süren denetimin bir parçası olarak denetim otoritelerinin üstlendiği diğer faaliyetleri engellemez.
- 13.0.9 Denetim otoritesinin reasürans düzenlemelerine ilişkin değerlendirmesi, aşağıdaki hususlar dâhil olmak üzere, her durum için ayrı ayrı olarak gözden geçirilmesi gereken bir dizi faktöre bağlı olmalıdır:
- söz konusu reasürörlerin görece finansal gücü ve alacakların ödeme kaydı (normal ve sıkıntılı koşullarda),
 - risk ve sermaye yönetimi stratejisinin sağlamlığı,
 - asli sigorta portföyleri dikkate alındığında reasürans stratejisinin uygunluğu,
 - alternatif risk transferi mekanizmaları dâhil programın yapısı,
 - önemli fonksiyonların ne ölçüde dışarıdan ya da aynı şirket grubu içinden sağlandığı,
 - tek bir reasürör veya aynı grubun farklı reasürörlerinin toplam risk tutarı seviyeleri,
 - net risklerin sedanın mali kaynakları ile orantılı olmasını sağlamak üzere devredilen iş oranı,
 - etkin risk transferi düzeyi,
 - sıkıntılı alacaklarda reasürans programının esnekliği,
 - mevcut kredi riski azaltma önlemlerinin kapsamı ve
 - reasürörün ülkesindeki mevcut denetim sistem.

- 13.0.10 Reasürans programını çevreleyen idari düzenlemeler, örneğin yetersiz sözleşme düzenlemeleri, yetersiz yönetim ve BT sistem kapasiteleri, reasürans programı kapsamında geri kazanıma sebep olabilecek alacaklar toplamının etkin olmayan takip süreci, alacakların tahsil edilememesi ve reasürörlere yapılan zamansız raporlama nedeniyle operasyonel riske yol açabilir.
- 13.0.11 Reasürans sözleşmeleri nispeten karmaşık olabileceği için yasal risk oluşturabilir ve her zaman sedan şirketlerin beklediği şekilde karşılık vermeyebilir. Yasal risk, tartışmalı veya uygulanamaz olan ya da sedanın faaliyet veya durumunu olumsuz şekilde etkileyen olası davalar, olumsuz yargılar veya sözleşmelerdir. Uygulamada bu risk aşağıdakileri içeren bir dizi faktör ile hafifletilebilir:
- üzerinde anlaşmaya varılmış ve zamanında kesinleşmiş açık bir sözleşme dili,
 - uzun yorumları olan ve yaygın olarak kullanılan sözleşme şartlarının kullanılması,
 - alıcıların nispeten uzman niteliği,
 - plasman sürecinde bazı sedan şirketlerin aracı kullanması (sorun çıkması halinde hem uzman tavsiyesi hem de potansiyel yasal tazminat kaynağı sağlayabilirler) ve
 - reasürans piyasasındaki bazı kişisel ve kurumsal ilişkilerin köklü niteliği.

Reasürans ve diğer risk transferi araçlarının amaçları

- 13.0.12 Risk transferi işlemleri, gerek geleneksel reasürans gerek diğer işlemler, sedan şirketlere prim karşılığında daha düşük veya daha öngörülebilir alacak maliyeti sağlamayı amaçlar. Bu işlemler risk ve iş edinme maliyetlerini finanse etmek için alternatif sermaye erişim aracı olarak işlev görebilir.
- 13.0.13 Reasürans sözleşmesi reasürör ve sedan arasındaki bir tazminat sözleşmesidir ve örneğin, tecdit gibi temel riskin bir kısmının yasal transferini teşkil etmez. Bununla birlikte, reasürans sektöründe reasürans sözleşmeleri genellikle temel riskin bir kısmını devretme etkisine sahip olarak bilinir. Bu durum (her ne kadar yasal anlamda olmasa da) ekonomik anlamda doğrudur. Ancak reasüransın daha çok işleme girdikten sonra tarafların farklı risk türleri üstlenmesiyle riski (her iki tarafa avantaj sağlayacak şekilde) dönüştürdüğü unutulmamalıdır. Standart bir işlemde reasürör (genellikle) sigorta, zamanlama ve operasyonel risklerini üstlenirken sedan (genellikle) sigorta riskini kredi, operasyonel ve (bazen) baz riski karşılığında değiştirir.

- 13.0.14 Aynı amacı taşıyan diğer yasal risk transferi araçları da mevcuttur. Bunlar topluca “alternatif risk transferi” olarak adlandırılan afet poliçeleri, sektör kaybı teminatları ve çeşitli türev işlemlerdir. Bu araçlar gelişmeye devam ederken denetim otoritelerinin burada açıklanan mevcut uygulama örnekleri ile sınırlı olmaksızın bu ilkede belirlenen esaslara uygun olarak yeni yapıları anlamaları gerekir.
- 13.0.15 Reasürans işleminin amacı değişkenliği azaltarak sedan şirketlerin fiyat risklerindeki belirsizliği havuz oluşturma yoluyla azaltmaktır. Böylece belirli bir zaman içinde sedanın hayatta kalma olasılığı artar. Sedan şirketler, reasürans işlemi ile finansal performansını stabilize etmek ve risk havuzu aracılığıyla güvenliğini artırmayı amaçlarlar. Genellikle reasürans işleminin amacı, aşağıdaki fonksiyonlar ile ilgilidir ve denetim otoritelerinin uygunluk değerlendirmelerinin bir parçası olarak reasürans programının arkasında ticari mantığı anlamaları gerekir.

Kapasite

- 13.0.16 Reasürans işlemi, sigorta şirketlerine risk boyutu, risk türü ve makul oranda sigortalayabilecekleri iş hacmi anlamında esneklik sağlar. Ayrıca sigorta şirketine yeni işlere girmek, işini genişletmek veya kısa bir süre içinde bir iş sınıfından ya da faaliyet kolundan ve/veya coğrafi bölgeden çekilme imkanı tanır.

İstikrar

- 13.0.17 Düzgün şekilde yapılandırılmış reasürans programları, riziko kabulündeki geniş dalgalanmaları kısıtlayarak sigorta şirketlerine yardımcı olacaktır. Böylece sınırlı risk dağılımı, sigorta şirketlerinin riziko konusu olan gerekli fon miktarını azaltmalarına ve dolayısıyla yükümlülük karşılama yeterliliğini geliştirmelerine olanak sağlayacaktır.

Afet koruma

- 13.0.18 İstikrar ile bağlantılı olarak, reasürans işlemi depremler, kontrol edilemeyen yangınlar ve siklonlar gibi katastroofik olayların neden olabileceği potansiyel büyük bireysel kayıp birikimlerine karşı koruma sağlar.

Finansman

- 13.0.19 Reasürans işlemi, sigorta şirketinin sermaye artırımına bir alternatif olarak sigorta operasyonlarının finanse edilmesine yardımcı olur. Bu bağlamda, sigorta şirketi büyük reasürörlerin varlık desteğinden faydalanabilir.

Uzmanlık

- 13.0.20 Reasürörler, sigorta şirketlerinin deneyimsiz veya az deneyime sahip olduğu uzmanlık alanlarında teknik konular, sigortalama ve alacaklar konusunda destek olabilirler. Profesyonel bir reasürörün nitelikli personeli, özellikle yeni bir faaliyet kolu veya operasyon alanının genişletilmesi hususunda yeni sigorta şirketlerine sigortalama ve alacak süreçlerine yönelik hizmetler sunabilir.

Grup işlemleri

- 13.0.21 Reasürans sözleşmeleri, karmaşık sigorta ve reasürans gruplarının çalışmasını kolaylaştırmak amacıyla kullanılabilir. Bu alanda daha fazla yönlendirme IAIS tarafından sağlanacaktır. Bkz. ICP 23 Grup Çapında Denetim.

- 13.1 Denetim otoritesi, sedan şirketlerin iş niteliği, boyutu ve karmaşıklığına uygun ve daha kapsamlı sigorta, risk ve sermaye yönetimi stratejilerinin bir parçası olarak reasürans ve risk transferi stratejilerine sahip olmasını ister. Denetim otoritesi ayrıca sedan şirketlerin bu stratejilerin uygulanmasına ve gerekli uyumun sağlanmasına yönelik sistemlere ve prosedürlere sahip olmalarını, risk transferi işlemlerinde uygun sistem ve kontrollerin mevcut olmasını talep eder.

- 13.1.1 Sedan şirketin reasürans stratejisi genel risk iştahı, sermayenin karşılaştırmalı maliyetleri, likidite durumunu, gelecekteki piyasa ve ekonomik eğilimler hakkındaki görüşleri ve yükümlülük tahminlerini dikkate alması gereken daha kapsamlı bir risk ve sermaye yönetimi stratejisinin parçası olmalıdır. Bu strateji, sedan şirketin niteliği, boyutu ve karmaşıklığına uygun olmalıdır.

- 13.1.2 Reasürans stratejisi sedanın iş modelini, sermaye ve iş karması düzeylerini özellikle;

- risk iştahı (brüt limit ve net konservasyon),
- sigorta defterindeki azami risk tutarı ve mevsimsellik,
- çeşitlendirme düzeyleri ve
- kredi riski iştahına

istinaden dikkate alınmalıdır.

- 13.1.3 Stratejinin geliştirilmesi ve kabul edilmesi sorumluluğu sedan şirketin Yönetim Kurulu ve Üst Yönetimine ait olmalıdır. Kurul ve Üst

Yönetim ayrıca stratejinin iletilmesi ve şirket yönetimi tarafından uygulanmasının sağlamak için uygun izleme mekanizmalarının oluşturulmasından da sorumlu olmalıdır.

- 13.1.4 Yönetim Kurulu ve Üst Yönetimin stratejiye uyumu izlemesi reasürans programının onaylamasını da içermelidir. Stratejiden sapmalar, Kurul ve Üst Yönetim tarafından onaylanmalıdır.
- 13.1.5 Yönetim Kurulu ve Üst Yönetim ayrıca reasürans programının amaçlandığı gibi işlemlerini ve stratejik hedefleri karşılamaını sağlamak üzere performansını düzenli olarak değerlendirmelidir. Bu incelemenin normal iş planlama döngüsünün bir parçası olarak gerçekleşmesi muhtemeldir.
- 13.1.6 Reasürans programının günlük yönetiminin verildiği durumlarda Yönetim Kurulu ve Üst Yönetim için ayrılmış konuların yetki kapsamı ve ayrıntıları dâhil ilgili kişiler veya departmanlar için uygun görev tanımını olmalıdır.
- 13.1.7 Denetim otoritesinin, sedanın stratejik hedeflerini, iş modellerini ve reasürans stratejisinin bu hedef ve iş modellerine nasıl uyum sağladığını anlaması gerekir. Bunun ardından denetim otoritesi, stratejinin uygun olmadığını veya aşırı riskli olduğunu düşünürse müdahale etme yetkisine sahip olacağı bir konumda olmalıdır.
- 13.1.8 Reasürans düzenlemelerinin kontrolü sedanın genel iç kontrol ve yönetim yapısının bir parçası olmalıdır. Denetim otoriteleri, mevcut kontrol ve gözetimin sedanın iş niteliği, boyutu ve karmaşıklığı ile reasürans risk tutarının kapsamına uygun olmasını talep etmelidirler. Geleneksel reasürans işlemleri için genellikle aşağıdaki özellikler beklenmekte ve bunların çoğu özel amaçlı kuruluşları ilgilendiren işlemler için de geçerlidir. Denetim otoriteleri, aşağıdaki unsurların her sedan şirketi tarafından kendi ülkesinde ele alınmasını zorunlu kılmalıdır.

Sermaye tespiti bağlantısı

- 13.1.9 Sedan, reasürans programının özelliklerinin ilgili karşı taraf riski dâhil olmak üzere risk bazlı yükümlülük karşılama sermayesi değerlendirmesinde yeterli şekilde yansıtılmasını sağlamalıdır.

Onaylı güvenlik kriterleri

- 13.1.10 Sedan, kabul edilebilir bir güvenlik sağlayan reasürörleri tespit etmeye ve inceleme altında tutmaya yönelik prosedürlere sahip olmalıdır. Ayrıca önceden onaylanmış liste dışından reasürörlerin değerlendirilmesi gerektiği durumlara ilişkin süreçler de olmalıdır.

- 13.1.11 Güvenlik kriterleri, uygun reasürörlerin tespitine ilişkin diğer yaklaşımlar doğrultusunda dışarıdan görüşler, sedanın reasüröre ilişkin görüşü, asgari sermaye düzeyi, ilişkinin süresi ve kalitesi, uzmanlık, retrosesyon düzeyleri ya da tüm bunların ve diğer faktörlerin birleşimine bağlı olarak reasürans açısından hangi güvenlik seviyesinin sedan için kabul edilebilir olacağına dair bir üst düzey açıklamadan çıkarılmalıdır.

Risk tutarı limitleri toplamı

- 13.1.12 Sedan, bir reasürör veya ilgili reasürörler grubunun üstleneceği azami risk tutarı toplamına ilişkin reasürörün güvenliğini ve boyutunu yansıtan yerel mevzuat limitlerini veya yönergelerini tamamlayıcı ihtiyatlı limitler koymalıdır. Ayrıca sigorta şirketi bu limit ve yönergelerin ihlal edilmemesi için bu risk tutarı toplamını izlemeye yönelik prosedürlere sahip olmalıdır. Bu prosedürler, aşırı risk yoğunluğunu limit veya yönerge çerçevesine döndüren veya ileriye dönük olarak başka bir şekilde yöneten prosedürleri de içerir. Belirli zamanlarda, kabul edilebilir nedenlerden dolayı, sedan ihtiyari plasmanlar ve kapasite sorunları veya hasarlar karşılığı büyümesi gibi bir limiti ihlal edebilir. Bir limitin ihlal edilmesi halinde ihlalleri dengelemek amacıyla mevcut ek risk hafifletme prosedürlerine önem verilmelidir.

Reasürans varlıklarının yönetimine ilişkin prosedürler

- 13.1.13 Sedan, reasürör nedeniyle yapılan veya reasürör tarafından yapılan raporlamanın zamanında ve eksiksiz olmasını, hasarın tasfiyesi ve ödenmesinin sözleşmeye uygun olarak yapılmasını sağlamak üzere prosedürlere sahip olmalıdır.

Temel sigorta kriterlerinin uyumu

- 13.1.14 Sedan, reasürans sözleşmeleri ve temel politikalar arasında, kasıtlı ve kasıtsız, şart ve koşullardaki bir uyumsuzluktan kaynaklanan risklere gereken önemi vermelidir çünkü bu açık nedeniyle amaçlanandan daha fazla net bir risk üstlenebilir.

İhtiyari teminat satın almaya ilişkin kriterler ve prosedürler

Sedan, ihtiyari teminat almaya yönelik uygun kriterlere sahip olmalıdır. Alınan ihtiyari reasürans, yığılma ve tazminat yönetimi için yukarıda bahsedilen prosedürlere bağlantılı olmalıdır. Sedanın her ihtiyari riskin plasmanını onaylamaya, izlemeye ve teyit etmeye yönelik özel prosedürleri mevcut olmalıdır. Sedan sözleşme kapasitesini ve/veya risk iştahını aşan bir riski kabul etmeden önce ihtiyari reasüransı teminatlandırmalıdır.

Yönetim bilgileri

- 13.1.15 Sedan şirketin Yönetim Kurulu ve Üst Yönetimine reasürans programının performansını ve potansiyel tükenmesini izlemesine, reasürans stratejisine uyumu sağlamasına ve programın sürekli olarak uygunluğuna dair karar almasına imkan tanıyacak uygun yönetim bilgileri sunulmalıdır.

13.2 Denetim otoritesi, sedan şirketlerden mevcut reasürans ve diğer risk transferi düzenlemelerinin ekonomik etkisini anlamasına imkan tanıyacak şekilde reasürans düzenlemeleri ve ilişkili riskler konusunda şeffaf olmalarını ister.

- 13.2.1 Denetim otoriteleri, risk yönetimi ile reasürans programı ve ilişkili risklerin ihtiyatlı sonuçları hakkında bir yargıya varabilmek için ihtiyaç duyacakları reasürans programına ilişkin tüm bilgilerin sedan şirketleri tarafından kendilerine sağlanmasını talep etmelidirler. Bu durum, tüm bireysel sözleşmelerin denetlenmesini gerektirmez.
- 13.2.2 Denetim otoriteleri, bu bilgileri reasürans programının sedanın belirtilen reasürans stratejisi ile uyumlu olup olmadığını belirlemek için kullanmalıdırlar. Ayrıca gerektiğinde sedanın Üst Yönetimine bireysel sözleşmelerin amacı ve performansı konusunda karşı çıkabilmelidirler.
- 13.2.3 Denetim otoriteleri, sedan tarafından yapılan reasürans sözleşmelerinin içeriğinin raporlamayı yansıtmadığını değerlendirmek üzere sedan şirketlerinden yeterli bilgi alabilmelidirler. Bu bağlamda, sınırlı risk transferi seviyesi olan veya öyle görünen bu sözleşmelere özellikle dikkat etmeli, bu sözleşmelerin amacının ve muhasebeleştirme yönteminin tam anlamıyla anlaşılmasını temin etmelidirler.
- 13.2.4 Denetim otoriteleri, sedan tarafından alınan reasürans teminatının ekonomik etkisine ilişkin bilinçli bir yargıya varabilmek amacıyla düzenleme amaçlı raporlama sistemlerinin sedanın reasürans düzenlemeleri hakkında yeterli bilgiyi içermesini şart koşmalıdırlar.
- 13.2.5 Denetim otoriteleri, denetim hükümlerine istinaden, yerel kurallar çerçevesinde sigorta olarak kabul edilen işi temlik eden bir sözleşmenin bir reasürans düzenlemesi olarak kabul edilmesini istemelidir. Gelişimi sırasında sedanın sözleşme ilişkisinden doğabilecek olumsuz dengeler karşısında koşulsuz olarak reasürörü tazmin etme yükümlülüğü varsa sözleşme bir kredi ya da mevduat olarak kabul edilmelidir. Sedanın tüm yükümlülükleri asli sigorta faaliyetinin gelirinine bağlı olmak zorundadır.

- 13.2.6 Sonlu reasürans (bazı ülkelerde “finansal reasürans”, “yapılandırılmış reasürans”, “geleneksel olmayan reasürans” veya “zarar azaltma reasüransı” olarak da bilinir), bu ilkenin amaçlarına yönelik, sözleşme kapsamında alınabilecek primler toplamına göre sınırlı risk transfer eden tüm reasürans düzenlemeleri spektrumunu tanımlamak üzere kullanılan genel bir terimdir.
- 13.2.7 Denetim otoriteleri, sonlu reasürans işlemlerinin yasal olduğunu ancak bu işlemlerin uygun şekilde hesap edilmesi gerektiğini bilmelidir. Özellikle “sigorta” muhasebesi temin eden sözleşmelerin ilgili muhasebe standartları gereksinimlerini karşılamak için yeterli sigorta riski transferini içermesi gerekir.

13.3 Denetim otoritesi, mevcut denetleyici tanıma düzenlemeleri dâhil reasürörler ve diğer karşı taraflarca yapılan denetimin niteliğini dikkate alır.

- 13.3.1 Denetleyici tanıma tek taraflı, ikili ve çok taraflı tanıma yaklaşımlarıyla yapılabilir. IAIS rehberi, reasürans sektörünün uluslararası ve sınır ötesi niteliğini yansıtmak ve denetçilerin atabileceği adımları kolaylaştırmak üzere tasarlanmıştır. Denetim anlaşmalarının bir amacı, etkin ve etkili bir uluslararası denetim çerçevesinin geliştirilmesini teşvik ederek ve böylece denetim çabalarının gereksiz tekrarını azaltarak uluslararası reasürans tedarikini kolaylaştırmaktır. Böylece bir yandan ana poliçe sahiplerinin güvenliği artırılırken diğer yandan yatırım çeşitlendirmesi yoluyla uluslararası ticaret menfaatleri ve etkinlik sürdürülür. Reasürans işlemlerinin ilgili piyasa katılımcılarının görece gelişmişliği ile eşleşen uluslararası ve sınır ötesi niteliği, reasüransı özellikle denetime ilişkin bu denetleyici tanıma anlaşmalarına uygun hale getiriyor. Daha kapsamlı bir grup çapında denetim bağlamında denetleyici tanıma konusu ICP 25 Denetim İşbirliği ve Koordinasyonu kapsamında ele alınmaktadır.²⁰

13.4 Reasürans anlaşmalarının bağlayıcı dokümantasyon koşulları sorunu, ülkelerin sözleşme hukukundan kaynaklanan bir sorundur. Bununla birlikte denetim otoritesi, reasürans anlaşmalarına taraf olanlardan üzerinde mutabakata varılan ekonomik şartları ile teminat koşullarını derhal belgelendirerek reasürans anlaşmasını zamanında tamamlamalarını ister.

²⁰ Bkz. Grup çapında denetimde denetleyici tanıma kriterlerine ilişkin Rehber 25.1.15 - 25.1.71.

- 13.4.1 Gelecekte karşılaşılabilecek ihtilaf riskini ve kapsamını azaltmak amacıyla reasürans anlaşmalarına taraf olanların anlaşmaların zamanında sonuçlanmasını sağlamaya yönelik yeterli kaynakları ve prosedürleri, doğrudan veya aracılığı vasıtasıyla, geliştirmesi, sürdürmesi ve uygulaması gerekir. Genellikle anlaşma dokümantasyonunun teminatın başlangıcından önce, aksi takdirde en kısa sürede tamamlanması arzu edilir.
- 13.4.2 Denetim otoriteleri, talep ettiklerinde sedan şirketlerin reasürans programı ile ilgili tüm reasürans belgelerine ulaşabilmelidirler.

13.5 Denetim otoritesi, sedan şirketlerin risk transfer anlaşmalarının yapısını ve bunlardan kaynaklanan olası ödeme şekillerini hesaba katmak amacıyla likidite durumunu kontrol edip etmediklerini değerlendirir.

- 13.5.1 Likidite riski, tarihsel olarak sigorta sektöründe sedan şirketindeki nakit akışı niteliği ve yönü nedeniyle önemli bir sorun olarak kabul edilmemiştir. Ancak sedan şirketinde özellikle sedanın reasürans programından kaynaklanabilecek likidite sorunları olabilir. Likidite konusuna ilişkin daha genel bir rehber ICP 16 Yükümlülük Karşılama Amaçlı Kurumsal Risk Yönetimi ve ICP 17 Sermaye Yeterliliği kapsamında ele alınmaktadır.
- 13.5.2 Reasürans anlaşmaları sedanın poliçe sahiplerine olan asli yasal sorumluluğunu ortadan kaldırmaz. Bu bağlamda sedan, reasürans yapıp yapılmadığına bakılmaksızın sigorta sözleşmeleri kapsamındaki tüm geçerli alacak taleplerini karşılamaktan yasak olarak sorumlu olmaya devam eder. Bu nedenle, örneğin büyük bir felaketten kaynaklanan yüksek miktarda bir alacak talebi veya talepler dizisi, özellikle reasürörlerin ödemelerinde ya da sedanın reasürörlere zararın ispatını sunmasında gecikme olması durumunda nakit akışı zorluklarına yol açabilir.
- 13.5.3 Dış tetikleyiciler, özellikle reasürörlerin önemli miktarda işi geri verdiği durumlarda benzer sorunlara yol açabilir. Reasürans sözleşmesi sedana sözleşme hükümlerini değiştirme hakkı veren bir (downgrade) kloz içeriyorsa ya da reasürörün sedana olan yükümlülüklerinin bir kısmını veya tamamını karşılamak için sedan ile teminat sağlamaya mecbur tutuyorsa bu durum reasürörler arasında likidite sorunlarına neden olabilir ve konjonktür yanlısı bir eğilim gösterebilir. Bu nedenle denetim otoriteleri bu tetikleyicilerin piyasadaki genel etkinliğe yönelik sonuçlarının farkında olmak zorundadırlar.
- 13.5.4 Likidite riskini azaltmanın birkaç yolu vardır. Diğer risklerde olduğu gibi sedanın karşı karşıya olduğu risk düzeyine uygun kendi müdahalesini geliştirmesi ve denetim otoritesinin de bu müdahaleyi değerlendirmesi uygun olacaktır.
- 13.5.5 Bazı sedan şirketleri kısa vadeli likidite sorunları ile başa çıkmak amacıyla bir bankadan kredi limiti düzenlemeyi seçerler.

13.5.6 Sedan şirketler ayrıca likidite riskini azaltmak amacıyla reasürörleri ile birtakım düzenlemeler yapabilir. Bu düzenlemeler, sedan şirketlerin gerektiğinde fonlara erişimine yol açan büyük bir alacak talebi ve/veya teminat ya da mevduat hesaplarının kullanılması durumunda reasürörlerden alınacak tutarların hızlı bir şekilde ödenmesine imkan tanıyan klozlar içerebilir. Bu düzenlemelerin kullanımı, sedan ile reasürör arasındaki ticari bir konudur. Denetim otoriteleri, sedan şirketlerden makul surette olumsuz koşullarda finansman ihtiyaçları dâhil likidite riskini yönetecek uygun önlemleri almalarını istemelidirler. Sedan şirketler arasında yaygın olduğunda teminat isteme uygulaması reasürans sektöründeki kaynakların ikame edilebilirliğini önemli ölçüde azaltabilir. Denetim otoritelerinin her sedan için likidite riskini azaltma ihtiyacını piyasanın genel etkinliğini teşvik etme ihtiyacı ile dengelemesi gerekir.

13.6 Sermaye piyasalarına risk transferine izin verildiğinde denetim otoriteleri bu düzenlemelerin yapısını ve işleyişini anlayabilir ve ortaya çıkabilecek sorunları değerlendirebilirler.

13.6.1 Son on yıl içinde sermaye piyasalarına sigorta riski transferine imkân tanıyan birçok yeni teknik geliştirilmiştir. Bunun sonucu olarak risk transferi düzenlemelerin çeşitliliği ve karmaşıklığı artmaktadır.

13.6.2 Sermaye piyasalarına risk transferi geniş bir düzenlemeler yelpazesi ile gerçekleştirilebilir. Bunlar genellikle özellikle risk transferi amacıyla kurulmuş olan özel bir kurumun oluşturulmasını gerektirir. Bu kurumlar Özel Amaçlı Kurumlar, Özel Amaçlı Reasürans Kurumları, Özel Amaçlı Sigortacılar, Özel Amaçlı Kuruluşlar, vs. gibi çeşitli şekillerde adlandırılır. Temel ilkeler kapsamında Özel Amaçlı Kurum (ÖAK) terimi tüm bu kurumları kapsayacak şekilde kullanılmaktadır. Yine de sermaye piyasalarına risk transferi ÖAK'lerin kullanımı ile sınırlı değildir. Denetim otoriteleri, bu alandaki gelişmeleri izlemelidir.

13.6.3 Bu işlemlerin birçok açıdan geleneksel reasürans düzenlemeleri ile aynı olduğu ve bu nedenle bu belgedeki rehberliğin geçerli olacağı unutulmamalıdır. Ancak denetim otoritelerinin bu işlemlerin sedan şirketlerince kullanımının uygunluğunu ve etkinliğini değerlendirmek üzere göz önünde bulundurması gereken özellikleri vardır.

İlk değerlendirme

13.6.4 ÖAK yapısının ana unsuru, sigorta riskinin “tam finanse edilmiş”, iflas korumalı bir kuruma transferidir. Bu bağlamda, yatırımcıların alacak talepleri sedana tabidir ve kurumun ekonomik bir zarara uğraması halinde yatırımcılar sedana rücu edemez. Denetim otoriteleri, ÖAK'lerin “tamamen finanse edilmiş” ve “iflas korumalı” olduğunu anlayabilecekleri ve bundan emin olacakları bir konumda olmalıdırlar.

13.6.5 Denetim otoriteleri, ÖAK'leri denetlerken ÖAK yapısının "tam finanse edilmiş" olma kriterini karşılama amacıyla aşağıdaki hususları dikkate almalıdırlar:

- ÖAK'nin mülkiyet yapısı,
- ÖAK'nin yatırım ve likidite stratejisi,
- ÖAK'nin kredi, piyasa, sigorta ve operasyonel risklere ilişkin stratejisi,
- ödemeler sıralaması ve önceliği (örneğin, nakit akışı uygulaması)
- ÖAK yapısındaki nakit akışlarının stres testine ne ölçüde tabi tutulduğu,
- ÖAK varlıklarını elde tutmaya yönelik düzenlemeler (örneğin emanet hesapları) ve varlıkların yasal sahipliği,
- ÖAK varlıklarının ne ölçüde çeşitlendirildiği ve
- özellikle risk hafifletme ve etkin portföy yönetimi dışındaki amaçlar için türevlerin kullanımı.

13.6.6 Denetim otoriteleri, ÖAK yapısının "iflas korumalı" olma kriterini karşılama amacıyla;

- iflas uzaklığına ilişkin uygun bir yasal görüş ve
- dairesel veya özel plasman mutabakatı sunan herhangi bir izahnamede ÖAK'nin iflas uzaklığına ilişkin tam bir açıklama

olmasını istemelidir.

13.6.7 ÖAK düzenlemesine taraf olanların üstlendiği rolün anlaşılması ana risklerin anlaşılması açısından çok önemlidir çünkü özellikle bu riskler geleneksel bir reasürans işleminde söz konusu olanlardan temelde farklı olabilir. Denetim otoriteleri, pek çok unsurun yanında, aşağıdaki hususları anlayabilecek konumda olmalıdırlar:

- önemli tarafların denetim otoritesine ne ölçüde tamamen açıklandığı (örneğin sponsor, (mükerrer) sigortalı, yatırımcılar, danışmanlar, karşı taraflar, vb) ve denetim otoritesi tarafından ne ölçüde tanındığı,
- ÖAK'nin tüm tarafları arasındaki olası çıkar çatışmalarının ne ölçüde yeterince açıklandığı ve ele alındığı (örneğin sponsorların da bir yönetim rolü oynadığı durumlar gibi),
- sponsor tarafından üstlenilen baz riskinin derecesi ve bir zarar durumunda bunun sponsorun mali durumuna anında etkileri,
- ÖAK'nin yönetim düzenlemeleri ve kilit personelinin ayrıntıları,
- ÖAK yapısının üçüncü taraf değerlendirmeleri (örneğin dış ajanslar tarafından).

- ilgili hukuk müşavirlerinin uzmanlığı,
- varsa (örneğin tetikleyiciler tazminat esaslı ise) finansal veya aktüeryal projeksiyonların sağlamlığı,
- dış kaynak anlaşmalarının ifşası ve
- yatırımcıların konumunu korumak için kullanılan finansal garantörler dâhil olmak üzere kilit hizmet sağlayıcılara ilişkin kredi riski.

13.6.8 Birçok ÖAK asgari olarak günlük yönetimle çalışmak üzere tasarlanmış olduğu için denetim otoriteleri sistemlerin ve kontrollerin temel risklerin niteliğine ve ÖAK yapısının karmaşıklığına ne ölçüde yeterli ve orantılı olduğunu anlamalıdır. Bu bağlamda ÖAK bu kurumların düzenlemeye tabi olduğu ülkede bulunuyorsa sedanın denetim otoritesinin rolü ile ÖAK'nin denetim otoritesinin rolü arasında açık bir örtüşme vardır.

13.6.9 Sistemler ve kontroller, geleneksel reasürör açısından gerekli olanların yanında, şu hususları temin etmelidir:

- yatırım kısıtlamalarının ihlal edilmemesini,
- faiz ödemeleri, temettüleri, giderler ve vergilerin uygun şekilde hesap edilmesi,
- varlık ve teminat hesaplarında belirlenen eşik değerlerin üzerindeki hareketlerin rapor edilmesini,
- varlıkların yasal olarak mevcut ve teknik olarak tanımlanabilir olmasını,
- sorumlulukların zamanında ve doğru bir temelde belirlenmesini ve yükümlülüklerim temel sözleşmeler uyarınca yerine getirilmesini.

13.6.10 Bu nedenle denetim otoritelerinin;

- ÖAK'nin iç kontrollerini ve risk yönetimini, özellikle bunların ÖAK'nin yasal ve düzenleyici yükümlülüklerine uygun olarak etkin işleyişini sağlamak için ne ölçüde yeterli olduğunu,
- ÖAK yapısındaki operasyonel riskleri ve risk hafifletici düzenlemeleri,
- mevcut izleme süreçlerinin sağlamlığını

anlaması gerekir.

13.6.11 Denetim otoriteleri, ÖAK düzenlemelerinin ne ölçüde baz riske yol açacağını anlamalıdır. Bu durum, ÖAK düzenlemesi kapsamında tazminata yol açan tetikleyici olayın korunan asli sorumlulukların doğabileceği temelden farklı olması halinde ortaya çıkar. ÖAK tazminat tetikleyiciler içerdiğinde (ÖAK ödemesi sedanın gerçek zarar deneyimine dayanırsa) bir sorun çıkma olasılığı daha azdır.

Ancak birçok ÖAK (objektif ölçülebilir olaylar tarafından yönlendirilen) parametrik veya (modellenmiş, endüstri çapında kayıpların bir sonucu olan) modellenmiş tetikleyiciler içerir. Bu gibi durumlarda sedanın ÖAK'ye rücu etmeden asıl poliçe sahiplerine tabi olacağı hadiseler olabilir. Baz riskler ya ÖAK düzenlemesine yönelik denetim otoritesi tarafından verilen kredi miktarına istinaden ya da bu tür mekanizmalar kullanıldığında sedanın risk bazlı sermaye gereksinimi içinde dikkate alınmalıdır.

Sürekli Denetimler

13.6.12 Denetim otoritelerinin ÖAK'ler ve nasıl kullandıklarına ilişkin gerçekleştirdikleri sürekli denetimlerde ortaya çıkan çeşitli spesifik konuları anlamaları gerekir. Bu bağlamda aşağıdaki alanlara gereken önem verilmelidir:

- ruhsat veya yetki koşullarından herhangi birinin ihlali halinde denetim otoritesinin alması gereken tedbirler,
- teminat kapsamında bir olay gerçekleştiği takdirde ÖAK'nin yanıt vermesine yetecek sermaye ve beceri düzeyi,
- yapının yükümlülüklerine uygun olmasını sağlamak amacıyla denetim otoritesi tarafından gerekli görülen raporlama düzeyi ve
- yatırım varlıklarının değerlerinde dalgalanmalar olması halinde (örneğin teminat hesabı ve risk tutarı arasında uyum/uyumsuzluk, prim, ücret, komisyon akışı, vb.) ÖAK'un tepkisi.

ÖAK düzenlemelerinin yürürlükten kaldırılması

13.6.13 Sigorta riskini sermaye piyasalarına transfer etmeye yönelik düzenlemelerin yürürlükten kaldırılmasında genellikle sigorta zararları dinamikleri etkilidir. Denetim otoritesinin sektörler arası risk transferi düzenlemelerinin sistemli bir şekilde yürürlükten kaldırılmasını talep etmesi için mevcut hükümleri anlaması ve bunlardan emin olması gerekir. Özellikle, denetim otoriteleri oluşan herhangi bir artık riskin oluşumu, hafifletilmesi ve yönetimi ile ilgili süreci iyi anlamalıdır.

13.6.14 Denetim otoritelerinin ayrıca ÖAK'nin doğal olarak süresini tamamladığında, yükümlülükleri yerine getirilerek tasfiye edildiğinde geçtiği süreç ve aşamalarını da anlamaları gerekir. Denetim otoritelerinin bir işlem bir zarar sonucu kaldırılması ile (herhangi bir zarar olmaksızın) yasal süresinin sonuna ulaştığı için yürürlükten kaldırılması arasında bir ayırım yapması yerinde olacaktır. Yasal süreden kaynaklanan işlemler genellikle basit ve kolay olmakla birlikte, tam veya kısmi zarar olduğunda yürürlükten kaldırma işlemine daha fazla özen gösterilmelidir. Aşağıdaki alanlara gereken önem verilmelidir:

- hisse geri satın alımı ile ilgili sorunlar ve maddileştirilme koşulları,
- portföyünün bertarafı ile ilgili sorunlar,
- ÖAK ve artık risklerin 'kaldırılması',
- düzenlemenin sona ermesi üzerine sponsora/sedana intikal eden risklere ilişkin denetim konuları.

ICP 14 Değerleme

Denetim otoritesi, yükümlülük karşılama amaçlı aktif ve pasif kalemlerin değerlemesine ilişkin gereksinimleri belirler.

Başlangıç Kılavuzu

Uygulama

- 14.0.1 IAIS, genel amaçlı finansal raporlardaki kalemlerin hesaplanmasında kullanılan metodolojilerin düzenleyici gereksinimleri karşılamak amacıyla mümkün olduğunca az değişiklik ile düzenleyici raporlama amaçlı metodolojiler için de kullanılmasının, veya bu metodolojilerle büyük ölçüde uyumlu olmasının, oldukça makbul olacağını düşünmektedir. Bununla birlikte IAIS, farklı amaçlar göz önüne alındığında bunun her yönden mümkün veya uygun olmayabileceğini de kabul etmektedir. IAIS, genel amaçlı finansal raporlar ile yayınlanan düzenleyici raporlar arasındaki farklılıkların kamuya açıklanmasının ve uzlaştırılmasının gerekli olduğuna inanmaktadır.
- 14.0.2 IAIS, genel amaçlı finansal raporlar ile yayınlanan düzenleyici raporların teknik karşılıkları arasında veri, iskonto oranı, kullanılan metodoloji ve varsayımlar konusundaki farklılıkların yükümlülük karşılama amaçlı uygun farklı bir yaklaşımın neden daha uygun olacağına dair bir gerekçe ile birlikte kamuya açıklanmasının ve uzlaştırılmasının gerekli olduğuna inanmaktadır.
- 14.0.3 Finansal raporlama standartları, UFRS dâhil, bu ilkedeki standartlar ile tutarlı olduğu ölçüde bu finansal raporlama standartlarına uygun olan yapılan değerlendirme bu ilke ile de uyumlu olarak kabul edilebilir.
- 14.0.4 Sigorta şirketinin aktif veya pasif kalemlerinin değerlemesinin kapsamı ve amacı, yer alması gereken değerlerin belirlenmesindeki en önemli faktörlerdir. Bu ilke, ekonomik temelde²¹ bir toplam bilanço yaklaşımını yansıtan ve tüm makul olarak öngörülebilir ilgili riskleri ele alan IAIS risk bazlı yükümlülük karşılama yeterliliği kapsamında sigorta şirketlerinin mali yeterlilik değerlendirmesi amaçlı karşılanması gereken değerlendirme gereksinimlerini ele alır.
- 14.0.5 Standart 17.1'e göre denetim otoritesi aktifler, pasifler, düzenleyici sermaye yeterliliği ve sermaye kaynakları arasındaki bağımlılığın ve risklerin uygun şekilde kayda alınması için yükümlülük karşılama değerlendirmesinde kullanılmak üzere toplam bilanço

²¹ Bir ekonomik temel, bu ilkeye uygun itfa edilmiş maliyet değerlendirme ve piyasa tutarlı değerlendirme işlemlerini içerebilir.

yaklaşımı ister.²² Bu yaklaşım, yükümlülük karşılama amaçlı aktif ve pasiflerin muhasebeleştirilmesi ve değerlemesi için mevcut ve gerekli sermayenin belirlenme sürecinin tutarlı varsayımlara dayalı olmasını sağlar.

- 14.0.6 Toplam bilanço yaklaşımı bağlamında sermaye gereksinimlerinin belirlenmesinde bu yaklaşım ile tutarlılığı sağlamak üzere sermaye kaynakları geniş anlamda ancak yükümlülük karşılama amaçlı kayda alma ve değerlendirme esasına göre aktif ve pasif kalemler arasındaki fark olarak kabul edilmelidir.

Yükümlülük karşılama amaçlı

- 14.0.7 Bu ilke bahsedilen "yükümlülük karşılama amaçlı" değerlendirme, sigorta şirketlerine ilişkin risk bazlı mali yeterlilik değerlendirmesinin geniş kavramı içinde kullanılan aktif ve pasif kalemlerin değerlemesidir.

- 14.0.8 Mali yeterlilik değerlendirmesi, denetleyici muhakemenin çeşitli tedbirlere uygulanmasından ve sigorta şirketinin mevcut ve gelecekteki mali durumuna ilişkin tahminlerden oluşur. Bu tahminler, sigorta şirketinin günü geldiğinde poliçe sahiplerine olan yükümlülüklerini karşılama kabiliyetini kanıtlamaya hizmet eder. Bu bakımdan genel amaçlı finansal raporlamada kullanılanlardan farklı olan birtakım finansal tablolar yararlı olacaktır. Bu tabloları ayırt etmek amacıyla bu ilke mali yeterlilik değerlendirmesi için kullanılan finansal tablolara "düzenleyici finansal tablolar" denmiştir. Bu tablolar, bir düzenleyici bilanço ile düzenleyici sermaye yeterliliğini içerir. Bu ilke açısından "yükümlülük karşılama amaçlı değerlendirme", düzenleyici finansal tablolardaki aktif ve pasif kalemlerin değerlemesi anlamına gelmektedir. Genel mali yeterlilik değerlendirmesi, düzenleyici finansal tablolara ek olarak;

- stres ve senaryo testleri,
- sigorta şirketinin kendi risk ve mali yeterlilik değerlendirmesi,
- ilgili açıklamalar

gibi bilgileri kullanabilir.

- 14.0.9 Teknik karşılıklar, yükümlülük karşılama amaçlı değerlemenin önemli bir bileşenidir. Ödeme gücü amaçları doğrultusunda bir risk marjı içerirler. Düzenleyici sermaye yeterliliği ise mali yeterlilik değerlendirmesinin bir başka bileşenidir ve risk karşılığını içerir. Bu iki unsur bir arada poliçe yükümlülüklerinin denetim otoritesinin gerekli gördüğü olası yeterlilik ile sağlanmasını temin eder.

²² Toplam bilanço yaklaşımı, sermaye maliyeti yöntemi veya yüzdellik yöntem gibi belirli bir metodoloji kullanımını gerektiren bir yaklaşımdan ziyade genel bir kavramdır.

14.0.10 Olumsuz durumlarda bazı aktiflerin azaltılmış veya sıfır değere sahip olduğu kabul edilebilir. Dolayısıyla sermaye yeterliliği değerlendirmesinde bu aktifler sermaye kaynaklarından hariç tutulabilir veya değerleri azaltılabilir. Alternatif olarak değerdeki potansiyel açığı kapatmak amacıyla bir sermaye gereksinimi belirlenebilir. Bu tür ayarlamalar sermaye gereksinimlerini ve/veya kaynaklarını belirleme sürecinin bir parçasıdır ve ICP 17 Sermaye Yeterliliği bölümünde ele alınmaktadır. Bu ayarlamalar düzenleyici finansal tablolarla aktif değerlerinden ayrı gösterilir. Böylece daha fazla şeffaflık, tutarlılık ve karşılaştırılabilirlik sağlanır.

14.1 Değerleme, aktif ve pasif kalemlerin muhasebeleştirilmesi, bilanço dışı bırakılması ve değerlemesi gibi hususlarla ilgilidir.

14.1.1 Aktif ve pasif kalemler, risklerin uygun şekilde tespit edilmesinin gerekli olduğu ölçüde muhasebeleştirilmeli ve bilanço dışı bırakılmalıdır. Bir ülkenin muhasebeleştirme/bilanço dışı bırakma esasları genel amaçlı finansal raporlama için kullanılanlardan farklı olabilir.

14.1.2 Sigorta sözleşmelerinin teknik karşılıkların değerlemesinin bir parçası olarak kayda alınması sigorta şirketleri ve denetim otoriteleri açısından önemli bir konudur. Kayda almada bağlayıcı bir sözleşme imzalanması (bağlayıcı tarih) ve sözleşmenin başlangıç tarihi olmak üzere iki olası kilit nokta söz konusudur. Prensipte olarak, bağlayıcı tarih bir ekonomik yükümlülüğün doğduğu tarihtir ancak uygulamada bu tarihlerin sadece hayat dışı sigortanın bazı sınıfları için önemli ölçüde farklı olması muhtemeldir.

14.1.3 Devredilen reasürans sözleşmeleri kayda alınmalı ve azalttıkları risklerin tespit edilmesine uygun olacak şekilde değerlendirilmelidir. Mevcut reasürans poliçesinin gelecekteki direkt sigorta poliçelerini de kapsayacak şekilde yapılması durumunda reasürans poliçesinin değeri, henüz kayda alınmamış gelecekteki direkt sigorta poliçelerine ilişkin herhangi bir tutarı içermemelidir.

14.1.4 Teknik karşılıklar içindeki bir sigorta sözleşmesi yükümlülüğü (veya bir kısmı) sadece feshedildiğinde – örneğin sigorta sözleşmesinde belirtilen yükümlülük yerine getirildiğinde veya iptal edildiğinde ya da sona erdiğinde – bilançodan çıkarılmalıdır.

14.1.5 Reasürans alımı, bu reasürans işlemi etkili bir şekilde sigorta sözleşmelerinin feshi veya yenilenmesi ile sonuçlanmadıkça teknik karşılıkların bilançodan çıkarılmasına neden olmamalıdır.

14.2 Aktif ve pasif kalemlerin değerlendirilmesi tutarlı bir şekilde yapılmaktadır.

14.2.1 Aktif ve pasif kalemlerin tutarlı bir şekilde değerlemesine dayanan mali yeterlilik değerlendirmesi sigorta şirketinin aktif-pasif durumunun yanında sigorta şirketinin diğerlerine nispeten mali durumunun anlaşılması için de bir ön koşuldur. Sigorta şirketleri ve denetim

otoritelerinin bu bağlamda alacağı tedbirlerin dayanacağı güvenilir bilgileri sağlar.

- 14.2.2 Sigorta şirketinin genel mali durumu, aktif ve pasif kalemlerin tutarlı bir şekilde değerlemesine, risklerin ve bunların bilançonun tüm bileşenleri üzerindeki potansiyel etkilerinin açıkça tespit edilerek tutarlı bir şekilde değerlemesine dayanmalıdır. Bu tutarlılık, pasifleri aşan aktifler dâhil tüm aktif ve pasif kalemler için geçerli olmalı ve karşılaştırma yapılabilmesi amacıyla sigorta şirketleri ve zamana yayılmalıdır.
- 14.2.3 Tutarlı bir temelde değerlendirme yapmak, aktif ve pasif kalemlerin değerlerindeki farklılıkların metodoloji veya varsayımlardaki farklılıklardan ziyade nakit akışlarının zamanlaması, miktarı ve doğasında var olan belirsizlikler gibi niteliklerinden kaynaklanan farklılıklar açısından açıklanabileceği anlamına gelir. Bu tutarlılık bir şirket içindeki bölüm, bir şirket veya bir grup gibi farklı düzeylerde uygulanabilir.
- 14.2.4 Bazı aktif ve pasif kalemler için gözlemlenen piyasa değerlemeleri veya itfa edilmiş maliyet değerlemeleri kullanılabilirken diğer aktif ve pasif kalemler için iskonto edilmiş nakit akış modelleri gibi değerlendirme modelleri kullanılabilir. İskonto edilmiş nakit akışı modellerinin diğer aktif ve pasif kalemlerin piyasa değerlemelerine veya itfa edilmiş maliyete kalibrasyonu tutarlılık sağlanmasına katkıda bulunabilir.
- 14.2.5 Mevcut sigorta sözleşmelerinin, finansal enstrümanların ve verilerin spesifik özellikleri ülke içinde ve ülkeler arasında değişebilir. Aktif ve varlıkların değerlemesindeki tutarlılık, bu değişikliklerin her ülkede değer biçilen nakit akışlarının niteliğindeki farklılıklar ile açıklanabileceği anlamına gelir.
- 14.2.6 Düzenleyici sermaye yeterliliği, aktif ve pasif kalemlerin tutarlı değerlendirme işlemi ile belirlenir. Yükümlülük karşılama amaçlı aktif ve pasif kalemlerin değerlemesinde tutarlılık mutlaka tüm aktif ve pasifler için tek bir değerlendirme temeli kullanıldığı anlamına gelmez. Bilanço, sermaye gereksinimleri ile birlikte risklerin uygun şekilde kayda alınmasına izin vermelidir.

14.3 Aktif ve pasif kalemlerin değerlemesi güvenilir, karar için yararlı ve şeffaf bir şekilde yapılır.

Güvenilirlik

- 14.3.1 Yükümlülük karşılama amaçlı sigorta şirketinin aktif ve pasif kalemlerine verilen değerler mali yeterlilik değerlendirmesinin yapıldığı tarihteki değerlerin güvenilir ölçümlerine dayanmalıdır.
- 14.3.2 Nesnellik aktif ve pasif kalemlerin güvenilir bir şekilde değerlemesinin önemli bir yönüdür çünkü değerlemenin sigortacının

yönetiminden uygunsuz şekilde etkilenmesini önler. Aktif ve pasif kalemlerin değerlemesi genellikle verilerin ilgisinin değerlendirilmesi ve varsayım elde edilmesindeki uzman kararı gibi birtakım kararlar içerir. Değerlemenin özneliği, sonuçların güvenilirliği ile tutarlı olarak uygulanabilir olduğu kadar azaltılmalıdır. Bu etkin iç kontrol süreçleri ve piyasa değerlemelerinden elde edilen bilgiler ile diğer ilgili mevcut veya gerçekçi bilgilerin kullanılması, profesyonel standartların uygulanması ve değerlemenin bağımsız inceleme tabii tutulmasıyla başarılabılır. Denetim otoritesi finansal piyasalar tarafından sağlanan bilgileri ve genel olarak sigorta teknik riskleri hakkında mevcut verileri kullanan bir değerlendirme yöntemi istemelidir. Sigorta şirketinin iş modeli ve uygulamalarının portföy temsilcisi olarak yeterli şekilde doğrulandığı ve piyasa değerlemelerinde benzeri bilgilerin kullanıldığı durumlarda şirkete özgü bilgilerin kullanılması uygun olabilir.

Karar için yararlı

- 14.3.3 Bu standart kapsamında 'karar için yararlı' ifadesi, yükümlülük karşılama amaçlı kararlar alırken yararlı olan demektir. Aktif ve pasif kalemlerin güvenilir bir şekilde değerlemesinde ve değerlemede özneliğin azaltılmasında özneliğin tamamen ortadan kaldırılması uygun olmayabilir. Hiçbir hükme ihtiyaç duymaksızın tek bir değer sunan yöntem, aralarından muhakeme yolu ile seçilecek bir değer için birçok makul değer üreten bir yöntemden daha az yararlı olabilir. Karar için yararlı bir sonuç üreten yöntem, üretmeyen yöntemden öncelikli olmalıdır.
- 14.3.4 Bazı ülkelerde yaptırımlar yalnızca nesnel hesaplamalara dayanabilir. Bu ülkelerde nesnel bir hesaplama öznel varsayımlara ve yöntemlere dayanan bir hesaplamadan öncelikli olmalıdır. Denetim otoritelerinin düzenleyici amaçlara yönelik varsayımlar (örneğin mortalite ve faiz) ve yöntemler hakkında daha net olması gerekebilir. Belirtilen metodoloji yükümlülük karşılama amaçlı değerlemeye uygun bir risk marjı içermelidir.
- 14.3.5 Karar için yararlı değerler piyasa tutarlı değerlemeler, itfa edilmiş maliyet değerlemeleri ve iskonto edilmiş nakit akışı projeksiyon modelleri gibi diğer değerlendirme modellerini içeren çeşitli kaynaklardan elde edilebilir.
- 14.3.6 Aktif veya pasif kalemler için fiyatların kamuya açık kote edildiği ve işlemlerin kolayca yürütüldüğü bir piyasada kote edilmiş fiyatlar çoğu durumda aktif veya pasif kalemler açısından karar için yararlı bir değer sağlayabilir. Genellikle aynı ürün için birkaç piyasa fiyatı olacak ve nihai değer belirlenmesinde muhakeme gerekli olacaktır.

- 14.3.7 Bazı durumlarda piyasa fiyatı değerlendirme açısından mutlaka karar için yararlı bir temel sağlamayabilir. Referans piyasa operasyonda işlevsiz veya anormal ise daha normal koşullara dayanan daha güvenilir bir değer belirleme yöntemi uygun olabilir. Örneğin, fiili ticarete yüksek maliyetler söz konusu ve ticaret yetersiz ise, bağımsız fiyatlandırma kaynakları mevcut değilse veya sınırlı ise ya da piyasa koşulları bozan etkilere tabi ise bu tür durum olabilir. Denetim otoritesinin bu gibi durumları değerlendirmesi gerekir. Denetim otoritesi bu değerlendirmenin sonucunda alternatif bir ekonomik değerlemenin kullanılmasının daha uygun olacağı sonucuna varabilir.
- 14.3.8 İtfa edilmiş maliyet, sigorta şirketinin ödeyeceği ve zamanla alacağı miktarın bir yansıması ise ve piyada değerlerindeki dalgalanmalar sigorta şirketinin yükümlülüklerini karşılama kabiliyetinin bir göstergesi değilse aktif ve pasif kalemler açısından karar için yararlı bir değer olabilir. İtfa edilmiş maliyet, diğer değerlendirme yaklaşımları artık yararlı veya güvenilir olmadığında pragmatik ve karar için yararlı bir değer sağlayabilir. Bu değerlemeleri duyarlılık ve yeterlilik testi ile tamamlamak yararlı olacaktır.
- 14.3.9 Ayrıca sigorta şirketinin aktif ve pasif kalemlerinin modellenmesi karar için yararlı bir değer sağlayabilir. Model sonuçlarının güvenilirliği, sigorta şirketlerinin ve denetim otoritelerinin model yönetim, kontroller ve bağımsız inceleme alanındaki en iyi uygulamalarının kullanımı ile geliştirilir. Modelleme uygulamalarının denetim karşılaştırmaları veya kıyaslaması modellenmiş sonuçların güvenilirliğini daha da artırabilir. Modeller tüm risklere ortak ölçüm kriterlerinin (örneğin aynı metodoloji, zaman ufku, risk ölçümü, güven düzeyi, vb.) uygulanması amacıyla kullanılabilir.
- 14.3.10 Denetim otoritesi, zaman değeri ve risk ayarlamalarının ne ölçüde karar için yararlı bilgiler sağladığını değerlendirmelidir. Bu mümkün olmadığında açıklama şartlarına güvenilebilir. Belirsiz pasifler açısından bu ayarlamalarının güvenilmezliğinden ötürü rapor edilen pasiflere zaman değeri ve risk tahminlerinin eklenmesi uygun olmayabilir.

Şeffaflık

- 14.3.11 Yükümlülük karşılama yeterliliği (Solvency) rejimi uygun kamu açıklamaları ve denetim otoritesine yapılan ek gizli raporlama ile desteklenmelidir. Örneğin, teknik karşılık bileşenlerinin açıkça belirlenmesi şeffaflık ve karşılaştırılabilirlik hedeflerini destekler ve yakınsamayı kolaylaştırır. Yükümlülük karşılama amaçlı aktif ve pasif kalemlerin değerlendirilmesi dâhil kamuyu aydınlatma standartları ICP 20 Kamuyu Aydınlatma bölümünde bulunabilir.
- 14.3.12 Sigorta şirketleri aktif ve pasif kalemlerin değerlemesine ilişkin benimsedikleri ve güvenilirlik, karar için yararlılık ve tutarlılık ilkelerinin nasıl ele alındığını açıklayan yaklaşımlar hakkında yeterli

bilgi vermelidir. Şeffaflık ülke içinde ve ülkeler arasında anlayış ve karşılaştırılabilirliği kolaylaştırır.

14.4 Aktif ve pasif kalemlerin değerlemesi bir ekonomik değerlemedir.

14.4.1 Ekonomik değerlendirme, sigorta şirketinin mali durumuna ilişkin nihai değerlendirmenin değerlemede gizli veya doğasında olan bir muhafazakârlık ya da iyimserlik ile gizlenmediği değerlendirir. Bu ilke ve standartların şeffaflık ve karşılaştırılabilirlik hedeflerini karşılayan ve paylaşan bu yaklaşım risk bazlı yükümlülük karşılama yeterliliği bağlamında uygundur.

14.5 Aktif ve pasif kalemlerin ekonomik değerlendirme nakit akışlarının riske uyarlanmış bugünkü değerlerini yansıtır.

14.5.1 Ekonomik değer, nakit akışlarının rizikolarını ve paranın zaman değerini hesaba katarak aktif ve pasif kalemlerin gelecekteki nakit akışlarının muhtemel değerlemesini yansıtmalıdır. Bir aktif veya pasif kaleminin pozitif veya negatif değer etkisi olan nakit girişleri ve nakit çıkışları olabilir. Bu değerlendirme mutlaka doğrudan iskonto edilmiş nakit akışı hesaplaması kullanılarak yapılmaz. Kote edilmiş rayiç değer ya da geçerli satış veya alım değeri de nakit akışlarının muhtemel değerlendirme yansıtabilir.

14.5.2 Denetim otoriteleri, aktif veya pasif kalemlerin değerini belirlerken rayiç değer ve risk değerlendirmeleri ile ilgili mevcut tüm bilgilere ilişkin piyasalarda kullanılan ilke, yöntem ve parametreleri dikkate almalıdır.

14.5.3 Bir aktif veya pasif kaleminin tarihi maliyeti, gelecekteki nakit akışlarının cari muhtemel değerlendirme yansıtmayabilir ve bu nedenle diğer aktif veya pasif kalemlerin mevcut ekonomik değerlendirme ile tutarlı olmayabilir. Tarihi maliyet genellikle zaman içindeki değer değişikliklerini yansıtmaz. Ancak bir aktif veya pasif kaleminin tarihi maliyetini zaman içinde ayarlayan itfa edilmiş maliyet, bir yeterlilik veya değer düşüklüğü testi ile birlikte kullanıldığında gelecekteki nakit akışlarının değerini güvenilir bir şekilde yansıtabilir.

14.5.4 Bazı ülkelerde 'piyasa ile tutarlı değerlendirme' olarak bilinen ve Rehber 14.5.5-14.5.11'de ayrıntılarıyla açıklanan ekonomik değerlendirme bir alt kümesi kullanılırken bazı ülkelerde ise 'itfa edilmiş maliyet değerlendirme' olarak bilinen Rehber 14.5.12- 14.5.15'te açıklanan ekonomik değerlendirme bir başka alt kümesi kullanılmaktadır.

Piyasa ile tutarlı değerlendirme

14.5.5 Aktif ve pasiflerin ekonomik değerlendirme için piyasa ile tutarlı değerleri kullanmak uygun olabilir. Finansal piyasalarda kullanılması beklenen ilkelere, metodolojilere ve parametrelere dayalı değerlendirme

piyasa ile tutarlı değerlemedir. Piyasa ile tutarlı değerlendirme, piyasadaki bir dizi değerlendirme ve yaklaşımdan biridir.

- 14.5.6 Finansal piyasalarda bilindiği üzere, bazı varlıklar ve bazı sigorta yükümlülükleri veya bunların bileşenlerine ilişkin piyasa değerlendirmelerinde benimsenen yaklaşım belirli varsayım ve tekniklere, portföye özel bilgilere ve teknik sigorta riskleri ile ilgili genel verilere dayanan bir modelleme kullanmaktadır. Bu yaklaşım ile tutarlı bir hesaplama piyasa ile tutarlı olabilir.
- 14.5.7 Ancak piyasanın anormal olduğu, etkin bir şekilde işlemediği veya ilgili makamların müdahalelerine tabi olduğu istisnai durumlarda piyasa değerlendirmelerine ek olarak dikkate alınması gereken bilgiler olabilir. İstisnai durumlar hükümetin/düzenleyicinin para enjeksiyonu veya denetimler yoluyla piyasaya önemli ölçüde müdahale etmesini kapsayabilir. Bu tür bir aksiyon ilgili piyasalardaki arz ve talep aksaklıklarına bir tepki veya bunlardan kaynaklı bir sebep olabilir. Bu yüzden piyasa ile tutarlı olarak belirlenen değerler de geçici olarak bozulabilir.
- 14.5.8 Mevcut durumda piyasa ile tutarlı olan bir değer, sonrasında uygun olmayabilir. Bu nedenle yükümlülük karşılama amaçlı bir ekonomik değerlendirme için daha normal piyasa koşulları altında piyasa ile tutarlı olması beklenen farklı bir değer belirlenmesi gerekebilir. Bu değer ne ölçüde uygun olacağı farklı ülkelerdeki piyasa koşullarına göre değişebilmektedir. Denetim otoriteleri, bu tür durumlarda sigorta şirketlerinin nakit akışlarının riske uyarlanmış bugünkü değerini yansıtmak ve tutarlılık, karar için yararlılık, uygunluk ve şeffaflık sağlamak üzere yükümlülük karşılama amaçlı kullanılması gereken uygun değerlere veya ayarlamalara ilişkin rehberlik etmelidirler.
- 14.5.9 Bir aktif veya pasif kalemi için piyasa ile tutarlı bir değer ölçüsü sağlayan yeterince aktif bir piyasa mevcut olabilirken diğer aktif ve pasif kalemler için, veya likit olmayan bir piyasada değer direkt ölçüsü olmayabilir. Ancak aktif veya pasif kalemin hak, yükümlülük veya risklerinin bileşenlerinin değerlendirilmesine ilişkin ilgili piyasa bilgileri mevcut olabilir. Örneğin, sigorta borcunun mevcut yükümlülüklerinin bir bileşeni güvenilir bir piyasa değerine sahip finansal enstrümanlar kullanılarak replike edilebilirse bu değer bu bileşen için güvenilir bir değer göstergesi sağlar.
- 14.5.10 Bir aktif veya pasif kaleminin piyasa ile tutarlı değeri farklı teknikler kullanılarak veya bunların bir kombinasyonu ile belirlenebilir. Örneğin, teknik karşılıkların değerlemesinde;

sigorta yükümlülükleri yeterli derinliğe ve likiditeye sahip bir piyasada işlem görürse piyasa ile tutarlı bir değer elde etmek amacıyla gözlemlenen fiyatlar kullanılabilir. Piyasa ile tutarlı bir değer için fiyatların elverişliliği, karar için yararlılığı ve güvenilirliği dikkate alınmalıdır.

- sigorta yükümlülükleri ile ilişkili nakit akışlarının bir kısmı veya tamamı finansal enstrümanlar kullanılarak replike edilebilirse bu replike eden finansal enstrümanların piyasa değeri ilgili nakit akışlarının değeri olarak kullanılabilir.
- sigorta yükümlülükleri ile ilişkili nakit akışları kusursuz bir biçimde replike edilemezse kalan nakit akışlarının değerlendirme işlemi için iskonto edilmiş nakit akış modeli kullanılabilir. Kullanılan metodolojinin piyasa ile tutarlı olması için piyasa ile tutarlı değerlendirme ilkelerine dayanan temsili bir piyasa değeri sunması ve piyasa bilgilerinin geçersizliğini ya da elverişsizliğini yansıtması gerekir.

14.5.11 Bu değerlendirme yaklaşımı bazen “bileşenler yaklaşımı” olarak adlandırılır. Bu yaklaşıma göre risk bileşenlerinin değerlemesi doğrulanabilir, karar için yararlı ve güvenilir bir piyasa değeri ile yapılırken diğer bileşenler için modele göre değerlendirme yöntemleri gerekebilir. Bir yatırım veya mevduat bileşeni ve bir sigorta risk bileşeni olan sigorta sözleşmeleri için ayrı bileşenler tanımlanabilir. Bileşenler yaklaşımı piyasa tutarlılığını artırır ve modelleme hatalarını azaltır. Bir risk bileşeni için piyasa ile tutarlı bir değer belirlemek için yeterli derinliğe ve likiditeye sahip olmayan bir piyasada ek likidite riskinin dikkate alınması gerektiği unutulmamalıdır.

İtfa edilmiş maliyet değerlemesi

- 14.5.12 Aktif ve pasif kalemlerin ekonomik değerlendirme için itfa edilmiş maliyet yöntemi uygun olabilir. İtfa edilmiş maliyet yöntemleri, bir aktif veya pasif kaleminin değerini zaman içinde gelecekteki nakit akışlarının bugünkü değerinin uygun bir risk ayarlaması ile uygun bir faiz oranı üzerinden iskonto edildiği noktada belirler.
- 14.5.13 Aktif kalemlerin bir itfa edilmiş maliyet yöntemine göre değerlemesinde kullanılan iskonto oranı bu kalemi elde etmek için ödenen tutar ile beklenen sözleşme nakit akışlarının bugünkü değerine eşittir. Bir aktif kalemi için ödenen fiyat genellikle satın alma anındaki piyasa değerine eşittir. Ödenen fiyat satın alma sırasındaki enstrümanın riskini yansıttığı için iskonto oranına otomatik olarak o zaman değerlendirilen risk için yapılan ayarlama da dâhil edilir.
- 14.5.14 Aktif ve pasif kalemlerin bir itfa edilmiş maliyet yöntemine göre değerlemesinde ise iskonto oranı ile risk karşılığının arasında yakın bir ilişki vardır. Kullanılan iskonto oranı destekleyen varlık portföyünün temerrüt hesaba katıldıktan sonra, beklenen getirisine dayalı olabilir. Başka iskonto oranı ve risk ayarlaması kombinasyonları da mümkündür.

14.5.15 Bir itfa edilmiş maliyet yöntemi kullanıldığında üretilen değerlerin yılda en az bir kez sermaye yeterliliği açısından değerlendirilmesi gerekir. Aktif kalemler için, bir aktif kalemi önemli ölçüde değer kaybettiğinde aktif kaleminin defter değeri bu değer düşüklüğünü yansıtacak şekilde ayarlanmalıdır. Pasif kalemler için ise bu değer yılda en az bir kez test edilmelidir. Pasif değeri yetersiz bulunduğu güçlendirilmelidir. Ayrıca yeterlilik testi ile tespit edilen önemli ve uygunsuz herhangi bir tutuculuğun azaltılması amacıyla da ayarlamalar yapılmalıdır.

14.6 Teknik karşılıkların ve diğer pasif kalemlerin değeri sigorta şirketinin kredi itibarını yansıtmaz.

14.6.1 Sigorta portföylerinin yükümlülük karşılama amaçlı tutarlı ve güvenilir ekonomik değerlerini elde etmek için teknik karşılıklarının değeri sigorta şirketinin kredi itibarını yansıtmamalıdır. Sigorta yükümlülüklerinin bir ülkedeki tüm sigortacılar tarafından aynı güven düzeyinde karşılanması ve farklı sigortacıların düzenlediği benzer portföy değerlerinin sigortacının kredi itibarına bağlı olmaması gerekir. Bu aynı zamanda bir reasürörün teknik karşılıkları için de geçerlidir.

14.6.2 Ancak bir sedan (reasürör) sigortacının yükümlülük karşılama yeterliliği değerlendirilirken sözleşmeye bağlı nakit akışları aynı olsa bile reasürörün kredi itibarı dikkate alınmalıdır. Reasürör temerrüdü riski, düzenleyici sermaye yeterliliği ile veya mevcut sermaye belirlenmesinde varlıklarının değerine yapılan ayarlamalar ile karşılanabilir. Alternatif olarak, reasürans varlığının doğrudan değerlemesinde kredi temerrüdü riski karşılığı göz önünde bulundurulabilir.

14.6.3 Teknik karşılıklar dışındaki pasif kalemlerin değerlemesinin de sigorta şirketinin kredi itibarını da yansıtmaması gerekir.

14.6.4 Borç şartlarının sigorta şirketinin sigorta sözleşmelerinden doğan yükümlülüklerinden daha az önemli olması halinde borcun değeri ikinci derecede borç kapsamında düşük geri ödeme olasılığını ve ödenmeme riskini karşılamak için gerekli düşük sermayeyi yansıtabilir.

14.7 Teknik karşılıkların değerlemesi Cari Tahmini belirli bir oranda (Cari Tahmini Aşan Pay veya MOCE) aşar.

14.7.1 Teknik karşılıklar, sigorta poliçelerinin süresi boyunca poliçe sahipleri ve diğer lehtarlar olan sigorta yükümlülüklerini yerine getiren sigorta şirketinin ekonomik değerini temsil eden varlıklar veya yükümlülüklerdir. Yükümlülüklerin doğasında var olan belirsizliği karşılayacak bir payı (Cari Tahmini Aşan Pay veya MOCE) içerir.

- 14.7.2 Sigorta şirketinin sigorta yükümlülüklerini yerine getirmesi için gereken nakit akışları prim alacaklarını, sigorta poliçeleri kapsamında ödenecek tazminat taleplerini, diğer poliçe nakit akışlarını (örneğin katılım sözleşmeleri kapsamındaki gelecek dağılımları) ve poliçe idaresine ilişkin gelecekteki masrafları kapsar.
- 14.7.3 Edinme maliyetleri genellikle sigorta şirketinin nakit akışlarının önemli bir bileşenidir. Edinme maliyetleri ödendikten sonra gelecekteki nakit girişleri gelecekteki nakit çıkışlarını aşabilir.
- 14.7.4 Sigorta şirketinin miktar ve/veya zamana ilişkin poliçe kapsamındaki yükümlülükleri doğası gereği belirsiz olduğu için bu yükümlülüklerin yerine getirilmesine ilişkin nakit akışlarının bugünkü değeri, değişen olasılıkları olan bir dizi olası değerdir. Bugünkü değerlerin olasılık-ağırlıklı ortalaması beklenen bugünkü değeridir (ayrıca istatistiksel ortalama olarak adlandırılır) ve “sigorta yükümlülüklerini karşılama maliyetinin cari tahmini” (Cari Tahmin) olarak nitelendirilir. Cari tahminin belirlenmesinde deterministik, analitik ve benzetim (simülasyon) teknikleri de dâhil olmak üzere aktüeryal ve istatistiksel teknikler kullanılabilir.
- 14.7.5 Sigorta şirketi, sigorta yükümlülüklerinin karşılanması ile ilişkili nakit akışlarını karşılanmanın yanında bu nakit akışlarının doğasından kaynaklanan belirsizliği (örneğin elde tutma sermayesi yoluyla ya da riskten korunma, reasürans veya diğer risk azaltma araçları ile) karşılama maliyetini de üstlenir. Sigorta şirketlerinin sigorta poliçeleri kapsamındaki yükümlülüklerin zamanı geldiğinde karşılanacağı bir tutarı buldurması gerekir. Bu nedenle, prensip olarak, teknik karşılıkların ekonomik değeri sigorta yükümlülüklerini karşılama maliyetinin cari tahminini bu belirsizliği karşılayacak bir oranda aşar. Bu fazla olan kısım Cari Tahmini Aşan Pay’dır.
- 14.7.6 Örneğin, sermayenin solvency rejiminin gerektirdiği güvenilirlik düzeyini sağlaması gerektiğinde teknik karşılıklar asgari olarak bu sermayeyi elde tutma maliyetini karşılamalıdır. Bu koşullarda Cari Tahmini Aşan Pay, poliçenin kalan süresinde iş için taahhüt edilen sermayenin karşılığı olarak görülebilir. Belirsizlik zamanla azaldıkça Cari Tahmini Aşan Pay da azalacak ve giderek teknik karşılıklardan çıkacaktır. Aynı şekilde belirsizlik azaldıkça gereken sermaye de revize risk profili doğrultusunda azalacaktır.
- 14.7.7 Uygulamada, cari tahmin ile Cari Tahmini Aşan Payı ayrı ayrı belirlemek gerekemeyebilir. Solvency rejimi, teknik karşılıkların cari tahmin üzerinden açık veya örtük bir pay içerdiği bir değer ile değerlendirileceği bir yöntem gerektirmelidir. Örneğin, yeterince derin ve likit bir piyasada güvenilir bir piyasa değerlemesinin otomatik olarak Cari Tahmini Aşan Payı içermesi beklenebilir.

- 14.7.8 Hesaplamalarında solvency rejiminin gerektirdiği güven düzeyine kadar belirsizlik faktörünü dikkate alan bir model de doğrudan teknik karşılıkları hesaplayabilir. Ancak, bu durumda, denetim otoriteleri teknik karşılıkların tutarlı ve güvenilir olmasını sağlamak amacıyla cari tahmin ile Cari Tahmini Aşan Pay'ın ayrı rapor edilmesinin gerekli olup olmadığını değerlendirmelidirler.
- 14.7.9 Cari tahminde ve Cari Tahmini Aşan Pay'da değişikliğe yol açan temel verilerdeki veya varsayımlardaki bir değişiklik açıklanmalı ve gerekçelendirilmelidir. Böylece tutarlılık, güvenilirlik ve uygunluk sağlanabilir ve zaman içindeki keyfi değişiklikler önlenir.

14.8 Cari Tahmin önyargısız ve mevcut varsayımları kullanarak sigorta yükümlülüklerini karşılamaktan doğan gelecekteki ilgili tüm nakit akışlarının beklenen cari değerini yansıtır.

- 14.8.1 Cari Tahmin, mevcut sigorta sözleşmesi kapsamındaki gelecekteki tüm nakit akışlarını sözleşme kapsamındaki yükümlülüklerin yerine getirilmesinin ayrılmaz bir parçası olduğu ölçüde yansıtmalıdır. Bu, sigorta şirketi ve poliçe sahibi arasındaki sözleşme ilişkisinden kaynaklanan garantisiz opsiyonel veya ihtiyari nakit akışları dâhil tüm nakit akışlarını kapsamakta ve sözleşmenin ticari esası ile ekonomik gerçekliği yansıtmaktadır.
- 14.8.2 Sigorta sözleşmesi bir bütün olarak düşünülmelidir. Özellikle sözleşmenin gelecekteki primlerin ödenmesini temin etmesi durumunda primler bu sözleşme kapsamında yükümlülüklerin yerine getirilmesinin ayrılmaz bir parçasıdır. Şirket ve poliçe sahibi, bu iki hususu ayrı ayrı ele alamazlar. Birini kayda almak için diğeri de kayda alınmak zorundadır. Sigorta yükümlülüğünün değerlendirilmesi sözleşmeden doğan prim girişleri dâhil olmak üzere ilgili tüm nakit akışlarının dikkate alınmasını gerektirir. Bu ve diğer ilgili nakit akışları ile ilgili belirsizlik cari tahminin hesaplanmasında uygulanan olasılık ağırlıklandırmasında yansıtılır.
- 14.8.3 Yükümlülük karşılama amaçlı bir sigorta sözleşmesini teşkil eden hususları açıklığa kavuşturmak üzere denetleyici rejim cari tahminin belirlenmesinde kullanılacak ilgili nakit akışlarını tanımlayan sigorta sözleşmelerinin sınırlarını belirlemelidir. Sigorta sözleşmeleri varsa aşağıdaki kısıtlamalara tabidir²³:
- poliçe sahibinin kullanabileceği tek taraflı bir uzatma opsiyonu olan sözleşmenin feshi,

²³ Süresiz hayat sigortası poliçelerinin uzun süreli belirli türleri için her bir nakit akışına bağlı olasılıklarda zaman aşımını veya sigorta iştirasını dikkate alarak poliçe sahibinin potansiyel yaşamı boyunca değerlendirilecektir.

- tek taraflı olarak poliçeyi iptal etme veya yenileme hakkına sahip sigortacı ya da
- poliçenin devamına ilişkin iki taraflı bir karar alan sigorta şirketi ve poliçe sahibi.

14.8.4 İlk kısıtlama, geçerli sözleşme altında poliçe sahibine sunulan açık “yenileme” opsiyonunun kullanılması dışında mevcut sözleşmenin “yenilenmesinden” doğan yeni işi kapsam dışında tutar. Poliçe sahiplerinin fesih tarihini uzatmaya yönelik tek taraflı kazançlı opsiyonundan doğan akdi nakit akışları dâhil edilmelidir. Cari tahmin bu opsiyonların kullanımına ilişkin beklenen oranı dikkate almalıdır. Bu sınırlama ayrıca sözleşme kapsamında tek taraflı bir opsiyon olarak öngörülen durumlar dışında ek gönüllü katkı primlerini hariç tutar. Değişken primli sigorta sözleşmelerinde (evrensel hayat sigortaları gibi) nakit akışları, mevcut sözleşme kapsamında zaman aşımına uğramama ve prim oranı garantileri gibi gerekli garantiler olduğu ölçüde gereken asgari miktarın üzerinde gönüllü katkı payları içermelidir. Cari tahmin, ek katkı paylarının beklenen ödeme oranını ve beklenen katkı payı düzeyini yansıtmalıdır.

14.8.5 İkinci kısıtlama, sigorta şirketinin sözleşmeyi tek taraflı olarak iptal edebileceği noktanın ötesindeki birtakım olaylardan kaynaklanan gelecekteki nakit akışlarının değerlemeye dâhil edilmediğini açıklar. Bu durum genellikle sadece bir yıllık olan birçok hayat-dışı sigorta sözleşmesinde görülür. Sözleşmelerin yenilenmesi konusunda yüksek bir beklenti olmasına rağmen sigorta şirketinin hiçbir zorunluluğu yoktur. Bu nedenle sadece halen yürürlükte olan veya run-off sözleşmelerinden kaynaklanan nakit akışları değerlemeye katılır. Bununla birlikte yeni işin etkisi solvency rejimi tarafından sermaye gereksinimleri veya kaynaklarında dikkate alınabilir. Buna karşılık sigorta şirketinin tek taraflı iptal edemeyeceği bir hayat veya maluliyet sözleşmesi kapsamında yer alan gelecekteki nakit akışları, bu sözleşme ile gelecekteki primlerin artırılması planlanıyor olsa veya primler bireysel poliçe olmaksızın bütün sözleşme sınıflarında sigorta şirketi tarafından değiştirilebilir olsa bile dâhil edilmelidir.

14.8.6 Üçüncü kısıtlama ise poliçe sahibinin sözleşmeyi devam ettirme veya artırma opsiyonu olsa bile bu durum sigorta şirketinin onayını gerektiriyorsa bunun ötesindeki olaylardan kaynaklanan nakit akışlarının değerlemeye dâhil edilmemesi gerektiğini açıklar. Ancak yeni işin etkisi solvency rejimi tarafından sermaye gereksinimleri veya kaynaklarında dikkate alınabilir.

İhtiyari ödemeler

- 14.8.7 Bazı sigorta sözleşmeleri poliçe sahibine hem garantili tazminat (örneğin ölüm halinde ve/veya vade tarihinde ya da sigortalı bir olayın gerçekleşmesi halinde ödenecek asgari tutar) hem de ilgili sözleşme sınıfının, ilgili varlıkların veya her ikisinin ifasına katılım hakkı verir. Sigorta şirketi poliçe sahiplerine yapılacak dağıtımların miktarı veya zamanlaması konusunda bazı takdir yetkilerine sahip olsa da genellikle bu takdir yetkisi üzerinde kısıtlamalar vardır.
- 14.8.8 Yükümlülük karşılama amaçlı teknik karşılıkların tespitine dâhil edilmesi gereken gelecekteki nakit akışlarını belirlerken, ödemelerin bir sigorta sözleşmesi kapsamında garanti olup olmadığına bakılmaksızın tüm ödemeler göz önüne alınmalıdır. Örneğin, sigorta şirketinden beklenen gelecekteki ihtiyari ikramiyeler dâhil edilmelidir.
- 14.8.9 Farklı ülkelerdeki çeşitli katılım sözleşmeleri ve yasal çerçeveler göz önüne alındığında denetim otoritelerinin teknik karşılıkların değerlemesindeki katılım sözleşmeleri ile ilişkili ihtiyari unsurlar için kendi ülkelerine uygun kriterler oluşturmaları gerekir. Bu kriterler tutarlı, güvenilir ve ekonomik değerlendirme ilkeleri ile bu ilkede tartışıldığı üzere özellikle teknik karşılıklara uygulanan ilkeleri yansıtmalıdır.
- 14.8.10 Birçok ülkede bir poliçe sahipleri sınıfına isnat edilebilir birikmiş karlar sigorta şirketi tarafından ayrı olarak hesap edilir. Bu birikmiş karlar, yaşayacakları sıkıntılı dönemlerde poliçe sahiplerinin çıkarlarını korumak üzere kayıpları absorbe etmek amacıyla kullanılabilirse sermayenin bütün özelliklere sahip olabilir ve dolayısıyla yükümlülük karşılama amaçlı sermaye kaynaklarının belirlenmesinde kayda alınabilirler. Böyle bir durumda, teknik karşılıkların değerlemesinde gelecekteki ihtiyari tazminat karşılığı için solvency rejiminin belirlediği kriterlerin sigorta şirketinin yeterlilik karşılama yeterliliğinin genel bir değerlendirmesi için sermaye kaynaklarının belirlenmesine ilişkin kriterler ile uyumlu olmasını sağlamak önem arz eder.

Tarafsız güncel varsayımlar

- 14.8.11 Tarafsız güncel varsayımlar konu ile ilgili, güvenilir deneyimlerin yanında iyileşen ölüm oranları, beklenen sonucu kasten abartmayan ya da küçümsemeyen giderler enflasyonu gibi gelecekte beklenen gelişmeler ile ilgili yargıların birleşiminden elde edilir. Teknik karşılıkların her değerlemesinde veri ve varsayımlar, mevcut şartlara uygun olmalarını sağlamak için gerekli revizyonlar ile yeniden gözden geçirilmelidir.
- 14.8.12 Her bir güncel varsayımın belirlenmesinde faiz oranları, finansal piyasa fiyatları ve enflasyon oranları gibi gözlemlenebilir nitelikteki verilerin farklı olması beklenebilir. Özellikle, nakit akışları enflasyon

oranlarına duyarlıdır. Varsayımların piyasada gözlemlenen değerlerden kaynaklanması halinde bu değerler değerlendirme tarihinde mevcut gözlemlenen değerler olmalıdır.

- 14.8.13 Sigorta teknik riskleri için kullanılan varsayımları desteklemek üzere uygun olduğu hallerde münferit kuruluş ve ilgili sektör deneyimini dikkate alan düzenli deneyim analizi yapılmalıdır. Varsayımların bu deneyim analizlerinin sonuçlarına bağlı olduğu durumlarda portföyün son deneyiminin bu portföy açısından mutlaka en güvenilir güncel varsayımı temsil etmesi gerekmez. Bu anlamda deneyimdeki dalgalanmaları düzelter ve bariz eğilimleri uygun şekilde dikkate alan birkaç yıllık bir deneyim analizi daha güvenilir sonuçlar verebilir. Buna rağmen geçmişteki deneyimlerin mevcut koşullara uygun olup olmadığına ayrıca dikkat edilmelidir.
- 14.8.14 Sigorta şirketinin deneyim kredibilitesi düşük ise örneğin küçük veya yeni bir sigorta sözleşmesi portföyü varsa ilgili sektör deneyimine dayanan varsayımların nakit akışlarının planlanması için bir temel olarak karar için daha yararlı olması muhtemeldir.
- 14.8.15 Kullanılan varsayımlar, prensip olarak, portföy sahibi sigorta şirketinin özelliklerinden ziyade portföyün özelliklerini yansıtmalıdır. Ancak, uygulamada, sigorta şirketinin portföy özellikleri şirketin özellikle sigortacılık, alacak yönetimi ve giderlerine ilişkin belirli iş uygulamalarının önemli yönlerini yansıtabilir. Sigorta şirketinin iş modeli ve uygulamalarının portföyünün temsilcisi olarak doğrulandığı ve benzeri bilgilerin piyasa değerlemelerinde kullanıldığı durumlarda şirkete özgü bilgiler uygun olabilir.
- 14.8.16 Giderlere istinaden sigorta şirketinin portföy yönetimindeki gider deneyimi ekonomik değerinin belirlenmesinde ilgili olabilir.
- 14.8.17 Edinme maliyetleri genellikle sigorta şirketi giderlerinin önemli bir bileşenidir. Birçok sigorta sözleşmesi için edinme maliyetleri zaten gerçekleşmiş olacağı için gelecekteki nakit akışları sadece bakım ve tazminat talebi maliyetlerini içerir. Gelecekteki giderleri planlamak amacıyla sigorta şirketinin gider deneyiminin uygun analizinin edinme maliyetlerini ayırması gerekir. Yeni iş düzeyi ile doğrudan farklılık göstermeyen giderlere dikkat etmek gerekir. Böylece yeni iş sona erdiğinde bir süre daha tahakkuk etmeye devam edecek giderler dikkate alınır.

14.9 Cari Tahmini Aşan Pay (MOCE) sigorta yükümlülüklerinin tam zamanlı olarak yerine getirilmesinden doğan bütün ilgili gelecekteki nakit akışlarının doğasında var olan belirsizliği yansıtır.

- 14.9.1 Uygulamada risk ölçümü için farklı yöntemler kullanılabilir. Bazı riskler açısından risk için gözlemlenebilir piyasa fiyatları mevcut olabilir. Bir yöntem seçilirken ölçülen risklerin doğası dikkate alınmalıdır. Dünyada kabul edilen diğer yaklaşımlar nicelik, koşullu kuyruk beklenen değeri, sermaye maliyeti ve açık varsayım yöntemleridir. Uygun yöntemler bir arada kullanıldığında bir tutarlılık kontrolü yapılmalıdır. Kullanılan yöntemlerin kalibrasyonu, metodolojik farklılıkların etkisini güvenilir bir mali yeterlilik değerlendirmesi yapılmasına olanak sağlayacak kadar azaltmalıdır. Günümüzde herhangi bir ortak bir yöntem yoktur. Uygulamada farklı yöntemlerden elde edilen sonuçlar aynı olmayacaktır. Bu nedenle metodolojik farklılıkların mali yeterlilik değerlendirmesine yönelik kabul edilebilir bir seviyeye inmesi için kalibrasyon ve tutarlılık kontrolleri yapılmalıdır. Metodoloji belirlendikten sonra makul bir gerekçe olmadığı sürece bir değerlemeden diğerine değiştirilmemelidir.
- 14.9.2 Cari Tahmini Aşan Pay (MOCE) sigorta şirketinin sigorta yükümlülüklerini yerine getirmesi ile ilişkili nakit akışlarının doğasında var olan belirsizliğin tahmini ölçümünü temsil eder. Cari tahmini aşan pay tutarlı, güvenilir ve karar için yararlı bir değerlendirme elde etmek üzere belirsizliğin poliçe sahibi tarafından değil sigorta şirketi tarafından karşılandığı ölçüde gelecekteki tüm ilgili nakit akışlarının değişkenliği gibi yükümlülük süresi boyunca poliçe yükümlülüklerine bağlı tüm belirsizlikleri dikkate almalıdır.
- 14.9.3 Sadece poliçe yükümlülüklerinin doğasında var olan risk Cari Tahmini Aşan Pay'a yansıtılmalıdır. Diğer riskler ise düzenleyici sermaye yeterliliğine yansıtılmalıdır. Genel bir güvenlik düzeyi sağlamak amacıyla risklerin hem Cari Tahmini Aşan Pay'a hem de düzenleyici sermaye yeterliliğine yansıtılması halinde uygulanabilir olduğu ölçüde çifte hesaplama yapılmamalıdır.
- 14.9.4 Bazı ülkelerde poliçe yükümlülükleri ve karın doğasında var olan belirsizlik nedeniyle sözleşme başlangıcında bu tür değerlendirmelere ilişkin hiçbir prim bileşeninin kâr olarak kayda alınmaması uygun kabul edilebilir. Bu ülkelerde belirsizlik faktörü alınan prim ile Cari Tahmin arasındaki fark ile etkili bir şekilde temsil edilmektedir. Diğer ülkeler ise bu belgede açıklanan diğer metodolojilerden birinin Cari Tahmini Aşan Pay'ın belirlenmesinde belirsizlik seviyesine ilişkin karar için yararlı ayrı bir tahmin sağladığı ve bu nedenle muhasebeleştirmede potansiyel kazanç sağlayabileceği görüşünü benimseyebilir.
- 14.9.5 Cari Tahmini Aşan Pay'ın değerlemesinde hangi risk faktörlerinin ne ölçüde yansıtılması gerektiği konusunda net olmak önemlidir. Sigorta yükümlülükleri portföyüne özgü riskler ile belirli bir sigorta şirketinin operasyonlarına ilişkin riskler arasında ayırım yapılması uygun olacaktır. Portföye özgü riskler, poliçe yükümlülüklerinin doğasında vardır ve Cari Tahmini Aşan Pay'da dikkate alınmalıdır.

- 14.9.6 Denetim otoritesi, bir solvency rejiminde Cari Tahmini Aşan Pay'ın tespiti için uygun metodolojinin belirlenmesinde muhtemel metodolojilerin ne ölçüde sigorta şirketleri ile sigorta piyasaları arasındaki şeffaflığı ve karşılaştırılabilirliği teşvik edeceğini değerlendirmelidir.
- 14.9.7 Cari Tahmini Aşan Pay'ın tespitine uygun bir yöntemin aşağıdaki özellikleri göstermesi beklenir:
- Benzer risk profiline sahip sigorta yükümlülükleri benzer bir Cari Tahmini Aşan Pay oranına sahiptir.
 - Nakit akışları hakkında bilinen ne kadar az ise Cari Tahmini Aşan Pay aynı derece yüksektir.
 - Aynı olasılık seviyesinde, daha fazla etkiye sahip olan risklerin Cari Tahmini Aşan Payı daha az etkili olanlardan daha yüksektir.
 - Düşük sıklığa ve yüksek şiddete sahip risklerin Cari Tahmini Aşan Payı genellikle yüksek sıklığa ve düşük şiddete sahip olanlardan daha yüksek olacaktır.
 - Aynı veya benzer nitelikteki riskler açısından uzun bir süre devam eden sözleşmelerin Cari Tahmini Aşan Payı daha kısa süreli olanlardan daha yüksektir.
 - Geniş bir olasılık dağılımına sahip risklerin Cari Tahmini Aşan Payı daha dar bir dağılımı olan risklerden daha yüksektir.
 - Artan deneyimin belirsizliği azalttığı ölçüde Cari Tahmini Aşan Paylar da azalmalı; tam tersi de olmalıdır.
- 14.9.8 Denetim otoritesi, Cari Tahmini Aşan Pay'ın tespiti için uygun kriter veya yöntemlerin belirlenmesinde Cari Tahmini Aşan Pay'a yansıyan doğal risklerin dağıtılmasını dikkate almalıdır.
- 14.9.9 Sigorta şirketinin poliçelerinin ayrı portföyler halinde segmentasyonu (bölümlendirme) ve bunun hesaplanan doğal risklerin dağıtılması üzerindeki etkisine önem verilmelidir. Hesaplama amacına yönelik örneğin faaliyet koluna göre segmentasyon yapılabilir. Bu da portföylerdeki çeşitlendirmenin Cari Tahmini Aşan Pay'da dikkate alındığı ama portföyler genelinde çeşitlendirmenin sayılmadığı anlamına gelebilir. Hesaplama yöntemi de portföylerdeki çeşitlendirmenin sadece kısmen dikkate alındığı anlamına gelebilir. Portföylerdeki herhangi bir artık çeşitlendirme ile portföyler genelindeki tüm çeşitlendirmeler mümkünse düzenleyici sermaye yeterliliğine mahsup olarak ele alınabilir. Sigorta şirketinin toplam faaliyeti için Cari Tahmini Aşan Paylar basitçe portföylerinin Cari Tahmini Aşan Paylar toplamı olacaktır.
- 14.9.10 Sigorta mesuliyetinin bir unsuru, örneğin tamamen veya kısmen bir sigorta yükümlülüğü veya riski güvenilir değere sahip bir finansal

enstrüman ile replike edilebilir veya koruma altına alınabilir ise bu enstrümanın değeri bu mesuliyet unsuru için örtülü bir MOCE dâhil güvenilir bir değer sağlar. Uygulamada, riskten korunma tüm senaryolarda nadiren mükemmeldir ve sigorta nakit akışları ile ayrı olarak değerlendirilmesi gereken replike eden enstrümanın nakit akışları arasında bazı farklılıklar vardır. Bu değerlendirme için bir model kullanıldığında modelin kullanılan korunma enstrümanına kalibrasyonunun genel tutarlılığı ve güvenilirliği sağlamaya yardımcı olması muhtemeldir. Denetim otoriteleri bu uygulamayı teşvik etmelidir.

14.10 Teknik karşılıkların değerlemesi paranın zaman değerini dikkate alır. Denetim otoritesi teknik karşılıkların iskontosunda kullanılacak uygun oranların belirlenmesine yönelik kriterleri belirler.

- 14.10.1 Solvency rejimi teknik karşılıklarının tespitinde kayda alınacak paranın zaman değerini dikkate alır. Bu nedenle teknik karşılıkların iskontosunda kullanılacak uygun faiz oranlarının (iskonto oranları) tespitine yönelik kriterleri belirlemelidir. Denetim otoritesi bu kriterleri geliştirirken;
- niteliği, yapısı ve dönemi dâhil olmak üzere ülkesindeki sigorta yükümlülükleri ekonomisini ve
 - tazminatların dayanak varlıklara (varsa) ne ölçüde bağlı olduğunu dikkate almalıdır.
- 14.10.2 Teknik karşılıkların iskontosunda kullanılacak uygun faiz oranlarının tespitine yönelik kriterler uygun faiz oranlarının doğrudan gözlemlenebilir olmayabileceğini kabul etmeli ve genel nitelikte uygun olan gözlemlenebilir ekonomik ve piyasa verilerine dayalı ayarlamalar yapılmalıdır.
- 14.10.3 Bir riskin alternatif yollarla bilançoda başka bir yerde sunulması halinde seçilen iskonto oranlarında bu risk dikkate alınmamalıdır.
- 14.10.4 İskonto oranlarının sigorta yükümlülüklerinin ekonomisini yansıtmaya gerektiği için gözlemlenen herhangi bir getiri eğrisi, gözlemlenen enstrümanın ekonomisi ile sigorta yükümlülüklerinin ekonomisi arasındaki farklılıkları hesaba katacak şekilde ayarlanabilmelidir.
- 14.10.5 Kriterler ayrıca gözlemlenebilir nitelikte olmayan piyasa verileri ve vadeler için uygun enterpolasyon ve ekstrapolasyonu dikkate almalıdır. Tutarlı, güvenilir, ekonomik değerler sağlamak amacıyla iskonto oranları kriterleri tüm faiz oranı vade yapısını kullanmalıdır.
- 14.10.6 Prensip olarak, bir yatırım güvenilir bir piyasa değerine sahipse ve sigorta yükümlülüklerinin veya risklerinin bir unsurunu tamamen replike eder veya koruma altına alırsa bu değer paranın zaman değerini yansıttığı varsayılır.

14.11 Denetim otoritesi, gömülü opsiyonları ve garantileri gerekli şekilde göz önünde bulundurmak üzere teknik karşılıkların değerlemesini talep eder.

- 14.11.1 Cari tahmin ve Cari Tahmini Aşan Pay'ın belirlenmesinde poliçe sahibi veya sigorta şirketinin sahip olduğu opsiyonları ve garanti edilen asgari tazminat ve faiz oranı garantisi gibi sigorta sözleşmesinde gömülü garantileri göz önünde bulundurulmalıdır. Gömülü opsiyon ve garantilere değer biçmek amacıyla kullanılan yöntem riskin niteliği, boyutu ve karmaşıklığına uygun olmalıdır. Kullanılan yöntem stokastik benzetim (simülasyon) veya uygun şekilde basitleştirilmiş yöntemler olabilir.
- 14.11.2 Poliçe sahibinin önemli bir opsiyonu, zaman aşımına izin verme ve, bazı hayat ürünleri için, sigorta iştirah bedelini alma opsiyonudur. Teknik karşılıkları belirlemede kullanılan gelecekteki nakit akışlarının planlanması kesinlikle zaman aşımaları ve iştirah seçeneklerini içermelidir. Zaman aşımı ve iştirah sigorta sözleşmesinin süresi boyunca dikkate alınmalıdır. Geçmiş zaman aşımı ve iştirah deneyimleri, cari tahmin ve Cari Tahmini Aşan Pay hesaplamasında kullanılan gelecekteki deneyimlere ilişkin varsayımların değerlendirilmesinde karar için yararlı olacaktır. Zaman aşımı ve iştirah belirsizlikleri sigorta sözleşmeleri genelinde tamamen çeşitlendirilebilir olmayabilir çünkü zaman aşımı ve iştirah düzeyi genel olarak poliçe sahipleri için geçerli olan ekonomik koşullara veya sigorta şirketinin performansı hakkındaki algıları bağlı olabilir. Bu durum, poliçe sahiplerinin bu koşullara veya algılara tepkilerindeki değişiklikler ile zaman aşımı ve iştirahya yönelik kişisel motivasyonları ile dengelenir. Zaman aşımı ve iştirah riski değerlendirilirken bu faktörler göz önünde bulundurulmalıdır.
- 14.11.3 Tüm poliçelerden hemen feragat edilirse teknik karşılıkların ödenecek toplam iştirah bedeline eşit bir iştirah taban değerine tabi olması gerekmez. Sigorta iştirah etkisi teknik karşılıklarda zaten iştirah ve ilişkili risklerin gelecekteki oranına dair varsayımların dâhil edilmesi suretiyle dikkate alındığı için bu yaklaşım bir ekonomik değerlendirme olmayabilir. Ancak mali yeterlilik değerlendirmesi amaçlı genel finansal yeterliliğin tespitinde asgari sigorta iştirah bedelinin bir biçimi yüksek bir iştirah düzeyinde ek koruma sağlamak üzere uygun kabul edilebilir. Bu düzenleyici sermaye yeterliliğinde uygun şekilde yansıtılmalıdır.

Denetim otoritesi sigorta şirketlerinin karşılaştığı riskleri ele almak üzere yatırım faaliyetlerine ilişkin yükümlülük karşılama amaçlı gereksinimleri belirler.

Başlangıç Rehberi

- 15.0.1 Bu ilke doğrudan sigorta grubu içindeki (düzenlemeye tabi olan veya olmayan) sigorta dışı kuruluşlar için geçerli değildir ancak sigorta dışı kuruluşların yarattığı riskler ile ilgili olarak tüzel kişiliği olan sigorta kuruluşları ve sigorta grupları için geçerlidir.

Düzenleyici yatırım gereksinimlerinin gerekçesi

15.1 Denetim otoritesi sigorta şirketinin yatırım faaliyetleri için geçerli olan gereksinimleri belirler.

- 15.1.1 Sigorta faaliyetinin niteliği teknik karşılıklar ve kayıp-emici sermayenin belirlenmesini gerektirir. Bu da teknik karşılıklar ve sermaye gereksinimlerinin karşılanması için yeterli varlığa sahip olmayı ve yatırım yapmayı gerektirir. Sigorta şirketinin varlık portföyünün kalitesi ve özellikleri ile varlık ve yükümlülükleri arasındaki etkileşim ve karşılıklı bağımlılık şirketin yükümlülük karşılama durumunun değerlendirilmesinde esastır. Dolayısıyla denetim otoritesinin ele alması ve sigorta şirketinin yönetmesi gereken önemli yönlerdir.
- 15.1.2 Sigorta şirketlerinin yatırım yapmak için çeşitli nedenleri (örneğin sermaye değer artışı, riskten korunma veya nakit akış beklentisi gibi) ve yatırım yapabilecekleri pek çok varlık vardır. Bu farklı yatırımların risk profilleri de oldukça çeşitlilik gösterir. Hisse senetleri ve mülkler gibi bazı varlıklar öngörülemeyen kısa vadeli fiyat hareketlerine tabidir. Şirket ve devlet tahvilleri gibi diğer varlıklar ise sabit veya tanımlanmış bir gelire sahiptir ancak bu varlıkların vadesinden önce satılabileceği fiyata ilişkin olarak karşı tarafın sabit gelir ödemeleri yapabileceği ve anaparayı geri ödeyebileceği ölçüde bir belirsizlik de söz konusudur. Türevler kısıtlanmadığı sürece spekülasyon amaçları veya riskten korunma amaçları doğrultusunda kullanılabilir. Bazıları değerleri açısından oldukça değişebilir ve sınırsız taahhütler içerebilir.
- 15.1.3 Finansal gereksinimler yükümlülük karşılama yeterliliğinin sağlanması için yeterli değildir ve sigorta şirketinin aldığı yatırım risklerini sınırlayan/düzenleyen uygun nicel ve/veya nitel koşullar ile tamamlanmalıdır. Böylece yasal sermaye gereksinimleri ile sigorta şirketinin içsel risk ve mali yeterlilik değerlendirmelerinin bu faaliyetlerden doğan riskleri tamamen karşılamama olasılığına karşı bir koruma sağlanır.

- 15.1.4 Düzenleyici yatırım gereksinimleri oluşturulurken dikkate alınması gereken faktörler şunlardır:
- ülkenin sigorta sektöründeki risk yönetimi ve yönetim çerçevelerinin genel kalitesi,
 - sermaye kaynaklarının bileşimine miktar koşullarının uygulanıp uygulanmadığı dâhil denetim otoritesinin sermaye kaynaklarının kalitesi ele alma şekli,
 - ülkedeki kamuyu aydınlatma çerçevelerinin kapsamlılığı ve şeffaflığı ile piyasaların yeterli inceleme yapma ve piyasa disiplini uygulama kabiliyeti,
 - ilgili yatırım pazarlarının ve sermaye piyasalarının yerel ve uluslararası gelişimi ve mevcut finansal enstrümanlar,
 - poliçe sahiplerinin korunmasının ihtiyatlı düzenlemelerin ana odak noktası olduğunu göz önünde bulundurarak, uyum maliyeti, inovasyon etkisi ve sektör uygulamalarının verimliliği,
 - sigorta şirketlerinin diğer finansal hizmet kurumları ile rekabet içinde olduğunu dikkate alarak, bankalar dâhil diğer finansal hizmet kuruluşlarının yatırım faaliyetlerine ilişkin gereksinimler ve
 - yasal yükümlülük karşılama yeterliliğinin ihtiyat ve risk duyarlılığı düzeyi ve kapsadığı riskler.
- 15.1.5 Düzenleyici yatırım gereksinimleri çok çeşitli olabilir ve sigorta şirketinin yatırım stratejilerini etkileyebilir. Gereksinimler sigorta şirketinin yatırım faaliyetlerine belirli kurallar veya kısıtlamalar getiren birtakım kurallara dayalı olabilir. Örneğin, gereksinimler sigorta şirketinin yatırım yapabileceği varlık türlerine nicel sınırlar getirebilir. Alternatif olarak, gereksinimler sigorta şirketinin varlık stratejisine hiçbir özel kısıtlama getirmeyecek şekilde ilkelere dayalı olabilir ancak belirlenen ilkeler mutlaka karşılanmalıdır.
- 15.1.6 Düzenleyici yatırım gereksinimleri, kurallara dayalı gereksinimler ile ilkelere dayalı gereksinimlerin bir birleşimi olabilir ve sigorta şirketinin yatırım stratejisinde uyması gereken bazı özel kuralları veya kısıtlama ve ilkeleri düzenler. Bu yatırım gereksinimleri genel olarak sigorta şirketinin etkin bir risk yönetimi uygulamasına yönelik bir temel ve teşvik sağlamalıdır.
- 15.1.7 Kurallara dayalı gereksinimler özel yatırım sınıflarını yasaklamak veya sınırlamak amacıyla kullanılabilir. Bu gereksinimler ticari mallar, belirli türevler, karşı tarafın belli bir kredi notunun altında olduğu varlık sınıfları, teminatsız krediler, kote edilmemiş hisseler gibi çok değişken ödemeleri ve yakın ilişkili şirketlere riskleri olan sınıflara yönelik kullanılabilir.

Kurallar ayrıca herhangi bir karşı taraf, grup veya homojen risk grubu (sanayi alanı ve coğrafi bölge gibi) için risk tutarını örneğin varlıklar toplamının veya sermaye tabanının belirli bir yüzdesi ile sınırlamak üzere tanımlanabilir. Bu kurallar veya kısıtlamalar yatırımlara doğrudan uygulanabilir ya da mevcut sermayeden ödemelere veya kesintilere yol açarak risk taşıyan varlıklara yapılan veya belirli varlıklara yüksek oranda yapılan yatırımlarda bir yasaklamadan ziyade caydırıcı olabilirler.

- 15.1.8 Farklı kural yorumlarının sınırlı kapsamı nedeniyle kurallara dayalı gereksinimlerin denetim otoritelerince uygulanması nispeten kolay olabilir. Benzer şekilde bu gereksinimler bir denetim önleminin uygulanmasında bir mahkemeye daha kolay açıklanabilir. Kurallara dayalı gereksinimlerin bir başka avantajı da denetim otoritesinin sigorta şirketinin kendisinin uygun bulmadığı bir varlık sınıfına yatırım yapmasını yasaklayabilmesi veya caydırabilmesidir.
- 15.1.9 Bununla birlikte, kurallara dayanan düzenleyici gereksinimler yeniliklerin gelişmesini engelleyebilir ve sigorta şirketini finansal hedeflerini karşılamak üzere en uygun bulunduğu varlıkları edinmekten alıkoyabilir. Örneğin, sigorta şirketi olumsuz piyasa hareketlerinden korunmaya yönelik bir riskten korunma stratejisinde türevler kullanmak isteyebilir ancak bu türevler sınırlı varlıklar listesinde olabilir. Bu durum etkin olmayan bir risk yönetim sürecine yol açabilir ya da sigorta şirketinin poliçe sahiplerinin ihtiyaçlarını karşılamaya dönük yenilikçi sözleşmeler geliştirmesini engelleyebilir. Ayrıca yatırıma ilişkin tüm sigortacılara uygulanabilecek kurallara dayalı tek bir düzenleyici gereksinim olması sigortacıların kendi risk yönetimi politikalarını geliştirmekten vazgeçmesine neden olabilir çünkü işin niteliği ve yükümlülükleri yapısı sigorta şirketleri arasında farklılık gösterir.
- 15.1.10 İllkelere dayalı gereksinimlerin bir avantajı, sigorta şirketine belirli bir yatırım tercihinde daha fazla esneklik sağlayarak risk profili, risk toleransı ve genel finansal hedeflerine en uygun bulunduğu yatırım stratejisini takip etmesine olanak sağlamasıdır. Sigorta şirketi, yatırım risklerini en iyi şekilde yönetecek yatırım stratejisini seçerek takip edebilecektir. Bu gereksinimlerin bir diğer avantajı da yatırım piyasasındaki yenilikler karşısında çok sık revize gerektirmemesidir. İllkelere dayalı yatırım rejiminin potansiyel dezavantajı ise ilk değerlendirmeye nispeten daha riskli olduğu kanıtlanan bazı yenilikçi yatırımlara izin verilebilmesidir. Ayrıca denetim otoritesi açısından yorum farklılıkları nedeniyle uygulama önlemlerinin alınması daha zor olabilir.
- 15.1.11 Denetim otoritesi diğer sigorta dışı finans sektörlerinde uygulanan bu tür gereksinimleri dikkate alarak yatırım gereksinimlerini oluşturmalıdır. Grupların düzenlemeden kaynaklanan arbitrajdan faydalanmak amacıyla grup kuruluşları arasında varlık transferi yapmasını engellemek için gereksinimlerin mümkün olduğu ölçüde tutarlı olması önemlidir.

Sektörler arasındaki düzenlemenin tutarlılığı eşit şartlar oluşturulmasını sağlar ve kurallara uygunluğu artırır. Ancak bu gereksinimler sektörler arasındaki risk profili ve risk yönetimi farklılıklarını dikkate almalıdır.

Sigorta gruplarına yönelik ek rehberlik

- 15.1.12 Sigorta grupları için denetim otoritesi yatırımların gruba uygulanan düzenleyici yatırım gereksinimlerinin amaçları doğrultusunda nasıl birleştirilmesi gerektiğini belirtmeli ve yayılma ya da itibar riskini sınırlamak gibi grup içi işlemlere yönelik uygun sınırlamaları göz önünde bulundurmalıdır. Dikkat edilmesi gereken hususlar ilgili karşı tarafların maruz kaldığı risk tutarları ile sigorta şirketinin etkiye sahip olduğu bağlı ortaklıklar ve paylara yapılan yatırımlardan kaynaklanan risk tutarlarını içerebilir. Stres durumlarında eğilim grup içindeki yatırım hareketlerine daha büyük kısıtlamalar getirmek olacaktır. Bu nedenle düzenleyici rejim, varlıkların grup amaçlı alınmasına izin vermeden önce yükümlülük karşılama amaçlı varlıklara erişim kabiliyetinin sözleşmeye bağlı bir kanıtını isteyebilir.

15.2 Denetim otoritesi, uygulanan düzenleyici yatırım gereksinimleri ve bunların hedefleri konusunda açık ve şeffaftır.

- 15.2.1 Etkin bir işleyiş için yatırım gereksinimlerinin açık ve şeffaf olması şarttır. Denetim otoritesi, düzenleyici yatırım gereksinimlerinin hedefleri konusunda açık olmalıdır. Bu husus bu gereksinimlerin aktif ve pasif kalemlerin değerlemesi, düzenleyici sermaye yeterliliğinin hesaplanması ve mevcut sermaye kaynaklarının belirlenmesi gibi sigorta şirketinin düzenleyici mali yeterlilik değerlendirmesinin diğer yapı taşları ile tutarlılığı açısından özellikle önemlidir.

Sigorta gruplarına yönelik ek rehberlik

- 15.2.2 Sigorta gruplarından sorumlu denetim otoritesi hem grup çapında hem de grup içinde tüzel kişiliği olan sigorta kuruluşlarına uygulanan gereksinimler konusunda açık olmalı ve likidite, varlıkların aktarılabilirliği ve grup içinde sermayenin ikame edilebilirliği gibi gruplara özgü konuları ele almalıdır.
- 15.2.3 Grubun yükümlülük karşılama yeterliliği açısından şeffaflık diğer ödeme gücü gereksinimleri ile uygun karşılaştırmalara olanak sağlar. Bir sigorta grubunun faaliyet gösterdiği ülkelerdeki düzenleyici yatırım gereksinimlerinin açık ve şeffaf olması da grubun bir üyesi olan sigorta şirketlerinin mali yeterliliğinin etkin bir şekilde değerlendirilmesini ve buna ilişkin grup çapında mali yeterlilik değerlendirmesini kolaylaştırır.

Varlık portföyüne ilişkin düzenleyici yatırım gereksinimleri

15.3 Düzenleyici yatırım gereksinimleri, asgari olarak bir sigorta şirketinin yatırım portföyünün;

- **güvenliğini,**
- **likiditesini ve**
- **çeşitlendirilmesini**

bir bütün olarak ele alır.

15.3.1 Denetim otoritesi, sigorta şirketinin portföyü için bir bütün olarak;

- varlıklar yeterince güvenli olacak,
- poliçe sahiplerine veya alacaklılara ödemelerin vadesinde yapılabilecek,
- varlıklar kullanılabilirlik açısından uygun bir yerde tutulacak ve
- varlıklar yeterli şekilde çeşitlendirilecek şekilde varlıklara yatırım yapmasını şart koşmalıdır.

15.3.2 Tüzel kişiliği olan sigorta kuruluşları düzenleyici yatırım gereksinimleri ve kurumsal risk yönetimi gereksinimlerini karşıladıklarını kanıtlayabilmelidir.

Sigorta gruplarına yönelik ek rehberlik

15.3.3 Sigorta grubu, tüzel niteliği olan sigorta kuruluşu düzeyinde nitel ve nicel yatırım gereksinimlerinin karşılanmasının yanında bir bütün olarak grup için yatırım risk tutarını izlemelidir²⁴.

15.3.4 Yatırım gereksinimleri, bir sigorta grubunun kuruluşlarının yaptığı yatırımlardan kaynaklanan zararların grup içi yatırımlar yoluyla (diğer kuruluşun açık veya örtülü desteği varsa) bir başka kuruluşu veya bir bütün olarak grubu zayıflatma gücüne sahip olduğu durumları göz önünde bulundurmalıdır.

15.3.5 Sigorta grubu içinde yer alan bir kuruluşun varlıkları aynı grup içindeki başka bir kuruluşun iştiraklerini veya yatırımlarını içerebilir. Bu yatırım veya iştirakler için likidite eksikliğine istinaden uygun yatırım gereksinimleri geçerli olmalıdır.

²⁴ Bu bağlamda izleme, varlıkların merkezden yönetilmesi anlamına gelmez ancak, en azından, varlık risklerinin bir bütün olarak değerlendirilerek uygun şekilde hareket edilmesini ifade eder.

Yatırımcıya yatırım yapılan işletme üzerinde hiçbir kontrol yetkisi vermeyen başka bir sigorta grubu işletmesinin nispeten küçük hisseler grup dışındaki kuruluşların yatırımları için geçerli olan aynı şartlara tabi olabilir. Öte yandan, yatırımcıya yatırım yapılan işletme üzerinde kontrol yetkisi veren veya önemli bir etki sağlayan daha büyük hisseler açısından yatırım gereksinimlerinin uygulanması amacıyla yatırım yapılan işletmenin ve yatırımcının varlıkları bir bütün olarak dikkate alınmalıdır. Böylece yeterli güvenlik, likidite ve çeşitlendirme sağlanır ve yatırımcı, yatırım yapılan işletme üzerindeki kontrol yetkisini kullanarak, işletmenin yatırım faaliyetlerinin kendi yatırım politikası ile uyumlu olmasını temin eder.

Yatırımın güvenliği

- 15.3.6 Denetim otoritesi sigorta şirketinin yatırımlarının hem münferit hem portföy açısından bir bütün olarak yeterince güvenli olmasını şart koşar. Poliçe sahiplerine olan yükümlülüklerin karşılanabilmesi için yatırımların yeterli güvenlik düzeyine sahip olması önemlidir. Yatırımın güvenliği yatırım değerinin ve ekonomik içeriğinin korunması ile ilgilidir. Bu nedenle sigorta şirketinin daha az güvenli olan veya güvenli olup olmadığı güvenilir bir şekilde değerlendirilemeyen yatırımlara ilişkin seçimlerini ve/veya risk tutarını kısıtlamak üzere düzenleyici yatırım gereksinimleri gerekli olabilir.
- 15.3.7 Yatırımın güvenliği sigorta şirketinin birlikte yatırım yaptığı karşı tarafın temerrüt riskinin yanı sıra yatırımın değerini kaybetme riskinden (Rehber 15.4.1’de tartışılan kur riski dâhil) etkilenir. Himaye, saklayıcılık veya kayımlık da yatırımlarının güvenliğini etkileyen faktörlerdir. Sigorta şirketinin, genel portföyünün yeterince güvenli olduğundan emin olması gerekir.
- 15.3.8 Yatırımın dış kredi derecelendirmesi sigorta şirketinin karşı tarafın güvenlik durumunu ve ilişkili temerrüt riskini belirlemesine yardımcı olabilir. Ancak sigorta şirketinin kredi derecelendirmesinin kullanım çerçevesinin farkında olması ve uygun olduğunda karşı tarafın kredi riski tutarını değerlendirmek üzere kendi durum tespitini yapmalıdır. Denetim otoritesi aynı zamanda yatırımların güvenliğinin yeterli derecede sağlanmasına yönelik kredi derecelendirmelerinin sigorta şirketi tarafından uygun şekilde kullanımına ilişkin şartları tespit edebilir.
- 15.3.9 Sigorta şirketinin yatırımlarının güvenliğini tespit etmek amacıyla ilişkili risklerin niteliğini, boyutunu ve karmaşıklığı değerlendirebilecek kapasiteye sahip olması önemlidir. Bu, yatırımın temel risk profili konusunda yeterince şeffaflık sağlanmadığında zor olabilir. Aynı durum bir kolektif yatırım fonu aracılığıyla yapılan dolaylı yatırımlarda veya yapılandırılmış varlık ürünleri gibi daha karmaşık finansal enstrümanlara yatırımlarda söz konusu olabilir. Sigorta şirketi bazı piyasalarda yatırım yaparken piyasa, uygulanan düzenleyici ve yasal

sistemler ve bunların sağladığı koruma derecesi yeterince şeffaf veya net olmayabilir.

- 15.3.10 Şeffaf olmayan varlıklar açısından risk profili sigorta şirketi tarafından dikkatle analiz edilmelidir. Sigorta şirketi, yatırım yapısının doğurduğu veya doğasında var olan ek riskleri göz önünde bulundurarak yatırımın asli risk tutarını mümkün olduğunca incelemelidir. Örneğin, yatırımların sigorta şirketinin faaliyet gösterdiği ülkelerin dışında bulunması halinde ek yasal riskler ortaya çıkabilir. Varlıklar kapsamında gelecekte yapılacak ödemelere ilişkin potansiyel yükümlülükler saptanmalı ve yeterli şekilde karşılanmalıdır.
- 15.3.11 Türev ürünlerinin güvenliği türevi oluşturan varlıkların, türevi sağlayan karşı tarafın güvenliğinin, türevin amacının ve sigorta şirketinin türev sözleşme altında risk tutarı için sahip olduğu teminatın dikkate alınması ile değerlendirilmelidir. Bazı durumlarda karşı taraf, başarısız olduğunda sigorta şirketine teminat hakkı vererek güvenliği artırmak üzere teminat gösterebilir. Aynı şekilde yatırımların güvenliği de daha güvenli üçüncü taraflardan alınan garantiler ile artırılabilir.
- 15.3.12 Türev olmayan bazı yatırımlar bir türev içerebilir ve böylece sigorta şirketi üzerinde türevin kendisine eşdeğer bir etkiye sahip olabilir. Bazı taahhütler kimi ülkelerde “bilanço dışı” olabilecek Özel Amaçlı Kurumlar (ÖAK) üzerinden işlem görebilir. Türevlere benzer olan bu taahhütler için benzer güvenlik sorunları söz konusudur ve düzenleyici yatırım gereksinimlerinin bu taahhütleri tutarlı bir şekilde ele alması gerekir.
- 15.3.13 Sigorta şirketi menkul kıymetler ödünç verdiğinde bu menkul kıymetlerin verildiği karşı tarafın doğasında var olan riskler ile menkul kıymetlerin kendi risklerini mutlaka dikkate almalıdır. Sigorta şirketi, menkul kıymet ödünç verme işlemlerinin uygun şekilde (uygun sıklıkta bir güncelleme ile) teminat altına alındığından emin olmalı ve menkul kıymetin ödünç verilmesinin bilançodan güvenliği kaldırsa bile sigorta şirketinin üstlendiği riski azaltmadığını bilmelidir. Sigorta şirketi teminatı yatırırken teminatın olumsuz piyasa koşullarında ödünç işlemini kapsamaya devam edeceğini ve vadesi geldiğinde gerekli biçimde iade edilebilir olacağını dikkate almalıdır.

Sigorta gruplarına yönelik ek güvenlik rehberi

- 15.3.14 Denetim otoritesi, bir sigorta grubunda münferit olarak nispeten daha az önemli olabilecek güvenlik sorunlarını birleştirecek şekilde risklerin bir araya gelme ihtimalini hesaba katmalıdır. Buna bağlı olarak denetim otoritesi güvenli olmayan ve daha sonra yatırım kısıtlamaların kaçınmak amacıyla grup geneline dağıtılabilecek varlıklara yatırım yapan bir gruba karşı uygun dayanaklı açıklamalar şart koşarak önlem almalıdır.

Likidite

- 15.3.15 Sigorta şirketi zamanı geldiğinde poliçe sahiplerine tazminatları ödemekle yükümlüdür. Bunu yapmak için gerektiğinde nakite dönüştürmek üzere kullanılabilir varlıklara sahip olması gerekir. Buna varlıkların (ilgili para birimi cinsinden) varlığa atfedilen değere ve sigorta şirketinin elinde tuttuğu varlıkların gelirinden elde edilen nakte eşdeğer bir tutar için elden çıkarılması dâhildir.
- 15.3.16 Sigorta şirketinin likidite durumunu koruma kabiliyeti örneğin sigorta şirketi varlıklarını rehin olarak verdiği veya ipotek ettiğinde, beklenmedik büyük bir alacak talebi ile karşılaştığında, birçok tazminat talebi veya bir türevin kullanılması ile sonuçlanabilecek bir olay gerçekleştiğinde olumsuz olarak etkilenebilir. Büyük bir nakit çıkışı sigorta şirketinin likidite durumunu etkileyerek diğer poliçe sahiplerine yapılacak ödemeler için daha az likit varlıklar bulundurmasına yol açabilir.
- 15.3.17 Bir yatırımı herhangi bir zamanda gerçekleştirme veya tasfiye etme kapasitesine sahip olmak önemlidir. Örneğin kapalı uçlu bir yatırım fonu söz konusu ise fon yatırımın tekrar satılması mümkün olmayabilir. Bu durum poliçe sahiplerine olan yükümlülüklerini yerine getirme kabiliyeti açısından yatırımın güvenliğini de engelleyebilir. Sigorta şirketinin faaliyetlerini aksatmadan likide etmekte zorlanabileceği mallar için de benzer hususlar söz konusudur.

Sigorta gruplarına yönelik ek likidite rehberi

- 15.3.18 Varlıkların sınır ötesi dolaşımına ilişkin yasal ve pratik engeller dikkate alınmalıdır. Bir ülkede likit durumdaki mevcut sermayenin özellikle kriz zamanında ülkeler arasında sorunsuzca taşınabilir olması mümkün değildir. Bu nedenle sigorta şirketleri ile ev sahibi ve merkez ülke denetim otoriteleri varlıkların sınır ötesi transferine ilişkin yasal ve pratik engellerin niteliği ve bu engellerin özellikle tasfiye işlemlerindeki potansiyel etkileri konusunda dikkatli olmalıdırlar.
- 15.3.19 Her iki ek Likidite yönetiminde hem ek likidite elverişliliği hem de grubun diğer kısımlarına likidite desteği sağlamaya yönelik olası ihtiyaç açısından gruba ilişkin konular ele alınmalıdır.
- 15.3.20 Grup işletmeleri grubun farklı bölümlerindeki riskleri dengelemek veya grup içinde büyümekte olan işletmelere destek olabilmek amacıyla çok sık olarak grup içi işlemler (örneğin swaplar, şirketler arası krediler) gerçekleştirirler. Bu işlemler hem ilgili kurumlar hem de bir bütün olarak grup üzerindeki etkilerinin anlaşılması için mevcut piyasa koşullarına göre uygun transfer fiyatlandırması kullanılarak yapılmalıdır.

- 15.3.21 Grup, (denetim otoritesinin bu senaryoyu onaylaması halinde) her kurum tekil bazda tamamen kapitalize edilmeden kurumlar arası bir çeşitlendirme yaptığıında varlıkların likidite durumu ve sermayenin ikame edilebilirliği özellikle önem taşır.

Çeşitlendirme

- 15.3.22 Risk çeşitlendirmesi ve risk havuzlama sigorta faaliyetinin işleyişi için merkezidir. Olumsuz finansal olayların riskini azaltmak amacıyla sigorta şirketinin genel yatırım portföyünün yeterli şekilde çeşitlendirilmesini sağlaması, varlıklarını ve karşı taraf riskini ihtiyatlı seviyelerde tutması önemlidir.
- 15.3.23 Bir risk kategorisi içinde yapılan çeşitlendirme ile risk kategorileri arasında yapılan çeşitlendirme arasında bir ayırım yapmak yararlı olacaktır. Bir risk kategorisinin çeşitlendirilmesi (farklı şirketlere ait hisseler gibi) aynı türden risklerin havuzlanması yoluyla olur. Bu bağımsız, eşit dağıtılmış rasgele değişkenlerin ortalama volatilitesinin değişkenlerin sayısı artıkça azalan istatistiksel özelliği ile ilgilidir. Risk kategorileri arasında çeşitlendirme ise farklı türden risklerin havuzlanması ile elde edilir. Örneğin, sigorta şirketinin performansları tamamen ilişkili olmayan iki varlık portföyünü birleştirmesi halinde riskler toplamı genellikle münferit portföy riskleri toplamından daha düşük olacaktır.
- 15.3.24 Sigorta şirketi yükümlülüklerinin niteliğini dikkate alarak yatırım portföyünün hem risk kategorisi içinde hem de risk kategorileri arasında çeşitlendirilmiş olmasını sağlamalıdır. Yatırım riski kategorileri arasında çeşitlendirme, örneğin, yatırımların farklı varlık sınıfları ve farklı piyasalar arasında dağıtılması yoluyla elde edilebilir. Bir risk kategorisi içinde çeşitlendirme yapmak için ise sigorta şirketinin – münferit risk havuzlaması yoluyla – portföy genelinde yeterli çeşitlendirme olması için belirli bir risk tipine göre yatırımların ilintisiz olduğundan emin olması gerekir.
- 15.3.25 Sigorta şirketi yatırım portföyünün yeterince çeşitlendirilmesini sağlamak üzere bir bütün olarak portföyünde belirli bir varlık türüne, ihraççıya, karşı tarafa, gruba ya da pazara bağımlılıktan ve, genel olarak, herhangi bir risk yoğunlaşması veya birikiminden kaçınmalıdır. Örnek olarak sigorta şirketi varlık dağılımını yatırım ürünü tipine, coğrafi dağılıma veya kredi notuna göre değerlendirebilir. Sigorta şirketi ayrıca ilgili kuruluşların toplam risk tutarının ve reasürans teminatı sağlayan bir reasürör özsermaye yatırımı gibi aynı kurumun/grubun farklı risk türlerinin dikkate alındığından emin olmalıdır.

Sigorta gruplarına yönelik ek çeşitlendirme rehberi

- 15.3.26 Yatırımların grup çapında izlenmesinin yönetimin sadece münferit tüzel kişiler izlendiği takdirde göz ardı edilebilecek konuların (örneğin varlık yoğunlaşması) farkında olmasını sağlaması kuvvetle muhtemeldir. Global risklerinin farkında olmayan bazı yatırımlarında uygun olmayan bir risk seviyesi ile karşılaşabilirler. Bu da ilgili yatırımların değeri veya likidite durumu azalırsa grup içinde mali zorluklar yaratabilir.

Yükümlülüklerin niteliğine ilişkin düzenleyici yatırım gereksinimleri

15.4 Denetim otoritesi sigorta şirketinin yükümlülüklerinin niteliğine uygun bir şekilde yatırım yapmasını şart koşar.

- 15.4.1 Sigorta şirketinin poliçe sahiplerine ve diğer alacaklılara olan ödemelerinde, ödeme tarihi geldiğinde yatırımlarının gelirlerini kullanması gerekeceği için poliçe sahiplerine olan yükümlülüklerini karşılamak üzere tutulanlar ile düzenleyici sermaye yeterliliğini karşılayan varlıkların yükümlülüklerin niteliğine uygun yatırımlar olması gerekir. Sigorta şirketinin yatırım stratejileri, yatırımlardan gelen nakit akışlarının hem zamanlama hem de miktar açısından pasif nakit akışları ile ne ölçüde eşleştiğini ve bu durumun değişken koşullarda nasıl değiştiğini dikkate almalıdır. Bu bağlamda, sigorta şirketi özellikle poliçelerinde yer alan yatırım garantilerini ve gömülü opsiyonları değerlendirmelidir. Ayrıca yükümlülüklerinin para birimi (birimleri) ile varlıkların para birimleri arasındaki uyumu da dikkate almalıdır. Varlık-yükümlülük uyumsuzluğu durumunda finansal değişkenlerin (örneğin faiz oranları, piyasa değerleri ve kur oranları) hareketleri varlık ve yükümlülük değerini farklı etkileyerek sigorta şirketi açısından olumsuz ekonomik etkilere sebebiyet verebilir.
- 15.4.2 Yükümlülüklerin özelliklerini dikkate alma gerekliliği mutlaka sigorta şirketinin mümkün olduğunca varlık ve yükümlülük uyumunu dikkate alan bir yatırım stratejisini uygulamasını gerektirmez.
- 15.4.3 Pasif nakit akışları genellikle belirsiz olduğu için veya her zaman uygun nakit akış özelliklerine sahip varlıklar bulunmadığı için sigorta şirketinin genellikle tamamen uyumlu bir finansal yapıya sahip olması mümkün değildir. Sigorta şirketi ayrıca iş getirisini optimize etmek amacıyla kasıtlı bir uyumsuzluk tercih edebilir. Bu gibi durumlarda denetim otoritesi sigorta şirketinin uyumsuzluk riskini karşılamak üzere ek teknik karşılıklar ve/veya sermaye bulundurmasını zorunlu tutabilir.

Uyumsuzluğun poliçe sahiplerini sigorta şirketinin etkin şekilde yönetemeyeceği risklere maruz bırakmaması gerektiği için düzenleyici yatırım gereksinimleri sigorta şirketinin varlıklarını ve yükümlülüklerini eşleştirmeme kabiliyetini kısıtlayabilir.

- 15.4.4 Bununla birlikte varlık-yükümlülük uyumu genellikle mümkündür ve poliçe sahibinin çıkarları ile yatırım fonları veya endeksler arasında doğrudan bir bağlantı olduğunda birim bağlantılı veya evrensel hayat poliçeleri durumunda potansiyel bir gereklilik olarak kabul edilmelidir. Aksi takdirde uyumsuzluk riskinin sermaye yoluyla etkin bir şekilde karşılanması mümkün olmayabilir. Rejimin mümkün olduğunca varlık-yükümlülük uyumu gerektirmesi halinde doğrudan poliçe sahiplerinin üstlendiği yatırım fonu riskini kontrol altına almak amacıyla diğer yatırım kısıtlamaları uygun olabilir.
- 15.4.5 Sigorta şirketinin varlıklara uygun şekilde yatırım yapılmasını sağlamak üzere (örneğin şirketin kurumsal hedefleri ile açıklanan sigorta poliçesi hedeflerini arasındaki) çıkar çatışmalarını yönetmesi gerekir. Sigorta şirketinin kar paylı yükümlülükleri karşılamak için poliçe sahiplerinin makul beklentilerini karşılamaya uygun farklı varlıklara sahip olması gerekir.

Sigorta gruplarına yönelik ek rehberlik

- 15.4.6 Bir grubun tüzel kişiliklerden birisindeki düzenleyici sermaye yeterliliğini karşılayanlar dâhil olmak üzere yükümlülükleri destekleyen yatırımlar yükümlülüklerin özelliklerine ve tüzel kişinin ihtiyaçlarına uygun olmalı ve daha kapsamlı grup amaçlarının uygunsuz etkisine tabi olmamalıdır.

Risklerin değerlendirmesine ilişkin düzenleyici yatırım gereksinimleri

15.5 Denetim otoritesi, sigorta şirketinin sadece riskleri uygun bir şekilde değerlendirilebilir ve yönetilebilir varlıklara yatırım yapmasını şart koşar.

- 15.5.1 Sigorta şirketi kolektif yatırım fonları dâhil olmak üzere yatırımlarının yeterli düzeyde şeffaf olmasını sağlamalı ve yatırımlarını varlık riskleri sigorta şirketince uygun şekilde yönetilebilir olanlarla sınırlı tutmalıdır. Yani sigorta şirketinin bu riskleri saptaması, ölçmesi, izlemesi, kontrol etmesi, rapor etmesi ve ayrıca risk ve mali yeterlilik değerlendirmesinde dikkate alınabilmesi mümkün olmalıdır.
- 15.5.2 Sigorta şirketi herhangi bir yatırım yapmadan önce bu yatırımın içerdiği tüm riskleri iyice anlamalıdır. Bu önerilen yatırımın sigorta şirketi açısından risklerini değerlendirmek için gereklidir. Risk değerlendirmeleri varlıkların veya türevlerinin sigorta şirketi için yükümlülük haline geldiği durumlarda oluşabilecek kayıplar dâhil bir işlemde mümkün olan maksimum zararı dikkate alınmalıdır.

- 15.5.3 Sigorta şirketinin dayanak varlıklara yapılan yatırımlarının yapısını incelemesi mümkün ise şirketin dayanak varlıkların risk özelliklerini ve bunların yatırımların risk özelliklerini nasıl etkilediğini dikkate alması gerekir. Ancak inceleme mümkün değilse yatırımın ilgili risklerini değerlendirmek için bir yatırım fonunun yatırım müdürünün değerlendirilmesi gibi uygun teknikler geliştirilmelidir.
- 15.5.4 Düzenlenmiş bir piyasada işlem görmesi kabul edilmeyen yatırımlar risk değerlendirmeleri subjektif olabileceği için ihtiyatlı bir düzeyde tutulmalıdır. Bu özellikle düzenleyici sermaye yeterliliğinin belirlenmesinde standart yaklaşımlar kullanılması halinde söz konusudur çünkü bu standart yaklaşımlar genellikle sigorta şirketinin maruz kaldığı genel riskleri makul oranda yansıtan sermaye gereksinimlerini sağlarken tüm sigorta şirketleri açısından aşırı karmaşık olmayacak ve kolayca uygulanabilecek şekilde tasarlanacaktır. Ayrıca doğası gereği standart bir yaklaşım her sigorta şirketinin yatırım portföyünün risk profilini tam olarak ve uygun şekilde yansıtmayabilir.

Sigorta gruplarına yönelik ek rehberlik

- 15.5.5 Bir grup içindeki kuruluşlarca tutulan yatırımlar bazen grubun yönetim merkezi veya uzman merkezi birimi tarafından sağlanan uzmanlığa güvenen kuruluşlar ile merkezi olarak yönetilir. Yatırım yönetim biriminin bu yatırımların riskleri değerlendirmek ve yönetmek için gerekli bilgi ve becerilere sahip olması ve yatırımları hem bir bütün olarak grubun hem de ilgili kuruluşun ihtiyaçlarını doğrultusunda yönetmesi durumunda bu düzenlemeler kabul edilebilir olabilir.

Belirli finansal enstrümanlara ilişkin düzenleyici yatırım gereksinimleri

15.6 Denetim otoritesi, piyasalardaki daha karmaşık ve daha az şeffaf varlık sınıflarının ve yatırımların ya da daha az yönetime veya düzenlemeye tabi olan enstrümanların kullanıma ilişkin nicel ve nitel gereksinimleri belirler.

- 15.6.1 Karmaşık yatırımlar büyük, ani ve/veya beklenmedik kayıplar yaratabilecek ek riskler oluşturmaktadır. Örneğin bilanço dışı araçlar örtülü destek yükümlülüklerinden kaynaklanan kayıplara yol açmış; yapılandırılmış kredi ürünleri stres ortamlarında varlıklar arasındaki korelasyon arttığında değer kaybetmiş; korunmayan türevler aşırı düşük olasılıklı piyasa olaylarından kaynaklanan büyük yükümlülükler getirmiştir.
- 15.6.2 Benzer şekilde (riskin genellikle yeterli düzeyde değerlendirilebilir olması nedeniyle) rejimin yatırım yapılmasına izin verdiği ancak diğer yatırımlara oranla daha az şeffaf olan varlıklara ayrı bir önem verilmesi gerekir.

Diğer varlıklar mevcut sistemler ve kontroller ya da uygulanan piyasa düzenlemesi açısından daha az yönetilebilir olabilir. Bu varlıklar güvenilir şekilde değerlendirilmesi zor olan olumsuz koşullarda ortaya çıkabilecek operasyonel riskleri temsil edebilir. Piyasa düzenlemesi açısından düzenlenmemiş bir piyasadaki veya profesyonel menkul kıymetler borsası gibi daha az düzenlemeye tabi bir piyasadaki yatırımlara özel önem verilmesi gerekir.

- 15.6.3 Denetim otoriteleri bu nedenle aşağıda açıklananları da içeren bu yatırımlara ilişkin nicel ve nitel gereksinimleri veya kısıtlamaları belirlemelidir. Örneğin uygun olduğu hallerde düzenleyici yatırım gereksinimleri, dinamik bir riskten korunma programı gibi sigorta şirketinin türev yatırım planının ön onayını içerebilir. Bu ön onay prosedürü sigorta şirketinin gerçek bir ortamda kullanılmadan önce türev yatırım süreci üzerindeki kontrollerini ve sürecin test edilmesini açıklamasını gerektirebilir.
- 15.6.4 Aşağıda açıklanan yatırımlar geniş kapsamlı bir listeyi temsil etmezler. Düzenleyici yatırım gereksinimleri değişen ortamı göz önünde bulunduracak şekilde esnek (veya yeterince kapsamlı) olmalıdır. Yükümlülük karşılama yeterliliği ve sigorta şirketinin gelişmişliği de dikkate alınmalıdır. Sigorta şirketinin mevcut sermaye tutarı, belli durumlarda denetim otoritesine esneklik sağlayabilir.

Bilanço dışı yapılar

- 15.6.5 Denetim otoritesi, bilanço dışı yapılara yatırımlara düzenleyici yatırım rejimi kapsamında izin verilmesi gerekip gerekmediğini veya yatırımın herhangi bir düzenleyici yatırım gereksinimini engellemek amacıyla oluşturulup oluşturulmadığını değerlendirmelidir.
- 15.6.6 ÖAK'ler genellikle ödemelerinin risk profilinin ÖAK kapsamındaki nakit akışlarına dayalı olduğunu kabul etmiş olan yatırımcılara yapılacak belirli ödemeleri karşılamak üzere özel bir amaçla kurulur. ÖAK yatırım stratejisinin yeterli likit varlıkla sahip olduğu takdirde daha riskli yatırımlar yapmayı tercih edebilecek sigorta şirketinin stratejiden daha kısıtlayıcı olması gerekebilir.
- 15.6.7 Farklı yatırım riskleri üstlenilmesine yönelik farklı risk iştahları olması muhtemel olduğundan yapının yatırım stratejisi sigorta şirketinin yatırım stratejisinden farklı olabilir. Ancak bilanço dışı yapı tarafından benimsenen yatırım stratejisinin sigorta şirketinin özellikle yapı sıkıntılı bir durumda ise poliçe sahiplerine ödeme yapma kabiliyeti üzerinde bir etkisi olabilir.

Yapılandırılmış kredi ürünlerine yatırım

- 15.6.8 Bu durum aynı zamanda sigorta şirketi, menkul kıymetlere veya (bankalar ve sigorta şirketleri dâhil) diğer finansal kuruluşların ÖAK tarafından “yeniden paketlenmiş” olan finansal enstrümanlarına yatırım yaptığında da söz konusu olabilir. Bu tür enstrümanlar arasında varlığa dayalı menkul kıymetler (ABS), krediye bağlı tahviller (CLN) veya sigorta bağlantılı menkul kıymetler (ILS) yer alır. Bu gibi durumlarda, sigorta şirketi açısından yatırımın doğasında var olan riski (ve eşik-altı ya da subprime konut mortgage kredileri gibi bazı durumlarda özellikle kalitesiz olabilecek temel referans enstrümanlarının risk profilini) değerlendirmek çok zor olabilir. Krediye kaynak sağlayanın başka bir sigorta şirketi olması durumunda yatırım da sigortaya ilişkin sigorta şirketi için şeffaf olmayabilecek veya değerlendirmesi zor olabilecek riskler (örneğin hayat-dışı afet poliçesinin menkul kıymetleştirilmesi halinde hayat-dışı afet riskleri gibi) taşıyabilir.
- 15.6.9 Sigorta şirketinin bu gibi durumlarda aşırı bir risk düzeyine maruz kalmasını önlemek üzere denetim otoritesi bu varlıklara yatırım yapan sigorta şirketi ile doğrudan ilgili olabilecek ya da “yeniden paketlenmiş” enstrümanın ihraççısı ile ilgili olabilecek nitel veya nicel gereksinimleri tespit etmeyi düşünebilir.
- 15.6.10 Bu gereksinimler bazı yapılandırılmış kredi ürünlerinin diğerlerinden daha yüksek bir risk olduğunu kabul edebilir ve örneğin;
- bu yatırımın diğer finansal sektörlerde ele alınışını,
 - ihraççının piyasaya dağıtılan riskteki çıkarı,
 - ihraççının ana krediyi uzatmak ve kredi portföyünü çeşitlendirmek için uyguladığı kriterlerin tanımı ve sağlamlığını,
 - asli enstrümanların şeffaflığını ve
 - seküritizasyon dilimlerinin dikkate alınarak sigorta şirketinin Yönetim Kuruluna, Üst Yönetimine ve denetim otoritesine rapor edilmesi dâhil sigorta şirketinin menkul kıymetleştirme risk tutarlarını izlemek üzere sahip olduğu prosedürleri ele alabilir.

Uygun koşulların sağlanmaması durumunda yapılandırılmış ürün yatırımlarına kısıtlamalar veya yasaklamalar getirilebilir.

Türevlerin ve benzer taahhütlerin kullanımı

- 15.6.11 Türev değeri diğer varlıklara, yükümlülükler veya indekslere dayanan (veya onlardan türetilen) finansal varlık veya yükümlülüktür. Türevler finansal sözleşmeler olup vadeli işlemler, opsiyonlar, senetler ve swaplar gibi geniş bir enstrüman yelpazesini içerir. Benzer taahhütler türev olmayan karma enstrümanlar içine de entegre edilebilir (örneğin vade sonu değeri bir kıymet indeksine

bağlı bir senet türev içeren karma bir enstrümandır). Türev faaliyetleriyle ilgilenmek isteyen sigorta şirketleri, hedeflerini açıkça tanımlamalı, bunların mevzuat kısıtlamalarıyla tutarlı olmalarını sağlamalıdır

- 15.6.12 Türevler, uygun bir biçimde kullanıldıklarında, sigorta şirketleri için portföy riski yönetiminde ve etkin portföy yönetiminde faydalı araçlar olabilir. Denetim otoritesi, türeve iştirak eden sigorta şirketlerinin faaliyetlerini izlerken sigorta şirketlerinin bu kullanım ile ilgili riskleri tanıma, ölçme, basiretli bir şekilde yönetme becerilerine sahip oldukları konusunda ikna olmalıdır. Denetim otoritesi sigorta şirketinin türev kullanımına ilişkin politika ve prosedürleri hakkında yeterli bilgi edinmelidir. Ayrıca türevlerin hangi amaç için kullanıldığı ve bazı işlemlerin gerekçeleri hakkında bilgi talep edebilmelidir.
- 15.6.13 Sigorta işlemlerinin niteliğini dikkate aldığımızda, türevler spekülatif yatırım amaçlarından ziyade tercihen risk yönetimi mekanizması olarak kullanılmalıdır. Denetim otoriteleri, türevlerin kullanımını (özellikle sınırsız taahhütler olasılığını içeren türevlerin) yatırım riskinin azaltılması veya etkin portföy yönetimi amacıyla kısıtlayabilirler. Bu da türevlerin risk veya maliyet azaltmak ya da ek sermaye veya kabul edilebilir bir risk düzeyi olan gelir üretmek amacıyla kullanılması gerektiği anlamına gelir. Ayrıca türev işleme taraf olanların uygunluğuna, sigorta şirketinin türev kapsamındaki yükümlülüklerini karşılamak üzere sahip olduğu teminata, türevin ticaretinin yapılabilirliğine ve borsa dışı türevler söz konusu olduğunda değerlendirme kabiliyetine ve gerektiğinde bu değerden kapama kabiliyetine kısıtlamalar uygulanabilir. Türevler, basiretli bir genel aktif pasif yönetimi stratejisi kapsamında ele alınmalıdır. Bu ilke türevlerin ekonomik etkilerine sahip finansal enstrümanlar için de geçerli olmalıdır.

ICP 16 Yüklümlülük Karşılama Amaçlı Kurumsal Risk Yönetimi

Denetim otoritesi, sigorta şirketlerinin tüm ilgili ve maddi riskleri ele almasını gerektiren yükümlülük karşılama amaçlı kurumsal risk yönetimi gereksinimlerini belirler.

Başlangıç Rehberi

- 16.0.1 Bu ilke doğrudan sigorta grubu içindeki (düzenlemeye tabi olan veya olmayan) sigorta dışı kuruluşlar için geçerli değildir ancak sigorta dışı kuruluşların yarattığı riskler ile ilgili olarak tüzel kişiliği olan sigorta kuruluşları ve sigorta grupları için geçerlidir.

Kurumsal risk yönetimi

- 16.0.2 Riskleri tanımlama, değerlendirme, ölçme, izleme, kontrol etme ve azaltma sürecini tanımlamak amacıyla genellikle birkaç farklı terim kullanılır. Bu ilke bir bütün olarak sigorta kuruluşu açısından bu faaliyetleri tanımlamak için kurumsal risk yönetimi (KRY) terimini kullanmaktadır.
- 16.0.3 Bu ilke, tüzel kişiliği olan sağlam bir sigorta kuruluşunu ve grup çapında mali yeterlilik değerlendirmesini desteklemeye yönelik bir kurumsal risk yönetimi çerçevesinin denetim açısından öneminin farkındadır.
- 16.0.4 Sigortanın varoluş nedeni, olumsuz mali durumların poliçe sahipleri olan birey ve işletmeleri etkileme riskini azaltmak amacıyla riskin tahmin edilmesi, havuzlanması ve dağıtılmasıdır. Bu nedenle risk türlerinin, özelliklerinin ve birbirine bağımlılıklarının, risklerin kaynaklarının ve iş üzerindeki potansiyel etkilerinin tam olarak anlaşılması sigorta şirketleri açısından hayati önem taşır. Sigorta şirketleri kurumsal risk konularını anlamalı, bu sorunları gidermek için istekli ve yeterli kapasiteye sahip olmalıdırlar. Denetim otoriteleri bu nedenle sigorta şirketinin risk konusunda yetkin bir risk anlayışa ve sağlam risk yönetimi uygulamalarına sahip olmasını ister. Sigorta faaliyetinin nihai amacı sermaye kaynaklarını verimli bir şekilde kullanırken poliçe sahipleri için değer yaratmak ve korumaktır. Risk ve sermaye yönetiminin bir amacı da poliçe sahipleri ile sermaye sağlayıcıları olumsuz olaylardan korumaktır. Risk ve sermaye yönetiminin birleştirilmesi sigorta şirketleri açısından bu nedenle doğaldır.
- 16.0.5 KRY sigorta şirketinin karşı karşıya olduğu tüm makul öngörülebilir ve ilgili maddi risklerin ve bunların karşılıklı ilişkilerinin öz-değerlendirmesini içerir.

KRY'nin bu ilke için özellikle geçerli olan sonuçlarından biri, risk yönetimi ve sermaye tahsisi ile ilgili kararların maksimum finansal verimlilik ve, denetim açısından, poliçe sahiplerinin yeterli düzeyde korunması için koordine edilebilir olmasıdır. KRY'nin temel yönü sigorta şirketinin hem münferit hem de toplu olarak muhafaza etmek istediği riskler olmasını sağlamak ve risk toleransı içinde kalmak amacıyla sürekli olarak risklerini ve bu risklerin belirli yönlerini yönetmek için gerçekleştirdiği eylemlere ilişkin önceliğidir. KRY ayrıca risk standartları, politikaları ve limitlerinin sıkı bir şekilde uygulanmasını içerir.

16.0.6 KRY kabul görmüş bir uygulamadır ve yerleşik bir disiplin olmuştur. Birçok sigorta şirketinin gündelik iş uygulamalarında çok daha büyük bir rol üstlenen ayrı bir fonksiyon haline gelmiştir. Başlangıçta, risk yönetimi sadece risklerin tanımlanmasını kolaylaştırdı ancak risklerin ölçülmesi ve yönetilmesi için veya bu riskleri karşılamaya yönelik ilgili sermaye gereksinimlerinin belirlenmesi için yeterli bir yöntem sağlamak üzere geliştirilmedi. Günümüzde sigorta şirketleri tarafından geliştirilen KRY süreçleri risk tanımlamayı yönetim faaliyetleri ve sermaye ihtiyaçlarına aktarmak için giderek daha fazla içsel modelleri ve gelişmiş risk ölçümlerini kullanmaktadır. İçsel modeller, kurumsal risk yönetimini geliştirmek ve kurumsal kültüre daha iyi entegre olmak için faaliyetin niteliğine, boyutuna ve karmaşıklığına uygun olduğunda kullanılabilir olacak güçlü araçlar olarak kabul edilmektedirler. Tüm riskler arasında ortak bir ölçüm temeli (örneğin aynı metodoloji, zaman ufku, risk ölçüsü, güven düzeyi) sağlamak, sermaye tahsisi ve fiyatlandırma gibi stratejik karar verme süreçlerini geliştirmek için kullanılabilirler. Bu yaklaşım genellikle tüm maddi risklerin etkisini ekonomik bir esasa göre tamamen muhasebeleştirilen toplam bilanço yaklaşımını benimser. Toplam bilanço yaklaşımı varlıklar (aktifler), yükümlülükler (pasifler), sermaye gereksinimleri ve sermaye kaynakları arasındaki karşılıklı bağımlılığı yansıtır. Gerektiğinde sigorta şirketini ve poliçe sahiplerini korumak ve sigorta şirketinin sermaye gelirini optimize etmek için bir sermaye tahsisi belirler.

16.0.7 KRY devam eden operasyonel risk yönetimi ile uzun vadeli iş hedefleri ve stratejileri arasında bir bağlantı sağlar. Uygun risk yönetimi politikaları her sigorta şirketi tarafından işinin niteliği, boyutu²⁵ ve karmaşıklığı ile taşıdığı risklere göre belirlenmelidir.

²⁵ İşin boyutu ilgili bir faktördür. Bazı sigorta şirketleri daha az çeşitlendirilmiş ve dış kaynaklardan kaynaklanan risklere karşı daha duyarlı olabilir. Ayrıca risk yönetimi fonksiyonları diğer sigorta şirketlerinden farklı olarak yapılandırılmaları ve yeterli standartlar ile sağlam süreçlere sahip olmak için dış danışmanlar görevlendirmeleri gerekebilir. Büyük bir ölçüde reasürans kullanmaya ihtiyaç duyabilirler.

Bu temel ilke, risk yönetimi ile sermaye yeterliliği ve yükümlülük karşılama yeterliliği yönetimi arasındaki bağlantı üzerinde durur. ICP 8 Risk Yönetimi ve İç Kontrol bölümünde açıklandığı gibi sigorta şirketleri KRY çerçevelerini genel kurumsal yönetim çerçevesine entegre etmelidir.

16.0.8 KRY'nin amacı riskleri ortadan kaldırmak değildir. Aksine gönüllü olarak uygulanan limitler içeren bir çerçevede riskleri yönetmektir. Risk limitlerini belirlerken sigorta şirketi yükümlülük karşılama yeterliliğini ve risk toleransını dikkate almalıdır. Limitler kurumsal hedefler ve şartlar iyice değerlendirdikten sonra belirlenmeli ve, uygun durumlarda, gelecekteki iş faaliyetlerine ilişkin olumsuz senaryoları yeterince yansıtan bir dizi varsayım kullanan senaryoların öngörülen sonuçlarını göz önünde bulundurmalıdır. Bu limitler içinde riskler uygun maliyetli ise azaltılabilir veya sigorta şirketinin poliçe sahiplerine olan yükümlülüklerini karşılama yeterliliğini tehlikeye atmadan artan getiri beklentisi ve ek sermayenin mevcudiyeti doğrultusunda gerekçeli ise artırılabilir.

16.0.9 IAIS, dünya genelinde denetçilerin ve sigorta piyasalarının farklı gelişmişlik düzeylerinin farkındadır ve bu ilkenin yakın gelecekte bazı sigortacılar tarafından ve bazı piyasalarda tam olarak gerçekleştirilebilir olmayabileceğini kabul eder. Bununla birlikte IAIS, etkin yükümlülük karşılama gereksinimleri için iyi risk yönetimi uygulamaları ve prosedürlerinin mevcut olması gerektiğine inanmaktadır. Bu ilke doğrultusunda uygulanan bir kurumsal risk yönetiminin sigorta şirketinin finansal gücünü değerlendirirken gerekli güveni artırması beklenir. IAIS yükümlülük karşılama gereksinimlerinin, zamanla, sigortacılık temel ilkelerine uygun şekilde geliştirileceğini öngörmektedir. IAIS yine de bu ilkenin IAIS üyeleri tarafından zorunlu olarak uygulanması gereken belirli bir yükümlülük karşılama gereksinimi getirmediğini vurgulamak ister.

Kurumsal risk yönetimi çerçevesi - risklerin tanımlanması ve ölçülmesi

16.1 Denetim otoritesi, sigorta şirketinin kurumsal risk yönetimi çerçevesinin şirketin üstlendiği risklerin niteliğine, boyutuna ve karmaşıklığına uygun, risk ve sermaye yönetimi için yeterli ve yükümlülük karşılama amaçlı teknikler kullanarak risklerin oldukça geniş bir sonuç yelpazesinde tanımlanmasını ve ölçülmesini sağlamasını talep eder.

Risklerin tanımlanması

16.1.1 KRY çerçevesi sigorta şirketinin maruz kaldığı veya maruz kalması muhtemel olan tüm makul olarak öngörülebilir ve ilgili maddi riskleri belirlemeli ve ele almalıdır.

Bu riskler, en azından, sigorta riski²⁶, piyasa riski, kredi riski, operasyonel risk ve likidite riskinin yanında ayrıca, örneğin, sigorta şirketinin yasal risklerini ve itibar riskini de içerebilir.

- 16.1.2 Risklerin tanımlanmasının ardından sigorta şirketi olası temel öncü göstergeler (örneğin ilgili bir borsa göstergesi) ile birlikte önemli riskleri vurgulamalıdır. Bu bilgiler ilgili ve konuya odaklı olan düzenli yönetim bilgilerine dâhil edilmelidir.

Risklerin sebepleri ve riskler arasındaki ilişki

- 16.1.3 Sigorta şirketi farklı risklerin nedenlerini ve etkilerini dikkate almalı ve risk tutarları arasındaki ilişkiyi değerlendirmelidir. Böylece yönetim, iş ve kontrol fonksiyonlarının güçlü ve zayıf yönlerini belirleyebilir. Ayrıca risk yönetimi politikalarını, teknikleri ve uygulamalarını kullanmalı, iyileştirmeli ve gerekirse bu iyileştirmeleri yapmak için organizasyon yapısını değiştirmelidir. Sigorta şirketinin, kesinleşmesi halinde, işi açısından önemli bir tehdit oluşturabilecek dış risk faktörlerini değerlendirmesi gerekir. Riskleri yönetmek için kullandığı yöntemlerin sınırlamalarını, bu sınırlamaların potansiyel etkilerini tanımalı ve risk yönetimini uygun şekilde adapte etmelidir.
- 16.1.4 Risk tutarları arasındaki ilişkiyi değerlendirirken risk profillerinin kuyrukları arasındaki korelasyonlara önem verilmelidir. Örneğin, afet riskleri ve piyasa riskleri gibi normal ekonomik koşullarda güçlü bir bağımlılık göstermeyen riskler stres durumunda daha fazla ilişkili olabilir.
- 16.1.5 Örnek olarak sigorta şirketleri afetler, derecelendirme kuruluşlarının derece düşürmesi veya sigorta şirketinin itibarı üzerinde olumsuz etkisi olan diğer olaylar gibi bazı önemli tetikleyici olayların özellikle kurumsal taraflar veya poliçe sahipleri açısından yüksek düzeyde alacak ve teminat talepleri veya poliçe fesihleri ile sonuçlanarak ciddi likidite sorunlarına yol açabileceğinin özellikle farkında olmalıdırlar. KRY çerçevesi, bu tür tetikleyici olaylar karşısında sigorta şirketinin seçeneklerini yeterli şekilde ele almalıdır.

Risk düzeyinin ölçülmesi, analiz edilmesi ve modellenmesi

²⁶“Sigorta riski” terimi geniş anlamda kullanılmıştır ve alacakları, giderleri ve saklı riskler ile poliçelerde gömülü garanti ve opsiyonlara ilişkin riskleri içerir.

- 16.1.6 Risk düzeyi, riskin sigorta şirketine etkisi ile riskin gerçekleşme olasılığının bir birleşimidir. Sigorta şirketinin üstlendiği risk düzeyi risk modelleme,²⁷ ters stres testi dâhil stres testi ve senaryo analizi gibi uygun ileriye dönük nicel teknikler kullanılarak düzenli olarak değerlendirilmelidir. Sigorta şirketinin mali durumuna önemli bir tehdit oluşturanlar dâhil olmak üzere olumsuz koşullar ve olaylar uygun bir aralıkta değerlendirilmeli ve yönetim eylemleri bu eylemlerin uygun zamanlaması ile birlikte tespit edilmelidir. Ayrıca durumun niteliği, boyutu ve karmaşıklığı uygun olduğunda uzun vadeli iş ve durum planlarının geliştirilmesinde risk ölçüm teknikleri kullanılmalıdır.
- 16.1.7 Bir riskin niteliği, boyutu ve karmaşıklığı ile bu riskin davranışına dair güvenilir veri elverişliliğine bağlı olarak farklı yaklaşımlar uygun olabilir. Örneğin afet riski gibi düşük sıklığa ancak yüksek etkiye sahip bir risk, sınırlı verinin mevcut olması halinde önemli miktarda deneyim verisi bulunan yüksek sıklığa, düşük etkiye sahip bir riskten farklı bir yaklaşım gerektirebilir. Bazı hayat dışı afet risklerinin ölçümü için stokastik risk modelleme uygunken diğer durumlarda nispeten daha basit hesaplamalar uygun olabilir.
- 16.1.8 Risklerin ölçümü, uygun risk yönetimi aksiyonlarının alınmasına yönelik uygun şekilde tutarlı bir toplam bilanço ekonomik değerlendirmesine dayalı olmalıdır. Prensipten olarak, KRY risklerin düzeyini ölçmek için gelecekteki nakit akışlarının dağılımı dikkate alınmalıdır. Temsil ettikleri nakit akışlarının göz önünde bulundurulması gerekse de KRY kararlarının ekonomik olmayan değerlendirmeler ve teamüller içeren muhasebe önlemlerine veya düzenleyici önlemlere dayanmamasına önem verilmelidir.
- 16.1.9 Sigorta şirketinin karşı karşıya olduğu risklerin nicel değerlendirmesi, disiplinli bir risk tutarı izleme yöntemi sağlar. Farklı zamanlarda yapılan değerlendirmeler genel olarak uyumlu olmalıdır ki sonuçlardaki herhangi bir değişiklik kolaylıkla izah edilebilsin. Bu analiz aynı zamanda sigorta şirketinin risk yönetimini ön planda tutmasına yardımcı olur.
- 16.1.10 Modeller kullanılırken ne kadar gelişmiş olurlarsa olsunlar gerçek dünyayı tam olarak yansıtamayacakları unutulmamalıdır. Bu itibarla sigorta şirketinin, Yönetim Kurulu ve Üst Yönetimi dâhil, KRY çerçevesini uygularken modellerin kullanımının kendisi, açıkça sayıya dökülmemişse, kabul edilmesi ve anlaşılması gereken bir risk (modelleme ve parametre riski) oluşturur.

²⁷ Bu bağlamda "modelleme" mutlaka karmaşık stokastik modelleme anlamına gelmez. Daha az gelişmiş yöntemleri de içerebilir.

- 16.1.11 Modeller dışsal veya içsel olabilir. Dışsal modeller harici sigorta veya piyasa risklerini değerlendirmek üzere kullanılırken içsel modeller sigorta şirketi tarafından dışsal modeller yeterli olmadığına belirli maddi riskleri veya genel risklerini değerlendirmek amacıyla geliştirilebilir.
- 16.1.12 İçsel modeller risk yönetim sürecini kolaylaştırmada önemli bir rol oynayabilir. Bu nedenle denetim otoriteleri sigorta şirketlerini durumun niteliği, boyutu ve karmaşıklığı uygun olduğunda işlerinin tamamı veya bir kısmı için bu modellerden faydalanmaları konusunda teşvik etmelidirler. Sigorta şirketlerinin içsel risk ve mali yeterlilik değerlendirmesi için içsel modellerin kullanımına ilişkin ek rehber Rehber 16.14.11 – 16.14.19'da bulunabilir.
- 16.1.13 Bazı operasyonel riskler gibi bir risk kolayca ölçülebilir olmadığına veya sigorta şirketinin itibarına etkisi olduğunda sigorta şirketinin bu riske uygun ve risk yönetimi için yararlı olacak şekilde yeterince detaylı bir nitel değerlendirme yapması gerekir. Sigorta şirketi risk değerlendirmelerinin güvenilir olmasını sağlamak amacıyla bu riskleri yönetmek için gerekli kontrolleri analiz etmeli ve yüksek işletme maliyetleri veya operasyonel başarısızlığa neden olabilecek olayları dikkate almalıdır. Bu analizin risklerin boyutunu değerlendirmede ve genel risk yönetimini artırmada sigorta şirketinin kararlarını bildirmesi beklenir.
- 16.1.14 Stres testi, sigorta şirketini etkileyen bir veya nispeten az sayıda faktörün finansal etkisini ölçer. Senaryo analizi (olasılık analizi) mevcut koşullar ışığında incelenen olağanüstü geçmil senaryoları yansıtabilecek olan koşulların bir arada etkisini değerlendirmektedir. Senaryo analizi sonuçlarının istatistiksel dağılımlarını elde etmek amacıyla bir dizi belirlenmiş senaryo kullanarak deterministik olarak ya da birçok olası senaryoya dayanan modeller kullanarak stokastik olarak yapılabilir.
- 16.1.15 Stres testi ve senaryo analizi sigorta şirketi tarafından modellerin sınırlamalarını doğrulamak ve anlamak için yapılmalıdır. Ayrıca modellenmesi zor olan risklere yönelik modellerin kullanımını tamamlamak amacıyla veya model kullanımının maliyet-fayda açısından uygun olmayabileceği bir durumda da kullanılabilirler. Bu durum, örneğin, önerilen yönetim eylemlerin etkisini araştırmak için modelin belirli yönlerine odaklanan veya mevcut parametrelerin ötesine geçen bir dizi hesaplama acilen gerekli olduğunda ortaya çıkabilir.
- 16.1.16 Senaryo analizi, Yönetim Kurulu ve Üst Yönetim ile organizasyonun diğer bölümleri arasındaki risk yönetimine ilişkin iletişim için bir yardımcı olarak özellikle faydalı olabilir ve böylece sigorta şirketinin KRY çerçevesinin iş operasyonları ve kültürü ile entegrasyonunu kolaylaştırabilir.

- 16.1.17 Risk yönetimini geliştirmek amacıyla sigorta şirketinin başarısızlığına neden olması en muhtemel olan senaryoları belirleyen ters stres testi de kullanılabilir. Başarısızlık riski daima mevcutken bu yaklaşımlar gereksiz ticari başarısızlık riskin önlemeye yönelik uygun yönetim eylemlerine odaklamaya yardımcı olabilir. İlgili finansal etkilerin kapsamlı bir değerlendirmesi atılacak uygun adımlara karar vermede yardımcı olabilir ancak bu ters stres testinin odak noktası mali yeterliliğinin değerlendirilmesinden ziyade uygun risk yönetimi aksiyonları olduğu için büyük ölçüde nitel olabilir.

Sigorta grupları ve gruplara üye olan tüzel kişi sigorta kuruluşlarına yönelik ek rehber

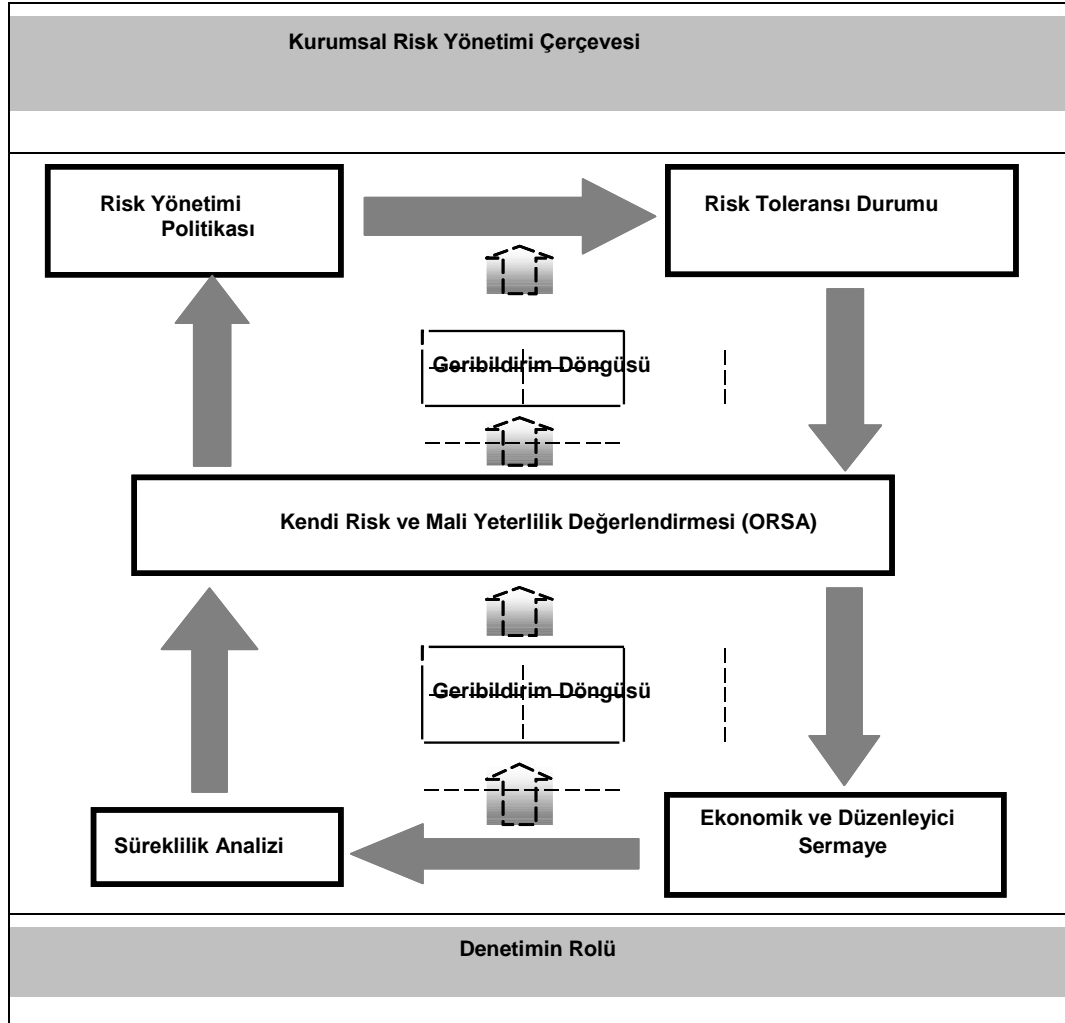
- 16.1.18 “Grup riski” grubun bir üyesi olan tüzel kişiliğe sahip sigorta kuruluşları ve ayrıca en geniş grubu ile ilgili olarak sigorta grubu için ortaya çıkar. Grup riski tüzel kişiliği olan bir sigorta kuruluşunun başka bir grup kuruluşunda meydana gelen (finansal veya finansal olmayan) bir olaydan olumsuz etkilenebileceği riskleri içermektedir. Örneğin, bir grup üyesinin kayıpları grubun diğer üyelerinin mali kaynaklarının bu kuruluşa aktarılması için baskı yaratabilir ya da aksi halde bu mali kaynaklarının tükenmesine yol açabilir. Grup riski ayrıca grubun veya grubun tüzel kişiliği olan sigorta kuruluşlarının finansal istikrarının bir tüzel kişilikte, grup çapında veya grup dışında gerçekleşen bir olaydan olumsuz etkilenebileceği riskleri de içermektedir. Örneğin, grubun bir üyesi olmanın olumlu yönleri yeniden yapılandırma nedeniyle azalabilir.
- 16.1.19 Grup riski, örneğin, yayılma, borçlanarak yapılan yatırımlar, ikili veya çoklu sermaye yoğunluğu, yoğunlaşmalar, büyük risk tutarları ve karmaşıklık nedeniyle ortaya çıkabilir. İştirakler, krediler, garantiler, risk transferleri, likidite, dışarıdan hizmet alımı düzenlemeleri ve bilanço dışı risklerin tamamı grup riskine yol açabilir. Bu risklerin çoğu tüzel kişiliği olan sigorta kuruluşlarıncı tek başına karşılanabilir ve bir grup üyeliğine özgü değildir. Ancak kontrol, etki ve bağımlılık yönünden grup üyeleri arasındaki ilişkiler risklerin grup üyelerinin üzerindeki etkisini değiştirebilir ve bu nedenle hem sigorta grubunun üyesi olan tüzel kişiliğe sahip sigorta kuruluşunun hem de bir bütün olarak sigorta grubunun risklerini yönetmede dikkate alınmalıdır. Sigorta grubunun risk yönetiminin etkin olabilmesi için (düzenlemeye tabi olan veya olmayan) sigorta dışı kuruluşlar ile kısmen sahip olunan kuruluşlar dâhil olmak üzere bir sigorta grubunun tüm parçalarından kaynaklanan riskler dikkate alınmalıdır.
- 16.1.20 Belirlenen riskler ve bunları ölçmek için kullanılan stres testi, senaryo analizi, risk modellemesi ve ters stres testi gibi uygun ve yeterli teknikler sigorta grubu ve tüzel kişiliği olan sigorta kuruluşu düzeyinde farklılık gösterebilir. Tüzel kişiliği olan sigorta kuruluşunun KRY çerçevesinin sigorta grubunun KRY çerçevesinin ayrılmaz bir parçası olması halinde, sigorta kuruluşu düzeyindeki

riskleri ölçmek için kullanılan teknikler tüzel kişiliği olan sigorta kuruluşunun KRY gereksinimlerini karşılamak üzere tüzel kişilik düzeyinde uygun ve yeterli olanları içermelidir.

- 16.1.21 Bir sigorta grubunun Kurumsal Risk Yönetimi üyeleri arasındaki doğrudan ve dolaylı ilişkileri ele almalıdır. Bu ilişkiler ne kadar net biçimde tanımlanır ve anlaşılırsa grup çapında mali yeterlilik değerlendirmesinde de aynı oranda doğru olarak hesaplanabilirler. Örneğin, sigorta grubu üyeleri arasında oluşturulan yasal sermaye ve risk transferi enstrümanları (CTRI) sigorta grubunun bütünlüğünün ve grup çapında mali yeterlilik değerlendirmesi amaçlı KRY çerçevesinin etkinliğinin sağlanmasına yardımcı olabilir.
- 16.1.22 Tüzel kişiliği olan bir sigorta kuruluşunun mali yeterlilik değerlendirmesinde örtülü olan varsayımlar sigorta grubunun üyelerinin yasal ayrımı nedeniyle sigorta grubu düzeyinde geçerli olmayabilir. Örneğin, tüzel kişiliği olan münferit bir sigorta kuruluşunda sermayenin ikame edilebilirliği ve varlıkların aktarılabilirliğine ilişkin birkaç kısıtlama olabilir. Tam ikame edilebilirlik varsayımı böyle bir sigorta şirketi için uygun olabilir.²⁸ Ancak bu kısıtlamalar sigorta grubu için çok daha belirgin olabilir ve, örneğin, grup genelinde risklerin çeşitlendirilmesinden doğan faydanın grup üyeleri arasında paylaşılabilirlik derecesini kısıtlayabilir. Hem sigorta grubunun hem de tüzel kişiliğe sahip sigorta kuruluşunun KRY çerçevelerinde bu kısıtlamalar dikkate alınmalıdır.
- 16.1.23 Aşağıdaki diyagram Şekil 16.1 bu ilkenin sonraki bölümlerinde açıklanan çerçevenin temel özelliklerini gösteren IAIS standart KRY çerçevesini göstermektedir.

²⁸ Bu varsayım, örneğin, sermayenin ikame edilebilirliğine ilişkin kısıtlamalar veya kar paylı fon koruması olan farklı bir ülkede şubeleri bulunan tüzel kişiliğe sahip bir sigorta kuruluşu için her zaman uygun olmayabilir.

Şekil 16.1 IAIS standart KRY çerçevesi

Kurumsal risk yönetimi çerçevesi - dokümantasyon

- 16.2 Denetim otoritesi sigorta şirketinin risk ölçümünün karşılanan risklere, kullanılan ölçüm yaklaşımlarına ve yapılan önemli varsayımlara ilişkin uygun ayrıntılı açıklamalar sunan doğru belgeler ile desteklenmesini şart koşar.

Kurumsal risk yönetimi - risk yönetimi politikası

- 16.3 Denetim otoritesi sigorta şirketinin tüm ilgili ve maddi risk kategorilerinin şirketin iş stratejisi ve günlük operasyonlarında nasıl yönetildiğini ana hatlarıyla ortaya koyan bir risk yönetimi politikası olmasını talep eder.

- 16.3.1 Gerekli KRY çerçevesinin bir parçası olarak, sigorta şirketinin risk izleme süreçleri ve yöntemleri dâhil maruz kaldığı riskler için yönetim politikasını tanımlaması gerekir.

Bir risk yönetimi politikasının sigorta şirketinin risk koruma politikalarını, reasürans ve türevlerinin kullanımı dâhil risk yönetimi stratejilerini, çeşitlendirme/uzmanlık ve aktif-pasif yönetimini (ALM) içermesi beklenebilir.

- 16.3.2 Sigorta şirketinin risk yönetimi politikası ürün tasarımı ve fiyatlandırma ile beraberinde yatırım stratejisinin uyumlu olması için fiyatlandırma, ürün geliştirme ve yatırım yönetimi arasındaki ilişkiyi açıkça ele almalıdır. Özellikle, sigorta şirketinin finansal hedeflerinin karşılanmaya devam etmesi için yatırım ve ürünlerin karşılaştırmalı değerlendirmelerinin oluşturulması gerekebilir.

Sigorta grupları ve gruplara üye olan tüzel kişi sigorta kuruluşlarına yönelik ek rehber

- 16.3.3 Bir sigorta grubunun iş stratejisinde ve günlük operasyonlarında sigorta grubu düzeyindeki tüm ilgili ve maddi riskleri yönetme şekli özetleyen bir risk yönetimi politikası olmalıdır. Buna daha büyük bir grubun parçası olan sigorta grubundan kaynaklanan grup riski de dâhildir.
- 16.3.4 Tüzel kişiliği olan bir sigorta kuruluşunun risk yönetimi politikası kapsamındaki risk kategorileri grup üyeliği nedeniyle karşı karşıya olduğu tüm ek grup risklerini içeren kategoriyi de içermelidir. Bu riskler tüzel kişiliği olan sigorta kuruluşunun sadece kendi sigorta grubundan değil bir üyesi olduğu en büyük gruptan kaynaklanabilir.
- 16.3.5 Tüzel kişiliği olan sigorta kuruluşunun risk yönetimi politikanın sigorta grubunun risk yönetimi politikasının ayrılmaz bir parçası olması halinde, sigorta kuruluşunun risk yönetimi politikasının kuruluş düzeyinde tüm ilgili ve maddi riskleri kapsamını ve bu politikanın açıkça tanımlanmış ve anlaşılabilir olmasını sağlamak Yönetim Kurulu ve Üst Yönetiminin sorumluluğundadır.

16.4 Denetim otoritesi, sigorta şirketinin tolerans limitleri, düzenleyici sermaye yeterliliği, ekonomik sermayesi ve risk izleme süreçleri ve yöntemleri arasındaki ilişkiyi açıklayan bir risk yönetimi politikası olmasını zorunlu tutar.

- 16.4.1 Sigorta şirketinin risk yönetimi politikası risk yönetiminin sermaye yönetimi (düzenleyici sermaye yeterliliği ve ekonomik sermaye) ile bağlantısını açıklamalıdır.
- 16.4.2 Sigorta şirketi ayrıca risk yönetimi politikasının ayrılmaz bir parçası olarak risk yönetiminin kurumsal hedefleri, stratejisi ve mevcut koşullar ile bağlantısını da açıklamalıdır. Risk yönetim politikası, sigortacının

ileriye dönük iş faaliyetine uygun olması için risklerinin niteliği ve iş planlama dönemi ile tutarlı makul uzunlukta bir zaman dilimini ele almalıdır. Bu yeterli oranda olumsuz senaryo yansıtan gelecekteki makul iş varsayımlarına dayalı bir sonuç aralığı üreten senaryo modelleri gibi yöntemler kullanılarak yapılabilir. Sigorta şirketi, Yönetim Kurulu ve Üst Yönetiminin şirketin risk profilinin ve nasıl geliştiğinin tam olarak farkında olmasını sağlayacak şekilde risk izleme faaliyetleri gerçekleştirmelidir. İşletme tahmini için modeller kullanıldığı durumlarda ise sigorta şirketleri modelin zaman içindeki doğruluğunu doğrulamak amacıyla, mümkün olduğu ölçüde, geriye dönük test yapmalıdır.

16.4.3 Sigorta şirketi risk azaltma stratejisinin bir parçası olarak bilançosundaki riskin bir kısmını özel amaçlı kurum (ÖAK) gibi bilanço dışı bir yapıya devredebilir. ÖAK'ler genellikle ödemelerinin risk profilinin ÖAK'yi destekleyen nakit akışlarına dayalı olduğunu kabul etmiş olan yatırımcılara yapılacak belirli ödemeleri karşılamak üzere özel bir amaçla kurulur. Bilanço dışı yapının bir sonucu olarak sigorta şirketine kalan risk etkin bir şekilde yönetilmelidir. Bir ÖAK açısından aşağıdaki hususlar söz konusu olabilir:

- ÖAK'nin nakit akışları sigorta şirketinin bilançosunun bir parçası olmasa da sigorta şirketi yatırımcılara ödeme yapılmadığında itibarı zedeleneceği için stres dönemlerinde ÖAK ödemelerini desteklemeye yönelik bir baskı ile karşılaşabilir.
- ÖAK'nin temerrüde düşmesi sigorta şirketinin itibarına zarar verebilir ve muhtemelen likidite sorunlarına yol açarak gelecekte finansman kaynağı sağlama yeterliliğini etkileyebilir. Ayrıca sigorta şirketinin kredi notunu etkileyerek gelecekte de finansman kaynağı yaratma yeterliliğini etkileyebilir.
- ÖAK'nin yatırım politikası, sigorta şirketinden devredilen varlıklar için olan dâhil, sermaye ve risk toleransı farklılıkları nedeniyle sigorta şirketinin yatırım politikasından farklı olabilir. Ancak ÖAK'nin benimsediği yatırım stratejisinin özellikle ÖAK sıkıntılı bir durumda ise sigorta şirketinin poliçe sahiplerine ödeme yapma yeterliliğine etkisi olabilir.

16.5 Denetim otoritesi sigorta şirketinin aktif pasif yönetimi (ALM) faaliyetlerinin niteliğini, rolünü, kapsamını ve ürün geliştirme, fiyatlandırma fonksiyonları ve yatırım yönetimi ile ilişkisini açıkça belirten bir aktif pasif yönetimi politikası içerecek bir risk yönetimi politikasına sahip olmasını ister.

16.5.1 Aktif pasif yönetimi, varlık ve yükümlülükler ile ilgili alınan kararların ve atılan adımların koordineli olmasını sağlayacak iş yönetimi uygulamasıdır. Varlık ve yükümlülüklerle ilişkin risklerin yönetimini koordine etmek amacıyla, sigorta şirketinin risk yönetim politikası benimsenen yatırım ve yükümlülük stratejilerinin aktif ve pasifler

arasındaki etkileşimi nasıl dikkate aldığını, pasif nakit akışının nakit girişleri ile nasıl karşılanacağını, aktif ve pasiflerin ekonomik değerlemesinin farklı senaryolarda nasıl değişeceğini düzenlemek üzere bu risklerin niteliği, boyutu ve karmaşıklığına uygun açık bir aktif pasif yönetimi politikası içermelidir. Aktif pasif yönetimi, mümkün olduğunca varlık-yükümlülük uyumu anlamına gelmez ancak varlık-yükümlülük uyumsuzluklarının etkin bir şekilde yönetilmesini ifade eder. Tüm aktif pasif yönetimi uygulamalarının karmaşık teknikler kullanması gerekmez. Örneğin basit, düşük riskli veya kısa vadeli işler daha az karmaşık aktif pasif yönetimi teknikleri gerektirebilir.

- 16.5.2 Aktif pasif yönetimi politikası sigorta şirketinin tüm varlık ve yükümlülükleri arasındaki karşılıklı bağımlılığı tanımalı ve farklı varlık sınıfları arasındaki risk korelasyonu ile farklı ürünler ve iş kolları arasındaki korelasyonları dikkate almalı, korelasyonların doğrusal olmayabileceğini bilmelidir. Aktif pasif yönetimi çerçevesi de sigorta şirketinin bilanço dışı risk tutarlarını ve transfer edilen risklerin sigorta şirketine dönebileceği ihtimalini göz önünde bulundurmalıdır.
- 16.5.3 Farklı aktif ve pasif kategorileri için farklı stratejiler uygun olabilir. Aktif pasif yönetiminin olası yaklaşımlarından biri ayrı ayrı homojen (türdeş) yükümlülük bölümleri belirleyerek her bir bölüm için bağımsız bir faaliyet kolu olduğunda uygun olabilecek yatırımları elde etmektir. Başka bir olası yaklaşım ise sigorta şirketinin aktif ve pasiflerini bir bütün olarak birlikte yönetmektir. İkinci yaklaşım, birincisine nispeten kar ve risk yönetimi için daha büyük fırsatlar sağlayabilir. Aktif pasif yönetiminin her faaliyet kolu için ayrı ayrı uygulanmasının farklı aktif ve pasif bölümlerinin birlikte yönetilmesinden elde edilebilir ölçek, riskten korunma, çeşitlendirme ve reasürans yararlarının göz ardı edildiği ya da bu hususlara daha az önem verildiği anlamına gelmesi muhtemeldir.
- 16.5.4 Ancak bazı sigortacılık türleri için risklerin pasif bölümler ile birlikte yönetilmesi uygun olmayabilir. Sigorta şirketinin “korunmalı” olan veya aksi halde şirketin diğer bölümlerindeki yükümlülükleri serbestçe karşılayamayacak olan varlıkların bazı portföyleri için ayrı ve bağımsız aktif pasif yönetimi politikaları geliştirmesi gerekebilir.
- 16.5.5 Aktif ve pasifler poliçe sahiplerini korumak için korunmalı olabilir. Örneğin hayat dışı sigorta faaliyetleri genellikle hayat sigortası faaliyetlerinden ayrı olarak korunur ve tazminatları belirlemek için ayrı bir varlık fonu kullanılabilir. Bazı varlıklar mevzuat gereği gerekli olabilir veya sigorta şirketinin risk yönetimi politikasının ilgili yükümlülüklerle uyumlu olması gerekebilir. Örneğin, hisse senedi bağlantılı veya endeksli tazminatlar ilgili varlıklarla ve gelir sigortası nakit çıkışları sabit getirili enstrümanların nakit girişleri ile uyumlu olabilir.

16.5.6 Bazı yükümlülükler mali sorumluluk sigortaları, yaşam boyu hayat sigortaları ve yıllık gelir sigortaları gibi uzun vadeli olabilir. Bu tür durumlarda yükümlülükleri karşılayacak yeterlilikte uzun vadeli varlıklar mevcut olmayabilir. Böylece gelecekteki pasif nakit akışlarının faiz oranlarındaki değişimlere özellikle duyarlı olduğu bir yeniden yatırım riski doğabilir. Dünya çapında birçok finansal piyasada uzun vadeli yükümlülükleri destekleyecek uzun sabit getirili varlıklar yoktur. Ayrıca mevcut varlık sürelerinde açıklar olabilir. Bu durum en gelişmiş piyasalarda bile bazı yükümlülük türleri için söz konusudur. Varlık-yükümlülük uyumsuzluğundan kaynaklanan risklere özellikle dikkat edilmelidir. Sigorta şirketi oldukça uzun vadeli yükümlülüklerden veya ilgili finansal piyasalardaki mevcut varlık-yükümlülük uyumsuzluklarından kaynaklanan risklere aktif pasif yönetimi politikası çerçevesinde özel bir önem vermeli ve böylece yeterli sermayeye veya uygun risk azaltma faaliyetleri ile etkin şekilde yönetmelidir.

16.6 Denetim otoritesi sigorta şirketinin açık yatırım politikasına yansıyan bir risk yönetimi politikası olmasını şart koşar. Bu politika;

- **sigorta şirketinin yatırım faaliyetlerinin niteliği, rolü ve kapsamı ile şirketin denetim otoritesinin belirlediği düzenleyici yatırım gereksinimlerine nasıl uyum sağladığını belirtir,**
- **daha karmaşık ve daha az şeffaf varlık sınıfları ve daha az yönetim veya düzenlemeye tabi olan piyasalara ya da enstrümanlara yapılan yatırımlara istinaden yatırım politikası çerçevesinde açık risk yönetim prosedürleri oluşturur.**

16.6.1 Sigorta şirketinin risk yönetimi politikası açık bir yatırım politikasına yansımalıdır. Bu politika, örneğin, sigorta şirketinin yatırım getirilerini optimize etme stratejisini düzenleyebilir ve yatırım faaliyetleri için varlık tahsis stratejileri ve yetkileri ile bunların aktif pasif yönetimi ile ilişkisini belirleyebilir. Ayrıca düzenleyici yatırım gereksinimleri (bakınız, ICP 15 Yatırım) ile diğer parametrelerin nasıl karşılandığını belirleyebilir.

16.6.2 Sigorta şirketinin yatırım politikası çeşitli türevler, türevleri kapsayan karma araçlar, özel hisseler, yüksek riskli yatırım fonları gibi alternatif yatırım fonları, sigorta bağlantılı enstrümanlar ve özel amaçlı kuruluşlar aracılığıyla işlem gören taahhütler gibi doğal olarak riskli olan finansal enstrümanlara yönelik politikasını ortaya koymalıdır. İlişkili karşı taraf kredi riski yatırım politikasında göz önünde bulundurulmalıdır. Ayrıca emanet düzenlemeleri ve yatırımların rehin gösterileceği veya ödünç verileceği koşullar dâhil varlıkların himayesine yönelik politikayı da düzenlemelidir.

16.6.3 Sigorta şirketi aynı şekilde riski genellikle denetim otoritesinin izin verebileceği ölçüde değerlendirilebilir olan ancak diğer yatırımlarla karşılaştırıldığında daha karmaşık, daha az şeffaf, piyasa düzenlemesi açısından daha az düzenlemeye tabi veya yönetmek

için gerekli süreçler açısından daha az yönetilen varlıkları da dikkate almalıdır. Bu tür varlıklar güvenilir şekilde değerlendirmenin zor olduğu olumsuz koşullarda operasyonel riskler oluşturabilir. Piyasa düzenlemesi açısından, düzenlenmemiş veya profesyonel menkul kıymetler piyasası gibi daha az yönetime tabi bir piyasadaki yatırımlara ya da kamuya açık borsada işlem görmeyen yatırımlara özel önem verilmesi gerekir.

- 16.6.4 Özellikle yatırım riskleri açısından sigorta şirketinin tüm faaliyet kollarında kabul ettiğini risklerin kaynağını, türünü ve miktarını anlaması önemlidir. Örneğin, karmaşık bir işlemler zinciri olduğunda nihai yasal riskin veya baz riskin kime ait olduğunu anlaması gerekir. Yatırımın özellikle şeffaf olmayan dış fonlar aracılığı ile yapılması halinde benzer sorunlar ortaya çıkar.
- 16.6.5 Birçok ülkede uygun yurt içi yatırım araçlarının sınırlı sayıda olmasından kaynaklanan yoğunlaşma riski sigorta şirketleri açısından önemli bir sorundur. Buna karşılık, uluslararası sigorta şirketlerinin yatırım stratejileri, aktif pasif yönetimi ve varlık-yükümlülük uyumunun bir dizi para birimi ve farklı piyasalarda gerçekleştirilmesi nedeniyle karmaşık olabilir. Buna ek olarak büyük çaplı potansiyel ödemelerden kaynaklanan likidite ihtiyacı sigorta şirketinin yatırım stratejisini daha da karmaşık bir hale getirebilir.
- 16.6.6 Sigorta şirketi yatırım araçlarını yönetmek için gerekli yetkinliğe sahip olmalıdır. Karmaşık yatırım faaliyetleri için (karmaşık menkul kıymetler için poliçe teminatları dâhil) tüm ilgili değişkenleri dikkate alan sağlam risk modelleri gerebilir. Bu risklerin etkin şekilde yönetilmesi için gerekli iç uzmanlık ve yetkinliğin organizasyonun tüm seviyelerinde mevcut olmasını sağlamak sigorta şirketinin sorumluluğundadır. Buna kullanılan herhangi bir modelin uygulanması, incelenmesi ve piyasa teamülleri karşısında değerlendirilmesi dâhildir. Ayrıca sigorta şirketinin karmaşık yapılandırılmış ürünler ile ilişkili gizli ve standart olmayan riskleri, özellikle de yoğunlaşma riskinin aşikâr olmayan yeni biçimlerini değerlendirmek üzere açık prosedürlere ihtiyacı vardır.
- 16.6.7 Karmaşık yatırım stratejileri için likidite ve piyasadaki ani hareketlenmeler karşısında duyarlılığa önem verilmelidir. Stres testinin yanında sıkıntılı durumlar için durum planlaması da esastır. ‘Canlı uygulama öncesinde prosedürlerin uzun süreli denemesi de uygun olabilir.
- 16.6.8 Türevler açısından ürünler geniş bir yelpazeyi içerir. Vade sonu değeri bir kıymet indeksine bağlı senetler gibi türev içeren karma araçlar da vardır. Sigorta şirketinin risk yönetimi politikası türevlerin kullanım amacı konusunda net olmalıdır. Ayrıca;

- potansiyel risk tutarı güvenilir bir şekilde ölçülemediğinde,
- piyasadaki likidite azlığı karşısında bir türevin elden çıkarılması zor olduğunda,
- borsa dışı türevlerde olduğu gibi bir türev kolayca pazarlanabilir olmadığına,
- fiyatlandırmanın bağımsız (yani harici) doğrulaması mümkün olmadığına,
- teminat düzenlemeleri karşı tarafın risk tutarını tamamen karşılamadığında,
- karşı tarafın kredibilitesi uygun olmadığına ve
- herhangi bir karşı tarafa olan risk tutarı belirli bir miktarı aşarsa

bazı türevlerin kullanımının reddedilmesi veya kısıtlanmasının uygun olup olmadığını ele almalıdır.

Bu faktörler düzenlenen bir piyasanın kuralları kapsamında etkilenmeyen veya işlem görmeyen “borsa dışı türevler” için özellikle önemlidir. Mevcut takas olanaklarının etkinliği, kredi temerrüt swapları gibi yaygın olarak işlem gören “bilanço dışı” türevlerin bazı türlerine ilişkin karşı taraf riskinin değerlendirilmesinde ilgili bir husus olabilir.

16.7 Denetim otoritesi sigorta şirketinin sigorta riskine ilişkin açık politikalar içeren bir risk yönetim politikası olmasını talep eder.

- 16.7.1 Risk yönetimi politikası sigorta sözleşmelerinin yapılmasından kaynaklanan özel sigorta riski gibi sigorta risklerine ilişkin açık politikalar içermelidir. Bu politikalar sigorta süreci, fiyatlandırma, zaman ve miktar açısından alacakların ödemesi ve sigorta şirketinin yaptığı sigorta sözleşmelerinden kaynaklanan risklerin yönetilmesinde gider kontrolü ile ilgili olabilir. Ayrıca sözleşme şartlarını ve istisnaları, kabul edilecek riskler için karşılanması gereken prosedür ve koşulları, standart altı riskler için ek primler ile ödenecek tazminatlar için karşılanması gereken koşulları içerebilir.
- 16.7.2 Aktif pasif yönetiminin sigorta riskinin bileşenlerini ele alması gerekebilir. Gelecekteki hasar ödemelerinin zamanlaması ve boyutu konusundaki belirsizlik, özellikle uzun kuyruklu hayat sigortacılık faaliyeti için, aktif pasif yönetimi politikası kapsamında varlıkların yönetimi ile koordinasyonu gerektirebilir.
- 16.7.3 Sigorta şirketi sigorta poliçesinin kendi risk profili ve sermayesine uygun şekilde reasürans ve diğer risk transferleri yoluyla risk koruması ve risk transferine özellikle önem vermesini sağlamalıdır. Poliçe olumsuz koşullarda risk transferinin etkinliğini dikkate almalıdır.

- 16.7.4 Gider kontrolü özellikle yüksek enflasyon oranlarının genel koşullarında risk yönetiminin önemli bir parçasıdır. Alacak tutarlarının enflasyonu da bazı risk türleri için bu koşullarda yüksek olabilir. Bu nedenle sigorta şirketlerinin alacak yönetimi ve idari giderleri dâhil masraflarını kontrol altına alacak sistemleri mevcut olmalıdır. Bu giderler yönetim tarafından sürekli olarak izlenmelidir.
- 16.7.5 Reasürans düzenlemeleri yeterli olmalı ve sigorta şirketinin reasürörlerden alacakları tahsil edilebilir olmalıdır. Bu amaçla;
- sigorta şirketinin reasürans programı sermaye seviyesine, risk profiline, iş stratejisi ve risk toleransına uygun bir teminat sağlamalıdır.
 - reasürör tarafından sağlanan koruma güvenli olmalıdır. Bu husus sigorta şirketi tarafından reasürörün finansal gücünün yeterli olmasını sağlayarak, (tröstler, akreditifler veya tevkif edilen fonlar²⁹ dâhil) teminat alarak, risk tutarını belirli reasürörlerle sınırlandırarak ya da reasürör temerrüt risk tutarını karşılamak için yeterli sermayeyi tutarak çözülebilir. Sigorta şirketleri reasürörlerin finansal güçlerine ilişkin kendi değerlendirmelerini yapmalı ve dış derecelendirmelere fazla önem vermemeye dikkat etmelidirler.
 - Olumsuz koşullarda riskin sigorta şirketine geri dönmemesini sağlayacak özel risk transferi düzenlemeleri için risk transferinin etkinliği değerlendirilmelidir. Sigorta şirketi bu tür durumlarda reasüröre destek sağlama olasılığı varsa düzenlemelerini gözden geçirmelidir.

Kurumsal risk yönetimi çerçevesi - risk toleransı (risk alma kapasitesi)

16.8 Denetim otoritesi, sigorta şirketinden;

- **genel nicel ve nitel risk tolerans düzeylerini belirleyen ve tüm ilgili ve maddi risk kategorileri ile bunlar arasındaki ilişkileri dikkate alan risk tolerans limitlerini tanımlayan bir risk toleransı beyanı düzenlemesini ve devamını sağlamasını,**

²⁹ Tevkif edilen fonlar: tasfiye sürecinde kayıpları sürekli olarak absorbe ederek yükümlülük karşılama olasılığını azaltma amacına ulaşan sermaye.

- iş stratejisinde kendi risk tolerans düzeylerinden faydalanmasını ve
- tanımlanmış risk tolerans limitlerini risk yönetimi politikaları ve prosedürleri ile günlük operasyonlarına entegre etmesini

talep eder.

16.8.1 Risk yönetimi politikasının geliştirilmesi, risklerin analizi, değerlendirmesi, izlenmesi, ölçülmesi ve risk tutarlarını tespiti için uygun araçların oluşturulması doğrultusunda sigorta şirketi bir risk toleransı beyanı düzenlemeli ve devamlılığını sağlamalıdır. Sigorta şirketinin genel risk toleransı beyanı şirketin maruz istediği ve maruz kalabileceği risk düzeyini belirtmeli ve sigorta şirketinin finansal gücünü, işinin niteliği, boyutu ve karmaşıklığını, risklerini, likidite durumunu, iş faaliyetlerinin devredilebilirliğini ve risklerini yeterli şekilde yönetmek için ihtiyacı olan fiziksel kaynakları göz önünde bulundurmalıdır.

16.8.2 Risk toleransı beyanı, sigorta şirketinin almaya hazır olduğu ve işinin bir parçası olarak maruz kalabileceği risk düzeyinde operasyonel yönetim açısından açıkça rehberlik edecek 'tolerans limitlerini' tanımlamalıdır. Sigorta şirketinin bu tolerans limitlerinin devam eden operasyonel süreçlerine uygun şekilde nasıl entegre edileceğini değerlendirmesi gerekir. Bu entegre süreci, örneğin tolerans limitlerinin devam eden operasyonların parçası olarak ölçülebilecek ve izlenebilecek şekilde açıklanması ile başarılabilir. Ayrıca stres testi de sigorta şirketinin tolerans limitlerinin iş faaliyetlerine uygun olmaya devam edip etmediği belirlemesine yardımcı olabilir.

Sigorta grupları ve gruplara üye olan tüzel kişi sigorta kuruluşlarına yönelik ek rehber

16.8.3 Sigorta grubu genel nicel ve nitel tolerans düzeylerini belirleyen ve tüm ilgili ve maddi risk kategorileri ile bunlar arasındaki ilişkileri dikkate alan tolerans limitlerini tanımlayan stratejisine dayalı bir risk toleransı beyanı oluşturmalı ve devamını sağlamalıdır. Sigorta grubunun risk tolerans düzeyleri kurumsal risk yönetimi çerçevesinde ve risk yönetim politikasında aktif olarak uygulanmalıdır.

Tüzel kişiliği olan bir sigorta kuruluşunun risk toleransı beyanı tolerans limitlerini grup üyeliğinin bir sonucu olarak karşı karşıya olduğu tüzel kişiliği ile ilgili ve maddi tüm grup risklerinden oluşan risk kategorisini dikkate alarak tanımlamalıdır.

16.8.4 Sigorta grubunun tolerans limitleri grubun bir üyesi olan tüzel kişiliğe sahip sigorta kuruluşunun Yönetim Kurulu ve Üst Yönetimine sigorta grubunun almaya hazır olduğu risk düzeyini ve tüzel kişiliği olan sigorta kuruluşunun işi sırasında maruz kalabileceği limitler hakkında rehberlik etmelidir.

Grup ortamının açıkça tanımlanmasını ve anlaşılır olmasını sağlamak tüzel kişiliği olan sigorta kuruluşunun Yönetim Kurulu ve Üst Yönetimi'nin sorumluluğundadır.

Kurumsal risk yönetimi çerçevesi - risk duyarlılığı ve geribildirim döngüsü

16.9 Denetim otoritesi, sigorta şirketinin KRY çerçevesinin risk profilinde meydana gelen değişikliklere duyarlı olmasını ister.

16.9.1 Sigorta şirketinin KRY çerçevesi ve risk yönetimi politikası iç ve dış olayların bir sonucu olarak meydana gelecek değişikliklere duyarlı olmalıdır. KRY çerçevesi yeni risklerin ve bilgilerin düzenli olarak ekleneceği mekanizmaları içermelidir. Örneğin, iş dâhilinde belirlenen yeni riskler yeni devralmaları, yatırım pozisyonlarını ya da faaliyet kollarını içerebilir. Temel risklerin niteliğini ve büyüklüğü etkileyen ortamın gelişiminin bir sonucu olarak dış kaynaklardan gelebilir. Denetleyici ve yasal koşullar, derecelendirme kuruluşlarının kaygıları (varsa), politik değişimler, büyük afetler veya piyasalardaki dalgalanmalar değişiklikleri zorunlu hale getirebilir. Ayrıca çerçeve ve politika da poliçe sahiplerinin ve diğer paydaşların değişen çıkarları ve makul beklentilerine duyarlı olmalıdır.

16.10 Denetim otoritesi sigorta şirketinin KRY çerçevesinin risk profilindeki değişikliklere karşılık gerekli tedbirleri zamanında almasını sağlayacak uygun ve kaliteli bilgiye, yönetim süreçlerine ve objektif değerlendirmelere dayalı bir geribildirim döngüsü içermesini talep eder.

16.10.1 KRY çerçevesinde bir "geribildirim döngüsü" olmalı ve Yönetim Kurulu ile Üst Yönetim kararlarının uygulanmasını, etkilerinin izlenmesini ve iyi yönetim bilgileri aracılığıyla zamanında ve yeterince rapor edilmesini sağlamalıdır. Geribildirim döngüsü risk yönetimi politikası, tolerans limitleri ve risk azaltıcı aksiyonlarda değişikliğe yol açan risk değişikliklerinin etkisinin KRY çerçevesinde değerlendirilmesi sürecidir. KRY çerçevesi önemli olaylar karşısında tek seferlik açık değişiklikler ile tamamlanan bu sürekli güncelleme süreci olmadan sigorta şirketine stratejik ve risk hedeflerini karşılamada yardımcı olamaz.

Sigorta grupları ve gruplara üye olan tüzel kişi sigorta kuruluşlarına yönelik ek rehber

16.10.2 Sigorta grubunun KRY çerçevesinin risk profilindeki değişikliklere karşılık gerekli tedbirleri zamanında almasını sağlayacak uygun ve kaliteli bilgiye, yönetim süreçlerine ve objektif değerlendirmelere dayalı bir geribildirim döngüsü içermesi gerekir.

- 16.10.3 Tüzel kişiliği olan sigorta kuruluşunun KRY çerçevesinin geribildirim döngüsüne üyesi olduğu en büyük gruba ilişkin grup riski dâhil edilmelidir. Bu tüzel kişiliği olan sigorta kuruluşunun risk profilini etkileyecek gruptaki değişiklikler hakkında uygun ve kaliteli bilgiler edinmesi ve yönetiminin de üyesi olduğu sigorta grubuna grubun KRY çerçevesinin geribildirim döngüsünün bir parçası olarak bilgi vermesi gerektiği anlamına gelir.

Kendi Risk ve Mali Yeterlilik Değerlendirmesi (ORSA)

- 16.11 Denetim otoritesi, sigorta şirketinin risk yönetim sisteminin uygunluğu ile mevcut, ve büyük olasılıkla gelecekteki, yükümlülük karşılama yeterliliğini düzenli olarak değerlendirmek için kendi risk ve mali yeterlilik değerlendirmesini (ORSA) gerçekleştirmesini zorunlu tutar.**

- 16.11.1 Her sigorta şirketi kendi risk profiliyle uyumlu mali yeterlilik değerlendirmesini (ORSA) yapmalı ve bu değerlendirmenin doğan gerekçeyi, hesaplamaları ve eylem planlarını belgelemelidir. Sigorta şirketinin risklerini kendi risk ve mali yeterlilik değerlendirmesinde sağlam bir şekilde yansıtılabilir yeteneği etkili bir genel KRY çerçevesi ve risk yönetimi politikasının faaliyetlerine entegre edilmesi ile desteklenmektedir. Belirli bir sigorta şirketi tarafından yapılan değerlendirmenin niteliğinin risklerinin niteliği, boyutu ve karmaşıklığına uygun olması gerektiği kabul edilmektedir.

- 16.12 Denetim otoritesi ORSA'nın sigorta şirketinin Yönetim Kurulu ve Üst Yönetiminin sorumluluğunda olmasını talep eder.**

- 16.12.1 ORSA'nın başlıca amacı risk yönetimi ve yükümlülük karşılama yeterliliğinin şu anda ve gelecekte yeterli olup olmadığını değerlendirmektir. ORSA'nın sorumluluğu sigorta şirketi teşkilatının en üst düzeyini temsil eden Yönetim Kurulu ve Üst Yönetimine aittir. ORSA'nın etkinliği, durumun niteliği, boyutu ve karmaşıklığına uygun olduğunda doğrudan Yönetim Kurulunun bir üyesine rapor veren Baş Risk Görevlisi gibi uygun tecrübeye sahip bir kişinin dâhili ve harici genel bağımsız incelemesi ile temin edilmelidir.

- 16.13 Denetim otoritesi, sigorta şirketinin risk profiliyle uyumlu mali yeterlilik değerlendirmesinin (ORSA) asgari olarak sigorta, kredi, piyasa, operasyon ve likidite riskleri ile grup üyeliğinden kaynaklanan ek riskler dâhil tüm makul olarak öngörülebilir ve ilgili maddi riskleri kapsamalarını ister. Değerlendirmenin risk yönetimi ile gerekli ve mevcut mali kaynakların düzeyi ve kalitesi arasındaki ilişkiyi tanımlaması gerekir.**

- 16.13.1 Sigorta şirketi ORSA çerçevesinde ekonomik koşullar veya diğer dış etkenlerde gelecekte meydana gelecek değişikliklerin etkisi dâhil olmak üzere poliçe sahiplerine olan yükümlülüklerini karşılama yeterliliğini etkileyebilecek tüm maddi riskleri göz önünde bulundurmalıdır.

Sigorta şirketi, yönetimi ve karar verme süreçleri için ilgili bilgileri sağlamaya devam edebilmek amacıyla risk profiliyle uyumlu mali yeterlilik değerlendirmesini düzenli olarak yapmalıdır. Ayrıca risklerin nedenlerini ve ne ölçüde maddi risk oluşturduklarını düzenli olarak yeniden değerlendirmelidir. Risk profilindeki önemli değişiklikler karşısında yeni bir risk ve mali yeterlilik değerlendirmesi yapmalıdır. Risk değerlendirmesi riskleri azaltmak için mevcut kontrollerin etkinliği ile bağlantılı olarak yapılmalıdır.

Sigorta grupları ve gruplara üye olan tüzel kişi sigorta kuruluşlarına yönelik ek rehber

- 16.13.2 Sigorta grubu içinde yeterli risk yönetimi mevcut olmalı ve grubun üyesi olan tüzel kişiliğe sahip sigorta kuruluşlarının değerlendirmesini geliştirmek amacıyla sigorta grubu genelinde değerlendirilmelidir.
- 16.13.3 Sigorta grubu, grubun risk yönetimi ve yükümlülük karşılama yeterliliğinin şu anda ve gelecekteki yeterliliğini değerlendirmek üzere kendi risk ve mali yeterlilik değerlendirmesini yapmalıdır. Değerlendirmenin niteliği sigorta grubu düzeyindeki risklerin niteliği, boyutu ve karmaşıklığına uygun olmalıdır. Riskler sigorta grubunun her üyesinden ve bir parçası olduğu en büyük gruptan kaynaklanan tüm makul olarak öngörülebilir ve ilgili maddi riskleri kapsamalıdır. Sigorta grubunun risk profiliyle uyumlu mali yeterlilik değerlendirmesi (ORSA) ele alınmayan hiçbir maddi riskin kalmamasını, grup içinde sermayenin ikame edilebilirliği ve varlıkların aktarılabilirliğinin dikkate alınmasını ve sermayenin çifte hesaplanmamasını sağlamalıdır. Bu büyük ve karmaşık grupların bu yönlerine özel önem verilmesinin karşı laşmaya oldukları risklerin niteliği, boyutu ve karmaşıklığına uygun olması muhtemeldir.
- 16.13.4 Aynı şekilde tüzel kişiliği olan sigorta kuruluşunun kendi risk ve mali yeterlilik değerlendirmesi de, bir parçası olduğu en büyük grubun üyeliğinden kaynaklanan ve risklerin niteliği, boyutu ve karmaşıklığına uygun şekilde kuruluşu etkileyen tüm ek riskleri içermelidir.
- 16.13.5 Hem tüzel kişiliği olan sigorta kuruluşunun hem de sigorta grubunun riskleriyle uyumlu mali yeterlilik değerlendirmesinde grubun bölündüğü veya başka şekilde yapısını değiştirdiği senaryoların dikkate alınması uygun olabilir. Mevcut sermaye yeterliliği ve sürekliliği analizinin değerlendirmesi, olumsuz koşullarda grup yapısı ve bütünlüğündeki ilgili olası değişiklikleri ve bunların grup riskleri, grubun varlığı ve grubun üyelerine olan desteği veya üyelerinden talepleri üzerindeki etkilerini göz önüne almalıdır.

- 16.13.6 Tüzel kişi düzeyine kıyasla sigorta grubu düzeyindeki karmaşıklık düzeyi göz önüne alındığında, sigorta grubu risklerinin kapsamlı olarak ele alınması için ek analiz ve bilgilerin gerekli olması muhtemeldir. Bu bağlamda, örneğin, sigorta grubunun bir üyesi olan tüzel kişiliğe sahip her sigorta kuruluşunun zorluklarının grubun diğer kuruluşları üzerindeki etkisini değerlendiren stres testi kullanarak bir yayılma testi uygulanması uygun olabilir.

Kendi Risk ve Mali Yeterlilik Değerlendirmesi (ORSA) - ekonomik ve düzenleyici sermaye

16.14 Denetim otoritesi, sigorta şirketinden;

- **ORSA'nın bir parçası olarak, risk toleransı ve iş planları doğrultusunda iş faaliyetlerini yönetmek için gereken genel mali kaynakları belirlemesini ve denetim gereksinimlerinin karşılandığını göstermesini,**
- **risk yönetimi faaliyetlerini kendi risk ve mali yeterlilik değerlendirmesi dâhil ekonomik sermayesine, düzenleyici sermaye yeterliliğine ve mali kaynaklarına dayandırmasını ve**
- **düzenleyici sermaye yeterliliğinin ve herhangi bir ek sermaye ihtiyacının karşılanmasına yönelik sermaye kaynaklarının kalitesini ve yeterliliğini değerlendirmesini talep eder.**

16.14.1 Genel KRY çerçevesi bağlamında sigorta şirketi kendi risk ve mali yeterlilik değerlendirmesini gerçekleştirmeli ve denetim otoritesi tarafından belirlenen ekonomik sermaye ve düzenleyici sermaye yeterliliğine göre mali kaynaklarının seviyesini izlemek için risk ve sermaye yönetimi süreçlerine sahip olmalıdır.

16.14.2 Sigorta şirketi kendi değerlendirmesi bağlamında mevcut sermaye ihtiyaçları ile uzun vadeli iş stratejisi ve, özellikle, yeni iş planları için öngörülen gelecekteki mali durumunu arasında net bir ayırım yapmalıdır.

16.14.3 Sermaye tutmak risk yönetiminin en etkili yolu olmasa da sigorta şirketinin risk yönetimi ve sermaye yönetimi arasındaki ilişki ve etkileşimi göz önüne alması önemlidir. Bu nedenle sigorta şirketi risklerini, riskler arasındaki ilişkiyi ve mevcut risk azaltma faaliyetlerini değerlendirerek, risk toleransı ve iş planlarını dikkate alarak ihtiyacı olan genel mali kaynakları tespit etmelidir. Ekonomik sermayenin belirlenmesi, sermaye tabanını en iyi optimize etme yolunun değerlendirilmesi, risk tutma veya transfer etme ihtiyacı ve fiyatlandırmada risklerin nasıl dikkate alınacağı gibi konularda sigorta şirketine yardımcı olur. Ayrıca denetim otoritesinin risklerin iyi yönetildiğine güven duymasını sağlar.

16.14.4 Ekonomik sermaye ve düzenleyici sermaye tutarları ile bunları belirlemede kullanılan yöntemler farklı olabilir ancak sigorta şirketi bu farklılıkları bilerek analiz etme ve açıklama kapasitesine sahip

olmalıdır. Bu analiz denetim gereksinimlerinin sigorta şirketinin kendi risk ve mali yeterlilik değerlendirmesine, risk ve sermaye yönetimine entegre edilmesine yardımcı olarak poliçe sahiplerine olan yükümlülüklerinin zamanında karşılanmasına yardımcı olur.

- 16.14.5 Sigorta şirketi ORSA'nın bir parçası olarak ekonomik sermayesini belirleme ve düzenleyici sermaye gereksinimlerinin denetim otoritesi tarafından belirlenen kalite standartlarında ve sigorta şirketinin ilgili olduğunu düşündüğü diğer faktörler açısından yerine getirildiğini gösterme bağlamında sermaye kaynaklarının kalitesi ve yeterliliğini kendi değerlendirmelidir. Bu değerlendirmenin kapsamı sigorta şirketinin risklerinin niteliği, boyutu ve karmaşıklığına uygun olmalıdır. Sigorta şirketi ayrıca uzun vadeli iş stratejisi ve özellikle yeni iş planlarını dikkate alarak iş stratejisini destekleme ve faaliyetlerinin devamını sağlama açısından sermaye kaynaklarının uygunluğunu değerlendirmelidir.

Yeniden sermayelendirme

- 16.14.6 Sigorta şirketinin mevcut sermaye kaynakları ile absorbe edilen kayıplara uğraması halinde düzenleyici sermaye gereksinimlerini karşılamak ve iş stratejilerini sürdürmek için yeni sermaye artırımı yapması gerekebilir. Sermayenin gerekli olduğu anda mevcut olacağı varsayılmaz. Bu nedenle sigorta şirketinin sermaye kalitesine ilişkin kendi değerlendirmesinin sermaye yapısını yeniden düzenleme hususunu, özellikle sermayenin zararları sürekli surette absorbe etme kapasitesini ve sigorta şirketinin kullandığı sermaye araçları veya yapılarının gelecekte sermaye düzenlemesini ne ölçüde kolaylaştırabileceği veya zorlaştırabileceğini dikkate alması gerekir. Örneğin, sigorta şirketi gelecekteki karların hemen nakde çevrildiği bir finansman düzenlemesi içine girerse şirketin gelecek indirilmiş kazanç potansiyeli gelecekteki sermaye kaynakları artırımını zorlaştırabilir.
- 16.14.7 Sigorta şirketinin finansal stres zamanlarında sermaye yapısını yeniden düzenlemeyebilmesi için yükümlülük karşılama ve sermaye yönetimi, yatırımcı ilişkileri, sağlam yönetim yapısı/uygulamaları ve adil piyasa kuralları yoluyla piyasa güvenini her zaman koruması önemlidir. Örneğin, sigorta şirketinin oy hakkı olmaksızın imtiyazlı hisse senedi çıkarması yönetim yapısı ve uygulamasının sağlamlığını etkileyebilir. Adi hisse senedine bağlı oy hakları sigorta şirketinin yönetimi üzerinde piyasa disiplininin önemli bir kaynağını oluşturabilir. Diğer sigorta şirketleri mevcut hissedarlar ve tahvil sahiplerinin ekonomik değerinden ödün vererek daha düşük faiz kuponları ve ücretler ile sermaye araçları ihraç edebilirler.
- 16.14.8 Piyasa koşulları iyi olduğunda birçok sigorta şirketi makul maliyet düzeylerinde yeterli miktarda kaliteli sermaye entrümanı ihraç edebilmelidir. Ancak piyasa koşulları sıkıntılı olduğunda sermaye kaynaklarının kalitesi ve miktarı açısından sadece sermayesi iyi durumda olan sigorta şirketleri kaliteli sermaye araçları çıkarabilir.

Diğer sigorta şirketleri sadece daha yüksek maliyetlerle sınırlı sayıda düşük kaliteli sermaye aracı ihraç edebilir. Bu nedenle denetim otoriteleri sigorta şirketlerinin piyasa koşullarındaki değişimleri dikkate aldığından ve ileriye dönük olarak sermaye kaynaklarının kalitesini ve miktarını yönettiğinden emin olmalıdır. Bu bağlamda adi hisse senedi gibi kaliteli sermaye araçlarının normal piyasa koşullarında sermaye kaynaklarının önemli bir bölümünü teşkil etmesi ve sigorta şirketlerinin stres dönemlerinde bile sermaye araçları çıkarabilmesine imkân tanınması beklenir. Bu tür sermaye yönetimi yaklaşımları ayrıca özellikle risk bazlı yükümlülük karşılama yeterliliği açısından doğabilecek dönemsel niteliklilik sorunlarının çözümüne yardımcı olur.

Sigorta grupları ve gruplara üye olan tüzel kişi sigorta kuruluşlarına yönelik ek rehber

- 16.14.9 Sigorta grubu, ORSA'nın bir parçası olarak, risk toleransı ve iş planları doğrultusunda iş faaliyetlerini yönetmek için gereken genel mali kaynakları belirlemeli ve denetim şartlarının karşılandığını göstermelidir. Sigorta grubunun risk yönetimi aksiyonları kendi ekonomik sermaye, düzenleyici sermaye gereksinimleri ve mali kaynaklarına dayalı olmalıdır. Dolayısıyla ekonomik sermaye sigorta grubunun yanında tüzel kişiliği olan bir üye sigorta kuruluşu tarafından belirlenmeli ve uygun risk toleransları ile yönetim aksiyonları hem sigorta grubu hem de tüzel kişiliği olan sigorta kuruluşu açısından tespit edilmelidir.
- 16.14.10 Sigorta şirketinin grup çapında sermaye kaynaklarını değerlendirmesinde ele alınması gereken ana faktörler çoklu sermaye yoğunlaşması, grup içi sermaye oluşumu ve karşılıklı finansman, sermaye kalitesi ve ikame edilebilirliğinin geliştirilmesi ve varlıkların grup kuruluşları arasında serbest aktarılabilirliğidir.

Kendi Risk ve Mali Yeterlilik Değerlendirmesi (ORSA) – içsel modellerin kullanımı

- 16.14.11 Sigorta şirketi mevcut mali kaynakların değerlendirilmesi ve düzenleyici sermaye gereksinimlerinin hesaplanmasının içsel modellerin kullanımı ile daha iyi olacağını düşünebilir.
- 16.14.12 İçsel model, ORSA için kullanıldığında sigorta şirketinin risk ve sermaye yönetimi süreçlerini entegre etmesine olanak sağlaması halinde en yararlı ve önemli stratejik ve operasyonel karar verme aracı olması muhtemeldir ki iş faaliyetlerinde karşılaştığı risklerin değerlendirilmesi ve uygun olduğunda bu risklerin karşılanması için gerekli ekonomik sermayenin belirlenmesine yardımcı olur.
- 16.14.13 Kurumsal Risk Yönetimi çerçevesi, tüm makul olarak öngörülebilir ve ilgili maddi riskleri uygun şekilde oluşturulan bir risk yönetimi politikası uyarınca ele alınmalıdır. Bu nedenle ORSA için kullanılan bir

içsel modelin en etkin şekilde işlemesi için tanımlanan tüm bu riskleri ele alması ve ortaya çıkabilecek olası durumlar karşısında sigorta şirketinin iş faaliyeti üzerindeki etkisini değerlendirmesi gerekir. Dikkate alınması gereken riskler (önemli risk yoğunlaşmaları dâhil) sigorta riski, kredi riski, piyasa riski, operasyon riski ve likidite riskini içermelidir. Ele alınan risk kategorileri açıkça tanımlanmış olmalıdır. Bu analizde kullanılacak yöntemler, ilgili risklerin niteliği, boyutu ve karmaşıklığına uygun olarak basit bir stres testinden daha karmaşık stokastik modellemeye kadar değişebilir.

- 16.14.14 Sigorta şirketinin içsel modeli ORSA için kullanıldığında muhtemelen sigorta şirketinin sermaye düzeyini uygun şekilde belirleyeceğine ve iş planı ile stratejik hedeflerini yeterli şekilde karşılayacağını düşündüğü tanımlanmış modelleme kriterleri temelinde kalibre edilir. Bu modelleme kriterleri büyük bir olasılıkla aktif ve pasif değerlemesi ile sigorta şirketinin risk toleransı ve iş planlarına uygun gördüğü güven düzeyi, risk ölçümü ve zaman dilimini içerir. Sigorta şirketinin örneğin belirli bir yatırım derecesi elde etmek veya diğer iş hedeflerini karşılamak için bir düzey seçmek gibi ekonomik sermayenin tespitinde kullanılan modelleme kriterlerini belirlemek için çeşitli faktörleri dikkate alması muhtemeldir.
- 16.14.15 Sigorta şirketi ORSA için kendi içsel modelini oluştururken risk stratejisi ve iş hedeflerinde yer alan risklerin niteliği, boyutu ve karmaşıklığına uygun risk modelleme teknikleri ve yaklaşımları benimseyebilir. Sigorta şirketi modelleme sürecinde ekonomik senaryolar, varlık portföyleri, geçerli veya geçmişteki işlerinden doğan yükümlülükler gibi çeşitli bilgileri/girdileri değerlendirebilir³⁰. Modelleme kriterleri ve modellemeye yönelik çeşitli girdiler muhtemelen (sigorta şirketi mali zorluk içinde değilse) sigorta şirketinin faaliyetlerine kesintisiz olarak devam ettiği varsayımıyla oluşturulur.
- 16.14.16 Ekonomik sermayeyi belirlemek amacıyla ORSA çerçevesinde kullanılan bir içsel model, sigorta şirketinin poliçe sahiplerine olan yükümlülüklerini zamanında ve iş hedeflerine uygun bir güven düzeyinde karşılamaya devam etmesini sağlamak üzere yeterli mali kaynakları tahsis etmesine olanak verir. Poliçe sahi yükümlülüklerinin bu şekilde tam olarak değerlendirilmesi amacıyla poliçe sahiplerinin çıkarlarını riske atmamak için karşılanması gereken tüm yükümlülüklerin (temerrüt durumunda sigorta şirketinin tasfiyesine yol açabilecek yükümlülükler dâhil) göz önüne alınması gerekir.

³⁰ Ayrıca, örneğin, sigorta şirketlerinin farklı yükümlülük sınıflarını destekleyen varlıkları ayrı fonlara bölmelerini gerektiren ve yönetmeliklerle fonlar arasında varlık transferini sınırlandıran ülkelerde varlıkların kullanımı ve transferindeki düzenleyici kısıtlamaları da dikkate alabilir.

16.14.17 Sigorta şirketi tarafından ekonomik sermaye gerekliliklerini belirlemek üzere ORSA kapsamında kullanılan bir içsel model bu hususta denetim onayı gerektirmemelidir. Ancak sigorta şirketinin kendi içsel modelini incelemesi, risk ve sermaye yönetimi süreçlerinin bir parçası olarak kullanımının uygunluğunu doğrulaması³¹, modelinin kalibrasyonunu kendi modelleme kriterlerine göre yapması beklenebilir. İç inceleme yeterince bağımsız değilse ya da sigorta şirketinin yönetimi modelin iç inceleme ile sağlanan doğruluğu konusunda daha fazla güvence istiyorsa sigorta şirketi içsel modelinin iç incelemenin yanı sıra uygun uzmanlar tarafından gerçekleştirilecek bir dış inceleme tabi olmasını isteyebilir.

ORSA amaçlı içsel model kullanımına ilişkin sigorta grupları ve gruplara üye olan tüzel kişi sigorta kuruluşlarına yönelik ek rehber

16.14.18 Sigorta grubu, mali kaynakların değerlendirilmesi ve düzenleyici sermaye gereksinimlerinin hesaplanmasının risklerin kapsamı, boyutunu ve karmaşıklığının daha etkin bir şekilde değerlendirilmesine olanak sağlayacak iç modellerin kullanımı ile daha iyi gerçekleştirilebileceğini düşünebilir.

16.14.19 Tüzel kişiliği olan tüm sigorta kuruluşları ve üyesi oldukları sigorta grupları kendi risk ve mali yeterlilik değerlendirmelerini (ORSA) gerçekleştirmelidir. Sigorta grubu ORSA için risk profilinin niteliği, boyutu ve karmaşıklığına en uygun metodolojiyi uygulamalıdır. İçsel modellerin mutlaka bu amaçla kullanımı anlamına gelmese de risklerin niteliği daha farklı ve sigorta grubunun iş ve risk boyutu üyesi olan tüzel kişilerden daha büyük olabilir. Bu nedenle bir içsel modelin kullanımı üyelerinin niteliği, büyüklüğü ve karmaşıklığına uygun bir yaklaşım olmasa da içsel modellerin grubun risk ve mali yeterlilik değerlendirmesi için kullanılması daha uygun olabilir.

Kendi Risk ve Mali Yeterlilik Değerlendirmesi (ORSA) - süreklilik analizi

16.15 Denetim otoritesi;

- **sigorta şirketinin, ORSA'nın parçası olarak, iş faaliyetini sürdürme kabiliyetini ve düzenleyici sermaye gereksinimlerini belirlemek için**

³¹ Uygun durumlarda sigorta şirketinin niteliği, boyutu ve karmaşıklığı dikkate alındığında bağımsız bir uygulamayı kolaylaştırmak amacıyla doğrulamanın içsel modeli oluşturanlardan farklı bir bölüm veya kişilerce yapılması beklenir.

normalden daha uzun bir iş sürekliliği sağlamaya yönelik gerekli risk yönetimi ve mali kaynakları analiz etmesini,

- **sigorta şirketinin süreklilik analizinin orta ve uzun vadeli iş stratejisinin nicel ve nitel unsurlarını bir arada ele almasını ve gelecekteki mali durum projeksiyonları ile düzenleyici sermaye gereksinimlerini karşılama kabiliyetinin analizini içermesini şart koşar.**

- 16.15.1 Sigorta şirketi bir dizi makul olumsuz senaryo karşısında uzun vadede risklerini yönetme kabiliyetini gösterebilmelidir. Dolayısıyla sigorta şirketinin sermaye yönetimi planları ve sermaye projeksiyonları genel risk yönetimi stratejisinin kilit unsurlarıdır. Bu unsurlar sigorta şirketinin piyasa ve ekonomik koşullardaki beklenmedik değişiklikler, sektördeki yenilikler ve demografik, yasal ve düzenleyici, tıbbi ve sosyal gelişmeler gibi diğer faktörler karşısında verebileceğini tepkileri belirlemesine imkân tanınmalıdır.
- 16.15.2 Denetim otoriteleri durumun niteliği, boyutu ve karmaşıklığı uygun olduğunda sigorta şirketinden periyodik, ileriye dönük süreklilik analizi ve çeşitli koşullar altında gelecekte düzenleyici sermaye gereksinimlerini karşılamaya devam edebilme kabiliyeti dâhil gelecekteki mali durumunun modellemesini üstlenmesini ister. Sigorta şirketleri (stres öncesi ve sonrası) sermaye ve nakit akış projeksiyonları ile tahminlerinde yer alan yönetim aksiyonlarının uygun üst düzey kişilerce onaylanmasını sağlamalıdır.
- 16.15.3 Sigorta şirketi süreklilik analizini gerçekleştirilirken (iş faaliyetinin olanaksız olması veya piyasanın güvenini kaybetmesi halinde) ticari başarısızlığının muhtemel sebebi olabilecek senaryoları ve buna ilişkin risk yönetimi için gerekli aksiyonları tespit etmek amacıyla ters stres testi de uygulamalıdır. (Bkz. Rehber 16.1.17)
- 16.15.4 Süreklilik analizinin bir sonucu olarak denetim otoriteleri sigorta şirketlerini işletmenin kar etmesi veya tasfiye sürecine girmesi halinde kullanılacak durum (olasılık) planları ve prosedürlerini bulundurmaları konusunda teşvik etmelidir. Bu planlar, şirketlerin bazı stres dönemlerinden sonra sermaye yeterliliği veya nakit akış durumunu düzeltmek/iyileştirmek için alacakları gerçekçi ve telafi edici önlemleri ve aksiyonları tanımlamalı ve bu aksiyonların ihtiyati tedbirler öncesinde sigorta şirketi tarafından alınması gerekip gerekmediğini değerlendirmelidir.
- 16.15.5 Sigorta şirketinin mevcut mali durum değerlendirmesi ile mali yeterliliğinin sürdürülmesi dâhil mali durumunun stratejik risk yönetimi amaçlı değerlendirilmesi için kullanılan projeksiyonlar, stres testleri ve senaryo analizleri arasında net bir ayırım yapılmalıdır.³² Süreklilik analizi sağlam, etkin ve tam risk yönetim süreçleri, stratejileri ve sistemleri sağlamaya yardımcı olur.

³² Bu tür değerlendirmeler için kullanılan senaryolar sigorta şirketi veya denetim otoritesi tarafından tespit edilebilir.

Sigorta şirketinin maruz olduğu veya olabileceği risklerin nitelik ve seviyesini karşılamak için gereken mali kaynakların miktarını, türünü ve dağılımını değerlendirmeye ve devamını sağlamaya yardımcı olur. Sigorta şirketine tüm makul olarak öngörülebilir ve ilgili maddi riskleri tespit etmek ve yönetme olanağı verir. Sigorta şirketi de faaliyet kolundaki olası değişikliklerin etkisini veya gereken ekonomik sermaye düzeyindeki risk stratejisini ve düzenleyici sermaye gereksinimlerini değerlendirir.

- 16.15.6 Süreklilik analizi, etkin bir iş planlaması için 3 ila 5 yıl arasında gerekli zaman dilimini içermelidir. Bu süre genellikle düzenleyici sermaye gereksinimlerinin belirlenme süresinden daha uzundur.³³ Ayrıca yeni iş planları, gömülü garantiler ve opsiyonlar gibi ürün tasarımı ve fiyatlandırması, ürünlerin satılma şekline uygun varsayımlara düzenleyici gereksinimlerine nazaran daha fazla önem vermelidir. Sigorta şirketinin mevcut prim düzeyleri ile gelecekteki prim düzeyleri stratejisi süreklilik analizinde önemli bir unsurdur. Süreklilik analizinin anlamlı olmaya devam etmesi için sigorta şirketi siyasi veya ekonomik değişiklikler dâhil gelecekteki olası olaylar gibi dış etkenleri de dikkate almalıdır.
- 16.15.7 Sigorta şirketi süreklilik analizi sayesinde mevcut mali durumu ile gelecekteki iş planı projeksiyonları arasında daha iyi şekilde bağlantı kurarak mali durumunu koruma kabiliyetinin gelecekte de korunmasını sağlayabilir. Sigorta şirketi bu şekilde kurumsal risk yönetimini devam eden ve gelecekteki operasyonlarına entegre eder.
- 16.15.8 Ayrıca süreklilik analizi için bir içsel model kullanılabilir. Böylece sigorta şirketi risk profiline dair stratejik iş kararlarının sermaye sonuçlarını değerlendirebilir. Örneğin, sigorta şirketi kaynaklarını başka alanlarda kullanabilmek amacıyla belirli risklere karşı tutulması gereken sermaye miktarını azaltmak için farklı faaliyet kollarında çalışarak belirli risklere maruz kalma oranını düşürme kararı alabilir. Bu sermaye yönetimi süreci, sigorta şirketinin uzun vadeli stratejik karar alma sürecinin bir parçası olarak sermaye risk tutarını değiştirmesine olanak sağlar.
- 16.15.9 Bu stratejik değişiklikler sonucunda sigorta şirketinin risk profili değiştirilebilir. Bu nedenle içsel model çerçevesinde farklı risklerin değerlendirilmesi ve miktarının belirlenmesi gerekebilir. Böylece içsel model stratejik risk ve sermaye yönetimi döngüsünde yerini bularak bu iki süreç arasındaki bağlantıyı sağlayabilir.

³³ Düzenleyici sermaye gereksinimlerinin belirlendiği süre, güvenlik seviyesinin veya "şok döneminin" belirlendiği zaman dilimiyle karşılaştırılmaktadır.

Sigorta grupları ve gruplara üye olan tüzel kişi sigorta kuruluşlarına yönelik ek rehber

- 16.15.10 Sigorta grubu da ticari faaliyetini sürdürme kabiliyetini ve bunu yapabilmek için gerekli risk yönetimi ve mali kaynakları analiz etmelidir. Sigorta grubunun analizi bir sigorta grubu olarak varlığını sürdürme kabiliyetini, grup yapısındaki olası değişiklikleri ve üyelerinin işlerini devam ettirme kabiliyeti göz önünde bulundurulmalıdır.

Tüzel kişiliği olan sigorta kuruluşunun süreklilik analizinin olumsuz koşullarda finansal destek kullanılabilirliği ve tüzel kişiliği olan sigorta kuruluşuna gruptan gelebilecek riskler dâhil olmak üzere gruptan sürekli gelen desteği analiz etmesi gerekir. Hem tüzel kişiliği olan sigorta kuruluşu hem de üyesi olduğu sigorta grubu ekonomik, politik ve düzenleyici ortamdaki değişikliklerin potansiyel etkisi de dâhil karşı karşıya oldukları ticari riskleri dikkate almalıdır.

- 16.15.11 Sigorta grupları süreklilik analizinde grup içi nakit akışlarına özellikle dikkat etmelidir. Örneğin, sigorta grubunun (uzun vadeli fonlar, diğer bağlı ortaklıkların temettülerinden sermaye fazlalıkları gibi) kullanılabilir nakit akışlarına sahip olup olmayacağını ve bunların kredi faizi veya sermaye ödemelerini karşılamak, yeni bir iş faaliyetini finanse etmek ve beklenen herhangi bir yükümlülüğü zamanında karşılamak için grup üyesi kuruluşlar arasında devredilebilir olup olmayacağını göz önünde bulundurulmalıdır. Sigorta grupları, bir stres senaryosunun potansiyel nakit akışı etkilerini yönetmek için (yeni iş faaliyetlerinin azaltılması, temettülerin kesilmesi, vb gibi) alabileceği yönetim tedbirlerini belirtmelidirler.

- 16.15.12 Sigorta grubunun süreklilik analizi ayrıca stres döneminden sonra sigorta grubundaki sermaye dağılımını ve sigorta grubu bünyesindeki bağlı ortaklıkların (yerel düzenleyici gereksinimler, ekonomik sermayedeki açık nedeniyle veya diğer iş sebepleriyle) sermaye yapısını yeniden düzenleme ihtiyacı olasılığını göz önünde bulundurulmalıdır. Değerlendirme yeterli ihtiyat kaynakları ve devredilebilir sermayenin sigorta grubunun başka bir yerinde olup olmadığını değerlendirmeli ve (grup içi kaynak hareketleri, diğer grup içi işlemler veya grubun yeniden yapılanması gibi) hangi yönetim aksiyonlarının alınması gerekebileceğini tespit etmelidir.

- 16.15.13 Sigorta grubu da sigorta grubu içinde ticari başarısızlığa neden olması muhtemel olan senaryoları ve buna ilişkin risk yönetimi için gereken aksiyonları belirlemek amacıyla ters stres testi uygulamalıdır. (Bkz. Rehber 16.1.17).

Risk yönetiminde denetimin rolü

- 16.16 Denetim otoritesi sigorta şirketinin ORSA dâhil olmak üzere risk yönetimi süreçlerini ve mali durumunu inceler. Gerektiğinde sigorta şirketinin risk**

yönetimi, yükümlülük karşılama yeterliliği ve sermaye yönetimi süreçlerinin güçlendirilmesini talep eder.

- 16.16.1 Sigorta şirketinin ORSA sonucu, denetim otoritesinin incelemesinde sigorta şirketinin risk tutarını ve yükümlülük karşılama yeterliliğini anlamasına yardımcı olan önemli bir araç olmalıdır.
- 16.16.2 Sigorta şirketinin KRY çerçevesi ve risk yönetim süreçleri (iç kontroller dâhil) yükümlülük karşılama yeterliliğinin değerlendirilmesi açısından önemlidir. Denetim otoriteleri bu nedenle gerekli bilgileri alarak ORSA dâhil sigorta şirketinin çerçeve ve süreçlerinin yeterliliğini ve sağlamlığını düzenli olarak değerlendirmelidirler. Ancak, şirket operasyonları başta Yönetim Kurulu ve Üst Yönetimin sorumluluğundadır. Yönetim Kurulu ve Üst Yönetimin bu sorumlulukları yerine getirebilmek için kendi takdirlerini veya iş kararlarını uygulayabilmesi gerekir.
- 16.16.3 Denetim otoriteleri sigorta şirketinin iç kontrollerini incelemeli, sermaye yeterliliğini izlemeli ve gerektiğinde güçlendirilmesini istemelidir. Düzenleyici sermaye gereksinimlerinin hesaplanmasında içsel modellerin kullanılması durumunda denetim otoritesi ile sigorta şirketi arasındaki etkileşim özellikle önem kazanır. Bu tür durumlarda denetim otoritesi sigorta şirketinin içsel modeli, girdi ve çıktıları ile doğrulama süreçlerini risk tutarı ve yükümlülük karşılama yeterliliğine ışık tutan bir kaynak olarak değerlendirebilir. (Ayrıca bkz. ICP 8. Risk Yönetimi ve İç Kontrol.)
- 16.16.4 Denetim otoriteleri, sigorta şirketinin risk yönetimi ve sermaye yeterliliğini değerlendirmek için kullandığı teknikleri uygun şekilde izlemeli ve zayıf yönler tespit edildiğinde müdahale etmelidir. Denetim otoriteleri, sigorta şirketlerinin risk yönetimi çerçevesi için herkese uyan ortak bir yaklaşım benimsememeli, beklentilerini işin ve risklerin niteliği, boyutu ve karmaşıklığına göre oluşturmalıdırlar. Bunun için de yeterli ve uygun kaynaklara ve becerilere sahip olmaları gerekir. Örneğin, denetim otoritelerinin sigorta şirketlerinin genel durumunu (örn. risk yönetimi, sermaye yeterliliği ve yükümlülük karşılama yeterliliği) değerlendirebileceği ve düzenleyici gereksinimleri ihlal etme olasılığını araştırarak tespit edebilecekleri bir risk değerlendirme modeli veya programı olabilir. Ayrıca denetim otoriteleri KRY çerçevesinin asgari olarak ele alması gereken yönleri belirleyebilir.
- 16.16.5 Denetim otoriteleri düzenlemelerine tabi olan her sigorta şirketten risk yönetimi ve mali yeterlilik değerlendirmelerine ilişkin bilgi talep edebilirler. Bu bilgiler denetim otoritelerine uzun vadeli sermaye yeterliliği değerlendirmesi sağlayarak şirketlerin değerlendirmelerine yardım eder ve sigorta şirketlerini risk yönetiminin etkin şekilde kullanmaya teşvik eder. Bu teşvik sigorta şirketlerinden yükümlülük karşılama ve mali durum raporu talep eden veya bu konuda şirketleri teşvik eden bir denetim otoritesi ile de sağlanabilir. Bu rapor sigorta şirketinin ilgili maddi risk kategorilerinin tanımını, ekonomik sermaye ve düzenleyici sermaye gereksinimleri dâhil

genel mali kaynak ihtiyaçlarını, bu gereksinimleri karşılamak için gerekli sermayeyi ve bu faktörlerin gelecekte nasıl gelişeceğine dair projeksiyonları içerebilir. Denetim otoritesinin talebinin ardından sigorta şirketi denetim otoritesinin kendisini izleyebileceği risk ve sermaye yönetimi uygulamaları, süreçleri ve prosedürleri hakkında yeterli raporlamayı yapmazsa denetim otoritesi müdahale etmeli veya uygun şekilde cezalandırılmalıdır. Buna ek olarak sigorta şirketi düzenleyici gereksinimlerin ihlali halinde durumu en kısa sürede denetim otoritesine rapor etmekle görevli olmalıdır.

- 16.16.6 Denetim otoriteleri risklerin niteliği, boyutu ve karmaşıklığına uygun şekilde birçok maddi risk modelleme, stres testi ve senaryo analizlerinin sonuçları ile bunları destekleyen temel varsayımların kendilerine rapor edilmesini şart koşmalı ve talep edilmesi halinde tüm diğer sonuçlara erişim hakkına sahip olmalıdırlar. Denetim otoritesi, sigorta şirket tarafından yapılan hesaplamaların ek hesaplamalar ile takviye edilmesi gerektiğini düşünürse sigorta şirketinden bu ek hesaplamaları yapmasını isteyebilmelidir. Denetim otoritesi, sigorta şirketinin risk modelleme, stres testi ve senaryo testi sonuçlarına duyarlılığının yetersiz olduğunu düşünürse sigorta şirketini daha uygun bir müdahale geliştirmesi için yönlendirebilmelidir. Denetim otoriteleri ayrıca ticari başarısızlık riskinin yönetilmesine yönelik uygun aksiyonların alındığından emin olmak istediklerinde sigorta şirketi tarafından gerçekleştirilen mevcut ters stres testlerini de değerlendirmelidirler. (Bkz. Rehber 16.1.17.)
- 16.16.7 Sigorta şirketlerinin işletmelerine en uygun olan stres testi, senaryo analizi ve risk modellemesini gerçekleştirmeleri gerekir ancak denetçiler de öngörülen veya standart testler geliştirerek sigorta şirketlerinin koşullar uygun olduğunda bunları gerçekleştirmesini şart koşabilirler. Seçilmiş sigorta şirketlerine veya tüm sigorta şirketlerine yönelik olabilen bu testlerin bir amacı benzer sigorta şirketleri grubu arasında test tutarlılığını artırmaktır. Başka bir amacı da ekonomik veya piyasa stresleri ya da salgın hastalıklar veya büyük afetler gibi eş zamanlı olarak bir dizi sigorta şirketi için geçerli diğer stresler karşısında sigortacılık sektörünün finansal istikrarını değerlendirmek olabilir. Standart testlerde kullanılan senaryo kriterleri her ülkedeki sigorta şirketlerinin risk ortamına uygun olarak geliştirilmelidir.
- 16.16.8 Gerek sigorta şirketinin kendi süreklilik analizinin gerek denetim şartlarının bir sonucu olarak gelecekteki sermaye pozisyonları ve nakit akışlarının ileriye dönük stres testi, senaryo analizi ve risk modellemesi sigorta şirketlerinin mali durumlarının değerlendirilmesinde denetim otoriteleri için değerli bir araçtır. Bu testler denetim otoriteleri ile sigorta şirketleri arasında uygun planlama, stres testi sonuçları karşısında risk değerlendirmelerinin karşılaştırılması, risk yönetimi ve yönetim aksiyonlarına dair yapılan görüşmelere bilgi sağlar. Ayrıca denetim otoritelerinin sigorta şirketlerinin dinamik yapısını değerlendirmelerine, şirketlerin bir dizi standart ve uyarlanmış stres koşullarına dayanabilmek için yeterli sermayeye sahip olup olmadıklarına ilişkin üst düzey bir değerlendirme yapmalarına olanak sağlar.

- 16.16.9 Denetim otoriteleri sigorta şirketlerinin süreklilik analizlerini gelecekteki mali durumlarının sağlamlığına, kararlarını dayandırdıkları bilgilere ve muhtemel olaylar planlamasına dikkat çekmek amacıyla kullanabilirler. Bu bilgiler denetim otoritelerinin sigorta şirketlerinin öngörülen mali yetersizlikleri azaltmak, nakit akışlarını geliştirmek ve stres dönemlerinden sonra sermaye yeterliliğini düzeltme kabiliyetini artırmak üzere tedbir amaçlı derhal telafi edici ek önlemler ve aksiyonlar olarak ya da bunları gelecek planlarına entegre ederek KRY çerçevesini geliştirmelerinin gerekli olup olmadığını değerlendirmelerine olanak sağlar.
- 16.16.10 Sigorta şirketi, diğer yönetim aksiyonlarının yanı sıra süreklilik analizinin doğrudan bir sonucu olarak ek sermaye tutmaya veya risklerini azaltmaya karar verebilir ancak analizin kendisi mevcut düzenleyici sermaye gereksinimlerinin/yükümlülük karşılama kontrol seviyelerinin artırımı için bir temel olarak kullanılmamalıdır.
- 16.16.11 Risk yönetimi bilgilerinin kamuya açıklanması IAIS'nin mevcut yükümlülük karşılama gereksinimlerinin şeffaflığını ve karşılaştırılabilirliğin artırılması amacına hizmet etmelidir. IAIS, dış ve iç paydaşlar için yararlı ve anlamlı olabilecek bilgi oluşturulurken sigorta şirketinin risk yönetimi konusunda açıklanacak bilgilerin düzeyine ilişkin gereken dengeyi desteklemektedir. Bu nedenle IAIS, denetim otoritelerinin yükümlülük karşılama ve mali durum raporunun unsurlarına dair olası açıklamalar dâhil risk yönetimi ile ilgili bilgilerin kamuya duyurulma şartlarını bilgilerin tescilli ve ticari açıdan hassas olup olmadığını ve olası bir açıklamanın sigortacıları olumsuz etkileyip etkilemeyeceğini dikkate alarak dikkatle gözden geçirmesi gerektiğine kabul etmektedir.
- 16.16.12 Denetim otoritesi sigorta şirketinin risk yönetimi uygulamalarını ve süreçlerini yeterli bulmazsa uygun önlemlerin alınması için denetim yetkilerini kullanmalıdır. Bu denetim amaçlı raporlama veya denetim otoritesinin değerlendirmesinden kaynaklı ek nitel ve nicel şartlar şeklinde olabilir. Ancak ek nicel şartlar sadece uygun koşullarda uygulanmalı ve şeffaf bir çerçeveye tabi olmalıdır. Bu tedbirler rutin uygulandığı takdirde standart bir düzenleyici sermaye gereksinimleri yaklaşımının tutarlı bir şekilde uygulanmasını zayıflatılabilir.
- 16.16.13 Buna karşılık risklerini ve sermayesini iyi şekilde yöneten bir sigorta şirketi onaylanmalı ve denetim düzeyi risk bazlı denetim yaklaşımı ile orantılı olacak şekilde uyarlanmalıdır. Bu mutlaka düşük bir denetim düzeyi anlamına gelmez, aksine sigorta şirketinin maruz kaldığı risk düzeyi ve bu riskleri yönetme kabiliyetine uygun bir denetim düzeyi benimsenir. Bir sigorta şirketinin etkin risk ve sermaye yönetimi mutlaka karmaşık iç modellerin kullanımı anlamına da gelmez ancak risklerinin niteliği, boyutu ve karmaşıklığına uygun bir risk yönetimi düzeyini ifade eder.

Daha da önemlisi riske duyarlı düzenleyici finansal gereksinimler, sigorta şirketinin risk ve sermaye yönetimi ile düzenleyici gereksinimlerine ideal bir uyumu teşvik etmelidir.

Sigorta grupları ve gruplara üye olan tüzel kişi sigorta kuruluşlarına yönelik ek rehber

- 16.16.14 Gruptan sorumlu denetim otoritesi, sigorta grubunun risk yönetim süreçleri ve mali durumunu incelemelidir. Gerekliğinde grup düzeyindeki risklerin niteliği, boyutu ve karmaşıklığına uygun şekilde sigorta grubunun risk yönetimi, mali yeterlilik değerlendirmesi ve sermaye yönetimi süreçlerinin güçlendirilmesini talep etme yetkilerini kullanmalıdır. Ayrıca tüzel kişiliği olan sigorta kuruluşunu gereken her türlü aksiyon konusunda bilgilendirmelidir.
- 16.16.15 Tüzel kişiliği olan sigorta kuruluşunun risk yönetim süreçlerinin ve mali durumunun denetim otoritesi tarafından incelenmesi grup risklerini içermelidir. Özellikle ilgili denetim otoriteleri sigorta grubu ve tüzel kişiliği olan sigorta kuruluşları açısından grup bünyesinde düzenlemeye tabi olmayan kuruluşlardan kaynaklanan yeni gelişen riskler dâhil risk kaynaklarını anlamalı ve değerlendirmelidir. Uygun bir değerlendirmenin mümkün olmaması veya düzenlemeye tabi olmayan kuruluşların poliçe sahiplerinin korunmasını önemli derecede tehlikeye atması halinde bu kuruluşlar için risk azaltma önlemleri değerlendirilmelidir. Örneğin denetim otoritesi, yasal olarak mümkün olduğunda holding şirketlerine temettü dağıtımını, yeni teminatlar verilmesini ya da düzenlemeye tabi olmayan kuruluşlara yeni iştirakleri yasaklayabilir. Bu önlemler ayrıca gruptaki tüzel kişiliği olan başka bir sigorta kuruluşuna yapılacak portföy transferleri gibi fon korumasını içerebilir.
- 16.16.16 Denetim otoritesi sigorta grubu KRY çerçevesinin sağlamlığını, uygunluğunu, güçlü ve zayıf yönlerini değerlendirirken aşağıdakiler dâhil olmak ve bunlarla sınırlı olmamak kaydıyla şu soruları dikkate almalıdır:
- Grubun KRY çerçevesi gruba ne kadar iyi uyarlanmış?
 - Kararlar grubun KRY çerçevesi sonuçlarından uygun şekilde etkileniyor mu?
 - Grubun KRY çerçevesi münferit işletmeler ve grup yapısındaki değişikliklere ne kadar duyarlıdır?
 - Çerçeve grup içi işlemleri, risk azaltma faaliyetlerini ve sermayenin ikame edilebilirliği/ varlıkların aktarılabilirliği/ likidite ile ilgili kısıtlamaları nasıl dikkate alıyor?
 - Grup içindeki KRY sorumluluklarının dağılımı nasıldır ve dışarıdan hizmet alınlarının gözetimi nasıldır?
 - İç kontrol sistemleri ve denetim yolları nelerdir?

- Hangi modelleme ve (ters stres testi dâhil) stres testi yapılmakta ve modelleme riski nasıl yönetilmektedir?

- 16.16.17 Sigorta grubunun KRY çerçevesinin grup çapında denetim incelemesi ve değerlendirmesi çerçevenin sağlamlığını ve uygunluğu değerlendirmeli; grup çapında mali yeterlilik değerlendirmesinin temeli olarak güçlü ve zayıf yönlerini ve uygunluğunu tespit etmelidir. Sigorta grubundaki çıkar çatışmalarını yönetmek için gerekli düzenlemeler sigorta grubunun KRY çerçevesinin denetim incelemesi ve değerlendirmesinde özel olarak yer almalıdır.
- 16.16.18 Sigorta grubunun KRY çerçevesinin sağlamlığı sigorta grubu ve üyesi olan tüzel kişi sigorta kuruluşunun tabi olduğu risk denetim incelemesinde bir faktör olabilir. Bu da sigorta grubunun düzenleyici amaçlarla ve sigorta grubu genelinde çeşitlendirmenin tanınması, operasyonel risk karşılıkları ve grup içindeki sermaye tahsisi açısından uygulanan düzenleyici kısıtlamalar için tutması gereken sermaye seviyesini etkileyebilir.
- 16.16.19 İçsel Risk ve Mali Yeterlilik Değerlendirmesinde (ORSA) içsel modellerin kullanılması genellikle tüzel kişiliği olan sigorta kuruluşu veya sigorta grubu açısından bir gereklilik olmamasına rağmen bazı özel durumlarda denetim otoritesi sağlam bir KRY çerçevesi elde etmek amacıyla içsel modeller kullanılmasını uygun bulabilir. Sigorta grubunun ORSA etkinliği, sermayenin ikame edilebilirliği, sermaye yapısında değişikliğe gitme kabiliyeti, sigorta grubu genelinde risk transferi ve sigorta grubu risk azaltma faaliyetlerine ilişkin kısıtlamaları dikkate aldığı ölçüde içsel sermaye modellerinin entegrasyon derecesinden etkilenebilir. Bu faktörler sigorta grubun ORSA incelemesinde gruptan sorumlu denetim otoritesi tarafından dikkate alınmalıdır.
- 16.16.20 Sigorta grubun mali durumu göz önüne alındığında, gruptan sorumlu denetim otoritesi süreklilik analizi dâhil grubun kendi risk ve mali yeterlilik değerlendirmesini gözden geçirmelidir. Denetim otoriteleri ayrıca sigorta grupları genelinde etkin bir denetim ve tutarlılık sağlamak amacıyla denetim amaçlı risk değerlendirmelerinin bir parçasını oluşturması gereken kriterleri ya da analizleri belirtmek isteyebilirler. Bunlar örneğin sigorta gruplarına uygulanan ve denetim hedeflerinin karşılanması açısından özellikle önemli kabul edilen stres testlerini içerebilir.

ICP 17 Sermaye Yeterliliği

Denetim Otoritesi ödeme kabiliyetini sağlamak amacı ile sermaye yeterliliği gereksinimlerini belirlemekte ve bu şekilde öngörölmeyen önemli zararların sigortacılar tarafından özömsenmesi ve denetim otoritesinin müdahalesi dereceler halinde temin edilmektedir.

Başlangıç Rehberi

- 17.0.1 İşbu ICP bir sigorta grubu içinde mevcut bulunan sigorta ile ilgili olamayan kuruluşlara (düzenlemeye tabi olan veya olmayan) doğrudan uygulanmamakla beraber sigorta tüzel kişiliklerine ve sigorta gruplarına, sigorta dışı kuruluşlar tarafından maruz bırakıldıkları riskler ile ilgili olarak uygulanır.

Toplam Bilanço Yaklaşımı Bağlamında Sermaye Yeterliliği

17.1 Denetim Otoritesi, ödeme kabiliyetinin değerlendirilmesinde toplam bilanço yaklaşımının kullanılmasını gerekli kılar. Bu şekilde varlıklar, yükümlölükler, düzenleyici sermaye gereksinimleri ve sermaye kaynakları arasındaki karşılıklı bağımlılık tanınacak ve risklerin uygun bir şekilde tanınması gerekecektir.

- 17.1.1 Bir sigortacının genel finansal durumu varlıklar ve yükümlölüklerin tutarlı ölçümü ile risklerin açıkça belirlenmesi ve tutarlı ölçümü ve bunların bilançonun tüm bileşenleri üzerindeki potansiyel etkisine dayandırılmalıdır. Bu bağlamda IAIS, varlıklar, yükümlölükler, düzenleyici sermaye gereksinimleri ve sermaye kaynakları arasındaki karşılıklı bağımlılığa değinmek üzere toplam bilanço yaklaşımı terimini kullanmaktadır. Toplam bilanço yaklaşımı ayrıca bir sigortacının genel finansal durumu üzerindeki ilgili maddi risklerin etkisinin uygun ve yeterli bir şekilde tanınmasını da gerekli kılmalıdır³⁴.

- 17.1.2 Bir sigortacının finansal durumunun değerlendirmesi, denetim amaçları açısından sigortacının teknik provizyonlarına, gerekli sermayesine ve mevcut sermaye kaynaklarına değinmektedir. Ödeme kabiliyetinin bu yönleri (yani teknik provizyonlar ve sermaye) özellikleri itibarı ile birbirleri ile alakalıdır ve bir denetçi tarafından tek başlarına dikkate alınamazlar.

- 17.1.3 Teknik provizyonlar ve sermaye, belirgin rollere sahip olup her iki unsurun da açık ve tutarlı bir şekilde tanımlanmasını gerektirir. Teknik provizyonlar, sigortacının portföyün ömrü üzerinden sigorta yükümlölüklerini yerine getirmek ve poliçe sahipleri ve diğer

³⁴Toplam bilanço yaklaşımının, belli bir metodolojinin kullanımına değinmek yerine genel bir kavram olduğu kaydedilmiştir.

lehtarlara olan taahhütlerini karşılamak için gerek duyduğu meblağı temsil eder ³⁵ İşbu ICP'de düzenleyici sermaye gereksinimleri terimi Denetim Otoritesi tarafından oluşturulan finansal gereksinimlere değinmekte olup bir sigortacının teknik provizyonlarına ilaveten sahip olması gereken sermaye miktarlarının belirlenmesi ile ilgilidir.

- 17.1.4 Teknik provizyonlar ve düzenleyici sermaye gereksinimleri yeterli ve uygun varlıklar ile karşılanmalı ve ayrıca söz konusu varlıkların tipi ve kalitesine de dikkat edilmelidir. Düzenleyici sermaye gereksinimlerinin belli bazı varlık sınıflarındaki riskleri yeteri kadar kapsamadığı durumlarda, denetim otoriteleri varlıkların kalitesini temin üzere kısıtlamalar veya ayarlamalar uygulamayı dikkate alabilirler (örneğin niceliksel limitler, varlık uygunluk kriterleri veya ihtiyat filtreleri gibi).
- 17.1.5 Sermaye kaynakları geniş anlamda yükümlülüklerin miktarından fazla olan varlık miktarı olarak dikkate alınabilir. Bu bağlamda yükümlülükler teknik provizyonlar ve diğer yükümlülükler de dahildir (söz konusu diğer yükümlülüklerin sermaye kaynakları olarak işleme tabi tutulmadıkları dereceye kadar – örneğin, ikincil borç şeklindeki yükümlülükler belli koşullar altında düzenleyici amaçlarla sermaye gibi işlem görebilir – bakınız Kılavuz 17.10.8 – 17.10.11). Bu bağlamda varlıklar ve yükümlülükler şarta bağlı varlıkları ve yükümlülükleri içerebilir.
- 17.1.6 Sermaye kaynaklarının kalitesinin dikkate alınmasında denetim otoritesi, sermayenin zararları emmek üzere mevcut olduğu derece (ikincil derece borçlar ve öncelik dikkate alınarak), sermayenin kalıcılığı ve/veya sürekliliği ve sermaye ile ilgili herhangi bir mevcut zorunlu hizmet maliyetinin varlığı dahil olmak üzere söz konusu kaynakların özelliklerine dikkat etmelidir.³⁶

Sigorta Grupları ve grupların üyeleri olan sigorta tüzel kişilikleri için ilave yönlendirme

- 17.1.7 Bir sigorta grubunun üyesi olan sigorta tüzel kişiliğinin sermaye yeterliliğinin değerlendirmesi, sigorta tüzel kişiliğinin iştiraklerde olan herhangi bir varlığını da dikkate almak zorundadır. Ya sigorta tüzel kişiliği veya sigorta grubu seviyesinde söz konusu bu değere atfedilen riskler dikkate alınmalıdır.
- 17.1.8 İştiraklerde mevcut varlıkların değerinin sermaye yeterliliği değerlendirilmesine dahil edildiği ve sigorta tüzel kişiliğinin grubun ana şirketi olduğu yerlerde, grup çapında sermaye yeterliliği değerlendirilmesi ve tüzel kişiliğin ana şirket olarak değerlendirilmesi

³⁵ Buna poliçe portföyünün ömrü üzerinden sigorta yükümlülüklerini yerine getirmek ve poliçe sahipleri ve diğer lehtarlara olan taahhütlerini karşılama maliyetleri, poliçelerin idare giderleri, poliçe risklerinin korunma maliyetleri, ve geri kalan risklerin kapsanması için gereken sermaye dahildir.

³⁶ Sermaye kaynaklarının belirlenmesine dair daha detaylı yönlendirme aşağıda verilmiştir.

sonuç olarak benzere çıkabilmekle beraber konuya yaklaşımların detayları farklıdır.Örneğin, grup çapında bir değerlendirme ana şirketin işini ve iştiraklerini konsolide ederek kombine iş için sermaye yeterliliğini değerlendirirken bir tüzel kişiliğin ana şirket olarak değerlendirilmesi kendi işi ile iştiraklerinde mevcut bulunan yatırımlarını dikkate alacaktır.

17.1.9 Grup çapında denetim için muhtelif olası yaklaşımlar mevcuttur. Daha belirgin olarak, bir sigorta grubunun sermaye yeterliliği değerlendirmesinin üstlenilmesi iki geniş yaklaşımın kapsamına girmektedir:

- Grup seviyesinde odaklanma ve
- Tüzel kişiliğe odaklanma.

Grup ve tüzel kişilik odaklanması yaklaşımlarının unsurlarını birleştiren 'Melez' veya ara yaklaşımlarda bunlar ayrıca kullanılabilir.

17.1.10 Yaklaşım şeklinin seçimi bir yargı yetki alanında mevcut ön koşullara, grup çapında sermaye gereksinimlerinin hangi seviyede belirleneceğini belirten yasal ortama, grubun yapısına ve denetim otoriteleri arasındaki denetim düzenlemelerinin yapısına dayanır.

17.1.11 Grup çapında sermaye yeterliliği değerlendirmesine muhtelif yaklaşımları ilaveten tarif etmek ve kıyaslamak üzere iki boyutlu bir süreç düşünülebilir: bir ekseninde – organizasyona dair bakış açısı – grubun ne dereceye kadar bağımsız kuruluşlardan oluşan bir küme veya tek bir entegre kuruluş olduğuna dikkat edilmektedir; diğer ekseninde ise – denetim bakış açısı – ilkinin ikincisinin herhangi bir şekilde yerine geçebileceğine dair herhangi bir imada bulunmadan sigorta tüzel kişiliği ve grup çapında denetimin oynadığı rollerin göreceli ağırlığı dikkate alınmaktadır. Denetim otoritelerinin dünya çapında işbu süreklilik arz eden sürecin birçok noktasına tekabül eden yaklaşımları benimsediği bilinmektedir. Süreç aşağıda Şekil 17.1'de gösterildiği üzere dörde ayrılabilir.

Şekil 17.1

	Tüzel Kişilik Odağı	Grup Seviyesi Odağı	
G Ö Z E T İ M B A K I Ş A Ç I S I	Yerel denetim ile ilgili olarak grup denetiminin büyük göreceli ağırlığı	Grup etkisini hesaba katarak sigorta tüzel kişiliğinin sermaye yeterliliği tüm (ilgili) tüzel kişilikleri için değerlendirilmelidir. Sonuçlar bağlayıcıdır ve yerel denetim otoriteleri için geçerli olduğu kadar grup denetim otoriteleri için	Sigorta tüzel kişiliğinin sermaye yeterliliği, grubun tek bir entegre kuruluş olarak hareket ettiği varsayılarak değerlendirilir. Yerel ve grup gözetmenleri ilaveten her bir tüzel kişiliğin ne kadar sermayeyi elinde tutması gerektiğini
	Yerel denetim ile ilgili olarak grup denetiminin küçük göreceli ağırlığı	Grup etkisini hesaba katarak sigorta tüzel kişiliğinin sermaye yeterliliği tüm (ilgili) tüzel kişilikleri için değerlendirilmelidir. Söz konusu sonuçlar bağlayıcı değildir; yerel denetim otoriteleri sigorta tüzel kişiliğine sermaye yeterliliği gereksinimlerini uygular.	Sigorta tüzel kişiliğinin sermaye yeterliliği, grubun tek bir entegre kuruluş olarak hareket ettiği varsayılarak değerlendirilir. Söz konusu sonuçlar bağlayıcı değildir; yerel denetim otoriteleri sigorta tüzel kişiliğine sermaye yeterliliği gereksinimlerini uygular.

O
R
G
A
N
İ
Z
A
S
Y
O
N
A
D
A
İ
R
B
A
K
I
Ş
A
Ç
I
S
I

Sigorta Grupları ve grup üyesi olan Sigorta Tüzel Kişilikleri için ilaveten yönlendirme – grup seviyesinde odaklanma

17.1.12 Grup seviyesinde odaklanmayla grup çapında bir sermaye yeterliliği değerlendirmesi altında sigorta grubu, sermayenin ikame edilebilirliği ve grup üyeleri arasında varlıkların devredilebilirliği üzerindeki sınırlamaları yansıtmak için yapılan ayarlamaları içeren tutarlı bazda grup için bir bütün olarak ayrı bir değerlendirmenin yapıldığı, aslen tek bir entegre kuruluş olarak dikkate alınmaktadır. Bu nedenle söz konusu bu yaklaşım altında bir bütün olarak sigorta grubunun bilançosuna dayanacak şekilde ödeme kabiliyetine toplam bilanço yaklaşımı takip edilir. Bununla birlikte, sektörler arası düzenlenmiş kuruluşlar ve düzenlemeye tabi olmayan kuruluşlar da dahil olmak üzere sigorta grubunun sigortacı olmayan üyelerinden gelen riskleri uygun bir şekilde hesaba katmak için ayarlamaların yapılması gerekebilir.

17.1.13 Grup seviyesinde odaklanmaya sahip yaklaşımlar için kullanılan metodolojiler grup sermaye gereksinimlerinin hesaplanma yolu açısından farklılık gösterebilirler. Grubun konsolide hesapları baz

olarak kullanılabilmesi gibi bir kümeleme yöntemi de kullanılabilir. İlk alternatif halihazırda grup içi varlıklar için ayarlanmış olup, sonradan, grubun tek bir kuruluş halinde davranmayacağı veya davranmasına izin verilmeyeceği gerçeğini yansıtmak üzere ilaveten ayarlamaların yapılması gerekebilir ³⁷. Bu, özellikle stresli koşullarda oluşan durumdur. Daha sonraki yöntemde ise grup seviyesinde genel fazlalığı veya açığı ölçebilmek için grup içi varlıklara dair ayarlamaların yapılması ile grup içindeki her bir sigorta tüzel kişiliği için fazlalıklar veya açıklar toplanabilmektedir (yani, sermaye kaynakları ve sermaye gereksinimleri arasındaki fark). Alternatif olarak, sigorta tüzel kişiliğinin sermaye gereksinimleri ile sermaye kaynakları grup sermaye gereksinimleri ve grup sermaye kaynaklarını ölçmek üzere ayrı ayrı toplanabilmektedir. Bir sınır ötesi sigorta grubu için kümeleme yaklaşımının kullanıldığı yerlerde değerlemenin tutarlılığı ve sermaye yeterliliği gereksinimlerine ve bunların grup içi işlemlerde ele alınmasına dikkat etmek gerekir.

Sigorta Grupları ve grup üyesi olan Sigorta Tüzel Kişilikleri için ilaveten yönlendirme – tüzel kişilik odaklanması

17.1.14 Tüzel kişiliğe odaklanan Grup çapında sermaye yeterliliği değerlendirmesi altında, sigorta grubu öncelikli olarak karşılıklı bağımlılığı olan tüzel kişilikler kümesi olarak dikkate alınır. Burada odak noktası, grubun sigortacı olmayan üyeleri ile ilgili olanlar dahil olmak üzere grup içindeki ilişkilerden doğan risklerin de hesaba katılması ile sigorta grubu içinde mevcut bulunan her bir ana şirket ve diğer sigorta tüzel kişiliklerinin sermaye yeterliliğidir. Grup içindeki sigorta tüzel kişiliklerinin düzenlemeye tabi sermaye gereksinimleri ve kaynakları bağlı bir sonuçlar dizisi oluşturmakla beraber hiç bir genel düzenleyici grup sermaye gereksinimi düzenleyici amaçlarla kullanılmaz. Bu hala daha toplam bilanço yaklaşımı ile tutarlı olmakla beraber bireysel grup kuruluşlarının bilançolarını grup için bir bütün olarak tek bir bilançoda birleştirmek yerine her birinin bilançosunu eş zamanlı olarak dikkate almaktadır. Tüzel kişilik odağına sahip yaklaşımlarda kullanılan yöntem tüm grup üyeleri için ödeme kabiliyeti değerlendirmesine dair ortak bir baz olması ve denetim otoriteleri arasında gereken ilgili iletişim ve koordinasyonun derecesine göre değişir.

17.1.15 Grupların üyeleri olan sigorta tüzel kişilikleri ve daha geniş sigorta sektörü veya diğer bir sektör grubunun bir parçası olan sigorta alt-grupları için, bir grubun parçası olmaktan doğan ve makul şekilde öngörülebilir ve ilgili maddi riskler, sermaye yeterliliği değerlendirmesinde dikkate alınmalıdır.

Düzenleyici sermaye gereksinimlerinin oluşturulması

³⁷ Konsolide hesaplar muhasebe amaçları için kullanılanlar veya farklı hesaplar olabilir (örneğin, konsolidasyona dahil edilen kuruluşlar açısından).

17.2 Denetim otoritesi, sigortacının poliçe sahiplerine olan yükümlülüklerinin zor durumlarda vadesi geldiğinde karşılanmaya devam etmesini sağlamak üzere düzenleyici sermaye gereksinimlerini yeterli bir seviyede oluşturur ve sigortacıların söz konusu düzenleyici sermaye gereksinimlerini karşılayacak sermaye kaynaklarını muhafaza etmesini gerekli kılar.

Düzenleyici sermaye gereksinimleri ve kaynaklarının amacı ve rolü

- 17.2.1 Bir sigortacının Yönetim Kurulu ve Üst Yönetimi sigortacının üstlendiği riskleri desteklemek üzere yeterli ve uygun sermayeye sahip olmasını temin etme sorumluluğunu taşırlar. Sermaye, sigortacının varlıklarının değerindeki azalma ve/veya yükümlülüklerindeki artış dahil olmak üzere belli bir dönem üzerinden sigortacı tarafından maruz kalınan negatif zararlar nedeni ile başarısız olma olasılığını ve sigortacının başarısız olması durumunda poliçe sahiplerine karşı zararlarının boyutlarını azaltmaya yarar.
- 17.2.2 Düzenleyici bakış açısından sermayenin amacı, olumsuz bir durumda sigortacının poliçe sahiplerine karşı yükümlülüklerinin vadesi geldiğinde karşılanmaya devamını sağlamaktır. Düzenleyici merciler, bu amacı destekleyecek seviyede düzenleyici sermaye gereksinimlerini belirlemelidirler.
- 17.2.3 Kendi risk ve mali yeterliliği değerlendirmesinin bağlamında (ORSA) sigortacının genel olarak finansal durumunu süregelen bir işin bakış açısından dikkate alması beklenmekle beraber (yani işini devam ettireceği ve yeni iş almaya devam edeceğini varsayarak) ayrıca işin akışının durduğu veya tasfiye ³⁸ halinde olabileceği bir bakış açısını da hesaba katmak gerekir (örneğin sigortacının mali zorluk içinde olduğu durumda). Düzenleyici sermaye gereksinimlerinin belirlenmesi de ayrıca hem işin devamı ve hem de tasfiyesine dair bakış açılarına sahip olabilir. Düzenleyici sermaye gereksinimlerinin oluşturulmasında bu nedenle denetim otoriteleri farklı operasyon senaryoları altında sigortacıların mali durumlarını da dikkate almalıdırlar.
- 17.2.4 Makro ekonomik bakış açısından ise sigortacıların yeterli ve uygun sermayeyi tutmalarını gerekli kılmak, sigorta sektörü ve finansal sistemin bir bütün olarak güvenliğini ve sağlamlığını arttıracak fakat diğer taraftan sigortanın maliyetini poliçe sahipleri için taşıdığı ekonomik değerün üstünde bir seviyeye arttırmayacak veya gereksiz yere bir sigortacının piyasada rekabette bulunmasını engellemeyecektir. Poliçe sahiplerinin yükümlülüklerinin ödenmeme riski ile ilave sermayenin fonlanması için arttırılmış primlerden dolayı poliçe sahiplerinin artan maliyeti arasında bulunması gereken bir denge mevcuttur.

³⁸ Bu bağlamda 'işin akışının durması' hala daha ödeme kabiliyetine sahip ve fakat yeni işe kapalı ve kapalı kalmaya devam etmesi beklenen sigortacılara değinmektedir.

- 17.2.5 Düzenleyici amaçlarla sigortacıların bulundurması gereken sermaye kaynak seviyesi, denetim otoriteleri tarafından belirtilen düzenleyici sermaye gereksinimleri ile belirlenir. Sermaye kaynaklarında sermaye gereksinimlerine göreceli olarak bir açık olması düzenleyici amaçlarla gereken ilave sermaye miktarını belirler.
- 17.2.6 Sermaye kaynakları aşağıda belirtilen iki amacı karşılamak sureti ile poliçe sahiplerinin menfaatlerini korur. Bunlar:
- Süregelen iş bazında veya iş akışının durmuş olması halinde zararları özümsemek sureti ile ödeme güçlüğü olasılığını azaltmak ve/veya
 - Ödeme güçlüğü veya tasfiye halinde poliçe sahiplerinin zararını azaltmaktır.
- 17.2.7 Sermaye unsurlarının yukarıda belirtilen sonuçları elde etme derecesi karakteristiklerine veya 'kaliteye' bağlı olarak değişiklik gösterir. Örneğin adi hisse sermayesi yukarıda belirtilen her iki amacı da elde ediyormuş gibi görülebilirken ikincil derecede borç büyük oranda ödeme güçlüğü durumunda sadece poliçe sahiplerini koruyormuş gibi dikkate alınabilir. Yukarıda belirtilenlerin her ikisini de elde eden sermayeye bazen 'işletme sürekliliği sermayesi' de denir ve sadece poliçe sahiplerinin zararını azaltan sermaye ise bazen 'tasfiye sermayesi' veya 'süregelmeyen işletme sermayesi' olarak da adlandırılır. Önceki, yani işletme sürekliliği sermayesi araçlarının sermaye kaynaklarının önemli bir kısmını oluşturması beklenir.
- 17.2.8 Bir sigortacı için sermaye kaynaklarının yönetimi ve dağıtımı iş planlaması ve stratejisinin temel bir parçasını oluşturur. Bu bağlamda, sermaye kaynakları tipik olarak Kılavuz İlke 17.2.6'da belirtilenden daha geniş aralıkta amaca hizmet eder. Örneğin, bir sigortacı sermaye kaynaklarını gelecekteki büyümeyi desteklemek veya hedeflenen kredi derecelendirmesini elde etmek gibi düzenleyici sermaye gereksinimlerinin üstünde bir amaç için kullanabilir.
- 17.2.9 Bir sigortacının sermaye yönetiminin (düzenleyici gereksinimler ve kendi sermaye ihtiyaçları ile ilgili olarak), organizasyon boyunca tutarlı bir şekilde uygulanan ve süreçlere dahil edilen uygun risk ve sermaye yönetim politikaları, uygulamaları ve prosedürlerini de içeren sağlam bir girişim risk yönetim çerçevesi oluşturmak ve muhafaza etmek sureti ile desteklenmesi ve sağlamaştırılması gerekir. Yeterli sermaye kaynaklarının tek başına muhafazası, erkin risk yönetim politikaları ve prosedürlerinin eksikliğinde poliçe sahipleri için yeterli korumayı sağlamaz (bakınız ICP 16 Yükümlülük Karşılama Yeteneği Açısından Girişim Risk Yönetimi).

Sigorta Grupları ve Grupların Üyeleri Olan Sigorta Tüzel Kişilikleri için İlave Yönlendirme

- 17.2.10 Denetim otoritesinin, sigorta gruplarının düzenleyici sermaye gereksinimlerini karşılamak üzere yeterli sermaye kaynağını tutmasını gerekli kılması gerekir. Söz konusu bu gereksinimler, sigorta grubunun sigorta ile ilgili olmayan faaliyetlerini dikkate almalıdır. Grup çapında sermaye yeterliliği değerlendirmesini grup seviyesinde odaklanma ile üstlenen denetim otoriteleri için bu bir bütün olarak grup için sigorta grubu sermaye kaynaklarını sigorta grubunun sermaye gereksinimlerini karşılayacak seviyede tutmak anlamına gelmektedir. Grup çapında sermaye yeterliliği değerlendirmesini tüzel kişiliğe odaklanarak üstlenen denetim otoriteleri için bu, her bir tüzel kişilikteki sermaye kaynaklarını, grubun sigorta tüzel kişilikleri ile sigorta grubunun diğer kuruluşlarıyla arasındaki ilişkiler ve etkileşimlerini tamamı ile hesaba katan birbirine bağlı düzenleyici sermaye gereksinimleri kümesi bazında muhafaza etmek anlamına gelmektedir.
- 17.2.11 Grup çapında sermaye yeterliliği değerlendirmesinin amacı bir sigorta grubu içinde mevcut bulunan bireysel sigorta tüzel kişiliklerini ikame etmek değildir. Bunun amacı, grup risklerinin uygun bir şekilde hesaba katılmasını ve bireysel sigortacıların sermaye yeterliliğinin fazla gösterilmemesini sağlamaktır. Örneğin, sermaye kalitesinin çoklu hesaba katılması ve kaldırıcı sonucunda veya daha geniş bir gruptan yayılan riskler sonucunda ve grup içi işlemlerin uygun bir şekilde değerlendirmesinin genel etkisi ile.
- 17.2.12 Grup çapında sermaye yeterliliği değerlendirmesi, sermaye kaynaklarının miktarı ve kalitesinin gereken sermayeye göreceli olarak yeterli ve uygun olup olmadığını risklerin bir dengesi, bir bütün olarak gruba ve grup üyesi sigorta tüzel kişiliklerine grup üyeliğinin getirdiği imkanlar bağlamında dikkate alır. Değerlendirme grup çapında düzenleyici sermaye gereksinimleri ve elverişli sermaye kaynaklarının yapısı ile ilgili gereksinimleri yerine getirmeli ve grup içinde mevcut bulunan sigorta tüzel kişiliklerinin bireysel sermaye yeterliliği değerlendirmelerini desteklemelidir. Bu, olumsuz koşullarda poliçe sahiplerine olan yükümlülüklerin ödenmesi gerektiğinde karşılanmaya devam etmesini temin etmek üzere grupta yeterli sermaye kaynaklarının mevcut olup olmadığını belirtmelidir. Eğer değerlendirme sermaye kaynaklarının yetersiz veya uygunsuz olduğu sonucuna varırsa o zaman ya grup (örneğin yetkili holding veya ana şirket seviyesinde) veya sigorta tüzel kişiliği seviyesinde düzeltici önlem alınmaya başlanabilir.
- 17.2.13 Grup çapında sermaye yeterliliğinin niceliksel değerlendirmesi grup çapında denetim açısından denetim otoritelerinin kullanabileceği

araçlardan bir tanesidir. Eğer bir grubun genel finansal durumu zayıflarsa bu durum ya finansal kötü etki ve/veya organizasyona dair etkiler ile doğrudan veya itibari etkiler ile dolaylı olarak üyeleri üzerinde stres yaratabilir. Grup çapında sermaye yeterliliği değerlendirmesi diğer denetim araçları ile birlikte ve özellikle grup içindeki sigorta tüzel kişiliklerinin sermaye yeterliliği değerlendirmesini de içerecek şekilde kullanılmalıdır. Düzenlemeye tabi olan (sigorta ve diğer sektör) ile olmayan kuruluşlar arasında bir ayırım yapılması gerekir. Her iki tipteki kuruluşun da finansal pozisyonunu ve bunların sigorta grubunun sermaye yeterliliği için etkilerini anlamak gerekir fakat bu düzenlemeye tabi olmayan kuruluşlar için muhakkak düzenleyici sermaye gereksinimlerinin getirilmesi anlamına gelmemektedir. İlaveten, denetim otoriteleri grup içi ilişkilerin karmaşıklığına (hem düzenlemeye tabi olan ve hem de olmayan kuruluşlar için), şarta bağlı varlıklar ve yükümlülükler ile risk yönetiminin genel kalitesine, Denetim Otoritesi tarafından gerekli görülen güvenlik seviyesine erişilip erişilmediğinin değerlendirilmesinde bakmalıdırlar.

- 17.2.14 Grup üyesi olan sigorta tüzel kişilikleri ve daha geniş bir sigorta veya diğer sektör grubunun parçası olan sigorta alt grupları için sermaye gereksinimleri ve sermaye kaynakları, gruplardan herhangi birisinin parçası olmaktan doğan tüm ilaveten makul olarak öngörülebilir ve ilgili maddi önemde riskleri dikkate almalıdır.

Düzenleyici Sermaye Gereksinimlerinin Yapısı – Yükümlülükleri Karşılama Yeteneği Kontrol Seviyeleri

- 17.3 Düzenleyici sermaye gereksinimleri, uygun acillik derecesinde Denetim Otoritesi tarafından farklı derecelerde müdahaleyi tetikleyecek yükümlülükleri karşılama yeteneği kontrol seviyelerini içerir ve belirlenen yükümlülükleri karşılama yeteneği kontrol seviyeleri ile sigortacı ve/veya Denetim Otoritesinin elinde olan ilgili düzeltici önlem arasında bir bağlılık olmasını gerektirir.**

Yükümlülükleri Karşılama Yeteneği Kontrol Seviyelerinin Oluşturulması

- 17.3.1 Denetim otoritesi, sermaye kaynakları söz konusu kontrol seviyelerinin altına düştüğünde Denetim Otoritesi tarafından sigortacının işlerine müdahaleyi gerektirecek kontrol seviyelerini belirlemelidir. İşbu kontrol seviyeleri belli bir çerçeve veya Denetim Otoritesine eylem almasında tolerans sağlayacak daha genel bir çerçeve ile desteklenebilir. Bir Denetim Otoritesinin kontrol seviyelerini belirlemekteki amacı, ödenmesi gerektiğinde sigortacının yükümlülüklerini karşılayamaması nedeni ile poliçe sahiplerini maruz kalabilecekleri zararlara karşı korumaktır.
- 17.3.2 Yükümlülükleri karşılama yeteneği kontrol seviyeleri sigortacı ve Denetim Otoritesi tarafından eylem alınması için tetikleyici unsurlar

içerir. Bu nedenle, uygun derecede ivedilikle durumun düzeltilebilmesi için gerçekçi bir potansiyel mevcutken erken safhada müdahaleyi mümkün kılacak şekilde belirlenmelidir. Aynı zamanda kontrol seviyelerinin makul olup olmadığı düzeltici önlemlerin niteliği ile ilgili olarak incelenmelidir. Denetim Otoritesinin risk toleransı hem yükümlülükleri karşılama yeteneği kontrol seviyelerinin nerede belirlendiğini ve hem de tetiklenen müdahale eylemlerini etkileyecektir.

17.3.3 Yükümlülükleri karşılama yeteneği kontrol seviyelerini belirlerken, kabul edilebilir seviyeye dair görüşlerin bir yetki bölgesinden diğerine ve yazılan iş tiplerine göre değişebileceği ve diğer şeylerin yanı sıra bir yetki bölgesinde etkin denetim için mevcut bulunan ön koşulların derecesi ile belli bir Denetim Otoritesinin risk toleransını yansıtacağı kabul edilir. IAIS, belli seviyede ödeme güçlüklerinin kaçınılmaz olduğunu yetki bölgelerinin kabul edeceğini ve kabul edilebilir bir eşik noktasının oluşturulmasının sigortacılar için rekabetçi bir pazar oluşturulmasını kolaylaştıracağını ve pazara girişe uygunsuz engel konmasını engelleyeceğini bilmektedir.

17.3.4 Denetim otoritesi tarafından yükümlülükleri karşılama yeteneği kontrol seviyelerinin belirlenmesinde kullanılan kriterler şeffaf olmalıdır. Bu, özellikle bir sigortacının kontrol seviyesini ihlal etmesine yanıt olarak yasal işlemde bulunulması halinde önemlidir. Bu durumda, kontrol seviyeleri, Denetim Otoritesinin yaptırımlarının uygulanması istenirken genel olarak mahkemeye basit ve kolaylıkla izah edilebilmelidir.

17.3.5 Denetim otoriteleri sigortacının farklı işletim yöntemleri için farklı yükümlülükleri karşılama yeteneği kontrol seviyelerini dikkate almaları gerekir – örneğin iş akışı durmuş bir sigortacı veya iş akışı süregelen bir sigortacı olarak. Bu farklı senaryolar ve dikkate alınan hususlar Kılavuzun 17.6.3 - 17.6.5 sayılı maddelerinde daha detaylı olarak tartışılmıştır.

17.3.6 İlaveten Denetim Otoritesinin yönetimin takdir yetkisi ve değişen koşullara veya belli bazı olaylara yanıt olarak gelecekteki eylemi için belli bir toleransı dikkate alması gerekir. Yönetimin takdirine dair tolerans tanınmasında denetim otoritesi, dikkate alınan koşullarda sadece pratik ve gerçekçi olan eylemleri tanımalıdır³⁹.

17.3.7 Yükümlülükleri karşılama yeteneği kontrol seviyelerinin belirlenmesinde dikkate alınması gereken diğer hususlar ise aşağıdaki gibidir:

- Denetim Otoritesi tarafından sermaye kaynaklarının kalitesine değinilme şekli;
- Teknik hükümler ve düzenleyici sermaye gereksinimlerinin belirlenmesinde riskin kapsanması ve söz konusu gereksinimleri belirlemede kullanılan hassasiyet veya stres analizinin derecesi;
- Farklı seviyeler arasındaki ilişki (örneğin, minimum seviyenin tutucu bir seviyede belirlenme derecesi);

³⁹Denetim Otoritesi dikkatli bir şekilde, Standart 17.4'te tanımlandığı üzere, MCR'nin özel durumunda söz konusu yönetim takdirine izin vermenin uygunluğunu dikkate almalıdır.

- Düzenleyici çerçeve içinde denetim otoritelerinin yükümlülükleri karşılama yeteneği kontrol seviyelerini belirleme ve ayarlama yetkisi;
- Yetki bölgesinde geçerli olan muhasebe ve aktüeryal çerçeve (Değerleme bazı ve kullanılabilir varsayımlar ile
- düzenleyici sermaye gereksinimlerinin belirlenmesini sağlayan varlıklar ve yükümlülükler üzerinde bunların etkisi açısından);
- Yetki bölgesindeki ifşaat çerçevelerinin geniş kapsamı ve şeffaflığı ile piyasaların yeterli tetkikte bulunma ve piyasa disiplini empoze etme kabiliyeti;
- Poliçe sahibinin yasal çerçevede yetki bölgesinde diğer alacaklılara göreceli olarak önceliği ve statüsü;
- Yetki bölgesinde sigorta sektöründe genel aktifleştirme seviyesi;
- Yetki bölgesinde sigorta sektöründe risk yönetimi ve yönetim çerçevelerinin genel kalitesi;
- Yetki bölgesinde sermaye piyasalarının gelişmesi ve bunun sigortacıların sermaye toplama kabiliyeti üzerindeki etkileri ve
- Poliçe sahiplerinin korunması ve sigorta sektörünün etkin operasyonu üzerindeki etkisi arasında dengenin bulunması ve gereksiz zahmetli seviyeler ve düzenleyici sermaye gereksinimlerinin maliyetleri çevresindeki dikkate alınması gereken hususlar.

Sigorta Grupları ve Grup Üyesi olan Sigorta Tüzel Kişilikleri için İlaveten Yönlendirici Bilgi

17.3.8 Yukarıda Kılavuz 17.3.1'den 17.3.7'ye kadar belirtildiği üzere Yükümlülükleri Karşılama Yeteneği Kontrol Seviyelerinin oluşturulması üzerine genel olarak dikkate alınması gereken hususlar grup çapında olduğu kadar tüzel kişilik bağlamında da uygulanabilirken, grup seviyesinde tetiklenen denetim eylemleri muhtemelen tüzel kişilik seviyesinde olandan farklılık gösterecektir. Grubun bir tüzel kişilik olmaması nedeni ile gruba yönelik doğrudan denetlemeci bir eylemin kapsamı daha kısıtlı olacak ve sigorta tüzel kişiliği seviyesinde koordine edilen eylem aracılığı ile önlem alınması gerekebilecektir.

17.3.9 Bununla birlikte, grubun yükümlülükleri karşılama yeteneği kontrol seviyeleri grubun bir bütün olarak veya grubun belli kısımlarının finansal durumunun zayıflamakta olup olmadığını belirlemede faydalı bir araç olarak kullanılabilir ki bu, örneğin, bireysel grup

kuruluşlarının denetim otoriteleri tarafından sair surette hemen tanımlanamayacak veya değerlendirilemeyecek ve yayılma riskini veya itibar üzerindeki etkiyi artırıcı bir unsur olabilir. Bir grubun finansal durumunun zayıflamakta olduğunun zamanında belirlenmesi ve bunun azaltılması grubun veya bunun bir parçası olan sigorta tüzel kişiliğinin istikrarlılığına olan tehdidi ortadan kaldıracaktır.

- 17.3.10 Grup çapında yükümlülükleri karşılama yeteneği kontrol seviyeleri, grup kuruluşlarının farklı denetim otoriteleri arasında bir işbirliği ve koordinasyon sürecini tetikleyebilir ki bu süreç grup çapındaki streslerin grup içindeki sigorta tüzel kişilikleri üzerindeki etkisinin azaltılması ve çözümlenmesine yardımcı olur. Grup çapında kontrol seviyeleri ayrıca denetçiler ile grubun yönetimi arasında bir diyalog içinde tetikleme mekanizması olarak işlev görebilir.

Düzenleyici Sermaye Gereksinimlerinin Yapısı – Tüzel Kişilik Sermaye Yeterliliği Değerlendirmesi Bağlamında Denetim Otoritesinin Müdahalesi için Tetiklemeler

17.4 Sigorta tüzel kişiliğinin sermaye yeterliliği değerlendirmesi kapsamında, düzenleyici sermaye gereksinimleri aşağıdakileri belirlemektedir:

- **sermaye yeterliliği açısından denetim otoritesinin üzerine çıkılması halinde müdahalede bulunmadığı bir yükümlülükleri karşılama yeteneği kontrol seviyesi. Buna Öngörülen Sermaye Gereksinimi (Prescribed Capital Requirement – PCR) olarak değinilmektedir. PCR, varlıkların teknik provizyonları ve diğer yükümlülükleri belli bir güvenlik seviyesinde tanımlanmış bir zaman süresi üzerinden aştığı miktar olarak tanımlanır.**
- **Bir yükümlülükleri karşılama yeteneği kontrol seviyesi ki ihlal edilmesi durumunda, sigorta tüzel kişiliğinin uygun düzeltici önleminin mevcut olmaması durumunda Denetim Otoritesi en güçlü eylemini başlatacaktır. Buna Minimum Sermaye Gereksinimi (Minimum Capital Requirement – MCR) olarak değinilmektedir. MCR, altına inildiğinde hiçbir sigortacının artık etkin bir şekilde işletimde bulunmaya muktedir olmadığı düşünülen bir minimum sınıra tabi olacaktır.**

- 17.4.1 Müdahaleyi tetikleyen olay veya duruma bağlı olarak Denetim Otoritesi tarafından bir seri halinde farklı müdahale eylemleri alınabilir. Söz konusu tetikleyici olaylardan bazıları düzenleyici sermaye gereksinimlerinin belirlendiği seviyeye göreceli olarak sigortacının sermaye kaynaklarının seviyesi ile bağlantılı olabilir.

- 17.4.2 Geniş anlamda, en yüksek düzenleyici sermaye gereksinimi, Öngörülen Sermaye Gereksinimi (PCR) Denetim Otoritesinin sermaye kaynaklarını arttırma veya sigortacı tarafından alınan riskleri azaltma ihtiyacı hissetmeyeceği seviyede belirlenir⁴⁰. Bununla birlikte, eğer sigortacının sermaye kaynakları PCR'nin belirlendiği seviyenin altına düşerse, Denetim Otoritesi sigortacının sermaye kaynaklarını en azından PCR seviyesine geri çekmek

veya üstlenilen riski (ve sonuç olarak gereken sermaye seviyesini) azaltmak üzere bazı eylemlerde bulunmasını gerekli kılabilir.

⁴⁰ Bu Denetim Otoritesinin müdahalesini önlemek veya örneğin sigortacının risk yönetimindeki veya yönetim yöntemindeki zayıflıklar gibi sigortacının diğer nedenlerle eylemde bulunmasını gerektirmek için değildir. Ve ayrıca sigortacının sermaye kaynakları PCR'nin üstünde olduğunda ve fakat kısa dönemde düşmesi beklendiğinde Denetim Otoritesinin müdahalede bulunmasını da engellemez. Bunu göstermek üzere Denetim Otoritesi bir trend testi (zaman serisi analizi) oluşturabilir. Yeteri kadar olumsuz bir trend belli bazı denetim eylemlerinin alınmasını gerektirebilir. Trend testi, sermaye bozulununun geliştiği hızı dikkate alarak erken düzenleyici müdahale hedefini destekleyebilir.

⁴¹ Söz konusu yükümlülüklerin sermaye kaynağı olarak işleme tabi tutulmadığı dereceye kadar.

⁴² Burada kaydedilmesi gerekir ki MCR, karşılanmış veya üstüne çıkılmış olsa bile, bu Denetim Otoritesi tarafından diğer nedenlerle söz konusu eylemde bulunulmasını engellemez.

- 17.4.3 Eğer belirtilen güvenlik seviyesinde teknik provizyonlar ve diğer yükümlülüklerin⁴¹ varlıklar tarafından kapsanması bekleniyorsa, herhangi bir müdahaleye gerek kalmadan olumsuz durumda, sigortacının poliçe sahiplerine karşı yükümlülüklerinin gerektiğinde karşılanabiliyor olmasına dair düzenleyici hedef elde edilmiş olur. Bu durumda PCR, sigortacının tanımlanan süre üzerinden meydana gelebilecek olumsuz olaylardan kaynaklanan zararları özümsenebileceği ve teknik provizyonların ise dönem sonunda kapsanmış olarak kalabileceği bir seviyede belirlenir.
- 17.4.4 Minimum Sermaye Gereksinimi (MCR), ilave sermayenin mevcut kılınmaması durumunda Denetim Otoritesinin en güçlü önlemlerini alacağı denetim müdahale noktasını temsil eder⁴². Bu nedenle, MCR'nin başlıca amacı poliçe sahiplerinin menfaatlerinin korunmasında nihai güvenlik ağını sağlamaktır.
- 17.4.5 Bu eylemlere sigortacının faaliyetlerini durdurmak, sigortacının lisansını geri almak, sigortacının yeni iş almamasını ve portföyünü azaltmasını, portföyünü başka bir sigortacıya devretmesini, ilave reasürans düzenlemesini veya diğer belirlenecek önlemleri uygulamasını gerekli kılmak dahildir. Bu durum yükümlülükleri karşılama yeteneği kavramının muhasebesinden farklıdır çünkü MCR, ödenmesi gerektiğinde poliçe sahiplerine sigortacının mevcut yükümlülüklerini karşılamak için yeterli olması beklenen sigortacı varlıklarının üstünde bir seviyede belirlenecektir. PCR diğer taraftan MCR'den daha az olamaz ve bu nedenle MCR ayrıca PCR için alt sınırın bazını oluşturabilir ki bu özellikle PCR'nin, Denetim Otoritesi tarafından düzenleyici sermaye gereksinimlerinin belirlenmesinde kullanılmak üzere onayladığı sigortacının dahili modeli bazında belirlendiği durumlarda uygun olabilir⁴³.
- 17.4.6 Hiç bir sigortacının bunun altında etkin bir şekilde faaliyette bulunmasının beklenmeyeceği bir minimum sınırın MCR için oluşturulmasında, denetim otoritesi, örneğin, düzenleyici sermaye gereksinimlerine bir pazar çapında nominal taban uygulayabilir¹. Bu sigortacının belli bir minimal kritik kütle ile faaliyette bulunma ihtiyacı ve yönetim ile risk yönetiminin minimum standartlarının karşılanması için neye gereksinim duyulabileceğinin dikkate alınmasına dayanır. Söz konusu türde bir nominal taban iş dalları veya sigortacı tipleri arasında farklılık gösterebilir ve özellikle yeni bir sigortacı veya iş

dalı durumu ile alakalıdır.

17.4.7 Düzenleyici sermaye gereksinimlerine, Denetim Otoritesinin sermaye perspektifinden herhangi bir müdahale eyleminde bulunmadığı seviye ile en güçlü müdahale noktası (PCR ve MCR seviyeleri arasında) arasındaki ilave yükümlülükleri karşılama yeteneği kontrol seviyeleri de dahil olabilir. Söz konusu bu kontrol seviyeleri, Denetim Otoritesinin kendisi tarafından alınabilecek veya Denetim Otoritesinin, sigortacının tuttuğu sermayenin yeterliliği ile ilgili endişe seviyesi veya ciddiyetine bağlı olarak sigortacıdan talep edebileceği farklı müdahale eylemleri serisine tekabül edebilir. Bahse konu ilave kontrol seviyeleri Denetim Otoritesi tarafından belli kontrol seviyeleri ile bağlantılı açık müdahale eylemleri şeklinde resmen oluşturulabileceği gibi duruma göre, alternatif olarak, denetim

⁴³Dahili Model terimi bir sigortacı tarafından genel risk durumunu analiz etmek, risklerin miktarını ve söz konusu bu riskleri karşılamak üzere gereken ekonomik sermayeyi belirlemek üzere geliştirilen risk ölçüm sistemine değinmektedir. Dahili modeller ayrıca, sigortacının ekonomik sermayesini belirlemede kullanılan dahili olarak geliştirilmiş bir ölçüm sisteminden faydalanarak sigortacının taşıdığı risk alt-kümelerinin tanımlanmasını sağlayan kısmi modeller de içerebilir. IAIS, sigortacıların risk ve sermaye değerlendirme sürecini tarif etmek için değişik terimler kullandıklarının farkındadır, örneğin; 'ekonomik sermaye modeli', 'risk bazlı sermaye modeli', veya 'iş modeli' gibi. IAIS, ekonomik bazda işlerinin içinde risk ve sermayenin yönetiminde sigortacılar tarafından benimsenen süreçlerin tarif edilmesinde söz konusu terimlerin birbirleri ile değiştirilerek kullanılabilceğini düşünmektedir. Tutarlılık açısından burada 'dahili model' terimi kullanılmıştır

⁴⁴Bu bağlamda, pazar çapında bir nominal taban, örneğin, bir yetki bölgesinde sigortacı tarafından sahip olunması gereken mutlak nakdi minimum sermaye miktarı olabilir.

otoritesinin kullanabileceği olası müdahale eylemleri serisi şeklinde daha az resmiyette de yapılandırılabilirler. Her iki durumda da olası tetikleyici unsurlar ve müdahale eylemi serisi Denetim Otoritesi tarafından uygun bir şekilde açıklanmalıdır.

17.4.8 Olası müdahale eylemleri aşağıda belirtilenleri içermektedir:

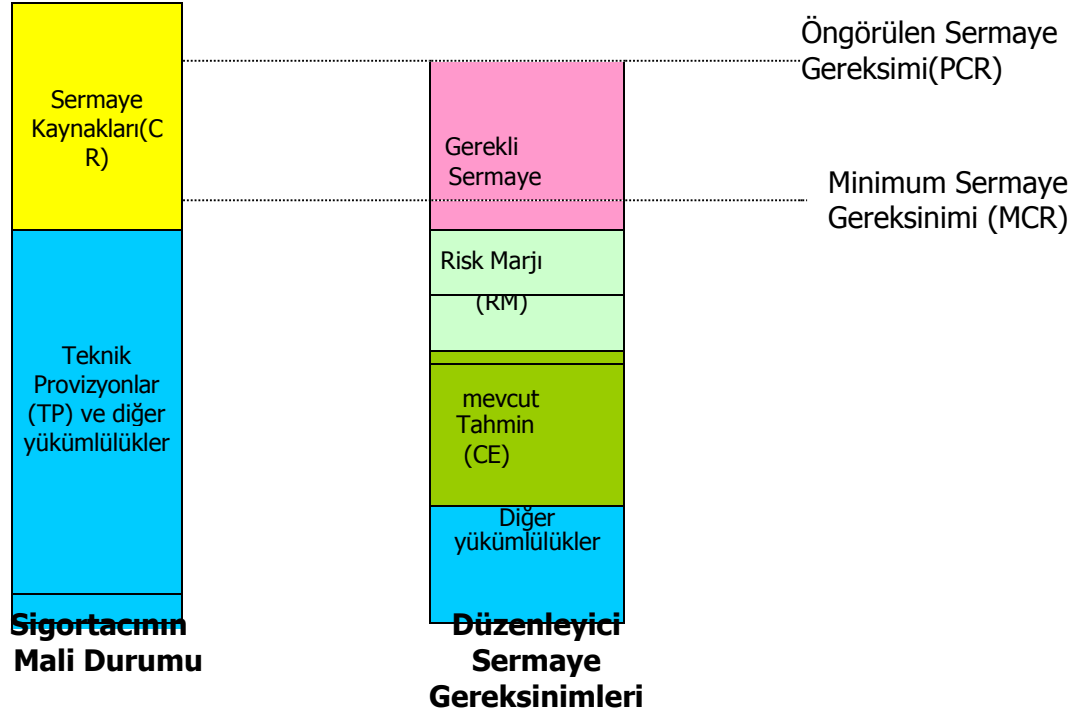
- Denetim Otoritesinin durumu, resmen veya gayri resmi olarak, daha iyi değerlendirmesini ve/veya kontrol etmesini mümkün kılmayı amaçlayan önlemler, örneğin artırılmış denetim faaliyeti veya raporlama veya denetçiler veya aktüeryaların bağımsız incelemede bulunmasını gerekli kılmak veya incelemelerinin kapsamını genişletmek gibi;
- Sermaye ve sermaye kaynaklarının gereken seviyelere yeniden getirilmesi için iş planlarının talep edilmesi, itfalar veya öz sermaye veya diğer araçların geri alımı ve/veya temettü ödemeleri üzerinde sınırlamalar gibi sermaye seviyelerine değinen önlemler;
- Sigortacının sermaye durumunun güçlenmesini beklerken poliçe sahiplerini korumayı amaçlayan önlemler, örneğin lisanslar, prim hacimleri, yatırımlar, iş tipleri, iktisaplar, reasürans düzenlemeleri üzerinde kısıtlamalar gibi;
- Sigortacının yönetim ve/veya risk yönetimi çerçevesini ve genel yönetim süreçlerini güçlendiren veya bunları ikame eden önlemler;
- Reasürans, koruma ve diğer mekanizmaları talep etmek gibi riskleri azaltan veya hafifleten (ve dolayısı ile gereken sermayeyi) azaltan veya hafifleten önlemler;

- İktisaplar veya işteki büyümeler gibi düzenleyici onayı için yapılan başvuruların reddedilmesi veya bunlar üzerinde koşulların empoze edilmesi.

17.4.9 İlgili kontrol seviyelerinin oluşturulmasında bu olasılıklara ve bu seviyede sermayesi olan bir sigortacının sermaye kaynaklarını arttırma veya piyasada mevcut, uygun risk azaltma araçlarına erişimde bulunabilme kapsamı dikkate alınmalıdır.

Aşağıda şekil 17.2'de düzenleyici sermaye gereksinimlerinin oluşturulması bağlamında yükümlülükleri karşılama yeteneği kontrol seviyelerine dair kavram gösterilmektedir:

Şekil 17.2: Yükümlülük Karşılama Seviyeleri ve Düzenleyici Sermaye Gereksinimleri

Düzenleyici Sermaye Gereksinimlerinin Yapısı – Grup-Çapında Sermaye Yeterliliği Değerlendirmesi bağlamında Denetimin Müdahalesini Tetikleyici Unsurlar

17.5 Grup çapında sermaye yeterliliği değerlendirmesi bağlamında, düzenleyici sermaye gereksinimleri, uygulanan grup-çapında sermaye yeterliliği yaklaşımı kapsamında uygun olan yükümlülükleri karşılama yeteneği kontrol seviyelerini belirler.

- 17.5.1 Grup çapında sermaye yeterliliği değerlendirmesi için benimsenen yaklaşımın bağlamında uygun olan yükümlülükleri karşılama yeteneği kontrol seviyelerini Denetim Otoritesinin belirlemesi gerekir. Denetim Otoritesinin ayrıca söz konusu yükümlülükleri karşılama yeteneği kontrol seviyeleri ile grup üyesi olan sigortacılar için tüzel kişilik seviyesindekiler arasındaki ilişkiyi de tanımlamalıdır. Yükümlülükleri karşılama yeteneği kontrol seviyelerinin tasarımı belli bazı faktörlere dayanır. Bunlara denetimin perspektifi yani grup çapında ve tüzel kişilik seviyesinde denetime verilen göreceli ağırlık ve organizasyona dair perspektif, yani bir grubun tek bir entegre kuruluş veya bir bağımsız kuruluşlar serisi olarak dikkate alındığı derece dahildir. Yükümlülükleri karşılama yeteneği kontrol seviyeleri muhtemelen gruba ve konuya dahil olan Denetim Otoritesine bağlı olarak farklılık gösterecektir (bakınız Şekil 17.1). Grup çapında yükümlülükleri karşılama yeteneği kontrol seviyelerinin oluşturulması, grup içinde mevcut bulunan sigortacıların genel denetimini iyileştirecek şekilde yapılmalıdır.
- 17.5.2 Grup çapında yükümlülükleri karşılama yeteneği kontrol seviyelerine sahip olunması, grup seviyesinde tek bir düzenleyici sermaye gereksiniminin oluşturulması anlamına gelmemektedir. Örneğin, tüzel kişilik yaklaşımı altında dikkate alınan bireysel kuruluşlar için sermaye gereksinimi seti (ve bunlar arasındaki karşılıklı ilişkiler) grup çapındaki bazda denetimin müdahalesi için uygun kararların alınmasını mümkün kılabilir. Bununla birlikte bu, bir grupta mevcut bulunan sigorta tüzel kişiliklerinin sermaye yeterliliği değerlendirmesinde grup risklerinin tamamen ve tutarlı bazda dikkate alınabilmesini teminen yaklaşımın yeteri kadar iyi bir şekilde geliştirilmesini gerektirir. Sigorta tüzel kişiliği değerlendirmelerinde tutarlılık elde etmek için, grup çapında değerlendirme için uygun olmasını sağlamak üzere sigorta tüzel kişiliği için kullanılan sermaye gereksinimlerini ayarlamak gerekebilir.
- 17.5.3 Yaklaşımlardan bir tanesi, karşılanması halinde sermaye nedenleri ile grup seviyesinde hiç bir Denetim Otoritesi müdahalesine gerek olmadığı veya bunun uygun olmadığı anlamına gelen tek bir grup çapında PCR'nin veya bir grubun üyesi olan sigorta tüzel kişilikleri için tutarlı bir PCR serisi oluşturmaktır. Söz konusu türde bir yaklaşım, örneğin şube yapısı olan benzeri organizasyonlara ve farklı grup yapılarına karşı tutarlı bir yaklaşım elde edilmesini sağlar, mesela grubun yapısından meydana gelen bir değişikliği takiben. Grup çapında tek bir PCR'nin belirlendiği durumlarda, grup farklılaşma etkileri, grup risk konsantrasyonları ve grup içi işlemleri de içeren grup faktörleri nedeni ile bu sigorta tüzel kişiliklerine ait

PCR'lerin toplamından farklı olabilir. Benzer şekilde grup kapsamında sermaye yeterliliği değerlendirmesi bir sigorta grubundaki sigorta tüzel kişilikleri için bir seri PCR'nin belirlenmesini içerdiğinde, eğer grup faktörleri grup sermaye değerlendirme sürecinde farklı olarak yansır, bunlar sigorta tüzel kişiliğinin PCR'lerinden farklı olabilir. Grubun faaliyette bulunduğu farklı yetki bölgelerinde oluşturulan güvenlik seviyelerindeki farklılıklar, grup-çapında PCR'lerin belirlenmesinde dikkate alınması gerekir.

- 17.5.4 Tek bir grup kapsamında MCR'nin oluşturulması da ayrıca dikkate alınabilir ve bu örneğin, grubun sermayesinin ve/veya kontrolünün yeniden yapılandırılması için denetimin müdahalesini tetikleyebilir. Bu yaklaşımın olası bir avantajı, bireysel bir sigortacının mali güçlükte olduğu ve sermayenin bunu yeteri kadar karşılayabildiği ve varlıkların grup içinde transfer edilebildiği durumlarda bir grup çözümünü teşvik edecek olmasıdır. Alternatif olarak, bir sigorta tüzel kişiliği MCR'sinin ihlal edilmesi durumunda Denetim Otoritesinin bireysel kuruluş seviyesinde müdahalede bulunma yetkisinin sağladığı korumada yeterli olarak düşünülebilir.
- 17.5.5 Grup kapsamında sermaye yeterliliği değerlendirmesi bağlamında benimsenen yükümlülükleri karşılama yeteneği kontrol seviyeleri, sigorta tüzel kişiliği seviyesindeki yükümlülükleri karşılama yeteneği kontrol seviyeleri ile birlikte tutarlı bir denetim müdahalesi merdiveni oluşturacak şekilde tasarlanmalıdır. Örneğin, bir grup kapsamında PCR yine grup kapsamındaki bir MCR'den önce denetimin müdahalesini tetiklemelidir çünkü sonraki Denetim Otoritesinin en güçlü eyleminin başlatılmasına neden olacaktır. Ayrıca, eğer tek bir grup kapsamında geçerli PCR kullanılmakta ise bunun, sigorta grubunda mevcut bulunan bireysel kuruluşların tüzel kişilik MCR'lerinin toplamına eşit bir tabana sahip olması uygun olacaktır. Sair surette, en azından üye sigortacılardan bir tanesi kendi MCR'sini ihlal etse bile grubun operasyonlarına denetimin müdahalesi gerekmeyecektir.
- 17.5.6 Grup kapsamındaki yükümlülükleri karşılama yeteneği kontrol seviyeleri tarafından tetiklenen denetimin müdahalesi, ilgili grup denetim otoriteleri tarafından koordine edilmiş bir eylem şeklini alabilir. Bu, örneğin holding şirket seviyesinde sermayenin arttırılmasını veya stratejik olarak risk profilinin azaltılmasını veya grup içindeki sigorta tüzel kişiliklerinin sermayesinin arttırılmasını içerebilir. Bahse konu türde denetim eylemi bir grup içindeki sigorta tüzel kişilikleri tarafından gerçekleştirilebilir ve sigorta holding şirketlerinin yetkilendirilmiş olduğu yerlerde bu holding şirketleri vasıtası ile yapılabilir. Grup seviyesinde yükümlülükleri karşılama yeteneği kontrol seviyelerinin ihlal edilmesine karşı denetimin alacağı eylem, her bir bireysel sigorta tüzel kişiliğini yetkilendirmek ve gözetmek ile sorumlu olan denetim otoritelerinin yasal sorumluluk dağılımlarını etkilememelidir.

Gereksinimlerini Belirleme Yaklaşımları

17.6 **Düzenleyici sermaye gereksinimleri açık ve şeffaf bir süreç içinde oluşturulmaktadır ve düzenleyici sermaye gereksinimlerinin hem amaçları ve hem de belirlenmelerindeki baz açıktır. Düzenleyici sermaye gereksinimlerinin belirlenmesinde, denetim otoritesi, örneğin dahili modellerin (kısmen veya tamamen) kullanılması gibi bir set standartlaştırılmıştır ve eğer uygunsa, diğer onaylı daha isteğe uygun yaklaşımların kullanılmasına izin verir.**

- 17.6.1 Geçerli düzenleyici sermaye gereksinimlerinin şeffaflığı etkin yükümlülükleri karşılama yeteneği değerlendirmesi için gerekli olup bunun uluslararası çapta iyileştirilmesini, kıyaslamasını ve yakınsamasını destekler.
- 17.6.2 Denetim otoritesi, özellikle MCR ve PCR'nin belirlenmesi için olmak üzere farklı düzenleyici sermaye gereksinimlerinin belirlenmesi için ayrı yaklaşımlar geliştirebilir. Örneğin, PCR ve MCR iki ayrı yöntemle belirlenebilir veya aynı yöntemler ve yaklaşımlar kullanılabilir fakat bu durumda iki farklı seviyede güvenlik belirlenebilir. Daha sonraki durumda, örneğin, MCR PCR'nin basit bir oranı olarak tanımlanabilir veya MCR PCR için tanımlanandan farklı hedef kriterler üzerine belirlenebilir.
- 17.6.3 PCR, genel olarak süregelen iş bazında belirlenir, yani sigortacının operasyonlarının devamı bağlamında. İşin sürekliliği bazında bir sigortacının belirlenen zaman süresi üzerinden yeni riskler üstlenmeye devam etmesi beklenir. Bu nedenle, kabul edilir bir yükümlülükleri karşılama yeteneği seviyesi sağlamak için düzenleyici sermaye seviyesinin belirlenmesinde sigortacının portföyünde olabilecek potansiyel büyüme de dikkate alınmalıdır.
- 17.6.4 Sermaye ayrıca, sigortacının yeni işlere kapanması halinde poliçe sahibini korumaya muktedir olmalıdır. Genel olarak, işin sürekliliği bazında belirlenen sermayenin, sigortacının yeni işe kapanması durumunda gerekecek olandan az olması beklenmez. Bununla birlikte bu her zaman doğru olmayabilir çünkü bazı varlıklar bir tasfiye veya iş akışının durdurulmasında örneğin, zorunlu bir satıştan dolayı, değerlerinin hepsi veya bir kısmını kaybedebilirler. Benzer şekilde, bazı yükümlülükler işin devam etmemesi durumunda daha artan değere sahip olabilirler (örneğin, hasar talepleri işlem giderleri gibi).
- 17.6.5 Genel olarak MCR yeni işe kapalı olma olasılığı dikkate alınarak oluşturulur. Bununla birlikte, MCR'nin belirlenmesinde ayrıca işin sürekliliği senaryosunu da dikkate almak gerekebilir çünkü bir sigortacı, MCR müdahalesinin nihayetinde tetiklendiği noktaya kadar yeni iş almaya devam edebilir. Denetim Otoritesi, PCR ve MCR arasındaki uygun ilişkiye dikkat etmeli, bu iki seviye arasında, yükümlülükleri karşılama yeteneği kontrol seviyelerinin uygun süreminde yeterli tampon oluşturmalı (MCR'nin oluşturulduğu bazında dikkate alınması ile) ve bu esnada iş operasyonunun farklı

durumlarına ve diğer ilgili hususlara da dikkat etmelidir.

- 17.6.6 Burada vurgulanması gereken husus, düzenleyici sermaye gereksinimlerinin karşılanması ile gelecekte herhangi bir durum altında ilave finansal enjeksiyon gerekmeyeceğinin ima edilmediğidir.
- 17.6.7 Düzenleyici sermaye gereksinimleri, örneğin standart formül veya bireysel sigortacıya daha uygun yaklaşımlar (örneğin kısmen veya tamamı ile kullanılacak dahili modeller) gibi ilgili Denetim Otoritesi tarafından onaylanmaya tabi bir seri yaklaşımın kullanılması ile belirlenebilir⁴⁵ Kullanılan yaklaşıma bakılmaksızın, işbu ICP'de tarif edilen düzenleyici sermaye gereksinimlerinin amaçlarına temel oluşturan prensipler ve kavramlar Denetim Otoritesi tarafından tutarlı bir şekilde muhtelif yaklaşımlara uygulanır. Düzenleyici sermaye gereksinimlerinin belirlenmesi için benimsenen yaklaşım genel olarak sigortacının karşı karşıya kaldığı risklerin tipi ve maddi önemini hesaba katmalı ve uygulanabildiği dereceye kadar bireysel sigortacının risklerinin tipi, ölçeği ve karmaşıklığını da yansıtmalıdır.
- 17.6.8 Özellikle standartlaştırılmış olan yaklaşımlar sigortacıların maruz oldukları genel riski makul olarak yansıtabilecek sermaye gereksinimlerini sağlayacak şekilde tasarlanmalı ve aynı zamanda

⁴⁵ Dahili model olmayan kişisel ihtiyaçlara daha uygun bir yaklaşım, örneğin bir standart formülün içerdiği faktörlerde onaylı olarak yapılan değişiklikler veya belli bir sigortacı veya sigortacı grubu için uygun olarak öngörülen senaryo testleri olabilir.

fazlası ile karmaşık olmamalıdır. Standartlaştırılmış yaklaşımlar, kapsanan riskler ve bunların hafifletilebildiği dereceye bağlı olarak karmaşıklık seviyesi açısından farklılık gösterebilirler veya iş sınıfları bazında uygulamada farklı olabilirler (örneğin yaşam ve yaşam dışı gibi). Standartlaştırılmış yaklaşımların sigortacıların karşı karşıya kaldıkları risklerin tipi, ölçeği ve karmaşıklığına uygun olması gerekir ve ayrıca bunların işlerini etkin bir şekilde yönetebilmeleri için gereken teknik kapasiteyi hesaba katarak küçük, orta boyutta ve bağlı her tipte sigortacı için uygulaması mümkün yaklaşımlar olması gerekir.

- 17.6.9 Kendi özellikleri nedeni ile standartlaştırılmış bir yaklaşım her bir bireysel sigortacının risk profilini uygun bir şekilde yansıtmayabilir. Bununla birlikte, uygun olan yerde, bir Denetim Otoritesi onayına tabi olarak sigortacının ihtiyaçlarına daha uygun yaklaşımların kullanılmasına izin vermesi gerekir. Özellikle bir sigortacının, uygun bir şekilde risklerini yansıtan ve risk yönetimi ve raporlamasına entegre olan bir dahili modelinin (veya kısmi dahili model) olduğu durumlarda, Denetim Otoritesi söz konusu modelin uygun olan yerde sigortacının ihtiyaçlarına daha uygun düzenleyici sermaye gereksinimlerini belirlemek üzere kullanılmasına izin vermelidir⁴⁶. Bu amaçla dahili modelin kullanılması şeffaf bir kriterler setine dayanarak Denetim Otoritesinin önceden onayına tabi olacak ve düzenli aralıklarla değerlendirilmesi gerekecektir. Özellikle Denetim Otoritesi, kendisi tarafından belirlenmiş hedef kriterlere göreceli olarak dahili modelin uygun bir şekilde kalibre halde olduğundan ve böyle kaldığından emin olmalıdır (Bakınız Kılavuz 17.12.1 – 17.12.18).
- 17.6.10 Denetim Otoritesi ayrıca bir dahili modelin MCR'nin belirlenmesinde kullanılıp kullanılmayacağı konusunda da açık olmalıdır. Bu açıdan, Denetim Otoritesi, MCR'nin başlıca amacını (yani poliçe sahiplerinin korunması için nihai güvenlik ağının temin edilmesi) ve geçerli olması için MCR'nin yeteri kadar objektif ve uygun bir biçimde tanımlanabilme kabiliyetini hesaba katmalıdır (bakınız Kılavuz 17.3.4).

17.7 Denetim Otoritesi, sigortacılarda mevcut tüm ilgili ve maddi önem arz eden risk kategorilerine değinir ve risklere değinildiği yerlerde bunun tamamen teknik provizyonlara, düzenleyici sermaye gereksinimlerine veya risklerin her birinde değinildiği dereceye kadar, her iki unsura da değinmek amacı ile gerçekleştirildiğini açıkça belirtir. Denetim Otoritesi ayrıca riskler ve bunların toplamının düzenleyici sermaye gereksinimlerine nasıl yansıtıldığı açısından açıktır.

Değinilecek Olan Riskler

⁴⁶ Burada kaydedilmesi gerekir ki bir Denetim Otoritesinin dahili modellerin kullanımına izin verme kapasitesi, Denetim Otoritesine açık olan kaynakların yeterliliğini hesaba katmalıdır

- 17.7.1 Denetim Otoritesi, en azından sigortalama riski, kredi riski, piyasa riski, operasyonel risk ve likidite riski dahil olmak üzere tüm ilgili ve maddi önem arz eden risk kategorilerine değinmelidir. Buna örneğin, hem dolaylı ve hem de doğrudan maruz kalınan riskler ve stresli koşullar altında daha alakalı hale gelen ilgili alanlarda maruz kalma potansiyelinin hesaba katılması ile piyasa sektörleri veya bireysel taraflar veya ekonomik risk faktörleri gibi herhangi bir önem arz eden risk konsantrasyonu dahil olmalıdır.

Riskler Arasındaki Bağımlılıklar ve Karşılıklı İlişkiler

- 17.7.2 Bir sigortacının maruz kaldığı genel risk hem risk kategorileri arasında (örneğin sigortalama riski ile piyasa riski arasında) ve hem de risk kategorisi içindeki (örneğin öz sermaye riski ve faiz oranı riski arasında) bağımlılıklara ve karşılıklı ilişkilere değinmelidir. Bu farklı risk tipleri ve aynı zamanda potansiyel 'ikinci sıra etkiler', yani olumsuz bir olay veya ekonomik veya finansal piyasa koşullarındaki bir değişikliğin neden olduğu sigortacının risk maruziyeti üzerindeki dolaylı etkiler, arasındaki potansiyel destekleyici etkileri de içermelidir ⁴⁷ Bu, ayrıca farklı riskler arasındaki bağımlılıkların genel piyasa koşulları değıştikçe değışebileceğini ve stresli dönemlerde veya aşırı olayların meydana geldiği zamanlarda artabileceğini de dikkate almalıdır. 'Yanlış Yönde Risk' ki bu finansal garantörler gibi muhataplara olan maruz kalmaların muhatapların kredi kalitesi ile ters bir şekilde ilgili olmasından doğan risk olarak tanımlanır, ayrıca potansiyel ve önemli bir risk kaynağı olarak dikkate alınmalıdır, örneğin türev işlemler ile bağlantılı olarak. Genel sermaye gereksiniminin belirlenmesinde farklı risk tipleri arasında farklılaşmanın etkilerinin hesaba katıldığı yerlerde sigortacı söz konusu bu etkiler için toleransı açıklamaya muktedir olmalı ve stresli koşullar altında bağımlılıkların nasıl artabileceğini hesaba kattığını temin etmelidir.

Risk Hafifletmesi Toleransı

- 17.7.3 Düzenleyici sermaye gereksinimlerinin belirlenmesinde reasürans için herhangi bir tolerans risk aktarımının etkinliğinde bir bozulma olasılığını, reasürans muhatabının güvenliğini ve reasürans muhatabının maruziyetini azaltmakta kullanılan herhangi bir önlemi dikkate almalıdır. Benzer şekilde dikkate alınacak hususlar örneğin türevler gibi diğer risk hafifletici unsurlar için de geçerli olacaktır.

Düzenleyici Gereksinimlerdeki Riskleri Tanımada Şeffaflık

⁴⁷ Örneğin faiz oranlarının piyasadaki seviyesindeki bir değışiklik sigorta poliçelerinin düşme oranlarında bir artışa tetikleyebilir.

- 17.7.4 Denetim Otoritesi, nerelerdeki risklere değinildiği konusunda açık olmalı ve bunun tamamen teknik provizyonlara, düzenleyici sermaye gereksinimlerine veya risklerin her birinde değinildiği dereceye kadar, her iki unsura da değinmek amacı ile gerçekleştirildiğini açıkça belirtmelidir. Ödeme kabiliyeti gereksinimleri ayrıca açık bir şekilde risklerin düzenleyici sermaye gereksinimlerine nasıl yansıtıldığını belirtmeli, düzenleyici sermaye gereksinimlerinin belirlenmesinde uygulanacak güvenlik seviyesini oluşturulan hedef kriterleri de içerecek şekilde tanımlamalıdır (Standart 17.8'e bakınız).

Miktarını Belirlemenin Zor Olduğu Riskler

- 17.7.5 IAIS, örneğin stratejik risk, itibari risk, likidite riski ve işletim riski gibi bazı risklerin miktarını belirlemenin diğer ana risk kategorilerindeki gibi kolay olmadığını kabul eder. Örneğin işletim riski, bileşimi açısından karmaşıktır ve mevcut olan sistem kalitesi ve kontrollerine dayanır. Özellikle işletim riskinin ölçülmesini yeteri kadar tekdüzende ve sağlam verinin eksikliği ve iyi bir şekilde geliştirilmiş değerlendirme yöntemlerinin olmaması zorlaştırır. Yetki bölgeleri söz konusu bu kolayca miktarı belirlenemeyen riskler için düzenleyici sermaye gereksinimlerini risk maruziyetini temsil eden basit unsurlara ve/veya stres ve senaryo testlerine dayandırmayı seçebilirler. Belli riskler için (örneğin likidite riski) ilave sermaye tutulması en uygun risk hafifletici unsur olmayabilir ve Denetim Otoritesi için sigortacıdan bu riskleri maruz kalma limitleri ve/veya örneğin ilave sistemler ve kontroller gibi niteliksel gereksinimler ile kontrol etmesini talep etmek daha uygun olabilir.

- 17.7.6 Bununla birlikte IAIS, daha fazla veriye veya daha iyi değerlendirme yöntemlerine sahip olunması ve modelleme yaklaşımlarının geliştirilmesi ile gelecekte bazı risklerin (örneğin işletim riski) miktarını belirleme kabiliyetinin artacağını öngörmektedir. İlaveten, risklerin niceliğini belirlemenin zor olmasına rağmen sigortacının ne olursa olsun kendi risk ve yükümlülükleri karşılama yeteneği değerlendirmesinde tüm maddi önem arz eden risklere değinmesi önem taşımaktadır.

17.8 Denetim Otoritesi, düzenleyici sermaye gereksinimlerinin hesaplanması için uygun hedef kriterlerini belirler ki bunlar standartlaştırılmış bir yaklaşımın kalibre edilmesinin altında yatar. Denetim Otoritesinin onaylanmış ve daha isteğe uygun yaklaşımların kullanılmasına izin verdiği yerlerde, örneğin düzenleyici sermaye gereksinimlerinin belirlenmesi amacı ile dahili modellerin kullanılması gibi, yetki bölgesi içinde tüm sigortacılar arasında geniş çapta tutarlılık sağlamak amacıyla söz konusu yaklaşımlar tarafından ayrıca standartlaştırılmış yaklaşımın kalibrasyonu altında yatan hedef kriterlerde kullanılır.

- 17.8.1 Düzenleyici sermaye gereksinimlerinin belirlendiği seviye, Denetim Otoritesinin risk toleransını yansıtacaktır. IAIS'nin ilke bazlı yaklaşımını yansıtan işbu ICP düzenleyici sermaye gereksinimlerinin belirlenmesi için herhangi belli bir yöntem öngörmemektedir. Bununla birlikte, IAIS'nin görüşüne göre bireysel yetki bölgelerinin

düzenleyici sermaye gereksinimleri için uygun hedef kriterler belirlemeleri önem taşımaktadır (örneğin risk önlemleri, güven seviyeleri veya zaman süreleri gibi). İlaveten her bir yetki bölgesi, Denetim Otoritesinin işbu ICP'de ana hatları ile belirtilen ilgili parametreleri belirlemede hesaba katması gereken faktörleri dikkate alarak düzenleyici sermaye gereksinimlerinin belirlenmesi için gereken başlıca kavramlara dair ilkeleri açık bir şekilde ana hatları ile tanımlaması gerekir.

17.8.2 Bir Denetim Otoritesinin diğer daha isteğe uygun yaklaşımların düzenleyici sermaye gereksinimlerinin belirlenmesinde kullanılmasına izin verdiği yerlerde, oluşturulan hedef kriterlerin söz konusu yaklaşımlara tutarlı bir şekilde uygulanması gerekir. Özellikle, Denetim Otoritesinin düzenleyici sermaye gereksiniminin belirlenmesinde dahili modellerin kullanımına izin vermesi halinde, Denetim Otoritesinin bu amaçla sigortacı tarafından dahili modelin kullanımını onaylamada hedef kriterleri uygulaması gerekir. Bu tüm sigortacılar arasında geniş çapta tutarlılık elde edilmesini ve yetki bölgesi içinde tüm poliçe sahipleri için benzeri koruma seviyesinin sağlanmasını temin eder.

17.8.3 Düzenleyici sermaye gereksinimlerinin kalibre edildiği risk ölçümü ve güven seviyelerinin seçimi ile ilgili olarak IAIS, bazı denetim otoritelerinin düzenleyici amaçlarla minimum yatırım derecelendirme seviyesi ile kıyaslanabilir bir güven seviyesi oluşturduğunu kaydetmektedir. Bazı örnekler bir yıllık zaman çerçevesi üzerinden VaR kalibre %99,5 güven seviyesi⁴⁸, bir yıl üzerinden %99 TVaR ve poliçe yükümlülüklerinin vadesi üzerinden %95 TVaR güven seviyesini içermektedir.

17.8.4 Uygun bir zaman süresinin seçilmesi açısından, düzenleyici sermaye gereksinimlerinin belirlenmesi ve kalibrasyonu aşağıda belirtilenler arasında ayırım yapan daha kesin bir analize dayandırılmalıdır:

- Bir riske bir şokun uygulandığı dönem – ‘şok dönemi’ ve
- Bir riske uygulanan şokun sigortacı üzerinde etkili olduğu dönem – ‘etki zaman süresi’.

Örneğin, bir yıllık bir şok dönemi boyunca faiz oranı koşulları yapısında bir seferlik değişikliğin poliçe yükümlülüklerinin tam süresi boyunca nakit akışının tenzil edilmesi sonuçları vardır (uzun vadeli etki). Bir yıl içerisindeki (şok dönemi) bir içtihatın (örneğin uygun bir seviyede tazmin) tazminlerin değeri için kalıcı sonuçlara sahip olacaktır ve böylece poliçe yükümlülükleri tam süresi için öngörülen nakit akışlarını değiştirecektir (uzun vadeli etki).

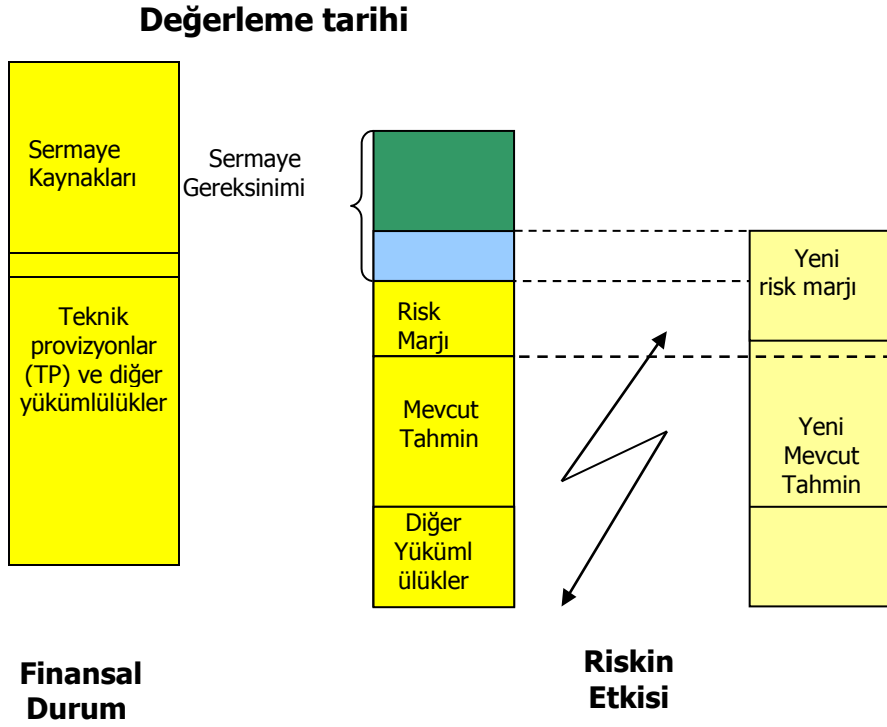
17.8.5 Şok dönemi boyunca meydana geldiği varsayılan her bir stresin nakit akışı üzerindeki etkisi, şokun etkisinin ilgili nakit akışlarını etkileyeceği dönem üzerinden hesaplanmalıdır (Etki Dönemi). Birçok durumda bu, sigorta yükümlülüklerinin tüm vadesini kapsar. Bazı durumlarda ise, stresli koşullar altında poliçe yükümlülüklerini

⁴⁸ Bu Avustralya’da kendi MCR’lerini belirlemek için dahili modeli kullanma onayı isteyen sigortacılar için beklenen seviyedir. Bu ayrıca Avrupa Yükümlülükleri Karşılama Kabiliyeti II rejimi altında risk bazlı Yükümlülükleri Karşılama Kabiliyeti sermaye gereksiniminin hesaplanmasında kullanılan seviyedir

veya risklerini azaltmakta etkili olmaları ve yapılabilecek olmaları durumunda poliçe sahiplerine takdire bağlı menfaatlerin dengelenmek üzere azaltılması için gerçekçi paylar veya diğer dengeleyici yönetim eylemleri dikkate alınabilir.

17.8.6 Şekil 17.3 düzenleyici sermaye gereksinimlerinin belirlenmesi ile ilgili anahtar yönleri özetlemektedir:

Şekil 17.3 Düzenleyici Sermaye Gereksinimlerinin Belirlenmesi

- 17.8.7 Teknik provizyonların belirlenmesi için bir sigortacının poliçe yükümlülüklerine dair belirsizliği dikkate alması gerekir, yani poliçe yükümlülüklerinin tüm vadesi üzerinden, mevcut tahminin belirlenmesinde varsayılandan gelecekteki deneyimin farklı olması olasılığı (veya beklentisi). Yukarıda belirtildiği üzere düzenleyici sermaye gereksinimleri o şekilde kalibre edilmelidir ki, uygun yükseklikte bir güvenlik derecesi ile tanımlanmış bir şok dönemi üzerinden varlıklar teknik provizyonlardan (ve diğer yükümlülüklerden) fazla olmalıdır. Bu durumda düzenleyici sermaye gereksinimleri o şekilde belirlenmelidir ki sigortacının sermaye kaynakları, şok dönemi boyunca meydana gelebilecek (ve teknik provizyonlarda dikkate alınan beklenen zararların üstünde önem arz eden beklenmedik zararlara yol açan) bir seri önceden tanımlanmış şok veya stres senaryosuna dayanabilmelidir.

Kalibrasyon ve Ölçüm Hatası

- 17.8.8 Sermaye Gereksinimlerinin belirlenmesinde kullanılan herhangi bir yaklaşımın doğal olarak sahip olduğu ölçüm hatası riski dikkate alınmalıdır. Bu özellikle altta yatan risk dağılımının ucunu değerlendirmek için yeterli istatistiksel veri veya piyasa bilgisinin olmaması durumunda önemlidir. Model hatasını hafifletmek için niceliksel risk hesaplamaları niteliksel değerlendirmeler ile birleştirilmeli ve mümkün olan yerde çoklu risk ölçümü araçları kullanılmalıdır. Risk bazlı sermaye gereksinimlerinin ekonomik uygunluğunu değerlendirmeye yardımcı olmak üzere oluşturulmuş hedef kriterler ile ilgili olarak sermaye gereksinimlerinin belirlenmesini çevreleyen belirsizliklerin tipi, derecesi ve kaynakları hakkında bilgi araştırılmalıdır.
- 17.8.9 Özellikle bir standartlaştırılmış yaklaşımın doğasında mevcut ölçüm hatası derecesi kullanılan metodolojinin karmaşıklığı ve öğelerinin boyutuna bağlıdır. Daha karmaşık standartlaştırılmış bir yaklaşım sigortacılar boyunca risklerin gerçek dağılımına daha yakından uyma potansiyeline sahiptir. Bununla birlikte, standartlaştırılmış bir yaklaşımın karmaşıklığının artırılması muhtemelen sigortacılar için daha yüksek uyum maliyetleri ve denetim kaynaklarının daha yoğun kullanımı anlamına gelecektir (örneğin hesaplamaların doğrulanmasında). Standartlaştırılmış bir yaklaşımın bu durumda kalibrasyonu risk hassasiyeti ve uygulama maliyetleri arasında bir denge oluşturmalıdır.

Dönemsellik

- 17.8.10 Risk bazlı düzenleyici sermaye gereksinimlerinin uygulanmasında, ekonomik gerilemenin ters bir 'dönemsel' etkiye yol açacak şekilde ekonomik krizlerin etkisini arttıracak denetimin müdahalesinin tetiklenmesi riski mevcuttur. Örneğin hisse senedi piyasalarında ciddi bir çöküş, sigortacıların sermaye kaynaklarının önemli oranda erimesine neden olacaktır. Bu durum sigortacıları hisse satmaya ve düzenleyici sermaye gereksinimlerini azaltabilmek için daha az riskli varlıklara yatırım yapmaya zorlayacaktır. Sigortacılar tarafından aynı zamanda yüklü hisse satımı bununla birlikte hisse senedi piyasaları üzerinde daha fazla baskı oluşturacak ve hisse fiyatlarında ilaveten düşüslere ve ekonomik krizin daha da kötüleşmesine yol açabilecektir.

- 17.8.11 Bununla birlikte, gerekli yükümlülükleri karşılama yeteneği kontrol seviyeleri sistemi denetim otoritelerinin, PCR kontrol seviyesinin ihlal edilmesi halinde uygulayabileceği daha çok ilke temelli denetim müdahalesi seçeneklerini abartılmasından kaçınılmasına yardımcı olmaktadır: denetimin müdahalesi bir hedefe yönlendirilebilmekte ve ters makroekonomik etkiye sahip olabilecek önlemlerden kaçınmak için genel bir ekonomik çöküş bağlamında daha esnek olabilmektedir.
- 17.8.12 İlaveten dönemselliğin etkilerini azaltacak açık önlemlere gerek olup olmadığı düşünülebilir. Buna düzeltici önlemler için daha uzun dönemin mümkün kılınması veya dönemselliğin etkilerini azaltıcı önlemleri yansıtacak şekilde düzenleyici sermaye gereksinimlerinin kalibrasyonu için müsamaha göstermek dahil olabilir. Genel olarak bu türde etki azaltıcı önlemler uygulandığında düzenleyici sermaye gereksinimlerinin risk hassasiyetini korumak için uygun bir dengenin elde edilmesi gerekir.
- 17.8.13 Dönemselliğin etkilerini dikkate alırken, harici faktörlerin etkisine (örneğin, kredi derecelendirme ajanslarının etkisi gibi) gereken dikkat gösterilmelidir. Dönemselliğin etkileri ayrıca denetimin işbirliği ve iletişimi için olan ihtiyacı da arttırmaktadır.

Sigorta Grupları ve Grupların Üyesi olan Sigorta Tüzel Kişilikleri için İlave Yönlendirme

- 17.8.14 Grup çapında düzenleyici sermaye gereksinimlerini belirlemede kullanılan yaklaşımlar, grup çapında sermaye yeterliliği değerlendirmesine karşı alınan genel yaklaşıma dayanır. Grup seviyesinde bir yaklaşımın kullanıldığı yerlerde, grup çapında sermaye gereksinimlerinin hesaplanmasında ya grubun konsolide hesapları dikkate alınır ya da her bir sigorta tüzel kişiliğinin gereksinimleri toplanır veya bu yöntemlerin bir karışımı kullanılabilir. Örneğin, eğer belli bir kuruluş için farklı işlemde bulunulması gerekirse (örneğin farklı bir yetki bölgesinde yerleşik bir kuruluş) bu kuruluş konsolide hesaplardan çıkartılır ve daha sonra bir çıkartma ve birleştirme yaklaşımı kullanmak sureti ile uygun bir şekilde eklenir.
- 17.8.15 Konsolide hesapların kullanıldığı yerlerde normal olarak grubun nihai ana şirketinin yerleşik bulunduğu yetki bölgesinin gereksinimleri uygulanır ve ayrıca, örneğin sigorta dışı grup kuruluşlarının tanımlanması ve uygun bir şekilde işleme tabi tutulmasını gerektirecek şekilde grup çapında sermaye yeterliliği değerlendirmesinde baz olarak kullanılan konsolide bilanço ile kıyaslandığında muhasebe amaçları doğrultusunda kullanılan konsolide hesapların kapsamı da dikkate alınmalıdır.
- 17.8.16 Toplama (birleştirme) yönteminin kullanıldığı yerlerde (Kılavuz 17.1.13'te tarif edildiği üzere) veya tüzel kişilik odağının benimsenmesi halinde (Kılavuz 17.1.14'te tarif edildiği üzere) yerel sermaye gereksinimlerinin başka bir yetki bölgesinde bulunan grup içindeki sigorta tüzel kişilikleri için kullanılıp kullanılmayacağı veya sermaye gereksinimlerinin grubun nihai ana şirketinin bulunduğu

yetki bölgesinin gereksinimlerine göre yeniden hesaplanmasının gerekip gerekmediği de dikkate alınmalıdır.

Gruba Has Riskler

- 17.8.17 Grup kuruluşları boyunca riskin farklılaştırılması, grup içi işlemler, sigorta dışı grup kuruluşlarından doğan riskler, diğer yetki bölgelerinde bulunan grup şirketlerinin işleme tabi tutulması ve kısmen sahip olunan kuruluşlar ve azınlık hisselerinin işleme tabi tutulması gibi belli bazı gruba has faktörlerin grup çapında sermaye gereksinimlerinin belirlenmesinde dikkate alınması gerekir. Bir grup dahilinde seri olarak gerçekleştirilen finansman veya grubun finansman planındaki kapalı döngüler belli bazı endişelerin doğmasına neden olabilir.
- 17.8.18 Her bir grup kuruluşu tarafından grubun sigortacı üyelerine ve bir bütün olarak gruba empoze edilen risk, grup çapında sermaye yeterliliğinin genel değerlendirmesinde anahtar bir faktördür. Bu türde riskler tipik olarak ölçme ve hafifletme açısından zordur ve kayda değer bir şekilde yayılma riski (finansal, itibari, yasal), konsantrasyon riski, karmaşıklık riski ve işletim/organizasyon riski taşırlar. Gruplar birbirinden oldukça farklı olabildikleri için sermaye gereksinimleri için standartlaştırılmış bir yaklaşım kullanarak bu risklere yeteri kadar değinmek mümkün olmayabilir. Bu nedenle, dahili modellerin kullanılması (kısmen veya tamamen) dahil olmak üzere sermaye gereksinimlerine daha isteğe uygun yaklaşımların kullanılması gruba has risklere değinilmesi açısından gerekli olabilir. Alternatif olarak, sigorta tüzel kişiliği ve/veya grup sermaye yeterliliği değerlendirmesinde gruba has risklerin yeteri kadar dikkate alınmasını teminen denetim otoriteleri standartlaştırılmış düzenleyici sermaye gereksinimini değiştirebilirler⁴⁹.
- 17.8.19 Gruba has risklere hem bir sigorta tüzel kişiliği bakış açısından ve hem de grup çapında bir bakış açısından değinilerek yeterli müsamahada bulunulması temin edilmelidir. Sigorta tüzel kişiliği ve grup çapında yaklaşımların tekrarlanmaması veya aralarında boşluk olması potansiyeli de dikkate alınmalıdır.

Grup Kuruluşları Arasında Risklerin Farklılaştırılması

- 17.8.20 Grup çapında yükümlülükleri karşılama yeteneği değerlendirmesi bağlamında ayrıca grubun içindeki farklı üyeler boyunca risklerin bağımlılığı ve karşılıklı ilişkilerine de dikkat edilmesi gerekir. Bununla birlikte farklılaşma etkilerinin mevcut olması halinde bunların grup çapında sermaye yeterliliği değerlendirmesinde otomatik olarak tanınacağı kesin değildir. Örneğin, grup farklılaşma etkilerinin aşağıda belirtilen

⁴⁹ Standart 17.9'a Bakınız.

nedenler için hesaba katılma derecesini sınırlandırmak uygun olabilir:

- Farklılaşmanın herhangi bir zamanda ve özellikle stresli zamanlarda ölçülmesi zor olabilir. Söz konusu faydaların yükümlülükleri karşılama yeteneği amaçları için uygun bir şekilde değerlendirilebilmesi için risklerin uygun bir şekilde birleştirilmesi son derece önemlidir.
- Sermayenin mübadele edilememesi veya varlıkların devredilememesi nedeni ile Grup kuruluşları ve yetki bölgeleri boyunca farklılaşma faydalarının transferi üzerinde kısıtlamalar olabilir.
- Farklılaşma, konsantrasyon/birleşme etkileri ile dengelenebilir (eğer buna grup sermayesinin
- değerlendirilmesinde ayrıca değinilmedi ise).

17.8.21 Grup çapında sermaye yeterliliğinin değerlendirilmesinde kullanılan yaklaşım altında grup farklılaşma faydalarının değerlendirilmesi gereklidir. Tüzel kişilik yaklaşımı altında farklılaşma faydalarının tanınması bir sigorta tüzel kişiliğinin işi ile katıldığı grup içindeki diğer kuruluşların işleri ve grup içi işlemler arasındaki farklılaşmanın dikkate alınmasını gerektirir. Konsolide hesaplar yaklaşımını kullanan konsolidasyon odaklı bir yaklaşım altında, konsolide grup seviyesinde bazı farklılaşma faydaları otomatik olarak tanınacaktır. Bu durumda, denetim otoritelerinin, bahse konu bu faydaların tanınmasının sağduyulu olup olmadığı veya grup farklılaşma faydaları tarafından yaratılan kaynak fazlası stresi altında devredilme veya sürdürülebilirlik üzerinde potansiyel kısıtlamalar ile ilgili ayarlamaların yapılmasının gerekip gerekmediğini dikkate alması gerekir.

Grup İçi İşlemler

17.8.22 Grup içi işlemler, hem sigorta tüzel kişiliği ve hem de grup seviyesinde artan riske neden olacak kompleks ve/veya saydam olmayan grup içi ilişkiler ile sonuçlanabilir. Grup çapındaki bir bağlamda riskin hafifletilmesi için kredi, grup sermaye gereksinimlerinde ancak riskin grup dışına transfer edildiği derecede tanınabilir. Örneğin, bağlı bir sigortacıya veya grup içi özel amaçlı sigorta aracına riskin aktarılması genel grup sermaye gereksinimlerinin azalması ile sonuçlanmamalıdır.

Sigorta Dışı Grup Kuruluşları

17.8.23 Sigorta tüzel kişiliklerine ilaveten bir sigorta grubu, sigorta dışı farklı tipte bir seri kuruluşu da içerebilir ki bunlar ya finansal düzenlemelere tabi olmazlar (düzenlemeye tabi olmayan kuruluşlar) veya diğer finansal sektör yönetmeliği altında düzenlenirler. Söz konusu bu türde tüm kuruluşların etkisi grup çapında ödeme kabiliyetinin genel değerlendirmesinde dikkate alınması gerekir fakat bunun sigorta dışı kuruluşun tipi, bahse konu kuruluş üzerindeki kontrol/etki derecesi ve grup çapında denetim için benimsenen yaklaşıma göre değiştiği üzere bir grup çapında sermaye yeterliliği ölçümünde kullanılabilirdiği dereceye kadar yapılması lazımdır.

17.8.24 Düzenlemeye tabi olmayan kuruluşlardan kaynaklanan risklerin ölçülmeleri ve hafifletilebilmeleri tipik olarak zordur. Sigorta denetim

otoritelerinin söz konusu bu kuruluşlar üzerinde bilgiye doğrudan erişimi olmayabilir ve fakat uygun hafifletme önlemlerinin uygulanabilmesi için denetim otoritelerinin bunların yarattığı riskleri değerlendirebilmeleri önemlidir. Düzenlemeye tabi olmayan kuruluşlardan kaynaklanan risklere değinmek için alınan önlemler söz konusu bu kuruluşların aktif denetimi anlamına gelmemektedir.

- 17.8.25 Sermaye önlemleri, sermaye dışı önlemler veya bunların bir karışımı gibi düzenlemeye tabi olmayan kuruluşlardan doğan risklere değinmek için farklı yaklaşımlar mevcuttur.
- 17.8.26 Yaklaşımlardan bir tanesi grubun yeterli sermayeye sahip olmasını sağlamak için sermaye gereksinimlerini arttırmak olabilir. Eğer düzenlemeye tabi olmayan kuruluşların faaliyetleri sigorta faaliyetlerine benzer risk karakteristiklerine sahipse (örneğin, geleneksel bono sigortası ile karşılaştırıldığında belli kredi iyileştirme mekanizmaları) o zaman bir eşdeğer sermaye bedeli hesaplamak mümkün olacaktır. Diğer bir yaklaşım, düzenlemeye tabi olmayan kuruluşlarda mevcut varlıkların değerinin gruptaki sigorta tüzel kişiliklerinin sermaye kaynaklarından düşülmesi olabilir ve fakat bu kendi başına tüm risklerin kapsanması için yeterli olmayabilir.
- 17.8.27 Sermaye dışı önlemler, örneğin, maruz kalma üzerinde sınırlamaları ve grup içinde düzenlemeye tabi olmayan kuruluşlar ile ilgili olarak sigorta tüzel kişiliklerine uygulanan risk yönetimi ve yönetim üzerine gereksinimleri içerebilir.

Çapraz Yetki Bölgesi Kuruluşları

- 17.8.28 Grup çapında sermaye yeterliliği değerlendirmeleri mümkün olan dereceye kadar, ICP'lerin tüm yetki bölgesi çapında tutarlı bir şekilde uygulanmasına dayandırılmalıdır. Buna ilaveten, farklı yetki bölgelerinde bulunan kuruluşların sermaye yeterliliği ve varlıklarının devredilebilmesi de dikkate alınmalıdır.

Kısmi Mülkiyet ve Azınlık Payları

- 17.8.29 Grup çapında sermaye yeterliliği değerlendirmesi kısmen sahip olunan veya kontrol edilen grup kuruluşlarının ve azınlık paylarının uygun bir şekilde işleme tabi tutulmasını içermelidir. Söz konusu işlem grup içinde kısmen sahip olunan kuruluşların ilişkilerinin tipini ve bunların gruba getirdikleri riskler ve imkanları hesaba katmalıdır. Muhasebe işlemi bir başlangıç noktası oluşturabilir. Kısmen sahip olunan bir kuruluşun öz sermayesinde düzenleyici sermaye gereksinimlerinin üstünde hisseye sahip olan herhangi bir azınlık payının mevcut olup olmadığı da dikkate alınmalıdır.

Düzenleyici Sermaye Gereksinimlerinde Değişiklikler

- 17.9 Denetim Otoritesi tarafından düzenleyici sermaye gereksinimleri üzerinde empoze edilen herhangi bir değişme şeffaf bir çerçevede hedef kriterlerin tipi, ölçeği ve karmaşıklığına uygun olarak yapılır ve sadece bunlara sınırlı koşullar altında gerek duyulması beklenir.**

- 17.9.1 Daha önce belirtildiği üzere, standartlaştırılmış bir yaklaşım, kendi özelliğinden dolayı, her bir bireysel sigortacının risk profilini tam olarak ve uygun bir şekilde yansıtmayabilir. Düzenleyici sermaye gereksinimlerini belirlemek için oluşturulmuş standartlaştırılmış

yaklaşımın, sigortacının risk profiline maddi önem arz edecek şekilde uygun olmadığı hallerde Denetim Otoritesi standart yaklaşım tarafından hesaplanan düzenleyici sermaye gereksinimini arttırma esnekliğine sahip olmalıdır. Örneğin bazı sigortacılar mesela teknik provizyonların oluşturulmasında güvenilir deneyimin mevcut olmadığı yeni ürünler gibi daha yüksek riskler üstleniyorlarsa veya düzenleyici sermaye gereksinimleri tarafından kapsanmayan önemli riskler alıyorsa o takdirde standart formülü kullanarak daha yüksek PCR ve/veya grup çapında düzenleyici sermaye gereksinimine ihtiyaç duyabilirler.

- 17.9.2 Benzer şekilde bazı koşullar altında, onaylanmış daha ihtiyaçlara uygun bir yaklaşımın düzenleyici sermaye amaçları için kullanılması durumunda söz konusu yaklaşımın kullanılması ile hesaplanan sermaye gereksiniminin arttırılması için Denetim Otoritesinin bir miktar esnekliği olması gerekir. Özellikle düzenleyici sermaye amaçları için bir dahili veya kısmen dahili modelin kullanılmış olması durumunda, Denetim Otoritesi dahili modelin yeteri kadar riskleri ele almadığını düşünmesi halinde tanımlanan zayıflıklar kapsanana kadar sermaye gereksinimini arttırabilir. Bu, örneğin model onaylanmış olsa bile sigortacının işinde bir değişiklik olması ve söz konusu bu değişikliği modele tam olarak yansıtmak ve yeni modelin Denetim Otoritesi tarafından onaylanması için zamanın yeterli olmaması durumunda ortaya çıkar.
- 17.9.3 İlaveten denetim gereksinimleri, hedef kriterlere göre gereken sermayenin standartlaştırılmış gereksinim tarafından ciddi oranda aşırı tahmin edilmiş olduğu bireysel bir sigortacının düzenleyici sermaye gereksinimini azaltmasını mümkün kılacak şekilde tasarlanabilir. Bununla birlikte söz konusu türde bir yaklaşım, düzenleyici sermaye gereksinimlerindeki azalmanın dikkate alınması için sigortacıların yaptıkları taleplerden dolayı denetim kaynaklarının daha yoğun kullanımını gerektirebilir. Bu nedenle IAIS tüm yetki bölgelerinin bu türde bir opsiyonu tüm denetim otoritelerinin dahil etmeyi arzu etmeyecek olmasını takdir etmektedir. İlaveten, bu ancak sınırlı koşullar altında yapılması beklenen düzenleyici sermaye gereksinimlerinde söz konusu türdeki değişkenlikleri takviye eder.
- 17.9.4 Denetim Otoritesi tarafından, sigortacının hesapladığı düzenleyici sermaye gereksiniminde yapılan herhangi bir değişiklik şeffaf bir çerçevede yapılmalı, hedef kriterler açısından tip, ölçek ve karmaşıklık yönünden uygun olmalıdır. Denetçi, örneğin, söz konusu değişikliklerin belirlenmesi ve denetçi ile sigortacı arasında meydana gelebilecek uygun tartışmalara uygulanacak kriterleri geliştirebilir. Denetimin gözden geçirmesini takiben standartlaştırılmış yaklaşımlar veya onaylanmış daha isteğe uygun yaklaşımların kullanılarak hesaplanana göre düzenleyici sermaye gereksinimlerindeki değişikliklerin sadece sınırlı koşullarda yapılması beklenmelidir.
- 17.9.5 ORSA'nın üstlenilmesinde sigortacı düzenleyici sermaye gereksinimlerinin (özellikle herhangi bir standartlaştırılmış formülün) kendine has risk profilini yeteri kadar yansıttığı dereceyi dikkate alır. Bu açıdan bir sigortacı tarafından üstlenilen ORSA, sigortacının düzenleyici sermaye gereksinimlerinin yeterliliğinin gözden geçirilmesinde ve söz konusu bu gereksinimlerde değişiklik yapılması ihtiyacının değerlendirilmesinde faydalı bir bilgi kaynağı olabilir.

Ödeme Kabiliyeti Amaçları için Potansiyel Olarak Mevcut Sermaye Kaynaklarının Tanımlanması

17.10 Denetim Otoritesi, düzenleyici sermaye gereksinimlerini karşılamaya elverişli

sermaye kaynaklarını ve bunların değerini belirlemede kullanılacak yaklaşımı tanımlayacak olup bu ödeme kabiliyeti değerlendirmesine toplam bilanço yaklaşımı ile tutarlı olacak ve sermaye unsurlarının kalitesi ve uygunluğuna dikkat edecektir.

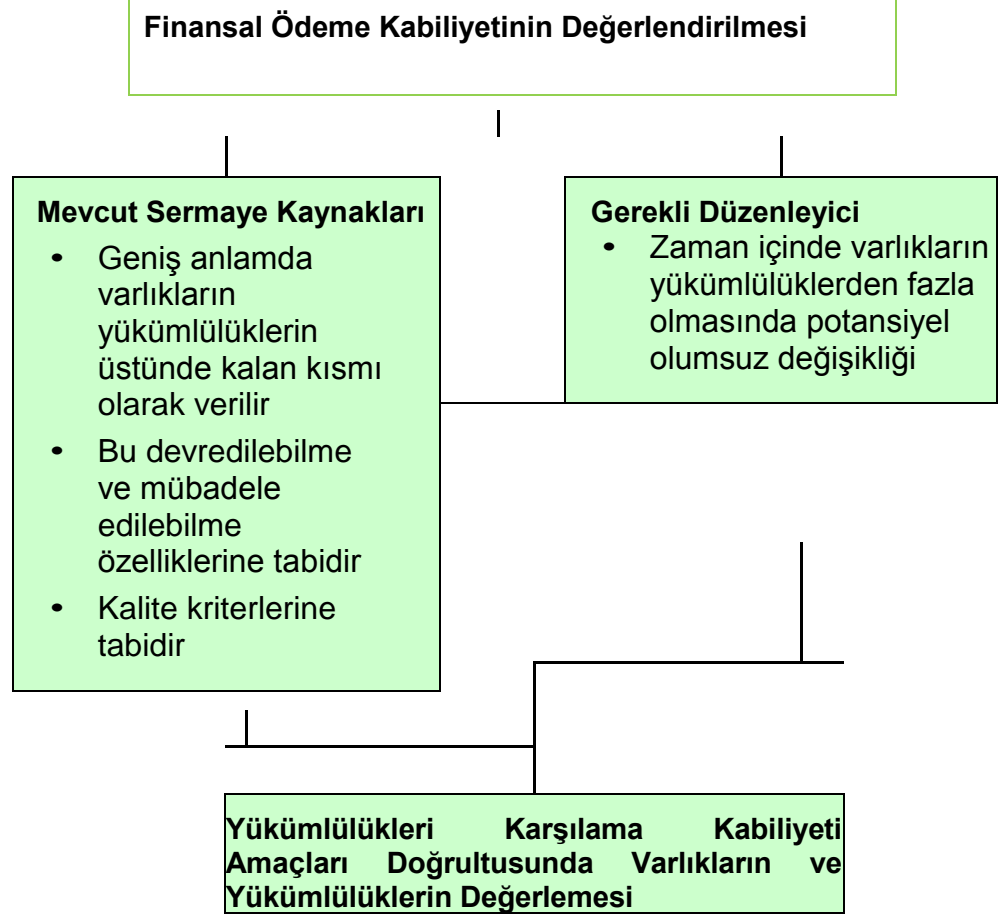
- 17.10.1 Takip edenler, işbu gereksinim uyarınca sermaye kaynaklarının belirlenmesinde bir Denetim Otoritesi tarafından kullanılacak yaklaşımlardan bazılarını ana hatları ile belirtmektedir. Sermaye kaynaklarının belirlenmesi genel olarak takip eden adımları gerektirir:
- Ödeme kabiliyeti amacı ile potansiyel olarak mevcut sermaye kaynaklarının miktarı tanımlanır (Bakınız Kılavuz 17.10.3 – 17.10.21);
 - Daha sonra sermaye kaynaklarının toplamını oluşturan sermaye araçlarının kalitesi ve uygunluğunun değerlendirilmesi yapılır (Bakınız Kılavuz 17.11.1 – 17.11.29) ve
 - İşbu değerlendirme bazında düzenleyici sermaye gereksinimlerini karşılamaya elverişli nihai sermaye kaynakları ve bunların değerleri belirlenir (Bakınız Kılavuz 17.11.30 – 17.11.44).
- 17.10.2 İlaveten sigortacının kendisinin, düzenleyici sermaye gereksinimleri ve herhangi bir ilave sermaye ihtiyacını karşılamak için gereken sermaye kaynaklarının bir değerlendirmesini yapması gerekir (bakınız Standart 16.14).

Toplam Bilanço Yaklaşımı altında Sermaye Kaynakları

- 17.10.3 IAIS, varlıklar, yükümlülükler, düzenleyici sermaye gereksinimleri ve sermaye kaynakları arasındaki karşılıklı bağımlılığı tanımak ve bu şekilde risklerin uygun bir şekilde tanınmasını sağlamak üzere ödeme kabiliyeti değerlendirilmesinde toplam bilanço yaklaşımının kullanılmasını desteklemektedir.
- 17.10.4 Bu türde bir yaklaşım mevcut ve gerekli olan sermayenin, ödeme kabiliyeti amaçları doğrultusunda varlıklar ve yükümlülüklerin tanınması ve değerlendirilmesi için tutarlı varsayımlara dayandırılmasını gerektirir.
- 17.10.5 Düzenleyici merciin bakış açısından düzenleyici sermaye gereksinimlerinin amacı, olumsuz koşullarda, bir sigortacının poliçe sahiplerine olan yükümlülüklerinin gerektiğinde ödenmeye devam etmesini sağlamaktır. Bu amaç teknik provizyonlar ve diğer yükümlüklerin belirli bir güvenlik seviyesinde tanımlanmış bir dönem üzerinden varlıklar tarafından kapsanmaya devam etmesi ile elde edilecektir².
- 17.10.6 Toplam bilanço yaklaşımı bağlamında işbu ekonomik yaklaşım ile sermaye gereksinimlerinin belirlenmesinde tutarlılığın elde edilebilmesi için, sermaye kaynaklarının geniş anlamda, ödeme kabiliyeti amaçları doğrultusunda tanınması ve değerlendirilmesi bazında, varlıklar ve yükümlülükler arasındaki fark olarak dikkate alınmalıdır.

Şekil 17.4

Yükümlülükleri Karşılama kabiliyeti Değerlendirmesine Toplam Bilanço Yaklaşımı

17.10.7 Mevcut sermaye kaynaklarına varlıklar ve yükümlülükler arasındaki fark olarak bakıldığında aşağıda belirtilen hususların dikkate alınması gerekir:

- Teknik provizyonlar haricinde belli yükümlülüklerin ödeme kabiliyeti açısından sermaye olarak işleme tabi tutulabileceği derece (Kılavuz 17.10.8 – 17.10.10);
- Koşula bağlı varlıkların dahil edilip edilemeyeceği (Kılavuz 17.10.11);
- Normal iş akışı içinde veya bir tasfiye senaryosu altında tamamı ile nakde çevrilemeyebilecek varlıkların işleme tabi tutulması (Kılavuz 17.10.12 – 17.10.19); ve
- Bu türde bir 'üstten aşağı' yaklaşımın sermaye kaynaklarının belirlenmesinde, sermaye kaynaklarının genel meblağını elde etmek üzere sermayenin bireysel unsurlarını toplayan 'aşağıdan yukarı' yaklaşımı ile mutabakatı (Kılavuz 17.10.20).

⁵⁰ Bakınız Kılavuz 17.3.1 - 17.9.5.

Yükümlülüklerin İşleme Tabi Tutulması

- 17.10.8 Yükümlülüklere teknik provizyonlar ve diğer yükümlülükler dahildir. Bilançoda mevcut bulunan örneğin diğer yükümlülükler gibi belli kalemler ödeme kabiliyeti açısından sermaye kaynakları olarak işleme tabi tutulabilir.
- 17.10.9 Örneğin, sürekli ikinci derecede borç, genellikle ilgili muhasebe standartları altında yükümlülük olarak sınıflandırılmakla beraber ödeme kabiliyeti açısından sermaye kaynağı olarak sınıflandırılabilir⁵¹. Bunun nedeni bir ödeme güçlüğü halinde altta sıralanması nedeni ile poliçe sahipleri ve ödemede öncelikli borç verenler için mevcudiyeti ile zarar azaltıcı bir tampon olarak hareket etmesidir. Daha genel olarak ikincil (subordine) borç araçları eğer Denetim Otoritesi tarafından oluşturulan kriterleri karşıarlarsa ödeme kabiliyeti açısından sermaye kaynakları olarak işleme tabi tutulabilirler. Diğer yükümlülükler ikincil derecede olmadıklarında sermaye kaynaklarının bir parçası olarak dikkate alınmazlar: örneklere ertelenmiş vergi borçları ve emeklilik fon yükümlülükleri dahildir.
- 17.10.10 Bu nedenle fonlamanın bazı unsurlarını yükümlülüklerin dışında bırakmak ve uygun olduğu dereceye kadar bunları sermayeye dahil etmek uygun olabilir. Bunlar, yukarıda Kılavuz İlke 17.2.6 da belirtilen bir veya her iki amacı da karşılamak sureti ile poliçe sahiplerini koruyacak karakteristiklere sahip unsurlar ise uygun olacaktır.

⁵¹ Bununla birlikte, örneğin gömülü opsiyonlar gibi zarar özümsemesi değişebilecek yükümlülük özellikleri (sözleşme bazında) yeterli bir şekilde tanımlıdır.

Şarta Bağlı Varlıkların İşleme Tabi Tutulması

- 17.10.11 Şarta bağlı olup ilgili muhasebe standartları altında varlık olarak dikkate alınmayan ve fakat Denetim Otoritesi tarafından belirtilen kriterler bazında gerektiğinde ödeme olasılığı yeteri kadar yüksek olan unsurları dahil etmek de uygun olabilecektir. Söz konusu türde şarta bağlı sermayeye örneğin akreditifler, ortak bir sigortacıya üyelik çağrısı veya kısmen ödenmiş olan sermayenin ödenmemiş parçası dahil olabilir ve bunların sermaye olarak dikkate alınabilmesi Denetim Otoritesinin önceden onayına tabi olabilir.

Süregelen İş veya Tasfiye Bazında Tamamen Nakde Çevrilemeyen Varlıkların Tanınması

- 17.10.12 Denetim Otoriteleri bilançoda mevcut bulunan bazı varlıklar için tasfiye senaryosu altında nakde çevrilebilir değer, süregelen iş koşulları altında aynı varlıklara atfedilebilecek olan ekonomik değerden önemli oranda az olabileceğini dikkate almalıdırlar. Benzer şekilde, normal iş koşulları altında bile bazı varlıklar, gerektiğinde, tam ekonomik değerlerinde veya hiç bir değerde nakde çevrilemeyebilir. Bu söz konusu varlıkları tam ekonomik değerlerinde gereken sermayenin karşılanması amacı ile hesaplamaya katmayı uygunsuz kılar.⁵²

- 17.10.13 Söz konusu türde varlıklara örnekler aşağıda belirtildiği gibidir:

- Doğrudan sigortacının sahip olduğu kendi hisseleri: Sigortacı kendi hisselerini satın almış ve elinde tutmakta olup bu durumda süregelen iş veya tasfiye senaryosu altında zararları emecek olan sermaye miktarını azaltmaktadır;
- Gayri Maddi Varlıklar: Bunların nakde çevrilebilir değerleri normal iş koşulları altında bile belirsiz olup işin durması veya tasfiye edilmesi durumunda hiç bir pazarlama değerleri olmayabilir; şerefiye bunlara iyi bir örnektir;
- Gelecekteki gelir vergisi indirimleri: Bu türde indirimler ancak gelecekte vergilendirilebilir kar olması durumunda gerçekleşebilir ki ödeme güçlüğü veya tasfiye halinde bu olası değildir;
- Örtük Muhasebe Varlıkları: bazı muhasebe modelleri altında, gelecekteki gelirler ile ilgili bazı kalemler varlık değeri olarak açıkça veya örtük bir şekilde dahil edilmektedir. İşin durdurulması veya tasfiyesi halinde, bu türde gelecekteki gelirler azalabilir;
- Başka sigortacılar veya finansal kurumlara yapılan yatırımlar⁵³ : Bu türde yatırımlar, kurumlar arasında olumsuzluğun yayılması nedeni ile belli bir nakde çevrilemeyecek değere sahip olabilir; ayrıca söz konusu

⁵²Denetim otoriteleri özellikle Kılavuz İlke 17.11.21 altında belirtilen kriterleri hesaba katarak ödeme kabiliyeti açısından şarta bağlı varlıkların değerini dikkate almalıdırlar

⁵³Söz konusu bu yatırımlar, ilgili tarafların öz sermayesine yapılan yatırımları, verilen kredileri, aynılarında tutulan mevduatları ve ihraç ettikleri bonolara yapılan yatırımları içerir.

yatırımlar, muhtelif finansal kurumda mevcut aynı miktarda sermaye kaynağını tanıması nedeniyle 'çifte sayım' riskine yol açabilmektedir; ve

- Şirket ile ilgili varlıklar: sigortacının muhasebe kayıtlarında taşıdığı belli bazı varlıklar işin durması veya tasfiyeye gidilmesi durumunda değerlerinin bir kısmını kaybedebilirler, örneğin, sigortacı tarafından işini yürütmekte kullanılan maddi varlıklar söz konusu bu varlıkların zorunlu satışının söz konusu olması halinde değerlerinden kaybedebilirler. Ayrıca belli bazı varlıklara sigortacının tam erişimi olmayabilir, örneğin, bir şirket emeklilik düzenlemesindeki fazlalıklar gibi.

17.10.14 Söz konusu bu varlıkların sermaye yeterliliği amaçları doğrultusunda nasıl işleme tabi tutulacağı, ekonomik değerlerinde bir ayarlamayı yansıtmaya gerekebilir. Genel olarak bu türde bir ayarlama aşağıda belirtildiği şekilde gerçekleştirilebilir:

- varlığın ekonomik değerinin bir kısmının ödeme kabiliyeti amacı ile varlığın ekonomik değerinin bir kısmının ödeme kabiliyeti amacı ile
- düzenleyici sermaye gereksinimlerine eklemeye bulunarak, dolaylı (sermaye bedeli yaklaşımı).

Kesinti Yaklaşımı

17.10.15 Kesinti yaklaşımı altında, varlığın ekonomik değeri ödeme kabiliyeti amacı ile indirilir. Bu sermaye kaynaklarının aynı miktarda azaltılması ile sonuçlanır. Söz konusu varlığın kısmi (veya tam) olarak hariçte bırakılması çeşitli nedenlerle olabilir; örneğin, ödeme güçlüğü veya tasfiye halinde zararları emmek üzere sınırlı değere sahip olacağı beklentisinin yansıtılması amacı ile. Bahse konu türde varlığı bulundurma riski için düzenleyici sermaye gereksinimlerinin belirlenmesinde ilaveten bir ayarlama bulunulmasına gerek yoktur.

Sermaye Bedeli Yaklaşımı

17.10.16 Sermaye bedeli yaklaşımı altında mevcut sermaye kaynaklarının belirlenmesi amacı ile varlıklara bir ekonomik değer biçilir. Daha sonra varlık ile ilgili riskin – yani, tanımlanmış ödeme kabiliyeti süresi içinde meydana gelebilecek olumsuz bir olay nedeni ile varlığın ekonomik değerinde bir düşme olması potansiyelinin – düzenleyici sermaye gereksinimlerinin belirlenmesine yansıtılması gerekir. Bu, ekonomik değer belirlenmesi sürecine has tahmin belirsizliğini de hesaba katmalıdır⁵⁴.

⁵⁴ Gözlemlenebilir değerlerin mevcut olmadığı ve tahmin metodolojilerinin uygulanması gereken durumlarda ekonomik değer belirlenmesindeki yanlışlıkların ve kesinlik eksikliğinin yansıtılmasına değinmektedir. Söz konusu bu tahmin belirsizliğinin kaynakları, örneğin değerlendirilmede kullanılan tahminler ve parametrelerin yanlış olması veya değerlendirme metodolojisinin kendi başına eksik olmasıdır

Yaklaşımların Seçilmesi ve Birleştirilmesi

- 17.10.17 Bazı varlık sınıfları için yeteri kadar güvenilir bir ekonomik değer belirlemek veya ilgili riskleri değerlendirmek zor olabilir. Söz konusu bu zorluklar, belli bir varlığa veya bir varlık tipine veya belli bir muhataba veya muhataplar grubuna yüksek konsantrasyonda maruz kalma olduğunda da ortaya çıkabilir.
- 17.10.18 Bazı varlık sınıfları için yeteri kadar güvenilir bir ekonomik değer belirlemek veya ilgili riskleri değerlendirmek zor olabilir. Söz konusu bu zorluklar, belli bir varlığa veya bir varlık tipine veya belli bir muhataba veya muhataplar grubuna yüksek konsantrasyonda maruz kalma olduğunda da ortaya çıkabilir.
- 17.10.19 Bir Denetim Otoritesinin organizasyona ve sigorta sektörünün karmaşıklığına ve varlık sınıfının özelliğine ve dikkate alınan varlık maruz kalmaya en uygun yaklaşımı seçmesi gerekir. Ayrıca farklı varlık sınıfları için farklı yaklaşımları birleştirmek de mümkündür. Hangi yaklaşım seçilirse seçilsin, bunun şeffaf olması ve tutarlı bir şekilde uygulanması gerekir. Ayrıca, gereken ve mevcut olan düzenleyici sermaye miktarlarını belirlemede kullanılan hesaplamalar altında herhangi bir maddi önem arz eden çifte sayım veya riskin ihmalinden kaçınılmalıdır.

Yaklaşımların Mutabakatı

- 17.10.20 Mevcut sermaye kaynaklarını geniş anlamda varlıkların yükümlülüklerden fazla olduğu miktar şeklinde belirlemede kullanılan yaklaşım (yukarıda tartışılan potansiyel ayarlama ile birlikte) 'yukarıdan-aşağı' yaklaşım olarak tarif edilebilir – yani bilançoda raporlandığı üzere yüksek miktarda sermaye ile başlanmakta ve ilgili ödeme kabiliyeti kontrol seviyesi bağlamında bu ayarlanmaktadır. Uygulamada kullanılan bir diğer yaklaşım ise, kabul edilebilir şekilde belirtilen belli sermaye kalemlerinin toplanmasıdır. Söz konusu bu 'aşağıdan-yukarı' yaklaşımının, aynı altında izin verilen sermaye kalemlerinin normal olarak bilançoda varlıkların yükümlülüklerden fazla olmasına katkıda bulunan tüm kalemleri içermesi gerektiği bazında 'yukarıdan-aşağı' yaklaşımı ile mutabık olması gerekir (Kılavuz İlke 17.10.18 - 17.10.19 altında tartışılan kalemlerin eklenmesi veya hariçte bırakılması ile).

Diğer Dikkate Alınacak Hususlar

- 17.10.21 Ödeme kabiliyeti amacı ile Denetim Otoritesi tarafından sermaye kaynağı olarak nelerin belirleneceği hususunda belli bazı faktörler dikkate alınabilir. Bunlara aşağıda belirtilenler dahildir:

- Sermaye kaynaklarının bileşimine niceliksel gereksinimlerin uygulanıp uygulanmayacağı ve/veya kategorilere veya sürekliliğe dayanan bir yaklaşımın kullanılıp kullanılmayacağı dahil olmak üzere Denetim Otoritesi tarafından sermaye kaynaklarının kalitesinin ele alınma şekli;
- Teknik provizyonların ve düzenleyici sermaye gereksinimlerinin belirlenmesinde risklerin kapsanması;
- Varlıkların ve yükümlülüklerin (teknik provizyonlar dahil) değerlemesinde ve düzenleyici sermaye gereksinimlerinin belirlenmesinde kullanılan varsayımlar örneğin, süregelen iş veya tasfiye bazı, vergi öncesi veya sonrası, vs;
- Yetki bilgesinde mevcut bulunan diğer alacaklılara göreceli olarak yasal çerçeve altında poliçe sahibinin önceliği ve statüsü;
- Yetki bölgesindeki sigorta sektöründe risk yönetimi ve yönetim çerçevelerinin genel kalitesi;
- Yetki bölgesindeki ifşaat çerçevelerinin kapsam genişliği ve şeffaflığı ve piyasaların yeterli denetimde bulunabilme ve pazar disiplini empoze edebilme kabiliyeti;
- Yetki bölgesinde sermaye piyasasının gelişimi ve bunun sigortacıların sermaye toplama kabiliyeti üzerindeki etkileri;
- Poliçe sahiplerini koruma ve sigorta sektörünün etkin işleyişi üzerindeki etki ile gereksiz yere ağır seviyeler ve düzenleyici sermaye gereksinimlerinin maliyeti arasında bir denge oluşturulması;
- Sigortacıların karşılaştıkları riskler ve bankalar dahil olmak üzere diğer finansal hizmet kuruluşlarının karşılaştıkları arasındaki ilişki.

Sigorta Grupları ve Grupların Üyeleri olan Sigorta Tüzel Kişilikleri için İlave Yönlendirme

17.10.22 Yukarıda Kılavuz İke 17.10.3 – 17.10.21 altında belirtilen hususlar sigorta tüzel kişiliğine ve grup çapında denetime eşit derecede uygulanmaktadır. Söz konusu bu hususların pratikte uygulanması odak noktasının tüzel kişilik veya grup olmasına göre farklılık gösterecektir. Hangi yaklaşım seçilirse seçilsin, grup çapında sermaye kaynaklarının belirlenmesinde değinilen başlıca grup çapında geçerli faktörlere çoklu hesaba katma, sermayenin ve karşılıklı finansmanın grup içinde oluşturulması, sermaye kalitesi kaldırıcı ve sermayenin mübadele edilebilirliği ve grup çapındaki kuruluşlarda varlıkların serbestçe devredilebilmesi dahildir. Söz konusu faktörlerin şeffaflığı daha az işlemler içerdiğine dair belli bazı endişeler olabilir, örneğin bunların hem düzenlemeye tabi olan ve hem de olmayan kuruluşları içermesi veya grup içinde sürekli bir dahili finansman düzeni olması veya grubun finansmanında kapalı döngülerin mevcudiyeti nedeni ile.

Sermaye Kaynaklarının Kalitesi ve Uygunluğunun Değerlendirmesi için Kriterler

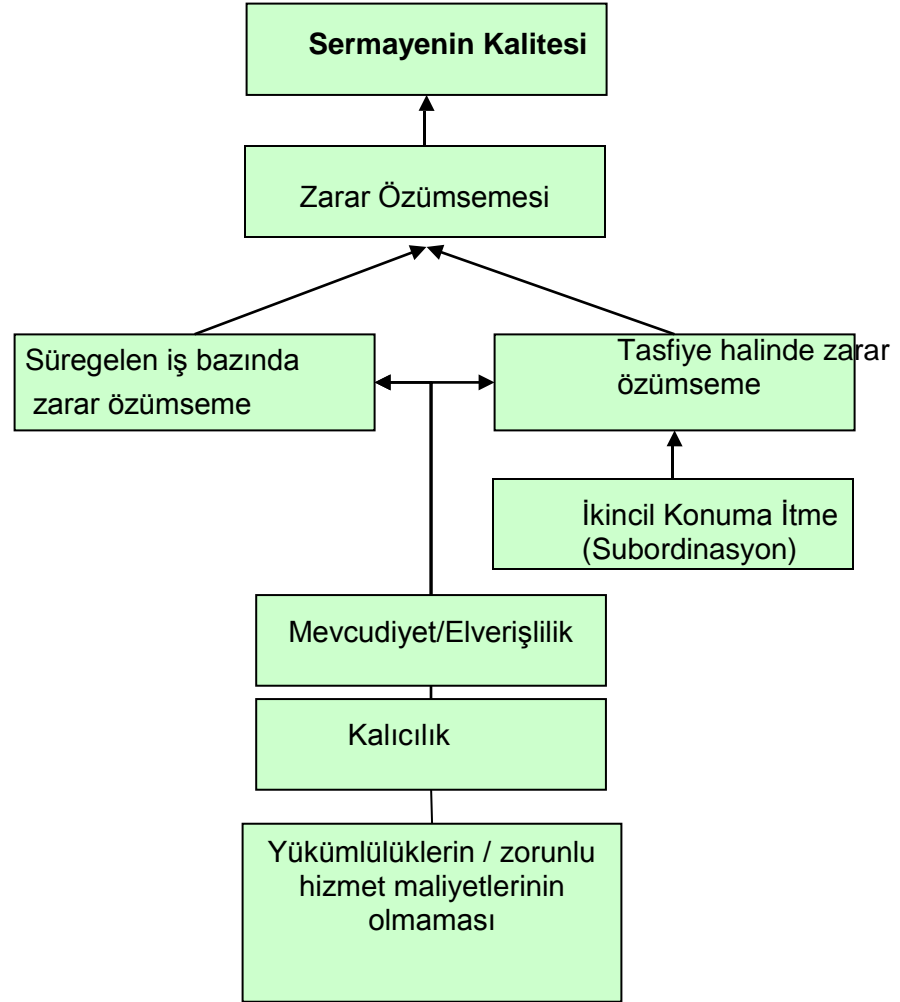
17.11 Denetim Otoritesi, hem süregelen işlerde ve hem de tasfiye edilenlerde zararları emme kabiliyetini dikkate alarak sermaye kaynaklarının kalitesi ve uygunluğunu değerlendirme kriterlerini oluşturur.

- 17.11.1 Kılavuz İle 17.2.6 altında belirtilen sermaye kaynaklarının iki amacını göz önünde bulundurarak düzenleyici amaçlarla sermaye kaynaklarının uygunluğunun belirlenmesi için kriterlerin oluşturulmasında takip eden sorular dikkate alınmalıdır:
- Süregelen iş bazında veya işlerin durdurulması halinde sermaye unsuru zararların emilmesinde ne dereceye kadar kullanılabilir?
 - Ödeme güçlüğü veya tasfiye halinde sermaye unsuru poliçe sahiplerine zararın azaltılmasında ne dereceye kadar kullanılabilir?
- 17.11.2 Bazı sermaye unsurları tüm koşullarda zararları özümsemek için mevcuttur, yani, süregelen iş bazında, işin durdurulması, tasfiyesi ve ödeme güçlüğü hallerinde. Örneğin, adi hissedar fonları (adi hisseler ve rezervler) bir sigortacının süregelen bazda zararları emmesine izin verir, daimi olarak mevcuttur ve tasfiye durumunda en az önceliğe sahip araç olarak derecelendirilir. İlaveten sermayenin bu unsuru, dağıtımların miktarı ve zamanlaması açısından tam takdir yetkisi tanınması nedeni ile sigortacının stresli bir durumda olması halinde kaynaklarını muhafaza edebilmesini en iyi şekilde mümkün kılar. Bunun sonucunda, adi hissedar fonları ödeme kabiliyeti değerlendirilmesi amaçları doğrultusunda sermaye kaynaklarının çekirdek unsurunu oluşturur.
- 17.11.3 Diğer sermaye unsurlarının zarar özümseme derecesi önemli oranda değişiklik gösterebilir. Bu durumda bir Denetim Otoritesinin genel olarak zarar özümseme derecesinin değerlendirmesinde bütünsel bir yaklaşım edinmesi ve mevcut oldukları yerde sermaye unsurlarının pratikte zararları özümstediklerine dair deneylere dayanan kanıtları hesaba katarak bu açıdan sermaye unsurlarının değerlendirilmesi için uygulanması gereken kriterleri oluşturması gerekir.
- 17.11.4 Düzenleyici sermaye gereksinimleri yapısını tamamlamak üzere, denetim otoriteleri kendileri tarafından oluşturulan farklı ödeme kabiliyeti kontrol seviyelerini kapsamaya uygun sermaye kaynakları için kriterleri değiştirmeyi seçebilirler. Bu türde bir yaklaşımın seçildiği yerlerde, bireysel bir kontrol seviyesinin kapsanmasına uygun sermaye kaynakları ile ilgili kriterler, söz konusu seviyenin geçilmesi halinde ortaya çıkabilecek denetim müdahalesi ve poliçe sahibinin korunması amacını dikkate almalıdır.
- 17.11.5 Örneğin MCR'nin başlıca amacının poliçe sahiplerinin menfaatlerinin korunması için nihai güvenlik ağını sağlamak olduğunu dikkate alarak, Denetim Otoritesi MCR'yi kapsayacak olan sermaye kaynakları için PCR'yi kapsayan sermaye kaynaklarına olduğundan

daha sıkı kalite kriterleri oluşturmaya karar verebilir (söz konusu kaynakları sigortacı için hem normal zamanlarda ve hem de tasfiye halinde 'son savunma hattı' olarak dikkate alarak)..

- 17.11.6 Alternatif olarak, düzenleyici sermaye gereksinimleri muhtelif ödeme kabiliyeti kontrol seviyelerinin farklı özelliklerini yansıtırken, tüm ödeme kabiliyeti kontrol seviyelerinde sermaye kaynakları için bir seri olağan düzenleyici kriter uygulanabilir.
- 17.11.7 Sermaye unsurlarının zararları özümsemesini değerlendirirken genel olarak takip eden karakteristikler dikkate alınır:
- bir ödeme güçlüğü veya tasfiye halinde sermaye unsurunun ne derecede ve hangi koşullar altında poliçe sahiplerinin haklarına ikincil geldiği (İkincil Konuma İtme – Subordinasyon);
 - Sermaye unsurunun ödenmiş olduğu ve zararları emmek üzere mevcut bulunduğu derece (mevcudiyet/kullanıma elverişlilik);
 - Sermaye unsurunun mevcut olacağı süre (Kalıcılık); ve
 - Sermaye unsurunun zorunlu ödemeler veya yükümlülüklerden ari olduğu derece (yükümlülüklerin ve zorunlu hizmet maliyetlerinin olmaması).
- 17.11.8 Yukarıda Kılavuz İle 17.11.7'nin ilk paragrafında, bu özellik doğal olarak sermaye kaleminin ödeme zorluğu veya tasfiye halinde zararları emme kabiliyetine bağlanmıştır. Kalıcılık ve mevcudiyet karakteristikleri hem süregelen iş ve hem de tasfiye altında zararın özümsemesi ile ilgilidir; bir arada ele alındıklarında, gerektiğinde zararları emme kabiliyetinde oldukları belirtilebilir. Dördüncü karakteristik, sermayenin ihtiyaç duyulana kadar muhafaza edilme derecesi ile ilgilidir ve zorunlu hizmet maliyetlerinin yokluğu durumunda birincil olarak süregelen iş bazında zararların emilmesini temin etmek ile ilgilidir.
- 17.11.9 İşbu karakteristikler arasındaki ilişki aşağıda gösterilmiştir:

Şekil 17.5

17.11.10 Takip eden yönlendirmede yukarıda tarif edilen sermaye kaynaklarının karakteristiklerinin düzenleyici amaçlarla sermaye unsurlarının kalitesinin değerlendirmesi için kriterlerin oluşturulmasında nasıl kullanılabileceğini inceliyoruz. Belli kabul gören karakteristikler hakkında görüşlerin bir yetki bölgesinden diğerine farklılık gösterdiği ve diğer şeylerin arasında bir yetki bölgesinde etkin denetim için ön koşulların ne dereceye kadar mevcut olduğu ve belli Denetim Otoritesinin risk toleransını yansıttığı bilinmektedir.

İkincil Konuma İtme (Subordinasyon)

17.11.11 Bir sermaye unsurunun poliçe sahiplerinin korunması için mevcut bulunmasını gerekli kılmak için bunun bir ödeme güçlüğüne veya tasfiye durumunda yasal olarak poliçe sahiplerinin haklarına ve sigortacının kıdemli alacaklılarına ikincil gelmesi gerekir. Bunun anlamı bir sermaye aracı sahibinin, bir kere ödeme güçlüğü veya

tasfiye işlemlerine başlandıktan sonra, sigortacının poliçe sahiplerine karşı tüm yükümlülükleri karşılanana kadar geri ödeme, temettü veya faiz almaya hakkının olmayacağıdır..

- 17.11.12 Buna ilaveten, subordinasyonu zayıflatacak veya geçersiz kılacak herhangi bir yükümlülüğün bulunmaması gerekir. Bunun bir örneği netleştirme haklarının uygulanmasıdır, yani alacaklıların sigortacıya olan borçlarını ikincil sermaye aracına mahsup edebilmelerinin mümkün olmasıdır⁵⁵. İlaveten, açık bir şekilde poliçe sahibinin önceliğine tabi olmadıkça sermaye aracı ne sigortacı ne de başka ilgili bir kuruluş tarafından garanti edilmemelidir. Bazı yetki bölgelerinde, diğer borç verenlere subordinasyonun da hesaba katılması gerekebilir.
- 17.11.13 Her bir yetki bölgesinde ödeme güçlüğü ve tasfiye işlemleri kendi kanunlarına tabidir. Adi hissedarlara ait öz varlıklar normalde hemen imtiyazlı hissedarların arkasından herhangi bir tasfiyede varlıkların dağıtılmasında en düşük önceliğe sahiptir. Bazı yetki bölgelerinde sigortacılar, ödeme güçlüğü durumunda poliçe sahipleri ve alacaklılara koruma sağlayan ikincil derecede borç ihraç edebilirler. Poliçe sahiplerine sıklıkla örneğin bono sahipleri gibi diğer alacaklıların üstünde öncelik verilse de, her zaman durum böyle olmayabilir: bazı yetki bölgeleri poliçe sahiplerine ve diğer alacaklılara eşit davranır. Bazı yetki bölgeleri devlete (örneğin vergiler) ve çalışanlara olan yükümlülükleri poliçe sahipleri ve diğer alacaklılara olanlardan öncelikli tutar. Alacaklıların taleplerini güvenceye aldığı yerde poliçe sahiplerinden önce gelebilirler. Ödeme kabiliyeti açısından uygun sermaye unsurlarının belirlenmesi ilgili yetki bölgesinin yasal ortamına önemli oranda bağlıdır.
- 17.11.14 Denetim Otoritesinin her bir potansiyel sermaye unsurunu değeri ve uygunluğu bağlamında değerlendirmesi gerekir ve bu şekilde bir tasfiye veya ödeme güçlüğü senaryosu altında sigortacının ödeme kabiliyeti durumu önemli oranda değişebilir. Birçok yetki bölgesinde bir tasfiye durumunda ödeme önceliği kanunda açıkça belirtilmiştir.

Mevcudiyet/Elverişlilik

- 17.11.15 Sermaye kaynaklarının öngörülemeyen zararları emmek üzere mevcut olmasına dair birincil gereksinimin yerine getirilmesinde sermaye unsurlarının bedellerinin tamamen ödenmiş olması önemlidir.
- 17.11.16 Bununla birlikte bazı durumlarda, bir sermaye unsuru için aynı ödeme yapılabilir, yani gayri-nakdi bedelle ihraç. Denetim Otoritesi tarafından önceden onaylanmadan bir sermaye unsurunun bedelinin tamamen ödenmiş olarak işleme tabi tutulabilmesi için aynına yapılan gayri nakdi ödemenin ne dereceye kadar kabul edilebilir olduğunu ve Denetim Otoritesi tarafından onaya tabi olarak gayri nakdi bedel ödemesinin uygun olarak dikkate alınabileceği

⁵⁵Netleştirme hakları bir yetki bölgesindeki yasal ortama göre değişiklik gösterir

koşullarını tanımlamalıdır. Örneğin gayri nakdi bileşenlerin veya sigortacı haricindeki tarafların paylarının değerlendirilmesinde bazı sorunlar olabilir.

- 17.11.17 Ödeme olasılığının yeteri kadar yüksek olması beklenen durumlarda, sermayenin belli bazı şartta bağlı unsurlarını da ayrıca mevcut sermaye kaynağı olarak işleme tabi tutmak uygun olabilir (örneğin, kısmen ödenmiş sermayenin ödenmemiş kısmı, müşterek sigortacının üyelerinden katkılar veya akreditifler; bakınız Kılavuz 17.10.11).
- 17.11.18 Bir Denetim Otoritesi, sermayenin şartta bağlı unsurlarının sermaye kaynaklarının belirlenmesine dahil edilmesine izin verirse, söz konusu dahil etme işleminin belli denetim gereksinimlerine veya denetimin ön onayına tabi olması beklenir. Bir şartta bağlı sermaye unsurunun dahil edilmesinin uygunluğunu değerlendirirken aşağıda belirtilenlere dikkat edilmelidir:
- Muhatabın ilgili meblağı ödeme kabiliyeti ve istekliliği;
 - Kalemin başarılı bir şekilde ödenmesi veya çağrılmasını engelleyecek herhangi bir koşulu hesaba katarak fonların geri kazanılabilirliği; ve
 - Gelecekteki elverişliliğin bir göstergesi olarak kullanılacak şekilde, diğer sigortacılar tarafından kıyaslanabilir koşullarda yapılmış geçmişteki çağrılarının sonuçları üzerine herhangi bir bilgi.
- 17.11.19 Sigortacının işlerinden doğan zararların kapsanmasında sigortacı dahilinde sermayenin tam olarak mübadele edilebilir olmaması durumunda da sermaye araçlarının elverişliliği azalacaktır. Sermayenin mübadele edilebilir olması ve varlıkların devredilebilmesi aslında grup ödeme kabiliyeti değerlendirmesi bağlamında bir husus olmakla beraber, bu ayrıca sigortacının bir tüzel kişilik olarak denetimi ile de ilgili olabilir.
- 17.11.20 Örneğin, bu – hayat sigortasında belli karlı iş formlarına uygulandığı üzere – sigortacının varlıklarının bir kısmının veya fazlasının operasyonlarının geri kalanından korumalı bir fon ile ayrılmış olduğu durumda geçerlidir. Söz konusu durumlarda, fonda mevcut bulunan varlıklar poliçe sahiplerine olan yükümlülüklerin karşılanmasında ancak fonun oluşturulduğu ilgili poliçe sahipleri için kullanılabilir. Söz konusu koşullar altında korumalı fon ile ilgili sigortacının mevcut sermaye kaynakları ancak fon ile ilgili risklerden doğan zararların karşılanmasında kullanılabilir (varlıklar söz konusu fondan transfer edilmedikçe) ve sigortacının diğer yükümlülüklerini karşılamak üzere aktarılmazlar.

Kalıcılık

- 17.11.21 Ödeme kabiliyeti açısından poliçe sahiplerine uygun korumayı sağlamak için bir sermaye unsurunun sigortacı tarafından gerektiğinde mevcut olmasını temin etmek üzere aynının, zararlara karşı korumak üzere yeteri kadar uzun süredir mevcut bulunması

gerekir. Denetim otoriteleri ödeme kabiliyeti açısından sermaye kaynağı olarak dikkate alınabilmek için sermayenin mevcut olacağı minimum bir süre belirlemek isteyebilirler.

- 17.11.22 Bir sermaye unsurunun kalıcılığının derecesini değerlendirirken aşağıda belirtilen hususlara dikkate edilmelidir:
- Sigortacının poliçe sahiplerine olan yükümlülüklerinin süresi;⁵⁶
 - Sermayenin mevcut olduğu dönem üzerinde etkisi olan Sermaye aracının sözleşmeye dair özellikleri, örneğin, bağlama şartları, artırma veya alım opsiyonları gibi;
 - Sermaye kaynaklarının itfasını kısıtlayan denetim; ve
 - Vade yaklaştıkça uygun şartlarla sermaye unsurunu yerine yenisinin konması için gereken süre.
- 17.11.23 Benzer şekilde eğer bir sermaye unsurunun sabit bir vadesi yoksa geri ödeme için gereken ihbarın aynı kriterlere karşı değerlendirilmesi gerekir.
- 17.11.24 Bir sermaye unsurunun itfası için mevcut teşviklerin hesaba katılması önemli olup bu etkin bir şekilde sermayenin mevcut olduğu dönemi azaltabilecektir. Örneğin, bir kupon oranı olan sermaye aracı eğer ihraç edilmesinden sonra belli bir tarihte başlangıçtaki seviyesinden artacaksa, bu aracın belirlenen gelecekteki tarihte geri ödeneceği beklentisinin oluşmasına yol açar.

Zorunlu Hizmet Gereksinimleri veya Yükümlülüklerin Olmaması

- 17.11.25 Faiz ödemeleri, hissedarlara temettü ödemeleri ve anapara geri ödemeleri şeklinde sermaye unsurlarının hizmete gerek duyduğu derece olup bunlar, süregelen bir işte sigortacının zararları özümseme kabiliyetini etkileyecek olması nedeni ile dikkate alınmalıdır.
- 17.11.26 Sabit vade tarihine sahip sermaye unsurlarının sabit hizmet maliyetleri olabilir ve bunlardan vazgeçilmesi veya vadeden önce ertelenmesi mümkün değildir. Söz konusu bu özelliklerin mevcudiyeti ayrıca sigortacının süregelen bir işte zararları özümseme kabiliyetini etkiler ve hizmet maliyeti ödemesinin sigortacının düzenleyici sermaye gereksinimlerini ihlal etmesi ile sonuçlanması durumunda ödeme aczi durumunu hızlandırabilir.
- 17.11.27 Diğer dikkate alınması gereken bir husus, sermayeyi temin edenlere ödemelerin veya sermaye unsurlarının itfasının ne dereceye kadar

⁵⁶ Sigortacının poliçe sahiplerine yükümlülüklerinin süresi daha sıkı sözleşme bazı yerine ekonomik bazda değerlendirilmelidir.

sınırlandırılacağı veya denetimin onayına tabi olacaktır. Örneğin, sigortacının ödeme kabiliyetini korumak için uygun olarak düşünülmesi halinde Denetim Otoritesi temettü veya faiz ödemelerini ve herhangi bir sermaye kaynağının itfasını sınırlandırma kabiliyetine sahip olabilir. Sigortacılar ayrıca, üzerindeki ödemeler ve itfaların tamamen takdire veya sözleşme şartlarına göre denetimin onayına tabi olduğu sermaye araçları ihraç edebilirler.

- 17.11.28 Bazı sermaye araçları, sigortacı düzenleyici sermaye gereksinimlerini ihlal ederken veya ihlal etmeye yakınken ve/veya zarar yaparken temettü veya faiz ödemesini ve herhangi bir sermaye kaynağının itfasını kısıtlamak üzere kısıtlanmıştır. Temettü veya faiz ödemesi ayrıca bir tasfiye veya ödeme aczi durumunda poliçe sahiplerinin menfaatlerini ikincil hale getirilebilir. Ödenmemiş temettü veya faiz için olan herhangi bir talebinde ikincil hale getirilebilmesi şartına tabi olarak söz konusu bu özellik sermaye aracının tasfiye bazında zararları emme kabiliyetine katkıda bulunur.
- 17.11.29 Sermaye unsurlarının ayrıca zararları özümsemelerini sınırlandıracak yükümlülükler içerip içermedikleri de dikkate alınmalıdır, örneğin sermayeyi temin edene veya diğer üçüncü şahıslara ödeme garantileri, gerektiği zaman sigortacının sermaye kaynağını kullanmasını engelleyen rehinler veya diğer kısıtlamalar veya diğer mükellefiyetler. Sermaye kaynağının sermayeyi temin edene veya diğer üçüncü şahıslara ödeme garantisi içermesi halinde söz konusu garantinin poliçe sahiplerinin haklarına göre önceliği değerlendirilmelidir. Yükümlülüklerde ayrıca diğer karakteristikleri zayıflatabilirler.

Düzenleyici Sermaye Gereksinimlerinin Karşılanması için Sermaye Kaynaklarının Belirlenmesi

- 17.11.30 Sigortacıya potansiyel olarak mevcut toplam sermaye kaynaklarını oluşturan sermaye unsurlarının kalite değerlendirmesi bazında, düzenleyici sermaye gereksinimlerini karşılamaya uygun nihai sermaye kaynakları belirlenebilir.
- 17.11.31 Hem süregelen iş ve hem de tasfiye perspektifinden tamamı ile zararı özümseyebilen sermaye unsurlarının genel olarak düzenleyici sermaye gereksinimlerinin herhangi bir farklı seviyesini kapsamına izin verilir. Bununla birlikte, Denetim Otoritesi daha güçlü ödeme kabiliyeti kontrol seviyelerinin (yani daha ciddi şekilde denetimin müdahalesini tetikleyen kontrol seviyeleri) daha düşük kalitede sermaye kaynakları ile kapsanmasını sınırlamayı veya söz konusu güçlü gereksinimlerin en yüksek kalitede sermaye kaynakları ile kapsanması gereken derece için minimum bir seviye belirlemeyi seçebilir. Özellikle bu durum MCR'yi kapsamı amaçlanan sermaye kaynağı miktarlarına uygulanır.
- 17.11.32 Sigortacının sermaye kaynaklarının miktarını belirlemek için denetim otoriteleri çeşitli yaklaşımlar seçebilirler:

- Sermaye kaynaklarını farklı kalite sınıflarına kategorize eden ('kademeler') ve söz konusu 'kademeler' ile ilgili olarak belli sınırlar/kısıtlamalar uygulayan yaklaşımlar (kademelendirme yaklaşımları);
- Sermaye unsurlarını tanımlanmış kalite karakteristikleri bazında derecelendiren yaklaşımlar (süreklilik bazlı yaklaşımlar); veya
- Sermaye unsurlarını kategorilere ayırmaya veya derecelendirmeye çalışmayan ve fakat gerekli olan yerlerde bireysel kısıtlamalar veya mükellefiyetler uygulayan yaklaşımlar.

Varlıkların ve sermaye unsurlarının kalitesini ele almak amacı ile yukarıda belirtilen yaklaşımların bir birleşimi çeşitli yetki bölgelerinde sigorta ve diğer finansal sektörlerde ödeme kabiliyeti amaçları doğrultusunda geniş çapta kullanılmaktadır.

Düzenleyici Sermaye Gereksinimlerinin Karşılınması için Sermaye Kaynaklarının Belirlenmesi – Kademelendirme Yaklaşımı

- 17.11.33 Birçok yetki bölgesinde sermaye unsurları ödeme kabiliyeti açısından aynıları için kriterlerin ve limitlerin dikkate alınmasında iki veya üç belirgin kalite kategorisine ayrılmaktadır. Örneğin geniş kapsamlı bir kategorileştirme aşağıda belirtildiği gibi olabilir.
- 17.11.34 Birçok yetki bölgesinde sermaye unsurları ödeme kabiliyeti açısından aynıları için kriterlerin ve limitlerin dikkate alınmasında iki veya üç belirgin kalite kategorisine ayrılmaktadır. Örneğin geniş kapsamlı bir kategorileştirme aşağıda belirtildiği gibi olabilir;⁵⁷
- Yüksek kalite sermaye: Süregelen iş ve tasfiye bazında sigortacının her zaman zararlarını kapatmak için tamamı ile mevcut olan daimi sermayedir;
 - Orta kalitede sermaye: En yüksek kalitede sermayenin bazı karakteristiklerine sahip olmayan fakat süregelen operasyonlar esnasında bir derece zarar özümsemesinde bulunabilen ve poliçe sahiplerinin haklarına (ve makul beklentilerine) ikincil gelen sermayedir; ve
 - En düşük kalitede sermaye: Sadece ödeme aczi/tasfiye halinde zarar özümsemesi sağlayan sermayedir.
- 17.11.35 Kademelendirme yaklaşımı altında, Denetim Otoritesi, gereken sermayenin muhtelif kategoriler veya kademelerdeki sermaye unsurlarından unsurlarından ne derecelerde oluşacağına dair minimum veya üst seviyeler koyacaktır (örneğin yüksek, orta

⁵⁷ En yüksek kalite şeklinde kategorileştirilen sermaye unsurlarına sıklıkla ana sermaye olarak ve daha düşük seviyelere ise ek sermaye veya benzeri şekilde değinilir

ve düşük). Bunlar oluşturulduğunda söz konusu seviye gereken sermayenin bir oranı şeklinde ifade edilebilecektir⁵⁸ (örneğin, gereken sermayenin en azından %50⁵⁹ seviyesinde yüksek kalitede sermaye unsurlarından oluşması ve en düşük kalitede sermaye unsurları için üst limit olarak gerekli düzenlemeye tabi sermayenin %25'i sınırının getirilmesi). Ayrıca, gereken sermayenin belli bazı tipte sermaye unsurlarından ne derecede oluşacağına dair limitlerde belirlenebilir (örneğin daimi ikincil derecede borç şeklinde sermaye ve daimi kümülatif imtiyazlı hisse sermayesi gereken sermayenin %50'si ile sınırlı olabilir).

- 17.11.36 Yeterli bir minimum veya üst seviyeyi neyin oluşturduğu sigorta işinin tipine ve gereksinimin çeşitli ödeme kabiliyeti kontrol seviyeleri ile nasıl etkileşimde bulunduğuyla bağlıdır. Yukarıda belirtildiği şekilde kademelere ayırma sermayenin tüm unsurlarının belirtilen kademelerden birine ait olduğunun açıkça belirlenebileceğini ve aynı kademeye düşen bu unsurların aynı kalitede olacağını varsaymaktadır. Gerçekte, sermaye unsurları arasında bu türde farklılıklar çok kesin olmayabilir ve sermayenin farklı unsurları yukarıda belirtilen sermaye karakteristiklerini değişen derecelerde gösterebilir.
- 17.11.37 Bu gerçeğe iki potansiyel politika yanıtı mevcuttur. Bunlardan bir tanesi ilgili kademeye dahil edilmek için sermayenin sahip olduğu karakteristikler üzerine minimum bir kalite eşiği getirmek – belli bir unsur tarafından söz konusu bu eşik değerler karşılandıkça sermayenin ilgili kademesine limitsiz olarak dahil edilebilecektir. Diğer yaklaşım ise ilgili kademeye sınırlı miktarda dahil edilmek için minimum kalite eşiklerinin oluşturulmasını içermekte olup aynı kademeye dahil edilmesine sınırsız izin verilen daha unsurlar içinde ilave daha yüksek kalite eşikleri belirlenmektedir. Bu yaklaşım etkin olarak kademeleri alt bölümlere ayırmakta ve belli bir kademe için o kademelerin belirlenmiş kalite hedeflerini yerine getirmesi daha olası unsurların daha fazla tanınmasına izin vermektedir.
- 17.11.38 Kademelendirme yaklaşımının uygulandığı yerlerde bunu ideal olarak süregelen iş ve tasfiye halindeki sermayenin arasındaki ayırımlar takip etmektedir. Sermayeyi kademelere ayırmak yaklaşımı ayrıca bankacılık sektörü için düzenleyici sermaye gereksinimleri bağlamında da kullanılan bir yaklaşımdır.

Düzenleyici Sermaye Gereksinimlerinin Karşılanması için Sermaye Kaynaklarının Belirlenmesi – Süreklilik Bazlı Yaklaşım

- 17.11.39 Denetim Otoritesi ayrıca ödeme kabiliyeti açısından ve belki de farklı ödeme kabiliyeti kontrol seviyeleri için minimum kabul edilebilir

⁵⁸ Uygulamada alternatif yaklaşımlarda kullanılabilir örneğin, seviyelerin mevcut olan sermayenin bir yüzdesi olarak ifade edilmesi gibi.

⁵⁹ Farklı yetki bölgelerindeki denetim otoriteleri için yüzdeler değişiklik gösterebilir

sermaye kalitesini tanımlar. Bu şekilde sermaye unsurları sürekli bazda en yüksekten en düşük kaliteye kadar sınıflandırılır; sadece söz konusu bu sürekli çizginin üzerinde tanımlı minimum seviyenin üstündeki sermaye unsurları ödeme kabiliyeti açısından sermaye kaynakları olarak kabul edilir. Süregelen iş ve tasfiye sermayesinin uygun bir dengesini temin etmek üzere sermaye unsurlarının kalitesine yine gerekli dikkat gösterilmelidir..

Düzenleyici Sermaye Gereksinimlerinin Karşılanması için Sermaye Kaynaklarının Belirlenmesi – Sermaye Kaynaklarının Belirlenmesi için Diğer Yaklaşımlar

- 17.11.40 Denetim Otoritesi, sermaye aracının açıkça kategorileştirilmesine dayanmayan fakat daha çok bireysel sermaye araçlarının kalitesi ve bunların kendilerine haz özelliklerinin değerlendirmesine dayanan yaklaşımlarda uygulayabilir. Örneğin, bir melez sermaye aracının şartları kupon ödemelerinin stresli zamanlarda ertelenebileceğine dair yeterli kesinliği sağlamayabilir. Söz konusu durumda, Denetim Otoritesinin yaklaşımı söz konusu aracın düzenleyici sermaye gereksinimlerini kapsama kabiliyetini sınırlandırabilir (muhtemelen ilaveten kalite kriterlerinin hesaba katılması ile).

Düzenleyici Sermaye Gereksinimlerinin Karşılanması için Sermaye Kaynaklarının Belirlenmesi – Yaklaşımların Seçilmesi ve Birleşimi

- 17.11.41 Her yaklaşımın avantajları ve dezavantajları mevcuttur. Yetki bölgeleri sigorta sektörünün organizasyonu ve karmaşıklığını dikkate almalı ve koşullara en uygun olan yaklaşımı seçmelidirler. Hangi yaklaşım kullanılırsa kullanılsın, genel olarak, bunun şeffaf olması ve tutarlı bir şekilde uygulanması ve bu yolla hem süregelen iş ve hem de tasfiye bazında sermaye kaynaklarının yeterli kalitede olmasının sağlanması gerekir
- 17.11.42 Bazı piyasalarda yukarıda belirtilen kalite kriterlerini sadece sınırlı bir seri aracın karşılayacağı (örneğin saf öz sermaye gibi) gerçeği tanınmaktadır. Buna göre denetim otoriteleri söz konusu piyasalarda ödeme kabiliyeti amaçları ile sermaye kaynaklarına dahil edilebilecek araç serisini sınırlandırmayı veya uygun olması halinde önceden onaylama prosedürü uygulamayı arzu edebilir.
- 17.11.43 Ödeme kabiliyeti açısından sermaye kaynaklarını belirleme yaklaşımının ayrıca düzenleyici sermaye gereksinimlerini belirlemede kullanılan çerçeve ve ilkeler ile de tutarlı olması önem taşımaktadır. Buna sadece uygulanan ödeme kabiliyeti kontrol seviyeleri serisi dahil olmakla kalmamakta ayrıca düzenleyici sermaye gereksinimlerinin altında yatan kriterler açısından da ilgili olmaktadır. Özellikle düzenleyici sermaye gereksinimleri hedef kriterleri ve dolayısı ile sermaye kaynaklarının belirlenmesinde kullanılan yaklaşım, Kılavuz İlke 17.2.6 altında tarif edildiği üzere Denetim Otoritesinin sermayenin iki geniş kapsamlı amacını ele alma şekli ile tutarlı olmalıdır.

- 17.11.44 Bunu göstermek için, düzenleyici sermaye gereksinimlerinin oluşturulmasında Denetim Otoritesinin belli bir zaman süresi üzerinden öngörülemeyen zararların sigortacının ödeme aczine neden olmasını kabul etme açısından maksimum olasılığı dikkate alacağını varsayalım. Söz konusu durumda sigortacıların ödeme aczine düşmeden veya tasfiyeye gitmeden önce yeterli sermaye kaynaklarını muhafaza etmeleri gerekir. Dolayısı ile sermaye kaynaklarının belirlenmesi Kılavuz İlke 17.2.6 altında belirtilen ilk amacın üstünde yeteri kadar durulmasını gerektirir (sürekliliği devam eden işte zararın özümsemesi) ve tamamen ikinci amaca dayanamaz (ödeme aczi veya tasfiye halinde zararın özümsemesi).

Sigorta Grupları ve Grupların Üyesi olan Sigorta Tüzel Kişilikleri için ilave Kılavuz İlke

- 17.11.45 Kılavuz ilke 17.11.1 – 17.11.44 arasında belirtilen dikkate alınacak hususlar sigorta tüzel kişiliği ve grup çapında denetime eşit olarak uygulanır. Sigorta grupları ile grupların üyesi olan sigorta tüzel kişilikleri için sermaye kaynaklarının kalitesi ve uygunluğunun değerlendirmesi için ilave yönlendirme bilgisi almak üzere Kılavuz İlke 17.10.22'ye bakınız.

Çoklu Hesaba Katma ('Gearing') ve Sermayenin Grup İçinde Oluşturulması

- 17.11.46 Mükerrer hesaba katma, eğer bir sigortacı iştiraki ana şirketinin veya başka bir grup kuruluşunun düzenleyici sermayesi olarak sayılan bir sermaye aracına yatırım yaparsa meydana gelir. Çoklu hesaba katma ise bir seri bu türde işlemin mevcut olması halinde söz konusu olur.
- 17.11.47 Sermayenin grup içinde oluşturulması grup üyeleri arasında karşılıklı finansman yapılmasından doğabilir. Karşılıklı finansman eğer bir sigorta tüzel kişiliği, kendisinin düzenleyici sermayesi sayılan sermaye aracını dolaylı veya dolaysız olarak elinde tutan diğer bir tüzel kişilikte (ya bir sigorta tüzel kişiliği veya sair surette) hisseye sahipse veya aynına borç verirse meydana gelir.
- 17.11.48 Grup seviyesinde odaklanma ile grup çapında sermaye yeterliliğinin değerlendirilmesinde, bir konsolide hesap yöntemi normal olarak grup içi işlemleri ve bunun sonucunda çoklu hesaba katma ile diğer şekilde şirket içinde sermaye oluşturulmasını, sair surette tüzel kişiliğe odaklanmasında mümkün olmayacak şekilde ortadan kaldıracaktır. Hangi türde yaklaşım benimsenirse benimsensin, sermayenin mükerrer kereler kullanılmasını engellemek üzere çoklu hesaba katma ve diğer şekilde grup içinde sermaye oluşturulması Denetim Otoritesi tarafından uygun görüldüğü şekilde belirlemeli ve önlemini alınmalıdır.

Kaldıraç

- 17.11.49 Kaldıraç bir ana şirketin düzenlemeye tabi bir şirket veya düzenleme dışı bir holding şirketi olsun, düzenleyici sermaye sayılmaya elverişli olmayan veya elverişliliği kısıtlı olan borç aracı veya diğer bir araç ihraç etmesi ve elde edilen fonları bir iştirakine düzenleyici sermaye olarak aktarması halinde meydana gelir. Kaldıraçın derecesine bağlı olarak, bu ana şirketin borcunu ödeme yükümlülüğü nedeni ile düzenlemeye tabi olan kuruluş üzerinde gereksiz yere stres oluşturulması riskine yol açar.

Mübadele ve Devretme

- 17.11.50 Grup çapında bir ödeme kabiliyeti değerlendirmesi bağlamında, bir sigorta tüzel kişiliğinin kendi sermaye gereksinimleri karşılama için gerekenin üzerindeki fazlalık sermayesi her zaman grup içindeki diğer sigorta tüzel kişiliklerinin sermaye gereksinimlerini karşılamak veya zararlarını kapatmak üzere mevcut olmayabilir. Varlıkların ve sermayenin serbest transferi operasyonel veya yasal sınırlamalar ile kısıtlanmış olabilir. Söz konusu yasal sınırlandırmalara bazı örnekler bazı yetki bölgelerindeki kambyo kontrolleri, poliçe sahipleri için ayrılmış hayat sigortası yapanların kar içeren fonlarındaki fazlalıklar ile belli araçları ellerinde bulunduranların tüzel kişiliğinin varlıkları üzerinde sahip oldukları haklardır. Normal koşullarda, sermaye fazlası grubun üstünde zincirin alt kısımlarında yer alan kuruluşların zararlarını kapatmak için aşağı yönde aktarılabilir. Bununla birlikte, stresli zamanlarda söz konusu ana şirket desteği her zaman gerçekleşmeyebilir veya gerçekleşmesine izin verilmeyebilir.
- 17.11.51 Grup çapında sermaye yeterliliği değerlendirmesi, hem normal ve hem de stresli koşullar altında sermayenin grup içinde mübadele edilebilir olması ve varlıkların ise devredilebilmesi ile ilgili kısıtlamaları tanımlamalı ve bunlara uygun bir şekilde değinmelidir. Sermayenin yerini tanımlayan ve yasal geçerliliğe sahip grup içi risk ve sermaye devretme araçlarını hesaba katan bir tüzel kişilik yaklaşımı, fonların kısıtlı mevcudiyetini doğru olarak belirlemeyi ve bunun için önlem alınmasını kolaylaştırabilir. Bunun aksine konsolidasyonu odak edinmiş ve konsolide hesaplar yöntemini kullanan bir yaklaşımda sermaye ve varlıkların istendiğinde grup içinde mübadelesinin / devrinin yapılabileceği varsayımı ile başlamış ise fonların kısıtlı mevcudiyetine göre ayarlanması gerekecektir.

Düzenleyici Sermaye Gereksinimlerinin Belirlenmesinde Dahili Modelin Kullanılması Üzerine Genel Hükümler

- 17.12 Denetim Otoritesinin düzenleyici sermaye gereksinimlerinin belirlenmesinde dahili modellerin kullanılmasına izin verdiği yerlerde, denetim otoritesi:**

- **Düzenleyici sermaye gereksinimlerinin belirlenmesinde kullanılmak üzere uygun modelleme kriterlerini oluşturur ki bunlar yetki bölgesi**

içindeki tüm sigortacılar arasında geniş çaplı tutarlılık gerektirir; ve

- **Dahili modelin kullanımının izin verildiği düzenleyici sermaye gereksiniminin farklı seviyelerini tanımlar.**

17.12.1 Dahili modeller aşağıda belirtilen çiftli bağlamda dikkate:

- Sigortacının kendi ekonomik sermaye ihtiyaçlarını belirlediği bir model⁶⁰; ve
- Uygun olan yerde sigortacının düzenleyici sermaye kaynaklarını ve gereksinimlerini belirleme aracı.

Her iki durumda da, sigortacının risk yönetimi ve yönetişiminin kalitesi dahili modellerin etkin olarak kullanılmasında asli önem taşır. Eğer sigortacının Denetim Otoritesinden onayı varsa, dahili modeller sigortacının düzenleyici sermaye gereksinimlerinin belirlenmesinde kullanılabilir. Bununla birlikte bir sigortacının ekonomik sermaye ihtiyaçlarını veya yönetimini belirlemede dahili modeli kullanmak için ne başlangıçta ne de sonrasında Denetim Otoritesinin onayına ihtiyacı yoktur.

17.12.2 Dahili modelin başlıca amaçlarından bir tanesi sigortacının risk ve sermaye yönetimi süreçlerini daha iyi bir şekilde bütünleştirmektir. Diğer kullanımları arasında, dahili modeller sigortacının ihtiyacı olan ekonomik sermayenin belirlenmesinde kullanılır ve eğer sigortacının Denetim Otoritesinden alınmış onayı varsa ayrıca aynının düzenleyici sermaye gereksinimlerinin belirlenmesinde de kullanılabilir. Temel bir ilke olarak düzenleyici sermaye gereksinimleri açısından kullanılacak olan bir dahili modelin halihazırda ekonomik sermayenin belirlenmesinde kullanılıyor olması lazımdır. Her iki amaç için kullanılan metodolojiler ve varsayımların birbiri ile tutarlı olması ve herhangi bir farkın amaçlardaki farklılık ile açıklanabiliyor olması gerekir.

17.12.3 Denetçi bir seri standartlaştırılmış ve daha isteğe uygun yaklaşımların düzenleyici sermaye amaçları için kullanılmasına dahili modelleri de içerecek şekilde izin vermesi halinde sigortacının, Denetim Otoritesi tarafından düzenleyici sermaye amaçları için dahili modellerin kullanımı üzerine oluşturulan belli koşulların karşılanmasına tabi olarak hangi yaklaşımı benimseyeceğine dair seçim hakkının olması gerekir.⁶¹

17.12.4 Denetim Otoritesi tarafından izin verilen yaklaşım seçeneği olduğu zaman, bir sigortacı için bu yaklaşımlar arasında duruma göre seçim yapmak uygun olmayacaktır⁶² – örneğin, sadece daha düşük sermaye gereksinimi ile sonuçlandığında bu modeli düzenleyici sermaye gereksinimleri için kullanmak ve sonra standartlaştırılmış bir yaklaşım kullanmak gibi.

⁶⁰ Ekonomik sermaye, Sigortacının risk toleransı ve iş planları dikkate alınarak, risklerinin ekonomik değerlendirmesi sonucunda elde edilen sermayeye değişmektedir

⁶¹ Sigortacının dahili bir model oluşturulmasından önce dikkate alması gereken bazı hususlar mevcuttur ve bunlardan bir tanesi de maliyettir. IAIS tüm sigortacıların bir dahili modeli olması gerektiğini savunmamaktadır (bununla birlikte bu tür modellerin kullanımları uygun olan yerlerde teşvik edilmektedir).

⁶² Duruma göre seçim yapmak konusunda ve özellikle kısmi dahili modeller bağlamında Kılavuz İlke 17.12.14'e bakınız.

Sermaye gereksinimlerinin hesaplanmasında daha gerçekçi, riske hassas bir yöntem olarak IAIS dahili modellerin kullanılmasını desteklemekle beraber sigortacılar tarafından duruma göre model seçilmesini teşvik etmemektedir.

- 17.12.5 Özellikle, düzenleyici sermaye gereksinimlerini hesaplamada standartlaştırılmış bir yaklaşım kullanan sigortacının risk profilinin söz konusu yaklaşımın varsayımları ile tamamen uygunsuz olması halinde Denetim Otoritesi yetkisini kullanarak sigortacının düzenleyici sermaye gereksinimini arttırmasını veya taşımakta olduğu riski azaltmasını sağlar. Bununla birlikte, söz konusu koşullar altında, Denetim Otoritesi sigortacıyı, risk profili düzenleyici sermaye gereksinimleri açısından daha iyi yansıtabilecek tam veya kısmi bir dahili model geliştirmeye teşvik edebilir.
- 17.12.6 Denetim Otoritesinin sigortacının dahili bir modeli olduğunun ve fakat bunu düzenleyici sermaye gereksinimlerini hesaplamakta kullanmadığının farkında olması halinde, Denetim Otoritesinin bu kararı sigortacı ile tartışması gerekir.
- 17.12.7 Düzenleyici sermaye gereksinimi açısından sigortacı tarafından dahili modellerin etkin bir şekilde kullanımı, aşağıda belirtilenleri yerine getiren daha iyi risk yönetimi prosedürlerinin sigortacılar tarafından benimsenmesi için teşvikler sağlayarak risk ve sermaye yönetiminin dengelenmesine ön ayak olacaktır:
- Daha riske karşı hassas ve Denetim Otoritesinin hedef kriterlerini daha iyi yansıtan düzenleyici sermaye gereksinimlerinin oluşturulması ve,
 - Sigortacının stratejik, operasyonel ve yönetim süreçlerine, sistemleri ve kontrollerine dahili modelin tam olarak entegrasyonuna yardımcı olunması.

Sigortacının Düzenleyici Sermaye Gereksinimlerinin Belirlenmesinde Dahili Modelin Kullanılmasına dair Kriterler

- 17.12.8 Düzenleyici sermaye gereksinimlerinin belirlenmesinde dahili modellerin kullanılmasına Denetim Otoritesi tarafından izin verildiği yerlerde, bu amaçla bir dahili modeli benimsemesinde sigortacı tarafından kullanılacak, Denetim Otoritesinin gerekli kıldığı güvenlik seviyesi bazında Denetim Otoritesinin modelleme kriterlerini belirlemesi gerekir. Söz konusu bu kriterler, düzenleyici sermaye gereksinimlerinin belirlenmesinde kullanılan standartlaştırılmış yaklaşımın genel tasarımı ve kalibrasyonuna uygulanacak güvenlik gereksinimlerinin aynı geniş kapsamlı seviyesine dayalı olarak yetki bölgesi içinde tüm sigortacılar arasında tutarlılığı gerekli kılmalıdır. Tutarlılığın elde edilmesinde ayrıca yetki bölgesinde sigorta endüstrisi ile görüşmelerde bulunmak tutarlılığın elde edilmesinde yardımcı olacaktır. Denetim Otoritesi dahili modellerin hangi farklı düzenleyici sermaye gereksinimleri seviyeleri için kullanılabileceğini belirtmeli ve her bir seviye için modelleme kriterlerini tanımlamalıdır.

- 17.12.9 Özellikle MCR'nin belirlenmesinde bir dahili modelin kullanılıp kullanılmayacağına karar verirken, Denetim Otoritesi MCR'nin ana amacını hesaba katmalı (yani, poliçe sahiplerinin korunması için nihai güvenlik ağının sağlanması) ve MCR'nin yürürlüğe konmak üzere objektif ve uygun şekilde tanımlanması kabiliyetini dikkate almalıdır. Eğer MCR'nin belirlenmesinde dahili modellerin kullanılmasına izin veriliyorsa, MCR'nin ihlal edilmesi halinde gerekebilecek en güçlü denetim eyleminin alınmasını sağlamaya dikkat edilmelidir, örneğin dahili modele mahkeme nezdinde itiraz edilmesi halinde.
- 17.12.10 IAIS tüm üyeleri için zorunlu ödeme kabiliyeti gereksinimleri öngörmemektedir. Buna bakılmaksızın, Denetim Otoritesinin düzenleyici sermaye gereksinimlerinin karşılanmasında sigortacılar tarafından kullanılacak uygun modelleme kriterlerini oluşturması gerekmekte olup, sigortacının dahili modellerinin ise bu amaçla kullanılmaları halinde buna göre kalibre edilmeleri gerekmektedir. IAIS, düzenleyici sermaye gereksinimlerinin belirlenmesinde dahili modellerin kullanılmasına izin veren bazı denetim otoritelerinin düzenleyici amaçlarla güven seviyeleri oluşturduğunu ve bunların minimum yatırım derece seviyeleri ile kıyaslanabilir olduğunu kaydetmektedir. Bazı örnekler bir yıllık zaman çerçevesi üzerinden VaR³ kalibre %99,5 güven seviyesi⁴, bir yıl üzerinden %99 TVaR⁵ ve poliçe yükümlülüklerinin vadesi üzerinden %95 TVaR güven seviyesini içermektedir⁶. PCR ve MCR için farklı kriterler uygulanmaktadır.
- 17.12.11 Düzenleyici sermaye amaçları doğrultusunda bir dahili modelin kullanılması halinde sigortacının, düzenleyici sermaye gereksinimlerinin, model tarafından, Denetim Otoritesinin kullandığı amaçlar, ilkeler ve kriterler ile tutarlı bir şekilde belirlenmesini temin etmesi gerekir. Örneğin, belki sigortacı Denetim Otoritesi tarafından modelleme kriterlerinde belirtilen güven seviyelerini doğrudan kendi dahili modelinde kullanılan olasılık dağılım tahminlerine uygulayabilecektir. Alternatif olarak, sigortacının ekonomik sermayesi için geliştirilmiş kendi modelleme kriterlerine bağlı olarak dahili modelini, düzenleyici sermaye amaçları için kullanmak üzere denetçi gerekli kıldığı modelleme kriterlerine göre yeniden kalibre etmesi gerekebilecektir. Bu, sigortacının işinin operasyonunda aynıını faydalı dahili sermaye modeli kılacak esneklikten herhangi bir özveride bulunmadan Denetim Otoritesinin sigortacının sermaye yeterliliğine dair anlamlı bir değerlendirme yapmasını sağlamak üzere dahili modellerin bir derecede kıyaslanabilir olmasını sağlayacaktır. Bu konuda ilaveten müzakerelere Kılavuz İlke 17.15.1-17.15.2 altında yer verilmiştir.
- 17.12.12 Burada kaydedilmesi gerekir ki her bir dahili modelin sigortacıya has

⁶⁴ VaR – Riske Maruz Değer – Belli güven seviyesinde belli bir dönem üzerinden beklenen en kötü zararın bir tahmini.

⁶⁵ 4 Bu Avustralya'da kendi MCR'lerini belirlemek için dahili modeli kullanma onayı isteyen sigortacılar için beklenen seviyedir. Bu ayrıca Avrupa Yükümlülükleri Karşılama Yeterliliği II Rejimi altında risk bazlı Yükümlülükleri Karşılama Yeterliliği sermaye gereksiniminin hesaplanmasında kullanılan seviyedir.

⁶⁶ 5 TVaR – Riskli Kuyruk Değeri – VaR artı meydana gelmesi halinde VaR üstünde ortalama aşılın miktar

⁶⁷ 6 Bunlar İsviçre Yükümlülükleri Karşılama Yeterliliği Testinin modelleme kriterleridir.

özelliği nedeni ile dahili modeller birbirlerinden çok farklı olabilirler.

Düzenleyici sermaye açısından dahili modellerin kullanılmasına izin veren denetim otoritelerinin, geniş anlamda benzer riskler taşıyan sigortacılar arasında sermaye gereksinimlerinin geniş kapsamda tutarlılığını korumalıdır.

Kısmi Dahili Modeller

- 17.12.13 IAIS düzenleyici sermaye açısından kısmi dahili modellerin kullanımını uygun olan yerlerde desteklemektedir. Kısmi bir dahili model tipik olarak, düzenleyici sermaye gereksinimlerinin belirlenmesinde standartlaştırılmış yaklaşımın bazı kısımlarının ikame edilmesinde dahili modellemeyi içerir. Örneğin bir sigortacı sigorta sözleşmelerini modelleme amaçlarına uygun olarak iş dalları boyunca kategorilere ayırmaya karar verebilir. Eğer söz konusu bu kategorilerin bazıları için düzenleyici sermaye gereksinimleri modelleme teknikleri ile belirleniyor ve diğer taraftan başka kategoriler için sermaye gereksinimlerinin belirlenmesinde standartlaştırılmış yaklaşımlar kullanılıyorsa bu sigortacının düzenleyici sermayeyi hesaplamakta kısmi dahili model kullandığını gösterir.
- 17.12.14 Kısmi dahili modeller sıklıkla sigortacının tam bir dahili modele geçişini kolaylaştırmak veya örneğin, bir tanesi dahili model diğer ise standartlaştırılmış yaklaşım kullanan iki sigortacının birleşmesi gibi durumlar ile başa çıkabilmek için kullanılmaktadır. Tam anlamı ile dahi bir modelin potansiyel karmaşıklığını dikkate alarak, kapsamının düzgün bir şekilde tanımlanmış (ve Denetim Otoritesi tarafından onaylanmış) olması şartına tabi olarak kısmi dahili modelin kullanılması tatminkar bir yaklaşım olabilir. Dahili modelin azaltılmış kapsamının makul olarak haklı gösterilebilmesi şartı ile kısmi dahili modelin kullanılmasına kalıcı bir çözüm olarak izin verilebilir. Bununla birlikte yukarıda tartışıldığı üzere, dahili modellerin kullanılmasında sigortacının duruma uygun model seçme eğilimi mevcuttur. Bu özellikle kısmi modellere izin verilen yerlerde geçerlidir. Denetim Otoritesi belli riskler ve iş dalları için niye dahili modeli kullanmayı seçtiğini haklı gösterme sorumluluğunu sigortacıya vermelidir. Söz konusu nedenlerin yeteri kadar güçlü olmaması durumunda Denetim Otoritesi gereken önlemi alacaktır, örneğin, modeli reddedebilecek, onayını geri alabilecek veya model yeterli bir seviyeye geliştirilene kadar sermayeye bir ilave empoze edebilecektir.
- 17.12.15 İşbu ICP hem kısmi ve hem de ful dahili modellere uygulanmalıdır. Bu durumda kısmi modeller, uygun olan yerlerde, tam seri testlere tabi olmalıdırlar: istatistiksel kalite testi, kalibrasyon testi ve kullanım testi (bakınız Kılavuz İlkeler 17.13.1 – 17.17.8). Özellikle bir sigortacı, Denetim Otoritesi tarafından düzenleyici amaçlarla belirtilen modelleme kriterleri ile kısmi dahili modelin nasıl tutarlı olduğunu değerlendirmelidir. Düzenleyici sermaye kullanımı için onay sürecinin bir parçası olarak sigortacının modelin sınırlı kapsamını haklı

göstermesi ve kısmi dahili model ile düzenleyici sermaye gereksinimlerinin belirlenmesi veya aynıni yeterli bir şekilde karşılanmasıyla işinin risk profiline, niye standartlaştırılmış yaklaşıma göre daha tutarlı olduğunu görüşünde olduğunu açıklaması gerekir. Sigortacı kısmi dahili modelleri kullanma kararının arkasındaki nedenleri açık bir şekilde belgelendirmelidir. Eğer, örneğin, bu ful model kullanımına geçişi kolaylaştırmak için ise o zaman sigortacının bir geçiş planını ana hatları ile belirtmesi gerekecek ve planda geçişin risk ve sermaye yönetimi etkileri dikkate alınacaktır. Söz konusu planlar ve kısmi dahili modellerin kullanılması Denetim Otoritesi tarafından gözden geçirilecek olup Denetim Otoritesi, düzenleyici sermayenin hesaplanmasında kısmi modelin kullanılması üzerine bazı kısıtlamalar getirebilecektir (örneğin, geçiş dönemi esnasında sermayeye bir ek getirmek gibi)..

Grup Çapında Dahili Modeller için İlave Kılavuz İlke

- 17.12.16 Bir Denetim Otoritesinin grup çapında dahili modellerin⁶⁷ kullanımına düzenleyici sermaye gereksinimlerini belirlemede kullanılmak üzere izin verdiği hallerde, bir sigorta grubuna veya bu amaçla bir dahili model benimseyen sigorta tüzel kişiliğine uygulanacak şekilde Denetim Otoritesi tarafından gerekli kılınan güvenlik seviyesi bazında söz konusu modeller için modelleme kriterleri belirlenmelidir.
- 17.12.17 Düzenleyici sermaye açısından kullanılan dahili modeller için modelleme kriterleri ve Denetim Otoritesi tarafından oluşturulan dahili model onaylama süreci, grup çapında düzenleyici sermaye gereksinimleri ve bireysel sigorta tüzel kişiliklerinin düzenleyici sermaye gereksinimleri arasında geniş anlamda tutarlılık gerektirmelidir.
- 17.12.18 Grup çapında dahili modeller gruba has özelliklerine bağlı olarak çok değişiklik gösterebilirler. Düzenleyici sermaye için grup çapında dahili modellerin kullanımına izin vermelerinde denetim otoriteleri, sigorta grupları ve geniş anlamda benzer risklere sahip sigortacılar arasındaki tutarlılığı muhafaza etmelidir, örneğin sigorta tüzel kişilikleri ile bir yetki bölgesinde şube yapısı aracılığı ile işletilen sigorta grupları. Denetim Otoritesinin, dahili modeller ve standartlaştırılmış yaklaşımların kullanılması ile belirlenen düzenleyici sermaye gereksinimleri arasındaki geniş anlamlı tutarlılığı korumak için modelleme kriterlerini ve model onaylama sürecini tasarlaması gerekir.
- 17.12.19 IAIS, modelleme kriterlerinin denetim otoriteleri arasında değişebileceğinin farkındadır. Birden fazla yetki bölgesinde faaliyette bulunmakta olan sigorta grupları için, grup üyeleri boyunca

⁶⁷ Grup çapında Dahili Model bir grup tarafından riskleri analiz etmek, grup halinde bir bütün olarak ve aynı zamanda grubun muhtelif kısımlarına ait risklerin miktarını ve söz konusu bu riskleri karşılamak üzere gereken sermaye kaynaklarını belirlemek üzere geliştirilen risk ölçüm sistemine değinmektedir. Grup Çapındaki Dahili modeller ayrıca, grubun maruz kalabileceği risklerin alt setini ve/veya grup alt setinin tüm risklerini de yakalayan kısmi modeller içerir. Grup çapındaki dahili modeller ayrıca grubun farklı kısımları ile ilgili olarak modellerin bir bileşimini de içerir. Bir sigortacının dahili modeli, tek başına bağımsız bir model olmaktansa daha geniş kapsamlı grup çapında bir modelin bir parçasını da teşkil edebilir.

düzenleyici sermaye gereksinimlerinin tutarlılık derecesi değişiklik gösterebilecektir.

- 17.12.20 Her bir denetim otoritesi, grup çapında düzenleyici sermaye gereksinimi için kullanımına izin verilen grup çapında dahili modellerin hangileri olduğunu, sigorta grubuna uygulanan ödeme kabiliyeti kontrol seviyesi veya seviyelerine tekabül edecek şekilde belirler
- 17.12.21 Özellikle, denetim otoritesinin, MCR seviyesinde grup çapında düzenleyici sermaye gereksinimlerinin belirlenmesinde dahili modellerin kullanımına izin vermeyi dikkate aldığı durumlarda, olası yasal zorluklar ile ilgili hususlar bireysel sigorta tüzel kişiliklerinde karşılaşılanlardan farklılık gösterebilir. Örneğin, grup içindeki farklı sigorta tüzel kişilikleri ile ilgili yasal işlemler için dayanağın oluşturulması ve koordine edilmesinde denetim otoritelerinin bir arada çalışması gerekebilir

Dahili modellerin ön geçerliliği ve denetim onayı

17.13 Bir denetim otoritesinin düzenleyici sermaye gereksinimlerini belirlemek üzere dahili modellerin kullanımına izin verdiği hallerde Denetim Otoritesi:

- **Düzenleyici sermaye gereksinimlerinin hesaplanması amacıyla dahili bir modelin sigortacı tarafından kullanımının önceden denetim onayını almasını;**
- **Düzenleyici sermaye gereksinimlerinin hesaplanması amacıyla dahili bir modelin sigortacı tarafından kullanımının önceden denetim onayını almasını;**
- **Asgari “istatistiki kalite testi”, “kalibrasyon testi” ve “kullanım testi” olan üç teste tabi bırakarak sigortacının düzenleyici sermaye amaçları için kullanılacak dahili modeli doğrulamasını; ve,**
- **Sigortacının güncel risklerinin niteliği, ölçeği ve karmaşıklığına ve risk stratejisi ile iş hedeflerine dahil edilen uygun risk modelleme teknikleri ve yaklaşımlarını düzenleyici sermaye amaçları için dahili modelini inşa ederken benimsemesini**
- **Asgari “istatistiki kalite testi”, “kalibrasyon testi” ve “kullanım testi” olan üç teste tabi bırakarak sigortacının düzenleyici sermaye amaçları için kullanılacak dahili modeli doğrulamasını ve**
- **Sigortacının, modelin düzenleyici sermaye amaçları için uygun olduğunu kanıtlamasını ve her üç testin sonuçlarını göstermesini şart koşar.**

Düzenleyici sermaye gereksinimlerinin belirlenmesi için dahili modelin kullanımının onayı

17.13.1 Sigortacıların düzenleyici sermaye gereksinimlerinin hesaplamak için

dahili modellerin kullanımına izin verildiği hallerde bu amaç için kullanılacak modeller ön denetim onayına tabi olmalıdır. Düzenleyici sermaye amaçları için kullanılacak bir modelin doğrulanması ve bu amaçlar için modelin uygun olduğunun kanıtının sağlanması mesuliyeti sigortacıya ait olmalıdır. IAIS, bir sigortacının ekonomik sermaye ihtiyaçlarını belirlemede kullandığı dahili modeller için denetim onayı almasına gerek olmadığı görüşündedir.

- 17.13.2 Denetim Otoritesi, farklı modelleri adil bir biçimde değerlendirmesine izin verecek gereksinimleri tayin edebilir ve kendi yetki bölgesindeki sigortacılar arasındaki karşılaştırmayı kolaylaştırabilir. Ancak dahili modelin inşasında aşırı tayin edici kurallar, riske duyarlı ve sigortacılar için yararlı olacak modellerin yaratılmasında zarar verici olabilirler. Dolayısıyla, kalibrasyon gereksinimleriyle belirli seviyede bir mukayese edilebilirlik elde edilebilir olsa da, en iyi uygulamayı ayarlamak üzere yetki bölgeleri arasında tam ve etkin karşılaştırma en iyi biçimde denetim otoriteleri ile endüstri arasında diyalog yolu ile elde edilebilir.
- 17.13.3 Denetim Otoritesi, düzenleyici sermaye gereksinimlerinin hesaplanması için dahili bir modelin kullanımına onay verirken, modelin üreteceği sonuçların yeterli ve uygun risk ve sermaye önlemlerini sağlayacağı hususunda yeterli güvene sahip olmayı talep etmelidir. Denetim Otoritesi en erken zamanda kendi risklerini daha iyi yansıtan dahili modelleri geliştirmeleri için sigortacıları teşvik ediyor olabilmelerine rağmen bu, doğru kalibre edildiklerine dair güven oluncaya kadar modellerin onaylanmasına yol açmamalıdır. Denetim Otoritesi dolayısıyla onay öncesinde mesela birkaç yıl gibi belirlenmiş bir süre üzerinden dahili bir modelin değerlendirilmesini gerekli görebilir. Denetim otoriteleri için dahili bir modelin onayı, belki de geliştirilmesi gerekebilecek önemli boyutta uzmanlık gerektirebilir (modelin karmaşıklığına bağlı olarak). İlaveten, dahili modellerin onaylanmasına müsaade etmek üzere farklı denetim yetkilerinin uygulamaya konması gerekebilir.
- 17.13.4 Denetim Otoritesi onay sürecinin temelini teşkil etmek üzere asgari olarak “istatistiki kalite testi”, “kalibrasyon testi” ve “kullanım testini” kullanmalıdır. Dahili ekonomik sermaye değerlemesi amaçları için geniş yelpazede dahili model yaklaşımları uygun olabilir olup bunun denetim onayına tabi olmaması gerekirken, denetim otoriteleri düzenleyici sermaye amaçları için kabul edilebilir olarak addedilen dahili model yaklaşımlarına gereksinimler getirmek isteyebilirler. Düzenleyici sermaye gereksinimlerini hesaplamak için dahili bir modelin kullanımını onaylamada, Denetim Otoritesi, sigortacının risk yönetim prosedürlerinin bir parçası olarak modelin başlıca rolünü dikkate almalıdır. Düzenleyici sermaye gereksinimlerini belirlemede kullanılacak bir modelin onayına Denetim Otoritesi tarafından getirilecek herhangi bir gereksinim, sigortacının kendine özgü risk profilini yansıtan yararlı bir stratejik karar alma aracı olması için modelin yeterince esnek olmasını önlememelidir. Modelin şirket içinde sigortacı tarafından veya bir harici tarafça geliştirildiğine bakılmaksızın bir sigortacının dahili modelinin onayı için olan tutarlı standartlar, Denetim Otoritesi tarafından uygulanmalıdır.

- 17.13.5 “İstatistiki kalite testi” ile “kullanım testi”, belirli bir sigortacının dahili modeli kendi işiyle nasıl birleştirdiği hususunda Denetim Otoritesinin bir anlayış edinmesine izin vermesi gereken daha sigortacıya özel önlemler olarak öngörülmüşlerdir. “Kalibrasyon testi”, Denetim Otoritesinin dahili modelin sonuçlarını sigortacının ve diğer sigortacıların düzenleyici sermaye gereksinimleri ile karşılaştırıp değerlendirmek üzere kullanılacaktır.
- 17.13.6 İlâveten sigortacı, kendi risk ve sermaye yönetim süreçlerinin bir parçası olarak kullanılmak üzere modelin uygunluğu hususunda kendisini tatmin etmek üzere kendi dahili modelini gözden geçirmeli ve doğrulamalıdır.⁶⁸ Dahili gözden geçirme ile birlikte sigortacı, uygun uzmanlar tarafından dahili modelinin düzenli bağımsız dış denetimini dikkate almak isteyebilir.

Grup bütününde dahili modeller için ilave kılavuz ilke

- 17.13.7 Tüzel kişi ve/veya grup seviyesinde düzenleyici sermaye amaçları için dahili modellerin kullanımına izin veren her bir Denetim Otoritesi, bu amaç için ön denetim onayı alınmasını şart koşmalıdır.

Eğer bir sigorta grubu, faaliyette bulunduğu birden fazla yetki bölgesinde grup bütünündeki dahili modelini düzenleyici sermaye amaçları için kullanmayı arzu ederse, o takdirde grup birkaç yönden farklı olan gereksinimlere tabi olabilir. Bazı alanlardaki muhtemel değişiklikler aşağıdakileri içerebilir:

- Modelleme kriterleri (risk ölçümü, zaman ufku, güvenliğin seviyesi);
- Düzenleyici sermaye amaçları için değerlendirme temelleri;
- Modellenmesi gereken riskler;
- Grup içi işlemlerin ele alınması;
- Grup bütününde yeterliliğe yaklaşım (örneğin grup seviyesi veya tüzel kişiliğe odaklanma); ve
- Grup genelinde çeşitlendirmenin kabul edilmesi.

Düzenleyici sermaye amaçları için kullanılacağı her bir yetki bölgesinin ayrı gereksinimlerini karşılamak üzere grup çapındaki bir modelin dolayısıyla yeterince esnek olması gerekmektedir.

- 17.13.8 Birden fazla yetki bölgesinde sigorta işi yürüten bir sigorta grubunun denetim otoriteleri, düzenleyici sermaye amaçları için grup çapında dahili modelin kullanımının ortak onayı için ortak ve müşterek menfaatlerini dikkate alabilirler. Eğer böyleyse bu, örneğin başvuru süreci için standartlaştırılmış dil veya diller gibi eğer süreç için ortak gereksinimler üzerinde denetim otoriteleri anlaşmaya varabilirlerse, onay sürecinin etkinlik ve verimliliğini arttırabilir.

⁶⁸ Doğrulama, bağımsızlığı kolaylaştırmak üzere dahili modeli yapanlardan farklı bir bölüm veya personel tarafından uygulanmalıdır.

- 17.13.9 Alternatif olarak denetim otoriteleri grup çapındaki bir dahili modelin kullanımını bağımsız olarak onaylayabilirler.

Dolayısıyla bir grup çapında dahili model için onay almaya çalışan bir sigorta grubu, o yetki bölgesinde modeli kullanmak üzere bir Denetim Otoritesinden izin alırken bir diğere yetki bölgesinde onay almıyor olabilir.

- 17.13.10 Benzer biçimde bir şube yapısı vasıtasıyla diğere yetki bölgelerinde faaliyet gösteren bir sigortacı tüzel kişinin olması durumunda, söz konusu yetki bölgelerindeki denetim otoriteleri, sigortacı tüzel kişinin yükümlülükleri karşılama yeteneği ile ilgileneceklerdir. Eğer yerel şube denetim otoriteleri, muhtemelen dahili modeller kullandıkları belirlendiği için merkez denetim otoritesinin sermaye gereksinimleri ile tatmin olmazlarsa, o takdirde yerel şube denetim otoriteleri, şube faaliyetlerine kısıtlamalar koyabilirler. Ancak merkez denetim otoritesi, kendi amaçları için sigortacı tüzel kişinin dahili modeli kullanmasını onaylamak amacıyla yerel şube denetim otoritelerinin onayına ihtiyaç duymaz.

- 17.13.11 Onay sürecine farklı denetim otoritelerinin katılım derecesi, Kılavuz İlke 17.13.12 – 17.13.16’da gösterilen birçok faktöre bağlıdır.

- 17.13.12 En basit vakada, bir sigorta grubu sadece bir yetki bölgesinde faaliyet gösterir. Şüphesiz, grup çapındaki dahil modelin onay süreciyle söz konusu yetki bölgesinde sadece bir Denetim Otoritesinin iştiğal etmesi gerekir. Bir yetki bölgesinde bir Denetim Otoritesinden fazlasının bulunması halinde, örneğin bir grubun farklı sigorta faaliyetleri ayrı denetime tabi tutulduklarında, modelin kapsamına bağlı olarak her ikisinin de müdahil olmaları gerekebilir. Bununla birlikte, dahili model standartları ve uygulamaları ile ilgili olarak yetki bölgeleri arasında yakınlaşma ve karşılaştırmayı kolaylaştırmak üzere diğere yetki bölgelerindeki denetim otoriteleri ile belirli düzeyde irtibatta bulunmak, karşılıklı yarar sağlayabilir.

- 17.13.13 Birden çok yetki bölgesinde faaliyet gösteriyorken düzenleyici sermaye amaçları için grup çapında dahili modelini kullanmak üzere bir yetki bölgesinde başvurursa, örneğin ana kurumun yetki bölgesi gibi, diğere yetki bölgelerinin sermaye gereksinimlerini karşılamak üzere diğere yaklaşımları kullanmadıkça grup, diğere yetki bölgelerinin grup çapında dahili modelin onayına ihtiyaç duymaz. Ancak grup çapında onayı düşünen Denetim Otoritesinin ilgili sigorta piyasaları, söz konusu piyasalarda grubun faaliyetleri ve modelleme standardı hakkında diğere denetim otoritelerine danışmak isteyebilir.

- 17.13.14 Bir sigortacı grubun bir yetki bölgesinden fazlasında grup çapında dahili modelini kullanmak istemesi durumunda (örneğin sigorta tüzel kişilik PCR’lerinin hesaplanması gibi), aşğıdaki Kılavuz İlke 17.13.15 – 17.13.18 bölümlerini göz önünde tutarak o yetki bölgelerinin her birinin Denetim Otoritesi, kendi yetki bölgesinde grup çapındaki dahili modelinin özel uygulamasını onaylamayı dikkate almalıdır.

- 17.13.15 Grup çapında düzenleyici sermaye amaçları için grup çapında dahili modelin kullanımının onayı düşünüldüğünde, her bir Denetim Otoritesi:
- Grup çapındaki düzenleyici sermaye gereksinimlerini;
 - Düzenleyici sermaye amaçları için (rneğın PCR veya hem PCR ve hem de MCR) dahil modellerin kullanımına kendi yetki bölgesinin izin verip vermediğı ve ne dereceye kadar izin verdiğini;
 - Denetim müdahalesi düşünüldüğünde, kendi yetki bölgesinin potansiyel olarak ilişkili diğerk yetki bölgeleri ile etkileşim içinde olduğunu; ve
 - Sigorta grubu içindeki kurumların denetim otoriteleri arasındaki işbirliğı için yapılan düzenlemeleri dikkate almalıdır.
- 17.13.16 Denetim otoriteleri, grup çapındaki dahili bir modelin düzenleyici sermaye amaçları için kullanımının onay sürecinin, bir sigortacı grubundaki (grup/alt grup/ferdi sigorta tüzel kişiliğı) her bir örgütsel seviyenin nitelik, boyut ve karmaşıklığına uygun bir yaklaşımı elde edecek yeterlilikte esnekliğe sahip olmasını şart koşmaladırlar. Sigorta tüzel kişiliğine büyük etkisi olabilecek riskler, sigortacı grup seviyesinde çok daha az öneme sahip olabilirler. Diğerk taraftan sigorta tüzel kişiliğı seviyesinde az etkisi olabilecek riskler, grup seviyesinde birikim yaparak risk üzerinde daha büyük etkiye sahip olabilir. Risklerin niteliğı ve karmaşıklığı ayrıca sigortacı grubunun farklı seviyelerinde değişiklik gösterebilir.
- 17.13.17 Denetim otoriteleri, grup çapındaki dahili bir modelin düzenleyici sermaye amaçları için kullanımının onay sürecinin, bir sigortacı grubundaki (grup/alt grup/ferdi sigorta tüzel kişiliğı) her bir örgütsel seviyenin nitelik, boyut ve karmaşıklığına uygun bir yaklaşımı elde edecek yeterlilikte esnekliğe sahip olmasını şart koşmaladırlar. Sigorta tüzel kişiliğine büyük etkisi olabilecek riskler, sigortacı grup seviyesinde çok daha az öneme sahip olabilirler. Diğerk taraftan sigorta tüzel kişiliğı seviyesinde az etkisi olabilecek riskler, grup seviyesinde birikim yaparak risk üzerinde daha büyük etkiye sahip olabilir. Risklerin niteliğı ve karmaşıklığı ayrıca sigortacı grubunun farklı seviyelerinde değişiklik gösterebilir.
- 17.13.18 Risklerin niteliğı, boyutu ve karmaşıklığı ele alındığında düzenleyici amaçlar için grup çapındaki dahili modelin uygun olup olmadığı, bir yetki bölgesinin düzenleyici sermaye gereksinimlerine bağlıdır. Grup çapında bir açıdan dahili bir model tarafından sağlanan risk kapsamı makul gözüküyor olsa bile, sigorta grubunun her bir üyesinin bakış açısından makul olmayabilir. Mesela, birçok hayat sigortacısının olmadığı ve küçük bir hayat sigortacısının olduğu bir grubun içinde, hayat sigortası risklerinin modellemesi üzerinde daha az durulması genel bakış açısından uygun olabilir. Ancak bu hayat sigortacısı veya aynısının Denetim Otoritesi tarafından uygun olmayabilir. Böyle durumlarda, grubun yeterli hayat sigortası riski unsurunu dahil

edecek şekilde modelini güncellemesi veya onay almak üzere hayat sigortacısı için müstakil dahili bir model kurması gerekebilir.

Dahili modeller için istatistiki kalite testi

17.14 Denetim Otoritesi, düzenleyici sermaye gereksinimlerini belirlemek üzere dahili modellerin kullanımına müsaade ettiği hallerde:

- **Sigortacının model girdi ve parametreler seçimini ve modelin temelinde yatan varsayımların haklılığını tanımlanması dahil söz konusu metodolojinin uygunluğunu göstermek üzere dahili modelin baz kantitatif metodolojisini değerlendiren bir “istatistiki kalite testi” yapmasını ve**
- **Bir dahili model kullanan düzenleyici sermaye gereksiniminin belirlenmesinin, sigortacının genel risk pozisyonunu ele almasını ve modelde kullanılan temel verilerin doğru ve eksiksiz olmasını gerekli kılar.**

17.14.1 Bir sigortacının risk yönetim politikası ve işletmesiyle bütünleşik dahili modelin önemi dikkate alındığında, bir dahili model bir “nokta tahmininden” ziyade genelde gerekli risk sermayesinin olasılık dağılımını vermek üzere yapılandırılacaktır. Risk ve sermaye yönetim amaçları için bir dizi yaklaşım risk ve sermaye yönetimi amaçları için etkin dahili modeli oluşturabilir ve denetim otoriteleri, farklı sigortacıların ve farklı riske maruz kalmaların niteliği, boyutu ve karmaşıklığına uygun farklı yaklaşımlar dizisi kullanımını teşvik etmelidirler. Bir sigortacı tarafından dahili modelini kurmak üzere riski ölçmede kullanılabilecek birçok farklı teknik mevcuttur. Geniş anlamda, bunlar temel belirleyici senaryolardan karmaşık stokastik modellere kadar olan bir aralıkta bulunabilir. Belirleyici senaryolar, tipik olarak temeldeki varsayımların sabit olduğu sigortacının sermaye pozisyonu üzerindeki belirli olayların (hisse fiyatlarında bir düşüş gibi) etkisini modellemek üzere belirlenmiş bir olasılıkla bir olayı veya koşullardaki değişikliği yansıtan stres ve senaryo test edilmesini ihtiva eder. Bunun aksine, stokastik modelleme çoğunlukla sigortacının ihtiyaç duyacağı sermaye ve aynısının farklı risklere maruz kalmasının muhtemel dağılımlarını yansıtmak üzere çok büyük sayıda senaryoların simülasyonunu içerir.

17.14.2 IAIS, stres ve senaryo testi yapmasının bir parçası olarak bir sigortacının kullanabileceği çok sayıda metodoloji bulunduğunu kabul etmektedir. Mesela bir sigortacı hisse fiyatlarında bir düşüş veya faiz oranlarında bir değişikliğin kendi varlık ve borçları üzerindeki etkisi gibi çeşitli ekonomik senaryoların etkilerini modellemeye karar verebilir. Alternatif olarak bir sigortacı bir işin belirli bir portföyünün cari rizikoları incelenirken, çeşitli senaryoların etkilerini cari rizikolar (run-off) yaklaşımı ile dikkate alabilir. Sigortacı, kendi işi için en uygun addettiği senaryoları kullanmalıdır. Dahili modelin düzenleyici sermaye amaçları için kullanıldığı hallerde, işi için geçerli riskleri yansıtmada seçilen metodolojinin uygun olduğunu Denetim Otoritesine ispat etme yükümlülüğü sigortacıya aittir. Buna,

talep üzerine modelin test edildiğinde sonuçlarını tekrarlayabilmesi ve temel veya stres senaryolarındaki değişikliklere tekabül etmesi gibi girdi verilerindeki değişimlere yanıtının yeterli olması dahildir. Bir dahili modelden türetilen genel sermaye gereksinimleri, risklerin tümünde çeşitlendirmeye etkileri üzerine yapılan varsayımlarda çok hassas olabilir. Denetim otoriteleri ile sigortacılar bu nedenle birleştirme sorunlarına özel dikkat göstermelidirler. Şokların etkilerini belirlemek üzere stres ve senaryo testleri uygulamak, istatistiki varsayımları doğrulamak üzere uygun bir araç olabilir.

- 17.14.3 Modüler düzeyde, örneğin her bir risk bazında riskleri değerlendirmek üzere dahili bir modelin tesis edildiği hallerde, genel risk değerlendirmesini yürütmek amacı ile sigortacı, iş kollarının her biri içinde ve tümüyle sonuçları, bu risklerin her biri için birleştirmelidir. Çeşitlendirmenin etkilerine müsaade eden birleştirilmiş ve ayrı sonuçların elde edilmesi için birçok yöntem mevcuttur. IAIS, bir sigortacının kendi işinin bütününe olan riskler için genelde en iyi nasıl birleştirilme yapıp bunun açıklamasının yapılacağı hususunda karar vermesini beklemektedir. Genel düzenleyici sermaye gereksinimlerinin dahili model tarafından belirlenmesi risk kategorileri içinde olduğu kadar bunların tümünde de bağımlılıkları dikkate alınmalıdır. Dahili modelin çeşitlendirmenin etkilerine izin verdiği hallerde sigortacı, çeşitlendirmenin etkileri için ayırdığı karşılığı haklı gösterebilmeli ve stres durumları altında bağımlılıkların nasıl artacağını dikkate aldığı gösterilebilir.
- 17.14.4 Yeterli derecede güvenilir sonuçlar üretebilmeleri amacıyla dahili modellerin yüksek kalitede verilere ihtiyacı vardır. Dahili bir model için kullanılan veriler güncel ve yeterli derecede muteber, doğru, tam ve uygun olmalıdır. Bu nedenle bir “istatistiki kalite testi”, dahili modelin yapılandırılmasında kullanılan temelde yatan verilerin uygunluğunu incelemelidir. Bir “istatistiki kalite testi”, verilerin birleştirilmesi, modelleme varsayımları ve dahili modelin yapılandırılmasında kullanılan istatistiki ölçülerin incelenmesini içeriyor olmalıdır. Bu, söz konusu verilerin geçerli olup olmadığını belirlemek üzere geçmiş dönemlerdeki verilerin detaylı incelenmesi ile birlikte mevcut ilave veriler için güncellenmiş ölçülmekte olan çeşitli kalemlerin (tazminat talepleri, hakların kaybı, vs.) yıllık (veya daha sık) gözden geçirilmesini içerebilir. Muhtemelen kapsanan riskler, uzun vadeli temayüller veya poliçe şartları ve ekli garantilerdeki değişiklikler nedeniyle eski veriler artık geçerli olmayabilir. Benzer şekilde yeni veriler uzun vadeli bir tecrübe gerektiren kalemleri modellerken anlamlı kullanım teşkil etmeyebilirler (felaket olayları için nakit akışlarının öngörülmesinin test edilmesi gibi).
- 17.14.5 Bir sigortacının her zaman şirket içerisinde yeterli güvenilir verisi bulunmayabilir. Bir sigortacının tam muteber verilerden yoksun olduğu hallerde, kendi verilerine tamamlayıcı olarak diğer yeterli muteber veri kaynaklarına istinat edebilir. Mesela, yeni bir şirketin kendi geçmiş verisi olmayabilir ve böylece dahili modelini yapılandırmada piyasa veri kaynaklarını kullanabilir. Bazı denetim otoriteleri, belirli ölçüde yarar sağlayabilecek yargı verileri yayınlamış

bulunmaktadır.

- 17.14.6 Bir diğ er muhtemel veri kaynağı reasürörler olabilir ki bunların veri haznesi tipik olarak daha geniş tir ve piyasanın daha geniş bir yelpazesini kapsarlar. Reasürörler sıklıkla sadece birleştirilmiş biçimde veri alırlar ve bazen daha büyük tazminat talepleri veya bütün veya çoğ u sigortacı için uygulanamaz olan piyasası bulunan daha küçük sigortacılardan bilgi sahibi olurlar. Bundan dolayı sigortacıya özel olmayan herhangi bir veri, bir sigortacının “istatistiki kalite testi” için temel olarak kullanılmasına karar verilmesi öncesinde dikkatle incelenmelidir. Uygun addedildikleri hallerde bile veri kaynağı ile sigortacı arasındaki özellik farklılıklarına izin vermek üzere veriyi ayarlamak gerekli olabilir.
- 17.14.7 Veri ve örneğ in varsayımlar gibi diğ er girdilerin dahili modele uygunluğ unu değerlendirirken, uzman görüşü uygulanmalı ve uygun gerekçe, dokümantasyon ve doğ rulama ile desteklenmelidir.
- 17.14.8 Sigortacı, “istatistiki kalite testinin” bir parçası olarak dahili modelini yapılandırmak üzere kullandığı temel kantitatif metodolojinin modelin kullanımını desteklemede hem stratejik ve hem de sermaye yönetim aracı olarak ve eğer uygun görüldüğ ünde sigortacının düzenleyici sermaye gereksinimlerini hesaplamada sağlam ve yeterince güvenilir olduğ unu kanıtlayabilmelidir. Metodoloji aynı zamanda teknik karş ılıkların hesaplanmasında kullanılan yöntemlerle de tutarlı olmalıdır.
- 17.14.9 Bir “istatistiki kalite testi”, aynı zamanda modelde temsil edilen varlık ve ürünlerin gerçekten sigortacının fiili varlık ve ürünlerini yansıtıp yansıtmadığını belirlemek üzere dahili modelin bir gözden geçirmesini de iç ermelidir. Bu, her türlü finansal garantiler ile yerleş ik seçenekler dahil bütün makul ö ngörülebilir ve ilgili maddi riskler birleştirilmiş olup olmadığ ının bir analizini iç ermelidir. Sigortacılar ayrıca kullanılan algoritmaların yönetimin eylemleri ile poliçe sahiplerinin makul beklentilerini hesaba katıp katmadığ ını da dikkate almalıdırlar. Testler, model içinde geleceğe dönük tahminleri ve uygulanabildiğ i ölçüde “geriye dönük testleri” de (fiili tecrübeyle modeldeki tahminleri karş ılaştırma süreci) iç ermelidir.

Grup bütününde dahili modeller için ilave kılavuz ilke

- 17.14.10 Bir sigorta tüzel kişiliğ inin düzenleyici sermaye gereksinimlerini belirlemede kullanmak için bir grup bütünündeki dahili model, söz konusu sigortacının tekil bazda dahili modeline uygulanan ile aynı standartları karş ılamalıdır.
- 17.14.11 Grup bütününde düzenleyici sermaye gereksinimlerinde kullanım için grup üyeleri sigorta grubu modeli kullanmıyor olsa bile bireysel grup üyelerinin düzenleyici sermaye gereksinimlerini belirlemek üzere grup bütününde bir dahili model ve aynıısının iş lerine uygulanmasıyla (modele sağ ladıkları girdilerle, yerel Kurulun iş tighali, sermaye dağ ılımı, performans ölçümü, vs.) yeterince iş tighal ediyor olmalıdırlar.

Dahili modeller için kalibrasyon testi

17.15 Düzenleyici sermaye gereksinimlerini belirlemek üzere bir Denetim Otoritesinin dahili modellerin kullanılmasına izin verdiği hallerde Denetim Otoritesi, dahili model tarafından belirlenen düzenleyici sermaye gereksinimlerinin belirtilen modelleme kriterlerini tatmin ettiğini kanıtlamak üzere sigortacının bir “kalibrasyon testi” yapmasını şart koşabilir.

17.15.1 Dahili bir modelin düzenleyici sermayeyi belirlemek için kullanıldığı bir “kalibrasyon testinin” bir parçası olarak sigortacı, düzenleyici sermaye amaçları için tanımlanan modelleme kriterleri ile kendi dahili modelinin ürettiği çıktının tutarlılığının kapsamını değerlendirmeli ve bunun bir sonucu olarak dahili modelinin o amaç için kullanılmasının geçerliliğini teyit etmelidir.

17.15.2 “Kalibrasyon testi”, sigortacı tarafından Denetim Otoritesinin belirttiği belirli düzeydeki güvenilirlik için gerekli sermayenin adil, tarafsız bir tahminine izin vermek üzere dahili modelin uygun ayarlandığını kanıtlamak için kullanılmalıdır. Bir sigortacının, Denetim Otoritesi tarafından düzenleyici sermaye amaçları için belirttiğinden farklı modelleme kriterleri kullandığı hallerde, bunu temin etmek üzere kendi modelini Denetim Otoritesinin modelleme kriterlerine yeniden ayarlaması gerekebilir.

Grup bütününde dahili modeller için ilave kılavuz ilke

17.15.3 Grup bütününde dahili modeller için ilave Kılavuz İlke hususunda bakınız Kılavuz İlke 17.14.10 ve 17.14.11

Dahili modeller için test ve yönetim kullanınız

17.16 Bir Denetim Otoritesinin düzenleyici sermaye gereksinimlerini belirlemek üzere dahili modellerin kullanılmasına izin verdiği hallerde, Denetim Otoritesi:

- Sigortacının risk stratejisi ve işletme süreçlerinin (“kullanım testi”) içine dahili modeli, bunun metodoloji ve sonuçlarını tamamıyla yerleştirmesini;
- Risk yönetim amaçları için dahili modelin yapılandırılmasının ve kullanımının genel kontrol ve sorumluluğunun sigortacının Kurul ve Üst Yönetimde olmasını ve sigortacının örgütsel yapısı içinde uygun düzeylerde modelin yapılandırılmasının yeterli seviyede anlaşılmasını temin etmesini talep eder. Özellikle Denetim Otoritesi, sigortacının Kurul ve Üst Yönetiminin dahili modelinin risk ve sermaye yönetim kararları için çıktıları ve kısıtlarının sonuçlarını anlamalarını talep eder ve
- Sigortacının dahili modelle ilgili olarak yerleşik yeterli yönetim ve

dahili kontrollere sahip olmasını talep eder.

- 17.16.1 Sigortacı tarafından düzenleyici sermaye amaçları için dahili bir modelin kullanılması düşünüldüğünde, Denetim Otoritesi bunun sadece kullanımına odaklanmamalı fakat kendi riski ve sermaye yönetimi için sigortacı tarafından dahili modelin daha geniş kullanımını dikkate almalıdır.
- 17.16.2 “Kullanım testi”, dahili modelin sigortacının risk yönetim ve yönetim süreçleri içinde uygulanması yönünden değerlendirildiği bir süreçtir. Sigortacının dahili modelinin en etkin durumda olmasını sağlaması için risk ve sermaye yönetimi amaçları bakımından işinde kullanım için gerçekten geçerli olmalıdır.
- 17.16.3 Mesela, belirli bir yatırım derecesi derecelendirmesini sürdürmek maksadıyla bir sigortacının kendi amaçları için düzenleyici sermaye düzeyi amaçlarından daha yüksek güvenilirlik düzeyini benimsemeye karar vermesi halinde, sigortacının bu daha yüksek düzeyde ihtiyaç duyulan sermaye düzeyini belirlemesine izin vermek üzere “kalibrasyon” testi de sigortacı tarafından yapılmalıdır. Sigortacı bunu takiben bu miktarda sermayeyi tutmanın sigortacının genel iş stratejisiyle tutarlı olup olmadığını değerlendirmelidir.
- 17.16.4 Sigortacı, stratejik karar almada önemli bir araç olarak kendi dahili modelinin geliştirme esnekliğine sahip olmalıdır. Sigortacı bu nedenle kendi dahili modellerinde en uygun risk ölçeği ve modelleme tekniklerini kullanma esnekliğine sahip olmalıdır. Sigortacının niye belirli bir risk ölçeğini seçtiği hususunu gösterebiliyor olması yararlı olabilir ve eğer gerekirse kendi riski ve sermaye yönetim amaçları için modelde kullanılan modelleme kriterleri ile Denetim Otoritesi tarafından düzenleyici sermaye amaçları için konular arasında kendi dahili modeline uygun bir yeniden kalibrasyon veya uyumlaştırmayı dahil etmelidir. Ekonomik sermaye ve düzenleyici sermaye gereksinimleri arasındaki farklılıklar aşikar olmalı ve sigortacı tarafından kendi Kurul ve Denetim Otoritesine izah edilebilir olmalıdır.
- 17.16.5 “Kullanım testi”, sigortacının dahili modelinin kendi risk ve sermaye yönetim ile yönetim süreçleri ve prosedürler sistemiyle entegre olduğunu kanıtlayabileceği kilit yöntemdir. “Kullanım testinin” bir parçası olarak sigortacı, dahili modelin işletme yönetim amaçları için nasıl kullanıldığını, sonuçların sigortacının risk yönetim stratejisi ve iş planını etkilemek üzere nasıl kullanıldığını ve iş yürütmede üst yönetimin dahili modeli uygulamayla nasıl iştiğal ettiklerini incelemelidir. Sigortacı, Denetim Otoritesine düzenleyici sermaye amaçları için kullanılan dahili bir modelin yararlı kaldığını ve tutarlı olarak zaman içinde uygulandığını ve Kurul ile Üst Yönetimin tam destek ve aidiyetine sahip olduğunu kanıtlamalıdır.
- 17.16.6 Modelin sigortacının risk ve sermaye yönetim süreçleri ve işletme prosedürlerine bütünüyle katılmasını temin etmek üzere sigortacının Üst Yönetimi, dahili modelin tasarım ve uygulamasında sorumluluk almalıdır. Modelin inşasında kullanılan metodoloji, Kurul ve Üst

Yönetim tarafından mutabık kalınan genel girişim risk yönetim çerçevesiyle uyumlu olmalıdır. Kurul ve Üst Yönetim, dahili modeli detaylı bir biçimde analiz etme imkanı bulamaları da Kurulun süregelen biçimde modelin işletmesi hakkında genel anlayışının bulunması ve bunu başarmak üzere gerekli anlayış seviyesine sahip olması önemlidir. Kurul ve Üst Yönetim aynı zamanda sigortacının risk stratejisi veya diğer iş değişikliklerini de dikkate alacak biçimde dahili modelin güncellenmesi için süreçlerin mevcudiyetini de temin etmelidir.

- 17.16.7 Sigortacının boyutuna bağlı olarak risk yönetimi, sermaye yönetimi, finans ve aktüerya bölümleri gibi sigortacının çeşitli iş birimleri dahili modelin yapım ve işletmesine katılıyor olabilirler. Dahili modelin inşası ve işletmesiyle ilişkili olan personelin tecrübesi ve teknik becerisi sigortacı için önemli bir etken olmalıdır. Bir modelin “kullanım testini” geçmesi için sigortacının işletme birimleri boyunca modelin uygulaması için bir çerçeveye sahip olması beklenmektedir. Bu çerçeve, modelden türetilen bilgilerin üretim ve kullanımı için sorumluluk çizgisini tanımlamalıdır. Ayrıca modelden elde edilen yönetim bilgisi amaç ve tipini, bu bilgiyi kullanarak alınacak kararları ve bu kararları almak için sorumlulukları da tanımlamalıdır. “Kullanım testi” ayrıca bakım, veri besleme ve modelin sonuçları için konulan sistem ve kontrollerin yeterliliğini de temin etmelidir. IAIS, dahili modellerin ciddi BT kaynakları ve maliyetleri gerektirebileceğini belirtmektedir ve bu sigortacının modellerini geliştirirken dikkate alınması gereken bir etken olmalıdır.
- 17.16.8 IAIS, dahili bir model ile ilgili olarak yönetim süreçleri ve iletişimin, inşası kadar önemli olduğunu düşünmektedir. Sigortacı tarafından kullanıldığında geçerli ve güvenilir olması için dahili bir model uygun gözden geçirme ve zorluğa tabi olmalıdır. Dahili modelin temel unsurları ve sonuçları sadece inşa edenler tarafından değil fakat Kurul dahil sigortacıdaki kilit personel tarafından anlaşılmalıdır. Bu anlayış dahili modelin yararlı bir karar alma aracı olarak kalmasını temin etmelidir. Eğer dahili model geniş kapsamda anlaşılmaz ise, amacına ulaşamamış ve işe değer katmamış olacaktır. “Kullanım testi”, sigortacının işine dahili modelin uygunluğunu temin etmede esastır.

Grup genelinde dahili modeller için ilave kılavuz ilke

- 17.16.9 Grup genelinde dahili modeller için bakınız Kılavuz İlke 17.14.10 ve 17.14.11.

Dahili modeller için dokümantasyon

17.17 Düzenleyici sermaye gereksinimlerini belirlemek üzere bir Denetim Otoritesinin dahili modellerin kullanımına izin verdiği hallerde Denetim Otoritesi, sigortacının metodolojinin altında yatan gerekçe ve varsayımların bir özeti dahil dahili modelin tasarım, inşa ve yönetişimini belgelemesini talep eder. İstatistiki kalite testi, kalibrasyon testi ve yukarıda taslağı verilen kullanım testi dahil Denetim Otoritesi, dahili modellerin düzenleyici doğrulama gereksinimleri ile uyumluluğunu kanıtlamak üzere dokümantasyonun yeterli olmasını gerekli kılar.

- 17.17.1 Sigortacı, tasarım ve inşasını bu dalda bilgi sahibi bir profesyonelin anlayabileceği yeterlilikte dahili modelin tasarım ve inşasını belgelendirmelidir. Bu dokümantasyon, altta yatan metodoloji, varsayımlar ve kantitatif ve finansal temellerin detayları için gerekçelerin yanında ihtiyaç duyulan sermaye seviyesini değerlendirmede kullanılan modelleme kriterlerinin bilgilerini de ihtiva etmelidir.
- 17.17.2 Sigortacı ayrıca süregelen bazda modelin geliştirilmesini ve modelin etkin icraatta bulunmadığının gösterildiği halleri de belgelendirmelidir. Harici bir satıcı/tedarikçiye bağımlılığın olduğu hallerde, böyle bir bağımlılık harici satıcı/tedarikçinin kullanımının uygunluğunun bir izahı ile birlikte belgelendirilmelidir.
- 17.17.3 Sigortacı yapılan "istatistiki kalite testi", "kalibrasyon testi" ve "kullanım testi" sonuçlarını, düzenleyici sermaye amaçları için dahili modelinin uygunluğunu Denetim Otoritesinin değerlemesini temin etmek üzere belgelendirmelidir.

Grup bütününde dahili modeller için ilave kılavuz ilke

- 17.17.4 Grup bütünündeki dahili bir modelin potansiyel karmaşıklığı, gereken esnekliği ve çoklu denetim otoriteleri onayları ihtiyacı göz önüne alındığında, grubun grup bütünündeki dahili modeli açık ve belirsiz olmayacak biçimde bütün yönleri ile tam olarak belgelendirmesi, esası teşkil etmektedir. Bu, denetim otoritelerinin neyin onaylanıp neyin onaylanmadığını tanımlamasını sağlar. Denetim otoriteleri, dahili bir modelin kapsamının dokümantasyonu aracılığı ile sigorta şirketinin modelin sınırları içerisine ve dışına nelerin girdiğini açıklığa kavuşturmasını ve grup bütününe hangi kısımlarının modellendiğini sağlamasını zorunlu kılmalıdır. Denetim Otoritesi makamı, dahili modelin sınırını bilmelidir.

17.17.5 Grup bütünündeki dahili modelin dokümantasyonu asgari olarak:

- Sigorta grubunun risk profilinin ve grubun bu riskleri, altında yatan merkezi varsayımlar ve yöntemler dahil nasıl modellediğinin tam bir tarifini;
 - Sigorta grubunun bölümleri, tüzellikleri ve coğrafi yerleri ve onay için sunulan modelin kapsamına hangilerinin dahil edilip hangilerinin hariç tutulduğunu;
 - Grup bütünündeki risklere özel odaklanma ile hangi risklerin modellendiğinin açıklaması;
 - Farklı seviyedeki tetiklemeleri, garantileri, reasüransları, sermaye ve risk transfer araçları, şarta bağlı varlıklar ve borçlar gibi (ikincil dereceden teminatlı) krediler ve diğer karma araçlar; bilanço dışı kalemler ve özel amaçlı kurumları;
 - Farklı seviyedeki tetiklemeleri, garantileri, reasüransları, sermaye ve risk transfer araçları, şarta bağlı varlıklar ve borçlar gibi (ikincil dereceden teminatlı) krediler ve diğer karma araçlar; bilanço dışı kalemler ve özel amaçlı kurumlar gibi grup içindeki işlemleri;
 - Denetim Otoritesi gereksinimleri ve söz konusu etkilerin nasıl modellendiğine bağlı olarak bu araçların bireysel sigorta tüzel kişiliklerine veya tek bir ekonomik kişilik olarak dikkate alınan sigorta grubuna veya her ikisine etkileri;
 - Varsayımlar, kapsam, yalınlaştırmalar bakımından belirli kararların gerekçelerini;
 - Geçerliliği son bulan merkezi varsayımlarla başa çıkmak üzere model mimarinin esnekliğini;
 - Daha genel olarak stres testi ve senaryo analizi ve bu test ve analizlerin sonuçları dahil modeli doğrulamak, idame ettirmek ve güncellemek için sigorta grubunun süreçlerini;
 - Modelin sermayenin karşılanabilmesini, varlıkların devredilebilmesini ve likidite sorunlarını, özellikle grup içindeki işlemlerin ele alınması ile ilgili ve farklı yetki alanları arasında varlıkların serbest akışını ve grubun likidite sorunlarının analizi veya nitel değerlemesi için modeli nasıl kullandığı hususlarındaki varsayımları ve
- Grup bütünündeki model tarafından ima edilen sigorta tüzel kişiliklerine sermaye tahsisi ve bunun birden fazla yetki bölgesinde yerleşik bulunan sigorta grupları için stres zamanlarında nasıl değişeceğini içermelidir. Bu biçimdeki tahsis, örneğin bölge veya iş koluna göre yönetim amaçları için bir sigorta grubunun farklı

tahsisatlar kullanması halinde bile denetim otoriteleri tarafından talep edilirler.

- 17.17.6 Eğer grup bütünündeki dahili modelden unsurlar ihmal edilirse, o takdirde mesela bazı sigorta tüzel kişilikleri, iş kolları veya riskleri için bir standartlaştırılmış yaklaşımın kullanılıp kullanılmadığı ve niye kullanıldığı gibi denetim otoriteleri zorunlu dokümantasyon dahilinde bir açıklama talep etmelidirler
- 17.17.7 Denetim otoriteleri yaklaşımda herhangi bir farklılık için uygun açıklamalarla birlikte farklı yetki bölgeleri altında veya mesela modelleme kriterleri, riskleri, iş dalları, grup içi işlemleri veya sermaye ve risk transfer araçları (CRTI'lar) hususunda sigorta tüzel kişilikleri için modellemenin tutarlı olup olmadığını ve nasıl olduğunu tarif eden dokümantasyonu sigorta grubunun sağlamasını şart koşmalıdır.
- 17.17.8 Risklerin çeşitlendirmesi/konsantrasyonu, bazı risklerin veya pozisyonların diğer riskler veya pozisyonlar tarafından dengelendiğini veya artırıldığını anlamına gelmektedir. Gerekli görülen dahili model dokümantasyonunun çerçevesi içinde denetim otoriteleri, sigorta grubunun:

- Grup bütünündeki dahili modelin bünyesinde ilgili farklı seviyelerde çeşitlendirme/konsantrasyonun etkilerini nasıl barındırdığını;
- Normal ve kötü koşullar altında söz konusu etkileri ölçtüğünü;
- Bu ölçümleri olabilirlik açısından teyit ettiğini ve
- Denetim Otoritesi gereksinimlerine göre grup boyunca çeşitlendirme etkilerini tahsis ettiği hususlarının nasıl ele alınacağını bir tarifinin yapılmasını şart koşmalıdır.

Çeşitlendirme etkileri için krediye, sadece uygun olduğu hallerde kötü finansal koşullarda risk korelasyonlarını göz önünde tutarak izin verilmelidir.

Dahili modelin süregelen doğrulaması ve Denetim Otoritesi onayı

17.18 Denetim Otoritesinin, düzenleyici sermaye gereksinimlerini belirlemek üzere dahili modellerin kullanımına izin verdiği hallerde, Denetim Otoritesi:

- Sigortacının kendi dahili modelinin icrasını izlemesini ve modelin şartnamelerinin düzenli gözden geçirilip süregelen uygunluğunun doğrulanmasını şart koşar. Denetim Otoritesi, sigortacıdan modelin değişen koşullarda istatistiki kalite testi, kalibrasyon testi ve kullanım testi kriterlerine karşı düzenleyici sermaye amaçları için sağlıklı kalmasını talep eder;

- Sigortacının, Denetim Otoritesine dahili modele yaptığı önemli değişiklikleri gözden geçirmesi için bildirmesini ve modelin düzenleyici sermaye amaçları için kullanımının devamlı onaylanmasını;
- Dahili model değişikliklerini sigortacının düzgün bir şekilde belgelendirmesini, ve
- Otoritesi tarafından uygun görüldüğü şekilde düzenli olarak dahili modelin denetimden geçmesi ve devam eden onayı için sigortacının gerekli bilgiyi raporlamasını şart koşar. Bilgi, modelin sigortacının yönetimi ve işletme süreçleri ve risk yönetim stratejisi ile birlikte model tarafından değerlendirilen riskler ve faaliyetlerinden türetilen sermaye değerlendirmeleri bilgilerinin nasıl birleştirildiğinin detaylarını içerir.

17.18.1 Zaman içinde dahili faktörler veya olaylar (sigortacının stratejisinde bir değişiklik gibi) ve harici faktörler ve olaylar (faiz oranlarında bir değişiklik gibi) sonucunda bir sigortacının işi büyük ölçüde değişebilir ve böylece dahili model uyarlanmadıkça sigortacının maruz kaldığı riskleri artık tam olarak yansıtmayabilir. Uygun olduğu hallerde düzenleyici sermaye gereksinimlerini hesaplama aracı olarak ve hem de sigortacının riski ve sermaye yönetimi bağlamında stratejik bir karar alma aracı olarak kullanılmak için geçerli kalmasını sağlamak üzere Denetim Otoritesi, sigortacının dahili modelini ve istatistiki kalite testi, kalibrasyon testi ve kullanım testi kriterlerine karşı düzenli olarak ürettiği sonuçları yeniden değerlendirmelidir. Genelde modelin Denetim Otoritesi tarafından yeniden değerlendirilmesini sadece modelde önemli değişiklikler (kullanılan risk ölçeğinin veya altta yatan model yapısının değiştirilmesi gibi) veya sigortacının maruz olduğu risklerde değişiklikler gerektirir. Dahili modele yapılan değişikliklerin derece ve zamanlaması hususunda Denetim Otoritesi ile sigortacı aralarında bir "model değişiklik politikası" üzerinde anlaşmaya varabilirler. Bu, sigortacının ön Denetim Otoritesi onayı almadan dahili modelinde küçük değişiklikleri uygulamasını temin edecektir (değişikliklerin üzerinde anlaşmaya varılan politikaya uygun olması kaydıyla) ve böylece modelin daha hızlı ve esnek bir şekilde güncellenmesine izin verecektir.

17.18.2 Denetim Otoritesinin düzenleyici sermaye gereksinimlerini belirlemede kullanmak için onayının devamını ve modelin devam eden geçerliliğini sağlamak üzere Denetim Otoritesinin değerlendirmesini temin etmek üzere sigortacı, dahili modele yapılan önemli değişiklikleri Denetim Otoritesine bildirmek ve değişiklikleri düzgün biçimde belgelendirmek zorunda olmalıdır. Dahili modelde yapılan herhangi önemli bir değişikliği takiben Denetim Otoritesi, sigortacıya güncellenen modelinin risk stratejileri ve işletme süreçleriyle birleştirilmesi için makul bir süre verebilir.

17.18.3 Sigortacının, dahili modelde kullanılan verilerin bu amaç için uygun, tam ve doğru olduğunu kanıtlaması gerekir.

- 17.18.4 Denetim Otoritesi, devam eden doğrulama gereksinimlerinin sigortacının kendi risk ve sermaye yönetim amaçları için dahili modelin kullanımını gereksiz biçimde kısıtlamaması ve böylece kullanım testi ile uyumlu olmak kabiliyetini azaltmıyor olması hususunda dikkatli davranmalıdır.

Grup bütününde dahili modeller için ilave kılavuz ilke

- 17.18.5 Sigorta grubu iştirak tüzel kişiliklerinin veya yetki bölgesi değişikliklerinin birleşmeleri, iktisapları ve diğer yapısal değişiklikleri dahil, grup kompozisyonu ve faaliyetlerindeki önemli değişiklikler için modelde ayarlama yapmalıdır.

- 17.18.6 Denetim Otoritesi, sigorta grubunun grup faaliyetlerindeki önemli değişikliklerin dokümantasyonunu sağlamasını ve değişikliği takiben grup genelinde dahili modelin kullanımına devam edilmesinin niye uygun olacağını sebeplerini sağlamasını şart koşmalıdır. Eğer söz konusu sebepler gösterilemezse veya yeterli değilse, Denetim Otoritesi tarafından önemli değişikliğin yeniden gözden geçirilmesinin onaylanması sonucu uygun model değişikliklerinin grup tarafından önerilmesini Denetim Otoritesi gruba şart koşmalıdır.

Denetim sorumlulukları

- 17.18.7 IAIS, denetim otoritelerinin, sigortacının dahili modellerini tam olarak anlayabilmelerinin ve kalitelerini değerlendirebilmelerinin elzem olduğunu düşünmektedir. Bu maksatla, Denetim Otoritesinin tecrübeli personele erişimi bulunmasının yanında yeterli kaynakları da bulunmalıdır. Bir sigortacının dahili modelini değerlendirmek için denetim otoritelerinin gerekli tecrübeyi kazanmaları muhtemelen zaman alacaktır. Tecrübe ve kaynaklar olmadan Denetim Otoritesi sigortacının dahili modelini düzenleyici amaçlar için kullanılmasını güvenilir bir şekilde onaylayamayabilir. Denetim Otoritesi, aktüeryal danışmanlar, muhasebe firmaları ve derecelendirme acenteleri gibi uygun tecrübeye sahip olduğu düşünülen harici uzmanları bir sigortacının dahili modellerinin gözden geçirilmesinde yardımcı olmak üzere kullanmak isteyebilir. Böyle durumlarda, dahili modelin düzenleyici amaçlar için kullanımının nihai gözden geçirme ve onay sorumluluğunu Denetim Otoritesi elinde tutmalıdır.

- 17.18.8 İlk seferinde düzenleyici sermaye amaçları için dahili modellerin sigortacı tarafından kullanımına izin verirken, bir Denetim Otoritesinin geçici önlemleri dikkate alması uygun olabilir. Bu önlemler, dahili modeller ve bunların kullanımları ile ilgili hem sigortacıların ve hem de Denetim Otoritesinin aşına olmaları için ihtiyaç duyulan zamana müsaade edecektir. Mesela, bir geçiş döneminde Denetim Otoritesi, sigortacının kademeli olarak dahili modellerin tam kullanımına geçmesine izin vermek üzere kısmi dahili modellemeyi kapsama alabilir veya Denetim Otoritesi hem dahili model ve hem de standartlaştırılmış yaklaşım tarafından

belirlenen düzenleyici sermayenin paralel raporlamasını şart koşabilir. Denetim Otoritesi aynı zamanda geçiş döneminde minimum bir sermaye seviyesi uygulamayı dikkate alabilir.

- 17.18.9 Denetim otoritesi, düzenleyici sermaye amaçları için modelin onaylanması öncesinde modelin kullanımının bir şartı olarak veya dahili bir modelin devam eden geçerliliğinin gözden geçirilmesi bağlamında ilave sermaye gereksinimleri (sermaye ilaveleri) koyma ihtiyacını duyabilir veya dahili modelde tanımlanan herhangi bir zayıflığı ele almak üzere diğer denetim eylemlerinde bulunabilir. Bir Denetim Otoritesi tarafından düzenleyici sermaye amaçları için dahili modellere müsaade edildiği hallerde, bu şekildeki denetim eylemleri ve önlemlerine izin vermek üzere ilave Denetim Otoritesi yetkilerinin uygulamaya konulması gerekli olabilir.
- 17.18.10 Bir sigorta grubunun bağlı ortaklığı olan bir sigortacı, kendisi daha geniş bir "grup modelinin" bir parçası olan dahili bir modelin kullanımı için onay talep ediyor olması halinde, söz konusu bağlı ortaklığın Denetim Otoritesi, grup bütünündeki Denetim Otoritesinin yakın işbirliği ile onay sürecini yürütmelidir. Özellikle bağlı ortaklığın Denetim Otoritesi, "grup modelinin" statüsünü kontrol etmeli ve kendi onay süreci hakkında grup bütünündeki Denetim Otoritesinden bilgi almalıdır.

Denetim raporlaması

- 17.18.11 Denetim onay amaçları için denetim otoriteleri, dahili modelin düzenleyici sermaye amaçları için kullanımına onay verebilmelerini sağlamak üzere sigortacının yeterli bilgiyi sunmasını ve sigortacının risklerini yönetmek hususunda sorumluluklarını düzgün bir biçimde yerine getirdiğini ve poliçe sahiplerinin menfaatlerini koruduğunun sigortacıya güven vermesini şart koşmalıdır. Bu, "istatistiki kalite testi", "kalibrasyon testi" ve "kullanım testi" altında yürütülen analizlerin sonuçlarını içermelidir. Denetim otoritelerinin gerek gördükleri bilginin kesin nitelik ve kapsamını belirleme yetkileri olmasına rağmen, denetim raporlaması sigortacının işinin doğası, ölçeği ve karmaşıklığına uygun olmalıdır.
- 17.18.12 Denetim otoritelerinin anlamlı değerlendirmesine müsaade etmek üzere gerekli dahili modeller üzerine bilgi düzeyinin sigortacının riski ve sermaye yönetim stratejisi ile ilgili uygun bilgiyi de içermesi beklenmektedir. Mesela model sigortacının yönetim prosedürleriyle, genel iş stratejisiyle, işletme prosedürleriyle ve risk süreçleriyle nasıl birleştirilmiş bulunmaktadır. Sigortacı, nasıl tanımlandıkları ve ölçüldükleri dahili model tarafından değerlendirilen risklerin detayları ile birlikte dahili model analizinin sonuçları üzerine bilgiyi, bu sonuçlardan türetilen ekonomik sermaye ve dahili modelin sonuçlarının standartlaştırılmış denetim yaklaşımından türetilenler ile karşılaştırmasını da raporlamalıdır.⁶⁹

⁶⁹Denetim otoriteleri, dahili bir modelin sermaye gereksinimleri ile standartlaştırılmış denetim yaklaşımının karşılaştırılmasının sadece bir geçiş döneminde gerekebileceğini dikkate almalıdırlar.

ICP 18 Aracılar

Denetim otoritesi, sigorta aracılarının faaliyetlerini profesyonel ve şeffaf bir şekilde yürütmeleri için gereklilikler belirler ve uygular.

Başlangıç Rehberi

18.0.1 Bu temel ilke kapsamında yer alan standartların çoğu işlevsel kapasiteye sahip aracılar (örn. müşterilere aracılık hizmetlerini sunan bireyler) için geçerlidir. Bazı durumlarda standartların gereklilikleri aracılar için bir kuruluş olan geçerlidir. Bu durum söz konusu olduğunda ilgili rehberde açıkça belirtilir. Sigorta şirketlerinin doğrudan satış personelinin şirketin bir çalışanı olarak sigorta teklif etmesi, müzakere etmesi veya satması halinde standartlar sigorta şirketi için geçerli olacaktır.

18.0.2 Potansiyel müşterileri, aracılık faaliyeti yürütmeden, sadece bir sigorta şirketine veya sigorta aracısına yönlendiren (veya "tanıtın") bireyler veya firmalar bu standartların kapsamı dışındadır. Ayrıca vergi danışmanı veya muhasebeci gibi başka bir mesleki faaliyet yürütürken;

- bu faaliyet sırasında tesadüfen sigorta teminatı hakkında tavsiye veren veya
- sigorta ürünlerinin genel nitelikleri hakkında (sigorta ürün sağlayıcının seçimine danışmanlık yapmadan) bilgi sağlayan

kişiler de bu standartların kapsamı dışındadır ancak söz konusu olan faaliyetin amacı bir sigorta veya reasürans sözleşmesine aracılık etmek olmamalıdır.

18.0.3 Sigorta aracıları ayrıca birçoğu sigorta şirketinin dış kaynaklı fonksiyonu olarak tarif edilebilecek ek aracılık fonksiyonlarını yerine getirebilir. Bu ek fonksiyonlar sigortalama, prim toplama, yönetim, sigorta hasar yönetimi, hasar tespiti ve hasar değerlendirmesini içerebilir. Bu fonksiyonlar IAIS'nin sigorta aracılık faaliyeti tanımı¹⁷⁰ dışında tutulmuştur ancak iş yönetimine ilişkin diğer sigortacılık temel ilkeleri ve standartlarına tabi olabilir.

⁷⁰ Bununla birlikte bazı ülkelerde bu ek fonksiyonlar aracılık faaliyeti tanımına dâhil edilmiştir. Bkz. Sözlük.

- 18.0.4 Aracılık sistemleri ve uygulamaları ülkelerin gelenek, kültür, hukuk rejimi ve sigortacılık piyasalarının gelişim derecesi ile yakından bağlantılıdır. Bu nedenle aracılık faaliyetinin düzenleyici yaklaşımları değişiklik gösterebilir. Bu çeşitlilik müşterilere adil davranılmasını sağlamak amacıyla bu ilke, ilgili standartlar ve rehberlerin uygulanmasında dikkate alınmalıdır.
- 18.0.5 Sigorta aracılık faaliyeti sigorta şirketleri ile fiili veya potansiyel poliçe sahipleri arasında arayüz oluşturur. Aracılık faaliyetinin kalitesinin etkin şekilde değerlendirilmesi büyük ölçüde bireysel müşteri ilişkileri ve münferit işlemlere ilişkin politika, süreç ve prosedürlerin denetim amaçlı değerlendirilmesini gerektirir. Sigorta aracılık faaliyeti (bir sigorta şirketinin doğrudan satış personelinin aracılık faaliyeti dâhil) bir grubun parçası olan aracılar tarafından yürütüldüğünde, denetim otoritelerinden bu standartları sigorta aracılık işleri yürüten grup kuruluşlarına uygulaması beklenmektedir. Aracıların bir sigorta grubu veya finansal holding şirketi üyesi olması durumunda bazı ülkelerdeki yasal hükümler grup tarafından uygulananlara nazaran potansiyel olarak daha düşük gereklilikler belirlense de sigorta aracılık faaliyetine ilişkin uygun politika ve prosedürlerin grup genelinde uygulanması grup genelinde müşterilere adil muamele ile sonuçlanmalıdır.
- 18.0.6 Denetim otoritesi, bu standartların ve rehberlerin uygulanmasını uzman toptan satış veya reasürans aracıları dâhil şahıs şirketlerinden büyük işletmelere kadar değişen çeşitli iş modellerini dikkate alınarak değerlendirmelidir.
- 18.0.7 Bir aracının etkileşim içinde olduğu müşterilerin niteliği ve sunulan ürünlerin karmaşıklığı da ilgilidir. Özel müşterilerin daha büyük olan işletmelere nazaran tüketici koruması açısından farklı ihtiyaçları vardır; bir yatırım unsuru olan hayat ürünleri ise genelde genel kişisel ürünlerden daha karmaşıktır.
- 18.0.8 Bu temel ilke ve standartların uygulanmasında işin niteliği, boyutu ve karmaşıklığını göz önünde bulundurmak amacıyla denetim otoritesi, tutarlılığı sağlamak ve düzenleyici arbitraj fırsatını önlemek amacıyla aracı tarafından yürütülen faaliyete odaklanarak fonksiyonel bir yaklaşım benimsek isteyebilir.

Aracıların türleri

- 18.0.9 Aracılar, öncelikli olarak müşteri adına hareket edenler ve sigortacı adına hareket edenler olmak üzere iki kategoriye ayrılır.
- Aracının öncelikli olarak sigortacı adına hareket ettiği durumlarda aracı ürünleri bir veya daha fazla sigortacı adına satar. Bu aracılar genellikle “acente” veya “üretici” olarak adlandırılır. Aracılar, tek bir sigortacı adına hareket

edebilir (bazen “bağlı” olarak anılacaktır) ya da birkaçını temsil edebilir. Sundukları ürünler, ilgili sigortacı(lar) ile yapılan acentelik sözleşmeleri ile sınırlı olabilir.

- Aracının öncelikli olarak müşteri adına hareket ettiği durumlarda ise aracı ürünlerini sattığı sigortacı(lar)dan bağımsızdır. Genellikle “sigorta brokeri” veya “bağımsız finansal danışman” olarak adlandırılır. Piyasa genelinde mevcut olan ürünleri seçerek satış yapabilirler.

Bu standartlar ve rehberin amaçları doğrultusunda yukarıda tanımlanan araçlar arasında ayırım yapmak gerekirse ilk kategoridekiler “acente” ve ikinci “broker” olarak adlandırılır.

- 18.0.10 Bazı denetim otoriteleri mevzuatta acente ve broker arasında ayırım yapmak yerinde yürütölen faaliyete odaklanır. Bir aracının müşteri ilişkilerine ve sunulan ürün veya hizmete bağlı olarak farklı statölere sahip olması mümkündür.
- 18.0.11 Aracılık işlemleri büyük uluslararası firmalardan şahıs şirketlerine kadar değişiklik gösterir. Aracı firmalar bazen bağımsız işletmeler olarak veya sigorta şirketlerinin ya da diğer finansal kurumların bölünmeleri veya finansal olmayan kuruluşların bir parçası olarak faaliyet gösterir.
- 18.0.12 Sigorta şirketleri sigorta ürünlerini pazarlamak ve satmak için çeşitli dağıtım kanalları kullanır. Çok çeşitli olan bu dağıtım kanalları otomobil galerileri, postaneler, perakendeciler ve seyahat acenteleri gibi ticaretini yaptıkları başlıca mal ve hizmetler için sigorta sunan ortakları içerebilir. Birçok durumda bu faaliyet ilgili sigorta ürünlerinde aracılığı temsil eder.
- 18.0.13 Banka sigortacılığı, bir banka ve sigortacı arasındaki sigorta ürünleri satmak için bankanın dağıtım kanallarının kullanıldığı ilişkiyi açıklar.
- 18.0.14 Aracılar genellikle ücret veya komisyon ile ödeme alırlar. Ödemeler, koşullara bağlı olarak poliçe fonlarından mahsup edilerek veya doğrudan müşteriden tahsil edilerek sigorta şirketi tarafından yapılabilir. Sigorta şirketlerinin doğrudan satış personelinin bir şirket çalışanı olarak sigorta aracılık faaliyeti yürütmesi durumunda maaşlarının yanı sıra komisyon alabilirler.

Aracıların sigortacılık sektörüne olan kamu güveninin teşvik edilmesindeki rolü

- 18.0.15 Sigorta toplumda önemli bir rol oynar. Birçok sigorta piyasasında araçlar önemli dağıtım kanalları olarak hizmet vermektedir. Aracıların iyi iş yönetim etiğine sahip olmaları sigorta piyasalarına olan güveni teşvik etmede elzemdir.

- 18.0.16 Adil, güvenli ve istikrarlı sigorta piyasalarının desteklenmesi açısından kamunun sigorta sektörüne güven duyması denetçilerin yararınadır. Sigorta aracılarının tüketiciler ve sigortacılar arasında müşteri ara yüzü olması onlara kamu güveninin oluşturulması ve haklılığının ortaya konulmasında kilit bir rol verir.
- 18.0.17 Aracılarının kamu yararına olan görevi de bazı meslek kuruluşları ve diğer ilgili kuruluşlar tarafından dikkate alınmıştır. Sigorta aracılarının profesyonelliğinin güçlendirilmesi amacıyla, pek çok unsurun yanında, mesleki niteliklerin kazanılmasını, sürekli mesleki gelişimi, etik davranış kurallarını, müşterilere adil muameleyi ve düşünce liderliği dâhil olmak üzere kamuoyu ile daha iyi iletişim kurulmasını teşvik ederler. Birçoğu bu rehberde daha ayrıntılı olarak ele alınacak olan bu tedbirlerin amacı mesleki standartları yükselterek sigorta aracılara olan kamu güvenini arttırmaktır.

Aracıların finansal farkındalığın teşvik edilmesindeki rolü

- 18.0.18 Aracılar, tüketicilerin satın aldıkları ürünler hakkında daha bilinçli kararlar vermelerine yardımcı olarak tüketicilerin korunmasını destekleyebilirler. Tüketicinin korunmasının temelinde, finansal hizmet ve ürün sağlayıcılar ile ürünlerin satıldığı halk arasındaki bilgi asimetrisi yatar. Sigorta şirketleri ve aracılarının iyi iş uygulamaları benimsemesi, müşterilerin bir sözleşme imzalanmadan önce satın aldıkları sigorta ürünleri hakkında yeterli bilgiye sahip olmasını sağlamaya yardımcı olur.
- 18.0.19 Tüketicilerin finansal bilincinin geliştirilmesi tüketicilerin kendilerine sunulan ürünler hakkında bilgi sahibi olmasını ve ürünlerin amacını, nasıl çalıştığını ve maliyet dâhil önemli özelliklerini anlamalarını sağlamanın bir başka yoludur. Bu anlayış tüketicilerin sigorta ürünleri karşılaştırarak ihtiyaçlarını karşılayacak olanları satın almalarına yardımcı olur.
- 18.0.20 Finansal farkındalığın desteklenmesi, muhtemelen tüketici koruma standartlarının zayıf veya finansal okuryazarlık düzeyinin düşük olduğu ülkelerde özellikle tüketicilerin yararına olacaktır. Daha karmaşık finansal ürünler, özellikle bir yatırım unsuru olanlar söz konusu olduğunda bu husus daha da önem kazanır.
- 18.0.21 Tüketicilerin finansal farkındalığı ve risk bilincinin teşvik edilmesi sadece sigorta aracılarının çıkarına değildir; hükümetler, denetçiler, sosyal kuruluşlar ve sigortacıların da tüketicilerin korunmasında önemli bir rolü ve menfaati vardır. Ayrıca sigorta aracıları, finansal eğitimin geliştirilmesinin tek yolu değildir. Diğer çıkar sahipleri de medya dâhil çeşitli iletişim kanallarını kullanarak bu konuda önemli bir rol oynayabilirler. Bununla birlikte aracıların tüketicilerle olan yüz yüze ilişkileri ve ürünlerini tüketicilere birebir pazarlamaları, kamuoyunun risk ve sigorta konularında finansal farkındalığı ve

bilgisinin artmasına katkıda bulunmalarını sağlar. Bu nedenle denetim otoriteleri, sigorta aracılarını tüketicilerin sigorta ürünleri ile ilgili finansal farkındalığı artırmaları için teşvik etmek isteyebilir.

- 18.0.22 Sigorta aracıları, finansal farkındalığı teşvik etmek amacıyla çeşitli yollar kullanabilirler. Bunlar;
- müşterilerin ilgi duyabileceği ürünlerin özelliklerini açıklamak üzere yüz yüze görüşmelerden yararlanmak. Bu görüşmeler özellikle karmaşık veya uzun vadeli sözleşmelerin müşterilerin yararına olduğu durumlarda daha da önem kazanabilir.
 - gerekli bilgileri verecek bazı özel web sitelerine veya diğer referans belgelerine atıfta bulunmak ya da bu tür belgeler yayınlamak,
 - on-line hesap makineleri gibi prim veya kuvertür seviyelerini tahmin eden finansal araçlar sunmak veya diğer kaynakları önermek,
 - eğitim seminerleri gibi eğitim girişimlerine iştirak etmek.
- 18.0.23 Aracılar, finansal eğitim girişimleri üstlenirken ilgili faaliyete katılan personelin bu amaç için yeterli bilgiye sahip olduğundan ve sağlanan materyal veya araçların uygulanabilir derecede güncel ve hatasız olduğundan emin olmalıdır. Bu tür girişimler, savunmasız gruplar gibi belirli bir kitleyi hedefleyebilir ve kullanıcı dostu bir yaklaşımdan yararlanabilir.
- 18.0.24 Tüketicilerin sigorta ürünlerinden bekleyebilecekleri şartların ve yararların daha iyi anlaşılması ürünleri satılan araçlara veya sigorta şirketlerine yönelik şikâyetlerin azalmasına yol açabilir.
- 18.0.25 Aracılarının finansal farkındalığı teşvik etmeye yönelik profesyonellikle yürütülen girişimleri, bir kamu hizmeti olarak görülebilir ve hem kendi itibarı hem de sigorta sektörünün itibarını geliştirmeye yardımcı olabilir.

Sigortacılık Temel İlkelerinin araçlara uygulanması

- 18.0.26 Bu sigortacılık temel ilkesi araçların denetimine özeldir ancak araçların yanı sıra sigorta şirketlerinin denetimi için, genel olarak ya da kısmen, geçerli olan diğer ilkeler şunlardır:
- ICP 19 İş Yönetim Etiği
 - ICP 21 Sigorta Sahtekârlığı ile Mücadele
 - ICP 22 Kara Para Aklama ve Terörizmin Finansmanı ile Mücadele (KPA/TFM).

18.0.27 Denetim otoritesi, kural koyma ve yaptırım uygulama yetkisi dâhil olmak üzere araçların denetimi için yeterli yetkiye sahip olmalıdır.

18.1 Denetim otoritesi araçların ruhsatlı şekilde faaliyet göstermesini gerektirir.

18.1.1 Bazı ülkelerde “ruhsat” yerine “yetki” veya “tescil” gibi başka terminolojiler veya süreçler kullanılır. Bu ilkenin amaçları doğrultusunda bu terimler toplu olarak “ruhsat” olarak adlandırılır.

18.1.2 Denetim otoritesi, araçlara kurumsal veya bireysel olarak ya da her ikisi için de ruhsat vermeyi tercih edebilir. Sigorta şirketlerinin doğrudan satış personelinin şirket çalışanı olarak aracılık faaliyeti yürütmesi durumunda, bu faaliyetler sigorta şirketinin ruhsatının kapsamına girebilir veya ayrı bir aracılık ruhsatı gerektirebilir.

18.1.3 Kurumsal düzeyde verilen ruhsatlar için denetim otoritesi kuruluşun sorumluluğu altında sigorta aracılık faaliyeti yürüten bireylerin uygun profesyonellik ve yetkinlik standartlarını karşılamasını sağlamak için gerekli prosedürlere sahip olup olmadığını değerlendirebilir. Denetim otoritesi aynı zamanda bir aracı bünyesinde aracılık faaliyeti yürüten bireylerin onaylanması için gerekli şartları kendi belirlemeyi tercih edebilir.

18.1.4 Bazı sigorta türleri daha fazla karmaşıklık ve risk içerir. Dolayısıyla aracılık faaliyeti kapsamında tavsiye verilmesi dâhil daha fazla beceri ve deneyim gerektirir. Buna göre denetim otoritesi, verilen ruhsatta, örneğin, aracının önerilen iş planı ve uzmanlık alanlarını dikkate alarak aracılık faaliyetine izin verilen sigorta aracılık türlerini belirtmeyi tercih edebilir.

18.1.5 Denetim otoritesi, ruhsat vermeden önce başvuru sırasında aşağıdaki ek bilgilerin sunulmasını da isteyebilir:

- aracının İş Yönetim Etiği Kuralları'nın bir kopyası veya denetim otoritesi tarafından yayınlanan İş Yönetim Etiği Kurallarına riayet edileceğine dair onay,
- aracının mülkiyet ve kontrol yapısının tam olarak anlaşılmasını sağlamak için gerekli tüm bilgiler dâhil mülkiyet durumu ile ilgili ayrıntılı bilgi,
- önerilen sermayelendirme yöntemi,
- önerilen ticari ve finansal projeksiyonların ayrıntılarını içeren iş planı,
- özellikle kilit görevleri olan personel hakkında bilgiler,
- kilit görevleri olan personele ilişkin başarılı bir durum tespiti,

- önemli üçüncü şahıs servis sağlayıcılar hakkında ayrıntılı bilgi,
- varsa önerilen denetçi hakkında ayrıntılı bilgi,
- miktarı, sınırlamaları veya karşılaştırılabilir teminat dâhil mesleki sorumluluk sigortası teminatının ayrıntıları,
- İş sürekliliği planları
- anonim şirket durumunda, şirket kuruluş sözleşmesi, şirket ana sözleşmesi ve kuruluş belgesi gibi şirket kuruluşu ile ilgili bilgiler,
- kilit alanlara yönelik politika, prosedür ve kontrollere ilişkin:
 - o uyum,
 - o mali suçlarla mücadele (KPA/TFM ve sigorta sahtekarlığı dâhil,
 - o yeni faaliyet kolu
 - o müşteri parası
 - o şikayetler
 - o çıkar çatışmaları

gibi ayrıntılı bilgiler.

Denetim otoritesi talep edilmesi halinde ruhsat sürecini tamamlamak için ek bilgiler isteyebilir.

- 18.1.6 Denetim otoritesi, örneğin mali şoklara dayanmak için yeterli mali kaynağı olmayanların piyasaya katılmasını engellemek için minimum finansal kaynak gerekliliklerini belirlemeye karar verebilir. Bu durum söz konusu olduğunda bu gereklilikler, uygun bir risk bazlı finansal kaynak gerekliliğinin belirlenmesini sağlamak için aracılık edecek işin niteliği, aracının müşteri hesaplarını işletip işletmeyeceği, mesleki sorumluluk sigortası seviyesi ve işletme giderlerinin düzeyi gibi risk faktörlerini dikkate alabilir.
- 18.1.7 Belirli ve sınırlı durumlarda denetim otoritesi bazı ruhsat koşulları için istisnalar yapabilir. Denetim otoritesi, bu istisnaların düzenleyici arbitrajı teşvik etmemesini veya tüketici risklerinin artmamasını sağlamalıdır.
- 18.1.8 Denetim otoritesi, belirli koşullar olması durumunda hangi ruhsat koşullarının sınır ötesi faaliyet gösteren araçlar için geçerli olacağını değerlendirmelidir. Bu koşullar araçların yanı sıra tüketiciler açısından şeffaf olmalıdır. Şeffaflık diğer ülkelerden araçlarla iş yapmayı seçen tüketicilerin bilinçli bir karar alabilmelerini sağlar.
- 18.1.9 Denetim otoritesi, belirli aralıklarla yenilenebilir ruhsatlar verme olasılığını dikkate almak isteyebilir. Bu uygulamanın avantajı,

düzenleyici ruhsat gerekliliklerine uyumun düzenli olarak yeniden değerlendirilmesini sağlamak olacaktır.

18.2 Denetim otoritesi, ülkesindeki ruhsatlı araçların sürekli olarak denetim incelemesine tabi olmasını sağlar.

18.2.1 Denetim otoritesi, varsa ilk ruhsat koşullarının ve devam eden düzenleyici şartların ruhsatın verilmesinin ardında da devam etmesini sağlamalıdır.

18.2.2 Ruhsat koşullarına ve diğer düzenleyici konulara uyumun sürekli olarak izlenmesinin yanında denetim otoritesi ruhsat koşullarındaki veya düzenleyici hususlardaki herhangi bir ihlalin derhal bildirilmesini talep edebilir.

18.2.3 Genel olarak sigorta şirketleri ve araçlara yönelik şikâyetlerin analizi, aracılık faaliyetinde iş yönetimi açısından zayıf alanların belirlenmesinde değerli bir bilgi kaynağıdır.

18.2.4 Sürekli denetim, gerektiği şekilde hem denetim otoritesine yapılan raporlamayı (dışarıdan izleme) hem de yerinde denetimi içerebilir. Bu konu hakkında daha fazla bilgi, ICP 9 Denetim Otoritesinin İncelemesi ve Raporlama bölümünde mevcuttur ancak aracılık faaliyetinin özel niteliğine uygun hale getirilmesini gerekebilir. Denetim otoritesi, rutin ya da geçici olarak rapor edilecek bilgiler dâhil olmak üzere dışarıdan izleme amaçlı sağlanacak bilgileri belirtebilir. Bu bilgiler aşağıdaki bilgileri içerebilir ancak bunlarla sınırlı değildir:

- aracının varsa denetlenen mali tabloları veya finansal sağlamlığına ilişkin diğer belgeleri,
- varsa denetçinin yönetim mektubu,
- mesleki tazminat teminatı onayı (istisnalar veya kısıtlamalar dâhil) veya benzer garantiler,
- iş kaynakları ve plasman ile ilgili bilgiler,
- varsa müşteri para hesapları hareketlerinin özeti,
- kilit görevliler ve önemli sahiplerdeki değişiklikler.

18.2.5 Yerinde denetimler aşağıdaki hususları değerlendirebilir:

- Kurumsal yönetim ve iç kontrol,
- mali suçlarla mücadeleye yönelik prosedürler ve kontroller,
- varsa müşteri parası hesaplarının incelemesi,
- müşteri dosyalarının incelenmesi,
- şikâyetlerin incelenmesi,
- müşterilere yapılan açıklamaların ve iş anlaşmaları şartlarının incelenmesi,

- verilen tavsiyelere ilişkin belgelerin ve bu tavsiyelerin nedenlerinin gözden geçirilmesi.

- 18.2.6 Denetim otoritesi uygun durumlarda bu dışarıdan izleme ve yerinde denetim prosedürlerine yardımcı bir araç olarak aracılarda düzenli olarak resmi toplantılar düzenleyebilir. Ayrıca uygulanabildiği yerde aracılarda politika ve prosedürlerinin müşteriler açısından adil sonuçlar doğurup doğurmadığını değerlendirmek amacıyla “gizemli alışveriş” gibi yerinde testler de uygulayabilir.
- 18.2.7 Denetim otoritesinin uygun durumlarda sigorta aracılarda ruhsat aşamasında (örn. kuruluş düzeyinde veya bireysel olarak) ya da sigorta şirketi düzeyinde denetim incelemesi prosedürlerini uygulaması gerekecektir. Bir sigorta şirketinin doğrudan satış personelinin raporlama gereksinimleri sigorta şirketinin sorumluluğu olacaktır.
- 18.2.8 Devam eden denetim sürecinde, denetim otoritesi;
- aracılık faaliyetinin tavsiye verilmesini kapsamaması,
 - uzun vadeli veya karmaşık ürünler veya bir yatırım unsuru olanlar hakkında aracılık faaliyeti yapılması,
 - daha az sofistike müşteriler ile ilgili olması

gibi daha fazla risk içerebilecek alanlara daha fazla önem veren risk bazlı bir yaklaşımın avantajlarını değerlendirmek isteyebilir.

Dolaylı denetim

- 18.2.9 Bazı ülkelerde kullanılan bir denetim aracı da aracılarda sigorta şirketlerinin denetimi vasıtasıyla dolaylı olarak denetlenmesidir. Dolaylı bir yaklaşım uygularken, denetim otoritesinin bu yaklaşımın ne ölçüde etkin bir denetim sonucu getireceğini dikkate alması gerekecektir. Yaklaşım bakılmaksızın aracılarda etkin bir şekilde denetlenmesinin nihai sorumluluğu denetçiye aittir.
- 18.2.10 Dolaylı bir yaklaşım broker modeline nazaran acente modeli için daha uygun olabilir çünkü acente modelinde aracı, sigorta şirketi ile yapılan bir acentelik sözleşmesi kapsamında hareket edebilir.
- 18.2.11 Dolaylı denetim, sigorta şirketinin kendi adına işlem gerçekleştirmek için bir aracıya güvendiği durumlarla ilgili olabilir. Örneğin, sigorta şirketlerinden beklenen gerekli müşteri incelemesi ve/veya bilgi toplama prosedürlerinin yürütüldüğünü kanıtlamak için müşterilerle ilgili uygun belgelerin toplanmasıdır. Sigorta şirketleri yürütülen süreçlerin ve dokümantasyonun yeterliliği açısından değerlendirilecektir. Bu değerlendirmeye sigorta şirketlerinin bu işin gerçekleştirilmesi ve gerekli belgelerin toplanmasında aracılara bağlı olduğu durumlar dâhildir.

- 18.2.12 Denetim otoritesi, sigorta şirketlerinin sadece ruhsatlı araçlar ile iş yapmasını ve bu tür düzenlemeler kapsamındaki araçların bu işi yapmaya uygun bilgi, beceri ve mali koşullara sahip olduğunu doğrulamasını ister.
- 18.2.13 Denetim otoritesi, ayrıca sigorta şirketlerinin araçlara yönelik şikâyetlerle ilgilenmek üzere şeffaf mekanizmalara sahip olmasını ve araçların düzenleyici gereksinim ihlallerini rapor etmelerini şart koşabilir. Bu koşul, belirli araçların veya belirli konuların düzenli olarak veya sık sık şikâyet konusu olup olmadığını belirlemeyi de içerebilir. Bu konuya ilişkin dokümantasyon, bu şikâyetlerin araçların güvenilirliğinin değerlendirilmesi ile ilgili olabileceği durumlarda sigorta şirketlerinin “yinelenen” şikâyetleri denetim otoritesine rapor etmesine olanak sağlayacaktır.
- 18.2.14 Bu yaklaşıma göre denetim otoritesi, araçların sigorta şirketinin yerinde denetim ve uzaktan izleme yoluyla denetlenmesinde sigorta şirketlerinin uyumluluğunu sağlamalıdır.

Özdenetim kuruluşları

- 18.2.15 Bir özdenetim kuruluşu (SRO-Self-Regulatory Organization) bir sektör veya işkolu için bir dereceye kadar denetim amaçlı gözetim yapma yetkisine sahip olan sivil toplum kuruluşudur. Bir özdenetim kuruluşunun denetleyici fonksiyonları, araçların üyelerinin ve mesleki standart gerekliliklerinin düzenlenmesi yoluyla denetlenmesine katkıda bulunabilir.
- 18.2.16 Özdenetim kuruluşunun araçların denetiminde yer alması halinde denetim otoritesi, özdenetim kuruluşunun yetkisini kullanmasına izin vermeden önce gerekli standartları karşıladığından emin olmalıdır. Denetim otoritesi, fonksiyonlarının yeterli düzeyde gerçekleştirildiğini ve standartlarının yeterince sağlam olduğunu doğrulayarak özdenetim sisteminin gözetimini sürdürmeli ve herhangi bir eksikliğin üstesinden gelmek için uygun önlemleri almalıdır.
- 18.2.17 Özdenetim kuruluşunun düzenleyici ve mesleki gereklilikleri, denetim otoritesinin ilgilendiği sigorta araçları denetimini tüm yönleriyle ele almayabilir. Bu nedenle özdenetim kuruluşunun denetim sorumluluğunun bir kısmını paylaşması durumunda denetim otoritesi yine de bu sistem nedeniyle genel denetim sorumluluğundan feragat etmemelidir.

18.3 Denetim otoritesi, araçların yeterli mesleki bilgi ve tecrübe, dürüstlük ve yeterlilik seviyesine sahip olmalarını ister.

Mesleki bilgi ve tecrübe

- 18.3.1 Sigorta aracısı olarak çalışan kişilerin sorumluluklarını yerine getirecek yeterli mesleki bilgiye sahip olmaları gerekir. Mesleki bilgi tecrübe, eğitim ve öğretim ile elde edilebilir. Belirli bir mesleki bilgi seviyesine ulaşıldığını gösterebilmek için mesleki bilginin ilgili mesleki nitelikler ile desteklenmesi tercih edilir.
- 18.3.2 Mesleki nitelikler, sigorta aracıları dâhil profesyoneller tarafından yürütülen işin kalitesinin temelini oluşturur. Dolayısıyla denetim otoritesi sigorta aracılarının bireylerin ilgili mesleki nitelikleri edinmelerini teşvik edecek politika ve prosedürlere sahip olmalarını sağlamayı amaçlar.
- 18.3.3 Denetim otoritesi, sigorta aracılık faaliyetlerinden sorumlu bireylerin aracılık ettikleri işe uygun mesleki niteliklere ve tecrübeye sahip olmalarını isteyebilir. Daha karmaşık ürünler ya da müşteri ihtiyaçları daha yüksek veya daha özel nitelikler ve tecrübe gerektirecektir. Bireylerin nitelik ve tecrübeleri, gerek belirli bir sigorta şirketinin acentesi olarak gerekse öncelikle müşteri adına broker olarak hareket edilerek yürütülecek aracılık faaliyetinin türüne uygun olmalıdır. Mesleki nitelikler elde edildikten sonra aracı olarak çalışmaya devam edecek bireylerin mesleki bilgilerini güncel tutmaları önemlidir. Bazı meslek kuruluşları üyelerinin sürekli mesleki gelişim üzerinde belirli bir asgari zaman harcamalarını gerektirir.
- 18.3.4 Denetim otoritesi belirtilen meslek kuruluşlarının niteliklerini tanımayı düşünebilir. Bu tür bir meslek kuruluşu olmayan ülkelerde diğer ülkelerdeki meslek kuruluşları aracılığıyla elde edilen niteliklerin teşvik edilmesine veya tanınmasına önem verilebilir. Denetim otoritesi ayrıca bir ülkenin kabul ettiği niteliklere eşdeğer olduğunu veya aştığını düşündüğü uluslararası nitelikleri tanımayı da göz önünde bulundurabilir.
- 18.3.5 Aracılar da ürünlerini sattıkları sigorta şirketlerinin durumu ile ilgili bilgi sahibi olmalıdır. Örneğin sigorta şirketinin ruhsatlı olduğu ülkeyi (ülkeleri), bir şube veya iştiraki olup olmadığını, mali durumunu ve kredi derecelendirmesini, sigorta şirketinin ürünlerine bir poliçe sahibi koruma programının uygulanabilirliğini bilmelidirler.

Dürüstlük

- 18.3.6 Aracıların dürüstlük ve yüksek ahlaki standartlar ile hareket etmeleri esastır. Bu husus söz konusu olan kişilerin aşağıdaki nitelikleri ile ilgilidir:
- dürüst, güvenilir ve açık olmak,

- güvenilir ve saygın olmak,
- haksız menfaat sağlamamak, değil
- uygunsuz bir yükümlülük anlamına gelebileceği durumlarda hediye almamak veya vermemek.

18.3.7 Denetim otoritesi, aracı olarak hareket eden bireylerin dürüstlük koşulu gerektiren iç politika ve prosedürlere ya da meslek kuruluşlarının ahlaki standartlarına tabi olmalarını sağlamak isteyebilir.

18.3.8 Denetim otoritesi, aracılardan uyması gereken iş ahlaki kuralları yayınlayarak kendi beklentilerini belirlemeyi de isteyebilir. İş ahlaki kuralları, ilgili mevzuatı tamamlayıcı nitelikte olmalı ve sigorta aracılardan ile müşterileri arasındaki ilişkilerin her yönünü ele almalıdır.

18.3.9 Aracı firmalar firma adına aracı olarak hareket eden kişilerin dürüstlüğünü değerlendirecek prosedürleri uygulamalıdır. Bu prosedürlerden beklenen işe alım öncesi kontrollerin yanı sıra devam eden gereklilikleri içermesidir. İşe alım öncesi kontrolleri pek çok unsurun yanında cezai hüküm ve iş geçmişi ile ilgili kontrolleri içerir.

Yeterlilik

18.3.10 Denetim otoritesi, sigorta aracılık faaliyeti yürüten bireylerin sadece gerekli yeterliliğe sahip oldukları işkolunda çalışmasını sağlamalıdır.

18.3.11 Denetim otoritesi, sigorta aracılardan aracılık işini üstlenen bireylerin yeterliliğini değerlendirecek politikalar ve prosedürler uygulamasını bekleyecektir. Değerlendirme, yeni çalışanların olması veya personelin farklı ya da daha zorlu sorumluluk alanlarında görevlendirilmesi durumunda özellikle önemli olacaktır. İlgili tüm personel için yeterlilik de devam eden bir süreç olarak izlenmelidir. Bu izleme faaliyeti şunları içerebilir:

- müşterilerle gözlemlenen görüşmeler,
- müşteri dosyalarının incelenmesi,
- şirket içi görüşmeler,
- rehberlik.

18.3.12 Denetim otoritesinin yerinde denetim yapma yetkileri (dosya incelemeleri ve seçilen personel ile yapılacak görüşmeler dâhil) denetim amaçlı incelemeler sırasında yeterlilik düzeyini değerlendirmesine olanak sağlar.

Mesleki standartların rolü

- 18.3.13 Eğer varsa, özdenetim kuruluşları ve meslek kuruluşları üyelerinin uyması gereken standartları veya kuralları belirledikleri durumlarda mesleki standartların desteklenmesinde önemli bir rol oynayabilirler. Özdenetim kuruluşları veya üyeleri sigorta uygulayıcıları olan meslek kuruluşları tarafından gerekli görülen standartlar şunları içerebilir:
- yüksek ahlaki standartlar ve dürüstlük ile hareket etmek,
 - her müşterinin yararına hareket etmek,
 - yüksek bir hizmet standardı sunmak,
 - müşterilere adil davranmak.
- 18.3.14 Kuruluşların mesleki standartlarını ihlal eden üyeler, üyeliğin durdurulması veya üyelikten çıkarma gibi disiplin prosedürlerine tabi olabilirler.
- 18.3.15 Denetim otoritesi, mesleki kuruluşun üyeliğine güven duyduğunda söz konusu kuruluşun etkin bir disiplin programı uyguladığını teyit etmek isteyebilir. Denetim otoritesi yine de tamamen bu mesleki işlemlere bağlı kalmamaya karar vererek bireylerin mesleki davranış sorunları ile doğrudan ilgilenme hakkını saklı tutabilir.

18.4 Denetim otoritesi, sigorta aracılarının uygun kurumsal yönetim uygulamasını talep eder.

- 18.4.1 Sigorta aracıları asgari kurumsal yönetim gerekliliklerine tabi olmalıdır. Yönetim gereklilikleri, aracının niteliği ve büyüklüğü ile iş faaliyetinin karmaşıklığına bağlı olarak değişebilir ve genel şirket hukukuna tabi olabilir. Gereklilikler bu nedenle farklı aracı kuruluşlar arasında farklılık gösterebilir. Ancak her bir aracı için asgari kurumsal yönetim gereklilikleri, iş faaliyetlerinin sağlam ve ihtiyatlı bir şekilde yönetilmesini sağlayacak ve paydaşların çıkarlarını koruyacak yeterlilikte olmalıdır.
- 18.4.2 İyi yönetim, denetim otoritesinin yanı sıra belirli alanlarda yönetim ile ilgili yükümlülükler konusunda beklentileri ortaya koyan Uygulama Kuralları gibi sigorta aracılara yönelik rehber dokümanlar yayınlayan diğer makamlar ve kuruluşlar vasıtasıyla teşvik edilebilir. Bu beklentilerden bazıları şunlardır:
- kişilerin uygunluğuna ilişkin standartların sağlanması ve korunması,
 - uygun iş yönetim etiği standartlarının sağlanması,

- önemli kararların uygun şekilde Yönetim Kurulu düzeyinde veya kilit görevliler ile yapılacak görüşmelere tabi olmasının sağlanması,
- iş faaliyetini yürütmek için yeterli insan kaynaklarının sağlanması,
- uygun iç kontrol düzeyinin sağlanması,
- yeterli dosya ve kaydın tutulması ve denetim için kullanılabilirliğinin sağlanması,
- dışarıdan hizmet alımı yoluyla sağlanan fonksiyonlar üzerinde gerekli kontrollerin devamlılığının sağlanması,
- kara para aklamak, sahtekarlık, vs. gibi sigorta dışındaki mevzuatlar da dâhil olmak üzere ilgili tüm mevzuat ile uyum.

18.4.3 Yönetişim gerekliliklerinin belirlenmesinde, denetim otoritesinin bu gerekliliklerin şahıs şirketlerine ve sigorta aracılık faaliyeti yürüten küçük işletmelere uygulanmasını dikkate alması gerekebilir. Şahıs şirketleri ve küçük işletmeler, küçük ölçekli olmaları sebebiyle büyük kuruluşlardan beklenen çeşitli gereklilikleri karşılamakta zorluk çekecektir veya bunları karşılayamayacaktır. Bu gerekliliklerin karşılanmasının zor olacağı önemli alanlar iç kontroller, görev ayrımı, uyum fonksiyonları, eğitim ve yeterlilik şartlarının devamlılığıdır. Bu standart ile sigorta aracılılarıyla ilgili diğer IAIS standartlarının işin niteliği, boyutu ve karmaşıklığı dikkate alınarak uygulanması beklenirken denetim otoritesinin asgari standardın sağlandığına dair ikna edilmesi gerekecektir.

18.4.4 Sigorta şirketleri doğrudan satış personellerinin yönetiminden sorumludur ve ICP 7 Kurumsal Yönetim şartlarına tabidir.

18.5 Denetim otoritesi aracılardan müşterilere asgari olarak şunları açıklamalarını ister:

- **aracılar ile müşteriler arasındaki iş şartları ve koşullarını,**
- **iş yaptıkları sigorta şirketleri ile olan ilişkilerini ve**
- **potansiyel bir çıkar çatışması olması durumunda ücret esasları**

hakkında bilgileri açıklamalarını ister.

18.5.1 Bu standart, aracılardan kendileri ile ilgili konulardaki açıklamalarıyla ilgilidir. Müşterilere sunulan sigorta ürünlerine ilişkin bilgi açıklama gereklilikleri ICP 19 İş Yönetim Etiği bölümünde ele alınmaktadır.

18.5.2 Denetim otoritesi açıklama gerekliliklerini belirlerken aşağıdaki hususlarda farklılıklar olduğunu dikkate almak isteyebilir:

- farklı sigorta ürünlerinin niteliği,
- farklı müşterilerinin kültür seviyesi ve
- farklı sigorta türlerinin yapıma şekli (örneğin, ticari ve kişisel (perakende) alanlarda arasındaki farklar).

Bu farklılıklar bir dereceye kadar açıklamaların niteliğini ve zamanlamasını etkileyebilir.

- 18.5.3 Bu nedenle açıklamaların zamanlaması ve ayrıntılarına ilişkin beklentiler koşullara göre farklılık gösterebilir. Denetim otoritesi, açıklama gerekliliklerinin bu faktörleri dikkate alarak uygun şekilde müşterilere yeterli düzeyde koruma sağlamasını isteyecektir.

İş şartları

- 18.5.4 İş şartları sözleşmesi, aracının bir müşteriye önemli bilgiler sağlayarak açıklama gerekliliklerinin birçoğunu karşılayabileceği uygun bir araç olabilir. Bu belge aşağıdaki bilgileri içerebilir:
- kimden ruhsat aldıkları ve kim tarafından denetlendikleri,
 - acente olarak mı broker olarak mı hareket ettikleri,
 - dâhil sağlanan hizmetler; ürünlerin çok sayıda veya sınırlı sayıda sigorta şirketinden mi yoksa tek bir sigorta şirketinden mi sunulduğu,
 - ücretlendirme düzenlemeleri
 - iptal hakları
 - şikayet bildirimleri,
 - faiz uygulaması dâhil olmak üzere müşterilerin paraları ile ilgili düzenlemeler,
 - sağlanan bilgilerin gizliliği,
 - ilgili yasalar,
 - ücret esasları hakkında bilgi.
- 18.5.5 Sigorta aracılardan bir sigorta poliçesi imzalanmadan önce müşterilerine iş şartları hakkında bilgi vermeleri beklenmelidir. Aracı ile müşteri arasında devam eden bir iş ilişkisi olması halinde veya poliçe yenilemeleri durumunda ilk olarak iş şartları hakkında bilgi sağlandıktan sonra aracı bu bilginin tekrarlanması gerekmediğini gözden geçirmelidir. İş şartları hakkında daha fazla bilgi sadece iş şartlarında değişiklik olması halinde gerekli olabilir.

- 18.5.6 Sigorta teminatının derhal düzenlenmesi gerektiği durumlarda sözleşmenin düzenlenmesi anında iş şartlarına ilişkin belgeleri temin etmek mümkün olmayabilir. Böyle durumlarda bilgi ilk etapta sözlü olarak temin edilebilir ve daha sonra makul bir süre içinde yazılı belgeler temin edilebilir.
- 18.5.7 Denetim otoritesi, iyi bir uygulama olduğunu düşünerek iş şartlarının müşteri tarafından imzalanan bir kopyasının sigorta aracısının kayıtlarının bir parçası olarak saklanması tavsiye edebilir veya şart koşabilir. Sigortaya internet üzerinden aracılık edilmesi durumunda poliçeye devam etmeden önce müşteriden iş şartlarını onaylaması istenebilir. Elektronik kayıtlar sigorta şirketi tarafından saklanabilir.

Aracının durumu

- 18.5.8 Bir sigorta aracısının durumu, müşteriye tavsiye edilen ürünlerin kapsamı hakkında bilgi verecek ve potansiyel çıkar çatışmaları bir gösterge olacaktır. Aracının sadece tek bir sigorta şirketinden veya sınırlı bir ürün yelpazesinden ürün seçebileceği durumlarda müşteri, piyasada başka bir yerden daha iyi şartlar ya da daha uygun bir ürün elde edip edemeyeceğini görmek amacıyla kendi araştırmasını yapmak isteyebilir.
- 18.5.9 Bu nedenle sigorta aracılarının müşterilerine iş yaptıkları sigorta şirketleri ile olan ilişkileri hakkında, özellikle bağımsız olup olmadıkları ya da yasal olarak ya da uygulamada bir veya daha fazla sigorta şirketlerinin acentesi olup olmadıkları, sigorta şirketi adına sigorta sözleşmeleri yapma yetkisine sahip olup olmadıkları gibi konularda bilgi vermesi çok önemlidir.
- 18.5.10 Aracı daha büyük bir sigorta grubunun parçası ise ya da aracının bir sigorta şirketi veya sigorta grubunda pahası gibi bir mali çıkarı varsa potansiyel çıkar çatışmaları ortaya çıkabilir. Bu tür ilişkiler müşterilere açıklanmalıdır.
- 18.5.11 Bu bilgiler, iş şartları sözleşmesinin bir parçası olarak veya ayrıca sağlanabilir. Önemli olan bu bilgiler müşteriye sözlü olarak da hatırlatılabilir.

Ücret

- 18.5.12 Sigorta aracıları genellikle ücret ve komisyon yoluyla ücretlendirilir:
- müşteri tarafından doğrudan ödenen ücretler,
 - müşteri tarafından örneğin primlerden veya yatırım fonlarından kesinti yoluyla dolaylı olarak ödenen ücret veya komisyonlar ya da
 - sigorta şirketi tarafından ödenen ücret veya komisyonlar.

- 18.5.13 Ücretlendirme yapıları ile ilgili bilgiler sigorta türlerine bağlı olarak müşteriler için önemli olabilir. Örneğin bir yatırım unsuru olan sigorta ürünleri için, yatırılan başlangıç tutarından kesilen ücret veya diğer masraflara ilişkin bilgiler ile bundan sonra yatırımdan kesilen ücret veya komisyonlarla ilgili bilgiler önemli olacaktır. Ücretlerin müşteri tarafından doğrudan ödenmediği hayat dışı sigorta ve yaşam durumunda sigorta ürünleri için, bu bilgilerin doğrudan etkisi daha az olabilir ama sağlanan herhangi bir tavsiyenin bağımsızlığını etkileyebilir.
- 18.5.14 Aracıların ücret esaslarının açıklanmasını gerektirecek potansiyel çıkar çatışmalarının olduğu durumlar ICP 19 İş Yönetim Etiği bölümünde ele alınmış olup tüm aracılar için geçerlidir. Bununla birlikte denetim otoritesi risk seviyesinin düşük olduğunu ve potansiyel çıkar çatışmalarının yeterli şekilde yönetildiği durumlarda istisnalara izin verebilir.
- 18.5.15 Denetim otoritesi ayrıca bir müşterinin talebi üzerine ücret ve komisyon seviyesi dâhil olmak üzere müşterilere ücretler ve komisyonlar hakkında daha fazla bilgi verilmesini isteyebilir. Aracı müşteriyi ücretler ve komisyonlar hakkında bilgi talep etme hakkı olduğuna dair bilgilendirmelidir. İletişim yanıtıcı değil, açık olmalıdır. Ücret ve komisyonların bir yatırım unsuru olan sigorta ürünleri üzerindeki etkisi göz önüne alındığında ise denetim otoritesi, ücretlerin ve komisyonların bu tür ürünler için poliçe imzalanmadan önce müşterilere açıklanmasını talep etmeyi tercih edebilir.
- 18.5.16 Ücretlendirme hakkında bilgiler iş şartları sözleşmesinin bir parçası olarak veya ayrıca sağlanabilir. Ücret ve komisyonlar ürünlere göre ve ürün sağlayıcıları arasında farklılık gösterdiği için bu bilgilerin genellikle ürün belgelerine konularak önerilen her ürün için ayrı ayrı verilmesi gerekebilir. Bazı ürün türleri açısından önemi nedeniyle bu bilgiler müşteriye sözlü olarak da bir kere daha anlatılabilir.
- 18.5.17 Sigorta aracılarının bazı ücret biçimleri potansiyel çıkar çatışmasına yol açabilir; bir aracı diğerlerine nazaran daha yüksek ücret veya komisyon sağlayan bir ürün tavsiye etmeyi cazip bulabilir. Bu nedenle denetim otoritesi, çıkar çatışmalarını tespit ederek çözmeye yönelik sağlam prosedürlerin mevcut olmasını ve müşterilerin çıkarlarına hizmet edilmesini sağlamak isteyecektir. Çıkar çatışmaları duruma göre farklı şekillerde örneğin uygun açıklamalar ve müşterilerden gelen bilinçli onaylar yoluyla yönetilebilir. İyi yönetilemeyen çıkar çatışmaları aracının hareket kabiliyetini azaltacaktır. Denetim otoritesi, çıkar çatışmalarının açıklama yoluyla yeterli şekilde üstesinden gelinebileceğine dair endişeleri olması halinde bu çatışmaları yönetmek için diğer seçenekleri değerlendirmek isteyebilir.

Bazı ülkelerde mevcut olan veya değerlendirilen diğer seçenekler şunlardır:

- bazı finansal çıkar türlerine getirilecek yasaklar,
- ücret tabanlı bir yaklaşım lehine yatırım ürünlerinde komisyon ödenmesini veya alınmasını yasaklamak gibi perakende dağıtım modelinde yapılacak yapısal değişiklikler.

Bu sorunlar aynı zamanda özdenetim kuruluşları tarafından çıkarılan ahlaki kurallarda da ele alınabilir.

18.5.18 Denetim otoritesi, sigorta şirketleri tarafından aracılara sunulan ve “yumuşak” komisyon olarak adlandırılan parasal olmayan faydaların kullanıldığının farkında olmalıdır. Bunlar profesyonel destek veya spor ya da kültürel etkinliklerde kurumsal eğlence gibi daha az somut olan teşvikleri içerebilir. Çıkar çatışmalarına yol açabilecek bu tür teşvikler, ücretler veya komisyonlardan daha az şeffaf oldukları için uygun şekilde yönetilmeleri veya yasaklanmaları gerekir.

18.6 Denetim otoritesi, müşterinin parasını yöneten sigorta aracılarında bu fonları korumak için yeterli önlemlerini ister.

- 18.6.1 Bir sigorta aracı faaliyette bulunurken;
- sigorta şirketine yapılacak prim ödemesi için bir müşteriden para alabilir,
 - hasarlar veya iade edilen primlerin müşteriye ödenmesi için sigorta şirketinden para alabilir.
- 18.6.2 Bazı ülkelerin paraların müşteriden sigorta şirketine veya sigorta şirketinden müşteriye bir aracı vasıtasıyla aktarıldığı durumlarda müşteri veya sigorta şirketinin bu fonlar açısından risk altında olup olmadığının belirlenmesi de dâhil olmak üzere nakit akışları ile ilgili özel yasal şartları olabilir.
- 18.6.3 Müşteri adına tutulan fonlar “müşteri paraları” veya “müşterinin parası” olarak ifade edilebilir. Aracıdan müşterilerinin çıkarları doğrultusunda bu fonları korumaya yönelik politika ve prosedürlere sahip olması beklenmelidir.
- 18.6.4 Sigorta aracısının sigorta şirketi için acente olarak hareket ettiği durumlarda bu fonlar “sigorta şirketleri adına tutulan paralar” olarak kabul edilebilir. Bu koşullarda sigorta şirketi adına acenteleri tarafından tutulan bu fonların sorumluluğu sigorta şirketine aittir.
- 18.6.5 Denetim otoritesi, müşteri paralarının korunması hususunda sigorta aracılara yönelik gereklilikleri belirlerken pek çok unsurun yanında aşağıdaki hususların müşterilerinin para politikaları ve prosedürleri kapsamında yeterli şekilde ele alınmasını tavsiye etmeyi düşünebilir:

- aracının kendi banka hesaplarından açıkça ayırt edilebilir ayrı müşteri hesapları kullanmak,
- müşteri hesaplarının ülkedeki veya belirtilen diğer ülkelerdeki ruhsatlı bankalarda tutulmasının sağlanmak,
- asgari bir denge sağlamak veya korumak, faiz almak ya da aracı nedeniyle komisyon almak gibi özel sebepler haricinde hesapta müşteri parası dışında paraya izin vermemek,
- paraların hesaba derhal ödenmesinin sağlanmak,
- hesaptan ödeme yapma yetkisi dâhil yeterli mali sistemlerin ve kontrollerin devamını sağlanmak,
- yeterli defter ve kayıtlarının tutulmasını ve denetime tabi olmasını sağlanmak,
- uzlaştırmaların düzenli olarak yapılmasını ve gözden geçirilmesini sağlanmak,
- hesaptaki tutarsızlıkların takip edilmesini ve yeterli şekilde çözülmesini sağlanmak,
- her müşteri için müşteri hesabına ödenen yeterli miktarda para boşalmadan müşteri hesabından ödeme yapılmamasını temin ederek her bir müşteri için bakiyenin negatif olmaması sağlanmak ve
- faiz uygulaması.

18.6.6 Müşteri paralarının korunması amacıyla sigorta aracısının iflâsı durumunda müşteri hesaplarının aracının alacaklılarına ödeme yapmak için kullanılamaması önemli olacaktır.

18.6.7 Denetim otoritesi, müşteri hesaplarının sigorta aracıları tarafından işletilmesi halinde bu hesaplarda tutulan fonların müşteri adına mı yoksa sigorta şirketi adına mı olduğu dâhil olmak üzere bu hesapların şart ve koşullarının müşterilere açıklanmasını isteyebilir.

18.7 Denetim otoritesi, gerekli olduğunda ruhsatlı sigorta aracılara karşı denetim işlemi başlatabildiği gibi ruhsatsız sigorta aracılık faaliyetinde bulunan kişi veya kuruluşlara karşı harekete geçme yetkisine de sahiptir.

18.7.1 Denetim otoritesinin uygun durumlarda örneğin aracı ruhsat şartlarını veya diğer düzenleyici gereksinimleri karşılayamadığında ya da tüketiciler başka türlü risk altında olduklarında ruhsat sahibi olarak (örn. gerek kuruluş gerekse birey olarak) sigorta aracısına karşı harekete geçebilmesi gerekir. Bu durum, örneğin, şu hallerde ortaya çıkar:

- Gerekli bilgiler müşterilere sağlanmadığında,

- Politika ve prosedürler yetersiz olduğunda (özellikle bu durum yetersiz değerlendirmeye sebep olduğunda)
- İç kontroller, dosya tutma veya dokümantasyon yetersiz olduğunda,
- Çıkar çatışmaları yeterli şekilde tespit edilmediğinde veya yönetilemediğinde,
- İş sürekliliği konusunda endişeler olduğunda.

18.7.2 Denetleyici işlem uygun şekilde ya kuruluş düzeyinde ya da bireysel olarak uygulanmalıdır. Düzeltici amaçlı olabilir veya yaptırımların yanı sıra şunları içerebilir:

- Gelişmiş politika ve prosedürlerin uygulanmasını şart koşturmak,
- İş faaliyetlerini kısıtlamak,
- Kilit görevlileri işten çıkarmak,
- belirli kişilerin aracılık faaliyeti yapmasını durdurmak veya kısıtlamak,
- Ruhsatı durdurmak, iptal etmek veya yenilememek.

18.7.3 Denetleyici işlem ayrıca doğrudan satış durumunda veya bir sigorta şirketinin düzenleyici gereksinimleri ihlalinde bilerek aracı ile işbirliği yapması halinde sigorta şirketlerine karşı gerekli adımların atılmasını da içerebilir.

18.7.4 Bazı durumlarda örneğin bazı çıkar çatışmalarının ortadan kaldırılması amaçlandığında sigorta şirketleri aracılığıyla dolaylı yaptırım uygulamak uygun olabilir.

18.7.5 Uygulanan düzeltici işlem veya yaptırımların eksikliklere uygun olması beklenir. Önemsiz ihlaller yönetim ile sözlü veya yazılı olarak halledilebilir ve daha sonra izlenebilir. Müşteriler açısından risk teşkil eden daha önemli kusurlara ise hemen veya daha belirgin şekilde müdahale edilebilir.

18.7.6 Denetim otoritesinden araçların (veya ilgili ise sigorta şirketlerinin) denetleyici işleme itiraz edebilecekleri süreçlerin mevcut olmasını sağlaması beklenir.

ICP 19 İş Yönetim Etiği

Denetim otoritesi sözleşmenin yapılmasından önce ve sözleşme kapsamındaki yükümlülüklerin yerine getirildiği ana kadar müşterilere adil davranılması sağlamak amacıyla sigortacılık iş yönetim etiği gerekliliklerini belirler.

Başlangıç Rehberi

19.0.1 İş yönetim etiği gereklilikleri;

- sigortacılık sektörüne karşı kamunun ve tüketicinin güvenini sağlamlaştırmaya,
- sigorta şirketlerinin sürdürülemez veya itibar riski oluşturabilecek iş modelleri uygulama riskini en aza indirerek bu suretle bir solvency rejiminin risk yönetimi çerçevesini tamamlamaya ve genel finansal istikrara katkı sağlamaya,
- sigorta şirketlerinin müşterilere adil muamele açısından kabul edilebilir iş uygulamaları sürdürürken eşit şartlarda rekabet etmelerine imkan tanıyacak sağlam ve güçlü bir sigortacılık sektörünü desteklemeye

yardımcı olur:

19.0.2 İş yönetim etiği, iş uygulamaları dâhil, ülkelerin gelenek, kültür, hukuk rejimi ve sigortacılık sektörünün gelişim derecesi ile yakından bağlantılıdır. Bu nedenle iş yönetim etiğinin düzenleyici yaklaşımları değişiklik gösterebilir. Bu çeşitlilik müşterilere adil davranılmasını sağlamak amacıyla bu ilke, ilgili standartlar ve rehberlerin uygulanmasında dikkate alınmalıdır. Müşterilere adil davranma etik davranış, iyi niyetle hareket ve kötü niyetli uygulamaların yasaklanması gibi kavramları kapsar.

19.0.3 İş yönetim etiği gereklilikleri sigorta şirketinin etkileşim içinde olduğu müşteri niteliğine ve yapılan sigorta türüne bağlı olarak değişebilir. İş yönetim etiği gerekliliklerinin kapsamı müşteri niteliğini ve yapılan sigorta türünü dikkate alarak müşterilere karşı haksız muamele riski olasılığını ve etkisini birlikte yansıtmalıdır.

19.0.4 Özellikle ayrıntılı iş etiği kuralları (poliçe kapsamındaki faydalar reasürans düzenlemelerinden etkilenmediğinde) reasürans işlemleri için uygun olmayabilir. Bununla birlikte bu durum reasürörlerin iş yaptıkları sigorta şirketlerine tam ve doğru bilgi sağlama sorumluluğunu ortadan kaldırmaz. (Ayrıca bkz. Rehber 13.0.7)

19.0.5 Mevzuat, sınır ötesi ürün satışı gerçekleştiren yabancı sigortacılar dâhil olmak üzere sigorta şirketlerinin uymaları gereken gereklilikleri belirlemelidir.

19.0.6 Bu standartlar ve ilgili rehber müşterilere adil muamelenin öncelikli olduğu iş yönetim etiğini ele almaktadır. İş Sigorta sektörünün iş yönetim etiği kalitesinin etkin bir şekilde değerlendirilmesi büyük ölçüde müşterilere sigorta ürünlerini satılmasına ilişkin politika, süreç ve prosedürler ile bunların uygulanmasına ilişkin denetim amaçlı bir değerlendirme ve dolayısıyla tüzel kişi denetimi gerektirir. Sigorta şirketlerinin bir sigorta grubu veya finansal holding şirketi üyesi olması durumunda bazı ülkelerdeki yasal hükümler grup tarafından uygulananlara nazaran potansiyel olarak daha düşük gereklilikler belirlese de uygun iş etiği politikaları ve prosedürlerinin grup genelinde uygulanması grup genelinde müşterilere adil muamele ile sonuçlanmalıdır. Ayrıca sigorta şirketleri ve aracılardan iş yönetimi etiği denetimine ilişkin grup ile ilgili birçok farklı husus mevcuttur. Bunlar;

- sınır ötesi sigorta hizmeti sunanlar açısından düzenleyici gereksinimlerin denetim otoritesi tarafından kamuya açıklanması,
- sigortacının ait olduğu grubun müşterilere açıklanması,
- satılan veya yönetilen poliçeleri etkileyebilecek grup kuruluşlarından kaynaklanan potansiyel risklerdir.

Denetim otoritesi bu standartların uygulanmasında grup yapılarından kaynaklanan etkileri dikkate almalıdır.

19.0.7 Denetim otoriteleri gereksiz tutarsızlıkları, olası tekrarları ve düzenleyici arbitraj potansiyelini en aza indirmek için diğer finansal hizmetler sektörü düzenleyicilerinin belirlediği iş yönetim etiği koşullarını da bilmelidirler.

Müşterilere adil muamele

19.1 Denetim otoritesi sigorta şirketlerinin ve aracılardan müşterileri ile ilgilenirken gerekli beceri, özen ve itina göstermelerini ister.

19.1.1 Gerekli beceri, özen ve itina kavramı, sigorta şirketlerinin ve aracılardan görevlerini benzer bir pozisyonda ve benzer koşullar altında olan ihtiyatlı bir kişiden makul olarak beklenebilecek şekilde yerine getirmeleri gerektiği anlamına gelir.

19.1.2 Sigorta şirketleri ve aracılardan çalışanlarının ve acentelerinin yüksek ahlak ve dürüstlük standartlarını karşılamasını sağlamaya yönelik uygun tedbirlerin alınması dâhil bu amaca uygun politika ve prosedürlere sahip olmalıdırlar.

19.2 Denetim otoritesi sigorta şirketlerinin ve aracılara iş kültürlerinin ayrılmaz bir parçası olarak müşterilere adil davranmaya yönelik politikalar ve prosedürler oluşturmalarını ve uygulamalarını ister.

- 19.2.1 Denetim otoritesi sigorta şirketlerinin ve aracılara müşterilerine adil davranmaya yönelik uygun politika ve prosedürler benimsemelerini ve bu politika ve prosedürlere uyumu izlemelerini ister.
- 19.2.2 Müşterilere adil davranmayı ele alan uygun politikalar ve prosedürlerin sigorta şirketi veya aracı ile bireysel perakende müşterisi arasında var olma eğilimi gösteren bilgi asimetrisi nedeniyle perakende müşterileri açısından özellikle önemli olması muhtemeldir.
- 19.2.3 Müşterilere adil muamele ile ilgili denetim gereksinimleri belirli bir ülkenin mevcut yasal çerçevesine bağlı olarak değişebilir. İstenen sonuç müşterilere adil davranılması olmasına rağmen ilkelere dayalı koşullar veya kurallara dayalı bir yaklaşım benimseyen ülkeler olduğu gibi koşullara bağlı olarak farklı yaklaşımların bir birleşimini benimseyen ülkeler de mevcuttur. Bu nedenle müşterilere adil muamele konusunda çeşitli yaklaşımlar söz konusu olabilir.
- 19.2.4 Müşterilere adil davranılması aşağıdaki sonuçları doğurur:
- müşterilerin menfaatlerini gözeterek şekilde ürün geliştirme ve pazarlama süreçleri,
 - satış noktası öncesinde, sırasında ve sonrasında müşterilere açık ve net bilgiler sunulması,
 - müşterilerin ihtiyaçlarına uygun olmayan satış riskinin azaltılması,
 - en iyi tavsiyelerin verilmesi,
 - müşteri şikayetleri ve ihtilaflar ile adil bir şekilde ilgilenilmesi,
 - müşterilerden alınan bilgilerin gizliliğinin korunması ve
 - müşterilerinin makul beklentilerinin yönetilmesi.
- 19.2.5 Müşteriler açısından adil sonuçların elde edilmesinin sağlanması, sigorta şirketlerinin ve aracılara müşterilere adil davranılmasını iş kültürlerinin ayrılmaz bir parçası olarak benimsemelerini ve bu hedefi destekleyen politika ve prosedürlerin uygun şekilde organizasyona entegre edilmesini gerektirme eğiliminde olacaktır. Müşterilere adil muamele anlayışının sigorta şirketinin veya aracının kültürüne entegre edilmesi için gerekli olan unsurlar şunlardır:

- Liderlik: Müşterilere adil davranılmasını sağlama sorumluluğu, müşterilere adil davranılmasını sağlamaya yönelik politika ve prosedürleri belirlemesi, uygulaması ve bunlara uyumu izlemesi gereken Yönetim Kurulu ve Üst Yönetime ait olmalıdır.
- Strateji: Müşterilere adil davranılması iş stratejisinin oluşturulmasında dikkate alınması gereken bir hedef olmalıdır.
- Karar alma: Müşterileri etkileyen tüm kararlar müşterilere adil muamelenin desteklenmesi açısından özellikle incelemeye tabi olmalıdır
- İç kontroller: Müşterilere adil muamelenin izlenmesi ilgili yönetim bilgilerinin belirlenmesini, toplanmasını ve değerlendirilmesini gerektirir. Yönetim Kurulu ve Üst Yönetimin sigorta şirketinin veya aracının müşterilerine adil davranma performansını ölçmesine imkân tanıyacak en yararlı bilgi ve göstergeleri içeren iç raporların oluşturulması önemli bir sorundur. İlgili politika ve prosedürlerden sapmalar ve müşterilerin çıkarlarının korunmasını tehlikeye atabilecek diğer tüm durumların karar vericiler tarafından derhal düzeltilmesini sağlamaya yönelik mekanizmalar ve kontroller oluşturulmalıdır.
- Performans yönetimi: Yüksek ahlak ve dürüstlük standartlarını karşılayan personel ve acentelerin istihdamına gereken önem verilmelidir. Ayrıca müşterilere adil muamele açısından uygun sonuçlar elde etmek için ilgili personel eğitilmelidir. Performansın değerlendirilmesi bu sonuçların elde edilmesine yapılan katkıyı içermelidir.
- Ödül: Ücretlendirme ve ödül stratejilerinde müşterilere adil muamele sonuçları dikkate alınmalıdır. Dolayısıyla ödül yapılarının kalite sorunları açısından gözden geçirilmesi ve müşterilere haksız muameleye yol açabilecek teşviklerden kaçınmak gerekir.

19.2.6 Sigorta şirketlerinin ve aracılarn müşterilere adil davranılmasına yönelik politikaları ve prosedürleri denetim otoritesine sağlanmalıdır. Denetim otoritesi sigorta şirketlerini ve aracılarn özellikle talep, şikâyet ve ihtilaflarn çözümüne yönelik politika ve prosedürlerini iyi uygulama olarak kamuya duyurmaları konusunda teşvik edebilir.

19.2.7 Denetim otoriteleri sigorta şirketlerinin ve aracılarn müşterilere adil davranılmasına yönelik politikalarını ve prosedürlerini gözden geçirmenin yanı sıra sigorta şirketlerinin ve aracılarn uygun politika ve prosedürleri oluşturmalarına yardımcı olmak için beklentilerine ilişkin rehberler çıkarmak isteyebilirler.

Ön satış süreci

19.3 Denetim otoritesi, sigorta şirketlerinin ve aracılarnın sigorta ürünlerini geliştirirken ve pazarlarken farklı müşterilerin çıkarlarını dikkate almasını ister.

19.3.1 Bazı ülkelerde bu denetim otoritesinin sigorta ürünlerini yasalara uyum açısından incelediği bir ürün onayı yaklaşımıyla elde edilebilir. Bu yasalar sadece aktüeryal standartları değil aynı zamanda belirli istisna türlerinde yasaklar gibi müşterileri korumak üzere düzenlenen kuralları da içerebilir. Diğer ülkelerde ise ürünlerin yasallaştırılmış ilkenin amaçladığı sonucu karşılamış olarak kabul edilebileceği şekilde geliştirilmesini ve pazarlanmasını sağlamak amacıyla sigorta şirketinin Yönetim Kurulu ve Üst Yönetimine daha fazla mesuliyet yükleyen bir “ilkelere dayalı” yaklaşım izlenir.

Ürün onayı yaklaşımı

19.3.2 Denetim otoritelerinin sözleşme şartlarını veya fiyatlandırmayı onaylama yetkisine sahip olduğu durumlarda, onay sürecinin sigorta ürünlerinin müşterilere sağladığı yenilik ve seçim faydaları karşısında müşterilerin korunmasını dengelemesi gerekir. Sigorta şirketinin mali yeterliliği daha az olan müşterilerle ilgilendiği, ürünlerin daha karmaşık olduğu veya yasaların otomobil sorumluluk sigortası veya sağlık sigortası gibi sigorta sözleşmeleri gerektirdiği bazı durumlarda sözleşme şartlarının veya fiyatlandırmanın denetim otoritesi tarafından onaylanması daha uygun olabilir.

19.3.3 Bu tür durumlarda denetim otoritesi ürünleri;

- zorunlu poliçe limitleri,
- belirli risk teminatı, prosedürler veya koşullar,
- yasaklanan istisnaların olmaması,
- özellikle gereken poliçe diline uygunluk

gibi hususlara uyum açısından gözden geçirebilir.

İlkelere dayalı yaklaşım

19.3.4 Denetim otoriteleri daha fazla ilkeye dayalı bir yaklaşım izliyorsa sigorta şirketlerinden bu konuda ne beklendiğine ilişkin bir rehber belge çıkarabilirler. Bu beklentiler aşağıdaki hususları içerebilir:

- Ürün geliştirme ve pazarlama müşteri ihtiyaçlarına ilişkin yeterli bilgi kullanımını içermelidir.
- Ürün geliştirme (üçüncü şahısların çıkardığı bir ürün dâhil) yeni ürünün ana özelliklerinin ve buna ilişkin açıklama belgelerinin sigorta şirketinin uygun her departmanından

yetkili kişilerce ayrıntılı bir değerlendirmesini sağlamalıdır.

- Bir ürün veya hizmeti pazarlamadan önce sigorta şirketi iş modeline, mevcut kuralları ve düzenlemelerine ve risk yönetimi yaklaşımına göre ürünün itinalı bir incelemesini yapmalıdır. Özellikle mevcut politika, prosedür ve kontrollerin sigorta şirketinin;
 - o sürdürülebilir bir ürün sunmasına,
 - o ürünün muhtemelen uygun olmadığı müşteriler tarafından erişimini sınırlandırarak ürünün ihtiyaçlarına uygun olması muhtemel olan müşterileri hedeflemesine,
 - o pek çok unsurun yanında ortam/çevre ile ilgili veya sigorta şirketinin müşterilere zarar verebilecek politikalarından kaynaklanan değişiklikleri dikkate alarak üründen kaynaklanan riskleri değerlendirmesine,
 - o özellikle yürürlükteki yasa ve düzenlemeler ışığında ve tavsiyenin gerekli olup olmadığına bakılmaksızın dağıtım yöntemlerinin ürün için uygun olmasını sağlamasına,
 - o bir ürünü piyasaya sürdükten sonra hedef müşterilerin ihtiyaçlarını karşılamaya devam etmesini sağlamak amacıyla lansman sonrasında ürünü izlemesine, sağlam ticari uygulamalar açısından kullanılan çeşitli dağıtım yöntemlerinin performansını değerlendirmesine ve, gerekirse, gerekli düzeltici eylemler almasına
- imkan tanınması gerekir.
- Sigorta şirketleri aracılardan hedef piyasaları anlamalarını (ve dolayısıyla yanlış satış riskini azaltmalarını) sağlamak amacıyla gerekli desteği vermelidir.

19.4 Denetim otoritesi sigorta şirketlerinin ve aracılardan ürün ve hizmetlerini net, adil ve yanıltıcı olmayacak şekilde tanıtmasını ister.

- 19.4.1 Sigorta şirketi veya aracı bir sigorta ürününü tanıtmadan önce sağlanan bilgilerin doğru, açık ve yanıltıcı olmamasını sağlamak için gerekli olan makul adımları atmalıdır. İdeal olarak prosedürler, müşterilere yönelik reklam materyallerinin ve diğer iletişim araçlarının bunları hazırlayan veya tasarlayan kişi veya kuruluşlar dışında bağımsız bir şekilde incelenmesini sağlamalıdır.
- 19.4.2 Sigorta şirketi veya aracı daha sonradan sağlanan bilgilerin doğru ve açık olmadığını ya da yanıltıcı olduğunu fark ederse bu bilgiyi geri çekmeli ve bu bilgilere dayanarak iş yapabileceğini düşündüğü kişileri makul olan en kısa sürede bilgilendirmelidir.
- 19.4.3 Sağlanan bilgiler;

- kolayca anlaşılabilir olmalı,
- söz konusu ürünün müşterilerinin çoğunluğunun makul olarak elde edilmesini beklediği sonuç ile tutarlı olmalı,
- talep edilen tazminatların ve önemli sınırlamaların temelini açıkça belirtmeli ve
- Önemli beyanları veya uyarıları gizlememeli, azaltmamalı veya engellememelidir.

19.4.4 Sigorta şirketi sadece müşterilere değil aynı zamanda sağladığı bilgilere dayanarak müşterilerine tavsiyelerde bulunacak araçlara da doğru, açık ve yanıltıcı olmayan bilgiler sağlamakla sorumlu olmalıdır.

19.5 Denetim otoritesi sigorta şirketleri ve aracılarn satış noktasında müşterilere sağlanan bilginin zamanlaması, sunulması ve içeriğiyle ilgili koşulları belirler.

19.5.1 Sigorta şirketi veya aracı, ilgili şekilde, müşterilerin önerilen düzenlemeler hakkında bilinçli bir karar verebilmeleri için müşterilere poliçe hakkında zamanında ve kapsamlı bilgi verilmesini sağlamak amacıyla tüm gerekli makul adımları atmalıdır.

Müşterilere sağlanan bilginin zamanlaması

19.5.2 Müşteriler satış noktasında ve öncesinde uygun şekilde bilgilendirilmelidir. Verilen bilgiler sözleşme yapılmadan önce bilinçli bir karar alınmasına olanak sağlamalıdır.

19.5.3 Bilgilendirme için “en iyi zaman” belirlenirken sigorta şirketi veya aracı söz konusu bilginin müşterinin karar alma sürecindeki önemini ve bilginin en yararlı olabileceği anı değerlendirmelidir.

Müşterilere bilgi sağlanması

19.5.4 Bilgi açık, adil ve yanıltıcı olmayacak şekilde verilmelidir. Mümkün olduğunda müşterinin kolayca anlayabileceği “sade bir dil” kullanılmalıdır.

19.5.5 Ürün bilgileri yazılı olarak veya başka bir kalıcı ortamda verilmelidir.

19.5.6 Açıklamalar gereğinden fazla ise müşterinin bilgileri okumama riski doğacağından ürün açıklamasının miktarından çok kalitesine odaklanması tavsiye edilmektedir. Açıklamanın kalitesi de rakip ürünler arasında karşılaştırma ve daha bilinçli bir seçim yapılmasına yardımcı olacak standart bir açıklama formatının (örneğin bir ürün bilgi sayfası) verilmesiyle artırılabilir.

- 19.5.7 Özellikle maliyetler ve içerdği risklere istinaden paketli perakende yatırım ürünleri (PRIPS) gibi tüketiciler açısından anlaşılması zor olan daha karmaşık ya da “paket” ürünler için anlaşılır ve basit açıklama ihtiyacı olması muhtemeldir.
- 19.5.8 Denetim otoriteleri, sigorta şirketlerini ve aracıları müşterilerinden sağlanan bilgilerin alındığı ve anlaşıldığı konusunda onay almaları için teşvik etmelidir.

Müşterilere sağlanan bilginin içeriği

- 19.5.9 Sağlanan bilgi müşterilerin satın aldıkları ürünün özelliklerini anlamalarına olanak sağlamalı, gereksinimlerini karşılayıp karşılamayacağını ve hangi açıdan karşılayacağını anlamalarına yardımcı olmalıdır.
- 19.5.10 Gerekli bilgi düzeyi;
- tipik bir müşterinin söz konusu poliçeye ilişkin bilgisi ve deneyimi,
 - tazminatlar, istisnalar, kısıtlamalar, koşullar ve süresi dâhil poliçe şartları ve koşulları,
 - poliçenin genel karmaşıklığı,
 - poliçenin diğer mal ve hizmetler ile bağlantılı olarak satın alınıp alınmadığı,
 - aynı bilginin daha önceki müşteriye sağlanıp sağlanmadığı ve sağlandıysa ne zaman sağlandığı

gibi hususlara bağlı olarak değişme eğiliminde olacaktır.

Ürün özelliklerinin açıklanması

- 19.5.11 Gerekli ürün bilgisi düzeyi değişebilir ancak ürünün temel özellikleri hakkında bilgi içermelidir. Bunlar:
- sigorta şirketinin adı, yasal yapısı ve, ilgili ise, ait olduğu grup adı,
 - tazminatlar dâhil olmak üzere sunulan sigorta sözleşmesinin türü,
 - prim seviyesi, prim ödemelerinin vadesi ve süresi ile geç ödeme veya ödememe yaptırımları. Bir poliçe diğer mal veya hizmetlerle bağlantılı olarak satın alındığında (paket ürün) her tazminat için (ana tazminatlar ve ek tazminatlar) gerekli primlerin diğer fiyatlardan ayrı olarak açıklanması ve poliçenin satın alınmasının zorunlu olup olmadığının belirtilmesi iyi bir uygulama olacaktır,

- teklif edilen primden mahsup edilecek veya prime eklenecek ücretlerin türü ve seviyesi ile müşteri tarafından doğrudan ödenecek ücretler,
- sigorta teminatının başlama ve bitiş zamanı,
- sözleşme ile teminat altınal alınan risk ile hariç tutulan risklerin tanımı,
- önemli veya olağandışı istisnalar veya sınırlamalar hakkında mühim ve net bilgiler. Önemli bir istisna veya sınırlama genellikle tüketicilerin satın alma kararını etkileyebilecek olmalıdır. Olağandışı bir istisna veya sınırlama ise normal koşullarda benzer sözleşmelerde bulunmayandır. Sigorta şirketi veya aracı hangi istisnaların veya sınırlamaların önemli olduğunu belirlerken, özellikle, poliçenin önemli özellikleri ve faydaları ile ilgili muafiyet ya da sınırlandırmaları ve poliçe kapsamında ödenecek tazminatı olumsuz etkileyebilecek faktörleri göz önünde bulundurmalıdır. Önemli veya olağandışı istisna veya sınırlama örnekleri şunlar olabilir:
 - o ertelenmiş ödeme dönemleri,
 - o bazı durumlar, hastalıklar ya da önceden var olan sağlık koşullarının hariç tutulması,
 - o moratoryum dönemleri
 - o teminat tutarı limitleri
 - o tazminatların ödeneceği döneme ilişkin sınırlar,
 - o yaş, ikamet veya istihdam gibi tazminat talep etme uygunluğu kısıtlamaları
 - o aşırılıklar.

19.5.12 Bir yatırım politikası hakkında verilen bilgiler geçmiş göstergeleri, simüle edilen veya gelecekteki performansı içerdiğinde bilgiler yukarı yönlü veya aşağı yönlü potansiyel limitleri veya geçmiş performansın gelecekteki performansın güvenilir bir göstergesi olmadığına dair önemli bir uyarıyı içerir.

19.5.13 Müşteriye doğru ve anlaşılabilir bilgiler sağlamanın kolay yollarından biri sigorta sözleşmesinin tamamlanması veya performansı açısından özel önem taşıyan kilit ürün özellikleri ile ilgili bilgi içeren bir ürün bilgisi broşürüdür. Bu broşür açıkça belirlenmeli ve müşteriye bilgilerin kapsamlı olmadığı belirtilmelidir. Sözleşmenin içeriği ile ilgili bilgiler doğrultusunda sözleşmenin ilgili hükümlerine veya sözleşmenin temelini oluşturan genel poliçe şartlarına atıfta bulunulmalıdır.

Sigorta şirketleri anlaşılabilirliğini sağlamak amacıyla ürün bilgisi broşürlerinin geliştirilmesinde tüketici testleri gibi üçüncü şahıs değerlendirmelerini kullanmayı düşünmelidirler.

Hak ve yükümlülüklerin açıklanması

19.5.14 Özellikle bireysel müşteriler genellikle sigorta sözleşmesinden doğan yasal hakları ve yükümlülükleri konusunda sadece sınırlı bilgiye sahiplerdir. Bu nedenle bir sigorta sözleşmesi yapılmadan önce sigorta şirketinin veya aracının, ilgili şekilde, aşağıdaki konularda perakende müşterisini bilgilendirmesi gerekir:

- Genel hükümler – sözleşmenin geçerli hukuku
- Önemli gerçekleri açıklama yükümlülüğü – müşterinin önemli gerçekleri dürüstçe açıklama yükümlülüğü hakkındaki önemli ve açık bilgiler dâhil. Müşterinin açıklamak zorunda olduğu bilgileri öğrenmesini sağlamanın bir yolu poliçe açısından önemli her durumun açıklanması gereğinin, açıklanması gereken hususların ve böyle bir açıklama yapmamanın sonuçlarının anlatılmasıdır Alternatif olarak bir açıklama yükümlülüğü yerine müşteriye sigorta şirketi açısından önemli herhangi bir husus hakkında açık sorular sormaktır.
- Bir sözleşme yapıldığında ve sözleşme süresi boyunca uyulması gereken yükümlülükler ile bunlara uyulmaması halinde hukuki sonuçları.
- Teminatı izleme yükümlülüğü – ilgili olduğunda müşterinin yeterliliğini koruması için teminatı düzenli aralıklarla gözden geçirmesi ve güncellemesi gerekebileceğine dair bir açıklama dâhil.
- İptal hakkı – iptal hakkının varlığı, süresi ve koşulları dâhil. Erken iptal veya poliçe değiştirme ile ilgili masrafların açıkça belirtilmesi gerekir
- Tazminat talep etme hakkı – poliçe sahibinin tazminat talep edebileceği koşullar ve iletişim bilgileri dâhil.
- Şikayet hakkı – sigorta şirketinin kendi ihtilaf mekanizması veya bağımsız bir ihtilaf çözüm mekanizması gibi poliçe sahibinin şikayetlerinin ele alınmasına yönelik düzenlemeler dâhil.

19.5.15 Sigorta şirketinin poliçe sahibi koruma planındaki yükümlülüklerini ve sınırlamaları karşılayamaması durumunda, uygun durumlarda, müşteriye bu koruma planı veya tazminat planına ilişkin bilgi verilebilir.

- 19.5.16 Sigortacı yabancı bir sigorta şirketi ise sigortacı veya aracının müşteriyi, herhangi bir taahhüt içine girmeden önce, sigorta şirketinin denetiminden sorumlu merkez ülke otoritesinin ayrıntıları ve merkez ofisin veya varsa sözleşmenin yapıldığı şubenin bulunduğu ülke hakkında bilgilendirmesi gerekmektedir.

İnternet satışlarına özel açıklama

- 19.5.17 Denetim otoriteleri internet yoluyla yapılan sigorta faaliyetleri için geçerli şeffaflık ve açıklama ilkelerinin geleneksel yollarla yapılan sigorta faaliyetlerine uygulananlara eşdeğer olmasını sağlamalıdır. Ayrıca üzerinde yargı yetkisine sahibi oldukları ve internet üzerinden sigorta ürünleri sunan sigorta şirketleri ve aracılardan kendi internet sitelerinde bazı bilgiler açıklamalarını zorunlu tutmalıdır. Bu bilgiler şunlardır:

- sigorta şirketinin merkez ofisinin adresi ve merkez ofisin denetiminden sorumlu denetçinin iletişim bilgileri,
- sigorta şirketinin, şubenin veya aracının ve, yukarıdakinden farklı ise, sigorta faaliyetinin denetiminden sorumlu denetçinin iletişim bilgileri,
- sigorta şirketi veya aracının yasal olarak sigorta sağlamaya izinli olduğu ülkeler,
- tazminat taleplerinin sunulmasına yönelik prosedürler ve sigorta şirketinin tasfiye ve ödeme prosedürlerinin tanımı,
- ihtilaf çözümü ve/veya tüketici şikayetleri ile ilgilenen makam veya kuruluş ile ilgili iletişim bilgileri.

19.6 Denetim otoritesi, müşterilerin sigorta sözleşmesi imzalanmadan önce tavsiye aldığı durumlarda, sigorta şirketlerinin ve aracılardan müşterinin açıklanan koşullarını dikkate alan uygun tavsiyelerde bulunmalarını ister.

- 19.6.1 Tavsiye ürün bilgisi sunulmasının ötesinde bir ürünün özellikle müşterinin açıklanan ihtiyaçlarına uygunluğuna dair sunulan önerilerdir.

- 19.6.2 Sigorta şirketleri ve aracılardan, tavsiye vermeden ya da bir sözleşme imzalanmadan önce müşterilerinden sigorta ihtiyaçlarını değerlendirmek için uygun bilgiler almalıdırlar. Bu bilgiler, ürünün türüne göre farklılık gösterebilir ve, örneğin, müşteri hakkında şu bilgileri içerebilir:

- finansal bilgisi ve deneyimi,
- ihtiyaçları, öncelikleri ve koşulları,
- ürünü satın alma yeterliliği,

- risk profili.

- 19.6.3 Tavsiye verilmesi gereken normal koşullar altında müşterinin tavsiye almak istememesi halinde müşteriden bu yönde bir onay belgesi imzalaması istenmesi tavsiye edilmektedir.
- 19.6.4 Denetim otoritesi de tavsiye verilmesi beklenmeyen poliçe türlerini veya müşterileri belirtmek isteyebilir. Bunlar genellikle anlaşılması kolay ürünler, ürün türü hakkında uzman bilgisine sahip olan müşteri gruplarına satılan ürünler veya, ilgiliyse hiçbir seçeneği olmayan zorunlu kuvertür ürünleridir.
- 19.6.5 Yapılan tavsiyenin kaynağı, özellikle karmaşık ürünler ve yatırım unsuru olan ürünler için açıklanmalı ve belgelenmelidir. Tüm tavsiyeler müşteriye anlaşılır, açık ve doğru bir şekilde iletilmelidir. Yatırım tavsiyesi verilecekse tavsiye yazılı olarak veya müşterinin ulaşabileceği başka bir kalıcı ortamda iletmeli ve “müşteri dosyasında” bir kaydı tutulmalıdır.
- 19.6.6 Ayrıca sigorta şirketi, acentelerinin⁷¹ “müşteri dosyalarını” gözden geçirerek acenteler tarafından verilen tavsiyelerin niteliğini bağımsız olarak denetleyebilir, gerekli düzeltici tedbirleri alabilir ve mümkünse kendisine iletilen şikâyetleri tam anlamıyla inceleyecek konumda olabilirler.
- 19.6.7 Müşterilere nitelikli tavsiyeler verilmesini teşvik etmek sigorta şirketinin ve aracının sorumluluğunda olmalıdır. Sigorta şirketi ve aracı nitelikli tavsiyeler verilmesini sağlamak amacıyla sürekli eğitim programları düzenlemelidir. Bu programlar tavsiye veren kişilerin;
- pazar eğilimleri, ekonomik koşullar, yenilikler ve ürün ve hizmetlerde yapılan değişiklikler hakkında bilgi sahibi olmasına,
 - ürün ve hizmetlerin özellikleri ve riskleri dâhil olmak üzere sektörleri hakkında uygun bir bilgi düzeyine sahip olmasına,
 - yürürlükteki yasal ve düzenleyici gereksinimleri bilmesine,
 - ürün ve hizmetlerle ilgili bilgi iletişim ve verilen tavsiyelerin tarafsızlığından ödün verme veya bu tavsiyeleri sınırlama eğiliminde olan herhangi bir durumun uygun açıklama

⁷¹ Acenteler hakkında daha fazla bilgi için bkz. Rehber 18.0.10.

gerekliklerini bilmesine,

- ürün ve hizmetlerle ilgili belgelere aşına olmasına ve makul öngörülebilir sorulara cevap verebilmesine olanak sağlamalıdır.

19.7 Denetim otoritesi, müşterilerin sigorta sözleşmesi imzalanmadan önce tavsiye aldığı durumlarda sigorta şirketlerinin ve aracılardan potansiyel menfaat çatışmalarını uygun şekilde yönetmesini ister.

19.7.1 Sigorta şirketleri ve aracılardan, gerek birbirleri ile gerek müşterileri ile olan ilişkilerinde çıkar çatışmaları ile karşılaşabilirler. Çıkar çatışmaları, taraflardan birinin mesleki ve kişisel çıkarları söz konusu olduğunda ortaya çıkar. Bu sigorta şirketi veya aracılardan müşterilerine olan görevleri ile çatışabilecek teşvikleri istemeyi ya da kabul etmeyi de içerir. Teşvik, bir sigorta şirketi veya aracıya ya da kendi adına hareket eden bir kişiye belirli bir davranış biçimi benimsemesi için sunulan bir fayda olarak tanımlanabilir. Sunulan fayda, bunlarla sınırlı olmamakla birlikte, nakit, nakit benzerleri, komisyon, mal ve ağırlama olabilir. Müşterilerin çıkarlarını temsil eden aracılardan sigorta şirketlerinden teşvik alabilirler ancak bu onların verdiği tavsiyelerin bağımsızlığını etkileyebilecek bir çıkar çatışmasına neden olabilir.

19.7.2 Genellikle üçüncü bir şahsa verilen veya üçüncü bir şahıstan alınan bir teşvik veya parasal olmayan yararın bir çıkar çatışması yaratacağı kabul edilebilir. Bazı ülkelerde;

- teşvik ödemesi veya alımının müşteriye sunulan hizmetin kalitesini arttırmaya yönelik olması,
- teşvik ödemesi veya alımının müşteriye hizmetin sağlanmasından önce açıklanması ve
- teşvik ödemesi veya alımının sigorta şirketinin veya aracılardan müşterinin yararına hareket etme görevini ihlal etmemesi

halinde bir sorun teşkil etmeyeceği düşünülür.

19.7.3 Bir sigorta aracı, hem müşteri hem de sigorta şirketi ile etkileşim içindedir. Bu nedenle aracılardan bir çıkar çatışması ile karşılaşması sigorta şirketine nazaran daha muhtemeldir. Sigorta aracı;

- aynı veya ilişkili konularla ilgili olarak iki veya daha fazla müşteri için çalışıyorsa – aracılardan taraflardan birinin çıkarına hareket etmesi diğerinin çıkarlarını olumsuz etkileyebilir,
- müşteri dışında bir tarafla olan ilişkisi müşteriye verilen tavsiyeleri etkilerse,

- müşterinin hesabına bir mali kazanç sağlaması ya da bir mali kaybı önlemesi muhtemel ise,
- müşteriye sağlanan bir hizmet ya da müşteri adına yürütülen bir işlemin sonucunda müşterinin yararına olmayan bir çıkarı varsa,
- müşterinin kararı üzerinde önemli bir etkiye sahipse (örneğin bir iş ilişkisinde) ve çıkarı müşterinin çıkarından farklıysa,
- müşteriye sağlayacağı bir hizmet için standart ücret veya komisyon dışında herhangi bir teşvik aldıysa,
- müşteriye sağlanan bir hizmet ya da müşteri adına yürütülen bir işlemin sonucunda doğrudan avantaj sağlayan tarafla olan bağı nedeniyle dolaylı bir çıkarı varsa (bir banka sigortacılığı ilişkisinde diğer finansal hizmetler ile birlikte satılan sigorta ürünlerini talep etmek gibi) ve bu dolaylı çıkar müşterinin çıkarından farklıysa

çıkar çatışması ortaya çıkabilir.

19.7.4 Sigorta şirketlerinin ve aracılardan müşterilerin çıkarları doğrultusunda hareket etmesini sağlamak için denetim otoritesinin onlardan uygun politika ve prosedürler ile çıkar çatışmalarını tespit etmek ve yönetmek için tüm makul adımları atmalarını istemesi önemlidir.

19.7.5 Çıkar çatışmaları durumun gerektirdiği şekilde, örneğin, uygun açıklamalar ve müşterilerden alınan onaylar yoluyla farklı şekillerde yönetilebilir. Yeterli şekilde yönetilememesi ise sigorta şirketinin veya aracının gerekli şekilde davranmayı reddetmesine neden olacaktır. Denetim otoritesi, çıkar çatışmalarının açıklama yoluyla yeterli şekilde üstesinden gelinebileceğine dair endişeleri olması halinde sigorta şirketlerinden ve aracılardan bu çatışmaları yönetmek için diğer seçenekleri değerlendirmelerini isteyebilir. Bazı ülkelerde mevcut olan veya değerlendirilen diğer seçenekler şunlardır:

- bazı finansal çıkar türlerine getirilecek yasaklar,
- ücret tabanlı bir yaklaşım lehine yatırım ürünlerinde komisyon ödenmesini veya alınmasını yasaklamak gibi perakende dağıtım modelinde yapılacak yapısal değişiklikler.

Police hizmetleri

19.8 Denetim otoritesi sigorta şirketlerinin;

- **police kapsamındaki yükümlülüklerin yerine getirildiği ana kadar poliçeleri uygun şekilde yürütmelerini,**

- **sözleşme süresi boyunca poliçe sahibine⁷² herhangi bir sözleşme değişikliği konusunda bilgi vermesini,**
- **sigorta ürününün türüne bağlı olarak poliçe sahibine diğer ilgili bilgileri vermesini ister.**

19.8.1 Sigorta şirketlerinin sürekli denetimi özellikle;

- poliçe sahiplerine sürekli bilgi sağlanması,
- poliçe sahiplerinin tasfiye ve ödeme işlemleri,
- poliçe sahiplerinin şikayetlerinin yönetilmesi

konularında poliçe hizmetlerine ilişkin sigorta şirketlerinin iş yönetim etiğinin izlenmesini içermelidir.

19.8.2 Ayrıca uygun poliçe hizmetleri bilgi açıklamalarının ötesinde ürünler arası değişim veya poliçenin erken iptali durumunda adil muameleyi de kapsar.

19.8.3 Denetim otoriteleri sigorta şirketlerinden poliçe kapsamındaki yükümlülüklerin uygun şekilde yerine getirilmesini sağlamak için yeterli önlemleri almalarını istemelidir. Bu husus poliçe hizmetlerine iştirak eden araçlar için de geçerli olmalıdır.

Sigorta şirketi ile ilgili bilgiler

19.8.4 Sigorta şirketi hakkında açıklanması gereken bilgiler şunlardır:

- sigorta şirketinin adı, yasal yapısı veya merkez ofis adresi ve uygun görülen diğer ofislerindeki değişiklikler,
- bir başka şirket tarafından gerçekleştirilen ve poliçe sahibi açısından organizasyonel değişikliklere yol açan devralmalar,
- varsa portföy transferi ile ilgili bilgiler (poliçe sahiplerinin bu hususa ilişkin hakları dâhil).

Şart ve koşullar ile ilgili bilgiler

19.8.5 Sigorta şirketleri poliçe başlangıcından hemen sonra (politika kapanım ve istisnalar dâhil) teminat belgesini sağlamalıdır.

19.8.6 Poliçe sahiplerinin bilgi ihtiyaçları sigorta ürününün türüne bağlı olarak değişir. Bu tür bilgiler genellikle düzenli olarak sağlanırken

⁷² Standart 19.8 ve ilgili rehberin amaçları doğrultusunda "poliçe sahibi" sigorta şirketinin sigorta sözleşmesi yaptığı tarafı ifade eder.

bazı ülkelerde poliçe sahipleri bu bilgileri sadece talep etmeleri halinde bilgi alırlar.

19.8.7 Poliçe şart ve koşullarında yapılan veya poliçe için geçerli yasa(lar)da yapılan değişiklikler dâhil olmak üzere sürekli sağlanması gereken bilgiler poliçe türüne göre değişebilir ve şunları kapsayabilir:

- sigorta tazminatlarının temel özellikleri; özellikle sigorta şirketi tarafından ödenecek tazminatların niteliği, kapsamı ve vade tarihleri,
- tüm vergiler ve diğer maliyet bileşenleri dâhil poliçe türüne uygun olarak ifade edilen toplam poliçe maliyeti; sigorta ilişkisi birkaç bağımsız sigorta sözleşmesinden oluşursa primler ayrı ayrı belirtilmelidir ya da tam maliyet sağlanamazsa bilgiler poliçe sahibinin maliyeti doğrulaması için tam maliyet hesaplamasına dayanarak sağlanmalıdır,
- maliyet yapısındaki herhangi bir değişiklik; mümkünse ödenecek toplam miktar ve sigorta şirketi aracılığıyla veya sigorta şirketi tarafından alınmayan muhtemel ek vergiler, harçlar ve masraflar ile bu tür ek masraflara tabi ise poliçe sahibinin iletişim yöntemlerini kullanımından doğan tüm masraflar belirtilmelidir,
- sözleşme süresi, sözleşmenin (erken) feshine ilişkin şart ve koşullar ve sözleşmeye bağlı sonuçları,
- prim ödeme araçları ve ödeme süresi,
- hem ana tazminat hem de ek tazminatlar açısından her tazminat için ödenen primler,
- poliçe sahibine değer kaybı/değer artışı bildirme gerekliliğine ilişkin verilecek bilgiler,
- poliçe sahibine sözleşme ile ilgili özel durumlara ilişkin verilecek bilgiler,
- sigorta sözleşmesi değiştirme seçeneğinin etkisi hakkında bilgi,
- sözleşmenin yenilenmesi hakkında bilgi.

19.8.8 Hayat sigortası ve yıllık gelir sigortası (bir yatırım unsuru olan ürünler) ile ilgili ek bilgiler asgari olarak şunları içermelidir:

- fon fazlasındaki iştirak hakları,
- hesaplama temeli ve ikramiye durumu,
- mevcut nakit iştirak değeri,
- bugüne kadar ödenen primler,

- birime bağılı hayat sigortası için yatırım firmasından rapor (temel fonların performansı, yatırımların değişiklikler, yatırım stratejisi, geçtiğimiz yıl birimlerin ve hareketlerin sayısı ve değeri, yönetim ücretleri, vergiler, harçlar ve sözleşme hesabının mevcut durumu dâhil).

19.8.9 Şart ve koşullarda değişiklikler olması halinde sigorta şirketi, poliçe sahibine bu değişikliklere ilişkin hak ve yükümlülüklerini bildirmeli ve uygun şekilde poliçe sahibinin onayını almalıdır.

19.9 Denetim otoritesi, sigorta şirketlerinin taleplerle zamanında ve adil bir biçimde ilgilenmek için gerekli politika ve süreçlere sahip olmalarını ister.

19.9.1 Denetim otoriteleri sigorta şirketlerinin adil ve şeffaf bir tasfiye ve ödeme sürecine ve ihtilaf çözüm prosedürüne sahip olmalarını şart koşmalıdır.

Tazminat taleplerinin ele alınması

19.9.2 Sigorta şirketleri tazminat talebinde bulunulmasından ödenmesine kadar tüm adımları içeren tasfiye ve ödeme prosedürlerine ilişkin yazılı belgeler tutmalıdır. Bu belgelendirme istisnai durumlarda genişletilebilecek bu adımlar için beklenen süreleri (zaman çizelgelerini) içerebilir.

19.9.3 Talep sahipleri hasar ödemeleri ile ilgili prosedürler, formaliteler ve ortak süreler hakkında bilgilendirilmelidir.

19.9.4 Talep sahiplerine talepleri hakkındaki bilgiler zamanında ve adil bir biçimde verilmelidir.

19.9.5 Talepler açısından değer kaybı, iskonto veya ihmal gibi belirleyici faktörler gösterilmeli ve kapsamlı bir dilde izah edilmelidir. Aynı husus taleplerin tamamen veya kısmen reddedildiği durumlar için de geçerlidir.

19.9.6 Bazen aracılar talep sahiplerinin ilk temas noktası olabilirler. Bu durum poliçe sahibi, aracı ve sigorta şirketinin ortak yararına olabilir ancak bu durum sigorta şirketinin sorumluluklarını azaltmaz.

19.9.7 Adil bir hasar değerlendirmesi hasar ödeme prosedürlerine katılan sigorta şirketi ve - eğer varsa - aracı personeli açısından uygun yeterlilik düzeyi ve sürekli eğitim gerektirir.

19.9.8 Hasar değerlendirmesi için yeterlilik şartları sigorta poliçesinin türüne bağılı olarak değişir ve genellikle teknik ve hukuki uzmanlık içerir.

Hasar ihtilafları

- 19.9.9 Hasar ihtilafları ile ilgilenen personel tasfiye ve ödeme işlemlerinde deneyimli olmalı ve uygun niteliklere sahip olmalıdır. Sigorta eksperleri sigorta şirketlerinin talimatlarından bağımsız olarak münferit hasar ödemelerinde tavsiyeler verebilmelidir.
- 19.9.10 İhtilaf çözüm prosedürleri, müdahil olan tüm tarafların meşru çıkarlarını dikkate alarak dengeli bir yaklaşım izlemelidir. Prosedürler külfetli evrak işleri gerektirenler gibi fazla karmaşık olmamalıdır. Kararlar özel tartışmalı konularla yakından ilgili olan ve net bir dille açıklanan açıklamalar içermelidir.
- 19.9.11 Denetim otoriteleri sigorta şirketlerinin alınan kararlarda tarafsızlığı ve nesnelliği teşvik etmek amacıyla şirket bünyesinde bir temyiz organı olarak hareket edecek bir Hasar Tazminat Komitesi oluşturularak ilgili politikaların mevcut olmasını sağlamaları yönünde teşvik edebilir.

19.10 Denetim otoritesi, sigorta şirketlerinin ve aracılara şikâyetlerle zamanında ve adil bir biçimde ilgilenmek için gerekli politika ve süreçlere sahip olmalarını ister.

- 19.10.1 Bir şikâyet, sigorta şirketi veya aracı tarafından sağlanan hizmetle ilgili memnuniyetsizlik ifadesi olarak tanımlanabilir. Bu bir mali kayıp iddiası olabilir ve basit bir bilgi talebi içermez.
- 19.10.2 Sigorta şirketleri veya aracılara ile ilgili şikâyetlerin artması belli alanlardaki olası mağduriyetleri gösterir. Bu nedenle poliçe sahiplerinin şikâyetlerinin sürekli olarak analiz edilmesi, bir sigorta şirketinin veya aracının iş yönetim etiğinin kalitesi açısından önemli bir göstergedir.
- 19.10.3 Uygun politika ve prosedürler, her şikâyet ve çözümü için alınan tedbirlerin kaydının tutulmasını içerecektir.
- 19.10.4 Bazı sigorta şirketleri ve aracılara şikâyetlerin ele alınması sürecinde ilgili politikaların mevcut olmasını sağlamak amacıyla bir Şikâyet Çözüm Komitesi kurmaya karar verebilir.
- 19.10.5 Denetim otoriteleri poliçe sahibi şikâyetlerinden elde edilen bulgulardan yararlanmak amacıyla kendi şikâyet izleme sistemlerine sahip olmayı tercih edebilir.
- 19.10.6 Denetim otoriteleri sınır ötesi şikâyet çözümleri için işbirliği yapmalıdır. Bu işbirliğinin gizlilik şartlarına tabi olması muhtemeldir. Sınır ötesi denetim işbirliği hakkında daha fazla bilgi için bkz. ICP 3 Bilgi Değişimi ve Gizlilik Şartları ve ICP 25 Denetim İşbirliği ve Koordinasyonu.

İhtilaf çözüm mekanizmaları

- 19.10.7 Sigorta şirketi veya aracı tarafından çözülememiş olan anlaşmazlıklar için, sigorta şirketleri ve aracılardan bağımsız olarak, basit, uygun, kolay ulaşılabilir ve tarafsız çözüm mekanizmalarının mevcut olması önemlidir. Bu mekanizmalar, topluca Bağımsız İhtilaf Çözümü ("IDR"- Independent Dispute Resolution) mekanizmaları olarak anılacaktır. IDR mekanizmaları ülkelere göre değişebilir ve arabuluculuk, bağımsız bir inceleme kuruluşu ya da bir ombudsman içerebilir. Tüm bunlar mahkeme mekanizmalarının dışındadır.
- 19.10.8 Genellikle bir muhakeme usulü kanunu temeline göre çalışan IDR mekanizmaları ticari olmayan poliçe sahipleri ile sınırlı olabilir ve bazen de bu poliçe sahipleri için ücretsizdir. Kararlar poliçe sahipleri açısından bağlayıcı değildir ancak belirli sınırlar dahilinde sigorta şirketi veya aracı için bağlayıcı olabilir. İhtilaflar istenen şekilde çözülmediği takdirde tüketiciler yine de mahkeme süreçlerinden yararlanabilirler ancak genellikle bir IDR işlemi sırasında sınırlama döneminin ertelenmiş olduğu kabul edilir.
- 19.10.9 IDR mekanizmalarında görev alan arabulucular yüksek mesleki bilgi, dürüstlük ve yeterlilik standartlarını karşılamalıdır. Arabulucunun bir hâkimin görevlerini yerine getirebilecek nitelikte olması ve sigorta hukuku alanında uzman olması bunun bir kanıtı olacaktır. IDR mekanizmaları genellikle sigorta şirketleri ve/veya aracılar tarafından finanse edilmesine rağmen arabulucuları bağımsız olmalıdır. Arabulucu;
- sigorta şirketlerinin/aracıların talimatlarına tabi ise,
 - bir sigorta şirketi/aracının eski bir çalışanı ise veya
 - aynı anda bağımsızlıklarını etkileyebilecek diğer işlevleri yerine getiriyorsa

arbulucunun bağımsızlığından şüphe edilebilir.

19.11 Mevzuat, sigorta şirketlerinin ve aracılardan müşterilerinin kişisel bilgilerini toplamasına, saklamasına, kullanmasına veya üçüncü şahıslarla paylaşmasına izin veren özel hayatın gizliliğinin korunması ile ilgili hükümleri belirler.

- 19.11.1 Kişisel bilgiler genellikle bir kişinin ya da tüzel kişinin topladığı, sakladığı, kullandığı veya ticari faaliyeti sırasında üçüncü şahıslarla paylaştığı bilgileri ifade eder.
- 19.11.2 Sigortacılık sektöründe bilgi güvenliği oldukça önemlidir çünkü bilgi toplama, saklama ve işleme süreçleri önemli miktarda finansal, tıbbi ve kişisel bilgi içerir. Kişisel ve finansal verilerin korunması, finansal hizmetler sektörünün önemli sorumluluklarından biridir.

- 19.11.3 Bir bilginin kişisel bilgi olarak kabul edilmesi için bulunduğu ortamın niteliğinin ve gerek yazılı gerek elektronik vs. erişilebilir olduğu biçimin bir önemi yoktur.
- 19.11.4 Bir müşterinin kişisel bilgilerinin korunmasına ilişkin yasal hükümler ülkeden ülkeye ve bir denetçiden diğerine farklılık gösterebilir.
- 19.11.5 Müşterilerin korunması ve gizlilik düzenlemeleri ülkeden ülkeye değişmesine rağmen müşterilerine bilgi ifşası ve kişisel bilgilerin güvenliğine ilişkin bir güvence sunmak sigorta şirketlerinin ve aracılardan sorumluluğundadır.
- 19.11.6 Sigorta şirketleri ve aracılardan, müşterilerinin sigorta ihtiyaçlarını değerlendirmek için müşterileri hakkında yeterli bilgiyi edinmelidir. Bir müşterinin gizli olmasını beklediği bilgilere aynı şekilde muamele edilmelidir. Müşteriler hangi bilgilerin kime ifşa edilebileceği konusunda bilgilendirilmelidir.

19.12 Denetim otoritesi, sigorta şirketlerinin ve aracılardan müşterilerin özel bilgilerinin korunması için gerekli politika ve prosedürlere sahip olmalarını ister.

- 19.12.1 Denetim otoritesi, sigorta şirketi veya aracılardan kayıtlarında bulunan kişisel bilgilerin kötüye kullanılmasını ya da uygunsuz şekilde paylaşılmasını önlemek için yeterli önlemi almasını istemelidir.
- 19.12.2 Yönetim Kurulu ve Üst Yönetim tüm çalışanlara özel hayatın gizliliğinin organizasyon kültürünün ve stratejisinin bir parçası olduğunu göstermek için özel hayatın korunması ile ilgili zorlukların farkında olmalıdır.
- 19.12.3 Kişisel bilgilerin önemi ve hassasiyeti nedeniyle sigorta şirketleri ve aracılardan bu hususta alması gereken tedbirlerden bazıları şunlardır:
- yasal hükümlere ve sektördeki en iyi uygulamalara uyulmasını sağlamak amacıyla özel hayatın korunmasına yönelik politikalar ve prosedürler geliştirmek,
 - özel hayatın korunması gerekliliklerine ilişkin bilincin artırılması amacıyla organizasyonun her seviyesindeki çalışanlarına gerekli eğitimleri vermek,
 - özel hayatın korunmasına yönelik hedeflerin yerine getirilmesini desteklemek için iç kontrol mekanizmaları uygulamak,
 - sigorta şirketinin bir müşteriye ait finansal, tıbbi ve kişisel bilgileri yeterli şekilde yönetmek için uygun teknolojinin mevcut ve uygulamada olmasını sağlamak,
 - güvenlik ihlalleri ile ilgili riskleri ve tehditleri yönetmek amacıyla özel hayatın korunmasına yönelik politika ve prosedürler uygulamak. Güvenlik ihlalleri sorumlu kişilere

(Yönetim Kurulu Üyeleri, Üst Düzey Yöneticiler veya Kilit Kontrol Görevlileri) zamanında bildirilmelidir.

- güvenlik ihlallerini bu ihlallerden etkilenen müşterilere ve denetçilere zamanında bildirmek ve diğer ilgili raporlama gereksinimlerini karşılamak amacıyla veri güvenliğine yönelik politika ve prosedürler uygulamak,
- herhangi bir önemli güvenlik ihlali ile ilgili riskleri değerlendirmek ve bunun kaynakları, operasyonları, ortamı ve itibarı üzerindeki etkilerini azaltmak,
- iş sürekliliği planlamasının bir parçası olarak güvenlik ihlallerinden kaynaklanan riskler doğrultusunda alınması gereken tedbirleri belirlemek,
- grup yapılarının kişisel bilgilerin paylaşımına ilişkin yasakları engellemek amacıyla istismar edilmemesini sağlamak.

19.12.4 Sigorta şirketleri ve aracılar, özellikle başka bir ülkede bulunan firmalarla hizmet alımı sözleşmesi yapıldığında dış kaynak kullanımı riskinin farkında olmalıdır. Sigorta şirketleri ve aracılar ayrıca sınır ötesi faaliyetlerinden kaynaklanan itibar riskinin farkında olmalı ve dışarıdan hizmet aldıkları firmaların kayıtlarında bulunan kişisel bilgilerin kötüye kullanılmasını ya da uygunsuz şekilde paylaşılmasını önlemek için yeterli önlemi aldıklarından emin olmalıdır.

19.12.5 Denetim otoritelerinin özel hayatın gizliliğinin korunmasına yönelik önleyici ve düzeltici nitelikte birçok tedbiri olmalıdır.

19.12.6 Uygun olduğunda, denetim otoriteleri bir müşterinin kişisel bilgilerini sorumlu bir şekilde toplayamayan, saklayamayan, kullanamayan veya üçüncü şahıslarla paylaşamayan sigorta şirketlerine veya aracılara karşı harekete geçebilmelidir. Örneğin, önleyici tedbirler veya önemsiz ihlaller yönetim ile sözlü veya yazılı olarak halledilebilir ve daha sonra izlenebilir. Müşteriler açısından risk teşkil eden daha önemli kusurlara ise hemen veya daha belirgin şekilde müdahale edilebilir.

19.13 Denetim otoritesi, müşterilere adil davranılmasını destekleyen bilgileri kamuya açıklar.

19.13.1 Denetim otoriteleri yetki alanlarına giren sigorta şirketleri için poliçe sahiplerinin korunmasına yönelik düzenlemeler yayımlamalı ve kendi yetki alanlarındaki gözetim veya denetimine tabi olmayan sigorta şirketleri ve aracılarla iş yapan poliçe sahiplerinin durumunu teyit etmelidir.

19.13.2 Denetim otoriteleri yerel mevzuatın sigorta ürünlerinin örneğin e-ticaret yoluyla sınır ötesi sunulması için geçerli olup olmadığı, geçerli ise ne şekilde olduğu hakkında kamu aydınlatmalıdır.

- 19.13.3 Denetim otoriteleri gerektiğinde denetlenmeyen kuruluşlarla iş yapılmasını önlemek için tüketicilere uyarı bildirimleri yapabilir.
- 19.13.4 Denetim otoriteleri tüketicilerin sigorta sözleşmeleri ve kendilerini korumak için alabilecekleri tedbirler konusunda daha fazla bilgi sahibi olarak bilinçli kararlar almalarını teşvik etmelidir.

ICP 20 Kamuyu Aydınlatma

Denetim otoritesi, sigorta şirketlerinin poliçe sahiplerine ve piyasa katılımcılarına faaliyetleri, performansları ve finansal durumlarını anlamaları için ilgili, kapsamlı ve yeterli bilgiyi zamanında vermelerini gerekli kılar. Böylece sigorta şirketlerinin maruz kaldığı riskler ve bunların ne şekilde yönetildiğine ilişkin piyasa disiplini ve anlayışının gelişmesi beklenir.

Başlangıç Rehberi

- 20.0.1 Kredi ve yatırım kararları ile poliçe sahiplerinin kararları için gereken önemli açıklamaların kalitesinin, güncelliğinin ve uygunluğunun geliştirilmesi ve devamının sağlanması önemlidir.
- 20.0.2 Muhasebe standartları (UFRS/UMS ve yerel genel kabul görmüş muhasebe standartları dâhil) sektörler arası genel amaçlı finansal raporlamaya yönelik açıklama gerekliliklerini düzenlerken bu ilke sadece sigorta şirketleri ile ilgilidir. Bilgiler, uygulanabilir olduğu sürece, sigorta şirketleri arasında karşılaştırılabilir olması için geçerli genel kabul görmüş ulusal ve uluslararası standartlara ve uygulamalara uygun olarak verilmelidir.
- 20.0.3 Denetim otoriteleri kamuyu bilgilendirme gerekliliklerini düzenlerken genel amaçlı finansal tablolarda yer alan bilgileri dikkate almalı ve bunları uygun şekilde tamamlamalıdır. Kamunun yeterli düzeyde aydınlatılması denetim sürecini destekler. Denetim otoriteleri, piyasa disiplininin açıklamalar yoluyla geliştirilmesini ve ilgili piyasa katılımcılarının sigorta şirketlerinin performansını ve aldıkları riskleri değerlendirerek uygun bir şekilde müdahale etmek için yeterli elverişli bilgiye sahip olmalarını sağlamalıdır.
- 20.0.4 Sigorta şirketlerinin niteliği, boyutu ve karmaşıklığı açıklamaların uygulaması açısından önemlidir ve bu standartlar için de geçerlidir. Bazı piyasalarda bazı kuruluşlar için bu standartlara uygun bilgi sağlamak makul olmadığında denetim otoritesi piyasa disiplininin açıklamalar yoluyla geliştirilmesini ve ilgili piyasa katılımcılarının ihtiyaçları doğrultusunda yeterli bilgi sahibi olmasını sağlamak amacıyla standartların esasının karşılanmasını temin edebilir.
- 20.0.5 Kamunun bilgilendirilmesi piyasa katılımcıları açısından anlamlı olduğunda uygulanan yöntemler ve kullanılan varsayımlar dâhil bu yararlı bilgilerin nasıl hazırlandığına dair yeterli açıklamayı da içerebilir. Yöntem ve varsayımlara ilişkin bu açıklamalar piyasa katılımcılarının sigorta şirketleri arasında karşılaştırmalar yapmasına yardımcı olur. Aktüeryal ve muhasebe politikaları, uygulamaları ve

prosedürleri sadece ülkeler arasında değil, aynı zamanda aynı ülkede faaliyet gösteren sigorta şirketleri arasında da farklılık gösterir. Bu nedenle anlamlı karşılaştırmalar sadece bilgilerin nasıl hazırlandığına dair yeterli açıklamalar mevcut olduğunda yapılabilir.

- 20.0.6 Aynı şekilde bir raporlama döneminden diğerine anlamlı karşılaştırmalar sadece okuyucu hazırlık yöntemleri ve varsayımlarının nasıl değiştiğini ve, kullanılabilir ise, bu değişimin etkisini bilirse yapılabilir. Yöntem ve varsayım değişikliklerinin nedenleri açıklanırsa zaman içindeki değişiklikler keyfi olarak görülmeyecektir. Sigorta şirketi bilgilerin hazırlanmasında dönemden döneme tutarlı yöntem ve varsayımlar kullanır ve bunları açıklarsa zaman içinde trendlerin anlaşılmasına yardımcı olacaktır.
- 20.0.7 Yöntem ve varsayımlarda değişiklikler yapılması durumunda bu değişikliklerin niteliği, sebepleri ve, önemli ise, etkileri açıklanmalıdır. Bilgilerin önceki dönemlerden karşılaştırmalı veya ilgili rakamlar (örneğin zarar triangülasyonları) sunulması yoluyla zaman içindeki gelişimin tespitini kolaylaştıracak şekilde sağlanması uygun olacaktır.
- 20.0.8 Bir piyasa katılımcısının bilgilerin aldığı kararlar açısından önemli olduğunu düşünme olasılığı varsa bu bilgiler karar için yararlıdır. Önemli kararlar genellikle risklerin teminat altına alınıp alınmaması, yatırım yapılıp yapılmaması veya sigorta şirketi ile diğer işlemlerin gerçekleştirilip gerçekleştirilmemesi ile ilgilidir.
- 20.0.9 Aşırı açıklama gereklilikleri piyasa katılımcıları için etkili açıklamalara yol açmaktan çok sigorta şirketleri için külfetli olacaktır. Denetim otoritelerinin bir ülkenin açıklama gerekliliklerini geliştirirken çok sayıda bilgi yerine önemli bilgiler verecek açıklamaları dikkate alması gerekir.
- 20.0.10 Muhasebe standartları altında rapor vermesi gerekli olsun veya olmasın tüm sigorta şirketlerinin bu temel ilkenin şartlarına uyması zorunludur. Genel amaçlı finansal raporlar sağlayan tüzel kişiliği olan sigorta şirketleri ("raporlama kuruluşları") bu raporlar aracılığıyla standartlarına büyük ölçüde riayet edebilir. Finansal raporlama standartları, genel kabul görmüş ulusal veya uluslararası standartlar dâhil, bu ilkedeki standartlar ile tutarlı olduğu ölçüde bu finansal raporlama standartlarına uygun olan açıklamalar da bu ilkeye uyumlu olarak kabul edilebilir.
- 20.0.11 Denetim otoriteleri finansal sistem açısından hiçbir potansiyel tehdit veya kamu yararına bilgilendirme ihtiyacı olmaması koşuluyla ve yasalara uygun şekilde ilgili olan hiçbir tarafın bilgi alması engellenmediği sürece bu standartları bağlı şirketlere uygulamama kararı alabilir.
- 20.0.12 ICP 9 Denetim Otoritesinin İncelemesi ve Raporlama denetim otoritelerine yapılan raporlamayı ele almaktadır. Bazı ülkelerde denetçilere yapılan raporlamalar veya en azından bazı yönleri

denetçiler tarafından kamuya duyurulur. Bu ilkenin standartlarına uyulması amacıyla sigorta şirketlerine doğrudan bilgi açıklaması yerine açıklamalar denetim otoriteleri tarafından yapılabilir. Sigortacılık Temel İlkeleri (ICP) 9 kapsamında düzenlenen standartlar ile bu ilkede düzenlenenler arasında bazı örtüşmeler olabilir. ICP 9 ve bu ilkenin amaçları birbirinden oldukça farklıdır. ICP 9 denetçilerin görevlerini yerine getirebilmeleri için denetçilere raporlamanın gerekliliklerini kapsar. Denetçilere raporlama ve kamuyu aydınlatma gerekliliklerinin örtüşmesi durumunda denetim otoriteleri kamuya açıklanan bilgilerin en verimli şekilde kullanmanın yollarını düşünmelidirler.

- 20.0.13 IAIS kamu bilgilendirmesi unsurlarının hesaplanmasında kullanılan metodolojilerin düzenleyici gereksinimleri karşılamak için mümkün olduğunca az değişiklik ile düzenleyici raporlama amaçlı kullanılan metodolojiler için kullanılabilmesini ya da bunların büyük ölçüde tutarlı olmasını arzu etmektedir. Bununla birlikte IAIS farklı amaçlar göz önüne alındığında bunun her açıdan mümkün veya uygun olmayabileceğini kabul etmektedir. Farklılıklar ölçüsünde IAIS bu metodolojilerin kamuya açıklanmasının ve uzlaştırılmasının önemli olduğuna inanmaktadır.
- 20.0.14 Genel amaçlı finansal raporlamada bir grubun oluşumunda farklılıklar olabilir çünkü geçerli muhasebe standartları çerçevesinde belirlenen konsolide grup sigorta denetimi amaçlı bir gruptan farklı olabilir (bkz. ICP 23 Grup Çapında Denetim). Böyle bir durumda, belirli koşullarda, sigorta şirketi uygulanabilir olduğu ölçüde denetim amaçlı grubun kapsamına dayanan açıklamalar yapmak için çaba gösterebilir. Bir grup denetim amaçlı grubun kapsamına dayalı bilgiler açıklayamıyorsa bunun nedenlerinin açıklanması, açıklamaların neye dayanarak yapıldığına ilişkin ve grup çapında denetim amaçlı konunun potansiyel farkları hakkında bir açıklama yapılması uygun olacaktır. Konsolide genel amaçlı finansal raporlama ile ICP 23 altında belirlenen bir grubun kapsamına göre yükümlülük karşılama amaçlı konsolide raporlama arasındaki farkların analizinin sunulması piyasa katılımcılarının durumu anlaması için esastır. Tüzel kişiliği olan sigorta kuruluşunun açıklamaları grubun denetim bakış açısından anlaşılması için de önemlidir.
- 20.0.15 Bu temel ilke yararlı ve uygulanabilir olduğu ölçüde hem gruplar hem de tekil tüzel kişiler için geçerlidir. Poliçe sahipleri, kendilerine ürün sunan grup ve grup bünyesindeki münferit tüzel kişiliği olan sigorta kuruluşu hakkındaki bilgilerle ilgilenecektir. Poliçe sahibinin bilgi ihtiyaçları da ICP 19 İş Yönetim Etiği kapsamında ele alınmıştır. Yatırımcılar ve alacaklılar gibi diğer piyasa katılımcıları ise genellikle grup düzeyinde ilgili hukuki yapı ile ilgileneceklerdir.
- 20.0.16 Bir grup tüzel kişiliği olan sigorta kuruluşları için geçerli bir grup düzeyinde faaliyetler yürütürse bu faaliyetlerin açıklaması da grup

düzeyinde gerçekleşmelidir. Tüzel kişiliği olan sigorta kuruluşları tarafından yapılan açıklamalar bütünlük açısından bu grup düzeyindeki açıklamalara atıfta bulunabilir.

- 20.0.17 Denetim otoritesi ülkesinde bu ilkeyi uygularken Rehber 20.0.9'da dile getirilen aşırı açıklamalarla ilgili kaygıları da dikkate alarak piyasa katılımcılarının bilgi ihtiyaçlarını dengelemek zorundadır. Bazı durumlarda çoğu piyasa katılımcısının ihtiyaçlarının özellikle poliçe sahiplerine yönelik birkaç ek tüzel kişiliği olan sigorta kuruluşu açıklaması ile birlikte grup düzeyinde açıklamalarla karşılanması mümkün olabilir.
- 20.0.18 Bu ilke kapsamındaki tüm standartlar hem hayat dışı hem de hayat sigortaları için geçerlidir. Rehberin bazı paragrafları ya hayat-dışı sigortacılar ya da hayat sigortası şirketleri açısından daha fazla geçerlidir.
- 20.0.19 Fikri mülkiyet hakkına tabi (özel) bilgiler, rakiplere sunulması durumunda sigorta şirketinin rekabetçi konumunu olumsuz etkileyebilecek, örneğin, sigorta ürünleri, piyasalar, dağıtım modelleri, içsel modeller ve sistemlerin özellikleri ve ayrıntıları hakkında bilgi içermektedir. Poliçe sahipleri ve sigortalılar hakkındaki bilgiler, poliçe sahibi ile gizlilik mevzuatı veya sözleşme düzenlemeleri temelinde genellikle gizlidir.
- 20.0.20 Bu durum sigorta şirketlerinin müşteri tabanı ve kullanılan metodolojiler, parametre tahminleri verileri, vb. gibi iç düzenleme detayları ile ilgili yapması gereken bilgi açıklamalarının kapsamını etkiler. IAIS, bu ilkede düzenlenen gerekliliklerin anlamlı açıklama ihtiyacı ile özel ve gizli bilgilerin korunması arasındaki gerekli dengeyi sağladığına inanmaktadır. Durumda Bu ilkenin gerektirdiği bilgilerin belirli unsurlarının açıklanması niteliği bakımından özel veya gizli olan bilgileri kamuya açıklayarak sigorta şirketinin konumunu tehlikeye atacaksa sigorta şirketinin bu unsurları açıklaması gerekmez ancak gerekli konu hakkında daha genel bilgiler vermelidir.

20.1 Sigorta şirketleri, en az yılda bir defa, piyasa katılımcılarına erişilebilir olacak şekilde profilleri, yönetim ve kontrolleri, finansal durumları, teknik performansları ve tabi oldukları riskler ile ilgili ayrıntılı nicel ve nitel bilgiler açıklarlar. Açıklanan bu bilgiler özellikle;

- piyasa katılımcılarının aldığı kararlarla ilgili olarak yararlı olmalı,
- kararların verildiği tarihte elverişliliğini ve güncelliğini koruyacak şekilde zamanlı olmalı,
- kapsamlı ve anlamlı olmalı,
- alınacak kararlara dayanak olacak şekilde güvenilir olmalı,

- aynı piyasadaki farklı sigorta şirketleri arasında karşılaştırılabilir olmalı ve
- ilgili trendlerin anlaşılabilmesi için zaman içinde tutarlı olmalıdır.

- 20.1.1 Açıklamalar, açıklanan bilgilerin niteliğine uygun ve sigorta şirketinin finansal durumunu oluşturan öğeleri dikkate alacak şekilde sunulmalıdır. Bilgilerin hazırlanmasında kullanılan temel muhasebe metodolojileri ve varsayımları açıkça izah edilmelidir.
- 20.1.2 Bilgiler piyasa katılımcılarının dikkatine en iyi şekilde sunulacak biçimde yayılmalıdır ancak farklı bilgi yayma yöntemlerinin göreceli maliyetleri dikkate alınmalıdır. Denetim otoritelerinin kuvvetle teşvik edebilecekleri bilgi yayma yöntemlerinden biri elektronik kanallar (örn. internet) yoluyla açıklamadır.
- 20.1.3 Bilgiler sigorta şirketi hakkında sağlıklı bir görüş oluşturabilecek şekilde yeterli sıklıkta ve güncellikte sağlanmalıdır.
- 20.1.4 Güncellik şartının güvenilirlik şartı karşısında dengelenmesi gerekir. Uygun bir doğrulamaya imkân tanımak amacıyla bilgilerin açıklanması kısa bir süre için gecikebilir ancak söz konusu gecikmenin kesinlikle kullanıcılar açısından dezavantaja dönüşmemesi gerekir.
- 20.1.5 Piyasa katılımcılarının sigorta şirketinin finansal durumu ve performansı, iş faaliyetleri ve bu faaliyetlere ilişkin riskleri hakkında sağlıklı bir görüş oluşturabilmeleri için bilgilerin yeterince kapsamlı olması gerekir. Bu amaçla bilgilerin;
- sigorta işinin doğasını iyi bilen ama kamu açıklamalarından edindikleri dışında sigorta şirketi hakkında hiçbir özel bilgiye sahip olmayan bir okuyucunun anlayabilmesi için yeterince iyi açıklanması,
 - sigorta şirketi ve, ilgili yerlerde, üyesi olduğu grubun tüm önemli durumlarını kapsayacak şekilde eksiksiz olması,
 - sigorta şirketi hakkında sağlıklı bir görüş oluşturmak için uygun şekilde hem birleştirilmiş hem de farklı önemli unsurların etkisinin ayrı ayrı tespit edilebilmesi için yeterince ayrıştırılmış olması beklenmektedir.
- 20.1.6 Bilgi güvenilir şekilde ifade etmek istediği veya makul olarak ifade etmesi beklenen gerçekleri sunmalıdır. Özellikle uygulanabilir olduğu kadarıyla, olayların ve işlemlerin ekonomik özünü ve yasal biçimini yansıtmalıdır. Bir olay ya da işlemin ekonomik özü yasal biçimi ile tutarsız olduğunda ekonomik özünün geçerli olması beklenir. Bilgi doğrulanabilir, nötr (yani maddi hata veya önyargı içermeyen) ve tüm açılardan eksiksiz olmalıdır. Herhangi bir ihmal, bilgilerin yanlış veya yanıltıcı olmasına neden olabileceği için bilgilerin eksiksiz olması önemlidir.

- 20.1.7 Birçok durumda sigorta şirketleri karar açısından yararlılık ve vaktindelik menfaatleri karşısında güvenilirlik menfaatlerini dengelemek zorunda kalabilirler. Örneğin, bazı uzun kuyruklu sigorta sınıflarında tahakkuk eden hasarların nihai maliyet olarak gerçekçi projeksiyonları son derece ilgilidir. Ancak belirsizlikler nedeniyle bu projeksiyonlar doğası gereği tahmin hatalarına tabidir. Nitel ve nicel bilgiler kullanıcılara açıklanan bilgilerin uygunluğunu ve güvenilirliğinin anlatmak için kullanılabilir.
- 20.1.8 Karşılaştırmalara yardımcı olmak için bu bilgilerin hazırlanmasında kullanılan yöntem ve varsayımların yeterince açıklanması önemlidir. Buna standartlarda bir seçim söz konusu olduğunda sigortacının belirli bir muhasebe politikası seçimini uygulama gerekçesi de dâhildir. Bu kamuya açıklanan bilgilerin yorumlanmasında kullanıcılara yardımcı olacak olsa da elde edilecek gerçek karşılaştırılabilirlik için uluslararası standartların geliştirilmesi ve değişmez olarak benimsemesi gerektiği kabul edilmektedir.
- 20.1.9 Açıklamaların, önemli ise, türev ve diğer risk azaltma yöntemlerinin duyarlılık üzerindeki etkisi dâhil sigorta şirketinin temel varsayımlardaki değişiklikler karşısındaki duyarlılığının nicel analizini içermesi olağandır.

20.2 Sigorta şirketinin mali durumu ile ilgili açıklama teknik karşılıkların belirlenmesine ilişkin ayrıntılı nicel ve nitel bilgiler içerir. Teknik karşılıklar uygun bölümler ile sunulur. Bu açıklama, poliçe sahipleri ve piyasa katılımcıları açısından ilgili olduğunda, nakit akışı varsayımlarını, iskonto oranlarının seçilme gerekçesini, kullanılan risk düzeltme metodolojisini veya teknik karşılıkları belirlemek için kullanılan yöntemin açıklanması için gerekli diğer bilgileri içerir.

- 20.2.1 Teknik karşılıklar ve reasürans varlıklarının brüt bazda sunulması beklenmektedir. Ancak piyasa katılımcıları tarafından uygulanan tipik performans ve yükümlülük karşılama önlemlerine bağlı olarak teknik karşılıklar hakkındaki bilgilerin hem net hem de brüt olarak sunulması yararlı olabilir.
- 20.2.2 Teknik karşılıklar ile ilgili açıklamaların amacı piyasa katılımcılarının bu teknik karşılıkların nasıl belirlendiğini anlamasını sağlamaktır. Bu itibarla açıklamaların sigorta yükümlülükleri açısından gelecekteki nakit akışlarının tutarı, zamanlaması ve belirsizliği hakkında bilgiler içermesi beklenir.
- 20.2.3 Teknik karşılıkların belirlenmesi ve yeterliliği hakkında bilgiler geçerli olduğunda run-off sonucunu içerebilir.

- 20.2.4 İstisnai durumlar dışında mevcut deneyim ve ilgili geçmiş tecrübelerle verilen görece ağırlıklar ve gelecekteki değişiklik karşılıkları dâhil teknik karşılıkların hesaplanması için varsayımlar üretmekte kullanılan yöntem hakkında bilgi açıklanmalıdır. Varsayımlardaki önemli değişiklikler hakkında da bilgi açıklanabilir.
- 20.2.5 Cari tahmin ve cari tahmini aşan payın ayrı ayrı belirlenmesi durumunda açıklamalar teknik karşılıkların her bir bileşeni için kullanılan yöntemler hakkında bilgi içerebilir.
- 20.2.6 Sigorta şirketinin riskleri dikkate alırken kullanılan metodolojiyi ve bu metodolojinin neden uygun görüldüğünü açıklamaları önerilmiştir. Son rapor döneminden bu yana metodoloji değişmişse sigorta şirketinin bu değişikliğin nedenlerini açıklaması yararlı olacaktır.
- 20.2.7 Sigorta şirketinin kullanılan modelin veya modellerin ana hatlarını sunması ve geleceğe ilişkin senaryo aralığının nasıl elde edildiğini açıklaması yararlı olabilir.
- 20.2.8 Edinme maliyetlerini işlemek için kullanılan yöntemin ve mevcut işin gelecekteki kar durumunun kayda alınıp alınmadığına dair bir açıklama yararlı olacaktır.
- 20.2.9 Bazı durumlarda sigorta şirketi ödenecek sigorta tazminat tutarlarını açıklaması uygun olabilir.
- 20.2.10 Bir önceki yılın sonundan cari yılın sonuna kadar teknik karşılıkların uzlaştırılmasına dair bir açıklama özellikle yararlı olacaktır.
- 20.2.11 Teknik karşılıkların iki bölümde açıklanması olağandır:
- Bir bölüm raporlama tarihinde gerçekleşmiş ve gerçek ya da potansiyel yükümlülüğü bulunan sigorta olaylarından kaynaklanan hasarları (IBNR ve IBNER karşılıkları dâhil hasar karşılıkları) kapsar
 - Diğer bölüm ise gelecekte gerçekleşecek sigorta olaylarından kaynaklanan hasarları kapsar (kazanılmamış primler karşılığı ve devam eden riskler karşılığının toplamı da prim eksikliği rezervi olarak adlandırılır).

Bu ayırım hasar ödemelerinin uzun yıllar sürebildiği sigorta iş kolları için özellikle önemlidir.

Hayat sigortası şirketleri

- 20.2.12 Sigorta şirketinin gelecekteki tahmini ölüm ve sakatlık oranları ve bu oranları elde etmek için kullanılan yöntemle dair önemli bilgiler ile özel tablolar uygulanıp uygulanmadığını açıklaması yararlı olabilir. Sigorta şirketi gelecekteki ölüm ve sakatlık oranlarındaki değişiklikler hakkında önemli varsayımları da açıklamalıdır.
- 20.2.13 Sigorta şirketinin katılım özelliklerinin miktarı ve tahsisinin zamanlaması için koşulları ve bunların teknik karşılıklarda nasıl değerlendirildiğini açıklaması anlaşılmasına katkı sağlayabilir. Katılım özelliklerinin bir sözleşme grubu performansına, varlık havuzundan gerçekleşen/gerçekleşmeyen yatırım getirisine, şirketin kâr veya zarar durumuna ya da diğer herhangi bir unsura bağlı olup olmadığına dair bir açıklama yapılabilir. Açıklama aynı zamanda bu özelliklerin sözleşmeye tabi ve/veya isteğe bağlı olup olmadığına dair yapılabilir.
- 20.2.14 Sigorta şirketinin asgari katılım özellikleri ve poliçe sahiplerine fiili dağıtımları üzerinde nicel bilgiler vermesi önerilmektedir.
- 20.2.15 Örneğin aşağıdaki nicel bilgiler bölümler ile gösterilebilir:
- ödenen garantili poliçe sahibi tazminatları
 - kar paylaşımı hükümlerinden kaynaklanan ödenen ek poliçe sahibi tazminatları.
- 20.2.16 Sigorta şirketinin poliçe sahibi davranışı ile ilgili varsayımlar da dâhil olmak üzere önemli garanti ve opsiyonlara değer biçmek için kullanılan varsayımları ve metodolojileri açıklaması yararlı olabilir.

Hayat-dışı sigorta şirketleri

- 20.2.17 Piyasa katılımcılarının eğilimleri değerlendirmesini sağlamak amacıyla hayat dışı sigorta şirketleri iş sınıfına göre teknik karşılıklar yerine kazanılan primler ile ilgili tarihsel verileri açıklayabilir. Hayat-dışı sigorta şirketleri teknik karşılıkları belirlemek için kullanılan varsayımlar ve metodolojinin uygunluğunu değerlendirmek için de
- run off sonucu
 - hasar gelişimi
- hakkındaki tarihsel verileri açıklayabilir.
- 20.2.18 Sigorta şirketinin yapılan sigorta sözleşmeleri kapsamındaki zararları karşılama taahhütlerinin boyutunu değerlendirme kabiliyetinin değerlendirilmesini kolaylaştırmak üzere sigorta şirketlerinin önceki hesaplarda ayrılan teknik karşılıkların run-off sonuçlarının tarihsel verilerini açıklaması önerilmektedir.

20.2.19 Sigorta şirketlerinin teknik karşılıklarının her bölümü için aşağıda tanımlanan run-off sonuçları hakkında bilgi vermesi önerilmektedir. Maruz kalınan hasar karşılıklarına ilişkin run-off sonucu;

- mali yılın başında yapılan hasar karşılıkları ile
- önceki yıllarda tahakkuk eden hasarlar nedeniyle yıl boyunca yapılan ödemeler ve muallak hasarlar için yıl sonunda gösterilen hasar karşılıkları toplamı arasındaki farktır.

Gelecekteki hasar karşılıklarına ilişkin run-off sonucu;

- kazanılmamış primler karşılığı ve yılın başında yapılan devam eden riskler karşılığının toplamı ile
- her iki durumda da yılın başında kazanılmamış primler kapsamındaki sigorta olayları ile ilgili olmak üzere, yıl boyunca yapılan ödemeler ve yıl sonunda yapılan karşılıkların bir değerlendirmesi arasındaki farktır.

20.2.20 Run-off sonuçlarının söz konusu olan ilk hasar karşılıkları oranı olarak açıklanması yararlı olabilir. İskonto yapıldığında iskonto etkisi ayrı olarak gösterilmelidir.

20.2.21 Sigorta şirketlerinin piyasa katılımcılarının örneğin sigorta şirketinin teknik karşılıkları ne kadar iyi tahmin edebildiği gibi uzun vadeli durumları değerlendirmesine olanak sağlamak için birkaç yıllık run off sonuçlarını açıklaması önerilmektedir. Sürenin uzunluğu söz konusu sigorta sınıfları için hasar dağılımının ne kadar uzun kuyruklu olduğunu yansıtır.

20.2.22 Kısa kuyruklu işler dışında, sigorta şirketleri hasar gelişimine ilişkin bilgileri bir hasar miktarı gelişim üçgeni ile açıklayabilirler (örnek için bkz. Tablo 20.1). Hasar miktarı gelişim üçgeni sigorta şirketinin her yılsonu itibariyle tahmini hasar maliyetini (hasar karşılıkları ve ödenen hasarlar) ve bu tahminin zamanla nasıl geliştiğini gösterir. Bu bilgiler kaza yılı ya da poliçe yılı bazında sürekli olarak rapor edilmeli ve bilançoda bildirilen tutarlarla uzlaşmalıdır.

Tablo 20.1: Örnek: Hasar miktarı gelişim üçgeni							
Bu örnek, hasar miktarı gelişim üçgeni için olası bir format göstermektedir.							
Kaza yılı	1997	1998	1999	2000	2001		
Hasar karşılıkları ve kaza yılının sonunda ödenen hasarlar	680	790	823	920	968		
Bir yıl sonra	673	785	840	903			
İki yıl sonra	692	776	845				
Üç yıl sonra	697	771					
Dört yıl sonra	702						
							Total
Birikimli hasar tahmini	702	771	845	903	968		
Toplam (kümülatif) ödeme	(650)	(689)	(570)	(350)	(217)		
Hasar karşılıkları (iskontosuz)	52	82	275	553	751	1,713	
Kazanılmış primler	822	933	1,052	1,123	1,215		
İskonto yapıldığında:							
İskonto etkisi	(5)	(14)	(68)	(175)	(285)	(547)	
Bilançoya alınan cari değer	47	68	207	378	466	1,166	

20.2.23 Teknik karşılıkların belirlenmesinde kullanılan varsayımların ve metodolojinin uygunluğunu değerlendirmek için kullanılan rakamlar hesaplanan brüt reasürans olabilir ve ek bir açıklama ile desteklenebilir.

20.3 Sigorta şirketinin mali durumu ile ilgili açıklama sermaye yeterliliği hakkında ayrıntılı nicel ve nitel bilgiler içerir. Sigorta şirketi kullanıcıların şirketinin sermaye yönetimi hedefleri, politikaları ve süreçlerinin yanı sıra sermaye yeterliliğini değerlendirmesine olanak sağlayacak bilgileri açıklar. Bu bilgiler, sigorta şirketinin faaliyet gösterdiği ülkenin (ülkelerin) genel yükümlülük karşılama şartlarını ve düzenleyici sermaye gereksinimlerini karşılamak için mevcut sermayeyi kapsar. Sermaye kaynaklarını ve gereksinimlerini belirlemek için bir içsel model kullanılırsa özel veya gizli bilgiler dikkate alınarak model hakkında bilgi verilmek zorundadır.

20.3.1 Sermaye yönetimi hedefleri, politikaları ve süreçleri hakkında bilgiler, uygulanan sermaye hesabı ve risk toleransını etkileyen risklerin ve tedbirlerin anlaşılmasına yardımcı olur.

20.3.2 Sigorta şirketinin piyasa katılımcılarının düzenleyici sermaye gereksinimlerine ilişkin sermaye miktarını ve kalitesini değerlendirmelerine imkân tanımak amacıyla nicel bilgiler açıklaması yararlı olabilir. Önceki dönemlere kıyasla değişikliklere atıfta bulunarak bileşenlerdeki mevcut sermayenin ve her bileşende tutulan sermaye miktarının düzenlenmesi özellikle yararlı olabilir.

20.3.3 Sigorta şirketinin aşağıdaki hususlara ilişkin sermaye yönetimi ile ilgili nitel bilgiler açıklaması önerilmektedir:

- düzenleyici sermaye gereksinimleri,
- mevcut sermaye olarak kabul edilen enstrümanlar,
- sermaye yönetimi politikaları ve süreçleri,
- sermaye hesabını etkileyen önemli riskler ve tedbirler,
- sigorta şirketinin risk tolerans politikası.

20.3.4 Rehber 20.0.14'de açıklandığı gibi genel amaçlı finansal raporlama ve denetim amaçlı grup oluşumundaki farklılıklara ek olarak, grubun sermaye yeterliliğinin belirlenmesi amaçlı oluşumunda da farklılıklar olabilir (bkz. ICP 17 Sermaye Yeterliliği). Sermaye yeterliliği amaçlı grubun tanımının yapılması ve genel amaçlı finansal raporlama amacıyla grup oluşumundaki herhangi bir değişikliğin açıklanması yararlı olabilir.

20.4 Sigorta şirketinin mali durumu ile ilgili açıklama sınıflarına göre finansal enstrümanlar ve diğer yatırımlar hakkında ayrıntılı nicel ve nitel bilgileri içerir. Yatırımlar hakkında açıklanan bilgiler ayrıca şunları içerir:

- yatırım hedefleri,
- politika ve süreçler,
- genel amaçlı finansal raporlama ve yükümlülük karşılama amaçlı kullanılan değerler, varsayımlar ve yöntemler ile (varsa) farklılıkların bir açıklaması ve
- açıklanan tutarlar ile ilişkili piyasa değişkenleri karşısındaki duyarlılık seviyesine ilişkin bilgiler.

20.4.1 Yatırım yönetimi hedefleri, politikaları ve süreçleri sigorta şirketinin yatırım portföyünün bölümleri arasında farklılık gösterirse bu farklılıkların anlaşılmasını sağlayacak yeterli açıklama yapılmalıdır.

20.4.2 Açıklama amaçlı sigorta şirketinin benzer özellikleri ve/veya riskleri olan aktif ve pasifleri sınıflara ayırması ve daha sonra bu sınıflara göre ayrılmış bilgiler vermesi uygun olabilir.

20.4.3 Finansal enstrümanların ve diğer yatırımların bildirilen değerlerinin belirsizliği etrafında açıklamalar yapılırken türevlerinin bu belirsizlik üzerindeki etkisinin de açıklanması yararlı olabilir.

20.4.4 Sigorta şirketinin varlık portföyü birçok özelliği olan çeşitli enstrümanlardan oluşur. Bu enstrümanlar, değerlendirme şekli, getiri

beklentisi, piyasa değişkenleri karşısındaki duyarlılıkları, likidite seviyesi veya elden çıkarma kısıtlamaları konusunda farklılık gösterebilir. Risk ve performans konularında etkin bir yönetim ve anlamlı bir analiz için benzer riskler ve getiri davranışı sergileyen enstrümanların gruplandırılması gerekir. Bunun en yaygın yolu enstrümanların varlık sınıfı türüne göre gruplandırma dır. Ancak bazı ülkeler açısından risk tutarına göre gruplandırma uygun olabilir. Bu ülkelerde risk tutarının ekonomik etkisini ölçmekte kullanılan risk yönetim tekniklerine dair daha fazla açıklama yapılması beklenmektedir. Bu açıklama varlık sınıfı türüne göre bir analizi de içerebilir.

- 20.4.5 Sigorta şirketinin niteliği, boyutu ve karmaşıklığına uygun olarak varlık sınıflarını belirlerken önemlilik hususları da dikkate alınmalıdır. (bkz. Rehber 20.0.4). Açıklamaların gereğinden fazla ayrıştırmış olması hem piyasa katılımcılarını bunaltabilir hem de sigorta şirketi için gereksiz masrafa yol açabilir. Diğer taraftan bilgilerin gereğinden fazla birleştirilmesi ise önemli bilgileri gölgede bırakabilir.
- 20.4.6 Sigorta şirketinin aşığıdaki risklere maruz kalması hakkında, nicel bilgiler dâhil, yeterli açıklama yapılması uygun olabilir:
- Kur riski,
 - Piyasa riski (faiz oranı riski dâhil),
 - Kredi riski,
 - Likidite riski,
 - Yoğunlaşma riski.
- 20.4.7 Genellikle elde edilen getiri, risk tutarı ve yatırım hedefi ile birlikte açıklanabilir. Risk tutarlarının açıklanması piyasa katılımcılarına ekonomik koşullar ya da piyasa koşulları değiştğinde performansta beklenebilecek değişkenlik düzeyi ve sigorta şirketinin istenen yatırım sonucunu elde etme kabiliyetine dair değerli bir içgörü sağlayabilir.
- 20.4.8 Rehber 20.4.6 yatırım faaliyetleriyle ilgili temel riskleri listeler. Ancak bu risklerin hem aktifleri hem de pasifleri etkileyebileceği unutulmamalıdır. Faiz oranı hareketinden kaynaklanan piyasa riski buna bir örnektir. Sigorta şirketinin poliçe yükümlülükleri piyasa faiz oranları kullanılarak değerlendiğinde hem aktif hem de pasif değerler faiz oranları hareket ettikçe değişebilir. Ayrıca faiz oranlarındaki değişik de sigorta şirketinin kredileri için ödemek zorunda olduğu miktarları değiştirebilir. Bu nedenle risk tutarı açıklamasının sigorta şirketinin hem aktif hem de pasiflerinden kaynaklanan risk tutarlarını içermesi önerilmektedir.
- 20.4.9 İlgili risk tutarlarının açıklanmasını kolaylaştırmak üzere son raporlama tarihinden beri risk tutarında önemli değişiklikler olması halinde sigorta şirketinin dönem içi yüksek, orta ve düşük risk tutarlarını açıklaması uygun olabilir. Bir raporlama dönemi boyunca

alınıp satılan tutar ciroyu temsilen açıklanabilir. Bu risk tutarları her bir varlık sınıfı için açıklanabilir.

- 20.4.10 Risk tedbirleri ile ilgili uygun açıklama, sigorta şirketi tarafından piyasa riskinin yönetiminde kullanılan modeli yansıtabilir ve ilgili yerlerde, örneğin, sermaye kaynaklarındaki yüzdelerdeki değişim veya faiz oranlarında 100 baz puanlık bir değişime tekabül eden toplam varlıkların yüzdesi olarak sermaye kaynaklarındaki değişim gibi duyarlılık testi sonuçlarını içerebilir. Bu duyarlılık tedbirleri hisse fiyatı, mülkiyet fiyatı veya döviz duyarlılığına da genişletilebilir.
- 20.4.11 Borçlanma senetleri açısından kredi yayılması dâhil değerlerin piyasa değişkenleri karşısındaki duyarlılığı ile ilgili bilgiler kredi notu, ihraççı türü (örn. kurumsal, hükümet) ve vade sonu süresine göre hesap dökümlerini içerebilir (örnek için bkz. Tablo 20.2).
- 20.4.12 Kredi riskinin açıklanmasında, Rehber 20.4.11 açıklanan kredi ihraççılarındaki notu ve türlerine ilişkin hesap dökümlerine ek olarak, sigorta şirketinin bilanço dışı risk tutarlarından kaynaklanan toplam kredi riskini açıklaması önerilmektedir.

	Ekonomik değer				Tarihi maliyetler			
	Cari yıl		Geçen yıl		Cari yıl		Geçen yıl	
	Tutar	Bu sınıf için toplamın %'si olarak	Tutar	Bu sınıf için toplamın %'si olarak	Tutar	Bu sınıf için toplamın %'si olarak	Tutar	Bu sınıf için toplamın %'si olarak
Kredi notuna göre dağılım								
AA- ya da daha iyi								
AA-'dan kötü ama A-'den iyi								
A-'den kötü ama BBB-'den iyi								
BBB-' den kötü ama B-'den iyi								
B-'den kötü								
Derecelendirilmemiş								
Kalan vadeye göre dağılım								
1 yıla kadar								
1 yıldan fazla ve 3 yıla kadar								
3 yıldan fazla ve 7 yıla kadar								

7 yıldan fazla ve 10 yıla kadar								
10 yılda fazla								
İhraççı türüne göre dağılım								
Devlet								
Yarı devlet ⁷³								
Kurumsal senetler								

20.5 Sigorta şirketinin mali durumu ile ilgili açıklama toplam ve uygun olduğunda bölümsel aktif pasif yönetimi (ALM) dâhil kurumsal risk yönetimi (KRY) hakkında ayrıntılı nicel ve nitel bilgiler içerir. Bu bilgiler asgari olarak kullanılan metodolojiyi ve aktif pasif yönetimi amaçlı varlık ve yükümlülüklerin ölçülmesinde kullanılan temel varsayımları ve varlık-yükümlülük uyumsuzluğunun bir sonucu olarak tutulan sermaye ve/veya karşılıkları içerir.

- 20.5.1 Türevler kullanıldığında açıklamaların türev kullanımının hem niteliğini hem de etkisini içermesi yararlı olabilir.
- 20.5.2 Aktif pasif yönetimi sigorta şirketleri açısından büyük önem taşımaktadır. Uyumsuzluk durumu zarar riskinin yanı sıra karlılığı da artırabilir
- 20.5.3 Sigorta şirketlerinin aktif pasif yönetimi yaklaşımlarını açıklamaları uygun olabilir. Bu amaçla sigorta şirketi aktif pasif yönetiminin uygunluğunu ve nasıl koordineli olduğunu açıklayan nitel bilgiler açıklayabilir. Açıklama sigorta şirketinin, gerekirse, önemli bir kaybı ve (faiz oranı, döviz kuru ve hisse senedi fiyat endeksleri dâhil) önemli piyasa değişkenlerindeki dalgalanmalar ile kredi risklerine duyarlılığı olmadan hızla yatırım gerçekleştirme kabiliyetini dikkate alabilir.
- 20.5.4 Sigorta şirketinin aktif pasif yönetimi, örneğin farklı faaliyet kollarına göre, bölümlere ayrılmış ise sigorta şirketi aktif pasif yönetimi hakkındaki bilgileri bölüm düzeyinde açıklayabilir.
- 20.5.5 Sigorta şirketinin düzenleyici sermaye kaynakları ve uyumsuzluk karşılıklarının
- varlıkların değerindeki değişiklikler,

⁷³ Kamu tüzel kişileri veya belediyeler tarafından ihraç edilen borçlanma senetleri dâhil.

- pasiflerin değerini hesaplamak için kullanılan iskonto oranı veya oranlarındaki değişiklikler karşısındaki duyarlılığını açıklaması uygun olabilir.

20.6 Açıklama toplam finansal performans ve bölümsel finansal performans hakkında nicel ve nitel bilgiler içerir. Açıklamalar, ilgili durumlarda nicel kazanç kaynağı analizini, hasar miktarı gelişimi dâhil hasar istatistiklerini, fiyatlandırma yeterliliğini, yatırım varlıkları getirileri hakkında bilgileri ve bu getirilerin bileşenlerini içermek zorundadır.

Genel finansal performans

- 20.6.1 Sigorta şirketi, öz kaynaklarda doğrudan kayıt altına alınan kazanç ve kayıpları, hissedarlarla yapılan sermaye işlemlerini, hissedarlara yapılan dağıtımları ve poliçe sahipleri ile kar paylaşımı gösteren öz kaynaklar değişim tablosunu sağlayabilir.
- 20.6.2 Sigorta şirketi, faaliyet bölümleri hakkında bilgi verebilir. Her bölüm için raporlanabilir bölümlerin belirlenmesinde kullanılan sözleşme veya poliçe sahibi sayısı gibi faktörlerin açıklanması şarttır.
- 20.6.3 Bir faaliyet bölümü, bir kuruluşun gelir elde edebileceği ve masrafa girebileceği ticari faaliyetleri gerçekleştiren ve faaliyet sonuçları kuruluş yönetimi tarafından bölümlere tahsis edilecek kaynaklara ilişkin kararlar alabilmek için düzenli olarak gözden geçirilen bir bileşenidir. Ticari faaliyetin bölümlere ayrıldığı özellikleri şunlardır:
- İş türü: hayat sigortası, hayat dışı sigorta, yatırım yönetimi
- Organizasyonel ve coğrafi yaklaşım karması: örn. Sigorta Ülke X, Sigorta Ülke Y, Sigorta (diğer), varlık yönetimi Ülke Z.
- 20.6.4 Bu standartların amacı, bölümlerin açıklaması ve portföy açıklaması için belirli bir format sunmak değildir. Ülkeler kendi sigortacılık sektörleri için geçerli formatı ve açıklama eşiğini geliştirebilirler.⁷⁴

⁷⁴ UFRS uyarınca bir bölüm genellikle raporlanabilir toplam dış gelirin en az %10'unu temsil etmelidir. Ancak raporlanabilir bölümler belirlendikten sonra, kuruluş bu raporlanabilir bölümlere atfedilebilecek toplam dış gelirin kuruluşun toplam gelirinin en az %75'i olmasını sağlamalıdır. Eğer %75 eşik değer karşılanmazsa kuruluşun toplam dış gelirin en az %75'i raporlanabilir bölümlere dâhil edilinceye kadar (%10 eşik değerini karşılamasalar bile) raporlanabilir ek bölümler tespit edilmelidir.

Teknik performans

- 20.6.5 Sigorta şirketinden kâr zarar tablolarını (geniş faaliyet kollarına göre brüt teknik poliçe hesabı ve net reasürans dâhil) sağlaması beklenebilir.
- 20.6.6 Sigorta şirketi sedan ise reasürans alımında kar veya zarar kaydedilen kazanç ve kayıpları açıklayabilir.
- 20.6.7 Sigorta şirketinin fiyatlandırma yeterliliği, teknik karşılıkların uygunluğu, hasar istatistikleri, risk yoğunlaşması, reasürans ve sermaye alanları ve bunların etkileşimleri hakkında nitel ve nicel bilgiler vermesi uygun olabilir. Geçmiş performans analizinin gelecekteki risk değerlendirilmesinin dayandığı önemli bir temel olduğunu dikkate alınız.

Hayat-dışı sigorta şirketleri için teknik performans

- 20.6.8 Sigorta primlerinin sigorta sözleşmelerinin temel risklerini ve sigorta şirketinin idari harcamalarını karşılama yeterliliğini (fiyatlandırma yeterliliği) değerlendirmek amacıyla sigorta şirketi; veri açıklayabiliriz
- kayıp oranı
 - gider oranı
 - birleştirilmiş (kombine) oran
 - faaliyet oranı
- hakkındaki verileri açıklayabilir.
- 20.6.9 Bu oranlar, raporlama yılının kâr ve zarar hesabından hesaplanmalı ve direkt iş teknik performansı üzerindeki risk azaltma araçlarının etkisini nötralize etmek için brüt reasürans olmalıdır. Reasürans kazançlarının reasürörlerin fiyat ayarlamaları olmadan süresiz devam etmesi beklenemez. Reasürans açıklaması Rehber 20.7.2'de açıklanmıştır. Net oranlar brüt oranlardan önemli ölçüde farklı ise o zaman her iki oranın da açıklanması gerekir. Oranlar ya kaza yılı ya da bir yüklenim yılı bazında ölçülmelidir.
- 20.6.10 İskonto yapıldığında kullanılan iskonto oranları ve iskonto yöntemi hakkında bilgi temin edilebilir. İskonto oranları,
- sonraki her beş yıl için
 - beş yıl sonra ödenmesi beklenen talepler için ortalama oran
- gibi sürelerle uygun bütünleştirme düzeyinde açıklanmalıdır.
- 20.6.11 Rehber 20.6.10'da belirtilen açıklama piyasa katılımcılarının uzun süreli eğilimleri daha iyi değerlendirmesine olanak sağlamak için uygun görülen şekilde birkaç yıllık destekleyici açıklamalar ile yapılmalıdır. Geçmiş yıllara ilişkin bilgiler mevcut bilgileri dikkate

almak için tekrar hesaplanmamalıdır. Sürenin uzunluğu belirli bir sigortacılık sınıfının tarihi volatilitelerini yansıtabilir.

- 20.6.12 İş hacmi yüksek ve homojen sınıflar için direkt sigorta şirketlerinin hasar ödemelerine ilişkin istatistiki bilgiler açıklaması uygun olabilir. Örneğin şirketler hasar ödemesi sayısı ve ortalama boyutunun eğilimini tanımlayabilirler. Uygun olması için bu bilginin iş seviyesi (örn. poliçe sayısı, kazanılmış primler, vb.) ile bağlantılı olması gerekir.
- 20.6.13 Prensip olarak hasar ödemelerindeki eğilim sigorta risklerinin gelişimini yansıtabilir. Sigorta riski için tek bir iyi ölçüm yöntemi işaret etmek zor olduğundan birkaç yöntem kabul edilebilir ancak, en azından, sigorta şirketlerinin aşağıdaki konularda ek açıklamalar ile desteklenen tarihi veriler açıklaması normal olacaktır;
- hesap döneminde iş sınıfı tarafından maruz kalınan hasar ödemelerinin ortalama maliyeti - maruz kalınan hasar ödemelerinin toplam maliyetinin hasar ödemeleri sayısına oranı -
 - Hasar ödemesi sıklığı – örneğin, raporlama döneminde maruz kalınan hasar ödemesi sayısının dönem boyunca mevcut olan ortalama sigorta sözleşmesi sayısına oranı.
- 20.6.14 Homojen olmayan sınıflar için nitel bilgiler verilmesi yeterli olacaktır.

Hayat sigortası şirketleri için kazanç kaynağı analizi

- 20.6.15 Hayat sigortası şirketlerinin geçerli işlerinden beklenen kazancı açıklaması yararlı olabilir. Bu, teknik karşılıkları hesaplamak için kullanılan varsayımların elde edilmesine dayalı raporlama döneminde gerçekleşmesi beklenen geçerli iş kazançlarıdır. Örneğin, beklenen risk marjı, net yönetim ücretleri ve mevduat kazançları açıklaması.
- 20.6.16 Hayat sigortası şirketlerinin yeni işlerinin etkisini açıklaması beklenebilir. Bu etki, raporlama döneminde yeni işlerin net gelirleri üzerindeki satış noktası etkisidir. Bu alınan prim ile satışın bir sonucu olarak ortaya çıkan giderler ve satış noktasında kurulan yeni teknik karşılıklar toplamı arasındaki farktır. Bu unsur aynı zamanda edinme giderlerini ertelemek ve itfa etmek için kullanılan herhangi bir metodolojiden de etkilenir.
- 20.6.17 Hayat sigortası şirketlerinin deneyim kazanç ve kayıplarını açıklaması yararlı olabilir. Bunlar raporlama dönemindeki fiili deneyim ile o tarihteki varsayımlara dayalı yılbaşındaki teknik karşılıklar arasındaki farklılıklardan kaynaklanan kazanç ve kayıplardır.

20.6.18 Hayat sigortası şirketlerinden kazançlarının yönetim tedbirleri ve varsayımlardaki değişiklikler üzerindeki etkisini açıklaması beklenebilir.

20.6.19 Örnek bir kazanç kaynağı analizi Tablo 20.3'de verilmiştir.

	Bölüm A		Bölüm B		Toplam	
	Cari Yıl	Geçen Yıl	Cari Yıl	Geçen Yıl	Cari Yıl	Geçen Yıl
Mevcut iş kolundan Beklenen kazanç						
Yeni iş kolunun etkisi						
Kazanç kayıp deneyimi:						
Yatırım						
Ölüm oranı						
Giderler						
Diğer						
Yönetim tedbirleri:						
Varsayımlardaki değişiklikler						
Fazla kazanç						
Diğer						
Gelir vergileri						
= Net gelir						

Yatırım performansı

20.6.20 Yatırım performansı bir sigorta şirketinin karlılık durumunun önemli belirleyicilerinden biridir. Ayrıca, birçok hayat sigortası poliçesi için, poliçe sahiplerinin aldığı getiriler sigorta şirketinin yatırım performansından doğrudan veya dolaylı olarak etkilenebilir. Yatırım performansının açıklanması bu nedenle piyasa katılımcıları açısından elzemdir.

20.6.21 Yatırım performansı açıklamasının sigorta şirketinin varlıklarının uygun alt kümeleri (örneğin, sigorta şirketinin hayat sigortası işine ait varlıklar, zorunlu veya kavramsal olarak bölünmüş portföylere ait varlıklar, bir grubun yatırım bağlantılı sözleşmelerini destekleyen varlıklar, aynı varlık sınıfı olarak gruplanmış varlıklar) hakkında olması beklenebilir.

20.6.22 Hisse senetleri, borçlanma senetleri, mülk ve kredilerle ilgili yatırım performansı açıklanması için, sigorta şirketi bir gelir (örn. temettü gelirleri, faiz gelirleri, kira gelirleri), gerçekleşen kazanç/kayıp, gerçekleşmemiş kazanç/kayıp, kredi zararı karşılıklarındaki değişiklikler dâhil değer kaybı ve yatırım giderleri dökümü açıklayabilir.

20.6.23 Sigorta şirketinin maddi olmayan duran varlıkların amortisman ve değer düşüklüğünün finansal performansı üzerindeki etkisini ayrı ayrı açıklaması uygun olabilir.

20.7 Sigorta şirketinin mali durumu ile ilgili açıklama tüm makul olarak öngörülebilir ve ilgili maddi sigorta risk tutarları ve bunların yönetimi hakkında ayrıntılı nicel ve nitel bilgiler içerir. Bu açıklama sigorta risklerinin yönetimine (yüklenim süreçleri dâhil) ilişkin hedefler ve politikalar, modeller ve teknikler hakkında bilgi içermelidir. Açıklamalar, asgari olarak,;

- sigorta sözleşmelerinden kaynaklanan risklerin niteliği, boyutu ve karmaşıklığı hakkında bilgi,
- sigorta şirketinin reasürans veya diğer risk transferi araçlarını nasıl kullandığı,
- sermaye yeterliliği ve risk arasındaki etkileşim anlayışı ve
- risk konsantrasyonlarına ilişkin bir açıklama

içermek zorundadır.

20.7.1 Açıklama, sigorta şirketinin risk iştahının ve sigorta risklerini tanımlama, ölçme, izleme ve kontrol etme politikalarının bir tarifini içerebilir. Bu açıklama kullanılan modeller ve teknikler ile ilgili bilgiler olmak üzere risklerin yönetilme şekli ile tutarlı olmalıdır.

20.7.2 Sigorta şirketlerinin reasürörleri, reasürans teminatının yeterliliği, reasüransın nasıl sağlandığı ve reasürans teminatının kredi riski ile ilgili bilgi vermesi yararlı olabilir.

20.7.3 Sigorta şirketinin reasürans ve diğer risk transferi araçlarını nasıl kullandığına dair bilgi ihtiyacının nedeni piyasa katılımcılarının sigorta şirketinin sigorta risklerine maruz kalma durumunu nasıl kontrol ettiğini anlamalarını sağlamaktır.

20.7.4 Reasürans programları genellikle çok karmaşık ve son derece bireysel olduğu için nicel veriler nitel bilgiler ile takviye edilebilir. Sigorta şirketinin genel reasürans teminatının tanımı, korunan net risklerin, yapılan reasürans düzenlemelerinin türlerinin (anlaşma, ihtiyari, bölüşmeli veya bölüşmesiz) ve reasürans teminatından kaynaklanan riskleri azaltan risk azaltma araçlarının açıklanması yoluyla yapılabilir. Reasürans sonucunun – reasürans maliyeti eksi gerçekleşen hasarların reasüransından kazanılan – açıklanması uygun olabilir. Reasürans maliyeti reasürans primlerinin yanı sıra bu reasürans primlerinden beklenen yatırım getirisini içerir.

20.7.5 Sigorta şirketinin bilançodaki reasürans varlıklarının toplam miktarını açıklaması ve reasürörlerin teknik karşılıklar payı ile ödenen hasarlar üzerinden reasürörlerden alacakların ayrı ayrı gösterilmesi

yararlı olabilir. Reasürans ile ilgili;

- reasürör kredi kalitesi, örneğin, kredi notuna göre reasürans varlıkları gruplandırarak,
- reasürans varlıklarının kredi risk yoğunlaşması,
- denetlenen reasürörlerin oranı,
- reasürans varlıkları karşılığında düzenlenen teminatların niteliği ve tutarı,
- zaman içinde reasürans varlıklarının gelişimi,
- ödenen hasarlarda reasürörden alacakların yaşlandırılması

dâhil olmak üzere daha ayrıntılı nicel bilgiler de verilebilir.

- 20.7.6 Sigorta şirketinin bir reasürans/risk transferi sözleşmesinden beklenen teminat seviyesi veya kapsamının alınmaması halinde bunun etkisini ve planlanan tedbiri açıklaması yararlı olabilir.
- 20.7.7 Risk yoğunlaşması açıklaması yoğunlaşmaların önemini ve riskin reasürans ve diğer risk azaltıcı unsurlar ile ne ölçüde azaltılacağına dair bir açıklama içerir.
- 20.7.8 Sigorta şirketinin risk yoğunlaşması açıklamasının, asgari olarak, sigorta riskinin coğrafi yoğunlaşması, ekonomik sektörel yoğunlaşması, ve ilgili ise sigorta teminatının doğasında var olan risk yoğunlaşması hakkında bilgi içermesi avantajlı olacaktır.
- 20.7.9 Asgari olarak primlerin coğrafi yoğunlaşmasının açıklanması uygun olabilir. Coğrafi yoğunlaşma, iş faaliyetinin nerede yapıldığından ziyade teminat altına alınan riskin bulunduğu yere bağlı olabilir.
- 20.7.10 Sigorta şirketinin reasürans teminatının doğasında var olan risk yoğunlaşması hakkında bilgi açıklaması yararlı olacaktır. Sigorta şirketlerinin asgari olarak iş yaptığı reasürör sayısı ile yüksek yoğunlaşma oranlarını açıklaması önerilmektedir. Örneğin, sigorta şirketlerinin en yüksek prim yoğunlaşma oranlarını açıklaması uygun olacaktır. Bu oranlar, bir sigorta şirketinin en büyük reasürörlerine devredilen toplam primi devredilen toplam reasürans priminin bir oranı olarak göstermektedir.
- 20.7.11 Sigorta şirketlerinin, yukarıda belirtilenlere ek olarak, hangi diğer yoğunlaşmaların açıklanması gerektiğini değerlendirmesi yararlı olabilir.
- 20.7.12 Sigorta şirketlerinin riskten korunmak amacıyla türev kullanımına ilişkin bilgileri de eklemesi yararlı olabilir. Bu bilgiler, türevlerinin kullanımı ile ilgili iç politikaların bir özetini içerebilir.
- 20.7.13 Bir grubun (Rehber 20.0.15'de belirtilen amaçlardan herhangi biri için) sigorta şirketleri ve diğer işlerden kuruluşlar içermesi halinde,

riskler ile ilgili açıklamalar sigorta şirketlerinin bu diğer kuruluşlara risk tutarını ve bu riskleri azaltmak için mevcut prosedürleri içerebilir.

20.7.14 Sigorta şirketinin yatırım risk tutarlarına ilişkin stres testleri veya duyarlılık analizi yapıp yapmadığını; eğer yapıyorsa, süreç ve kullanılan varsayım türleri ile sonuçların yatırım risk yönetimi uygulamalarının bir parçası olarak kullanılma şeklini açıklaması önerilmektedir.

20.8 Açıklama işin niteliği, ana ürünlerinin genel tanımı, faaliyet gösterdiği dış ortam ve sigorta şirketinin hedefleri ve bu hedefleri gerçekleştirme stratejileri ile ilgili bilgiler dâhil şirket profili hakkında ayrıntı bilgiler içerir.

20.8.1 Şirket profili bölümünde verilen açıklamalar çoğunlukla işin asli niteliğini ve sigorta şirketinin faaliyet gösterdiği dış ortamı tanımlayacaktır. Bu bölümün amacı işletme tarafından benimsenen stratejilerin değerlendirilmesinde piyasa katılımcılarına yardımcı olmaktır. Bilginin en iyi şekilde düzenlenmesi ve sunulması sigorta şirketinin sorumluluğundadır.

20.8.2 Açıklamaların gereğinden fazla detaylı olması hem piyasa katılımcılarını bunaltabilir hem de sigorta şirketi için gereksiz masrafa yol açabilir. Ayrıca sigorta şirketinden genel açıklamalardan kaçınması beklenmektedir. Açıklamaların genel amacı kamuya duyurulan nicel bilgilere bağlamsal bir çerçeve sağlamaktır.

20.8.3 Sigorta şirketinin hem kurumsal yapı bünyesindeki tüzel kişiler hem de grup içinde yürütülen fonksiyonlar açısından önemli yönler üzerinde durarak kurumsal yapısı hakkında bilgi vermesi önerilmektedir. Açıklamalar yıl içinde meydana gelmiş önemli değişiklikleri içerebilir. Yatırım, risk yönetimi, risk üstlenimi ve hasarlar dâhil olmak üzere önemli fonksiyonlarının yönetimi, yapısı ve organizasyonu ile bunlarda meydana gelecek değişikliklere ilişkin bilgiler de açıklanabilir. Grubun denetim amaçlı ve kamusal raporlama amaçlı oluşumunda farklılıklar olması durumunda (Rehber 20.3.4'de belirtildiği gibi), bu farklılıkları oluşturan kuruluşların tanımlanması önerilmektedir.

20.8.4 Sigorta şirketinin firmanın gelişimi, performansı ve pozisyonuna olumlu veya olumsuz katkıda bulunan ana eğilimleri ve faktörleri açıklaması da uygun olabilir.

20.8.5 Sigorta şirketinin rekabetçi konumunu, iş modellerini (örneğin hasar süreci ve ödeme, yeni iş kolları edinme, vb. yaklaşımı) ve işini etkileyen düzenleyici ve hukuki konuların önemli yönlerini açıklaması yararlı olabilir.

- 20.8.6 Sigorta şirketi finansal ve finansal olmayan hedeflerini, bu hedeflerini gerçekleştirme sũresi ve stratejileri ile birlikte açıklayabilir. Bu açıklama piyasa katılımcılarının bu hedefleri ve sigorta şirketinin bu hedefleri gerçekleştirme kabiliyetini değerlendirmesine olanak sağlayacaktır. Sigorta şirketinin önceki yıllara kıyasla stratejisindeki önemli değişiklikleri açıklaması da uygun olabilir. Açıklamalar genel strateji ve hedefler, performans yönetimi, iş mantığı ve temel riskler, risk toleransı yaklaşımı ve riskleri azaltmak ve/veya hafifletmek için kullanılan yöntemler hakkında bilgileri içerir.
- 20.8.7 Sigorta şirketinin hedeflerine ulaşma kabiliyetini etkileyebilecek önemli diş ve i riskler ve fırsatlar dâhil olmak üzere karşılaştığı risk aralığını, bu risklerin etkilerini ve kuruluşun bu riskleri nasıl yönetmeyi planladığını açıklaması yararlı olabilir.
- 20.8.8 Uygun açıklama sigorta şirketinin ana kaynakları ile hedefleri üzerinde etkili olabilecek risklerin tanımını içerebilir. Ana kaynaklar hem finansal hem de finansal olmayan mevcut kaynakları içerir. Finansal olmayan kaynaklar için sigorta şirketi, örneğin, insan ve entelektüel sermaye, sũreler, sistemler ve itibar hakkında bilgi verebilir.
- 20.8.9 Açıklamalar türevler ve diğer risk azaltma yöntemlerinin duyarlılık üzerindeki etkisini dikkate alarak sigorta şirketinin ana faktörlerindeki değişiklikler karşısındaki duyarlılığının nicel analizini içerebilir (açıklanabilecek duyarlılık analizi türünün bir rneği için bkz. Tablo 20.4).
- 20.8.10 Hayat sigortası şirketlerinin ölüm ve sakatlık varsayımlarındaki değişiklikler karşısındaki duyarlılık analizini açıklaması uygun olabilir.

Tablo 20.4: Örnek: Başlıca Varsayımlara göre Teknik Karşılıklar Duyarlılık Analizi						
	Bölüm A		Bölüm B		Toplam	
	Cari Yıl	Önceki Yıl	Cari Yıl	Önceki Yıl	Cari Yıl	Önceki Yıl
Faiz Oranları:						
Beklenen Gelir (E)						
Mevcut Gelir (A)						
A/E Oranı						
Getiri Eğirisinde %1'lik Düşüş Etkisi						
Ölüm Oranları:						
Beklenen Talep (E)						
Mevcut Talep (A)						
A/E Oranı						
Ölüm oranlarında %1'lik artış etkisi						
İdari Gider:						
Beklenen Gider (E)						
Mevcut Gider (A)						
A/E Oranı						
Harcamalarda %1'lik artış etkisi						
Tazminat Tutarları:						
Beklenen tutar (E)						
Mevcut tutar (A)						
A/E Oranı						
Tazminat tutarında %10'luk artış etkisi						
Tazminat tutarında %10'luk düşüş etkisi Vb.						

20.9 Açıklamalar, sigorta şirketinin kurumsal yönetim çerçevesi ve yönetim kontrollerinin temel özellikleri ile bunların nasıl uygulandığını içerir.

20.9.1 Sigorta şirketinin önemli bir fonksiyonunun kısmen veya tamamen dışarıdan hizmet alımı yoluyla sağlanması (sigorta grubu veya finansal holding şirketi bünyesindeki ilgili kuruluşlardan olanlar dâhil)

durumunda sigorta şirketinin dışarıdan hizmet alımı politikasını ve bu dış kaynaklı fonksiyon üzerinde kontrol, sahiplik ve gözetim yetkisini açıklaması uygun olabilir.

20.9.2 Sigorta şirketinin açıklamaları, kilit iş fonksiyonlarının organizasyon yapısı içinde organize edilme şeklini, Yönetim Kurulu tarafından fonksiyonları denetlemek üzere kullanılan mekanizmayı, kilit personel ve diğer yönetim altyapısındaki değişiklikleri uygun şekilde içerebilir. Böyle bir tartışma ayrıca kilit iş fonksiyonlarının sigorta şirketinin genel risk yönetimi çerçevesindeki yerini gösterir.

20.10 Sigorta şirketinin niteliği, boyutu ve karmaşıklığına tabi olmak üzere denetim otoriteleri sigorta şirketlerinden, en az yılda bir defa, denetlenmiş mali tablolar hazırlamalarını ve bunları paydaşlara sunmalarını ister.

20.10.1 Bu standardın amaçları doğrultusunda bir sigorta şirketinin niteliği, boyutu ve karmaşıklığı dikkate alındığında denetlenmiş mali tabloların mevcut olmaması durumunda (örneğin bazı ülkelerdeki birtakım küçük karşılıklı sigorta şirketleri) denetim otoritelerinin benzer bilgilerin diğer yöntemlerle kamuya açıklanmasını sağlaması da uygun olabilir.

ICP 21 Sigorta Sahtekârlığı ile Mücadele

Denetim otoritesi, sigorta şirketleri ve aracılardan sigorta sahtekârlığını caydırmak, önlemek, tespit etmek, bildirmek ve düzeltmek amacıyla etkin tedbirler almalarını ister.

Başlangıç Rehberi

- 21.0.1 Sigorta sahtekârlığı (reasürans dâhil) sahtekârlık suçunu işleyen taraf veya diğer taraflar için avantaj sağlamayı amaçlayan aldatıcı bir eylem veya ihmaldir. Birçok ülkede sigorta sahtekârlığına karşı yasal hükümler bulunmaktadır ve dolandırıcılık suç sayılır.
- 21.0.2 Sigorta sahtekârlığının pek çok biçimi olabilir ve sigorta faaliyetine katılan sigorta şirketleri, sigorta şirketinin yöneticileri ve personeli, aracılar, muhasebeciler denetçiler, danışmanlar, sigorta eksperleri (dispeççi), üçüncü taraf tazminat sahipleri ve sigorta ettirenler gibi herhangi bir tarafça yapılabilir.
- 21.0.3 Sahtekârlık tüm finansal sektörler açısından ciddi bir risk oluşturmaktadır; sigorta sahtekârlığı ise itibar kaybına, finansal kayba, sosyal ve ekonomik maliyetlere yol açar. Sigortacılık sektöründe masraflar hem sigorta şirketleri hem de poliçe sahipleri tarafından karşılanır. Sahte faaliyetlerinden kaynaklanan kayıplar sigorta şirketinin kar durumunu ve potansiyel olarak finansal sağlamlığını etkiler. Sigorta şirketlerinin bunu telafi etmek amacıyla primleri yükseltmesi poliçe sahipleri için daha yüksek maliyetlere neden olur. Ayrıca sahtekârlık poliçe sahiplerinin teminat altına alındığına inandıkları risklerin sigortalanmadığını fark etmelerine yol açabilir. Bu durumun müşteriler ve işletmeler üzerinde önemli bir etkisi olabilir. Bu nedenlerle sahtekârlık tüketici ve hissedar güvenini azaltabilir. Daha genel anlamda münferit olarak sigorta şirketlerinin, sigorta gruplarının, sigortacılık sektörünün itibarını ve potansiyel olarak ekonomik istikrarı etkileyebilir.
- 21.0.4 Sahtekârlıkla mücadele prensipte sigorta şirketleri ve aracılıları ilgilendirir. Sigorta şirketleri ve aracılardan sahtekârlığa karşı zafiyetlerinin farkında olmaları ve en aza indirmek için gerekli adımları atmaları gerekir.
- 21.0.5. Sigorta şirketleri ve aracılardan yeterli usulsüzlük/sahtecilik risk yönetimine sahip olmasını sağlamak nihai olarak sigorta şirketinin veya aracı kurumun Yönetim Kurulu ve Üst Yönetiminin sorumluluğundadır.
- 21.0.6 Denetim otoritesi, ülkesinde sigortacılık sahtekârlığı ile mücadelede önemli bir role sahip olan yetkili makamlardan biridir. Sigorta sahtekârlığını caydırma, önleme, tespit etme, bildirme ve düzeltme sorumluluğuna sahip birden çok otoritenin olduğu ülkeler de olabilir.

- 21.0.7 Sahtecilik riski uygun şekilde ele alınmadığında sigorta sahtekârlığı denetim otoriteleri için bir sorun teşkil eder. Bu nedenle denetim otoriteleri, sigorta şirketleri ve aracılardan sigorta sahtekârlığını caydırmak, önlemek, tespit etmek, bildirmek ve düzeltmek amacıyla yeterli ve etkin politikalara, prosedürlere ve kontrollere sahip olmasına gerekli önemi vermelidir.
- 21.0.8 Finansal piyasaların giderek artan entegrasyonunun yanında uluslararası faaliyet gösteren sigorta şirketleri ve aracılardan artan sayısı sigorta sahtekârlığını ve küresel çaptaki potansiyel sonuçlarını uluslararası düzeyde ele alınması gereken önemli bir konu haline getirmiştir. Bu nedenle denetim otoritelerinin ülkeler arası sahtekârlıkla mücadelede birbirleriyle iletişim içinde olması önemlidir.
- 21.0.9 Denetim otoritesi tüccarlardan büyük işletmelere kadar çeşitli işletme modelleri olduğunu dikkate alarak, özellikle aracılardan için, bu standartların uygulanmasını ele almalıdır.
- 21.0.10 IAIS *Sigorta sahtekârlığını caydırma, önleme, tespit etme, bildirme ve düzeltme uygulama rehberi* sahtekârlığın sigorta şirketleri ve aracılardan tarafından nasıl etkin bir şekilde caydırılması, önlenmesi, tespit edilmesi, bildirilmesi ve düzeltilme gerektiğine dair bir rehberlik içerir.

21.1 Sigorta sahtekârlığı, mevzuatta düzenlenmektedir. Mevzuat, işlenen sahtekârlık suçları ve sahtekârlık soruşturmasına hanel getirecek durumlar için yeterli yaptırımlar öngörmektedir.

- 21.1.1 Mevzuat sahtekârlık girişimleri ve sahtekârlık soruşturmasına hanel getirecek durumlar için ilgili suçları ve yaptırımları içermelidir. Ayrıca;
- ilgili kişiler tarafından, istihbarat ve soruşturma amaçlı, gerekli makamlara yapılan açıklamaların yanında belge ve bilgi alma,
 - sahtekârlık gelirlerini gösteren, veya gösterdiğine inanılan, varlıkları sınırlama ve
 - sahtekârlık gelirleri olan, veya olduğuna inanılan, varlıklara el koyma
- yetkisi vermelidir.
- 21.1.2 Sahtekârlıkla mücadele mevzuatının sonrasında hiçbir sahtecilik girişiminin gerçekleşmediği ortaya çıktığı durumlarda iyi niyetle sahtekârlık ihbarına yönelik uygun hukuki ve cezai dokunulmazlıkları sağlaması yararlı olabilir.

21.2 Denetim otoritesi, sigorta şirketleri ve aracılardan maruz kaldığı sahtecilik riski türlerini ayrıntılı ve kapsamlı olarak bilir. Denetim otoritesi sigortacılık sektörünün potansiyel sahtecilik risklerini düzenli olarak değerlendirerek sigorta şirketleri ve aracılardan bu riskleri önlemek için etkili önlemler almalarını ister.

- 21.2.1 Denetim otoritesi ilgili olduğunda bağımsız risk değerlendirmelerini dikkate alarak ülkesindeki güvenlik açıklarını belirlemeli ve uygun şekilde ele almalıdır. Bunlar statik değerlendirmeler değildir. Koşullara ve ortaya çıkan tehditlere bağlı olarak zamanla değişeceklerdir.
- 21.2.2 Denetim otoritesi aşağıdaki konularda ayrıntılı ve kapsamlı bir bilgiye sahip olmalıdır:
- sigorta şirketleri ve aracılar tarafından yürütülen faaliyetler ile sunulan ürün ve hizmetler,
 - süreçler, poliçe sahibi, tazminat talepleri ve aracılık sahtekârlığı.
- 21.2.3 Denetim otoritesi daha kapsamlı görevlerinden kaynaklanan diğer risk değerlendirmelerinin (yönetişim ve piyasa kuralları dâhil) yanında potansiyel sahtecilik risklerini göz önünde bulundurmalı ve diğer ilke ve standartlara göre yürüttüğü görevlerinin sahtekârlık ile ilgisinin farkında olmalıdır.

21.3 Denetim otoritesi, sigorta şirketleri ve aracılardan sigorta sahtekârlığı ile mücadele gerekliliklerine uyumunu sağlamak ve izlemek amacıyla etkin bir denetim çerçevesine sahiptir.

- 21.3.1 Denetim otoritesinin sahtekârlıkla mücadele gerekliliklerini sahtekârlıkla mücadele gerekliliklerine uyulmaması durumunda uygulanacak yaptırımları düzenleyen yönetmelikler, yönergeler ya da diğer belgeler veya mekanizmalar yoluyla belirlemesi gerekir.
- 21.3.2 Denetim otoritesi sigorta şirketleri ve aracılara sahtekârlıkla etkin mücadelede ve denetim otoritesinin belirlediği gereklilikleri karşılamada yardımcı olacak rehberler çıkarmalıdır.
- 21.3.3 Denetim otoritesi sahtekârlıkla mücadele etmek için yeterli mali ve teknik kaynakların yanında insan kaynaklarına da sahip olmalıdır. Bunlara sigorta şirketleri veya aracılardan yaptırımlara karşı olduğu karmaşık durumlarla ilgili yaptırımları çıkarabilmek ve uygulayabilmek için gerekli kaynaklar da dâhildir.
- 21.3.4 Denetim otoritesinin sahtekârlıkla mücadele faaliyetine katılan personeli gerekli vasıflara sahip olmalı ve sahtekârlıkla mücadelede yeterli ve ilgili eğitimleri almalıdır. Denetim otoritesi personelinin eğitimleri kapsamına alınması gereken konulardan bazıları sahtekârlık mevzuatı (suçlar dâhil), sahtekârlık tiyolojileri, denetçilerin sigorta şirketleri ve aracılardan yükümlülüklerine uymasını sağlamak amacıyla kullanılacak teknikler ile yaptırımların belirlenmesi ve uygulanması konularını içerir. Aynı şekilde sigorta şirketleri ve aracılar da Yönetim Kurulu Üyeleri, Üst Düzey Yöneticileri ve diğer gerekli personeli için sahtekârlıkla mücadele önlemleri konusunda gerekli eğitimi vermelidir.
- 21.3.5 Denetim otoritesi, ilgili olduğunda, ruhsat aşaması dâhil denetim sürecinin her aşamasında sahtecilik riskini dikkate almalıdır.

21.3.6 Denetim otoritesi sigorta şirketleri ve aracılarn düzenli gözden geçirilen sahtecilik riski yönetim sistemlerinin mevcut olup olmadığını değerlendirmelidir. Şirketler ve aracılarda sahtecilik riski ve yükümlülük karşılama veya süreklilik açısından usulsüzlükten kaynaklanan olası risklere karşı etkin yönetim sistemleri olduğunu denetim otoritesine gösterebilmelidirler. Denetim otoritesi, asgari olarak sigorta şirketleri ve aracılarn;

- sigorta sahtekârlığını caydırmak, önlemek, tespit etmek, bildirmek ve düzeltmek için etkin politika, prosedür ve kontrollere sahip olup olmadığını,
- bağımsız bir iç denetim fonksiyonu olup olmadığını ve düzenli usulsüzlük denetimleri yapıp yapmadığını,
- sahtekârlığı caydırmak önlemek, tespit etmek, kayıt altına almak ve, gerektiği gibi, derhal ilgili makamlara bildirmek için gerekli kaynakları tahsis edip etmediğini değerlendirmelidir.

21.3.7 Denetim otoritesi;

- sahtecilik risklerini yönetmek amacıyla sigorta şirketleri ve aracılarn iç kontrol sisteminin etkinliğini değerlendirmek ve
- iç kontrol sistemi zayıf ise uygun düzeltici eylem tavsiye etmek veya istemek, bu iyileştirici eylemlerin uygulanmasını izlemek

amacıyla dışarıdan izleme ve yerinde denetimden faydalanmalıdır.

21.3.8 Özellikle sahtecilik riskleri hasar taleplerinden kaynaklandığı için denetim otoritesinin denetimi hasar yönetim süreçlerini kapsamalıdır. Bu hasar verilerinin incelenerek değerlendirilmesini, müşteri kabul kalitesini ve hasar yönetim süreçlerini içerebilir. Sigortalama sürecinde meydana gelen sahtecilik risklerine ilişkin denetim otoritesi ilgili süreçleri ve kontrolleri özellikle müşteri bilgilerinin doğrulanması ile ilgili olanları gözden geçirmelidir.

21.3.9 Denetim otoritesi, sigorta şirketleri ve aracılarn sahtekârlıkla mücadele gerekliliklerini etkin bir şekilde uygulamaları veya usulsüzlük yapmaları durumunda uygun düzeltici ve iyileştirici faaliyetlerde bulunma yetkisine sahip olmalıdır. Bu faaliyetler durumun ciddiyetine ve denetim yetkilerinin düzeyine bağlı olarak yönetime mektupları, yönergeleri, para cezalarını, ticari süspansiyonu, alternatif yönetim atamasını ve müşteri tazminatlarını içerebilir.

21.3.10 Denetim otoritesinin bir sigorta şirketinde veya aracı kurumda şüpheli suç faaliyetleri tespit etmesi halinde ilgili bilgilerin mali istihbarat birimine (FIU), uygun icra makamları ile diğer ilgili denetçilere iletilmesini sağlamalıdır.

21.4 Denetim otoritesi sigorta şirketleri ve aracılarn sigorta sahtekârlığını caydırmak, önlemek, tespit etmek, bildirmek ve düzeltmek amacıyla aldığı

tedbirlerin etkinliğini düzenli olarak gözden geçirir. Denetim otoritesi etkinliğini artırmaya yönelik gerekli önlemleri alır.

21.4.1 Etkinlik incelemesi oluşturulan düzenleme ve denetim uygulamalarının yürürlüğe girip girmediğini dikkate almalı ve değerlendirmelidir.

21.4.2 Bu inceleme aşağıdaki hususları kapsayabilir:

- sigortacılık sektöründeki sahtecilik/usulsüzlük riskleri ve bu risklerin denetim otoritesinin risk bazlı yaklaşımıyla yeterince ele alınıp alınmadığı,
- denetim otoritesinin kaynaklarının ve eğitiminin yeterliliği,
- sahtekârlıkla mücadele tedbirlerine ilişkin yerinde denetimlerin sayısı ve içeriğinin yeterli olup olmadığı,
- sahtekârlıkla mücadele tedbirlerine ilişkin dışarıdan izleme faaliyetlerinin yeterli olup olmadığı,
- sigorta şirketleri ve aracılardan sahtekârlıkla mücadele tedbirlerine ilişkin eğitimleri ve uygulamalarının etkinliği dâhil yerinde denetim bulguları,
- denetim otoritesinin sigorta şirketleri ve aracılara karşı uygulamaları,
- sahtekârlıkla mücadele sorumluluğu olan diğer makamların kovuşturma ve mahkumiyet bilgileri gibi sağladığı veriler,
- sahtekârlıkla mücadele konularında diğer makamlardan bilgi taleplerinin sayısı ve niteliği,
- denetim otoritesinin sektöre sağladığı ve üstlenilen iş bazında değişebilen koşulların, rehberliğin ve diğer bilgilerin yeterliliği.

Bu incelemeler denetim otoritesinin etkinliğini artırmak için alınması gereken önlemleri belirlemesine olanak sağlamalıdır.

21.4.3 Denetim otoritesi, sahtekârlıkla mücadele girişimlerine katkıda bulunmayı veya teşvik etmeyi düşünmelidir. Bu girişimler şunlardır:

- sahtekârlığın caydırılması, önlenmesi, tespit edilmesi, bildirilmesi ve düzeltilmesine yönelik sektör çapında bir yaklaşımı teşvik etmek ve sürdürmek amacıyla ilgili sanayi ve ticaret dernekleri ile çalışmak,
- sigorta sahtekârlığını önlemeye yönelik bir platform olarak sanayi veya ticaret örgütleri, icra makamları, emniyet teşkilatı, diğer denetçiler, makamlar ve muhtemelen tüketici örgütlerinden oluşan - örneğin eğilimler, riskler, poliçe sorunları, profiller ve işleyiş usullerini tartışarak - sahtekârlıkla mücadele komitelerinin kurulması -

- şüpheli ve/veya teyit edilen sahtekârlık girişimlerine ilişkin bir sahtekârlık veritabanının kurulması; sigorta şirketlerinin bu girişimler ile ilgili bilgi ve istatistikleri göndermeleri istenebilir veya zorunlu tutulabilir,
- yerel mevzuatın izin verdiği ölçüde veritabanlarının uygun şekilde kullanımı yoluyla yapılanlar dâhil sigorta şirketleri ve aracılar arasında sahtekârlık ve sahtekârlara ilişkin bilgi değişimi,
- sigorta sahtekârlığı ve etkilerine ilişkin tüketici/poliçe sahibi bilincinin etkin eğitim ve medya kampanyaları ile geliştirilmesi,
- muhasebeci, adli denetçi ve hasar dispeçleri örgütleri gibi sigortacılık sektöründe sahtekârlıkla mücadele eden kuruluşlar arasında işbirliği.

21.4.4 Denetim otoritesi sigorta şirketleri, aracılar veya bir bütün olarak sigorta sektörünü etkileyebilecek doğrulanmış şüpheli sahtekârlık faaliyetlerinden haberdar olduğu zaman yerel mevzuatın izin verdiği ölçüde sigorta şirketleri ve aracılara uyarı bilgisi iletip iletmeyeceğini düşünmelidir.

21.4.5 Denetim otoritesi sahtekârlıkla mücadele tedbirlerine ilişkin yerinde denetimlerin sayısı ile yetersiz tedbirlerle ilgili olarak sigorta şirketleri ve aracılara uygulanan yaptırımların kayıtlarını tutmalıdır.

21.5 Denetim otoritesinin sigorta sahtekârlığını caydırma, önleme, tespit etme, bildirme ve düzeltmeye yönelik politika ve faaliyetlerinin geliştirilmesi ve uygulanmasına ilişkin icra makamları gibi, yetkili makamlar ve diğer denetçiler ile işbirliği yapmasına, koordineli bir şekilde çalışmasına ve bilgi değişiminde bulunmasına olanak sağlayan etkin mekanizmaları vardır.

21.5.1 İşbirliği ve koordinasyon mekanizmaları genellikle:

- denetçiler ve sahtekârlıkla mücadelede diğer yetkili makamlar arasında operasyonel işbirliği ve, uygun durumlarda, koordinasyon ve
- tüm ilgili ve yetkili sahtekârlıkla mücadele makamları arasında politika işbirliği ve, uygun olduğunda, koordinasyonu

gibi konuları ele almalıdır.

21.5.2 Denetim otoritesi sigorta şirketleri ve aracılardan şüpheli sahtekârlık faaliyetlerini tespit ederse ilgili bilgilerin Mali İstihbarat Birimi, gerekli icra makamları ve diğer ilgili denetçilere iletilmesini sağlamalıdır.

- 21.5.3 Denetim otoritesi diğer ilgili makamlar ile işbirliği ve bilgi değişimi için gerekli tüm adımları atmalıdır. Denetim otoritesinin, kendi endişeleri kadar sigorta şirketleri ve aracılar tarafından dile getirilen endişeleri doğrulamak ve bildirilen vakaların trendleri hakkında geri bildirim almak için Mali İstihbarat Birimi ve gerekli icra makamları ile temas halinde olması gerekir.
- 21.5.4 Denetim otoritesi etkin bilgi değişimini teşvik etmek amacıyla kendi bünyesinde sahtekârlıkla mücadele konuları ile ilgilenmek ve diğer yetkili makamlar ile ilişkileri yürütmek üzere bir kişi tayin etmeyi düşünmelidir.
- 21.5.5 Denetim otoritesi, denetçiler veya icra makamları tarafından sahtekârlık veya potansiyel sahtekârlık ile ilgili yapılan veya alınan resmi taleplerin, kabul ya da ret edildiği dâhil, sayısı ve niteliği hakkında kayıtlar tutmalıdır.

ICP 22 Kara Para Aklama ve Terörizmin Finansmanı ile Mücadele

Denetim otoritesi, sigorta şirketlerinden ve aracılardan kara para aklama ve terörizmin finansmanı ile mücadele için etkin önlemler almalarını ister. Ayrıca denetim otoritesi de kara para aklama ve terörizmin finansmanı ile mücadele için etkin tedbirler alır.

Başlangıç Rehberi

- 22.0.1 Kara para aklama yasadışı yollardan elde edilmiş gelirin kökenini gizlemek amacıyla işleme tabi tutulmasıdır. Terörizm finansmanı;
- bir terör örgütü veya
 - münferit bir terörist tarafından
 - terör eylem(ler)i gerçekleştirmek üzere
- tamamen veya kısmen kullanılması amacıyla ya da kullanılacağını bilerek çeşitli yollarla, doğrudan veya dolaylı olarak, para elde etmek veya para sağlamaktır.
- Sigortacılık sektörü ve diğer mali hizmet sektörleri, bilerek veya bilmeyerek kara para aklama (KPA) ve terörizmin finansmanı (TF) faaliyetine karışabilirler. Bu da onları yasal, operasyonel veya itibari risklere maruz bırakır.
- 22.0.2 Bu kara para aklama (KPA) ve terörizmin finansmanı ile mücadele (TFM) ilkesi, ilgili standartları ve rehberi asgari olarak hayat sigortası ve diğer yatırım ile ilgili sigorta ürünlerini sunan sigorta şirketleri ve aracılardan denetiminde geçerlidir.
- 22.0.3 Denetim otoritesi, kendisi tarafından alınan ve sigorta şirketleri aracılardan için gerekli olan tedbirler için risk bazlı bir yaklaşıma sahip olmalıdır.
- 22.0.4 Denetim otoritesi, KPA/TF risk analizi temelinde bu ilke, ilgili standartlar ve rehberin hayat dışı sektörlerde geçerli olup olmadığını ve geçerli ise ne ölçüde uygulanması gerektiğini değerlendirmelidir.
- 22.0.5 Kara para aklama ve terörizmin finansmanı konulu IAIS Uygulama Rehberi⁷⁵ Mali Eylem Görev Gücünün (FATF) yasa ve uygulanabilir

⁷⁵ Bu Uygulama Rehberinin amacı, sigorta denetçileri ve sigortacılık sektörü için KPA/TFM standartlarının sigortacılık sektörünün özel uygulamaları ve özelliklerine uyarlanması konusunda spesifik bilgiler sağlamaktır. Bu ilke ve Uygulama Rehberi FATF gerekliliklerinin yerini alamaz.

araçlar yoluyla ne gerektirdiğine ilişkin yol gösterici bilgilerin yanında sigorta şirketleri ve aracılarının FATF KPA/TFM gerekliliklerini nasıl karşılayabileceklerine ilişkin bilgiler de sağlar.

FATF Tavsiyeleri ve IAIS yaklaşımı

- 22.0.6 Mali Eylem Görev Gücü (FATF), uluslararası KPA/TFM standartlarını belirlemek üzere kurulan hükümetler arası bir organdır. FATF, bazıları sigortacılık sektörü için geçerli olan KPA/TFM konusunda tavsiyeler (toplucu "FATF Tavsiyeleri" olarak anılacaktır) geliştirmiştir.
- 22.0.7 FATF Tavsiyeleri asgari olarak hayat sigortası ve diğer yatırım ile ilgili sigorta ürünleri için geçerlidir. Ayrıca bir ülke hayat dışı sektörün, veya bir kısmının, KPA/TF riski oluşturduğunu düşünürse FATF standartları gereği ilgili standartları bu sektöre uygulamayı düşünmelidir.
- 22.0.8 Mali Eylem Görev Gücü, ülkelerin KPA/TF ile mücadele etmek üzere finansal kurumların (sigorta şirketleri ve aracılar dâhil) FATF Tavsiyelerine yeterli düzeyde uymasını sağlama sorumluluğu olan bir veya birkaç yetkili makam tayin etmesini gerektirir. KPA/TFM yetkili makamı genellikle ülkenin mevzuatı ile belirlenir. Sigortacılık sektörü için birden fazla yetkili makam bulunan ülkeler de olabilir.
- 22.0.9 Sigorta denetçileri ülkelerinde her zaman KPA/TF yetkili makamı olarak belirlenmezler. Diğer yetkili makamlar, icra makamlarını ve şüpheli işlem bildirimleri gibi bilgileri almak, analiz etmek ve potansiyel KPA/TF ile ilgili bilgileri yaymak için ulusal bir merkez olarak hizmet veren bir mali istihbarat birimini (FIU) içerebilir. Ancak sigorta denetçisinin görevlendirilen yetkili makam olmaması onu sigortacılık sektöründeki KPA/TF riskini anlama ve KPA/TF mücadelesi için gerekli adımları atma yükümlülüğünden muaf tutmaz.
- 22.0.10 Bu nedenle, bu ilkeye ilişkin standartlar ve rehberlik iki bölüme ayrılır. Bölüm A, sigorta denetçisinin KPA/TFM için tayin edilen yetkili makam olması veya tayin edilen yetkili makam adına hareket etmesi durumunu ele alırken Bölüm B denetçisinin sigortacılık sektöründe KPA/TFM için tayin edilen yetkili makam olmaması durumunda geçerlidir. Bu ilkeye uyumun sağlanması amacıyla denetim otoritesi ilgili ülkenin koşullarına göre bölüm A veya bölüm B'de yer alan standartların gerekliliklerini karşılamak zorundadır.

Bölüm A: Sigorta denetçisinin KPA/TFM için tayin edilen yetkili makam olması durumunda

22.1 Denetim otoritesi, sigorta şirketleri ve aracılarn maruz kaldığı KPA/TF riskleri konusunda ayrıntılı ve kapsamlı bir bilgiye sahiptir ve ülkesinin sigortacılık sektöründeki KPA/TF risklerini düzenli olarak değerlendirmek üzere mevcut bilgileri kullanır.

KPA/TF risklerini anlamak

22.1.1 Denetim otoritesi, sigorta şirketleri ve aracılarn yürütülen faaliyetler ile sunulan ürün ve hizmetler nedeniyle maruz kaldığı KPA/TF riskleri ayrıntılı ve kapsamlı bir şekilde bilmelidir.⁷⁶

22.1.2 Aşağıdaki özellikler bir sigorta ürününün/hizmetinin KPA/TF risk profilini artırabilir:

- üçüncü şahıslardan ödeme veya gelir kabulü,
- çok yüksek veya sınırsız değerde ya da çok miktarda daha düşük değerli ödemelerin kabulü,
- nakit, havale veya banka çeki olarak yapılan ödemelerin kabulü,
- normal prim politikası ya da ödeme planı dışında sık ödemelerin kabulü,
- sınırlı bir ücret ile herhangi bir zamanda para çekme izni,
- bir kredi için teminat olarak kullanılma ve/veya ihtiyari ya da başka bir risk artışı güvencesi olarak yazılma kabulü,
- (özellikle sık kredi almak ve/veya nakit olarak geri ödemek mümkünse) poliçe karşılığında kredi alınmasına izin veren nitelikte ürünler,
- yüksek nakit değerlerine izin veren ürünler,
- likidite özellikleri ile birleştiğinde yüksek miktarda defaten ödeme kabul eden ürünler,

⁷⁶ Mali Eylem Görev Gücü (FAFT), *Risk Bazlı Yaklaşım: Hayat Sigortası Sektörü için Rehber* (Ekim 2009) başlıklı bir yazı yayınlamıştır. IAIS bu yazının 2013 yılından sonra revize edilmesini beklemektedir.

- geri ödenen meblağların ilgisiz üçüncü bir şahsa, yabancı bir finans kurumuna veya risk seviyesi yüksek bir ülkede bulunan bir kuruluşa gönderilmesinin talep edildiği durumlarda cayma veya düşünme süresi (cooling off) hükümleri içeren ürünler⁷⁷,
- tazminat talebi yapılana kadar sigorta şirketi sözleşmenin lehtarının değişmiş olduğunu fark etmeden temlik izni veren ürünler,
- sınır ötesi faaliyet kapsamı ve niteliği.

Yukarıdaki bazı özelliklerin uzun vadeli bir sigorta sözleşmesinin süresi boyunca beklenebileceği ve niteliği gereği mutlaka şüpheli olmadığı unutulmamalıdır.

- 22.1.3 Sigortacılık sektöründe KPA/TF faaliyetlerinin nasıl meydana geldiğine dair örnekler kara para aklama ve terörizmin finansmanı ile mücadeleyle ilişkin IAIS Uygulama Rehberinde yer almaktadır.

KPA/TF risklerini değerlendirmek

- 22.1.4 Denetim otoritesi, kendi yetki alanı içinde sigortacılık sektöründeki temel KPA/TF risklerini⁷⁸ değerlendirmek ve bu doğrultuda tedbirler almak için mevcut bilgileri kullanmalıdır. Bu risk değerlendirmeleri kapsamlı ve güncel bir risk anlayışını temel alarak sorumlulukların ve kaynakların ülke düzeyinde tahsisine ilişkin tavsiyeler sağlayabilir. Bunlar statik değerlendirmeler değildir. Koşullara ve ortaya çıkan tehditlere bağlı olarak zamanla değişeceklerdir. Bu nedenle risk değerlendirmelerinin düzenli olarak yapılarak güncel tutulması gerekir.
- 22.1.5 Denetim otoritesi daha kapsamlı görevlerinden kaynaklanan diğer risk değerlendirmelerinin (yönetişim ve piyasa kuralları dâhil) yanında potansiyel KPA/TF risklerini göz önünde bulundurmalı ve diğer ilke ve standartlara göre yürüttüğü görevlerinin KPA/TF ile ilgisinin farkında olmalıdır.
- 22.1.6 Ülke çapında bir risk değerlendirmesi yapıldığında denetim otoritesinin buna erişebilmesi ve dikkate alması gerekir. Bir Denetim otoritesi değerlendirmeye bilgi sağlamak ve aynı zamanda risk konusunda bilgisini arttırmak için bu tür değerlendirmelere katılmalıdır.⁷⁹

⁷⁷ Bir poliçenin öngörülen süre içinde iptal edilerek ödenen primlerin iadesine izin veren hükümler (bazı ülkelerde "free look" olarak bilinir).

⁷⁸ Bu ilke bağlamında 'risk' terimi güvenlik zaafı ve tehdidi kavramlarını kapsamaktadır.

⁷⁹ FATF, Şubat 2013 tarihinde Ulusal Kara Para Aklama ve Terörizmin Finansmanı Risk Değerlendirmesine ilişkin bir rehber yayınlamıştır.

22.2 Denetim otoritesi;

- yasalarla düzenlenmeyen konularda FATF Tavsiyeleri'ne uygun olarak sigorta şirketleri ve aracılar için KPA/TFM yükümlülüklerine ilişkin uygulanabilir kurallar koyar,
- sigorta şirketleri ve aracılara ilgili KPA/TFM gerekliliklerinin uygulanması ve bunlara riayet edilmesinde yardımcı olacak rehberler oluşturur ve
- sigorta şirketleri ve aracılara KPA/TFM uyumunu teşvik etmek amacıyla yeterli ve uygun geribildirim sağlar.

- 22.2.1 Mali Eylem Görev Gücü müşteri kimlik tespiti, kayıt tutma ve şüpheli durum bildirimlerinin yasalarla düzenlenmesi gibi temel yükümlülükler gerektirirken daha ayrıntılı teknik uyum unsurları yasalar veya uygulanabilir araçlarla düzenlenebilir.⁸⁰ Bu standart bağlamında "uygulanabilir araçlar" "uygulanabilir kurallar" olarak tanımlanmaktadır.
- 22.2.2 Uygulanabilir kurallar, uygulanabilir KPA/TFM gerekliliklerini zorunlu bir dille ve uyumsuzluklar için yaptırımlarla düzenleyen denetim otoritesinin çıkardığı veya onayladığı bir belge veya mekanizmadır.
- 22.2.3 Denetim otoritesi sigorta şirketleri ve aracılardan (müşteriler, yetki alanları, ülkeler veya coğrafi alanlar; ürünler, hizmetler, işlemler veya dağıtım kanalları için) KPA/TF risklerini tespit etmek, değerlendirmek ve anlamak için gerekli adımları atmalarını ister. Ayrıca sigorta şirketleri ve aracılardan tespit edilmiş olan KPA/TF risklerini yönetmesini ve azaltmasını şart koşar.
- 22.2.4 Denetim otoritesi sigorta şirketleri ve aracılardan KPA/TFM yükümlülüklerini ve KPA/TF risklerini net bir şekilde anlamaları için teşvik etmelidir. Denetim otoritesi bu amaçla sigorta şirketleri ve aracılardan yakından ilgilenerken denetim hakkında bilgi verebilir ya da asgari olarak KPA/TF ile olası mücadele teknikleri ve yöntemleri ile sigorta şirketleri ve aracılardan KPA/TFM tedbirlerinin etkinliğini sağlamak amacıyla alabileceği ek tedbirler gibi FATF Tavsiyeleri kapsamındaki konularda sigorta şirketleri ve aracılara yardımcı olmak üzere rehberlik sağlayabilir. Bu rehberlik mutlaka zorunlu

⁸⁰ FATF Tavsiyeleri'ne uyumu ve KPA/TFM sistemlerinin etkinliğini değerlendirilmesine yönelik FATF Metodolojisi, bir parlamento süreci veya ülkenin anayasal çerçevesi kapsamında mevcut diğer eşdeğer araçlar ile çıkarılan veya onaylanan, uyumsuzluklar için yaptırımları olan zorunlu şartlar getiren herhangi bir mevzuatı ifade eden "yasalar" ile yine uyumsuzluklar için yaptırımları olan uygulanabilir gereklilikleri düzenleyen yönetmelik, yönerge, talimat veya diğer belgeleri veya mekanizmaları ifade eden "yürütülebilir araçlara" başvurur.

değildir ancak sigorta şirketleri ve aracılara KPA/TFM gerekliliklerinin uygulanması ve uyulmasında yardımcı olacaktır.

22.2.5 Denetim otoriteleri tarafından sağlanan uygun geribildirim mekanizmaları; mevcut KPA/TF teknikleri, yöntemleri ve eğilimleri (tipolojileri) hakkında bilgileri, fiili KPA/TF örneklerini, sigorta şirketleri ve aracılardan KPA/TFM sistemlerindeki hatalar veya zaafları ile alınacak dersleri içerebilir. Denetim otoritesinin rehberlere başvurusu ya da sektör rehberi gibi başka kaynaklardan alınan geribildirimlere katkı sağlaması uygun olabilir.

22.3 Denetim otoritesinin, sigorta şirketleri ve aracılardan KPA/TFM gerekliliklerine uyup uymadığını izlemek ve bu gerekliliklere uymalarını sağlamak için etkin bir denetim çerçevesi vardır.

22.3.1 Denetim otoritesi, ilgili olduğunda, ruhsat aşaması dâhil denetim sürecinin her aşamasında KPA/TF riskini dikkate almalıdır.

22.3.2 Denetim otoritesi KPA/TF ile mücadele etmek için yeterli mali ve teknik kaynaklar yanında insan kaynaklarına sahip olmalıdır. Bunlara sigorta şirketleri veya aracılardan denetim eylemine karşı olduğu karmaşık durumlarla ilgili yaptırımları etkin şekilde uygulayabilmek için gerekli kaynaklar da dâhildir.

22.3.3 Denetim otoritesi sigorta şirketleri ve aracılardan KPA/TFM gerekliliklerine uyumunu denetim amaçlı bir incelemeye (dışarıdan izleme ve/veya yerinde denetim) tabi tutmalı ve, bu izlemeden ve edinilen diğer verilerden kaynaklanan bilgiler temelinde, KPA/TF risk profillerini değerlendirmelidir.

22.3.4 Denetim incelemesinin sıklığı ve yoğunluğu şunlara dayanmalıdır:

- denetim otoritesinin risk profili değerlendirmesi ile tanımlanan şekilde sigorta şirketleri ve aracılardan KPA/TF riskleri ile politikaları, iç kontrolleri ve prosedürleri,
- ülkenin mevcut KPA/TF riskleri,
- sigorta şirketleri veya aracılardan özellikleri; özellikle sayıları, çeşitliliği ve risk bazlı yaklaşım çerçevesinde izin verilen takdir derecesi.

22.3.5 Denetim otoritesinin personeli, şirketlerin KPA/TFM sistemleri ve kontrollerinin kalitesini ve etkinliği değerlendirmek için gerekli yetenek ve bilgiler dâhil gerekli vasıflara sahip olmalı ve KPA/TF ile mücadelede yeterli ve ilgili eğitimleri almalıdır.

22.3.6 Denetim otoritesi sigorta şirketleri ve aracılardan KPA/TFM değerlendirmeleri yapmalarını, müşterileri, iş ilişkileri, dağıtım kanalları, ürünleri ve hizmetlerinin risk profillerini geliştirmelerini ve

tespit edilen risklere yönelik uygun risk yönetimi ve kontrol tedbirlerine sahip olmalarını zorunlu tutar.

22.3.7 Denetim otoritesi sigorta şirketleri ve aracılarn KPA/TFM gerekliliklerini etkin şekilde uygulamamaları halinde uygun düzeltici önlemler alma ve yaptırım uygulama yetkisine sahip olmalıdır.

22.3.8 Denetim otoritesi ayrıca sigorta şirketleri ve aracılarn Yönetim Kurulu Üyeleri, Üst Düzey Yöneticileri ve diğer personele uygun şekilde ilgili KPA/TFM eğitimleri vermelerini şart koşar.

22.4 Denetim otoritesi sigorta şirketleri, aracılarn ve kendisi tarafından alınan KPA/TFM tedbirlerinin etkinliğini düzenli olarak gözden geçirir. Denetim otoritesi etkinliğini artırmak için gerekli önlemleri alır.

22.4.1 İnceleme, denetim otoritesi tarafından alınan aksiyonlarının sigorta şirketleri ve aracılarn gerekliliklere uyumu üzerindeki etkisi dâhil ancak bunlarla sınırlı olmayacak şekilde KPA/TFM gerekliliklerinin uygulanmasının etkinliğinin ve denetim yaklaşımının bir değerlendirmesini içermelidir.

22.4.2 Bu inceleme;

- sigortacılık sektöründeki KPA/TF riskleri ve bu risklerin denetim otoritesinin risk bazlı yaklaşımı ile yeterince ele alınıp alınmadığı,
- denetim otoritesinin kaynaklarının ve eğitiminin yeterliliği,
- KPA/TFM tedbirlerine ilişkin yerinde denetimlerin sayısı ve içeriğinin yeterli olup olmadığı,
- KPA/TF uzaktan denetimlerin yeterli olup olmadığı,
- sigorta şirketleri ve aracılarn KPA/TF tedbirleri eğitimi ve uygulamasının etkinliği dâhil yerinde denetim bulguları,
- denetim otoritesinin sigorta şirketleri ve aracılara karşı aldığı aksiyonlar,
- sigorta şirketleri ve aracılarn tarafından yapılan şüpheli işlem bildirimlerinin sayısı ve şekli, sigortacılık sektöründeki KPA/TF kovuşturma ve mahkumiyetler gibi sigorta sektörünün diğer makamlarından gelen veriler,
- KPA/TF konuları ile ilgili diğer yetkililerden gelen bilgi taleplerinin sayısı ve niteliği,
- denetim otoritesi tarafından sektöre sağlanan gereklilikler, rehberlik ve diğer bilgilerin yeterliliği,
- sigorta sektöründeki KPA/TF kovuşturmaları ve mahkumiyetlerinin sayısı ve türü

gibi yönleri kapsayabilir.

Bu incelemeler denetim otoritesinin etkinliğini artırmak için alınması gereken önemli aksiyonları tespit etmesine olanak sağlamalıdır.

- 22.4.3 Denetim otoritesi, KPA/TFM tedbirlerine ilişkin yerinde denetimlerin sayısı ve yetersiz KPA/TFM tedbirleri nedeniyle sigorta şirketleri ve araçlara uyguladığı yaptırımların kayıtlarını tutmalıdır.

22.5 Denetim otoritesinin KPA/TFM amaçlı, Mali İstihbarat Birimi (FIU) gibi, yerel yetkili makamlar ve başka ülkelerin denetçileri ile işbirliği yapmasına, koordineli bir şekilde çalışmasına ve bilgi değişiminde bulunmasına olanak sağlayan etkin mekanizmaları vardır.

- 22.5.1 İşbirliği, koordinasyon ve bilgi değişimi mekanizmaları genellikle aşağıdaki konuları ele almalıdır:

- Mali İstihbarat Birimi, icra makamları ve denetçiler arasında operasyonel işbirliği ve, uygun olduğunda, koordinasyon ve
- tüm ilgili ve yetkili KPA/TFM makamları arasında politika işbirliği ve, uygun olduğunda, koordinasyonu.

KPA/TF girişimlerinin etkin şekilde önlenmesi denetçiler, Mali İstihbarat Birimi, icra makamları, diğer yetkili makamlar, sigorta şirketleri ve araçlar arasındaki yakın işbirliği ile geliştirilmiştir.

- 22.5.2 Denetim otoritesi sigorta şirketleri ve araçların şüpheli KPA/TF faaliyetlerini tespit ederse ilgili bilgilerin Mali İstihbarat Birimi, gerekli icra makamları ve diğer ilgili denetçilere iletilmesini sağlamalıdır.

- 22.5.3 Denetim otoritesi diğer ilgili makamlar ile işbirliği, koordinasyon ve bilgi değişimi için gerekli tüm adımları atmalıdır. Denetim otoritesinin, KPA/TFM uyumu ile ilgili kendi endişeleri kadar sigorta şirketleri ve araçlar tarafından dile getirilen endişeleri doğrulamak, bildirilen vakaların yönelimleri hakkında geri bildirim almak ve sigortacılık sektöründeki potansiyel KPA/TF riskleri hakkında bilgi almak için Mali İstihbarat Birimi ve gerekli icra makamları ile temas halinde olması gerekir.

- 22.5.4 Denetim otoritesi etkin bilgi değişimini teşvik etmek amacıyla kendi bünyesinde KPA/TFM konuları ile ilgilenmek ve diğer KPA/TFM yetkili makamlar ile ilişkileri yürütmek üzere bir kişi tayin etmeyi düşünmelidir.

- 22.5.5 Bilgi değişimi gizlilik hususlarına tabidir. Bu hususlar ICP 3 Bilgi Değişimi ve Gizlilik Şartları bölümünde ele alınmıştır.

Bölüm B: Sigorta denetçisinin KPA/TFM için tayin edilen yetkili makam olmaması durumunda

22.6 Denetim otoritesi sigorta şirketleri ve aracılara maruz kaldığı KPA/TF risklerinin bilincinde olarak bu konuda bilgi sahibidir. Tayin edilen yetkili makam ile işbirliği içinde çalışarak sigorta şirketleri ve aracılara KPA/TF faaliyetleri ile ilgili bilgi alır.

- 22.6.1 Başka bir organın belirlenen KPA/TFM yetkili makamı olması durumunda,⁸¹ denetim otoritesi bu durumun sigorta şirketleri ve aracılara denetim şartlarını karşılamasını sağlama kabiliyeti üzerindeki etkisini değerlendirmelidir.
- 22.6.2 Denetim otoritesi, sigorta şirketleri ve aracılara yürütülen faaliyetler ile sunulan ürün ve hizmetler nedeniyle maruz kaldığı KPA/TF riskleri ayrıntılı ve kapsamlı bir şekilde bilmelidir.
- 22.6.3 Denetim otoritesi görevlendirilen KPA/TFM yetkili makamından bilgiler alarak sigorta şirketleri ve aracılara sağlamlığı hakkında daha bilinçli bir değerlendirme yaparak bir kanıya varabilir. Bu bilgiler sigorta şirketi veya aracılının risk profili ya da risk yönetiminin etkinliği ile ilgili olabilir. Bu bilgilerin içeriği sigorta şirketleri ve aracılara maruz kaldığı KPA/TF risklerinin seviyesini ve belirlenen yetkili makamın denetlenen kuruluşların KPA/TFM ile ilgili risk yönetimi, kurumsal yönetimi ve iç kontrol önlemleri hakkında görüşlerini içerebilir.
- 22.6.4 Tayin edilen KPA/TFM yetkili makamı KPA/TFM gerekliliklerinin ihlali ile ilgili bilgilere sahip olabilir. Bu bilgiler denetim otoritesi tarafından denetim faaliyetlerinde örneğin lisans başvurularını incelerken veya Yönetim Kurulu, Üst Yönetim ve Kilit Kontrol Görevlilerini uygunluk şartları temelinde değerlendirirken dikkate alınmalıdır.

22.7 Denetim otoritesinin KPA/TFM amaçlı, Mali İstihbarat Birimi (FIU) gibi, yerel yetkili makamlar ve başka ülkelerin denetçileri ile işbirliği yapmasına, koordineli bir şekilde çalışmasına ve bilgi değişiminde bulunmasına olanak sağlayan etkin mekanizmaları vardır.

- 22.7.1 İşbirliği, koordinasyon ve bilgi değişimi mekanizmaları genellikle Mali İstihbarat Birimi, icra makamları ve diğer denetçiler arasında operasyonel işbirliği ve, uygun olduğunda, koordinasyonu ele almalıdır. KPA/TF girişimlerinin etkin şekilde önlenmesi denetçiler, Mali İstihbarat Birimi, icra makamları, diğer yetkili makamlar, sigorta şirketleri ve aracılara arasındaki yakın işbirliği ile geliştirilmiştir.

⁸¹ KPA/TFM konularında yetkili makam olarak görevlendirildiği durumlar dâhil.

- 22.7.2 Denetim otoritesi denetleme sorumluluklarını yerine getirirken KPA/TF risklerine ilişkin bilgi sahibi olduğunda ilgili bilgileri görevlendirilen yetkili makam ile paylaşmalıdır. Denetim otoritesi sigorta şirketleri ve aracılardan şüpheli KPA/TF faaliyetlerini tespit ederse ilgili bilgilerin Mali İstihbarat Birimi, gerekli icra makamları ve diğer ilgili denetçilere iletilmesini sağlamalıdır.
- 22.7.3 Denetim otoritesi, tayin edilen KPA/TFM yetkili makamı ile yaptığı işbirliği kapsamında KPA/TFM çerçevesinin etkinliğine girdi sağlamalıdır. Böylece görevlendirilen yetkili makama etkinlik değerlendirmesinde yardımcı olabilir.
- 22.7.4 Bilgi değişimi gizlilik hususlarına tabidir. Bu hususlar ICP 3 Bilgi Değişimi ve Gizlilik Şartları bölümünde ele alınmıştır.

ICP 23 Grup apında Denetim

Denetim otoritesi, sigorta Őirketlerini tűzel kiŐi bazında ve grup çapında denetler.

Başlangıç Rehberi

- 23.0.1 Grup çapında denetim için grubun kapsamına ilişkin standart ve rehberler (Standart 23.1-23.5 ve Rehber 23.0.1-23.5.4) sigorta denetçilerinin grup çapında denetimine tabi olacak gruplarının kapsamının tanımlanması ile ilgilidir.
- 23.0.2 Bu standart ve rehberlerin amacı her űlkede, örneğin, muhasebe veya vergi alanında tanımlanan sigorta gruplarının tanımını yapmak değildir.
- 23.0.3 Grup çapında denetim amaçlı sigorta grubu kapsamı, denetim yaklaŐımları veya gereksinimlerinin uygulanabilir olmasına ve boŐlukların nlenmesine olanak saėlayacak Őekilde geniŐtir. Bu standart ve rehberler grup çapında yűkűmlűlűk karŐılama, yönetiŐim ve piyasa davranıŐı, vb. gereksinimlerine tabi olan grupların kapsamını belirler. Ancak yűkűmlűlűk karŐılama, yönetiŐim ve/veya piyasa davranıŐı amaçlı olanlar gibi belirli denetim gereksinimlerinin farklı Őekilde uygulanabileceėi unutulmamalıdır. Örneėin diėer gereksinimler dolaylı olarak geçerli iken denetim gereksinimleri grup bűnyesindeki bazı kuruluŐlar için doėrudan geçerli olabilir. Bununla birlikte denetim yaklaŐımını ne olursa olsun benzer bir sonuç elde edilebilir.
- 23.0.4 Tűzel kiŐiliėi olan bir sigorta kuruluŐu için geçerli olan tűm denetim gereksinimleri mutlaka dűzenlemeye tabi olmayan kuruluŐlar ve/veya bir bűtűn olarak sigorta grubu dâhil olmak űzere grup bűnyesindeki tűm kuruluŐlar için geçerli olmak zorunda deėildir. Sigorta grubu bűnyesindeki kuruluŐlara/faaliyetlere uygulanacak denetim yaklaŐımları/gereksinimleri, örneėin, iŐ tűrleri, hukuki statűleri ve/veya risklerin niteliėi, boyutu ve karmaŐıklıėına baėlı olarak deėiŐebilir. Ancak, aynı zamanda, bir bűtűn olarak sigorta grubu grup çapında denetime tabi olmalıdır.
- 23.0.5 Bu Standartlar ve Rehberler'de kullanılan terimler, örneğin, bir űlkenin denetim rejimi, muhasebe ve/veya vergi kurallarında kullanılan terminoloji ile tutarlı olmak zorunda değildir. Bu nedenle bu standartlar ve rehberlerde kullanılan 'önemli etki' ve 'katılım' gibi terimler mutlaka bir űlkenin denetim rejimi, muhasebe ve/veya vergi kurallarında kullanılanlarla aynı Őekilde yorumlanmamalıdır.

23.0.6 Bu ilke *Grup çapında denetimde düzenlemeye tabi olmayan kuruluşlar için uygulama rehberi* ve ICP 25 Denetim İşbirliği ve Koordinasyonu gibi diğer ilgili standartlar ve rehber kitapları ile bağlantılı olarak okunmalıdır.

23.1 Denetim otoritesi, gerektiğinde ilgili diğer denetçiler ile işbirliği içinde, grup çapında denetimine tabi olacak grubun kapsamını tanımlar.

23.1.1 Denetim otoritesi grup çapında denetimine tabi olmak üzere belirlenen grup kapsamının uygunluğundan sorumlu olmalıdır. Özellikle, sınır ötesi faaliyet gösteren gruplar için, bir ülkenin denetim otoritesi belirlenen grup kapsamının uygunluğunu diğer ülkelerdeki ilgili denetçilere açıklamalıdır.

23.1.2 Grup bünyesindeki sigorta şirketi ve diğer kuruluşlar denetim otoritesine grubun kapsamının tanımlanması için gerekli bilgileri sağlamalıdır. Denetim otoriteleri bu bilgileri uygun şekilde kullanmalıdır.

23.1.3 İlgili denetim otoriteleri, ülkeler arasındaki düzenleyici gözetim faaliyetinde boşluklar veya gereksiz tekrarlar olmasını önlemek amacıyla birbirlerine danışarak grup çapında denetime tabi olacak grup kapsamı konusunda mutabakata varmalıdırlar.

23.2 Sigorta denetçileri tarafından grup çapında denetim amaçlı sigorta grubu olarak kabul edilen bu belirlenen grup ilgili tüm kuruluşları kapsar. İlgili kuruluşları belirlerken en azından dikkate alınması gereken şirketler şunlardır:

- faal olan ve olmayan holding şirketleri (aracı holding şirketleri dâhil),
- sigorta şirketleri (kardeş şirket veya bağlı sigorta şirketleri dâhil);
- bankalar ve/veya aracılık şirketleri gibi düzenlemeye tabi olan diğer kuruluşlar,
- düzenlemeye tabi olmayan kuruluşlar (ana şirketler, bağlı ortaklıklar, büyük ölçüde grup bünyesindeki kuruluşların kontrolünde veya yönetiminde olan şirketler dâhil) ve
- özel amaçlı kuruluşlar.

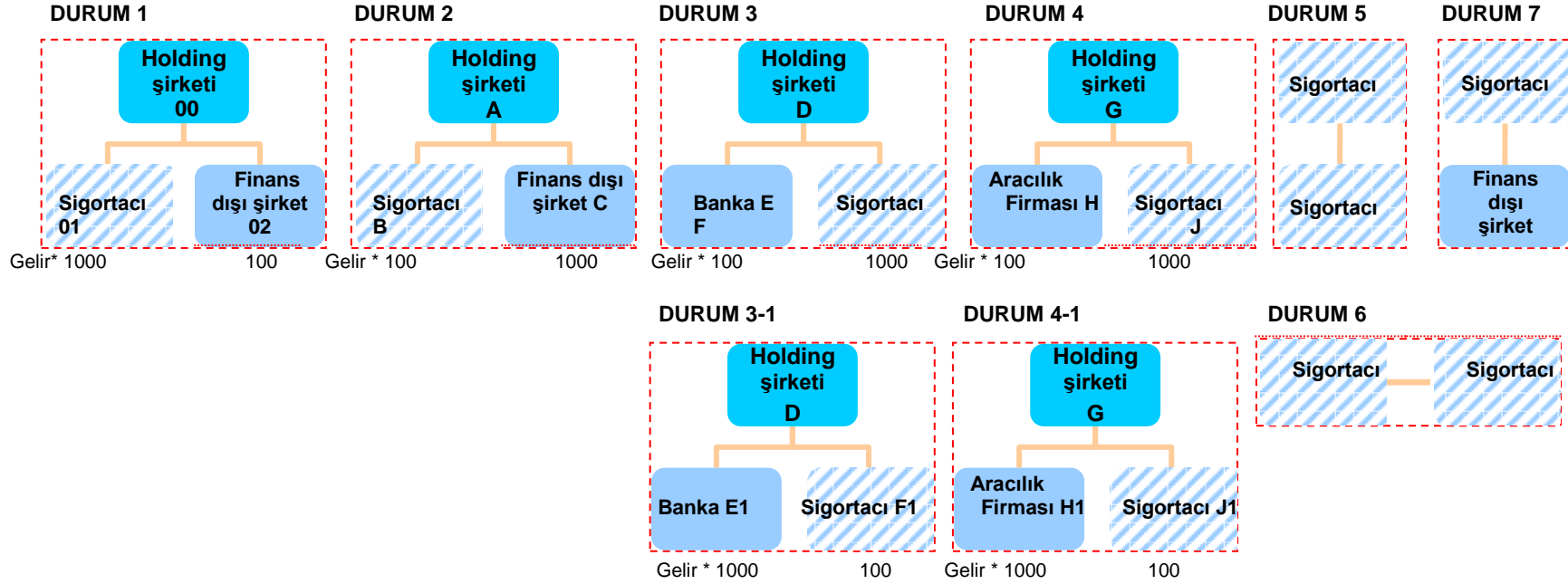
Bu bağlamda sigortacılık faaliyetleri ile ilgili olarak asgari olarak göz önüne alınması gereken unsurlar şunlardır:

- (doğrudan veya dolaylı) iştirak, etki ve/veya diğer sözleşmeden doğan yükümlülükler,
- birbirine bağlılığı,
- risk tutarı,

- **risk yoğunluğu,**
- **risk transferi ve/veya**
- **grup içi işlemler ve risk tutarları.**

- 23.2.1 Grup çapında denetim amacıyla en az biri sigortacı üzerinde önemli bir etkiye sahip olan iki veya daha fazla kuruluşun mevcut olduğu durumlarda genellikle bir sigorta grubu söz konusu olur. Alt gruplar, aynı grup bünyesinde ya da ülkede gerçekleşen bankacılık veya hayat/hayat dışı operasyonlar gibi bölgesel ya da sektörel operasyonların bir sonucu olarak mevcut olabilir.
- 23.2.2 Grubun kapsamını belirlerken Standart 23.2 dikkate alınmalıdır. Bu standart uyarınca sigorta denetçilerinin grup çapında denetimine tabi olacak sigorta grupları, en az biri sigortacı ve kuruluşları ile kuruluşlarının faaliyetleri Standart 23.2 kriterlerini karşılayan sigorta grubu üzerinde önemli bir etkiye sahip olan iki veya daha fazla kuruluşun mevcut olduğu gruplardır. Grubun kapsamını belirlemede önemli bir diğer husus da grubun nasıl yönetildiği ve iş faaliyetlerini nasıl yürüttüğü hususudur. Bu bağlamda grup içinde sigortacı üzerindeki etkisinin önemi ve/veya sigortacı ile ilişkisi gibi konular karar verme sürecinde önemli bir etkidir.
- 23.2.3 Sigorta grubu bünyesindeki kuruluşlar/faaliyetler için geçerli denetim yaklaşımının işletme türü, hukuki statüsü ve/veya risklerin niteliği, boyutu ve karmaşıklığın gibi faktörlere bağlı olarak değişebileceği unutulmamalıdır. Sigorta grubu bir bütün olarak grup çapında denetime tabi olmalıdır ancak bu durum, tüzel kişiliği olan sigorta kuruluşuna uygulanan tüm nicel ve nitel denetim gereksinimlerinin mutlaka grup bünyesindeki diğer kuruluşlara veya bir bütün olarak sigorta grubuna ya da toplu olarak alt gruplara uygulanması gerektiği anlamına gelmez.
- 23.2.4 Grup çapında denetim amaçlarına tabi olacak sigorta gruplarının tanımının kapsayabileceği grup yapıları aşağıda şemada (Şekil 23.1) gösterilmektedir.

Şekil 23.1: Sigorta grubu kapsamına girebilecek grup yapıları

Not: * Gelir sadece grup içindeki sigorta faaliyetinin ölçeğini temsil etmek için kullanılmıştır.

Acıklamalar

- Durum 1-6 (3-1 ve 4-1 dâhil) önerilen tanım kapsamındadır – tüzel kişi denetimine ek olarak grup çapında denetim amacıyla sigorta grupları olarak kabul edilirler. Durum 7 tek başına bir sigorta grubu olarak kabul edilmez - sigorta kuruluşlarının denetçisi sigorta şirketini tüzel kişi bazında denetlerken düzenlemeye tabi olmayan yan kuruluşlar tarafından yürütülen sigorta dışı faaliyetlerinin etkisini değerlendirebilir.
- Bir sigorta şirketinin bağlı ortaklıkları ve/veya kardeş firmaları olabileceği kabul edilmektedir. Durum 1-4 açısından (Durum 3-1 ve 4-1 dâhil) bir holding şirketinin de ana şirketi olabilir. Durum 5 ve 6'da ise sigorta şirketi üzerinde bir ana şirket bulunabilir. Durumu basitleştirmek için bu olasılıklar yukarıda gösterilmemiştir.

23.2.5 Sigorta denetçilerinin grup çapında denetimine tabi olmak üzere belirlenen grup, muhasebe ve/veya vergi amaçları gibi diğer amaçlar için tanımlanan gruplardan farklı olabilir.

23.3 Denetim otoritesi, bazı kuruluşlar üzerindeki yasal yetki ve/veya denetleme yetkisi eksikliği nedeniyle belirlenen grup kapsamını daraltmaz.

23.3.1 Bazı ülkelerde denetim otoritesine belirlenen grup kapsamına giren bazı kuruluşların denetimi için yasal yetki veya denetleme yetkisi verilmeyebilir. Bunlar başka bir sektörde düzenlemeye tabi olan veya hiçbir düzenlemeye tabi olmayan kuruluşlar gibi aynı ülkede bulunan kuruluşlar ile sigorta şirketleri, başka bir sektörde düzenlemeye tabi olan veya hiçbir düzenlemeye tabi olmayan kuruluşlar gibi başka bir ülkedeki kuruluşları içerebilir.

23.4 Grup çapında denetim amaçlı belirlenen grup kapsamı grup içinde veya dışında yapı, faaliyetler ya da makro-ekonomik ortam ile ilgili olanlar gibi (potansiyel) önemli ve ilgili değişiklikleri dikkate almak amacıyla esnektir.

23.4.1 Grup çapında denetim amaçlı belirlenen grup kapsamı yeniden yapılanma, yeni ticari faaliyetlere girme, mevcut faaliyetlerden ayrılma gibi durumlara ve/veya yasal, politik ya da makro-ekonomik ortamdaki değişikliklere bağlı olarak değişebilir. Belirlenen kapsamın, denetim sorumluluğunu yerine getirmek ve sigorta şirketi, sigorta grubu ve finansal piyasanın sağlamlığını temin etmek amacıyla herhangi bir zamanda tüm (potansiyel) önemli ve ilgili kuruluşları/iş faaliyetlerini içermesi esastır. Bu nedenle denetim otoritesinin belirlenen kapsamın uygunluğunu sürekli olarak gözden geçirmesi gerekir.

23.5 Denetim otoritesi, sigorta grubu yapılarının grup çapında denetime engel olmayacak şekilde yeterince şeffaf olmasını zorunlu kılar.

23.5.1 Etkin bir grup çapında denetim için denetim otoritesinin sigorta şirketinin grup yapısını iyi anlaması önemlidir çünkü karmaşık bir grup yapısı grup çapında denetimin etkinliğine engel teşkil edebilir.

23.5.2 Sigorta şirketinin ait olduğu grubun yapısı ve risk profili sigorta şirketinin istikrarına ve yükümlülük karşılama yeterliliğine zarar vermemelidir.

23.5.3 Bu anlamda sigorta grubu, etkin bir grup çapında denetime engel olmaması için grup yapısının şeffaflığını sağlamalı ve korumalıdır. Şeffaf bir grup yapısına sahip olma sorumluluğu (faal olmayan) bir holding şirketi veya sigorta şirketi gibi pratikte grubun karar verme süreçlerini yöneten kuruluşundur.

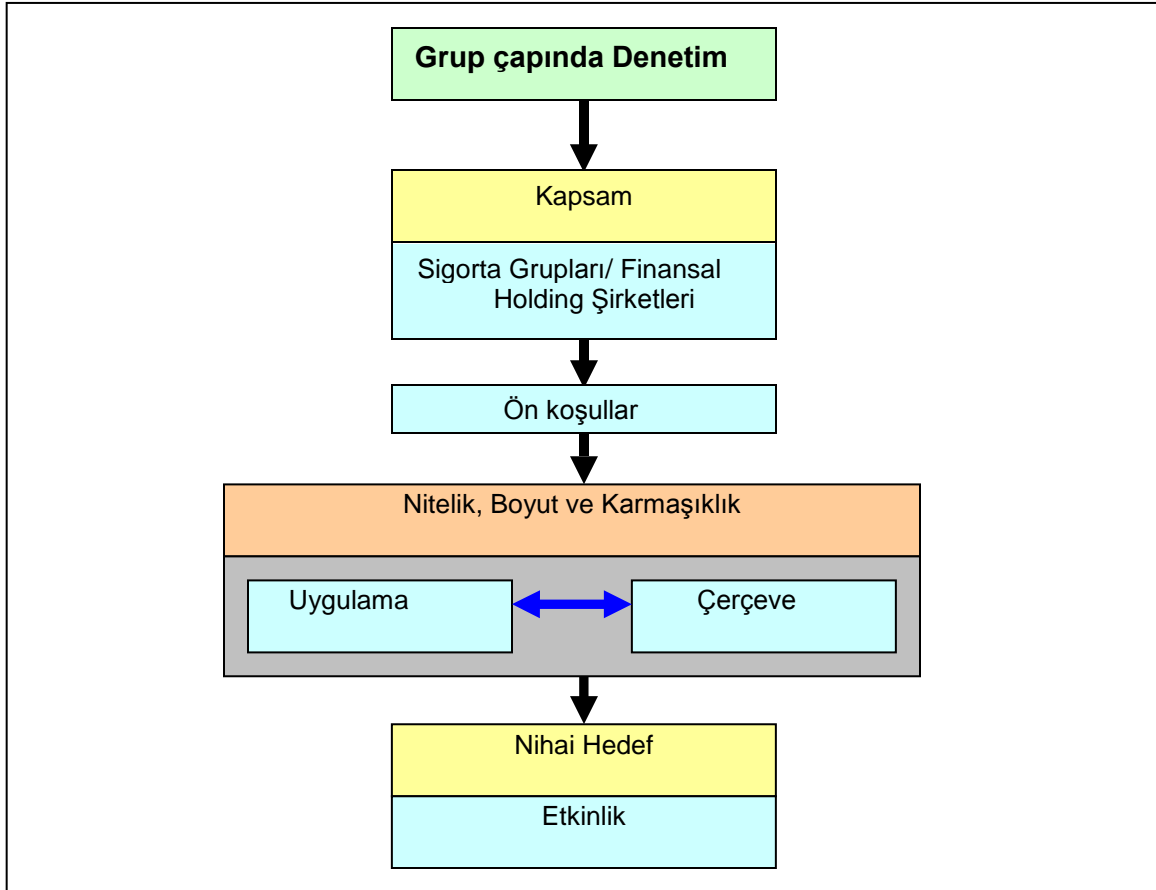
23.5.4 Denetim otoritesi sigorta grubunun grup çapında denetimin etkinliğini engellemeyecek bir grup yapısına sahip olmasını şart koşar.

23.6 Denetim otoritesi, etkin ve verimli bir grup çapında denetim çerçevesi oluşturur.

23.6.1 Aşağıdaki şemada (Şekil 23.2) gösterildiği gibi, grup çapında denetim çerçevesinin tasarımı, aşağıdaki unsurlar göz önünde bulundurulmalıdır:

- grup çapında denetimin kapsamı,
- etkin bir grup çapında denetim için ön koşullar,
- sigorta grubunun niteliği, boyutu ve karmaşıklığına göre çerçevenin uygulanması,
- çerçeve tasarımı ve uygulama arasındaki etkileşim,
- grup çapında denetimin nihai hedefleri.

Şekil 23.2: Grup çapında denetim çerçevesi açısından önemli hususlar

Grup çapında denetim erevesi - kapsam

- 23.6.2 Grup apında Denetim erevesinin (GD) kapsamı, grup çapında denetim amacıyla bir sigorta grubu tanımını yapan grup çapında denetim için grup kapsamı ile ilgili standartlar (Standart 23.1-23.5) doğrultusunda hazırlanmıştır. Sigorta grupları için GD, sigorta faaliyeti modelinin özelliklerini dikkate alarak ülkeler/sektörler arasında düzenlemeden kaynaklanan arbitrajı azaltmak ve sınır ötesi/sektörler arası grupların denetimini kolaylaştırarak sigorta gruplarının ilgili tüm kuruluşlarını ve risklerini ele alacak şekilde tasarlanmalıdır.

Grup çapında denetim erevesi – n koşullar

- 23.6.3 Ülkelerin GD uygulama yolu ülkedeki bir dizi n koşulun varlığına bağlıdır. İlgili uluslararası n koşulların da dikkate alınması gerekir. Bkz. Rehber 23.6.9 ve 23.6.10.

Grup çapında denetim erevesi – niteliği, boyutu ve karmaşıklığı

- 23.6.4 GD ve pratikte uygulaması sigorta grubunun niteliği, boyutu ve karmaşıklığı dikkate alınarak uygulanmalıdır.

Grup çapında denetim erevesi – ereve ve uygulama

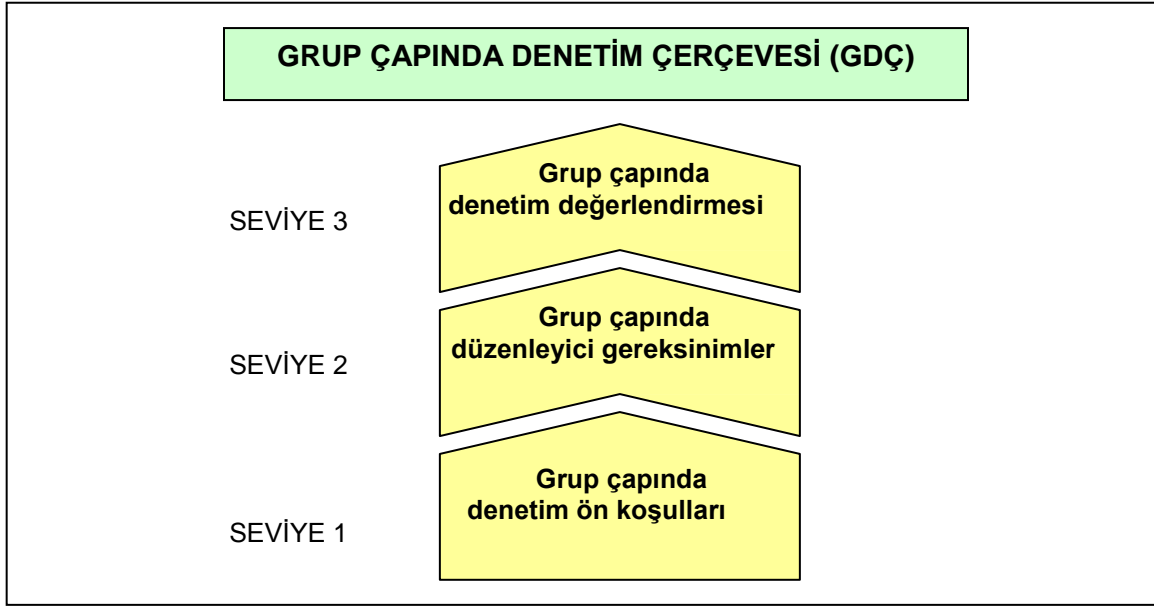
- 23.6.5 Genel GD modelinin uygulanması dinamiktir. İyileştirme alanlarının belirlenmesi, piyasa ve grup yapılarındaki değişimlerin yansıtılması için uygulanan GD denetçiler tarafından düzenli olarak gözden geçirilmelidir. İncelemenin sonuçları yinelenen bir süreç oluşturacak şekilde çerçevenin geliştirilmesini sağlamak amacıyla geri bildirim sağlamalıdır.

Grup çapında denetim erevesi – nihai hedefler

- 23.6.6 Grup çapında denetimin nihai hedefi sigorta gruplarının etkin bir şekilde denetlenmesini teşvik etmektir. Grup çapında denetim çerçevesinin – poliçe sahiplerini koruyan standartlar olan sigorta şirketlerinin sağlamlığını ve genel finansal istikrarı sağlayan bir denetim çerçevesini destekleyerek ve gereksiz çakışmalar, maddi eksiklikler ve sektör için gereksiz bir yükten kaçınarak – kolay, tutarlı ve etkin bir grup çapında denetimi kolaylaştırması beklenmektedir.

- 23.6.7 *IAIS Sigorta Denetimi Çerçevesi'*ne (Sigorta Çerçevesi) dayalı olan grup çapında denetim çerçevesi (GDÇ) bu çerçeve ile daima uyumludur. GDÇ, Sigorta Çerçevesi'nin ön koşullar, düzenleyici gereksinimler, denetim incelemesi ve raporlama gibi yapı taşlarından tasarlanmıştır. Bu yapı taşları etkin bir çerçeveyi kolaylaştıracak geniş GDÇ altyapısını oluşturur.
- 23.6.8 Öncelikli olarak yapısal ve işlevsel bir yaklaşım benimseyen GDÇ grup çapında denetim objektifinden Sigorta Çerçevesini inceleyen bir araçtır (Şekil 23.3).

Şekil 23.3: GDÇ ve Sigorta Çerçevesi ilişkisi

Seviye 1 ön koşullar

- 23.6.9 Şekil 23.3'de gösterildiği gibi etkin bir grup çapında denetim için ön koşulların belirlenmesi gerekir. Ön koşullar GDÇ modelinin temel taşlarıdır. Etkin sigorta denetimi ön koşulları da (Sigortacılık Temel İlkeleri'nin Giriş Bölümünde açıklandığı gibi) GDÇ bağlamında aynı şekilde geçerlidir.
- 23.6.10 Buna ek olarak dikkate alınması gereken spesifik grup çapında denetim ön koşulları arasında şunlar bulunmaktadır:
- ICP 1 Denetim Otoritesinin Amaç, Yetki ve Sorumlulukları ve ICP 2 Denetim Otoritesi uyarınca denetim otoritesi grup çapında denetim gerçekleştirmek için gerekli beceri, kaynak ve deneyimler dâhil gerekli denetim yetkisi, yasal yetkiler, kapasite ve kabiliyete sahip olmalıdır (bkz. ICP 1 Denetim Otoritesinin Amaç, Yetki ve Sorumlulukları ve ICP 2 Denetim Otoritesi),

- ICP 25 Denetim İşbirliği ve Koordinasyonu uyarınca karşılıklı güven, anlayış ve güvenilirlik unsurlarına dayanan güvenli bir ortamda bilgi paylaşımı dâhil olmak üzere ülkeler ve/veya sektörler arasında diğer ilgili denetçiler ile işbirliği yapma kabiliyeti ve isteği (bkz. ICP 25 Denetim İşbirliği ve Koordinasyonu) ve
- grup çapında denetim için sigorta grubunun net tanımı (bkz. Rehber 23.0.1 - 23.5.4).

Seviye 2 grup çapında düzenleyici gereksinimler

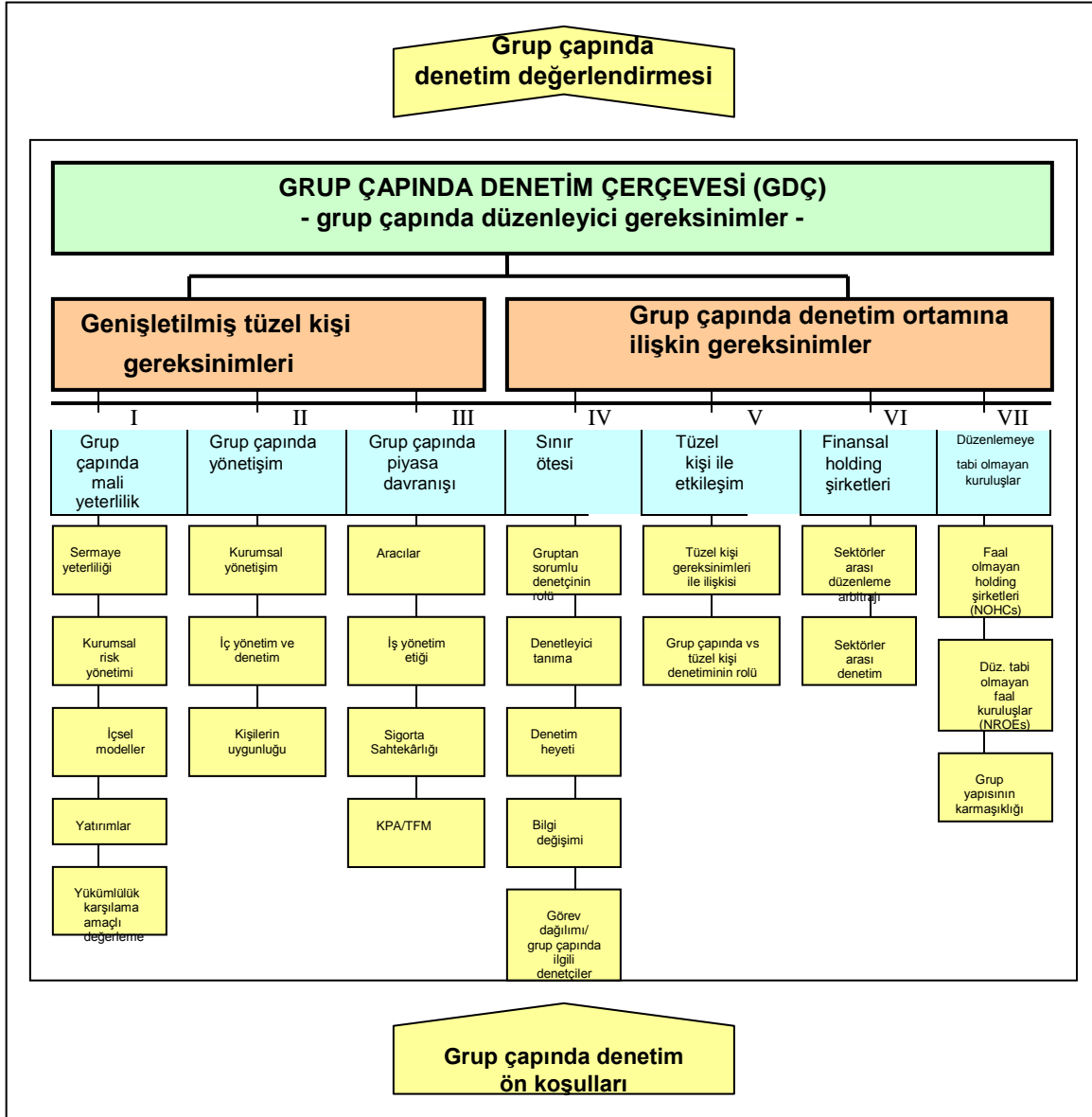
23.7 Grup çapında denetim çerçevesi, tüzel kişi denetimine ek olarak en azından:

- mali yeterlilik değerlendirmesi (grup çapında yükümlülük karşılama),
- yönetim, risk yönetimi ve iç kontroller (grup çapında yönetim),
- piyasa davranışı (grup çapında piyasa davranışı)
- ile ilgili tüzel kişi gereksinimlerinin, Sigortacılık Temel İlkeleri doğrultusunda uygulanabilir olduğu üzere, genişletilmiş halini
 - grup yapısının karmaşıklığı,
 - ülkeler/sektörler arası konular,
 - tüzel kişi denetimi ile etkileşimi,
 - düzenleme tabi olmayan kuruluşlar
- ile ilgili grup çapında denetim gerekliliklerini

İçerir.

- 23.7.1 Aşağıdaki grafik (Şekil 23.4) Şekil 23.3'de verilen Seviye 2 bloğunu detaylandırarak grup çapında denetim çerçevesinin önemli unsurları olarak tespit edilen bileşenleri gösterir ve grup çapında denetim, grup çapında düzenleyici gereksinimler ve grup çapında denetim incelemesi ve raporlama ön koşulları arasındaki ilişkiyi tasvir eder. Bu grafik, Şekil 23.3'ün daha detaylı bir tasviridir ancak bileşenleri eksiksiz bir listesini içermez.

Şekil 23.4: Grup Çapında Denetim Çerçevesi

23.7.2 GDÇ grup çapında denetimin çeşitli bileşenlerinin yapısını, veya yapı taşlarını, tespit eder; böylece denetim otoritesi gerçekleştireceği grup çapında denetim çerçevesinde bu alanları uygun şekilde ele alabilir.

23.7.3 Şekil 23.4'de gösterilen grup çapında denetim önkoşulları grup çapında düzenleyici gereksinimlerin temelidir.

- 23.7.4 Ana kutu, grup çapında düzenleyici gereksinim kapsamına giren alanları belirliyor. Sütun I-III arasında tüzel kişi gereksinimlerinin genişletildiği alanlar ve Sütun IV-VII arasında ise grup çapında denetime özgü alanlar yer alır. Tüm bu unsurlar denetim otoritesinin bir sigorta grubunun gücü ve bağlılığına ilişkin etkin bir değerlendirme yapmasına ve gerektiğinde müdahale önlemleri almasına yardımcı olacaktır. Şekil 23.4'deki unsurların uygulamada muhtemelen birbirleriyle rtseceği ve etkileşim içinde olacağı kabul edilmektedir.
- 23.7.5 Şekil 23.4'de görülebileceği gibi grup çapında denetim, grup çapında mali yeterlilik değerlendirmesinden çok daha geniştir. Sınır tesi sigorta grupları durumunda gruptan sorumlu denetim otoritesi ve diğer ilgili denetçilerin rolü ve arasındaki ilişki gibi karşılıklı ilişkili alanları geniş bir yelpazede kapsar.

Genişletilmiş tüzel kişi gereksinimleri

- 23.7.6 Grup çapında denetim erevesi (GD) aslında prensip olarak Sigorta erevesi ile benzer olsa da grup çapında bir bakış açısına sahiptir. Bir grubun tüzel kuruluşlardan oluştuğu düşünülürse GD kapsamında düzenleyici gereksinimler, denetim incelemesi ve raporlamanın finansal (veya grup çapında mali yeterlilik değerlendirmesi) ve idari konular ile piyasa davranışını ele alması gerekir.

Genişletilmiş tüzel kişi gereksinimleri - grup çapında mali yeterlilik değerlendirmesi

- 23.7.7 Sigorta grubu grup bünyesindeki sigorta kuruluşlarının finansal durumunu/yükümlülük karşılama yeterliliğini olumsuz etkileyebilecek faaliyetler yürütebileceği için grup çapında mali yeterlilik değerlendirmesi grubun risk ve sermaye yönetiminin grup için yeterli olup olmadığını değerlendirir. İştiraklere yatırım, grup içi işlemler ve risk tutarı, sermaye yoğunluğu gibi diğer önemli alanları kapsar.
- 23.7.8 Dikkate alınması gereken grup çapında mali yeterlilik unsurları şunlardır:
- sermaye yeterliliği (bkz. ICP 17 Sermaye Yeterliliği),
 - kurumsal risk yönetimi (bkz. ICP 16 Yükümlülük Karşılama Amaçlı Kurumsal Risk Yönetimi),
 - içsel modellerin kullanımı (bkz. ICP 17 Sermaye Yeterliliği, Standart 17.12- 17.18),
 - Yatırım (bkz. ICP 15 Yatırım) ve
 - Yükümlülük karşılama amaçlı değerleme (bkz. ICP 14 Değerleme).

Genişletilmiş tüzel kişi gereksinimleri - Grup çapında yönetim, risk yönetimi ve iç kontroller

- 23.7.9 Grup çapında yönetim, grubunun başkanı ve alt gruplar - Yönetim Kurulu, Üst Yönetim ve şirket yönetimi, sahiplik/hissedarlar ve risk yönetimi ve iç kontrol süreçlerinde etkili diğer kişiler ile bu düzenlemelerin sigorta grubunun tüm faaliyetleri ve kuruluşlarını kapsayacak şekilde ulaşılabilecekleri - dâhil gruptaki diğer önemli kuruluşları çevreleyen yönetim yapısını içerir.
- 23.7.10 Dikkate alınması gereken grup çapında yönetim unsurları şunlardır:
- kurumsal yönetim (bkz. ICP 7 Kurumsal Yönetim),
 - iç yönetim ve kontrol (risk yönetimi fonksiyonu, iç denetim fonksiyonu, uyum fonksiyonu ve aktüeryal fonksiyonunun yönetimi dâhil) (bkz. ICP 8 Risk Yönetimi ve İç Kontrol) ve
 - kişilerin uygunluğu (bkz. ICP 5 Kişilerin uygunluğu).

Genişletilmiş tüzel kişi gereksinimleri – grup çapında piyasa davranışı

- 23.7.11 Grup çapında piyasa davranışı, grup bünyesindeki sigorta şirketlerinin ve/veya bir bütün olarak grubun özellikle poliçe sahiplerine davranış ve kamunun bilgilendirilmesini de içeren konularda iş faaliyetlerini nasıl yürüttüğü ile ilgilidir. Piyasa davranışının itibari risk ve yayılma riski ile ilişkisine gereken önem verilmelidir.
- 23.7.12 Piyasa davranışı ile ilgili sigortacılık temel ilkeleri, standartları ve rehberleri şunlardır:
- Aracılar (bkz. ICP 18 Aracılar)
 - İş Yönetim Etiği (bkz. ICP 19 İş Yönetim Etiği)
 - Sahtekarlık (bkz. ICP 21 Sigorta Sahtekarlığı ile Mücadele)
 - KPA/TFM (bkz. ICP 22 Kara Para Aklama ve Terörizmin Finansmanı ile Mücadele)
- 23.7.13 Piyasa davranışı ile ilgili dikkate alınması gereken hususlar şunlardır:
- sınır ötesi sigorta teklifleri açısından düzenleyici gereksinimlerine ilişkin açıklamalar,
 - sigortacının ait olduğu grup müşterilerine yapılacak açıklamalar,

- satılan veya yönetilen poliçeleri etkileyebilecek grup kuruluşlarından kaynaklanan potansiyel riskler,
- grup içindeki piyasa davranışı politikalarının tutarlılığı,
- grup yapılarının sahtekarlık, kara para aklama veya terörün finansmanı için olası kullanımı.

Grup çapında denetim ortamına ilişkin gereksinimler

- 23.7.14 Grup çapında denetim çerçevesinin tüzel kişi gereksinimlerinin bir uzantısı olan bu bileşenlere ek olarak grup çapında denetim ortamına ilişkin gereksinimleri vardır. Bu bileşenler sınır ötesi ilişkiler, tüzel kişi denetimi ile etkileşimi, finansal holding şirketleri ve düzenlemeye tabi olmayan kuruluşlardır. Grup çapında denetim çerçevesinde yer alan genişletilmiş tüzel kişi gereksinimlerinin bu yönleri ile bağlantılı oldukları için örtüşürler. Örneğin düzenleyici çerçeve, bilgi değişimini ve grup çapında denetim ortamı ile ilgili olan diğer unsurları dikkate almalıdır.

Grup çapında denetim ortamına ilişkin gereksinimler – sınır ötesi

- 23.7.15 Sınır ötesi bir grup çapında denetim sürecinin etkinliğini arttırmak için işbirliği düzenlemeleri gerekebilir. Bu bağlamda bir grubun farklı bileşenlerinden sorumlu denetçileri içerecek işbirliği süreçlerinin oluşturulmasına yönelik bir ihtiyaç doğmuştur. Sigorta gruplarının denetim sürecinin etkin bir şekilde yürütülmesi bilgi akışı ve uygun işbirliği süreçlerini gerektirdiği için bu ihtiyacın dikkate alınması gerekir.
- 23.7.16 Düzenleyici işbirliği sigorta denetçilerinin yanı sıra sigorta kuruluşlarının ve grubun diğer tüzel kişilerinin düzenlenmesinde yer alan diğer finansal hizmet alanlarındaki düzenleyici kuruluşları içerir.
- 23.7.17 Grup çapında denetim çerçevesinin düzenlemeye tabi olmayan kuruluşlar dâhil olmak üzere grup bünyesindeki tüm kuruluşların, nerede olursa olsun, uygun şekilde değerlendirilmesine imkan tanınması önemlidir. Denetim otoritesinin yabancı ülkelerdeki grup faaliyetleri ve kuruluşlarından kaynaklanan operasyonları ve riskleri değerlendirme kabiliyeti sınırlıdır. Bu nedenle grup çapında denetim çerçevesinin denetçilerin birbirleriyle etkin sınır ötesi ilişkiler kurmalarına olanak sağlaması gerekir. Bu işbirliği ve dayanışma, gruptan sorumlu bir denetim otoritesi, Mutabakat Zaptı (MoU), Çok Taraflı Mutabakat Zaptı ve/veya denetim heyetleri atanması yoluyla sağlanabilir.
- 23.7.18 Denetçiler arasındaki görevlendirme (görev dağılımı), karar verme yetkisinde bir değişikliğe neden olacak sorumluluk dağılımından ayrı

tutulmalıdır. Bir görevlendirme yapılması durumunda karar verme yetkisi görevlendiren kişiye aittir. Ayrıca görev dağılımı her zaman gönüllük temelinde yapılır.

Grup çapında denetim ortamına ilişkin gereksinimler – gruptan sorumlu denetim otoritesi

- 23.7.19 Gruplarının sınır ötesi denetiminde önemli konulardan biri gruptan sorumlu bir denetçi atanması ve bu denetçinin rolüdür. Gruptan sorumlu bu denetim otoritesinin görevlendirilmesi ilgili denetçiler arasında karşılıklı güvene dayalı olmalıdır. Diğer denetçiler açısından grup çapında denetimi düzenlemenin yollarından biri de grup düzeyindeki kilit sorunlar için gruptan sorumlu denetim otoritesine güvenmek olacaktır.
- 23.7.20 Grup çapında denetim yaklaşımı ve çifte denetimden kaçınma ilkesi genellikle bir bütün olarak grubun denetlenmesini etkileyecektir. Bu durum yasal çerçeveye bağlı olarak her ülkenin ilgili denetçileri tarafından ilgili alt düzeylerde (tüzel kişiler veya alt gruplar) gerçekleştirilen denetime engel olmamalıdır.
- 23.7.21 Grup çapında denetim süreci, asgari olarak, ilgili denetim otoriteleri arasında güven ve tanıma gerektirir. Ayrıca bu yaklaşım çerçevesinde, ilgili denetim otoritelerinin gereksiz tekrarlardan ve çifte denetimden kaçınmak amacıyla hangi denetim görevlerinin grupla veya grubun münferit bir üyesiyle ilgili olduğu konusunda mutabakata varmaları gerekebilir. Gruptan sorumlu denetim otoritesi, makul olarak talep edilmesi halinde, resmi veya gayri resmi anlaşmalar çerçevesinde diğer denetçilerle ilgili denetim bilgilerini, finansal verileri ve diğer önemli bilgileri paylaşabilmelidir.
- 23.7.22 Gruptan sorumlu denetim otoritesinin rolü ve sorumlulukları ICP 25 Denetim İşbirliği ve Koordinasyonu kapsamında ayrıntılı olarak ele alınmıştır.

Grup çapında denetim ortamına ilişkin gereksinimler – denetim heyeti

- 23.7.23 İlgili denetçiler arasında koordinasyon ve işbirliğini destekleyen bir başka mekanizma da denetim heyetidir. Etkili ve etkin bir denetim için bilgilerin denetçiler arasında etkin bir şekilde ve zamanında paylaşılması çok önemlidir. Grubun faaliyetlerine ve faaliyet gösterdiği ülkelere bağlı olarak grup çapında denetimin bir denetim heyeti gibi daha resmi bir yapı ile desteklenmesi daha verimli olabilir. Uygulanması durumunda böyle bir heyetin oluşumu ve özellikle ilgili tüm denetçileri mi yoksa grubun risk profiline göre yalnızca daha ilgili olanları mı kapsamaması gerektiği dikkate alınmalıdır.

- 23.7.24 Grup çapında denetimde denetim heyetleri uygulaması ICP 25 Denetim İşbirliği ve Koordinasyonu kapsamında daha detaylı olarak ele alınmıştır.

Grup çapında denetim ortamına ilişkin gereksinimler –tüzel kişi denetimi ile etkileşim

- 23.7.25 Grup çapında denetim erevesi (GD), tüzel kişi denetiminin önemini azaltmamalı ya da tüzel kişiliği olan denetim otoritesinin rolünü değiştirmemelidir. Aksine amaçlanan, tüzel kişi denetimini tamamlayan bir unsur olarak tüzel kişiliği olan denetim otoritesinin ilgili rol ve gereksinimlerini grup çapında etkin bir denetimin önemli bir parçası olarak tanınmasıdır.

Grup çapında denetim ortamına ilişkin gereksinimler – finansal holding şirketleri

- 23.7.26 Grup çapında denetim erevesi sınır ötesi sorunların yanı sıra özellikle finansal holding şirketlerinin grup çapında denetlenmesi söz konusu olduğunda sektörler arası konuları dikkate almalıdır.

- 23.7.27 Finansal holding şirketleri (entegre denetçilerin durumu hariç) farklı sektörlerde ait iki ya da daha fazla denetçinin denetimine tabi tüzel kişilerden oluşmaktadır. Dolayısıyla hem ölkeler hem de sektörler arasında denetçilerin işbirliği gerekir. İletişim ve bilgi paylaşımı işbirliğinin temel yapı taşlarıdır. Bu nedenle GD (sigorta gruplarında olduğu gibi) hem acil ve acil olmayan durumlar için sektörler arası denetçiler arasında iletişim ve koordinasyon düzenlemelerine izin vermelidir. Bu mekanizma ilgili denetçiler arasında gruptan sorumlu denetim otoritesi olarak etkin bir şekilde çalışan bir koordinatör aracılığıyla kurulabilir. Bkz. ICP 25 Denetim İşbirliği ve Koordinasyon ve ICP 26 Kriz Yönetimine İlişkin Sınır Ötesi İşbirliği ve Koordinasyon.

- 23.7.28 Aynı (veya benzer) özelliklere sahip ürünler veya hizmetler çeşitli sektörlerden farklı düzenlemeler aldığında sektörler arası düzenlemeden kaynaklanan arbitraj ortaya çıkabilir. Düzenlemenin farklılaşmış niteliği ve kapsamına ilişkin Ortak Forum raporu bu konuyu daha ayrıntılı olarak ele almaktadır. Örnek olarak Kredi Temerrüt Swapları ve mali teminat sigortası olabilir. Bunlar benzer risk özelliklerine sahiptir ancak sektörler tarafından farklı düzenleyici sermaye gereksinimleri ile yazılabilirler. Bir finansal holding şirketi sektörler arası düzenlemeden kaynaklanan arbitraj olanağı sağlar. Finansal holding şirketleri operasyonlarını ürün veya hizmetlerin sektör tarafından daha az sıkı şartlarla düzenleneceği şekilde yapılandırabilir.

23.7.29 İhtiyati denetim açısından katma değer sağlamak amacıyla belirli bir finansal holding şirketi için bir koordinasyon düzenlemesinin oluşturulması, ruhsatlı kuruluşların ve bir bütün olarak grubun tüzel kişiliği olan denetim otoritelerinin sorumluluklarını ihlal etmeden grubun ayrı ruhsatlandırılmış kuruluşlarının denetim kalitesini arttırabilir.

Grup çapında denetim ortamına ilişkin gereksinimler – düzenlemeye tabi olmayan kuruluşlar

23.7.30 Düzenlemeye tabi olmayan kuruluşların farklı biçimleri faal olmayan holding şirketleri (NOHC), faal olan holding şirketleri ve herhangi bir doğrudan ihtiyati gözetime tabi olmayan diğer faal kuruluşlar (düzenlemeye tabi olmayan faal kuruluşlar veya NROE olarak bilinir) dâhil olmak üzere bir grup üyesi olabilir. İkinci tür kuruluşlar, grubun finansal operasyonlarına yardımcı işletmeler veya ilgisiz finansal işletmeler (örneğin, perakende ticaret) dâhil çeşitli biçimlerde olabilirler. Bu kuruluşlar, GDÇ kapsamına alınmalıdır.

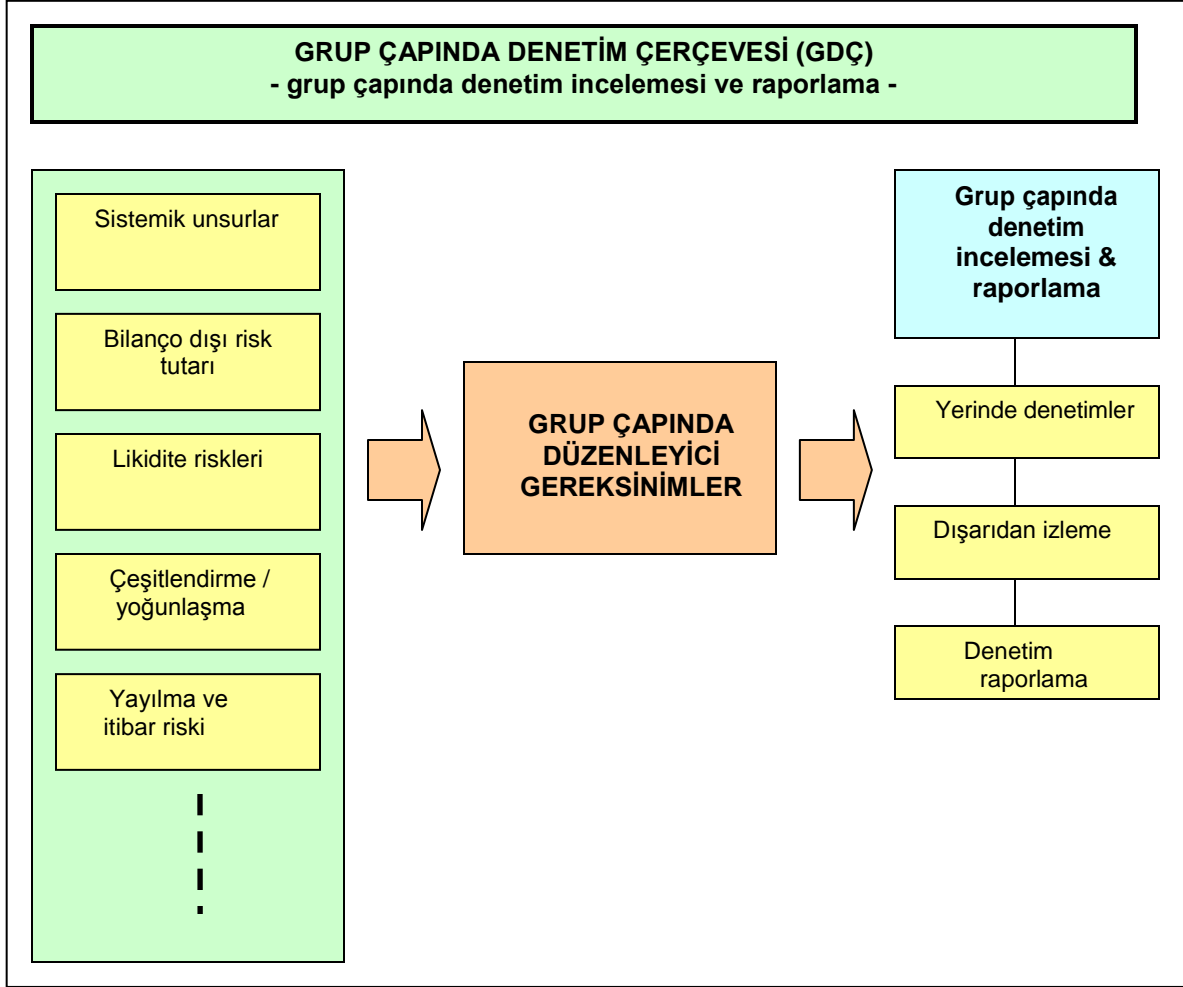
23.7.31 Daha fazla bilgi için bkz. *Grup çapında denetimde düzenlemeye tabi olmayan kuruluşlar için rehber*.

Seviye 3 Grup çapında denetim incelemesi ve raporlama

23.8 Denetim otoritesi, grup çapında denetim incelemesi ve raporlama için bir sigorta grubunun düzenleyici gereksinimlere bağlılığını sağlar.

23.8.1 Grup çapında denetim çerçevesinin (GDÇ) üçüncü düzeyi grup çapında denetim değerlendirmesidir (veya grup çapında denetim incelemesi ve raporlama). GDÇ denetçilere bilgiye erişim, yerinde inceleme ve dışarıdan izleme olanakları sağlayarak bu değerlendirmeleri yapma yetkisi vermelidir. Grup çapında bir denetim değerlendirmesi grupların grup çapında düzenleyici gereksinimlere bağlı kalıp kalmadığını, sağlam ve ihtiyatlı bir şekilde faaliyet gösterip göstermediğini belirlemek için yapılmalıdır. Düzeltici işlemler veya yaptırımlar, gerektiğinde ve uygun olduğunda, diğer ilgili denetçilerle koordinasyon içinde uygulanmalıdır. Grup çapında denetim bu grupların niteliği, boyutu ve karmaşıklığını dikkate almalıdır; dolayısıyla denetim değerlendirmesinin buna göre ve grup çapında düzenleyici gereksinimlerin izin verdiği hükümler çerçevesinde uyarlanması gerekir.

Şekil 23.5: GDÇ (Denetim İncelemesi ve Raporlama Perspektifi)

23.8.2 Şekil 23.5 grup riskleri, grup çapında düzenleyici gereksinimler ve grup çapında denetim incelemesi ve raporlamanın (yerinde denetim, dışarıdan izleme ve denetim raporlaması ile gösterilmektedir) arasındaki açık bağlantıyı ya da uygun bir GDÇ tasarımı için üç aşamalı yaklaşımı gösterir:

- ele alınması gereken grup risklerinin belirlenmesi,
- bu grup risklerini uygun şekilde hesap etmek üzere grup çapında düzenleyici gereksinimlerin belirlenmesi ve
- grup çapında düzenleyici gereksinimlere uyulmasını ve grup risklerinin uygun şekilde ele alınmasını sağlamak amacıyla grup çapında denetim incelemesi ve raporlama prosedürlerinin ve müdahale tedbirlerinin tasarlanması ve uygulanması.

23.8.3 GDÇ nihai hedefi sadece Rehber 23.8.2'de bahsedilen üç aşamalı yaklaşım başarıyla gerçekleştirildiği ölçüde Rehber 23.6.6 ve 23.6.7'de belirtildiği şekilde gerçekleştirebilir.

- 23.8.4 Genellikle tüm sigorta şirketleri için geçerli olan riskler - sigorta, piyasa, kredi ve operasyonel riskler - grup çapında düzenleyici gereksinimler, denetim incelemesi ve raporlamada grup çapında bir perspektiften dikkate alınmalıdır. Buna ek olarak grup çapında düzenleyici gereksinimler gruplar için geçerli olan sorunları ve belirli riskleri de göz önünde bulundurmalıdır.
- 23.8.5 Gruplar açısından bu risklerin önemi 2007 yılında başlayan finansal kriz sırasında ön plana çıkmıştır. Bu risklerin grup çapında denetim tarafından etkin şekilde ele alınması önemlidir. Özellikle bir sigorta grubu bünyesinde bulunan ve/veya sigorta grubu ile bağlantılı olan düzenlemeye tabi olmayan kuruluşların varlığından doğabilecek riskler dikkate alınmalıdır. (Daha fazla bilgi için bkz. *Düzenlemeye tabi olmayan kuruluşlar için rehber*).
- 23.8.6 Ayrıca aşağıdaki durumlardan kaynaklanan riskler de tüzel kişi bağlamında da geçerli olmasına rağmen grup perspektifinden ön plana çıkmıştır:
- Sistemik yönler;
 - Bilanço dışı riskler,
 - Likidite riskleri,
 - Çeşitlendirme / yoğunlaşma ve
 - Yayılma ve itibar riski.
- 23.8.7 Grup çapında denetim incelemesi ve raporlama gruplarında doğasında varolan riskleri göz önünde bulundurmalıdır. 2007 yılında başlayan finansal kriz, geleneksel olarak ayrıntılı ele alınmayan bazı alanların (çoğunlukla değerlendirilen sigorta, piyasa, kredi riskleri ve operasyonel riskler dışında) potansiyel olumsuz etkilerine dikkat geçmiştir. Şekil 23.5'de gösterildiği gibi denetim otoritelerinin sahip olduğu başlıca araçlar grup genelindeki açıklamalar ve diğer raporlama gereklilikleri, yerinde denetimler ve dışarıdan izleme (bkz. ICP 9 Denetim Otoritesinin İncelemesi ve Raporlama ve ICP 20 Kamuyu Aydınlatma).
- 23.8.8 Grup çapında denetimin gelişen doğası göz önüne alındığında ve daha fazla deneyim kazanıldıkça GDÇ en son değişiklikleri kapsayacak şekilde düzenli olarak güncellenecektir. Bu bağlamda GDÇ sigortacılık temel ilkelerindeki diğer ilgili denetim belgelerine referans olacak yaşayan bir grup çağında denetim katalogu olarak hizmet verecektir.

23.9 Denetim otoritesi, sigorta gruplarının denetim taleplerini yeterli düzeyde karşılayacak raporlama sistemleri olmasını gerekli kılar.

- 23.9.1 Rehber 23.8.1, 23.8.2 ve 23.8.7'de belirtildiği gibi denetim otoritesinin incelemesi ve raporlama araçları yerinde denetimleri, dışarıdan izlemeyi ve denetim raporlamasını içerir.

Buna uygun olarak grup çapında denetim erevesi sigorta gruplarının gruptan kaynaklanan veya grubu etkileyen risklerin uygun Şekilde değerlendirilmesinde denetim otoritesine yeterli bilgiyi sağlayabilecek raporlama sistemlerine sahip olmalarını gerektirmelidir. Grup çapında denetim kapsamı yasal erevesel veya muhasebe erevesel ile uyumlu değilse GD grup çapında denetim kapsamı ile uyumlu bir grup raporlama süreci için önlem almalıdır.

ICP 24 Makro İhtiyati Gözetim ve Sigorta Denetimi

Denetim otoritesi finansal piyasalardaki gelişmeleri ve sigorta şirketleri ile sigortacılık piyasalarını etkileyebilecek diğer çevresel faktörleri tespit eder, izler, analiz eder ve bu bilgileri münferit sigorta şirketlerinin denetiminde kullanır. Bu görevlerde, uygun durumlarda, diğer ulusal otoritelerden edinilen bilgiler ve izlenimler kullanılmalıdır.

24.0

24.1 Denetim otoritesi tüzel kişiler ve gruplar düzeyinde mevcut olduğu ölçüde karlılık, sermaye pozisyonu, yükümlülükler, varlıklar ve sigorta ile ilgili ancak bunlarla sınırlı olmayan verileri toplayarak sigortacılık sektöründeki temel eğilimleri tespit eder. Ayrıca önemli sistemik riskleri sınırlamak amacıyla sigorta şirketlerinin niteliği, boyutu ve karmaşıklığı ile sigorta gruplarının ana faaliyetleri dışındaki etkinliklerini dikkate alan uygun politika araçları geliştirir ve uygular.

24.1.1 Denetim otoritesi sigorta şirketleri ve sigorta piyasalarını etkileyebilecek faiz oranı seviyesi, finansal piyasa endeksleri, enflasyon, diğer finansal piyasa katılımcıların birbirine bağlılığı, afetler ve salgın hastalıkları içeren ancak bunlarla sınırlı olmayan makroekonomik faktörleri tespit etmelidir. Denetim otoritesi düzenli piyasa analizleri yapabilmek için gerekli süreçlere sahip olmalıdır. Böylece münferit sigorta şirketlerini, tüm sigortacılık sektörünü ve diğer finansal sektörleri etkileyebilecek önemli değişikliklerin farkında olabilir.

24.2 Denetim otoritesi, piyasa analizi yaparken gerektiğinde erken müdahale etme amacına yönelik sadece geçmiş gelişmeleri ve mevcut durumu değil aynı zamanda eğilimleri, potansiyel riskleri ve makul olumsuz gelecek senaryolarını da dikkate alır.

24.2.1 Makro ihtiyati gözetim, finansal sistemin ekonomik ve finansal şoklar açısından hassasiyetini izleyen bir dizi sistem ve süreçler olarak tanımlanır. Makro ihtiyati gözetim ve düzenlemenin amaçları;

- sistemik riski tespit etmek (şoklar, bağımlılıklar ve geri bildirim etkileri dâhil),
- sistemik risk olasılığını azaltmak ve
- finansal sistemde ve reel ekonomiye yayılma etkisini azaltmaktır.

24.2.2 Denetim otoritesi, sigorta şirketlerinin risk profilini olumsuz etkileyebilecek eğilimleri ve gelişmeleri tespit etmek amacıyla multi-disipliner ve sektörler arası bir bakış açısıyla makro ihtiyati gözetim

yaklaşımları tasarlamalıdır. Kamu ve özel sektör kuruluşları da dâhil olmak üzere ilgili tüm paydaşlara danışarak koordineli bir şekilde çalışmalıdır.

- 24.2.3 Denetim otoritesi piyasa ve sektör bilgilerinin ana kaynaklarını belirlemeli, bu kaynaklara uygun düzenli bir iletişim stratejisine sahip olmalı ve bu bilgileri değerlendirirken tüm ilgili faktörleri dikkate almalıdır. Denetim otoritesi makro ihtiyati gözetim konularının düzenli olarak gözden geçirilmesine gereken önemin verilmesini ve, uygun olduğunda, bu konular hakkında sigorta şirketleri ile üst düzey bir iletişim başlatılmasını sağlamalıdır.

24.3 Denetim otoritesi sigorta şirketlerinin yatay incelemesi ve ilgili veri birleştirme fonksiyonları dâhil nicel ve nitel analizler gerçekleştirir; hem kamusal hem de diğer bilgi kaynaklarından yararlanır.

- 24.3.1 Yatay inceleme, sigorta şirketleri arasındaki uygulama aralığını ortaya çıkarmak amaçlı ortak bir konu etrafında birçok sigorta şirketinde gerçekleştirilen incelemedir. Bu yatay analizin iki amacı vardır. Sigorta şirketleri arasında yapılan incelenmenin ilk amacı hangi sigortacıların genel değerlere aykırı olduğunu, bu sigortacıların akranları ile aynı düzeye getirilip getirilmeyeceğini ve getirilecekse hangi alanların ele alınması gerektiğini belirlemek için göreceli bir derecelendirme yapmasıdır. İkinci ve daha az kullanılan amacı ise sektör uygulamasının bir bütün olarak sigortacılık faaliyetinde saklı risklerle mücadele etmek için yeterince güçlü olup olmadığını belirlemektir.

- 24.3.2 Etkin bir yatay inceleme için aşağıdaki parametrelerin dikkate alınması gerekir:

- Akran gruplar kullanıldığında akran grubun seçilmesi inceleme sonucunun kalitesi üzerinde etkili olabilir. Denetim otoriteleri akran gruba katılım kriterlerini dikkatle değerlendirmelidirler.
- İncelemelerin uzun bir süre boyunca at arda yapılması yatay, ya da akran, karşılaştırmasının etkinliğini azaltır. İncelemeler mümkün olduğunca kısa sürede yapılmalıdır.
- Uluslararası faaliyet gösteren sigorta gruplarını incelerken, gruptan sorumlu denetim otoritesi küresel bir bakış açısı benimsemelidir. Bu küresel bakış açısı, (IAIS, IMF ve Dünya Bankası dâhil ancak bunlarla sınırlı olmayan uluslararası finans kuruluşları gibi) küresel uygulama hakkında daha geniş bir bakış açısına sahip olabilecek emsal bir makam veya üçüncü bir taraftan edinilebilir.
- Denetim otoritesinin yatay incelemeler için sigorta şirketinin Yönetim Kurulu ve Üst Yönetimine başvurma ihtiyacını karşılamaya yönelik oluşturulan bir iletişim stratejisi olmalıdır.

Uygun durumlarda, sigorta şirketlerine öğrendiklerinden ders çıkarabilmeleri amacıyla incelemeye katılmış olup olmadığına bakılmaksızın daha üst düzey bir akran grubun bilgileri sağlanabilir.

- Tek bir ülkede yapılan yatay incelemelerin sonuçları, özellikle sistemik riski sigortacılık sektörü ile ilişkilendirebileceği için bir bütün olarak küresel denetim topluluğuna yararlı olabilir. Ayrıca denetim otoritesi de sadece sigortacılık veya firmalar ile ilgili olmayan bilgi iletişimine yönelik uygun forumlar düşünebilir.
- Yatay incelemelerin her zaman büyük girişimler olması gerekmez. Sigorta şirketinin raporlarında mevcut olabilecek basit bir yatay aykırı değer analizi genellikle faydalı bir denetim fikri verebilir. Eğilimler ve akran karşılaştırmaları dâhil olmak üzere, bazı raporların basit bir analizi denetim otoritesinin potansiyel risk alanlarını ve gelecekte iş hedeflerini daha iyi belirlemesine yardımcı olabilir.

24.3.3 Denetim otoritesi, uluslararası faaliyet gösteren sigorta grupları gibi daha karmaşık sigorta şirketlerinin gözetiminden kaynaklanan ek gereksinimleri karşılamasının mümkün olup olmadığına karar vermek amacıyla veri ihtiyaçlarını ve veri işleme becerilerini değerlendirmelidir. Bu bağlamda; Eksiklikleri de

- toplanan veri türü,
- denetim otoritesinin verileri zamanında ve eksiksiz bir şekilde işleme kabiliyeti veya
- anlık verileri zamanında toplama kabiliyetindeki

eksiklikler en kısa sürede ele alınmalıdır.

24.4 Denetim otoritesi, genel olarak sigorta piyasalarının ve özel olarak da sigorta şirketlerinin finansal istikrarı üzerindeki fiili veya potansiyel etkileri analiz etmek ve izlemek amacıyla piyasa genelindeki verileri kullanır ve gerekli önlemleri alır. Denetim otoritesi ayrıca yeterince ayrıntılı tüm piyasa verilerini kamuoyunun kullanımına sunar.

24.4.1 Uluslararası ilişkilerin denetim otoritesinin ülkesindeki sigortacılık ve finans piyasalarını da etkilemesi sebebiyle bu analiz sadece yurtiçindeki piyasalarla sınırlı değildir, aksine bölgesel ve/veya küresel gelişmeleri de içerir.

24.4.2 Verileri kendisi yayınlayarak ya da başkalarının yayınlaması için yeterli araçları sağlayarak yeterince ayrıntılı tüm piyasa verilerine erişimi sağlamak denetim otoritesinin sorumluluğundadır. Bu, denetim otoritesinin yayınlanan verilerin içeriği, sıklığı ve güncelliğinden memnun olması kaydıyla bir devlet istatistik bürosu ile çalışarak veya yerel sigorta sektörü ile işbirliği yaparak gerçekleştirilebilir.

24.5 Denetim otoritesi makro-ekonomik zayıflıklar ve finansal piyasa risklerinin ihtiyati önlemler veya sigortacılık sektörünün finansal istikrarı üzerindeki etkisinin boyutlarını değerlendirir.

24.5.1 Denetim otoriteleri diğer sektörlerde sigortacılık sektörünü olumsuz etkileyebilecek potansiyel veya mevcut risk artışını erken tespit etmek amacıyla sigorta şirketlerinin finansal piyasalar ve reel ekonomi ile bağlantılarını izlemelidirler.

24.5.2 Denetim otoritesi gerektiğinde diğer finansal piyasa denetim otoriteleri (örneğin bankacılık, menkul kıymet ve emeklilik denetçileri, merkez bankaları ve bakanlıklar) ile işbirliği yapar. Denetim işbirliği hakkında daha fazla bilgi için, bkz. ICP 25 Denetim İşbirliği ve Koordinasyon.

24.6 Denetim otoritesinin sigorta şirketlerinin geleneksel ve geleneksel olmayan faaliyet kollarında yaptıkları poliçeler ve kullandıkları enstrümanlar dâhil potansiyel sistemik önemini değerlendirme süreci vardır.

24.6.1 Denetim otoritesi, sigorta şirketlerinin sistemik önemini değerlendirirken denetlenen kuruluşların niteliği, boyutu ve karmaşık doğrusunda ve piyasa analizi ile makro ihtiyati gözetim sonuçlarını dikkate alarak etkin bir denetim için yeterli derinlikte ve kalitede süreçler kullanmalıdır.

24.7 Denetim otoritesi bir sigorta şirketinin sistemik açıdan önemli olduğunu tespit ederse bu riskin niteliği ve derecesi ile orantılı uygun bir denetim müdahalesi geliştirir.

ICP 25 Denetim İşbirliği ve Koordinasyonu

Denetim otoritesi, gizlilik şartlarına tabi olmak üzere diğer ilgili denetçiler ve makamlar ile işbirliği yapar ve koordineli bir şekilde çalışır.

25.1 Denetim otoritesi, tüzel kişi ve grup düzeyinde sınır ötesi konularda bu tüzel kişilerin ve grupların kapsamlı gözetimini kolaylaştırmak amacıyla ilgili denetçiler ile yeterli koordinasyon düzenlemelerini devreye sokmak için gerekli adımları atar. Sigorta denetçileri diğer sektörlerden ilgili denetçilerin yanı sıra merkez bankaları ve bakanlıklar ile işbirliği yapar ve koordineli bir şekilde çalışırlar.

25.1.1 İlgili denetçiler arasında artan koordinasyon ve işbirliğinin başlıca faydaları şunlardır:

- İlgili tüm denetçilerin düzenli yüz-yüze görüşmeler ve diğer süreçler vasıtasıyla uluslararası grupları bir bütün olarak incelemesini kolaylaştırır;
- Grup genelinde bilgi paylaşımı ve ilgili denetçilerin grup çapındaki kararlara katılımı için etkin bir platform sağlar;
- Grup çapında durumların incelenmesinde ilgili denetçiler için tüzel kişi incelemeleri kapsamında daha geniş riziko sahası ve daha fazla etki sağlar;
- Grup genelinde denetim metodolojileri ve varsayımlarının karşılaştırılmasını kolaylaştırır,
- Grup çapında uygulanan metodoloji ve varsayımların ilgili denetçiler arasında paylaşılmasına imkan tanır,
- Uygun durumlarda koordineli kararların uygulanmasını kolaylaştırır.

25.1.2 İşbirliği, iletişim ve bilgi alışverişini teşvik ederek grup çapında denetim için artan koordinasyonunu kolaylaştırmak için çeşitli mekanizmalar vardır. Gruptan sorumlu bir denetim otoritesi tayin etmenin sağlayacağı faydalar, ilgili denetçiler arasında yapılacak bir Mutabakat Zaptı (MoU) ve ilgili denetçilerden oluşan bir "denetim heyeti" gibi mekanizmalar aracılığıyla daha da artabilir. Aslında bir denetim heyetinin çalışmaları genellikle ilgili tüm taraflar arasında bir Mutabakat Zaptı yapılmasına dayanmaktadır.

25.1.3 Koordinasyon düzenlemeleri, ilgili denetçilerin denetleyici tanımını ve çeşitli denetim rollerinin grup çapında denetim içinde birbiriyle nasıl ilişkili olduğunu içerebilir.

- 25.1.4 Grup çapında denetim için koordinasyon düzenlemeleri, denetim heyetlerini ve/veya işbirliği, iletişim ve bilgi alışverişini teşvik ederek grup çapında denetim için artan koordinasyonunu kolaylaştırmaya yönelik diğer koordinasyon mekanizmalarını içerir. Bu düzenlemeler, hem grubun hem de grubun denetim hedefleri açısından teşkil ettiği risklerin niteliği, boyutu ve karmaşıklığına uygun, grubun yasal ve kurumsal yapısı ile iş faaliyetlerine orantılı olarak hazırlanır. Ayrıca uygulanabilir yasal ereveseler ile ilgili çeşitli denetçileri dikkate alır.
- 25.1.5 Koordinasyon mekanizmaları grubun ihtiyatlı denetimi açısından katma değer sağlar. Düzenleme grup bünyesindeki tüzel kişilerin denetiminin kalitesini de artırır.
- 25.1.6 Denetim heyetleri ve diğer koordinasyon mekanizmaları, grubun yasal ve kurumsal yapısı, iş faaliyetleri ve denetim hedefleri açısından teşkil ettiği riskler dâhil grubun niteliği, boyutu ve karmaşıklığını dikkate alarak ilgili tüm denetçilerin ortak mutabakatı temelinde oluşturulmalıdır.

Mutabakat Zaptı (MoU)

- 25.1.7 Bir Mutabakat Zaptı ikili (iki ülke arasında) veya çok taraflı (ikiden fazla ülke arasında) olarak yapılabilecek bir anlaşmadır. Mutabakat Zaptı kapsamı, belirli bir grubun ve ilgili denetçilerin durumunu yansıtmak için değişebilir. Mutabakat Zaptı resmi talep üzerine ve/veya acil durumlar gibi belirli koşullarda bilgi alışverişi ile ilgili olabilir. Etkin işleyen bir Mutabakat Zaptı için tüm taraf ülkeler arasında katı bir gizlilik rejimi sağlanması önemlidir.
- 25.1.8 Mutabakat Zaptı grup çapında değerlendirmenin belirlenen yönlerinin ilgili belirli denetçilere veya değerlendirmenin tüm yönlerinin gruptan sorumlu denetim otoritesine tahsisi için geçerli olabilir. Mutabakat Zaptı bir denetim otoritesinin diğerinin çalışmaları için kabul edilen güven düzeyini (sınırlı denetleyici tanıma biçimi) gösterebilir. Böyle bir düzenleme, ilgili denetim otoriteleri arasında işbirliği ve güven düzeyi arttıķa daha resmi bir denetleyici tanıma düzenlemesine ilişkin müzakerenin ilk aşaması olabilir. (Grup çapında denetiminde denetleyici tanıma kriterler için bkz. ICP 13 Reasürans ve Diğer Risk Transferi Araçları ve Rehber 25.1.15 - 25.1.71) zellikle Mutabakat Zaptı diğer ilgili denetçilerin gruptan sorumlu denetim otoritesinin çalışmaları için kabul edilen güven düzeyini gösterebilir. Böyle bir düzenleme daha kolay bir grup çapında denetim hedeflerine ve istenmeyen denetim tekrarlarının engellenmesine katkıda bulunur.

Denetim heyeti

- 25.1.9 İlgili denetçiler arasında faaliyetlerin koordinasyonuna ve işbirliğine yönelik mekanizma bir denetim heyetinin kurulmasıdır. Denetim heyeti grubun yapısı ve organizasyonu, faaliyetleri ve denetimine katılan ülkelere bağlı olarak çeşitli biçimlerde olabilir.
- 25.1.10 Denetim heyeti üyeleri, grubun üyesi olan sigorta şirketlerinin denetiminde yer alan denetim otoritelerinden oluşacaktır. İlgili yerlerde diğer sektör denetçileri de davet edilebilir.
- 25.1.11 Gruptan sorumlu denetim otoritesi, tayin edilmiş ise, genellikle denetim heyetinin başkanı veya kilit nitelikte koordinatörü olarak hareket edecektir. Gruptan sorumlu denetim otoritesi denetim heyetinin başlatılmasından, ilgili denetçilerin üye olmak üzere davet edilmesinden ve denetim heyeti toplantılarının düzenlenmesinden sorumlu olabilir. Denetim heyetinin üyeleri, gruptan sorumlu denetim otoritesi ve grup çapında denetime katılan diğer ilgili denetçiler arasında sorumluluk paylaşımına ilişkin prosedürler üzerinde anlaşabilirler.
- 25.1.12 Düzenli denetim heyeti toplantıları sayesinde ilgili denetçiler arasında daha iyi etkileşim ve gerekli bilgi paylaşımı kolaylaşabilir. Denetim heyeti ayrıca farklı ülkelerin denetçilerinin bir araya gelerek aksi halde mümkün olmayacak sözleşmeler yapmasına fırsat sağlar. Denetim işbirliğinin etkinliğinin büyük olasılıkla test edileceği sıkıntılı dönemlerde denetim heyetine katılım yoluyla yapılan sözleşmeler oldukça yararlı olabilir.
- 25.1.13 Denetim heyetinin asıl amacı, denetim sorunlarının tartışılması ve grup ile ilgili bilgilerin paylaşılması olacaktır. Denetim heyetinin genellikle ağırlık vereceği konular şunlardır:
- acil durumlarda denetim işbirliğine yönelik planlama ve prosedürlerin belirlenmesi dâhil işbirliği ve koordinasyon üzerinde anlaşmak,
 - grubun biçimsel ve operasyonel yapısını ortaya koyan genel bir bakış üretmek,
 - gruptaki en uygun kuruluşları ve en önemli ilişkileri tespit eden grup çapında bir risk analizi yapmak,
 - denetçilerin denetledikleri kuruluşlarda grup genelinde sistemik buldukları sorunları tartışmak,
 - uygulanabildiğinde, gereksiz çifte denetimi önlemek için denetim çalışma alanları üzerinde anlaşmak; olası ortak denetimlere de karar verilebilir,

- denetçilerin gruptan toplayarak denetim heyetinin diğer üyeleri ile paylaşması gereken bilgiler ile bu bilgi paylaşımının biçimi ve sıklığı üzerinde anlaşmak,
- denetim heyetinin grup çapında denetimine ilişkin yazılı (ikili veya çok taraflı anlaşmalar) düzenlemeler yapması gerekip gerekmediği üzerinde anlaşmak.

25.1.14 Denetim heyeti üyeleri, talep edilmesi halinde, grup çapında denetime olanak sağlayabilecek veya bu denetimi kolaylaştırabilecek ilgili tüm bilgileri birbirine iletmelidir. Üyeler ayrıca ilgili diğer denetçiler için gerekli gibi görünen bilgileri, kendi inisiyatiflerinde olarak, iletip iletmeyeceklerini değerlendirmelidir. Bilgi değişimi, örneğin denetim heyetine katılan denetçilerin IAIS Çok Taraflı Mutabakat Zaptı'nı (MMoU) imzalanmış olup olmadığı dâhil ilgili denetçiler arasında imzalanan işbirliği anlaşmaları ile kolaylaştırılır.

Grup çapında denetiminde denetleyici tanıma kriterleri hakkında rehber

- 25.1.15 Rehber 25.1.15 - 25.1.71 toplu olarak *Grup çapında denetiminde denetleyici tanıma kriterleri hakkında rehber* olarak adlandırılır ve doğrudan Sigortacılık Temel İlkesi (ICP) 25 Denetim İşbirliği ve Koordinasyon'u desteklemek amacına yöneliktir. Denetleyici tanıma, sınır ötesi işbirliği ve koordinasyonu geliştirmek için kullanılacak bir araçtır. Rehber, sigorta denetçilerinin başka bir denetim rejimini grup çapında denetim amaçlı ne ölçüde tanıyabileceğini ve bu rejime ne ölçüde güvenebileceğini değerlendirmek için kullanabileceği kriterleri sunmaktadır. Denetleyici tanıma ayrıca tüzel kişiliği olan sigorta kuruluşlarının denetimi için de uygun olabilir.
- 25.1.16 Grup çapında denetiminde denetleyici tanıma kriterlerine ilişkin rehberlik sağlanmasında amaç tüzel kişi denetiminin önemini azaltmak veya tüzel kişiliği olan denetim otoritesinin sigorta şirketleri açısından ülkesindeki rolü değiştirmek değildir. Bu rehberin amacı denetleyici tanımanın zorunlu olduğunu ifade etmek de değildir.
- 25.1.17 Bu rehber, ilgili denetçilerin ülkelerinde yürürlükte olan veya geçerli olan herhangi bir yasal veya düzenleyici gereksinimi değiştirmez veya bunun yerini almaz.
- 25.1.18 Bu rehber, bir sigorta denetçisinin başka bir denetim rejimini ne ölçüde tanıyacağını ve dolayısıyla diğer denetçiye ne ölçüde güvenebileceğini değerlendirebileceği yaklaşımları ele alır. Tanıma düzenlemeleri ve değerlendirme için kullanılan kriterler amacına bağlı olarak değişeceği için bu rehberin amacı belirli bir yaklaşım tayin etmek değildir.

Denetleyici tanıma esasları

- 25.1.19 Değerlendirme ve tanımanın kilit unsurlarından biri değerlendirilmekte olan rejimin, en azından, ilgili IAIS Sigortacılık Temel İlkeleri ve standartlarına uyum gösterebilmesidir. Ancak bu değerlendirici mercinin kendi rejimi ile denklik değerlendirmesi olasılığını dışlamaz.
- 25.1.20 Başka bir ülkenin denetim rejiminin tanınmasında analiz, istenilen sonuçları elde etme sürecinden çok elde edilen sonuçlara odaklanmalıdır.
- 25.1.21 Denetleyici tanıma, mutlaka tanınan ülkeden herhangi bir sigorta şirketine değerlendirilen ülkede bir işlem ya da faaliyet yapması için açık bir pasaport vermek amacıyla tasarlanmamıştır. Tanımanın amacına ve taraflar arasında güven ve işbirliği düzeyine bağlı olarak tanıma belirli sigorta faaliyeti türlerine veya ürünlerine, ancak diğerlerine değil, ya da sınırlı bir faaliyet eşik değerine izin verebilir.
- 25.1.22 Merkez ülke ve ev sahibi ülke denetim otoritelerinin farklı bakış açıları (ve dikkate alınacak farklı konular) göz önünde bulundurulmalıdır – ev sahibi ülke denetim otoritesi, merkez ülke denetim otoritesinin gruptan sorumlu denetim otoritesi olarak denetimini tanıyıp tanınamayı değerlendirirken merkez ülke denetim otoritesi, ev sahibi ülke denetim otoritesinin grup bünyesindeki kuruluşları denetimini tanıyıp tanınamayı değerlendirecektir.
- 25.1.23 Ayrıca tanıma sağlandıktan sonra bu güvenin başka bir inceleme yapılmaksızın otomatik olarak devam edebileceği varsayılmamalıdır. Ülke bazında veya bireysel bazda incelemenin tekrarlanması gerekli olabilir.
- 25.1.24 Yine tanıma, hatta bir derece güven, sağlandıktan sonra otomatik bir görev dağılımı olabileceği varsayılmamalıdır. Denetleyici tanıma sağlanmış ise denetim otoritesi kendi sorumluluklarını değil ama belirli görevleri dağıtma kararı alabilir.
- 25.1.25 Denetleyici tanıma tek taraflı, ikili veya çok taraflı bir anlaşma yoluyla sağlanabilir.
- Tek taraflı tanıma, bir denetim otoritesinin başka bir denetçi tarafından yapılan denetimi diğer denetçinin kendisi tarafından yapılan denetimi tanımasını gerektirmeden tanıdığı bir durumu ifade eder.

- İki taraflı tanıma, iki denetim otoritesinin birbirlerinin denetimini tanıdığı bir durumu ifade eder.
- Çok taraflı tanıma, birkaç denetim otoritesinin (üç veya daha fazla) diğerleri tarafından yapılan denetimi tanıdığı bir durumu ifade eder.

Denetleyici tanımanın hedefi ve amacı

- 25.1.26 Denetleyici tanıma için bir değerlendirme yapmanın temel amacı, gerektiğinde birbirlerine güvenebilmek için ilgili denetim rejimlerinin kabul edilebilir bir düzeyde denetim sonucu elde edeceği gerekli düzenleyici ve denetleyici çerçeveye, yeterli kalitede kaynak ve uzmanlığa sahip olduğu konusunda sigorta denetçilerine yeterli güveni vermektir.
- 25.1.27 Etkin denetleyici tanıma düzenlemeleri, sigorta gruplarının sınır ötesi denetiminde iş fazlalığını azaltmaya yardımcı olmalıdır. Denetleyici tanıma yaklaşımı, mümkün olduğu ölçüde düzenleyici ve denetleyici gereksinimlerin yersiz tekrarını en aza indirecek şekilde organize edilmeli, böylece hem denetçiler hem de sigorta grupları üzerindeki yükler azaltılmalıdır.
- 25.1.28 Ülkeler arasında denetleyici tanıma aynı zamanda her ülke tarafından benimsenen yaklaşımlarda daha fazla tutarlılık sağlayarak ülkeler arasındaki potansiyel açıkların ve yanlış anlamaların giderilmesine yardımcı olabilir.
- 25.1.29 Başka bir denetim rejimini tanımak isteyen denetim otoriteleri, aranan belirli bir denetleyici tanıma seviyesine veya hedefine dayanarak meslektaşının rejiminin kabul edilebilirliğini değerlendirmelidir.
- 25.1.30 Aranan denetleyici tanıma biçimi beklenen sonuçlara göre değişeceği için buna uyumlu hale getirilmelidir.
- 25.1.31 Denetleyici tanıma biçimi, anlaşılmasına yardımcı olabilecek örnekler ile birlikte, şunlar olabilir:
- Öncelikli olarak bilgi değişiminin teşvik edilmesine ve böylece alınan bilgilere yeterli güvenin sağlanmasına odaklanan temel denetleyici tanıma. Örn. mutabakat zaptı (MoU) ya da çok taraflı mutabakat zaptı (MMoU).
 - Ev sahibi denetim otoritesinin merkez ülke denetim otoritesi tarafından tanınması. Tüzel kişiliği olan sigorta kuruluşlarının denetimi için, bu denetleyici tanıma derecesi merkez ülke

denetim otoritesinin iştiraklerin başka bir ülkede gerçekleştirilen denetimine duyduğu güvenin derecesini tespit edecektir. Ev sahibi denetim otoritesinin başarılı bir şekilde tanınması, ilgili ülkelerin süreç ve işlem fazlalığı ile sigorta grubu üzerindeki daha az olan yükü azaltarak merkez ülke denetim otoritesine tüzel kişiliği olan sigorta kuruluşu düzeyinde yapılan denetimde yeterli güveni verebilir. Bu, kişilerin uygunluğunu veya mali yeterlilik değerlendirmeleri gibi çok çeşitli nitel ve nicel gereksinimleri içerebilir.

- Merkez ülke denetim otoritesinin ev sahibi denetim otoritesi tarafından tanınması. Grup çapında denetim için, bu denetleyici tanıma derecesi ev sahibi ülke denetim otoritesinin sigorta grubu düzeyinde merkez ülke denetim otoritesine güvenme kabiliyetini belirlemiş olacaktır. Örneğin, bu düzenleme ev sahibi denetim otoritesinin sigorta grubu düzeyinde merkez ülke denetim otoritesi tarafından yapılan nicel ve nitel değerlendirmelerine güvenmesini sağlayacaktır. Etkin bir denetleyici tanıma düzenlemesi bu noktada ev sahibi denetim otoritesinin tüzel kişiliği olan sigorta kuruluşunda tutulan sermaye düzeyinin yerel gereksinimler için yeterli olup olmadığına karar vermesine yardımcı olabilir.
- Finansal holding şirketleri düzeyinde yürütülen bir denetim için, denetleyici tanımanın grup çapında denetim sürecini takip etmesi beklenecektir ancak söz konusu finans topluluklarının finansal olmayan sigortacılık faaliyetlerinin gözetimini gerçekleştiren sektörler arası yetkililerin tanınması da izin verecek şekilde genişletilebilir. Bu denetleyici tanıma biçimi, sigorta denetçilerinin sektörler arası sorunları ve riskleri daha fazla teşvik etmesine ve diğer mali sektörlerden denetçilerin becerileri ile rahat etmesine yardımcı olmalıdır. Bunun karşılığında bir sigorta denetçisi kendi ülkesindeki grup çapında denetim kapsamını eşleştirirken bu kapsamın uygunluğunun daha fazla farkına varabilir.

25.1.32 Bir ülkenin başka bir denetim rejimini tam olarak tanınması da mümkün olabilir. Bu tanıma, bir başka ülkeden sigortacının azaltılmış yerel denetim ile merkez ülkede çalışabilmesi için verilen yetkiye kadar gidebilir. Bu durum, denetim otoritelerinin piyasa davranış kuralları gibi yerel düzenleyici gereksinimleri karşılamaya devam etme yükümlülüğünü kaldırmaz.

25.1.33 Tanımanın uygulanabileceği yukarıdaki seviye sınıflandırmaları hiçbir surette sınırlı değildir ve denetleyici tanımayı belirlemek ve uygulamak isteyen ülkelerin münferit ihtiyaçlarına tabi olmak üzere diğer varyasyonlar da uygun olabilir.

Denetleyici tanıma kriterleri

- 25.1.34 Başka bir denetim rejiminin değerlendirilmesi, istenilen sonuçları elde etme sürecinden çok elde edilen sonuçların analizi ile bu rejimin kabul edilebilirliğinin belirlenmesini gerektirmelidir.
- 25.1.35 Beklenen sonuçlar, aranan denetleyici tanıma düzeyine göre değişeceği için buna uyumlu hale getirilmelidir.
- 25.1.36 Değerlendirme, sadece düzenleyici ve/veya denetleyici çerçeveyi değil aynı zamanda denetleyici uygulamaları da kapsamalıdır.
- 25.1.37 Diğer denetim rejimi, ilgili IAIS Sigortacılık Temel İlkeleri ve standartlarına uygun bağlılığı gösterebilmelidir. Denetim otoriteleri diğer tüzel kişiler ile uyumu da göz önünde bulundurmalıdır.
- 25.1.38 Denetleyici tanıma değerlendirmesinin kesin biçimi her ülkenin kendi takdirindedir ancak denetim otoriteleri aşağıdaki paragraflarda açıklanan kriterleri dikkate almalıdır.

Denetleyici tanıma kriterleri - ön koşullar

- 25.1.39 Denetim otoritesinin diğer kriterleri değerlendirmeye devam etmeden önce yerine getirilmesi zorunlu kabul edilebilecek bazı ön koşulları değerlendirmesi gerekir.
- 25.1.40 Ön koşullar, diğer denetim rejiminin yasal çerçevesi ile denetim yetki ve kaynaklarının uygulanmasını içerir.
- 25.1.41 Denetim otoritesi, diğer denetim rejiminin aşağıdaki niteliklere sahip olduğunu doğrulamak isteyebilir:
- yaptırım yetkileri dâhil uygun denetim sorumlulukları ve yetkilerini açıkça belirten sağlam bir yasal dayanak ve şeffaf bir hukuki rejim,
 - denetçinin yetkisi dâhilindeki eylemlerinden doğan sorumluluğa karşı uygun koruma,
 - denetim sorumluluklarının yerine getirilmesinde herhangi bir usulsüz siyasi, hükümet ve sektör müdahalesinden bağımsız olmak,
 - yeterli sayı ve kalitede kaynaklar,
 - tüzel kişiliği olan sigorta kuruluşu ve sigorta grubu (hem ulusal hem de sınır ötesi) düzeyinde uygunluk değerlendirmesi gerçekleştirme kabiliyeti.
- 25.1.42 Ön koşulların yeterli şekilde incelenmesi üzerine aranan sonuçlara bağlı olarak ek unsurların ayrıca değerlendirilmesi gerekebilir. Bu unsurlar şunlardır:

- ruhsat şartları,
- düzenleyici gereksinimler,
- denetçinin müdahalesi ve yaptırım yetkileri,
- tasfiye gereklilikleri,
- denetim işbirliği ve bilgi değişimi gereksinimleri.

Denetleyici tanıma kriterleri – ruhsat şartları

25.1.43 Diğer denetim rejimi;

- sigorta şirketinin hem ruhsat almadan önce hem de sürekli olarak kişilerin uygunluğunu, iç kontrol ve risk yönetimi sistemlerinin yeterliliğini, muhasebe ve denetim çerçevelerinin sağlamlığını denetleme kabiliyeti dâhil olmak üzere temel standartları karşılamasını sağlamak için gerekli düzenleyici gereksinimlere ve
- uygun gerekçelere dayanarak (hissedar gereksinimlerinin sonucu olarak veya yakın bağlantıların denetime engel olabileceği durumlarda) ruhsat vermeyi reddetme veya ruhsatı geri alma gibi yeterli yetkilere

sahip olduğunu gösterebilmelidir.

Denetleyici tanıma kriterleri - düzenleyici gereksinimleri

25.1.44 Diğer denetim rejimi;

- sermaye yeterliliğini yeterli şekilde tespit etme ve yatırımlar gereksinimleri belirleme,
- sigorta şirketinin yükümlülük karşılama durumunu, idari ve muhasebe prosedürlerinin etkinliğini ve uygunluğunu, risk yönetimi ve yönetim gibi iç kontrollerin uygunluğunu doğrulama

kabiliyetine sahiptir.

Denetleyici tanıma kriterleri - denetçinin müdahale ve yaptırım yetkileri

25.1.45 Diğer denetim rejimi, gerekirse, yaptırım uygulama yetkisine sahiptir ve;

- gerekirse yaptırım uygulama yoluyla yasa, yönetmelik ve idari hükümlere uyulmasını sağlayabilir,
- yasal hükümlere uyulmaması halinde başka ihlallerini önlemek için önlemler alabilir ve

- yaptırım uygularken diğer ilgili makamlarla işbirliği yapabilir.

Denetleyici tanıma kriterleri - tasfiye gereklilikleri

25.1.46 Birtakım zorluklar yaşayan sigorta şirketleri için diğer denetim rejimi, poliçe sahiplerini uygun şekilde korumak amacıyla düzenli bir tasfiyeye yol açacak gerekliliklerin uygulanması dâhil uygun önlemler alabilir. Bu önlemler şunlardır:

- varlıkların elden çıkarılmasının yasaklanması,
- bir iyileştirme planının uygulanması,
- yetkinin iptali,
- münferit olarak müdürler veya kontrolörlere doğrudan yaptırım dayatılması.

Denetleyici tanıma kriterleri - denetim işbirliği ve bilgi değişimi gereksinimleri

25.1.47 Diğer denetim otoritesi gizlilik ve bilgi paylaşımı anlaşmaları yapma, gizli bilgilere uygun muamele edilmesini gözleme, mevcut herhangi bir mutabakat zaptının (MoU) ya da çok taraflı mutabakat zaptının (MMoU) şartlarını belirleme yetkisine sahip olmalıdır.

25.1.48 Diğer denetim otoritesi güvenli iletişim kanallarının mevcut olmasını ve her ülkenin gizlilik kurallarına saygı duyulmasını sağlayabilmelidir.

25.1.49 Diğer denetim otoritesinin, etkin bir denetim yapabilmek için kendi sigorta şirketlerinden zamanında ve yeterli bilgiyi alabildiğini gösterebilmesi gerekir. Bu hem tüzel kişiliği olan sigorta kuruluşu hem de sigorta grubu (sınır ötesi) düzeyinde olabilir.

Denetleyici tanıma süreci - değerlendirme temeli

25.1.50 Denetleyici tanıma sürecinin ilk aşaması değerlendirmenin temel gerekçesinin ve denetleyici tanımanın biçimi ile amacının onaylanmasıdır. Özellikle değerlendirilmekte olan denetim rejimi gibi değerlendirmeyi üstlenen denetim otoritesinin de tespit edilmesi gerekir. Tanıma yalnızca denetim rejiminin bir kısmı için dikkate alınıyorsa değerlendirilmekte olan kısmın onaylanması ve belgelenmesi gerekir.

- 25.1.51 İlgili taraflar arasında yapılan değerlendirmenin nedeni veya nedenleri üzerinde anlaşma sağlanmalı ve nedenler belgelenmelidir.

Denetleyici tanıma süreci - mevcut anlaşmaların tespit edilmesi

- 25.1.52 Değerlendirme yapılmadan önce değerlendirmenin sonucunu etkileyebilecek mevcut anlaşmalar tespit edilmelidir. Bunlar değerlendirilmekte olan ülke ile değerlendirici merci arasında mevcut olan iki taraflı Mutabakat Zaptı ve taraflardan birinin imzaladığı ilgili birçok taraflı Mutabakat Zaptı olabilir.
- 25.1.53 Bilgi değişimine yönelik başka herhangi bir resmi veya gayri resmi tek taraflı anlaşma ve bu tür bir anlaşmaya bağlı olabilecek özel şartlar tespit edilmelidir.
- 25.1.54 Değerlendirilmekte olan ülke ile diğer ülkeler arasında mevcut olan denetleyici tanıma anlaşmaları da dikkate alınmalıdır.

Denetleyici tanıma süreci - diğer bilgiler

- 25.1.55 Söz konusu ülkenin bir IMF FSAP (Mali Sektör Değerlendirme Programı) veya öz değerlendirme dâhil başka bir değerlendirmeye tabi olup olmadığı gibi ilgili diğer arka plan bilgileri elde edilmelidir. Bir IMF FSAP olması durumunda değerlendirme raporunun ayrıntıları elde edilerek analiz edilmelidir.
- 25.1.56 Diğer arka plan bilgileri Avrupa Birliği denetim rejimlerinin bir kısmı veya tamamı için olduğu gibi diğer ülkeler ile yapılan tanıma anlaşmalarının varlığını içerebilir.

Denetleyici tanıma süreci - bilgi alma

- 25.1.57 Değerlendirme yapılmadan önce, düzenleyici ve denetleyici çerçeveler ile ilgili bilgiler değerlendirilmekte olan denetim rejimine ilişkin olarak alınmalıdır. Bu bilgiler doğrudan diğer denetim otoritesinden ya da diğer kaynaklardan alınabilir.
- 25.1.58 Bilgiler ayrıca diğer denetim otoritesinin ülkesine yapılacak ziyaretler ile denetim otoriteleri ve diğer ilgili taraflarla diyalog yoluyla elde edilebilir.
- 25.1.59 Alınan bilgilerin doğrulanma ihtiyacına önem verilmelidir.

Denetleyici tanıma süreci - değerlendirilmenin gerçekleştirilmesi

- 25.1.60 Denetim rejimi değerlendirmesinin sonraki aşaması değerlendirilecek belirli alanların belirtilmesi suretiyle ilgili değerlendirme kriterlerinin dikkate alınmasıdır. Alanlar teyit edildikten sonra değerlendirme kriterleri uyarınca yapılarak tamamen belgelendirilebilir.
- 25.1.61 Değerlendirmeye ilişkin ideal olarak ilk değerlendirmeyi gerçekleştiren değerlendiricilerden bağımsız kişilerce yapılacak kalite kontrolüne önem verilmelidir.
- 25.1.62 Değerlendirme tamamlandıktan sonra denetim rejiminin değerlendirilmekte olan ülkede tanınıp tanınmayacağına dair bir karar verilmelidir. İdeal olarak karar, her durumda ya da belli bir yüzde olarak gerekli kriterlerin karşılanması gibi önceden belirlenmiş bir dizi kurala dayanmalıdır. Bazı kriterlere kısmen uyulması kabul edilebilir.
- 25.1.63 Özellikle bazı kriterlerin diğerlerinden daha fazla ağırlık taşıdığı kabul ediliyorsa bir ülkenin tanınmasının gerekli olup olmadığını belirlemede öznel bir yargıya varmak gerekebilir.

Denetleyici tanıma süreci - kanuni prosedür ve kararın iletilmesi

- 25.1.64 Değerlendirme sürecinde değerlendirilmekte olan denetim rejimine geribildirim sağlanmalı ve denetim otoritesinin ek açıklama sağlaması için bir fırsat tanınmalıdır. Denetim otoritelerinin aralarındaki farklılıkları etkin bir şekilde çözmeleri gerekir.
- 25.1.65 Değerlendirme tamamlandığı zaman denetim rejiminin tanınmasının gerekli olup olmadığına ilişkin karar tebliğ edilmelidir. Tanıma mümkün değilse kriterlerin karşılanmadığı alanlar iletilmelidir. Olumsuz bir karar alınması durumunda değerlendirilmekte olan ülkeye gelecekte kriterlerini nasıl yerine getireceğini açıklama fırsatı verilmelidir. Yeniden değerlendirme süreci daha sonra tesis edilebilir.

Denetleyici tanıma süreci - tanıma anlaşmalarının formatı

- 25.1.66 Resmi bir anlaşma denetleyici tanımanın herhangi bir biçimi için ön koşul değildir ancak yazılı anlaşmaların şart ve yükümlülüklerin açıklığa kavuşturulması ve ülkeler arasındaki işbirliğinin kolaylaştırılması gibi çeşitli faydaları vardır. Yazılı bir anlaşma yapıldığında aşağıdaki hususlar dikkate alınabilir.

- 25.1.67 Anlaşma, başlangıç tarihini belirlemeli ve ilgili tarafların görev ve sorumluluklarını belirtmelidir. Anlaşma sınırlı bir süre için yapılmışsa tanıma anlaşmasının bitiş tarihi, yeniden değerlendirmeyi içerebilecek yenileme sürecinin ayrıntıları ile birlikte belirtilmelidir.
- 25.1.68 Anlaşma, bilgi sağlama gereksinimleri ile birlikte ilgili taraflar arasında bir gizlilik anlaşmasını içermelidir.
- 25.1.69 Anlaşma, ilgili tarafların düzenleyici rejim değişiklikleri konusunda düzenli bilgi alışverişinde bulunmalarına yönelik hükümler içermelidir.
- 25.1.70 Anlaşma, örneğin geçerli bir bilgi talebine yanıt vermeyi reddetmek gibi anlaşmazlıklarını çözmek için gerekli sürecin ayrıntılarını içerebilir.
- 25.1.71 Taraflar, herhangi bir anlaşmanın denetleyici tanımaya ilişkin detaylarının kamuoyuna duyurulup duyurulmayacağını, duyurulacaksa ne ölçüde duyurulacağını düşünmelidir.

25.2 Koordinasyon anlaşmaları;

- ilgili denetçiler arasında bilgi akışı,
- grup başkanı ile iletişim,
- ilgili denetçilerin düzenli aralıklarla toplanması ve
- grubun kapsamlı bir değerlendirmesinin yapılması

İçin etkili prosedürler oluşturulmasını içerir.

25.3 İlgili denetçiler gruptan sorumlu denetim otoritesi ihtiyacını belirler ve (bir denetim heyeti oluşturulan durumlar dâhil olmak üzere) hangi denetim otoritesinin bu rolü üstleneceğine karar verirler.

Gruptan sorumlu bir denetim otoritesi belirlenmesi

- 25.3.1 Etkin ve verimli bir grup çapında denetim sağlanmasının nihai sorumluluğu gruptan sorumlu denetim otoritesine ait olacaktır. Gruptan sorumlu denetim otoritesi, riskleri gözden geçirmek, değerlendirmek ve grup çapında yükümlülük karşılama yeterliliğini değerlendirmek için gerekli temel bilgileri koordine etmeli ve yaymalıdır. Gruptan sorumlu denetim otoritesi bunu başarırorsa ilgili denetçiler arasında açık ve yapıcı ilişkiler olması gerekir. Bu nedenle gereksiz tekrarlardan kaçınmak için denetçiler arasında koordinasyon ve işbirliği olmalıdır.
- 25.3.2 Deneyimler belirli bir grup için gruptan sorumlu denetim otoritesi rolünü kimin üstlenmesi gerektiğinin genellikle açık ve net olduğunu

göstermiştir. Ancak, belirli bir grubun yapısına bağlı olarak, birkaç denetçinin gruptan sorumlu denetim otoritesi olarak kabul edilmek için gerekli koşulları karşıladığı durumlar ortaya çıkabilir. Bu tür durumlarda uygun bir gruptan sorumlu denetim otoritesi belirlenmesi ve kararlaştırılması için açık ve şeffaf bir süreç olması gerekir.

- 25.3.3 Bazı ülkelerde yasal veya düzenleyici sistem, gruptan sorumlu denetim otoritesi atanmasına izin veren ya da bunu gerektiren hükümler içerebilir. Bununla birlikte bu resmi atama belirli bir grubun faaliyet gösterdiği tüm ülkelerde tanınmayabilir. Resmi bir mekanizmanın olmaması ilgili denetçilerin anlaşmaları ve işbirliği göz önüne alındığında, fiili olarak, gruptan sorumlu denetim otoritesinin bu diğer ülkelere açılımını sınırlamamalıdır.
- 25.3.4 Prensipte, grubun bulunduğu ülkede grup başkanını denetlemeye yönelik yasal sorumluluğu olan denetçi, gruptan sorumlu denetim otoritesi rolü için ilk düşünülen makam olmalıdır.
- 25.3.5 Gruptan sorumlu denetim otoritesinin belirlenmesinde dikkate alınması gereken diğer faktörler şunlardır:
- gruptan sorumlu denetim otoritesinin grubun Yönetim Kurulu ve Üst Yönetimine kolayca ulaşabilmesi önemli bir faktör olduğu için grubun Yönetim Kurulu ve Üst Yönetiminin büyük olasılıkla toplanacağı yer olan grubun merkez ofisinin yeri,
 - kayıtlı merkez ofis grubun operasyonlarının baş sorumlusu olmadığı;
 - o grubun ana iş faaliyetlerinin yürütüldüğü yer ve/veya
 - o başlıca iş kararlarının alındığı yer ve/veya
 - o ana risklerin sigortalandığı yer ve/veya
 - o grubun en büyük bilanço toplamının olduğu yer.
- 25.3.6 Sonuçta ilgili denetçilerden gruptan sorumlu denetim otoritesine gerek olup olmadığına ve varsa bu rolü kimin üstleneceğine karar vermeleri beklenir. Kabul edilebilir bir sonuca ulaşmak için ilgili tüm denetçiler arasında ortak bir karar alınmasına önem verilmelidir.
- 25.3.7 Bununla birlikte, gruptan sorumlu denetim otoritesinin ülkesinde benimsenen yaklaşım ne olursa olsun, bu resmi atama belirli bir grubun faaliyet gösterdiği ve - ilgili denetçiler arasında anlaşmalar ve/veya koordinasyon faaliyetleri yoluyla - yasal olmayan yollara güvenilen ülkelerde tanınmayabilir.
- 25.3.8 Günümüzde gruptan sorumlu denetim otoritesine ülke sınırlarını aşan yasal güç ve yetki veren uluslararası bir mevzuat düşünmek veya oluşturmak genellikle mümkün değildir. Bu nedenle gruptan

sorumlu denetim otoritesinin görevlerini yerine getirebilmesine olanak sağlamak ve ilgili denetçilerin desteğini almak için ilgili tüm denetçiler arasında (resmi veya gayri resmi) açık anlaşmaların olması önemlidir.

25.4 Belirlenen gruptan sorumlu denetim otoritesi, bir denetim heyetinin kurulması da dâhil olmak üzere, uygun koordinasyon düzenlemelerine ilişkin tartışmalara önyak olmak sorumluluğunu üstlenir ve varsa denetim heyetinin ana koordinatörü veya başkanı olarak hareket eder.

25.4.1 Gruptan sorumlu denetim otoritesinin görevlerinin;

- sahiplik ve yönetim yapısı da dâhil olmak üzere grup yapısı ve ilişkileri,
- grup çapında düzenleyici sermaye amaçlı (varsa) bir içsel modelin kullanımının onaylanması da dâhil olmak üzere grup düzeyinde sermaye yeterliliği,
- reasürans ve diğer risk transferi araçları ile risk yoğunlaşması,
- grubun içsel risk ve mali yeterlilik değerlendirmesi,
- grup içi teminatlar ve olası yasal yükümlülükler ile diğer sermaye veya risk transferi araçları dâhil grup içi işlemler ve risk tutarları,
- raporlama ve Yönetim Kurulu, Üst Yönetim ve önemli sahiplerin uygunluk değerlendirmesi dâhil iç kontrol mekanizmaları ve risk yönetim süreçleri

ile ilgili değerlendirmeleri de kapsamı beklenir.

Gruptan sorumlu denetim otoritesi ile denetim heyetinin karşılıklı ilişkisi

25.4.2 Gruptan sorumlu denetim otoritesinin operasyonel etkinliği, ilgili denetçiler arasında işbirliğini ve bilgi değişimini arttırmaya yönelik bir mekanizma olarak denetim heyetinin kurulması ile önemli ölçüde artabilir. Ayrıca denetim heyetinin etkinliği ve verimliliği, gruptan sorumlu denetim otoritesi ile diğer üyeler arasındaki olası ilişkinin kalitesinin daha iyi anlaşılması ile daha da geliştirilebilir.

25.4.3 Gruptan sorumlu denetim otoritesinin denetim heyetinin işleyişi içinde çoğu alanda önemli bir rol oynaması beklenir. Bu alanlar şu şekilde özetlenebilir:

- bir denetim heyeti kurulmasına önyak olmak,
- heyetin genel etkinliğini artırmak amacıyla alt grup heyetlerinin kurulmasının değerlendirilmesi de dâhil denetim heyetinde yer alan ilgili denetçilerin üyelik/katılım süreçlerini açıklığa kavuşturmak,

- denetim heyetinin işlevlerinin ve referans açısından resmiyet kazanabilecek gruptan sorumlu denetim otoritesi dâhil ilgili denetçilerin rolünü netleştirmek,
- planlama toplantıları, denetim faaliyetleri, bilgi değişimi süreçleri de dâhil olmak üzere denetim heyetinin devam eden faaliyetlerini koordine etmek ve
- bir kriz yönetim planı oluşturmak.

25.4.4 Gruptan sorumlu denetim otoritesinin bu alanların tümünde denetim heyetinin koordinatörü veya başkanı olarak inisiyatif alması beklendiğinden mutlaka ilgili denetçiler ile işbirliği içinde çalışmalı ve, mümkün olduğu kadarıyla, ilgili denetçiler arasında anlaşmaya varmaya çalışmalıdır. Bu bağlamda daha sürecin başında heyetin operasyonel yönleri üzerinde anlaşma sağlamak ve bu konulara açıklık getirmek başlangıcından itibaren ilgili denetçiler arasında iyi ilişkilerin kurulmasına katkıda bulunacaktır.

25.4.5 Gruptan sorumlu denetim otoritesinin önemli bir rolü, denetim heyeti üyeleri ile olan ve üyeler arasında süren ilişkilerin devamlı surette yönetilmesi olacaktır. Gruptan sorumlu denetim otoritesi, ilgili denetçilerin hem denetim heyetinden hem de kendi üstlendiği rolden beklentilerine önem vermelidir. Bu beklentilerin farkında olmak özellikle kriz zamanlarında çok önemli bir rol oynayabilir. Bu farkındalık aynı zamanda kriz zamanları dâhil özel durumlarda alınan denetleyici aksiyonlar açısından kritik olabilecek yasal ve uluslararası ölçekte ilgili gerçekleri ve ilişkileri içermelidir.

25.4.6 Etkin ve uyumlu bir ilişki sadece ilgili denetçiler arasında karşılıklı saygı ve güven oluştuğunda ve gözlemlendiğinde mümkün olabilir. Gruptan sorumlu denetim otoritesi, ilişkileri geliştirmek ve karşılıklı güveni güçlendirmek için düzenli olarak fırsatları değerlendirmelidir.

25.4.7 Denetim otoriteleri açısından ilgili bilgilere erişim, denetim heyetinin etkinliğinin önemli bir ölçüsü olacaktır. Gruptan sorumlu denetim otoritesi ilgili bilgilerin toplanmasında açık bir role sahip olsa da bu bilginin geçerli gizlilik şartlarına tabi olarak uygun ve zamanlı şekilde yayınlanmasına da eşit derecede önem verilecektir. İlgili diğer denetçilerin denetim çalışmalarında önemli olabilecek geçici bilgiler, bu denetçilerin erişimine açılmalıdır. Bu, ilgili tüm denetçiler arasında karşılıklı güveni, bilgi paylaşımını ve işbirliğini daha fazla teşvik edecektir.

25.4.8 İç ilişkilerin yönetimi önemlidir ancak gruptan sorumlu denetim otoritesi de bir holding şirketi için diğer sektör katılımcıları gibi denetim heyetine yardımı olabilecek diğer ilgili katılımcılar ile temas sağlanmasında bir rol oynamalıdır. Bu katılımcıların belirlenmesinde gruptan sorumlu denetim otoritesi, heyet üyeleri arasındaki mevcut ilişki üzerindeki olası etkilerini dikkate almalı ve bu hususları ek üyelerin sağlayabileceği bilgi ve tecrübelerle karşılaştırmalıdır.

Koordinasyon ve başkanlık

25.4.9 Bir denetim heyetinin kurulmasına önyak olunan çeşitli durumlar ve, amaca ve üyeliğe bağlı olarak, ilgili denetçilerin rollerinin – başkanlık dâhil – belirlenmesi için çeşitli yollar olabilir. Genel olarak gruptan sorumlu denetim otoritesinin, varsa, bir denetim heyetine önyak olma sorumluluğunu alması ve mümkün olduğu ölçüde denetim heyetinin ana koordinatörü veya başkanı olarak hareket etmesi beklenir.

25.4.10 Denetim heyetinin grubun niteliği, boyutu ve karmaşıklığına uygun olarak düzenli aralıklarla toplanması beklenir. Genel finansal istikrar ile ilgili bir grup söz konusu olduğunda denetim heyeti en etkili şekilde faaliyet göstermek için en az yılda bir kere toplanmalıdır. Başkan, denetim heyetinin etkin bir şekilde çalışması için toplantı programlarını, gizlilik anlaşmalarını, vb. koordine etmek gibi önkoşulları sağlamalıdır.

25.4.11 Başkan, denetim heyeti toplantıları için gündem önermeli ancak diğer üyelerin fikir ve görüşlerini de almalıdır. Gündem, dünyada neler olup bittiğine bağlı olarak ve/veya belirli bir grup ile ilgili olarak özel sorunları veya geniş kapsamlı konuları görüşmek üzere belirlenebilir.

25.4.12 Denetim heyeti toplantıları, aranan sonuçların açıklığı ile planlanmalı ve buna bağlı olarak;

- herhangi bir toplantıdan veya toplantılardan kaynaklanan eylem maddeleri,
- bir görev verilen kişi veya kişiler,
- bir eylemin tamamlanması gereken süre

dâhil olmak üzere elde edilen sonuçları açıkça kayıt altına almalıdır.

Gerekli eylemin gerçekleştirilmesini sağlamak için her gündem maddesini izleme sorumluluğu denetim heyetine ait olacaktır.

25.5 Denetim heyetinin kurulmasında – zamanlaması ve oluşum şekli açısından – ve diğer koordinasyon mekanizmalarında belirli rol ve işlevlerini yansıtacak bir esneklik söz konusudur.

Denetim heyetinin kurulup kurulmayacağı ve ne zaman kurulacağı hususu

- 25.5.1 Denetim heyetleri, kurulduğunda farklı şekillerde yapılandırılabilir ancak heyet üyelerinin grubun tabi olduğu önemli riskleri tam olarak anlamalarına imkân tanıyacak şekilde çalıştırılmalıdır.
- 25.5.2 Farklı ülkelerde sigorta sektöründe kuruluşların, düzenleme ve denetlemenin niteliği ile piyasalar ve denetim rejimlerinin gelişimine ilişkin önemli farklılıklar vardır. Denetim uygulamalarının zaman içinde gittikçe yakınlaşması beklenirken şu an denetim heyetinin kurulup kurulmayacağına ve ne zaman kurulacağına dair hususlarda esneklik gerekmektedir.
- 25.5.3 Genel bir önerme olarak, bir denetim heyetinin kurulması denetimin etkinliği ve verimliliğini artırmak gerektiğinde - örneğin, önemli sınır ötesi faaliyetler ve/veya grup içi işlemler yapıldığında, grup çapında etkin bir denetim poliçe sahiplerinin korunması için ve/veya bir bütün olarak finansal piyasanın istikrarı için gerekli olduğunda - düşünülmelidir.
- 25.5.4 Denetim heyetinin kurulup kurulmayacağına ve kurulacaksa ne zaman kurulacağına karar verirken göz önünde bulundurulması gereken koşullar ve/veya diğer faktörlere de önem verilmelidir. Bu kararda önemlilik ve orantılılık ilkesi de uygulanmalıdır. Ayrıca bir denetim heyetinin kurulmasının bir gereklilik olması gerektiğini öneren belirli koşullar veya minimum kriterler olduğunu düşünen ülkeler de olabilir.
- 25.5.5 Bu bağlamda ilgili olan faktörler şunlardır (bu faktörlerin denetim heyetinin oluşum şekli ve operasyonel yapısına ilişkin hususlar ile de ilgili olduğu unutulmamalıdır):
- Grubun genel finansal istikrar ile ilgisi
 - o Belirli bir sigorta grubunun grup çapında etkin denetimi genel finansal istikrar ile ilgili olduğunda bir denetim heyetinin kurulması beklenir.
 - o Grubun genel finansal istikrar ile ilgisi önemli oranda sınır ötesi faaliyetlerin ve/veya grup içi işlemlerin ve grubun tabi olduğu risklerin niteliği, boyutu ve karmaşıklığına bağlı olacaktır.

- Grup tarafından üstlenilen işin niteliği ve karmaşıklığı
 - o Grubun sınır ötesi faaliyetleri son derece karmaşık olduğunda - grup içi işlemler, vb yoluyla – sadece tüzel kişi denetiminin etkinliği ilgili denetçilerin işbirliği ve bilgi değişimi olmadan sınırlı olabilir. Bu nedenle bir denetim heyeti kurulması beklenir.
- Grubun belirli bir sigorta piyasası ile ilgisi
 - o Belirli bir grubun bir veya daha fazla ülkede önemli bir pazar payına sahip olması durumunda bir denetim heyeti kurulması beklenir.
- İlgili denetçiler arasında denetim uygulamalarının benzerliği (örneğin risk ve sermaye değerlendirmesi, yönetim değerlendirmesi ve diğer önemli denetim uygulamaları)
 - o Grubun benzer denetim çerçeveleri ve uygulamaları olan ülkelerde faaliyet göstermesi durumunda (örneğin EEA) daha uygulanabilir olacağı için bir denetim heyetinin kurulması beklenir.
- Grubun operasyonel ve yönetim yaklaşımı
 - o grup fonksiyonlarının - risk yönetimi, sermaye yönetimi, kurumsal yönetim ve iç kontrol – merkezileştirilmiş olması durumunda ilgili denetçiler ve grubun yönetim arasındaki diyalogu kolaylaştırmak için bir denetim heyeti kurulması teşvik edilmelidir.
- İlgili ülkelerde denetim heyetinin etkinliğini sınırlayan yasal kısıtlamalar
 - o Mesleki sır ve gizliliğin sağlanması denetçilerin ilgili bilgileri paylaşması ve değişmesine imkân sağlayan önemli unsurlardır. Bilgi değişiminde yasal kısıtlamalar olmalı halinde denetim heyetinin etkinliği sınırlı olacaktır. Böyle bir durumda, bir denetim heyetinin kurulması düşünülürken denetçilerin bu yasal kısıtlamaları ele alması teşvik edilmelidir.

25.5.6 Genel olarak denetim heyetinin uygulamada mevcut olduğu ancak denetim kapsamının çok geniş olmadığı durumlarda (bölgesel bir heyet gibi) heyet mümkün olduğu ölçüde daha fazla sayıda denetçinin ihtiyaçlarını karşılayacak şekilde adapte edilebilir.

İlgili denetçiler çift denetim heyeti kurmaktan kaçınmalıdır.

Denetim heyetinin oluşum şekli ve operasyonel yapısı

- 25.5.7 Burada tartışılan kriterler sadece denetim heyetinin kurulup kurulmayacağı ve kurulacaksa ne zaman kurulacağına belirlenmesinde değil aynı zamanda nerede kurulacağı, oluşum şekli ve operasyonel yapısı, üyeliği ve odak noktasının bilgilendirilmesinde de önemli hususlardır.

Genel yaklaşım

- 25.5.8 Grubun faaliyet gösterdiği ülkelerdeki yasal ve düzenleyici çerçeveler önemli ölçüde değişebilir. Bu farklılık her denetim otoritesinin tüzel kişi denetimini yürütme şekline ve yetki kapsamına sınırlamalar getirecektir. Bu da dolayısıyla denetim heyetinin yerine getirmeyi kabul ettiği işi etkileyecektir. Özellikle denetim heyetinin planlanan herhangi bir işin denetim otoritesinin yetkisinin ötesine geçmemesini veya ülkenin yasal çerçevesini aşmamasını sağlamasını gerektirecektir.

- 25.5.9 Denetim heyetinde yer alan her bir denetim otoritesinin kaynakları ve yetkileri önemli ölçüde değişebilir. Bu nedenle denetim heyetinin kararlaştırılan faaliyetlerin ilgili denetçilerin tümü için uygun ve gerçekçi olmasını sağlaması gerekecektir. Bu da;

- verilen görevlerin çalışmayı yürüten denetim otoritesi için başarılabilecek bir hedef olmasını ve
- denetim heyetinin en büyük risk alanlarına odaklanmasını

gerektirebilir.

- 25.5.10 Denetim yaklaşımları ülkelere göre değişebilir. Örneğin bazıları kurallara dayalı bir yaklaşım kullanırken diğerleri ilkelere dayanan bir denetim yaklaşımı benimsemiş olabilir. Bu farklılıkların dikkate alınarak denetim heyetinin oluşum şekli ve faaliyetlerinde uygun şekilde yansıtılması gerekecektir.

- 25.5.11 Daha önce de belirtildiği gibi denetim heyetlerinin genellikle kalıcı olarak kurulması beklenir. Ancak bir denetim heyetinin söz konusu grup ile ilgili belirli bir sorunu (örneğin kriz yönetimi) koordine etmek amacıyla geçici olarak kurulduğu durumlar da olabilir.

Denetim heyeti üyeliği ve katılımı

- 25.5.12 Denetim heyeti üyeliğinin, grubun bir parçası olan sigorta şirketlerinin günlük denetiminden sorumlu denetim otoritelerinin her birinin temsilcilerinden oluşması beklenir. Denetim heyetine katılım genellikle gönüllü esasına dayanır ancak daha önemli kuruluşların denetçilerinin geniş katılımı heyetin etkin çalışması için çok önemlidir. Terimler, üyelik ve katılım bu bölümler bağlamında ve günlük kullanım açısından yorumlanmalıdır. Bazı ülkelerin düzenleyici rejimlerinde terimlerin belirli amaçlar için tanımlanmış olduğu ve bu yüzden farklı anlamlara gelebileceği kabul edilir.
- 25.5.13 Etkinliği ve verimliliği sağlamak amacıyla üyelerin denetim heyeti toplantıları ve faaliyetlerine katılımında benimsenecek yaklaşıma önem verilmelidir. Kapsayıcı bir üyelik yaklaşımı benimseme talebi ile yönetilebilir operasyonel yapılarını sürdürme ve denetim heyetinin hantal ve kullanışsız hale gelmesini önleme ihtiyacını dengelemek gerekir.
- 25.5.14 Katılım esaslı ilgili denetçiler arasında grubun belirli koşulları dikkate alınarak kararlaştırılmalıdır. Ancak denetim heyetinin etkin ve verimli bir şekilde işleyişini sağlamak için pragmatik çözümler bulunmalıdır.
- 25.5.15 Kuruluşları birçok ülkede faaliyet gösteren büyük bir grup söz konusu olduğunda ilgili denetçilerin sayısı tüm üyelerin denetim heyeti toplantılarına katılımını uygulanamaz hale getirebilir. Denetim heyeti toplantısına katılımın diğer bölgesel denetçilerle iletişimden sorumlu bölgesel temsilciler temelinde gerçekleştiği yapılandırılmış bir katılım yaklaşımı düşünülebilir. Başka bir seçenek de alt grup düzeyinde (alt grup düzeyinde denetim heyetleri için aşağıdaki bölüme bakınız) tartışmaları kolaylaştırmak için belirlenen üye ve düzenlenen toplantı alt grupları olan çok kademeli bir denetim heyeti yapısı benimsemek olabilir.
- 25.5.16 Denetim heyeti toplantılarına katılım sınırlı olduğunda ilgili tüm denetçilere sağlanacak ve ilgili denetçilerden alınacak bilgi akışlarını temin etmek amacıyla güvenli sadece üye web sitesi gibi diğer mekanizmaların kullanılması çok önemlidir.
- 25.5.17 Ayrıca katılım esasını belirlemek için net kriterler oluşturulmalıdır. Bu kriterlerin oluşturulmasında dikkate alınması gereken konular şunlardır:
- bir bütün olarak gruba nispeten kuruluşların görece büyüklüğü ve/veya önemi,

- yerel pazarına nispeten kuruluşun görelî büyüklüğü ve/veya önemi,
- belirli bir kuruluşun risk seviyesi,
- denetim heyetinin rolü ve belirli bir kuruluşla ilgisi.

25.5.18 Bir denetim heyetindeki katılım yaklaşımı ne olursa olsun ilgili her denetim otoritesinden paylaşılan gizli bilgilerin korunmasını sağlamak, gereksiz denetim tekrarları ve sigorta şirketleri ile ilgili denetçiler açısından gereksiz denetim yükünü önlemek amacıyla karşılıklı güven ruhuyla işbirliği ve koordinasyon sağlamak için her türlü makul çabayı göstermesi beklenir.

25.5.19 Denetim heyetinin üyelik ve katılım yaklaşımı, grubun değişen koşullarını ve işletme yapılarının etkinliğini yansıtmak için düzenli olarak gözden geçirilmelidir.

Alt grup düzeyinde denetim heyetleri

25.5.20 Bir grup içinde çeşitli yapısal, operasyonel veya denetimsel amaçları yansıtacak şekilde alt grupların tespit edilebileceği ya da tesit edilmesi gerektiği kabul edilmektedir. Bu alt gruplar bir ülkede veya sınır ötesi bir temelde mevcut olabilir.

25.5.21 Bu tür bir alt grup düzeyinde denetim heyeti kurmanın uygun olacağı durumlar söz konusu olabilir (örneğin bir finansal holding şirketi bünyesindeki sigorta grubu için bölgesel ya da sektörel olarak). Birçok ilgili denetçinin bulunduğu daha büyük gruplarda böyle bir yaklaşım, uygun bir düzeyde tüm denetçilerin katılımını sağlama açısından fayda getirebilir.

25.5.22 Denetim heyetinin alt grup düzeyinde kurulması gerektiğinde denetim otoriteleri heyetin etkin bir şekilde çalışmasını kolaylaştırmak amacıyla grubun koşullarını ve denetim yapısını dikkate alarak en uygun oluşum şeklini ve operasyonel yapıyı düşünmelidir. Denetim otoriteleri özellikle uygulamanın aşağıdaki yönlerini değerlendirmelidir:

- alt grup denetim heyetinin geçici mi kalıcı mı kurulduğu,
- grup için kurulan çeşitli denetim heyetleri arasında ilişkiler ile belirlenen gruptan sorumlu denetim otoritesi ile karşılıklı ilişki,
- çeşitli heyetler arasında etkili ve etkin bilgi paylaşımını ve koordinasyonu kolaylaştıracak mekanizmalar,

- gereksiz çifte düzenleyici müdahale olmadan sektör ile en iyi diyalogun sağlanması (örn. alt grup düzeyinde diyalog).
- 25.5.23 Ayrıca, bu hususlar dâhilinde denetçiler, alt grup heyetlerinin yapısında ortaya çıkabilecek;
- alt grup düzeyinde önemli bilgi vermemek,
 - alt grup düzeyinde yetersiz koordine edilen aksiyon/müdahaleler
 - alt grup ve bütün grup arasındaki potansiyel çıkar çatışmaları,
 - başka bir kademenin eklenmesiyle denetim tekrarları

gibi potansiyel verimsizlik ve yetersizlikleri önleyecek mekanizma veya süreçlerin oluşturulmasını göz önünde bulundurmalıdır.

- 25.5.24 Denetim heyetleri alt grup düzeyinde kurulduğunda heyetlerin etkinliği, özellikle de grup için kurulan çeşitli denetim heyetleri arasındaki koordinasyonun etkinliği düzenli olarak değerlendirilmelidir.

Denetim heyetinin görev tanımı

- 25.5.25 Denetim heyeti ilk kurulduğunda ilgili denetçiler, heyetin kuruluşunu işleyişine ilişkin kabul edilen şartları ortaya koyan resmi bir belge – görev tanımı - ile desteklemek isteyebilirler. Denetim heyetinin işleyişinde esneklik sağlama ihtiyacı kabul edilse de görev tanımı genellikle aşağıdaki hususları kapsayabilir (bu ayrıntılı bir liste değildir):

- denetim heyetinin üyeliği - üyelerin heyete katılım yaklaşımı dâhil,
- heyete başkanlık edecek bir denetim otoritesi atama süreci (Bu kişi zorunlu olmasa da genellikle belirlenmiş ise gruptan sorumlu denetim otoritesidir),
- heyet başkanının/gruptan sorumlu denetim otoritesinin beklentileri de dâhil olmak üzere denetim heyetinin ve üyelerinin rol ve işlevleri,
- toplantıların sıklığı ve yeri – Denetim heyeti mümkün olduğunca çok üyenin katılımının sağlanacağı yerleri kabul etmelidir. Denetçilerin toplantıya katılımı mümkün olmadığında kişilerin mümkünse – konferans görüşmesi veya elektronik yollar gibi – diğer yollarla toplantıya katılabilmesini sağlayacak düzenlemeler için gerekli çaba gösterilmelidir.

- denetim heyetinin faaliyetlerinin kapsamı – Denetim heyetinin grup düzeyinde aşağıdaki konular üzerinde durması olasıdır:
 - o sigorta grubunun yükümlülük karşılama yeterliliği ve finansal istikrarı,
 - o grup içi işlemler ve risk tutarlarının değerlendirilmesi,
 - o sigorta grubu içinde iç kontrol ve risk yönetimi,
 - o tespit edilen riskleri azaltmak için uygun önlemler.

Bu sorunların en etkili şekilde ele alınması için denetim heyeti ortak bir risk anlayışı geliştirebilir. Bu risk anlayışı şunları içerir:

- denetim heyeti tarafından toplanan düzenli bilgiler ve (hem denetçiler hem de gruptan) heyete yapılması gereken bildirimler. Denetim heyeti, bu bilgilerin sağlanma sıklığı üzerinde mutabakata varmalıdır. Bu durum mükerrer talepleri önleyecek ve grubun yükünü azaltacak şekilde koordine edilmelidir. Denetim heyeti sigorta grubunun stratejik planlarının genel bakışına sahip olmalıdır.
- acil durumlarla ilgili prosedürler (yükümlülük karşılama ihlalleri veya risklerin belirginleşmesi dâhil)
- kriz yönetimini kolaylaştıracak prosedürler.

25.6 Belirlenen gruptan sorumlu denetim otoritesi, denetim heyetinin başlıca işlevlerini ve diğer koordinasyon mekanizmalarını oluşturur.

- 25.6.1 Bir denetim heyetinin temel kuruluş amacı genellikle bir gruba ait kuruluşların etkin bir şekilde denetlenmesini kolaylaştırmaktır. Hem grup çapında grubun bir bütün olarak denetiminin kolaylaştırılması hem de grup bünyesindeki tüzel kişilerin denetiminin iyileştirilmesi amaçlanmaktadır. Denetim heyeti, ilgili denetçiler arasında işbirliği ve iletişim için kalıcı bir forum sağlayarak bu amaca hizmet eder. Bilgi paylaşımı ve denetime ilişkin konuların tartışılması sayesinde ilgili denetçiler, birbirlerinin denetim uygulamaları hakkında daha fazla fikir sahibi olurlar. Bu durum dünyada denetim uygulamalarının gittikçe birbirine yakınlaşmasına katkıda bulunabilir.
- 25.6.2 Belirli bir denetim heyetinin oluşum şekli, üyelik kriterleri ve faaliyetlerinin grubun ve faaliyet gösterdiği ülkelerin koşullarına göre değişiklik göstermesi beklenebilir. Denetim heyetinin kurulmasında, işlevleri ve operasyonel yapısının belirlenmesinde kendine özgü koşulları yansıtacak şekilde uygun bir esneklik sağlanması bu nedenle önemlidir. Denetim heyeti grubun niteliği, boyutu ve karmaşıklığına

uygun olarak organize edilmeli; biçimi ise yasal ve örgütsel yapı, grubun iş faaliyetleri ve grubun denetim amaçları açısından taşıdığı riskler ile orantılı olmalıdır.

- 25.6.3 Denetim heyetinin karar organı olarak hiçbir hukuki ve bağlayıcı yetkisi olmamasına rağmen denetim heyetinin rolünü ve işlevlerini belirlerken koordineli denetim faaliyetlerinin kolaylaştırılmasına önem verilmelidir. Bu, ilgili denetçiler arasında kararlaştırılan ölçüde ve bazı ülkelerin yasal kısıtlamaları dikkate alındığında mümkün olduğu kadarıyla, görev dağılımını (ancak yasal sorumluluklar değil) ve, gerektiğinde, tutarlı ve koordineli denetim müdahalelerini içerebilir. Nihayetinde herhangi bir denetim faaliyeti (görev dağılımı dâhil) ve denetim heyeti tarafından yürütülen koordineli denetim müdahaleleri, ilgili denetçiler arasındaki işbirliğine dayanacak ve çeşitli münferit ülkelerin yasal sorumluluklarını veya mevcut denetim ilişkilerini geçersiz kılmayacaktır.

Grup denetimin kolaylaştırılması

- 25.6.4 Denetim heyeti, grubun koordineli bir şekilde denetlenmesine katkıda bulunur ve her ülkenin yasal çerçevesi kapsamında herhangi bir kısıtlama veya gereksinime tabi olmak üzere bir grup denetimine yönelik ortak bir yaklaşım üzerinde tartışılmasını ve hareket edilmesini kolaylaştırır.
- 25.6.5 Denetim heyeti, varsa gruptan sorumlu denetim otoritesinin rolünü destekler ve işlevlerini yerine getirmesine yardımcı olur. Ayrıca grup şirketlerinin mevcut risk tutarı, finansal sağlamlık ve yönetim bilgilerinin derlenmesi ve analiz edilmesi de dâhil olmak üzere grup düzeyinde bilgi toplamayı ve analizini kolaylaştırır. Bu tür toplu bilgilere erişimi olan bir denetim heyeti sistemik risklerin denetleyici değerlendirmesini de iyileştirebilir.

Tüzel kişi denetiminin geliştirilmesi

- 25.6.6 Denetim heyeti bilgi toplama ve paylaşımı, analiz ve tartışma yoluyla ilgili denetçiler arasında bilgi ve uzmanlık aktarımını kolaylaştırarak grup bünyesindeki münferit kuruluşların denetiminin geliştirilmesine katkıda bulunabilir. Örneğin, etkili işbirliği grubun üyesi olmanın sonucu olarak bir kuruluşu etkileyen grup içi riskler hakkında ek bilgi sağlayarak tüzel kişi düzeyinde önleyici denetim faaliyetlerini hızlandırabilir.

İşbirliği için daimi bir forum

- 25.6.7 Bir denetim heyeti kurulduğunda en etkili şekilde faaliyet göstermesi için genellikle grup çapında denetim sürecinin kalıcı ve ayrılmaz bir parçası olarak tesis edilmelidir. Denetim heyeti genellikle poliçe sahiplerinin çıkarlarının devamlı surette korunmasına katkı sağlayan süregelen bir mekanizma olacaktır. Bu itibarla etkin işleyen bir denetim heyeti mali kayıpların ya da krizlerin önlenmesine katkıda bulunmalıdır (ayrıca finansal kriz koşullarında daha iyi bir kriz yönetimini teşvik etmek için önemli bir mekanizmadır).
- 25.6.8 Denetim heyeti, hem iş sürekliliği açısından hem de kriz yönetimi durumlarında denetçilerin birbirleriyle ilişki kurması, grubun ve grup bünyesindeki kuruluşların denetim faaliyetlerinde işbirliği ve koordinasyon açısından daha fazla uyum göstermesi için resmi, etkili ve kalıcı bir forum sağlar.

Denetim uygulamaları ve etkinliğinin daha iyi anlaşılmasını kolaylaştırmak

- 25.6.9 Yerel denetim otoritesinin daha iyi anlayabileceği piyasa ortamlarının çeşitliliği ve bir piyasanın belirli özellikleri nedeniyle denetim uygulamaları ülkeler arasında önemli değişiklikler gösterebilir. Denetim otoriteleri, denetim heyeti vasıtasıyla birlikte çalıştıkları için grubu ve risklerinin niteliğini daha iyi anlarlar. Denetim heyeti, ilgili denetçilerin farklı denetim araçları ve yaklaşımlarından haberdar olmasını sağlayarak diğer denetçilere bilgi ve uzmanlık aktarımını kolaylaştırır.
- 25.6.10 İlgili denetçiler arasında denetim uygulamalarının daha iyi anlaşılmasının önemli bir sonucu, küresel bazda artan denetim birleştirme potansiyeldir. Ayrıca daha etkin ve verimli bir grup çapında denetim, poliçe sahipleri açısından daha gelişmiş bir koruma yaklaşımı ve sektörün düzenleyici yükünü en aza indirmek olasılığı ile sonuçlanmalıdır.

Denetim heyetinin çeşitli işlevleri

- 25.6.11 Denetim heyetinin rolüne ve kuruluş amaçlarına bağlı olarak üstlenebileceği çeşitli işlevler vardır. Belirli bir grubun koşulları ile ilgili ülkelerdeki yasal ve denetleyici yapılar da denetim heyetinin işlevlerinin kapsamını etkileyebilir.
- 25.6.12 Sonuç olarak ilgili denetçiler kendi aralarında denetim heyetinin işlevlerini uygun şekilde belirlemeli ve bunu yaparken heyetin rolü ile işlevlerin kendi aralarındaki dağılımını dikkate almalıdır. Gruptan sorumlu bir denetim otoritesi belirlendiğinde, bu denetim otoritesinin

denetim heyetinin kurulmasında ve devam eden işleyişinde tamamlayıcı ve şeffaf bir rol oynaması beklenir. Buna diğer denetçiler ile görüş birliği içinde denetim heyetinin kurulmasına ve işlevlerinin koordine edilmesine önderlik etmek de dâhildir.

25.6.13 Denetim heyetinin rol ve işlevlerinin yanı sıra ilgili denetçilerin rolleri kararlaştırılarak denetim görevlerinin gereksiz tekrarını önlemek ve grubun denetiminde hiçbir açık olmamasını sağlamak için açıkça tanımlanmalıdır. Örneğin denetim heyetinin kuruluşunda işlevleri görev tanımında düzenlenirken devam eden operasyonları ve faaliyetleri bir denetim planında ayrıntılı olarak açıklanabilir. İlgili denetçiler kendi aralarında bir mutabakat sağladıklarında denetim görevlerinin dağılımı heyet çalışmalarının etkinliğini arttıran uygun bir araç olabilir.

25.6.14 Bir denetim heyetinin işlevleri belirlenirken dikkate alınması gereken kilit faaliyetlerin bazıları şunlardır:

- bilgi paylaşımı,
- risk tutarı, finansal sağlamlık ve sermaye yeterliliği ile risk yönetimi, iç kontrol ve grup içi ilişkiler de dâhil olmak üzere grup yönetişiminin değerlendirilmesi,
- koordineli denetim faaliyetleri (örneğin ortak denetimler),
- uzmanlaşma, özel görevli ekipler,
- sigorta şirketinin yönetimi ile irtibat ve
- etkinliğinin düzenli olarak değerlendirilmesi.

25.6.15 Denetim heyetleri ve diğer koordinasyon mekanizmalarının önemli işlevlerinden biri de (büyük dış etkenler dâhil) önemli risk tutarlarının grup çapında değerlendirilmesidir. Bu, örneğin, grubun içsel risk ve mali yeterlilik değerlendirmesi, grup yapısının şeffaflığı ve Üst Yönetim ile Yönetim Kurulu'nun uygunluğunun denetim amaçlı incelenmesini içerir. Denetim incelemesi ayrıca grup çapında düzenleyici sermaye amaçlı (varsa) grup çapında içsel modelin kullanım onayı dâhil sermaye yeterliliği, büyük grup içi işlemler ve risk tutarları, risk yönetimi ve iç kontroller dâhil yönetim, grup kriz yönetimi düzenlemeleri ve bu işlevlerin etkinliğinin gözden geçirilmesini kapsayabilir.

Bilgi paylaşımı

25.6.16 Denetim heyetinin başlıca işlevlerinden biri, ilgili denetçilere grup ve grubun faaliyet gösterdiği ortam hakkında bilgilere daha fazla erişim

sağlayarak grubun ve grup bünyesindeki tüzel kişilerin genişletilmiş denetimini kolaylaştırmak olacaktır. Yeterli bilgi paylaşımı düzenlemeleri, denetim otoritelerine grubun uygun şekilde denetlenebilmesi için gizli bilgileri korurken grup ve maruz kaldığı riskler hakkında kapsamlı bir bilgiye sahip olabilecekleri bir araç sağlamaya yöneliktir

- 25.6.17 Bir denetim heyetinin etkin şekilde çalışması ilgili denetçiler arasında karşılıklı güven üzerine kuruludur. Bu durum özellikle bilgi paylaşımı ve değişiminde söz konusudur. Bilgi paylaşımı ve değişimi güvenli ve kontrollü bir ortamda yapıldığı için sadece karşılıklı güven ortamı gerektirmez aynı zamanda teşvik eder. Denetim heyeti nihai olarak daha fazla işbirliğine yol açacak olan bu ilişkiyi kolaylaştırır.
- 25.6.18 Bilgilerin gizli kalmasını sağlamak amacıyla her denetim otoritesinin bilgi paylaşma yetkisi belirlenmelidir. Gizliliği sağlamak ve bilgilerin kullanılabilmesi parametreleri tanımlamak için bilgi paylaşımı anlaşmaları yapma gereği düşünülmelidir. Denetim otoritelerinin bir işbirliği ve güven ortamını nasıl geliştirebileceklerini belirlemek üzere kendi aralarında diyalog başlatması teşvik edilir. İlgili denetçiler arasında Mutabakat Zabıtları yapılması denetim heyetinin etkinliğini artırabilir. IAIS Çok Taraflı Mutabakat Zaptı'nın tarafı olan ülkelerin yasama rejimleri, ortak denetim faaliyetinin etkin işbirliği ve koordinasyonu için bir ön koşul olarak sıkı gizlilik yükümlülüklerinin karşılanmasını sağlamak amacıyla bir değerlendirmeye tabi olacaktır.

Risk tutarı, finansal sağlamlık ve grup yönetişiminin değerlendirilmesi

- 25.6.19 Gruptan sorumlu denetim otoritesinin işlevleri aşağıdaki konuların grup çapında değerlendirilmesini içerebilir: risk analizi ve sermaye yeterliliği değerlendirmesi (grubun kendi risk ve mali yeterlilik değerlendirmesi ile grup genelinde sermaye tahsisinin yeterliliğinin incelenmesi dâhil), uygun gereksinimleri ve kurumsal yönetim ve iç kontroller. Etkin şekilde çalışan bir denetim heyeti, ilgili denetçiler arasında işbirliği ve koordinasyona yönelik bir mekanizma ve bilgi alışverişi için bir forum olarak denetçilerin grubu, kendine özgü risklerini, finansal durumunu ve ticari faaliyetlerini daha iyi anlamasına olanak sağlayabilir.
- 25.6.20 İlgili denetçilerin kendi yürüttükleri grup kuruluşlarının tüzel kişi denetimini tamamlamak üzere yönetim kararlarının nasıl alındığına, KRY çerçeveleri ve içsel modellerin nasıl oluşturulduğuna ve uygulandığına dair grup çapında bir anlayışa sahip olması önemlidir.

Denetim heyeti, denetçilerin risk değerlendirmesi ve sermaye yönetimine grup çapında bir perspektiften odaklanabileceği bir forum sağlar.

- 25.6.21 Grup ve grup kuruluşlarının maruz kaldığı ya da kalabileceği risklerin grup çapında incelenmesi ve değerlendirilmesi, ileriye dönük bir denetim anlayışı sağlayarak mümkün olduğu ölçüde ana riskler için erken uyarıyı teşvik edebilir. Bir grubun, sigortacılık sektörü ve ekonominin diğer sektörleri üzerindeki etkisi ile grubun oluşturabileceği sistemik risklere ilişkin bir incelemeyi kolaylaştırabilir.

Koordineli denetim faaliyetleri

- 25.6.22 İlgili denetçiler arasındaki ortak faaliyetler, uygun durumlarda yasal gerekliliklere/kısıtlamalara tabi olarak ve ilgili denetçiler arasında gönüllülük temelinde mutabık kalınan şekilde denetim heyeti vasıtasıyla organize ve koordine edilebilir. Ortak denetim faaliyetinin bir örneği, bir veya daha fazla grup kuruluşunun ortak denetimi ya da grubun iç denetim, aktüeryal fonksiyon veya risk yönetim süreçleri gibi belirli bir yönünün ortak denetimi olabilir. Tüm ilgili denetçiler ortak faaliyetler ile paylaşılan bilgi ve uzmanlıktan yararlanarak bu fırsatı kendi yerel sigorta şirketlerinin denetimini geliştirmek amacıyla kullanabilirler. Ortak faaliyet girişimi, ortak karar alma süreci veya tek bir denetim otoritesinin sorumluluklarının devri anlamına etmez.

Uzmanlaşma, özel görevli ekipler

- 25.6.23 Denetim heyeti, denetçiler açısından özellikle endişe verici olan veya önem taşıyan alanların değerlendirilmesi için özel görevli ekiplerin oluşturulmasını kolaylaştırabilir ya da grubun operasyonları özel bir yönünü incelemek için gerekli uzmanlığı bir araya getirebilir. Örneğin, özel görevli bir ekip, grubun içsel modelini değerlendirmek ve bu bilgiyi ilgili tüm denetçiler ile paylaşmak için denetim heyeti aracılığıyla kurulabilir.

Sigorta şirketi yönetimi ile irtibat

- 25.6.24 Denetim heyeti, ilgili denetçilere sorunlarını grup düzeyinde yönetim ile tartışmaları için bir fırsat sunar. Denetim heyeti, denetçiler ve sigorta şirketi için yüz yüze diyalog içinde olabilecekleri bir forum sağlar. Sigorta şirketi, grup düzeyinde faaliyetlerini ve iş stratejilerini açıklama fırsatı bulur. Denetçiler açısından ise sorunları grup düzeyinde yönetimle ve grup geneline odaklı olarak tartışma fırsatı oldukça değerlidir.

Etkinliğin düzenli olarak değerlendirilmesi

25.6.25 Bir denetim heyeti oluşturulduğunda heyetin kararlaştırılan rol ve işlevlerini yerine getirmedeki etkinliği düzenli olarak değerlendirilmelidir. Gruptan sorumlu bir denetim otoritesi tayin edildiğinde ise uygun olduğu kadarıyla ilgili tüm denetçilerden bilgi/girdi sağlayarak ve denetlenen sigorta şirketlerinden bilgi/girdi istemenin yararlı olup olmayacağını değerlendirerek bu değerlendirmeyi organize etmesi beklenir.

Kriz yönetimi

25.6.26 Denetim heyetleri kriz olasılığını azaltma ve önlemede etkili bir araç olabilir. Aslında denetim heyetleri genel finansal istikrarın korunmasına katkıda bulunacak bir kriz önleme aracıdır. Denetim heyetinin tamamen veya münhasıran kriz yönetimi aracı olarak kurulduğu durumlar olsa da bunların istisna olması beklenir. Bununla birlikte bir denetim heyetinin kurulması ile kolaylaştırılabilen iyi kriz yönetimi için denetim otoriteleri arasında yüksek düzeyde işbirliği gereklidir.

25.6.27 Denetim heyeti, denetçiler arasında işbirliği ve karşılıklı güven oluşturan bir forum olduğu için etkin işleyen bir denetim heyeti özellikle finansal stres ya da kriz zamanlarında faydalı olabilecek sağlam ilişkilerin temelini atar. Düzenli işbirliği ve iletişim, aslında, kriz zamanlarında etkili adımlar atılmasını kolaylaştırabilir. Bir kriz durumu ortaya çıktığında mevcut denetim heyeti işlevini yerine getirebilir ancak bu durumun yönetimine katkıda bulunmak, koordineli ve üzerinde mutabık kalınan çözümler bulmak için iyi konumlandırılmış olması gerekir.

25.6.28 Denetim heyetinin bir kriz yönetiminde kullanımı konusunda esnek olmak önemlidir. Aslında seçilen yaklaşımın özel ve münferit durumuna uyarlanması gerekir. Diğer koordinasyon mekanizmaları da göz önünde bulundurulabilir ya da gerekli olabilir.

25.6.29 Kriz yönetiminde etkin olmak için denetim heyetinin etkin ve verimli bilgi değişimi ve iletişimi sağlamaya yönelik mekanizmalara sahip olması gerekir. Bilgilerin daima gizlilik şartların a tabi olarak zamanında değişimi hayati önem taşır. Bu da çok istisnai durumlarda, son derece hassas bilgilerin sadece "bilmesi gereken" prensibi temelinde paylaşılabilceği anlamına gelebilir. Buna ek olarak, normal zamanlarda uygun olabilecek denetleyici eylemlere başvurma gerekliliğinin kriz durumlarında zamanında gerekli müdahalede bulunabilmek için sınırlı olması gerekebilir.

25.6.30 Denetim heyeti ayrıca kriz yönetimi konusunda edinilen tecrübe ve alınan derslerin paylaşımına yönelik de kullanılabilir, örn. daha çok retrospektif bir bakış açısından. Bu şekilde üyelerine kriz yönetimine ilişkin iyi uygulama örnekleri sunabilir.

Acil durum/kriz yönetimi altyapısı

- 25.6.31 Bir denetim heyetinin nihai odak noktası olması beklenmese bile bir kriz yönetim planı ele alınmalıdır. Denetim heyetinin rol ve işlevlerinin belirlenmesinde bir kriz senaryosu ve kriz durumunda heyetten beklenen rolü dikkate almak önemlidir.
- 25.6.32 Denetim heyeti, bir kriz anında oluşturulan sağlam bilgi ve işbirliği kanallarından ve prosedürlerinden faydalanmak için acil durumlarda işbirliği ve koordinasyon sürecini, bir kriz durumu ile karşılaşmadan önce, düşünmelidir. Bir kriz durumunda hem grup başkanı hem de grubun diğer bölümleri ile iletişim kanalları açıkça belirlenmelidir. Gruptan sorumlu denetim otoritesi, tayin edildiği takdirde, grup yönetimi, Yönetim Kurulu ve grubun sahipleri ile yakın irtibat kanalları oluşturmalıdır.
- 25.6.33 Denetim heyeti, ilgili denetçilerin kendi yetki alanlarında bilinçli kararlar almasını kolaylaştırmak amacıyla gerekli tüm bilgilerin zamanında sağlanmasına ve alınmasına yardımcı olacak prosedürlere sahip olmalıdır. Ayrıca gönüllü olarak bilgi paylaşımı ile ilgili mekanizmalar da olmalıdır.
- 25.6.34 Denetim heyeti, kriz değerlendirmeleri yapılmasına ve bu değerlendirmelerin paylaşılmasına yardımcı olabileceği gibi bir kriz yönetimine katkıda da bulunabilir. Bu nedenle kriz direncini artırmak için kapsamlı ve güncel iletişim listelerinin yanı sıra gerçekçi benzetim (simülasyon) uygulamaları geliştirilmelidir.
- 25.6.35 Bir kriz yaklaşımı, grubun ve özel kriz durumunun niteliği, boyutu ve karmaşıklığını uygun şekilde yansıtmalıdır. Denetim heyeti bir bütün olarak bir krize veya kriz yönetim ekibine müdahale edebilir. Alternatif olarak, denetim heyeti kriz yönetimi hususlarına odaklanacak bir alt grup oluşturarak sistemik riskleri daha iyi değerlendirme kapasitesine sahip olabilir.
- 25.6.36 Denetim heyeti, özellikle finansal stres ya da kriz zamanlarında gruptan sorumlu denetim otoritesine destek olmada oynayacağı önemli rolün her zaman farkında olmalıdır. Ayrıca bu bütünsel yaklaşımın bir faydası da denetim heyetine sadece bazı ülkeler için değil hepsi için en iyi sonucu doğuracak çözümler sunmasıdır. Denetim heyeti üyeleri, mümkünse, kendi ülkeleri ile denetim heyetinin ilgili hedefleri arasında çıkacak çıkar çatışmalarını proaktif bir şekilde tespit etmeli ve ortaya çıkabilecek olumsuz ve önyargılı etkileri en aza indirmek için heyet içindeki süreçler üzerinde mutabık olmalıdır.

25.6.37 Denetim heyeti, aynı zamanda ilgili denetçilerin üçüncü şahıslara (örn. yerel denetleyici / düzenleyici kurumlar, uluslararası kuruluşlar ya da uygunsa kamu) ve sigorta grubuna sürekli olarak ve/veya bir kriz durumunda ve özellikle sistemik riskler söz konusu olduğunda gizlilik şartlarını dikkate alarak ifşa edilebilecek bilgilerin zamanlaması ve içeriğini koordine etmek için bir araç olabilir. Denetim heyeti, üçüncü tarafların çıkarlarının, bir kriz durumunda, heyetin ilgili hedefleri ile çatışabileceği potansiyel alanları tespit etmelidir. Örneğin, her yetkilinin firmaya özgü bilgiler verme kabiliyetini belirleyen gizlilik kuralları bir çatışma doğurabilir.

25.7 Gruptan sorumlu denetim otoritesi, grubun yapısını ve faaliyetlerini anlar. Diğer ilgili denetçiler ise en azından kendi yetki alanlarındaki operasyonların nasıl etkilenebileceği ve bu operasyonların grubu nasıl etkileyebileceği ölçüsünde grubun bazı bölümlerinin yapısını ve faaliyetlerini anlar.

25.8 Gruptan sorumlu denetim otoritesi, grup çapında denetim sorumluluklarının yerine getirilmesine önderlik eder. Ayrıca ilgili olduğu sürece tüzel kişiliği olan denetim otoriteleri tarafından yapılan değerlendirmeyi dikkate alır.

Gruptan sorumlu denetim otoritesinin genel sorumlulukları

25.8.1 Gruptan sorumlu denetim otoritesi, tayin edildiğinde, tüzel kişi denetimine ek olarak grup çapında bir denetimde tüzel kişiliği olan denetim otoriteleri bilgilerin/girdilerinin koordinasyonundan sorumlu olmalıdır. Ancak tüm ilgili denetçiler grup çapında denetimi tanımalıdır. Gruptan sorumlu bir denetim otoritesi atanması tüzel kişi denetiminin önemini azaltmamalı veya kendi yetki alanındaki sigorta kuruluşları açısından tüzel kişi denetiminin rolünü değiştirmemelidir.

25.8.2 Gruptan sorumlu denetim otoritesi, tüzel kişiliği olan denetim otoritelerinin sağladığı bilgileri/girdileri dikkate alarak grup çapında genel bir risk ve yükümlülük karşılama değerlendirme yapmaktan sorumlu olmalıdır.

25.8.3 Gruptan sorumlu denetim otoritesi önemli ölçüde bilgi değişimine dayanır. Gruptan sorumlu denetim otoritesi ile tüzel kişiliği olan ilgili denetim otoriteleri arasında denetime ilişkin ayrıntılı bilgi/veri alışverişi, mutlaka katı bir gizlilik rejimine uyum gerektiren resmi anlaşmaların (MoU/ IAIS MMoU) yapılması ile kolaylaştırılabilir. Bu tür anlaşmaların yapılmasında ilgili denetçiler, her denetim otoritesinin sadece ilgili ülkenin yasa, yönetmelik ve gerekliliklerinin izin verdiği ya da engellemediği ölçüde anlaşma kapsamında bilgi verebileceğini kabul etmelidir.

Gruptan sorumlu denetim otoritesinin işlevi

- 25.8.4 Gruptan sorumlu denetim otoritesi, grup çapında denetimi koordine ederek kolaylaştırmaya yönelik genel sorumluluklarını yerine getirirken, grubun koşullarına ve ilgili ülkelerin yasal ve denetleyici yapısına bağlı olarak birçok rol ve işlev üstlenebilir.
- 25.8.5 İlgili denetçiler kendi aralarında gruptan sorumlu olarak belirlenen denetim otoritesi ile grup düzeyinde ilgili diğer denetçilerin rol ve sorumluluklarını belirlemelidir. Bu rol ve sorumluluklar denetleme görevlerinin gereksiz tekrarından kaçınmak için açıkça tanımlanmış olmalıdır.
- 25.8.6 Görevlendirilen gruptan sorumlu denetim otoritesinden ilgili denetçilerin rollerini koordine etmek ve denetçilerin arasında iletişimi kolaylaştırmak üzere inisiyatif alması beklenir. Gruptan sorumlu denetim otoritesi ilgili denetçiler ile anlaşarak bir denetim planı oluşturmalıdır. Ayrıca mutabık kalınan işlevlerini yerine getirirken ilgili diğer denetçiler ile görüş birliği içinde hareket etmelidir.
- 25.8.7 Gruptan sorumlu belirli bir denetim otoritesinin sorumluluklarını belirlerken dikkate alınması gereken önemli işlevler şunlardır:
- kişilerin uygunluğu sorunu,
 - kurumsal yönetim,
 - iç kontrol,
 - grup çapında risk analizi,
 - grup genelinde sermaye yeterliliği ve
 - bilgi paylaşımı ve ana irtibat noktası işlevi.

Kişilerin uygunluğu sorunu

- 25.8.8 Gruptan sorumlu denetim otoritesi, grup düzeyinde önemli sahiplerin uygunluğunu değerlendirir.
- 25.8.9 Gruptan sorumlu denetim otoritesi, grup düzeyinde yönetim veya kilit kontrol fonksiyonları olan kişilerin uygunluğunu değerlendirir. Bunu yaparken de mümkün olduğunca tüzel kişiliği olan ilgili denetim otoriteleri tarafından yürütülen uygunluk değerlendirmesine güvenir.

Kurumsal yönetim

- 25.8.10 Gruptan sorumlu denetim otoritesi, grubun kurumsal yönetiminin genel standardını ve uyumunu değerlendirir. Ana şirketin denetlenen kuruluş (örneğin, holding şirketi) olmadığı durumlarda gruptan sorumlu denetim otoritesi grubun başkanının kurumsal yönetim gerekliliklerine uyumunu değerlendirmelidir.

İç kontrol

- 25.8.11 Gruptan sorumlu denetim otoritesi, sağlam raporlama ve muhasebe prosedürleri dâhil grubun grup içi işlemleri ve risk yoğunlaşmasını izlemeye ve yönetmeye yönelik iç kontrol mekanizmaları sağlayıp sağlamadığını izler.
- 25.8.12 Grubun risk ve sermaye yönetimini değerlendirirken gruptan sorumlu denetim otoritesi Standart 16.16 gereği grubun kendi risk değerlendirmesini inceler.
- 25.8.13 Gruptan sorumlu denetim otoritesi, bir sigorta grubunun grup çapında sürekli uygulanan ve işleyen güçlü;
- risk yönetimi sistemleri,
 - iç kontrol sistemleri ve
 - raporlama süreçlerinin
- olup olmadığını değerlendirir.

Bu aynı zamanda perakende müşterilere satılan finansal ürünlerin karmaşıklığına istinaden grubun doğru ve güçlü iş uygulamaları çerçevesinde sahip olduğu kontrollerin bir değerlendirmesini içerecektir.

- 25.8.14 Gruptan sorumlu denetim otoritesi;
- grup çapında maruz kalınan tüm maddi riskleri belirlemek ve ölçmek,
 - yeterli sermayeyi uygun şekilde risklere tahsis etmek
- grup çapında yükümlülük karşılama yeterliliği ile ilgili yeterli mekanizmalar dâhil olmak üzere grubun iç kontrol mekanizmaları sağlayıp sağlamadığını izler.
- 25.8.15 Gruptan sorumlu denetim otoritesi, grup içinde risk yönetimine yönelik politikaların yazılı prosedürler ile belirlenip belirlenmediğini ve en azından yıllık olarak gözden geçirilip geçirilmediğini izler.

Grup çapında risk analizi

- 25.8.16 Risk değerlendirme, risk raporlama ve risk yönetimi süreçlerini grup çapında izleyen gruptan sorumlu denetim otoritesinin bu amaçla hem grubun hem de çalışma ortamının risk analizini yapması gerekir. Denetim otoritesi, risk yoğunlaşması ve yayılmasına ilişkin herhangi bir işaret konusunda dikkatli olmalıdır. Grubun merkezi bir risk yönetimi fonksiyonu varsa gruptan sorumlu denetim otoritesi bu fonksiyonun düzgün işleyişini ve uygulanmasını izlemelidir.

Grup genelinde sermaye yeterliliği

- 25.8.17 Gruptan sorumlu denetim otoritesi, gerektiğinde, ihtiyati durumu ve yükümlülük karşılama yeterliliğini grup çapında değerlendirme ve bu hususta gerekli önlemleri alma sorumluluğunu üstlenir.
- 25.8.18 Gruptan sorumlu denetim otoritesi, bir bütün olarak grubun risk bazlı ve finansal durumuna ilişkin dengeli bir bakış açıcı kazanmak için grup çapında sermaye yeterliliğini ve sermaye tahsisini değerlendirir. Bu konu hakkında daha fazla bilgi ICP 17 Sermaye Yeterliliği bölümünde mevcuttur.

Bilgi paylaşımı ve ana irtibat noktası işlevi

- 25.8.19 Gruptan sorumlu denetim otoritesi, en etkin şekilde çalışabilmek amacıyla grubun genel iş stratejisi, mali durumu, yasal ve düzenleyici pozisyonu ve grup çapında risk tutarı ile ilgili kapsamlı bilgiye sahip olmak için gerekli tüm bilgiyi ilgili denetçilerden zamanında ve en verimli şekilde almalıdır.
- 25.8.20 Gruptan sorumlu denetim otoritesinin grup yapısı ve ana faaliyetlerinde meydana gelen önemli değişikliklerden haberdar olmasını sağlamak tüm ilgili denetçilerin sorumluluğudur.
- 25.8.21 Özellikle ilgili denetçiler;
- sigorta grubuna ait kuruluşların hukuki yapısı,
 - grubun bir parçası olan bir şirkete ruhsat verilmesi ve ruhsatının iptal edilmesi,
 - grubun bir parçası olan herhangi bir sigorta şirketinin Yönetim Kurulu veya st Yönetimindeki değişiklikler,
 - teşkilat veya üst yönetimdeki değişiklikler,
 - risk yönetimi ve iç kontrol sistemindeki değişiklikler,

- sigorta grubu veya sigorta grubuna ait kuruluşların mali durumundaki önemli gelişmeler,
- önemli iş faaliyetlerinin yeri,
- grup kuruluşlarına yapılan önemli yatırımlar,
- önemli finansal bağlantılar,
- risklerin düzenlemeye tabi olmayan kuruluşlara veya kuruluşlardan transferi,
- sigorta grubu veya sigorta grubuna ait önemli kuruluşların sürekliliğini tehlikeye atabilecek olaylar,
- bulaşma yayılma riskine ilişkin potansiyel yüksek risk faktörleri ve
- kanunsuz/uygunsuz satış hasarları ve sahtekarlık dâhil operasyonel riskler

gibi konularda gruptan sorumlu denetim otoritesine önemli bilgileri sağlamak konusunda teşvik edilmelidir.

25.8.22 Gruptan sorumlu denetim otoritesi her zaman grup çapında değerlendirme için gerekli daha fazla bilgi talep edebilir.

25.8.23 Tüzel kişiliği olan denetim otoritesi, kendi yetki alanı içinde bulunan sigorta şirketinin, ya da bir kısmının, tüzel kişi değerlendirmesini zamanında yapabilmek için mutlaka gerekli olan gruba ilişkin bilgileri isteyebilir. Gruptan sorumlu denetim otoritesi, tüzel kişiliği olan ilgili denetim otoriteleri için bu bilgileri;

- proaktif olarak
- gecikmeden ve
- tam ve detaylı bir şekilde

erişilebilir kılmalıdır.

25.8.24 Gruptan sorumlu denetim otoritesi, ilgili tüzel kişiliği olan tüm denetim otoriteleri için önemli bir irtibat noktası işlevi görür. Bu işlev hem iş sürekliliği açısından hem de acil durumlarda büyük önem taşır.

ICP 26 Kriz Yönetimine İlişkin Sınır Ötesi İşbirliği ve Koordinasyon

Denetim otoritesi, belirli bir sigorta şirketini ilgilendiren sınır ötesi bir krizin etkin şekilde yönetilebilmesi amacıyla diğer ilgili denetçiler ve yetkililer ile işbirliği yaparak birlikte çalışır.

Başlangıç Rehberi

- 26.0.1 Denetim krizi yönetiminin temel hedefleri poliçe sahiplerini korumak ve reel ekonomi üzerinde olumsuz etkisi olabilecek ciddi bir iç ya da uluslararası finansal istikrarsızlığı önlemektir. Denetim amaçlı aksiyonlar, mümkün olduğunca, sigorta şirketlerinin ihtiyatlı davranmasını sağlamayı, portföy transferleri ve tasfiye süreçleri gibi özel sektör çözümlerini teşvik etmeyi, poliçe sahipleri ile finansal istikrarı korumak için kamu desteğinden kaçınmayı ve ülkelerde sigortacılık sektörünün etkin işleyişindeki aksaklıklarını en aza indirmeyi amaçlar.
- 26.0.2 Etkin sınır ötesi kriz yönetimi, denetçiler ve diğer ilgili yetkililer arasında (örn. Maliye Bakanlıkları, merkez bankaları, diğer mali sektör denetçileri, garanti programları, poliçe sahibinin korunmasına yönelik programlar gibi) uygun bilgi değişimi mekanizmaları aracılığıyla uluslararası işbirliği gerektirir. Ayrıca politika tedbirleri, kriz müdahale kararları ve dış iletişim konularını içeren sınır ötesi kriz hazırlıkları ve yönetiminin zamanlı ve tutarlı şekilde koordine edilmesini sağlar.
- 26.0.3 Denetim otoriteleri, belirli bir sigorta şirketini ilgilendiren sınır ötesi bir krizin hazırlıkları ve yönetimi için (denetim heyetleri veya alt grupları, ikili Mutabakat Zaptı veya IAIS Çok Taraflı Mutabakat Zaptı gibi) mevcut sınır ötesi işbirliği çerçevelerini kullanırlar. Bu kanallar mevcut olmadığında diğer ilkeler doğrultusunda uygun bir işbirliği çerçevesi oluşturur. Denetim otoriteleri bu ilkenin uygulanmasını sigorta şirketlerinin niteliği, boyutu ve karmaşıklığı ile uyumlu olarak değerlendirirler.

Sınır ötesi kriz hazırlığı

- 26.1 Denetim otoritesi, kriz dönemi dışında belirli sınır ötesi sigorta şirketlerine ilişkin bilgileri paylaşmak ve değerlendirmek, belirli sorunları (sistemik etkileri olup olmadığı dâhil) analiz etmek ve değerlendirmek üzere ilgili diğer denetçiler ve yetkililer ile düzenli olarak toplanır.

- 26.1.1 Bu toplantılar bir denetim heyetinin parçası olarak (bkz. ICP 25 Denetim İşbirliği ve Koordinasyon) veya hiçbir denetim heyetinin mevcut olmaması halinde ayrı olarak yapılabilir.
- 26.1.2 Denetim otoriteleri belirli sigorta şirketlerini ilgilendiren bir kriz durumunda potansiyel yayılma kanalları, çıkar çatışmaları ve (halka açık şirketler için yasal olarak gerekli şeffaflık kuralları ya da ülkeler arasındaki belirli yasal şartlar gibi) koordineli eylemler önündeki olası engellerin farkındadırlar.
- 26.1.3 Sigorta şirketinin gruptan sorumlu denetim otoritesi bu süreci diğer ilgili denetçilerin (bkz. ICP 25 Denetim İşbirliği ve Koordinasyon) ve yetkililerin katılımı ile kolaylaştıracaktır.

26.2 Denetim otoritesi, krize dâhil olan sigorta şirketleri ile ilgilenmek amacıyla planlar ve araçlar geliştirerek bunların devamını sağlar ve etkin, uluslararası koordine çözümlerin önündeki uygulama engellerini kaldırmanın yollarını arar.

- 26.2.1 Bu plan ve araçlar, sınır ötesi krize özel konuların yanı sıra münferit sigorta şirketlerine uyarlanabilmesi için esnek olarak tasarlanacaktır.

26.3 Gruptan sorumlu denetim otoritesi ilgili diğer denetçilerin katılımı ile kriz yönetimi hazırlıklarını koordine eder ve ilgili (en azından sigorta şirketinin sistemik bir öneme sahip olduğu) ülkelerdeki tüm denetçilerinin kriz yönetimi hazırlıklarından haberdar olmasını sağlar.

26.4 Denetim otoritesi diğer ilgili denetçiler ile yasal çerçevelerin ve gizlilik rejiminin izin verdiği ölçüde, asgari olarak, aşağıdaki konulara ilişkin bilgileri paylaşır:

- grup yapısı (yasal, mali ve operasyonel grup içi bağımlılıkları dâhil),
- sigorta şirketi ile faaliyet gösterdiği her bir ülkenin finansal sistemi arasındaki bağlantı,
- koordine bir çözümün önündeki potansiyel engeller.

26.5 Denetim rejimi, sigorta şirketlerinin bir mali krizi yönetmek için gerekli bilgileri, zamanında, temin etme kapasitesine sahip olmasını gerektirir.

26.6 Denetim rejimi, sigorta şirketlerinin işletmenin kar etmesi veya tasfiye süresine girmesi halinde kullanılmak üzere kendi risklerine dayalı durum (olasılık) planları ve prosedürlerinin devamlılığını sağlamalarını gerektirir.

Sınır ötesi kriz yönetimi

26.7 Denetim otoritesi, çıkan bir krizden haberdar olduğunda gruptan sorumlu denetim otoritesini en kısa sürede bilgilendirir. Gruptan sorumlu denetim otoritesi diğer ilgili bilgilerinin yanında öğrendiği bu bilgiyi derhal diğer ilgili denetçiler ve yetkililer ile paylaşarak koordinasyonu sağlar.

26.8 Denetim otoritesi, ilgili denetçiler ve yetkililer ile yasal gereklilikler ve gizlilik rejimlerine tabi olarak başarılı bir çözüm beklentisinden ödün vermeyecek şekilde bilgi paylaşır. Denetim otoritesi, ayrıca diğer ilgili yetkililer veya ağlar ile de, gerektiğinde, aynı yasal ve gizlilik koşullarına tabi olarak bilgi paylaşır.

26.9 Gruptan sorumlu denetim otoritesi kriz durumu ve etkilerini elverdiği ölçüde analiz edip değerlendirirken denetim otoriteleri duruma dair ortak bir anlayışa varmaya çalışırlar.

26.9.1 Buna olası sistemik risk kaynaklarının tanımlanması ve etkilerinin ulusal düzeyde değerlendirilmesini dâhildir.

26.9.2 Gruptan sorumlu denetim otoritesi, bilgi toplama ve analiz çalışmalarının koordinasyonu ile denetim faaliyetlerinin koordinasyonundan sorumludur.

26.10 Denetim otoritesi uluslararası koordine, güncel ve etkin çözümler bulmak amacıyla işbirliği yapar.

26.10.1 Bu işbirliği krizin tüm ilgili ülkelerdeki poliçe sahipleri, finansal sistem ve reel ekonomi üzerindeki etkilerini dikkate alarak gerekli bilgi, düzenleme ve kriz yönetimi planlarının önceden geliştirilmesini teşvik eder.

26.11 Tam koordineli bir denetim çözümü mümkün değilse denetim otoritesi mümkün olan en kısa sürede ilgili diğer denetçiler ile her ülkede uygulanacak tedbirleri tartışır.

26.11.1 Denetim otoritesi, özellikle kriz çok ciddi bir nitelik taşımakta ve kamu fonlarının kullanımını gerektirmekte ise diğer yetkililerin (örneğin, Maliye Bakanlıkları) kriz yönetiminde yer alarak bu konudan sorumlu olabileceklerini dikkate alır.

26.12 Bir kriz durumunda gruptan sorumlu denetim otoritesi krizin her aşamasında halkla iletişimi koordine eder.

26.12.1 Denetim otoritesi, iletişimin koordineli ve zamanlı olmasını sağlamak amacıyla, elverişli olduğunda, planlarını krizden etkilenen ülkelerin diğer ilgili denetçileri ile paylaşır.

26.12.2 Denetim otoritesi uygun durumlarda sigorta şirketleri ile ne zaman ve ne ölçüde iletişim kurulacağını değerlendirir.